ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΣΕΙΡΑ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΣ

Ἄδειᾳ τοῦ Ἀὐτ. Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως

Β.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΥΠΟ

Ι. Ἀποστολίδου καὶ Γεωργίου Γ. Κεχαΐα

Τύποις

Ι. Γ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ

Γαλατᾷ ὁδὸς Καραντίνα Γκιουμοὺς Χὰν Ἀριθ. 9.

1890

ΤΟΜΟΣ Α.

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ

Η ΓΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ

SISMANOGLIO

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'.—ΝΥΞ ΘΕΡΙΝΗ ΝΥΞ ΕΡΩΤΟΣ.

Ἡ ἱστορία, ἣν θὰ διηγηθῶμεν εἶνε ἀκόμη λίαν πρόσφατος, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ ὁρίσωμεν ἀκριβῶς τὸν τόπον ἔνθα συνέβη. Τὰ πλεῖστα τῶν παθόντων κατ' αὐτὴν ἀτόμων ζῶσιν ἀκόμη ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ θὰ ἦτο ἀπανθρωπία νὰ ἐπαυξήσωμεν τὴν ὀδύνην των ἀναζέοντες τὰς μόλις ἐπουλωθείσας πληγάς.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ πρώτη σκηνὴ τοῦ δράματός μας συμβαίνει ἐν Ὠτεὶλ εἰς ἕνα τῶν κομψῶν ἐκείνων οἰκίσκων τῶν ἀνεγειρομένων ἐντὸς χαρίεντος μικροῦ κήπου, οὗ τὴν πρὸς τὴν ὁδὸν πλευρὰν φράσσουσι κιγκλίδες σιδηραῖ σκεπαζόμεναι ὑπὸ λειρίων πυκνορύλων.

Ἡ οἰκία ἔχει δύο ὀρόφους καὶ ἓν ἰσόγειον, εἰς ὃ ἄγουσιν ὀλίγαι βαθμίδες, τοὺς τοίχους αὐτῆς καλύπτουσι φυτὰ ἀναρριχώμενα καὶ ἡ πράσινος αὐτῶν στολή, ἥτις τὴν περιβάλλει, τὴν καθιστᾷ φαιδρὰν ὡς φωλεάν.

Λύτόθι κατοικεῖ ὁ Πλάριος Τενὰρ δὶ Μαρβῦ πρώην λοχαγὸς τοῦ Ἱππικοῦ, ὅστις ἕνεκα τῶν πολλῶν τραυμάτων του εἰργάζετο νῦν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Ὁ Τενὰρ δὶ Μαρβῦ, λέγει ὅτι ὑπερέβη τὸ πεντηκοστὸν ἔτος. Ἡ ὁμολογία του εἶνε ἀληθής· τὸ ὑπερέβη πρὸ πολλοῦ καὶ ἤδη εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς ἀχάρτου καταφερείας.

Νομίζετε ὅτι εἶνε ἀκόμη ρωμαλέος ἐπειδὴ εἶνε ἀπότομος καὶ γενναῖος ἐπειδὴ εἶνε αὐθάδης. Ζῇ εἰς τὴν ἐν Ὠτεὶλ μικρὰν οἰκίαν μετὰ τῆς συζύγου του Αὐρηλίας, ξανθῆς εὐειδεστάτης διατρεχούσης τὸ εἰκοστὸν τέταρτον τῆς ἡλικίας της ἔτος καὶ τῆς γυναικαδέλφης του Ἐλίζας κόρης ἀσθενοῦς δεκαεπταέτιδος, ἀλλὰ φαινομένης μόλις δεκαπενταέτιδος. Ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις μόλις ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ προσβληθεῖσα ὑπὸ φοβερᾶς νόσου, τῆς εὐλογίας· καὶ διεσώθη μὲν ἐκ τοῦ θανάτου ἀλλ' ὅπως ζήσῃ ζωὴν ἀθλίαν καὶ πλήρη βασάνων. Εἶνε ἀδύνατος, κεκυφυῖα, συχνάκις βήχει τὸ πελιδνόν της πρόσωπον εἶνε ἐλαφρῶς ἐσκαμμένον περὶ τὴν ἄκραν τοῦ στόματος, τούτου δ' ἕνεκα ἡ μορφή της φαίνεται διαρκῶς μειδιῶσα, οἱ μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοί της περιβαλλόμενοι ὑπὸ ἅλω κυανῆς διακρίνονται ζωηρῶς ἀπαστράπτοντες ἐν τῷ μέσῳ τῆς πελιδνῆς ὠχρότητος τοῦ προσώπου της.

Ἡ οἰκία τοῦ λοχαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἔχει θελκτικὸν τὸ ἐξωτερικὸν κεκρυμμένη κατὰ τὸ ἥμισυ ὑπὸ τὰ περιστοιχίζοντα αὐτὴν δένδρα· αἱ βρίθουσαι ἀνθέων πρασιαὶ βαλσαμώνουσιν αὐτὴν καὶ μυστηριώδης μὲ τὴν θαλερότητά της μεταξὺ τοῦ κήπου φαίνεται δροσερὸν καὶ φαιδρὸν κατοικητήριον εὐδαίμονος νεαροῦ ζεύγους.

Ἀλλ' ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἡ ὄψις εἶνε ἀλλοία, τὸ γόητρον ἐξαφανίζεται, οἱ ἐν αὐτῇ ζῶντες διάγουσι βίον γαλήνιον, ἐν αὐστηρᾷ λιτότητι καὶ πειθαρχίᾳ.

Ὁ λοχαγὸς δὲν εἶνε πλούσιος, ἀποστρέφεται δὲ τοὺς ὑπηρέτας, οὓς θεωρεῖ ὡς ἐχθρούς του. Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ καὶ ἡ ἀδελφή της Ἐλίζα Βαρτὲλ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν.

Ὁ λοχαγὸς διετήρησε καὶ ἐν τῷ ἰδιωτικῷ βίῳ του τὰς στρατιωτικάς του ἕξεις.

Ὅτε ἦτο εἰς τὸν στρατὸν, τὸν ὑπηρέτην ἐχρησιμοποίει εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ὑπηρεσίαν, αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπιμελεῖτο τοῦ ἱματισμοῦ καὶ

τῶν ὅπλων του. Τοῦτο ἐξακολουθεῖ νὰ πράττῃ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, καθαρίζων διὰ τῆς ψήκτρας καὶ διορθῶν ἐν ἀνάγκῃ τὰ ἐνδύματά του, ράπτων τὰ κομβία καὶ στιλβώνων τὰ ὑποδήματά του. Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ὅστις γινώσκει ὡσαύτως τὸ κέντημα κεντᾷ τ' ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός του εἰς τὰ μανδύλιά του.

Ὅπως καὶ εἰς τὸ σύνταγμα, τὰ πάντα ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέουσι καὶ περὶ πάντων αὐτὸς ἀποφασίζει.

Ἀφοῦ ἡ σύζυγός του καὶ ἡ γυναικαδέλφη του διευθετήσωσι τὴν οἰκίαν, ἐπιθεωρεῖ αὐτὸς, διατάσσει νὰ σκουπίσωσιν ἐδῶ, νὰ καθαρίσωσιν ἐκεῖ καὶ ἐπειδὴ δεικνύει κάποιον σεβασμὸν πρὸς τὴν σύζυγόν του, τὰς παρατηρήσεις του καὶ τὰς ἐπιπλήξεις του, συνοδευομένας καὶ ὑπὸ βλασφημιῶν ἀπευθύνει πρὸς τὴν μικρὰν Ἐλίζαν. Αἱ δύο γυναῖκες οὐδέποτε παραπονοῦνται.

Ἡ οἰκία διοικεῖται στρατιωτικῶς.

Τὴν ἑβδόμην τῆς πρωΐας ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἐξυπνᾷ σύρει ἀμέσως τὸ παρὰ τὴν κλίνην του κρεμάμενον σχοινίον, τὸ ὁποῖον δὲν κινεῖ μικρὸν κωδωνίσκον, ὡς συνήθως, ἀλλὰ μέγαλον κώδωνα τοποθετημένον εἰς τὸν κῆπον.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς εἶνε ἀκριβέστατος, διὸ καὶ οἱ ἐν τῇ συνοικίᾳ κατοικοῦντες συνιθίζουσι νὰ κανονίζωσι τὰ ὡρολόγιά των μὲ τὸν κώδωνα τῆς μικρᾶς οἰκίας, ὅστις ἠχεῖ πάντοτε κατὰ τὴν ἑβδόμην ὥραν καὶ οὐδέποτε ἓν λεπτὸν πρὸ ἢ μετά. Πάντες τότε οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ λοχαγοῦ ὀφείλουν νὰ ἐγερθῶσιν.

Ἡ μικρὰ Ἐλίζα ἐνδύεται ἐν τάχει τὰ φουστάνιά της καὶ τὸν χιτωνίσκον της φορεῖ τὰς ἐμβάδας, κατέρχεται καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸ κουτίον τῆς θύρας τὴν πρωϊνὴν ἐφημερίδα, τὰ τοποθετεῖ ἐπὶ δίσκου, ὁμοῦ μὲ ἓν ποτήριον μίαν φιάλην λευκοῦ οἴνου καὶ ἓν τεμάχιον ψωμίου. Φέρουσα τὸν δίσκον κτυπᾷ εἰς τὴν θύραν τοῦ κατῶνος τοῦ λοχαγοῦ, οὗτος δὲ φωνάζει:

— Ἔμβα!

Ἡ Ἐλίζα ὑπακούει καὶ εἰσέρχεται λέγουσα.

— Καλημέρα, Ἱλάριε, ἐκοιμήθης καλά;

Ὁ λοχαγὸς εἶνε αἰδήμων· τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης του εἶνε καταβιβασμένα καὶ κλεισμένα ἐπιμελῶς, χωρὶς νὰ φαίνεται γρυλλίζει.

— Ναί!... εὐχαριστῶ!... καλημέρα! Βάλε τὸν δίσκον ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι συμὰ εἰς τὸ κρεββάτι, πάρε τὰ κλειδιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ πρὸ πάντων κάμε τὴ δουλειὰ σου ἥσυχα, χωρὶς θόρυβον.

Ἡ νεᾶνις λαμβάνει τὰς κλεῖδας—διότι τὴν οἰκίαν κλείει καθ' ἑκάστην ἑσπέραν αὐτὸς ὁ λοχαγὸς—καὶ ἐξέρχεται. Ἀφοῦ κλεισθῇ ἡ θύρα, ὁ λοχαγὸς παραμερίζει τὰ παραπετάσματα, γεμίζει τὸ ποτήριον οἴνου καὶ τὸ πίνει διὰ τὸ στομάχι καὶ κατόπιν ἐνῷ τρώγῃ τὸν ἄρτον, ἀναγινώσκει ταὐτοχρόνως τὴν ἐφημερίδα...

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ κ. Τενὰρ δὲ Μαρδὺ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἑστιατόριον, ὅπου αἱ γυναῖκες ἤδη ἔχουσιν ἕτοιμον καφὲν μὲ τὸ γάλα.

Ὁ Τενὰρ φέρει μόνον τὸν χιτῶνα καὶ ἓν πανταλόνιον ἐξαρτώμενον δι' ἀορτήρων ἀπὸ τῶν ὤμων. Εἶνε ἐξυρισμένος ἐπιμελέστατα καὶ κτενισμένος, ὁ μετάξινος λαιμοδέτης του περιβάλλει διὰ διπλῆς στροφῆς τὸν λαιμόν του, μόλις δὲ ἀφίνει νὰ διακρίνηται τὸ λευκὸν περιλαίμιον. Ὁ λοχαγὸς πίνει τὸν καφὲν διὰ μιᾶς· ἀκολούθως χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν λαμβάνει ἀπὸ μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου κλωβόν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου πτδῶσιν ἄδοντα δύο κανάρια, πρὸς τὰ ὁποῖα ὁμιλεῖ ὡς εἰς τέκνα του, καθαρίζει τὸν κλωβὸν ἀλλάσσει τὸ νερόν, ἐφοδιάζει τὸ μικρὸν δοχεῖον μὲ κέγχρον, κα κρεμᾷ τὸν κλωβὸν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρον βλέπων μετὰ χαρᾶς τ πτηνά του. Ὁ λοχαγὸς λατρεύει τὰ κανάρια.

Ὅτε ἤχεῖ ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια ὁ λοχαγὸς φωνάζει.

— Φέρετε γρήγορα τὰ ροῦχά μου.

Ἡ κυρία δὲ Μαρδὺ τῷ φέρει τὸν ὑπενδύτην, ὑπενδύτην μακρότατον, ὅστις ὡς ἐσώρασον ἱερέως κομβόνεται ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῆς κοιλίας, διὰ τριάκοντα τοὐλάχιστον κομβίων καὶ κατόπιν τὸν βοηθεῖ νὰ φορέσῃ τὴν ρεδιγκόταν του. Ἡ μικρὰ Ἐλίζα τῷ παρουσιάζει τὴν ράβδον καὶ τὸν πῖλόν του. Μὲ κίνημα ταχὺ ὡς νὰ προσήρμοζε ζωστῆρα, κλείει τὴν ρεδιγκόταν του, τοποθετεῖ ἀπερίττως τὸν πῖλον εἰς τὸ ἓν μέρος τῆς κεφαλῆς του, ὀρθοῦται καὶ διατάσσει τὰ τοῦ γεύματος διὰ τὴν ἑσπέραν. Ἀσπάζεται τὴν σύζυγόν του εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειάς, τὴν γυναικαδέλφην του εἰς τὸ μέτωπον καὶ εὐθυτενὴς ὡς ἰῶτα, κινῶν τὰ σκέλη μὲ ἀκαμψίαν διαβήτου, ἀπέρχεται.

Τὴν πέμπτην καὶ τρία τέταρτα, καθ' ἑκάστην, εἴτε βρέχει εἴτε χιονίζει, ἡ θύρα τοῦ κήπου ἀνοίγει καὶ ἀναφαίνεται ὁ λοχαγός. Ἡ σκηνὴ τῆς πρωΐας ἐπαναλαμβάνεται· ὁ λοχαγὸς ἀσπάζεται τὰς δύο γυναῖκας, ἐκδύεται παραδίδων τὴν μὲν ρεδιγκόταν καὶ τὸν ὑπενδύτην εἰς τὴν σύζυγόν του, τὸν δὲ πῖλον καὶ τὴν ράβδον εἰς τὴν γυναικαδέλφην του. Ἐνῷ ἡ τελευταία αὕτη τὸν βοηθεῖ νὰ περιβληθῇ εὐρεῖαν ἐφεστρίδα, ἡ Αὐρηλία τοποθετεῖ ἐπὶ τῆς τραπέζης μακρὰν καπνοσύριγγα καὶ ἀγγεῖον πλῆρες καπνοῦ.

Ἀπὸ πέντε ἐτῶν, ὅτε ὁ λοχαγὸς ἐνυμφεύθη, ὁ βίος οὗτος δὲν μετεβλήθη οὐδ' ἐπὶ μίαν ὥραν.

Μία μόνη διασκέδασις ἐπιτρέπεται κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν μετὰ τὸ δεῖπνον ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου· ὁ Τενὰρ δὲ Μαρδὺ παίζει μ π ε ζ ι κ μετὰ τῆς συζύγου του. Διὰ τῶν ὀλίγων σολδίων τὰ ὁποῖα κερδίζει αὕτη ἀγοράζει μικρά τινα ἀπαραίτητα διὰ τὸν καλλωπισμόν της εἴδη.

Δὶς τῆς ἑβδομάδος ἀνὰ πᾶσαν Τετάρτην καὶ Σάββατον ἐπισκέπτεται τὴν οἰκίαν τοῦ λοχαγοῦ εὐειδής τις ξανθὸς νέος, ἀσθενικὸς τὴν ὄψιν. Εἶνε ὁ υἱὸς συστρατιώτου του, φονευθέντος ἄλλοτε πλησίον του· καλεῖται Ἀριστείδης Δεφὰρζ καὶ εἶνε συνάδελφός

του ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν στρατιωτικῶν, προϊστάμενός του μάλιστα. Πάσχει ἐκ κυρδιακοῦ νοσήματος καὶ διὰ τοῦτο εἶνε ἠναγκασμένος νὰ διέρχῃ ζωὴν κανονικήν, μὴ ἁρμόζουσαν εἰς τὴν νεότητά του καὶ τὴν κοινωνικήν του θέσιν. Διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως συγκατατίθεται νὰ ἔρχηται διὰ νὰ παίζῃ β ι σ τ μετὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δὲ Μαρβύ.

Τὴν δεκάτην ἑσπερινὴν ὥραν, τόσον τὸν χειμῶνα ὅσον καὶ τὸ θέρος κατακλίνονται ἐνωρὶς ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ὁ ἴδιος ὁ λοχαγὸς κλείει τὰ παράθυρα, τὰ ἐξώφυλλα, τὰς θύρας καὶ φυλάττει τὰ κλειδία.

Μετὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς Ἐλίζας, καθ' ἣν ἡ ἀδελφή της ἠναγκάσθη νὰ τὴν νοσηλεύῃ, ὁ Φλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ, εἰς ἄκραν φοβούμενος τὴν εὐλογίαν κατέφυγεν εἰς τὸ ἰσόγειον, ἀπαγορεύσας εἰς τοὺς ἄλλους νὰ κατέρχωνται. Οἱ σύζυγοι συνειθισαν οὕτω νὰ ἔχωσι χωριστὴν κοίτην, ὁ δὲ λοχαγὸς ηὐχαριστεῖτο διὰ τοῦτο, διότι ἠδύνατο ὡς ἔλεγε, νὰ καπνίζῃ ἐν ἡσυχίᾳ τὴν καπνοσύριγγά του εἰς τὴν κλίνην. Ἡ Αὐρηλία ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἡ Ἐλίζα δὲ εἰς τὸ δεύτερον. Τὰ πατώματα ταῦτα συνίσταντο ἐκ δύο δωματίων ἕκαστον· τὸ πρῶτον ἐκ τοῦ κοιτῶνος τῆς Αὐρηλίας καὶ ἑνὸς μικροῦ κομμωτηρίου· τὸ δεύτερον ἐκ τοῦ κοιτῶνος τῆς Ἐλίζας κειμένου ὑπὸ τὴν στέγην καὶ μιᾶς ἀποθήκης.

Ἀντικρὺ τῆς οἰκίας ταύτης, ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην. Μόλις ἤχησεν ἡ ἑνδεκάτη ὥρα ἑσπέρας τινὸς τοῦ Ἰουνίου. Τὸν φλογερὸν καύσωνα τῆς θερινῆς ἡμέρας διεδέχετο νὺξ γλυκεῖα καὶ χλιαρά. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀείλυνος, ἀμυδρὰν δὲ διέχεον λάμψιν ὀλίγοι ἀστέρες. Τὰ δένδρα τῶν μικρῶν κήπων ἐπέτεινον τὸ σκότος τῆς ὁδοῦ· οὐδ' ἡ ἐλαχίστη πνοὴ ἐτάρασσε τὰ φύλλα των. Βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει κατὰ τὴν συνοικίαν τοῦ Ὠτείλ· αἱ ὁδοὶ ἦσαν ἔρημοι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν· μόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ λα-

χαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἐφαίνετο ἀκόμη ἓν παράθυρον ἀσθενῶς φωτισμένον, τὸ τοῦ κοιτῶνος τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ.

Ἄνθρωπός τις ἵστατο κεκρυμμένος ἐν τῇ σκιᾷ θύρας τινός, ἀποφεύγων τὰς ἀκτῖνας τῶν ἀντανακλαστικῶν φανῶν, καὶ προσηλωμένον ἔχων τὸ βλέμμα φλογερὸν ἐπὶ τοῦ μόνου πεφωτισμένου παραθύρου. Ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ ὅλην ἡμίσειαν ὥραν· τὸ φῶς τοῦ παραθύρου τέλος ἐσβέσθη. Αὐτὸ ἦτο ἀναμφιβόλως τὸ σημεῖον ὅπερ ἀνέμενε, καὶ πάραυτα ἔρριψε πέραξ αὐτοῦ τὸ βλέμμα, διέσχισε τὴν ὁδὸν καὶ ἐκρύβη ἐκ νέου ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν παρὰ τὰς κιγκλίδας πασχαλεῶν.

Βεβαιωθεὶς ὅτι ἦτο μόνος κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐν τῇ ὁδῷ, μετ' εὐκινησίας καὶ ἀφοβίας μαρτυρούσης ὅτι δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ἐκείνη καθ' ἣν ἐπεχείρει τὴν ἀνάβασιν, ἀνερριχήθη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων, διεσκέλισεν αὐτὰς εἰς μέρος τι ὅπου ἔλειπεν ἡ αἰχμὴ μιᾶς τῶν σιδηρῶν ῥάβδων καὶ ἐπήδησεν ἡσύχως καὶ ἀθορύβως ἐντὸς τοῦ κήπου. Διέσχισεν αὐτὸν κύπτων καὶ ῥθάσας ὑπὸ τὸ παράθυρον παρετήρησε προσεκτικῶς περὶ αὐτὸν, εἶτα δὲ ἠκροάσθη. Ὅτε ἐπείσθη ὅτι οὔτε τὸν εἶδεν οὔτε τὸν ἤκουσε κανείς, ὡρθώθη. Τότε κρατῶν διὰ τῶν χειρῶν τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου καὶ στηρίζας τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ σιδηροῦ μοχλοῦ τοῦ χρησιμεύοντος ὅπως κρατῇ ἀνοικτὰ τὰ φύλλα ταῦτα τὴν ἡμέραν, ἀνερριχήθη μέχρι τῆς βάσεως. Τὸ παράθυρον ἠνοίχθη ἐν τάχει· μία χεὶρ ἐτάθη αὐτῷ τὴν ἥρπασε, καὶ τῇ βοηθείᾳ αὐτῆς ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ἀφοῦ ἔκλεισε πάλιν τὸ παράθυρον ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσαγάγει μὲ τόσον παράδοξον τρόπον εἰς τὸν κοιτῶνά της.

— Λιλή μου, τῇ εἶπεν οὗτος τρυφερῶς, ἀπέθνησκον ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν ἕως νὰ σὲ ἰδῶ νὰ σβύσῃς τὸ φῶς.

— Ἔκαμε πολλὴν ὥραν ν' ἀποκοιμηθῇ· ἤκουα θόρυβον εἰς τὰ

καιτωνά του... Καὶ ἐγὼ ἤμην πολὺ ἀνυπόμονος νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ εὑρεθῶ μόνη μαζί σου νὰ σοὶ ὁμιλήσω. Σὲ εἶδα πολὺ πάσχοντα ὅλον τὸ βράδυ ἀπόψε...

— Ἤμουν ἄσχημα ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀπήντησεν ὁ νέος θλέβων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του· καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν περιπαθῶς ἐξηκολούθησεν:

Ὦ! πόσην ἀνάγκην εἶχα τοῦ ἀσπασμοῦ σου! Ἐδῶ πλησίον σου, εἰς αὐτὴν τὴν εὐχάριστον σιωπήν, ναρκωμένος ἀκ ὁμοῦ ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων, τὸ ὁποῖον ἀνέπνεον ἐρχόμενος, εἶμαι ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν τῇ σκιαυγείᾳ τῆς θερινῆς νυκτὸς διέκρινον ἀλλήλους. Ὁ νέος ἐκάθησεν, ἔσυρεν αὐτὴν ἠρέμα ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ βλέπων αὐτὴν κατὰ πρόσωπον τὴν ἠρώτησε:

— Μὲ ἀγαπᾷς Λιλή μου;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις; ἀπήντησεν ἐκείνη στηρίζουσα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἐραστοῦ της καὶ δροσίζουσα ἡδονικῶς τὴν φλόγα τῶν παρειῶν της διὰ τῆς ἐπαφῆς τοῦ μετώπου ἐκείνου ψυχροῦ ἐκ τῆς νυκτερινῆς αὔρας. Ἂν σὲ ἀγαπῶ, μ' ἐρωτᾷς; Καὶ ποίαν ἀπόδειξιν μεγαλειτέραν θέλεις νὰ σοὶ δώσω παρὰ τὴν ἐδῶ παρουσίαν σου;

— Ἀληθῶς!

— Τὸν ἔρωτά μου τὸν ἔχεις ὁλόκληρον... Ἡ τιμὴ τῆς γυναικὸς ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ. Ριψοκινδυνεύω τὴν ζωήν μου κατὰ πᾶσαν νύκτα κατὰ τὴν ὁποίαν ἔρχεσαι. Τὸν ἤκουσες καὶ ἀπόψε τί ἔλεγεν, ὅτε διηγεῖτο τὸ συμβάν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναγνώσει εἰς τὴν ἐφημερίδα. «Ἂν ἀμφέβαλλόν ποτε περὶ τῆς πίστεως τῆς συζύγου μου δὲν θὰ ἔπραττον ὅπως οἱ οὐτιδανοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν νὰ εὕρουν τὴν ἀπόδειξιν καὶ καθίστανται γελοῖοι· θὰ τὴν ἐφόνευον κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα θὰ ἐζήτουν ν' ἀνεύρω τὸν ἄλλον.»

— Εἶναι παράφρων ἡ ἠλίθιος.

— Ὑπάρχουν ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας φοβοῦμαι...

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅ,τι σοὶ εἶπα πολλάκις. Ὅταν σὲ ἀπειλήσῃ, μὴ φοβηθῇς καὶ ὑπισχνήσῃς ἀπέναντι τοῦ σκανδάλου. Ἔλα νὰ μ' εὕρῃς εἰς τὴν κατοικίαν μου.

— Εἶναι ἀληθὲς αὐτὸ ὅπου μοῦ λέγεις;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις εἰς τοὺς λόγους μου;

Ἓν ρίγημα ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις. Ὁ νέος ἠσθάνθη αὐτὴν φρικιῶσαν.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησε.

— Σκέπτομαι τί θὰ συνέβαινεν, ἂν κανένα πρωὶ μᾶς συνελάμβανεν.

— Θὰ συνέβαινε νὰ ἐνωθῶμεν διὰ παντὸς τὴν ἐπαύριον.

Ἐκάθητο ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐνῷ αὐτὸς ἐμειδία καὶ περιέβαλλων τὴν κεφαλήν της διὰ τῶν χειρῶν ἐπέθετε φλογερὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της. Αἱ θωπεῖαι τοῦ νέου μετέδιδον εἰς τὸ σῶμά της ἡδυπαθῆ ἀνακιρτήματα· διὰ τοῦτο ἀπηλλάγη τῶν ἐναγκαλισμῶν του λέγουσα:

— Ἄφησέ με, θὰ παραφρονήσω!

Καὶ δραμοῦσα εἰς τὸ κομμωτήριον ἐκόμισε μικρὰν λυχνίαν τῆς νυκτός... Ὁ ἔρως τὴν ἔπνιγε, ἡ νὺξ τῇ ἐνέπνεε φόβον, καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της, εἶπε φωτίζουσα τὸν ἐραστήν της:

— Ἄ! ἔχεις καλὴν ὄψιν τώρα· μ' ἐφόβισες προτήτερα· ἐτρόμαξα μήπως ἤσουν ἀσθενής.

Ἐμειδίασεν ἐκεῖνος καὶ παρατηρῶν αὐτὴν τρυφερῶς ἐπὶ στιγμὴν, τὴν ἠρώτησε καὶ πάλιν:

— Μὲ ἀγαπᾷς πολύ, Αὐρηλία;

— Ὤ, ναί! ἀπήντησεν ἐκείνη μετ' ἀπεριγράπτου τόνου, κραταιοῦσα τὰ χείλη ὅπως τὰ παιδία. Ὤ, ναί!...

Καὶ μὴ ἀντέχουσα πλέον εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ ἔρωτός της

συνεπεισώθη εἰς τὰς ἀγκάλας του ῥίπτουσα εἰς τὰ ὄπισθεν τὴν κεφαλὴν καὶ προτείνουσα αὐτῷ τὰ φρίσσοντα χείλη της...

Καὶ ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἐκείνου ἠκούσθη παρατεταμένη, ῥῆμα θνήσκουσα ἡ μελῳδία τῶν ἀσπασμῶν.

Δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶνται. Ὁ ἔρως των ἦτο παράνομος· ναί.. Καὶ ὅμως βεβαίως ἡ φύσις δὲν εἶχε πλάσει τὴν καλλονὴν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, χάριν τοῦ ἀνδρός, οὗτινος ἔφερε τὸ ὄνομα. Εἶχε γεννηθῇ ὁ εἷς διὰ τὸν ἄλλον· καθεὶς των ἦτο ἀντάξιος τοῦ ἑτέρου. Κρίνατε.

Ἡ Αὐρηλία Βοατὲλ, ἡ σύζυγος τοῦ πρώην λοχαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρξὺ, ἦτο γυνὴ ἐκτάκτου καλλονῆς. Ὑψηλὴ καὶ εὔσωμος, ἦτο εὐκίνητος καὶ κομψὴ ἐν ταὐτῷ Ὁ μακρὸς ὀλίγον τι θώραξ της ἐναρμονίως εἶχε πρὸς τοὺς ὡραιοτάτους ὤμους της, ἐξ ὧν προεῖχε λαμπὸς χαριτόβρυτος.

Ἡ κεφαλή της ἦτο θελκτική. Ἡ κόμη της ἔχουσα τὸ ξανθὸν ἐκεῖνο χρῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀποδώσῃ καμμία βαφὴ καὶ τὸ ὁποῖον μία ἀκτὶς ἡλίου μεταβάλλει εἰς φωτεινὴν στεφάνην, προσκρεμόζετο ἐξαισίως μὲ τὴν λευκὴν καὶ ῥοδίνην χροιὰν τοῦ δέρματός της. Τὸ στόμα της μικρὸν καὶ εὐρυὲς, ἐστολίζετο ὑπὸ χειλίων καὶ ὀδόντων ὑπερτέρων πάσης παρομοιώσεως· τὸ κατώτερον χεῖλος προεῖχεν ὀλίγον ὡς νὰ ἦτο ἕτοιμον νὰ δώσῃ φίλημα· ἡ μὴς ἦτο κάπως μακρά, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγον· αἱ ὀρφῦς πυκνόταται, μέλαιναι σχεδὸν ἕνεκα τοῦ βαθέος πορφυροῦ χρώματός των· αἱ βλεφαρίδες μακρότατα καθίστων μεγαλητέρους τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμούς της.

Καὶ ὅμως μὲ ὅλον ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ βλέμμα, μὲ τὸ μέτωπον, μὲ τὸ στόμα, τὸ σύνολον τῆς μορφῆς της εἶχεν ἔκφρασιν παιδικήν. Ἡ φυσιογνωμία τῆς Αὐρηλίας ἦτο κάτι τι μεταξὺ γυναικὸς καὶ παιδίου.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ῥιγοῦμενος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ

ἐραστοῦ της ἀπεκαλύπτετο ὅτι κυρίως ἦτο, ὁλικὴ πρότυπον ἀγάλματος. Ὡμοίαζε πρὸς τὴν Λουομένην τοῦ Λεγκραίν.

Καὶ ἐκεῖνος δὲν ἦτο τάχα ἄξιος αὐτῆς; Ἡ κεφαλή του κεκλιμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐρωμένης του καὶ ἀναζητοῦσα τὰ χείλη της ἀπετέλει μετ' ἐκείνης ἐναρμόνιον ζεῦγος.

Ἐφαίνετο ἀσθενικὸς ὄχι διότι ἦτο ἰσχνὸς ἢ ἀδύνατος, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ὠχρότητός του τοῦ ἁπλανοῦς βλέμματός του ὡς ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν κινημάτων του. Ἀδύνατος δὲν ἦτο· ἀπεναντίας ἔχων σῶμα εὔρωστον καὶ πλήρες χάριτος, ἦτο εὐειδὴς καὶ κομψὸς νέος. Ἡ μορφή του ἦτο γλυκεῖα· ἡ ῥὶς καὶ τὸ σῶμα πανομοιώτατα μύσταξ λεπτὸς καὶ πυρρός, μέσον τοῦ ὑπείου διεφαίνοντο τὰ σαρκώδη ἀλλ' ἀναιμικὰ χείλη του ἤρχιζεν ἐξαιρέτως μὲ τὸ ὠχρὸν χρῶμα τοῦ προσώπου του. Οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν μεγάλοι· τὸ βλέμμα του πυκνοῖς ἦτο ὑπὸ τὰς πυκνὰς βλεφαρίδας αἰτινες ἀπέδιδον εἰς τὸ ὄμμα του ἀλλόκοτον θέλγητρον. Ἡ φωνή του ἦτο γλυκεῖα καὶ μελῳδικὴ ὡς ἀναπαλμὴ ἅρπης.

Λίρνης ἐνῷ ἠσπάζετο τὴν ἐρωμένην του, ἐνῷ ἐξηκολούθει νὰ τῇ ἀποτείνῃ ἐρωτικοὺς λόγους, ἐπέθηκε ἐκείνη τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του λέγουσα:

— Σιώπα;... ἀκούω θόρυβον.

Ταχέως δὲ καὶ εὐκίνητος ὡς δορκὰς ἀπεσπάσθη τῆς ἀγκάλης του, ἔσβυσεν ἐν τάχει τὴν λυχνίαν καὶ δραμοῦσα εἰς τὴν θύραν ἐστήριξεν ἐπ' αὐτῆς τὸ οὖς της... Ἠκροάσθησαν ἀμφότεροι καὶ ἐπείσθησαν ὅτι δὲν ἦτο τίποτε.

Ἀφοῦ καθησύχασεν, ὁ νέος τὴν ἀνεζήτησε ματαίως διὰ τοῦ βλέμματος ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου καὶ ἠγέρθη διὰ νὰ τὴν συλλάβῃ ἐξαίφνης.

Ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῇ θερμῇ ἐκείνη τοῦ Ἰουνίου ἐνυπῆρχεν ἄρωμά τι ἔρωτος. Ἔκλεισε τὸ παράθυρον ὅτε εἶδεν λίρνης ἐν τῇ

σκιαγείχ τὸν ἐραστήν της ἁρπάσαντα αὐτὴν· ἀρῆκε κραυγὴν ὡς στρουθίον πτοηθέν.

Τὰ πάντα ἐπανέπεσον μετ' οὐ πολὺ ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς καὶ δὲν ἠκούετο εἰμὴ μακρόθεν προερχόμενος ὁ κρότος τῶν τροχῶν τῶν ἁμαξῶν καὶ ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἔρρυθμον βῆμα τῶν περιπολούντων δύο ἀστυνομικῶν κλητήρων, οἵτινες ἄφρουν διήρχοντο πρὸ τῆς οἰκίας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἡ νὺξ καὶ τῶν δένδρων ἡ σκιὰ προερύλλατον καλῶς καὶ τὴν ὑπεβοήθουν νὰ κρύπτῃ τοὺς ἐν αὐτῇ μυστηριώδεις ἔρωτας.

«Δὲν εἶνε ἀκόμη ἡμέρα· ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος καὶ ὄχι τοῦ κορυδαλοῦ ἔπληξε τὸ περίφοβον οὖς σου, ἔλεγεν ἡ Ἰουλιέττα πρὸς τὸν Ρωμαῖον.»

Ὅτε ἡ ἡμέρα μετὰ τὴν δευτέραν ὥραν ἤχησεν, ἡ νὺξ δὲν ἦτο πλέον σκοτεινή. Ἤδη ὀρθριάν τι πτηνὸν ἐκελάδησεν. Ἡ Λόρηλία ἀφυπνίσθη, ἠγρυπνήθη καὶ νομίζουσα ὅτι ἦτο ἡ ὥρα μᾶλλον προκεχωρηκυῖα, φοβουμένη δὲ μήπως ἡ ἡμέρα τοὺς καταλάβῃ ἔκυψε πρὸς τὸν κείμενον παρ' αὐτὴν ἐραστήν, ὅστις ἐκοιμᾶτο βαθέως. Τὸ οὖς της προσεκτικῶς ἀκροασθὲν δὲν ἤκουσεν ἀναπνοήν. Ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ, λέγουσα αὐτῷ ταπεινοφρόνως:

— Ψυχή μου!

Ἀλλ' ἐδοκίμασεν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν, ἥτις τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοδρομήσῃ· τὸ μέτωπον ἐκεῖνο ἦτο ψυχρόν· ἠσθάνθη τὸν ψυχρὸν ἐκεῖνον ἱδρῶτα τοῦ θανάτου.

Μολονότι ἀνεσκίρτησε βιαίως, ἐκεῖνος δὲν ἐκινήθη ποσῶς. Ἡ Λόρηλία ἐπήγωσεν ἐκ τοῦ φόβου· τρέμουσα ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόμης του σείουσα βιαίως τὴν κεφαλήν του καὶ λέγουσα μὲ δυνατωτέραν φωνήν:

— Ἀριστείδη!.. Ἀριστείδη!. Ἐξημέρωσε! Τὴν φορὰν ταύτην δὲν τὴν ἐξεράδισε τὸ ψῦχος· ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐραστοῦ της ὀλισθήσασα

ἀπὸ τοῦ προσκεφαλαίου, ἔκλινε μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ ἐκτὸς τῆς κλίνης. Ἀρῆκε φωνὴν βραγχνὴν καὶ περίτρομος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης κάτω εἰς τὸν τάπητα.

Ἔντρομος, ἔξω φρενῶν ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα διὰ νὰ φωτίσῃ τὸν θάλαμον. Ἀκόμη ἦτο νύξ. . . .

Δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον τῆς κλίνης· ἐπὶ τέλους ὅμως ὑπερνικήσασα τὸν φόβον της ἐπλησίασε μὴ τολμῶσα νὰ πιστεύσῃ· λαβοῦσα δὲ τὴν χεῖρά του καὶ σείουσα αὐτὴν, τῷ εἶπε μὲ φωνὴν ἀκόμη ἰσχυροτέραν:

— Ἀριστείδη!

Ἀλλ' ἐκ τῆς ἐπαφῆς ἐκείνης δὲν ἀμφέβαλλε πλέον· περοβισμένη, μὲ τὸ ὅμμα ἀπλανὲς μὲ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην, ἔλαβε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐραστοῦ της εἰς τὰς χεῖράς της καὶ ἀσπαζομένη αὐτὴν μετὰ λυγμῶν:

— Ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! ἔλεγεν. Μὰ εἶνε ἀδύνατον!. . . Ἀριστείδη, Ἀριστείδη! Ἐξύπνησε . . Ἀριστείδη! Θεέ μου!

Καὶ ἐσπάρασσεν ἐκ τῆς ἀγωνίας καὶ τὸ στόμα της ἀνεζήτει νὰ εὕρῃ τὸ τοῦ ἐραστοῦ της μήπως ἐμπνεύσῃ εἰς αὐτὸ ζωήν. Ἠσθάνθη τὰ χείλη της ὑγρά, καὶ κατελήφθη ὑπὸ φρίκης· εἶχε ῥοφήσει κατὰ τὸν ἀσπασμὸν τὰς ὀλίγας σταγόνας τοῦ αἵματος, αἵτινες ἔρρευσαν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἀτυχοῦς κατὰ τὴν τελευταίαν του στιγμήν.

Ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη· ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἀλλ' αἱ ἀνίσχυροι χεῖρές της ὠλίσθησαν. Ἐπαίσε καὶ τελευταίαν προσπάθειαν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ἀφεῖσα βραγχνὴν κραυγήν.

Εἶχε λιποθυμήσει.

Πένθιμος σιγὴ ἐπεκράτησεν εἰς τὸν θάλαμον. Τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ ἦταν βεβυθισμένα εἰς ὕπνον. Δύο κτυπήματα ἐλαφρὰ ἠκού-

σθησαν ἐπὶ τῆς θύρας· ἀλλὰ καμμία ἀπάντησις δὲν ἐδόθη. Τὰ κτυπήματα ἐπανελήφθησαν καὶ μία φωνὴ ἠκούσθη λέγουσα :

— Αὐρηλία! εἶμ' ἐγώ !

Μὴ τυχοῦσα καὶ πάλιν ἀπαντήσεως ἡ φωνὴ ἐπανέλαβεν :

— Ἄνοιξέ με... θὰ σᾶς συλλάβουν.

Κατόπιν :

— Ὦ Θεέ μου! . . κάτι ἔκτακτον θὰ συμβαίνει... Αὐρηλία!

Ἡ τελευταία αὕτη λέξις ἐλέχθη διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου μὲ τόνον ἱκετευτικόν.

Πλὴν κανεὶς δὲν ἀπήντησεν.

Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἐλίζας.

Ἡ νεᾶνις εἶχε κατέλθει ἀπὸ τοῦ δωματίου της γυμνόπους μὲ τὸ ὑποκάμισον διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀδελφήν της ὅτι ἡ ἡμέρα ἦτο ἐγγύς...

Ἔπραττε τοῦτο ἀρελῶς ὡς πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε συνειθίσει· αὐτὴ ἦτο ὁ κορυδαλὸς ὁ ἀναγγέλλων τὴν ἠῶ εἰς τοὺς ἐραστάς.

Πτοηθεῖσα διότι δὲν ἤκουεν ἀπάντησιν, ἀνῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἠρεύνησεν ἐντὸς ἐρμαρίου καὶ λαβοῦσα κλειδά τινα κατῆλθε πάραυτα.

Εἰς ὀλίγας στιγμὰς ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἔδραμε πρὸς τὴν κλίνην λέγουσα μὲ φωνὴν ὑπόκωφον.

— Αὐρηλία!... Ἀριστείδη!... ἐξημέρωσεν !

Ἀλλὰ προσκόψασα κατὰ τοῦ σώματος τῆς ἀδελφῆς της, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπου τὸ πρόσωπόν της καὶ αἱ χεῖρές της προσέκρουσαν κατὰ τοῦ πτώματος τοῦ νέου. Ἁρπακε κραυγὴν πεπνιγμένην καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος ὠπισθοχώρησεν.

Ἐτρόμαξε. Τί συνέβαινεν ἄρά γε; Ποίαν ἀρρωσύνην εἶχε διαπράξει ἡ ἀδελφή της ;

Ἡ ταλαίπωρος κόρη δὲν ἐτόλμα νὰ φωνάξῃ περισιομένη ἐκ

τῆς νυκτὸς, ἐκ τοῦ παραδόξου ψύχους τὸ ὁποῖον εἶχεν αἰσθανθῇ κατὰ τὴν μετὰ τοῦ πτώματος ἐπαφὴν, ἐκ τῆς σιγῆς, ἐκ τοῦ μυστηρίου, ἀπεσύρθη ἔντρομος εἰς μίαν γωνίαν τοῦ παραθύρου καὶ ἔμενεν ἐκεῖ ἀκίνητος· ἀσθμαίνουσα ἐζήτει νὰ μαντεύσῃ τὰ συμβάντα, νὰ ἴδῃ, μέσον τοῦ σκότους, ἀλλὰ νὰ κινηθῇ δὲν ἐτόλμα.

Παρῆλθον οὕτω λεπτά τινα· τὸ ὄμμα της ἐξοικειωθὲν πρὸς τὸ σκότος εἶδεν εὐκρινῶς τὸ σῶμα τῆς ἀδελφῆς της ἡμίγυμνον, ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ τάπητος. Ἔδραμε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔτι μᾶλλον περίφοβος καὶ τρέμουσα ἐπέθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους της. Αἰσθανθεῖσα τὴν θερμότητα τοῦ σώματός της καὶ τὴν καρδίαν πάλλουσαν ἐνεθαρρύνθη καὶ λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν τῆς λιποθύμου τὴν ἀνήγειρε λέγουσα :

— Αὐρηλία, Αὐρηλία!...

Ἡ λιπόθυμος δὲν ἐκινήθη, ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἦτο ἤδη πεπεισμένη ὅτι ἔζη. Τῇ ἔβρεξε τοὺς κροτάφους· τὴν ἔκαμε ν' ἀναπνεύσῃ ὀξέα τινὰ καὶ μετά τινας στιγμὰς ἡ Αὐρηλία συνῆλθεν.

Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις ἦτο σκληρά. Τὸ πρῶτον βλέμμα τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἡ πρώτη της λέξις ἦτο:

— Ἀπέθανεν!.. εἶνε ἀληθές;..

Ἡ Ἐλίζα ἔντρομος δὲν ἀπήντησε καὶ ὅτε ἡ ἀδελφή της ὠρθώθη, ὠπισθοχώρησεν ἀκουσίως. Ἡ Αὐρηλία παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὸ ψυχρὸν τοῦ ἐραστοῦ της σῶμα, ἐποίησε κίνημα ἀπελπισίας, λυγμοὶ δὲ ὡς φωναὶ βραγχυναὶ ἐξῆλθον ἐκ τῶν χειλέων της.

Τοῦτο διήρκεσεν ἐπὶ δέκα μακρὰ λεπτὰ μετὰ ταῦτα ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν τοῦ νέου καὶ ἠσπάσθη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον λέγουσα :

— Χαῖρε!

Ἡ Ἐλίζα τὴν παρετήρει ἔκθαμβος διὰ τὴν ἄμεσον μεταβολήν, ἐξεπλάγη δ' ἔτι μᾶλλον ὅτε ἡ ἀδελφή της τῇ εἶπεν :

— Ἐλίζα, ἔλα νὰ μὲ βοηθήσῃς...

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς ;

— Πρέπει νὰ τὸν ἐνδύσωμεν.

Ἡ νεᾶνις ἐγένετο πελιδνή... ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐγγίσῃ νεκρὸν τῇ ἐνέπνεε τρόμον. Ἀλλ' ἀμοῦ ἡ ἀδελφή της διέτασσεν αὐτὴ ὑπήκουσεν.

Ἐλάβανεν αὐτὴ τὰ ἐνδύματα καὶ τὰ ἔβλεπεν εἰς τὴν Αὐρηλίαν. Αὕτη ἐνέδυε τὸ σῶμα. Ἦτο φοικτὴ ἡ πένθιμος ἐκείνη ἐργασία. Ἡ Ἐλίζα ἐκράτει τὰ ἐνδύματα τρέμουσα σύσταυμος· ἡ ἀδελφή της εἶχε βλέμμα παράφρονος καὶ ὁ ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου της.

Ἡ Ἐλίζα ἀπετόλμησε τέλος νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ἠρώτησε:

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς, Αὐρηλία;

— Θέλω νὰ σωθῶ... Ἐὰν εἷς μίαν ὥραν εὑρίσκεται ἀκόμη ἐδῶ, ἐχάθη ! ..

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμῃς;

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἀπήντησεν.

Ἀλλ' ὅτε τὸ πτῶμα τοῦ Ἀριστείδου ἦτο πλέον ἐνδεδυμένον, εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφήν της:

— Πήγαινε γρήγορα νὰ κοιμηθῇς.

— Ἀλλὰ τί ἐννοεῖς νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Ἄφησέ με! .. πήγαινε γρήγορα! .. ἀπήντησεν.

Καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦτο παράδοξος. Ἡ Αὐρηλία εἶχε μεταβληθῇ ἐντελῶς· τὸ βλέμμα της ἦτο ὀργίλον, ἡ φωνή της διακεκομμένη, νευρικὸς σπασμὸς ἐτάρασσε τὰ μέλη της. Τὰ κινήματά της ὅλα ἤλεγχον παραφροσύνην.

Ἡ ἀδελφή της ἔτι μᾶλλον περιδεισμένη ἔμενεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ἡ Αὐρηλία τὴν ὦθησε βιαίως λέγουσα:

— Πήγαινε!.. μὰ πήγαινε λιποῦ! ..

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἀφοῦ ἐξῆλθεν. Ἀπομείνασα μόνη μετὰ

τοῦ πτώματος τοῦ ἐραστοῦ της ἐκτάδην κειμένου, κατελήφθη ὑπὸ παραφόρου ἀπελπισίας. Ἐβύθιζε τὰς χεῖρας εἰς τὴν κόμην της καὶ ἔσχιζε τὸ δέρμα τοῦ κρανίου της· λιγυραὶ σπαρακτικαὶ ἐξέρευγον τοῦ λάρυγγός της. Ἐφαίνετο μὴ ἀντέχουσα εἰς τὴν ἄμετρον ὀδύνην, ἣν ᾐσθάνετο. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπρούνθη, ἠπάσθη τὸν ἐραστήν της εἰς τὸ μέτωπον καὶ τῷ εἶπε :

— Συγγνώμην, συγγνώμην! ..

Καὶ μετὰ δυνάμεως, ὑπερτέρας πάσης προσδοκίας ἤγειρε τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸ μετέφερε καὶ τὸ ἀνώρθωσε πλησίον τοῦ παραθύρου.

Διὰ μιᾶς χειρὸς ἐστήριζε τὸ σῶμα εἰς τὸν ὦμόν της, διὰ τῆς ἑτέρας δὲ ἤνοιξε τὸ παράθυρον αἴρουσα τὸν σύρτην, βιαίως δὲ τότε καὶ ἐν σπουδῇ, ὡς νὰ τὴν φόβιζε τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἔπραττεν, ἀπέθηκεν ὁριζοντίως τὸ πτῶμα ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ κατόπιν ἐκρήμνισεν αὐτὸ εἰς τὸν κῆπον, θραύουσα ἐνταυτῷ τὰς ὀλοὺς ... Ἀμέσως, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μὴ ἀκούσῃ τὸν κρότον τοῦ πιπτοντος σώματος, ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν:

— Βοήθεια! .. δολοφόνοι! ..

Καὶ ἐνῷ ἠκούετο ἤδη ὁ λοχαγός, ὅστις εἶχεν ἀφυπνισθῇ ἐκ τοῦ κρότου καὶ τῶν κραυγῶν, ἐγειρόμενος ἐν τάχει, διὰ νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν πρόσκλησίν της, ἐνῷ ἡ Ἐλίζα τρέμουσα κρατοῦσα κηρὸν εἰς τὴν χεῖρα ἔμενε διστάζουσα εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος ἀγνοοῦσα τί νὰ πράξῃ, ἡ Αὐρηλία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου ἠσθάνετο καὶ ᾐσθάνετο ἑαυτὴν ἐκ νέου λιποθυμοῦσαν.

Ὁ ὑπόκωφος ψόφος τοῦ σώματος κρημνιζομένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἦχει εἰς τὸ οὖς της· παράφρων ἐκ τοῦ τρόμου ᾐσθάνετο τὴν ζωὴν ἐκλείπουσαν καὶ μὴ δυναμένη νὰ κινηθῇ ἔμενε στηριζομένη εἰς τὸ παράθυρον.

Εἰς τὰς κραυγάς της θόρυβος συγκεχυμένος ἀπήντα· παράθυρα καὶ θύραι ἠνοίγοντο, ἀντήχουν βήματα εἰς τὴν ὁδόν.. ὅλοι ἐζήτουν νὰ μάθωσι πόθεν προήρχετο ἡ κραυγή.

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεῴχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ λοχαγὸς κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα φανὸν καὶ εἰς τὴν ἄλλην πιστόλιον, ὅστις ἀτελῶς ἐνδεδυμένος εἰσώρμησεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του. Ὄπισθέν του μὲ τὴν μορφὴν ἐκφράζουσαν τρόμον καὶ περιέργειαν ἐντυτῷ εἰσῆλθεν ἡ Ἐλίζα. Βλέποντες τὴν Αὐρηλίαν ῥέρουσαν μόνον τὸ ὑποκάμισον καθημαγμένην, καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου διὰ νὰ μὴ πέσῃ, βλέποντες αὐτὴν μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ μὲ τὸ ὄμμα ἔξαλλον, ταρασσομένην ὑπὸ νευρικοῦ τπασμοῦ, ὥρμησεν ταὐτοχρόνως πρὸς αὐτὴν, ἀφοῦ ὁ λοχαγὸς ἀπέθηκεν ἐπί τινος ἐπίπλου τὸν φανὸν καὶ τὸ ὅπλον.

Ἦτο καιρός, διότι ἡ Αὐρηλία ἔπιπτεν ἤδη ἀναίσθητος. Ὁ Ἰλάριος ἐν ἀπεριγράπτῳ ταραχῇ ἐδέχθη αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὴν κλίνην κράζων:

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! τὴν ἐδολοφόνησαν! . . Πρέπει νὰ εἶνε ἀκόμη ἐδῶ· . Φρόντισε σὺ διὰ τὴν ἀδελφήν σου, Ἐλίζα.

Καὶ ἀμέσως ἁρπάσας τὸ πιστόλιόν του ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον.

Οἱ μικροὶ φλογεροὶ ὀφθαλμοί του ἐξέπεμπον ἀγρίαν λάμψιν. Ἐκάμμυεν αὐτοὺς διὰ νὰ διακρίνῃ κάλλιον μέσον τοῦ νυκτερινοῦ σκότους, τὸ ὁποῖον ἦτο πυκνότερον πλησίον τῆς οἰκίας ἕνεκα τῆς σκιᾶς τῶν δένδρων.

Τῷ ἐφάνη ὅτι κάτι τι ἔκειτο πλησίον τοῦ τοίχου. Διὸ ἀνέμενε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸ ἀντιλείμενον ἐκεῖνο ἐκινεῖτο καὶ ἐπυροβόλησε κραυγάζων:

— Ἄ! ἐδῶ εἶνε ὁ Ἅλιος!

Καὶ ὁρμήσας εἰς τὴν κλίμακα κατῆλθεν, ἤνοιξεν ἐν σπουδῇ τὴν θύραν καὶ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ σώματος τὸ ὁποῖον ἔκειτο χαμαὶ πρηνές.

Μετὰ τὰς κραυγάς, ὡς προείπομεν, κίνησίς τις ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ δὲ ὠδηγήθησαν οἱ ἀναζητοῦντες τὸ μέρος

ὁπόθεν προήρχοντο αἱ κραυγαί. Διὰ τοῦτο ὅτε ὁ λοχαγὸς συνελάμβανε βιαίως ἐκ τοῦ τραχήλου τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου, πολυάριθμοι ἤδη περίεργοι εὑρίσκοντο ἔμπροσθεν τῆς κιγκλίδος καὶ ἀστυνομικοί τινες κλητῆρες προσεκάλουν τὸν λοχαγὸν νὰ τοῖς ἀνοίξῃ.

Οὗτος ἀφοῦ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀναισθησίας τοῦ θύματός του, διότι ἦτο πεπεισμένος ὅτι τὸν ἐφόνευσεν, ἠγέρθη καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἀφοῦ εἰσῆλθον ἔκλεισαν πάλιν αὐτήν.

Ἐζήτησαν ἐξηγήσεις. Ὁ λοχαγὸς ἔδραμεν ὅπως φέρῃ τὸν φανὸν καὶ ἀπήντησε:

— Θὰ εἶνε κάποιος κλέπτης ὅστις ἐνόμιζε τὰ δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος ἀκατοίκητα, ἐπειδὴ δὲ εὗρεν εἰς αὐτὰ μίαν γυναῖκα, ἀπεπειράθη νὰ τὴν δολοφονήσῃ.

— Μίαν γυναῖκα ;

— Μάλιστα· ἡ ἀδελφή της τὴν περιποιεῖται ἐκεῖ ἐπάνω. Ἡ σύζυγός μου ἐφώναξε καὶ αὐτὸς ἠθέλησε νὰ φύγῃ. Ἔφθασα ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ, εἶδα μίαν σκιὰν σιμὰ εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐπυροβόλησα.. Δὲν θὰ τὸ ξανακάμῃ πλέον . . Ὁρίσατε κύριοι, ἂν ἀγαπᾶτε. .

Ἐγὼ ἐπείγομαι νὰ ἴδω τὴν σύζυγόν μου.

Οἱ κλητῆρες εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰκίαν ὁ λοχαγὸς ἀπέθηκε τὸν φανὸν ἐπί τινος τραπέζης καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ περιμείνωσι μίαν στιγμήν. Ἀνῆλθε ταχέως, ἔδραμεν πρὸς τὴν κλίνην ἐφ' ἧς ἔκειτο ἡ Αὐρηλία καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἐλίζαν:

— Αἱ λοιπόν, εἶνε βαρέως πληγωμένη; ἠρώτησεν.

— Ὄχι μόνον εἰς τοὺς βραχίονας καὶ εἰς τοὺς ὤμους εἶνε εἰς πολλὰ μέρη κομένη . . .

— Θὰ τὴν ἐπλήγωσε μὲ μαχαῖρι.

Καὶ ὁ λοχαγὸς κύψας ἐπὶ τῆς συζύγου του παρετήρησε τὰς πληγάς της, αἵτινες ἦσαν ὅλως ἀσήμαντοι· ἡ ἀφωνία τοῦ αἵματος προήρχετο ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν. Ἡ Αὐρηλία ἂν καὶ λιπόθυμος,

ἀνέπνεε τακτικῶς καὶ ἡσύχως· ἡ κατάστασίς της δὲν ἐνέπνεε τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν.

— Δὲν εἶνε τίποτε! τὴν ἐγλύτωσε φθηνά, μὲ ὀλίγον φόβον, εἶπεν.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο τελειόνη, καὶ ἐνῷ ἀπέμασσε τὰς πληγὰς τῆς ἀδελφῆς της, παρετήρει τὸν λοχαγόν, θέλουσα νὰ τῷ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ διστάζουσα. Ὅτε δὲ οὗτος καθησυχάσας ὡς πρὸς τὴν κατάστασιν τῆς συζύγου του ἡτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, μετά τινος προσπαθείας τὸν ἠρώτησεν:

— Ἱλάριε, κατὰ τίνος ἐπυροβόλησες;

— Κατὰ τοῦ κακούργου.

— Τοῦ κακούργου; . .

— Ναί· τὸν ἐσκότωσα.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἐννόει· ἐστράφη καὶ παρετήρησε τὸν λοχαγὸν ἔντρομος.

— Ναί, στοῦ λέγω. . . πῶς μὲ κυττάζεις ἔτσι, δὲν ἐννοεῖς; . . . τὸν ἐξαπέρδευσα . . . ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν κῆπον· ἐπυροβόλησα καὶ τὸν ἐφόνευσα.

— Τὸν ἐφόνευσες; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα τεταραγμένη!

— Ναί· τὸν ἐφόνευσα. Εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ κάτω. . . Ἀΐ, μήπως ἑτοιμάζεσαι καὶ σὺ νὰ λιποθυμήσῃς;

Ἡ νεᾶνις συνῆλθε, συναθροίσασα ὅλην τὴν ἐν ἑαυτῇ ὑπολειπομένην δύναμιν, καὶ μένουσα ὄρθια διὰ ν' ἀπαρρύψῃ τὸν τρόμον της ἀπήντησεν:

— Ὄχι. Ἱλάριε . . . δὲν ἔχω τίποτε. . . ἀλλ' ὅλα αὐτὰ εἶνε τόσον φρικτά!

Ὁ λοχαγὸς ὤφωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐξῆλθε ἀρκεσθεὶς μόνον νὰ εἴπῃ:

— Περιποιήθητε καλὰ τὴν ἀδελφήν σου καὶ ὅταν συνέλθῃ κράξε με.

Μόλις ἐξῆλθεν ἡ Ἐλίζα ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Δὲν ἀνησύχει ποσῶς διὰ τὴν κατάστασιν τῆς ἀδελφῆς της· εἶδεν ὅτι αἱ προξενοῦσαι τὴν αἱμορραγίαν ἐλαφραὶ πληγαί, προήρχοντο ἐκ τῶν ὑέλων τὰς ὁποίας εἶχε θραύσει καὶ ἐξ ὧν εἶχε πληγωθῇ. Ὁ τρόμος τῆς Ἐλίζας προήρχετο ἐκ τῆς ἀγνοίας εἰς ἣν διετέλει ὡς πρὸς τὰ συμβάντα. Ἐγίνωσκε τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου, ὄχι ὅμως καὶ τὴν ἐπακολουθήσασαν μετ' αὐτὸν σκηνήν.

Ὁποίαν ἆρά γε πάλην ὑπέστη ἡ Αὐρηλία διὰ νὰ πληγωθῇ εἰς τὸ παράθυρον; Τί εἶχεν ἀπογείνῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου, τὸ ὁποῖον ἐναγωνίως ἀνεζήτησεν εἰσελθοῦσα εἰς τὸν θάλαμον; ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος καθ' οὗ ἐπυροβόλησεν ὁ λοχαγὸς καὶ τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσει; Ὁ φόβος εἶχε καταβάλει ἐξ ὁλοκλήρου τὴν ψυχὴν τῆς ταλαιπώρου νεάνιδος. Συνεκέντρωσεν ὅλην αὐτῆς τὴν δύναμιν καὶ περιεποιήθη τὴν ἀδελφήν της μετὰ προθυμίας ἐπαγομένη νὰ τὴν ἴδῃ ἀνακτῶσαν τὰς αἰσθήσεις της, διὰ νὰ μάθῃ παρ' αὐτῆς ποῦ ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου.

— Λιλή, τῇ ἔλεγε, Λιλή, πάσχεις, ἀδελφίτσα μου! . . ἀπάντησέ μου!

Καὶ κύψασα ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς της, ἔλαβε τὴν κεφαλήν της εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ τὴν ἠσπάσθη, ἐξακολουθοῦσα νὰ λέγῃ:

— Λιλή, ἐγὼ εἶμαι . . . ἡ Ἐλίζα σου . . . εἶμαι σιμά σου.

Ἡ Αὐρηλία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ παρετήρησεν ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμὰς πέριξ αὐτῆς. Βλέπουσα τὴν ἀδελφήν της περιποιουμένην αὐτήν, καὶ τὸν θάλαμον ἐν ἀταξίᾳ, ἠσθάνθη φρικίασιν διατρέχουσαν τὸ σῶμά της. Ἐνεθυμήθη τὰ πάντα. Ἠγέρθη ὀλίγον καὶ παρετήρησε καὶ πάλιν μετὰ προσοχῆς τὸν θάλαμον. Ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' οἱ λυγμοὶ ἔπνιξαν τὴν φωνήν της εἰς τὸν λάρυγγα καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὸν κόλπον τῆς ἀδελφῆς της, ἥτις τῇ ἔλεγεν:

— Ὦ, Λιλή!... μὴ κλαίης· μὴ πάσχῃς! μοῦ πονεῖ νὰ σὲ βλέπω ἔτσι...

Ὁ λοχαγὸς κατῆλθε πρὸς ἐντάμωσιν τῶν κλητήρων καὶ τοῖς εἶπεν ὅτι ἡ σύζυγός του εὐτυχῶς δὲν ἔπαθε τίποτε, καὶ ὅτι μόνον ἐταράχθη ἐκ τοῦ φόβου ὅτι ἡ ταχύτης μεθ' ἧς ἔσπευσε νὰ δράμῃ πρὸς βοήθειάν της ἠμπόδισε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον νὰ ἐκτελέσῃ τὸ ἔγκλημά του τοὺς παρεκάλεσε δὲ ν' ἀποκομίσωσιν ὅσον τάχιστα τὸ πτῶμα διότι ἡ σύζυγός του ἔπασχεν ἐκ νευρικῆς ταραχῆς καὶ ἐπεθύμει νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ τοῦ θεάματος ἐκείνου.

Εἷς τῶν κλητήρων ἀπήντησεν ὅτι εἶχεν ἤδη προσκληθῇ ὁ ἀστυνόμος, ὅστις μόνος ἠδύνατο νὰ διατάξῃ ν' ἀποκομισθῇ τὸ πτῶμα.

Ἡ ἡμέρα ἤρχιζεν ἤδη νὰ ὑποφώσκῃ ὅτε κίνησίς τις παρατηρηθεῖσα μεταξὺ τοῦ πρὸ τῆς εἰσόδου ὁμίλου τῶν περιέργων, ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξιν τοῦ ἀστυνόμου. Ὁ λοχαγὸς πορευθεὶς τῷ ἤνοιξεν αὐτοπροσώπως· τὸν εἰσήγαγε καὶ τῷ διηγήθη τὰ συμβάντα, καταλήγων δὲ παρεκάλεσε ν' ἀποκομισθῇ ταχέως τὸ πτῶμα.

Ἐμήνυσαν εἰς τὸν πλησιόχωρον ἀστυνομικὸν σταθμὸν νὰ πέμψωσιν ἐν φορείῳ. Εἰσήγαγον τοὺς βαστάζοντας αὐτὸ ἐντὸς τοῦ κήπου ὅπου μετέβησαν μετ' ὀλίγον οἱ κλητῆρες καὶ ὁ λοχαγός. Τῇ διαταγῇ τοῦ ἀστυνόμου ἀνεστράφη τὸ πτῶμα καὶ ἐτοποθετήθη ἐπὶ τοῦ φορείου.

— Εἶνε πολὺ κομψῶς ἐνδεδυμένος ὥστε εἶνε περίεργον πῶς ἐξήσκει παρόμοιον ἐπάγγελμα! παρετήρησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Καὶ νεώτατος, προσέθηκεν εἷς τῶν κλητήρων.

Ἦτο ἤδη λυκαυγές· ὁ λοχαγὸς ἱστάμενος ὄπισθεν τοῦ ἀστυνόμου παρετήρει ν' ἀνεύρῃ τὸ μέρος ὅπου εἶχε πληγώσει τὸν ἄτυχῆ ἐκεῖνον. Ὅτε τὸ πτῶμα ἀπετέθη ἐπὶ τοῦ φορείου, ὁ Τενὰρ δὲ Μαρδὺ ἀνεσκίρτησε καὶ παραμερίζων βιαίως τοὺς κλητῆρας διὰ νὰ πλησιάσῃ καὶ ἔκθαμβος, συστέλλων τὰς χονδρὰς ὀρρῦς ἀνέκραξε:

— Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ Δερὰρζ !

— Τὸν γνωρίζετε;... ἠρώτησαν ταὐτοχρόνως οἱ κλητῆρες καὶ ὁ ἀστυνόμος.

— Ὁ Δερὰρζ, ἐπανελάμβανεν ὁ λοχαγὸς τὴν νύκτα, εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου μου!. τί σημαίνει τοῦτο;

Β'. — Η ΑΡΕΤΗ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΜΟΙΒΕΤΑΙ.

Ἡ Αὐρηλία ἔκλαυσεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν. Ἡ ἀδελφή της τὴν ὑπεστήριζε καὶ ἀνήσυχος διὰ τὴν νευρικὴν κατάστασίν της, τὴν παρηγόρει, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της, θωπεύουσα τὴν κόμην της καὶ λέγουσα αὐτῇ :

— Αὐρηλία ἔχε θάρρος !... Ἀφοῦ σὲ βλέπω εἰς τοιαύτην θέσιν τί θέλεις νὰ κάμω ἐγώ; Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ ἐκείνου.

Τὴν λέξιν ταύτην ἀκούσασα ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παραμερίζουσα τὴν κόμην της ἥτις ἐν ἀταξίᾳ καταπίπτουσα ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της, ἠτένισε τὴν ἀδελφήν της κατὰ πρόσωπον καὶ τὴν ἠρώτησεν ἐπαναλαμβάνουσα τὰς τελευταίας λέξεις τῆς φράσεώς της.

— Νὰ σκεφθῶμεν περὶ ἐκείνου ; Καὶ διατί ·

Ἡ Ἐλίζα τὴν προσέβλεψεν ἔκθαμβος, εἶτα, καθησυχάσασα πλέον ἀφοῦ τὴν εἶδεν ἀνακτήσασαν ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις της, τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς ὑποκώφου, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ ἀκουσθῇ:

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἀριστείδης;

Ἡ Αὐρηλία ἐφάνη ἐκπληττομένη καὶ συνοφρυουμένη ἀπήντησε.

— Δὲν εἶδον λοιπὸν τίποτε;

Ἡ ἀδελφή της τὴν ἔβλεπε μὲ στόμα κεχηνὸς μὴ ἐννοοῦσα ποσῶς· ἡ Αὐρηλία ἐπανέλαβεν:

— Πρὸ πολλῆς ὥρας εὑρίσκομαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— Ὦ, ναί.

— Καὶ τί συνέβη;

Ἡ νεᾶνις δυηγήθη τὴν σκηνήν, ἣν περιεγράψαμεν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ. Ἡ Αὐρηλία ἠκροᾶτο ἐρειδομένη διὰ τῶν ἀγκώνων ἐπὶ τῆς κλίνης κατκφλὴς καὶ προτεκτική. Ὅτε ἡ Ἐλίζα εἶπεν ὅτι ὁ λοχαγὸς βλέπων ἄνθρωπον ἐντὸς τοῦ κήπου ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφόνευσεν, ἐκείνη ἀνεκίρτησεν. Ὅτε δὲ ἡ ἀδελφή της ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος.

— Κατίδη νὰ ἰδῇ τὸν ἄνθρωπον κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπυροβόλησεν;

— Ναί.

— Ὅταν ἀνέβη δὶν εἶπε τίποτε;

— Ὄχι πρὸ ὀλίγου ἀνῆλθε διὰ νὰ ἴδῃ ἂν εἶσαι καλλίτερα.

Ἡ Αὐρηλία ἔκλινε τὴν κεφαλήν, τείνουσα τὸ οὖς ὅπως ἀκροασθῇ τὸν συγκεχυμένον θόρυβον τὸν προερχόμενον ἐκ τοῦ ἰσογείου.

— Τί συμβαίνει κάτω; ἠρώτησεν.

— Συμβαίνει, ἀπήντησεν ζωηρῶς ἡ νεᾶνις, ὁποῦ ἔκραξεν τὸν ἀστυνόμον καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ . . πρέπει νὰ λάβωμεν τὰς προφυλάξεις μας.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἐλίζα ἔτρεμεν.

Ἡ Αὐρηλία τὴν προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως.

— Μὰ δὶν ἐννόησες λοιπόν; τῇ εἶπεν. Ὁ ἄνθρωπος κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπυροβόλησεν ὁ λοχαγὸς ἦτο τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου;

— Ὦ Θεέ μου! . . τί συνέβη λοιπὸν τότε; οὐ ἔκραζες βοήθειαν κατὰ τοῦ δολοφόνου! . . οὐ ἐξύπνησες ὅλους! . .

— Τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοὶ ἀπαντήσω· ἓν μόνον σοῦ ζητῶ, νὰ σιωπήσῃς· ἄφησέ με νὰ πράξω ἐγὼ ὅ,τι θέλω· σὺ νὰ εἰπῇς ὅτι δὲν εἰξεύρῃς τίποτε, ὅτι δὲν εἶδες τίποτε.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ὁ Ἀριστείδης ἦτο τὸν ὁποῖον ἐκρήμνισες κάτω, καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου ὁ λοχαγὸς ἐπυροβόλησεν; Ὦ τὸν ταλαίπωρον! . .

Καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἐλίζας ἐπλήσθησαν δακρύων.

Ἡ Αὐρηλία εἶχε συνέλθη ἐντελῶς, καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης της δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὴν ἀδελφήν της· σύνορρους, μὲ τὸ βλέμμα ἁπλανές, ἐσκέπτετο. Ἡ μικρὰ ἀδελφή της ἐθρήνειτὸν νεκρὸν ἐραστήν της, ἐνῷ ἡ Αὐρηλία ἐλησμόνει ἤδη τὸν ἄνθρωπον ὃν εἶχε τόσον ἀγαπήσει καὶ οἱ λογισμοί της περιεστρέφοντο μόνον εἰς ἓν σημεῖον, πῶς νὰ εὕρῃ μέσον νὰ κρύψῃ τὰς ἀληθεῖς περιστάσεις τοῦ θανάτου ἐκείνου.

Ὁ ἐραστὴς εἶχεν ἤδη ἀπολεσθῇ καὶ αὐτὴ ἐζήτει διὰ παντὸς μέσου νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψίν της.

Ἡ Ἐλίζα ἐκάθησε εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης θρηνοῦσα καὶ στένουσα.

— Ὁ καϋμένος! . . ἔλεγεν· ἐὰν εἶχα περισσότερον θάρρος, θὰ ἐπήγαινα νὰ τὸν ἀσπασθῶ.

Ἡ Αὐρηλία, ὡσεὶ ἀφυπνιζομένη ἐξ ὀνείρου, μετὰ φωνῆς ξηρᾶς ὡς προσταγῆς, τὸν ἦχον τῆς ὁποίας ἀκούσασα ἡ Ἐλίζα ἠνωρθώθη πάραυτα προσεκτικὴ εἶπε πρὸς τὴν ἀδελφήν της.

— Ἐλίζα, δὲν εἰξεύρω τί θὰ συμβῇ, ἀλλὰ σοβαρὰ πράγματα νομίζω ὅτι μᾶς ἀπειλοῦν· ὅ,τι καὶ ἂν εἰπῶ, δὲν θὰ μὲ διαψεύσῃς.

— Ὄ! ὄχι.

Ἡ Αὐρηλία τὴν ἔσυρεν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὴν ἠσπάσθη λέγουσα μὲ φωνὴν ταπεινοτέραν.

— Ἀδελφή μου, πρέπει μὲ κάθε θυσίαν ὁ σύζυγός μου νὰ μὴ ὑποπτεύσῃ τὰ συμβάντα. Ἐλίζα, σὺ εἶσαι ἐλευθέρα· δὲν ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον περὶ τῆς διαγωγῆς σου εἰς κανένα. Ἐλίζα, θὰ δυσκρε-

στηθῇς ἂν εἰπῶ ὅτι...ὅτι διὰ νὰ ἴδῃ σὲ ὁ Ἀριστείδης ἤρχετο ἐδῶ τὴν νύκτα;

— Δι' ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἐρυθριῶσα . . . Ὦ!...

— Ἐλίζα βοήθησέ με νὰ σωθῶ σὲ παρακαλῶ, Ἐλίζα, σκέψου τί δύναται νὰ συμβῇ ἐὰν ὁ σύζυγός μου ὑποπτεύσῃ τίποτε! . . Θὰ καταστραφῶ, θὰ μὲ διώξῃ καὶ σύ. . .

Ἡ Ἐλίζα ἤρχισε νὰ κλαίῃ λέγουσα:

— Ὁ Ἰλάριος καὶ χωρὶς αὐτὸ μὲ μισεῖ τόσον!

— Ἀρνεῖσαι, Ἐλίζα; ἠρώτησεν ἡ Αὐρηλία ἱκετευτικῶς.

Ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις ἐξέφερε καὶ πάλιν λυγμούς τινας καὶ ριτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς της εἶπε:

— Θὰ κάμω ὅ, τι θέλεις, Αὐρηλία.

— Μοὶ τὸ ὁρκίζεσαι;

— Ναὶ τὸ ὁρκίζομαι.

— Ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν ἀναγκασθῶ νὰ πράξω διὰ νὰ σωθῶ;

— Πῶς μὲ φοβίζεις !. . Ναί ἀδελφή μου, ναί, ὁτιδήποτε.

— Ὦ ! σ' εὐχαριστῶ, χρυσῆ μου ἀδελφή, εἶπεν ἡ Αὐρηλία σφίγγουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Σ' εὐχαριστῶ, Ἐλίζα μου.

Ἀκόμη ἀσθμαίνουσα ἐκ τῶν λυγμῶν καὶ ἀπομάσσουσα διὰ τοῦ ἀναστρόφου μέρος τῆς χειρὸς τὰ δάκρυά της, ἡ Ἐλίζα ἠρώτησεν ἀφελῶς τὴν ἀδελφήν της καὶ πάλιν.

— Μὲ διατὶ νὰ κράξῃς βοήθειαν ; . . διατὶ νὰ φωνάξῃς ;

Ἡ Αὐρηλία ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ τὸ ἀνήσυχον ἕως τότε πρόσωπόν της ἐφάνη μειδιάσαν.

Τὸ μειδίαμα τοῦτο δυσηρέστησε τὴν Ἐλίζαν· ἦτο ὡς νὰ τῇ ἔλεγε· «Εἶσαι παιδί· πῶς, δὲν ἐννοεῖς ἀκόμη;»

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ λοχαγὸς παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου.

Φρικίασίς τις, ἣν ἠσθάνθη μέχρις ὀστέων ἡ Αὐρηλία, τὴν ἔκαμε ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Ὁ Ἰλάριος Τενὰρ ὁ Μαρβὺ ἦτο δύσθυμος· αἱ μικραὶ ὀρθαλμοί του ἐσπινθηροβόλουν καὶ αἱ ἄγριαι ὀφρῦς του ἐκινοῦντο ὀργίλως.

Βλέπων τὴν Ἐλίζαν, τῇ εἶπε σκαιῶς:

— Πήγαινε νὰ ἐνδυθῇς ἐσύ! Δὲν ἐντρέπεσαι νὰ μένῃς ἔτσι;...

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησε καὶ χαίρουσα ὅτι ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της ταχέως.

Ἀφοῦ ἐξῆλθεν, ὁ λοχαγὸς ἔκλεισε τὴν θύραν.

Ἡ Αὐρηλία ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης ἡμίγυμνος. Ἡ κεφαλή της ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ καθημαγμένου προσκεφαλαίου. Ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ συζύγου της ἡ μορφή της μετεβλήθη Ἡ ἐμψυχοῦσα τὸ βλέμμα της, τὰ χείλη της, τὰ κινήματά της ζωὴ ἐφάνη διὰ μιᾶς σβεσθεῖσα. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφαίνετο καταβεβλημένη, ἄτονος, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν ἀκόμη διατελοῦσα τῆς στυγερᾶς ἀποπείρας, ἐξ ἧς παρ' ὀλίγον ν' ἀπολέσῃ τὴν ζωήν.

Ἰδοῦσα τὸν λοχαγὸν καὶ τὸν ἀστυνόμον ἐκινήθη ἐλαφρῶς.

Ὁ λοχαγὸς εἶπε πρὸς τὸν συνοδεύοντα αὐτόν.

— Ἡ κυρία Τενὰρ δὲ Μαρβύ. . .

Κατόπιν δὲ προσέθηκεν:

—Ἐπιστρέψατέ μοι, κύριε ἀστυνόμε, νὰ εἶπω δύο λέξεις εἰς τὴν σύζυγόν μου.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν συγκατάθεσίν του, ὁ λοχαγὸς ἐπροχώρησε πρὸς τὴν κλίνην καὶ μὲ βλέμμα ἐξηγριωμένον ἠρώτησεν:

— Ἠμπορεῖς τώρα νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς; Ἀναγνώρισες τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐμβῆκεν ἐδῶ τὴν νύκτα;

— Ναί, ἀπήντησεν ἐκείνη ἁπλῶς· ἦτο ὁ Ἀριστείδης Δεφάρζ.

— Τὸ εἶξευρες! . . καὶ τὸ παράθυρόν σου ἦτο ἀνοικτόν!

Ὁ λοχαγὸς εἶχε τὴν πυγμὴν συνεσφιγμένην. Ἡ μορφή του ἐρυθρὰ κατ' ἀρχὰς ἐγένετο διὰ μιᾶς πελιδνή.

Ἴσως ἀκτὶς ἀληθείας εἶχε φωτίσει τὸ πνεῦμά του.

Προϋχώρησεν ἀκόμη ἀπειλητικός· καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

— Μετὰ τὸν ἐραστήν, τήν . . .

Ἡ Λυρηλία ροβηθεῖσα ἐκ τῆς ταχίστης μεταβολῆς τῆς φυσιογνωμίας του, ἀπεσύρθη βιαίως πρὸς τὸ βάθος τῆς κλίνης.

Ὁ ἀστυνόμος ἀνεχαίτισε τὸν λοχαγὸν διὰ νεύματος λέγων.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· ἔχω καθῆκον νὰ ἐξετάσω τὴν κυρίαν. Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε, κυρία τί συνέβη;

— Μάλιστα, κύριε.

— Λέγετε.

Ὁ λοχαγὸς ὄρθιος καὶ εὐθυτενὴς μὲ τὰς ὀρρῦς τόσον καταβιβασμένας ὥστε ἐκρύπτοντο σχεδὸν οἱ ὀφθαλμοί του, μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφιγμένους, συστρέφων μὲ νευρικὴν ταραχὴν τὸν μύστακα μεταξὺ τῶν δακτύλων ἠκροάζετο ἀνυπομόνως. Ἡ Λυρηλία καθησυχάσασα ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀστυνόμου, ἀνέκτησεν πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀταραξίαν καὶ μετὰ φωνῆς πλήρους χαυνότητος, διηγήθη τὰ ἐξῆς.

— Χθὲς τὴν ἐσπέραν ἦτο τόση ζέστη, ὥστε ἄφησα τὸ παράθυρον κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτόν, συνεχόμενον μόνον ὑπὸ τοῦ μοχλίου.

Περὶ τὰ μέσα τῆς νυκτὸς ἐξύπνησα αἴφνης· παρετήρησα ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ καθόσον ἠδυνάμην νὰ διακρίνω ἕνεκα τῆς νυκτὸς μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ ἓν φύλλον τοῦ παραθύρου ἦτο ἀνοικτόν, ἐνόρισα ὅτι ἦτο θύελλα ἢ ἦτο σφοδρὰ πνοὴ ἀνέμου. Ἠγέρθην ταχέως διὰ νὰ κλείσω τὸ παράθυρον. Ἐκράτουν ἤδη τὸν μοχλόν, ὅτε ἄνθρωπός τις ἀνηγέρθη αἴφνης ἐνώπιόν μου καὶ μοὶ ἐκράτησε τοὺς βραχίονας. Ὀπισθοχώρησα ἔντρομος· ἦμην σχεδὸν γυμνὴ καὶ ἡ ἐπαρὴ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγνώστου μοὶ προξένησε ῥῖγος. Ἠθέλησα νὰ φωνάξω, ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐσβέσθη εἰς τὸν λάρυγγά μου, ἠσθανόμην ὅτι ἐλιποθύμουν· ἀλλὰ μετὰ σφοδρὰς προσπαθείας συνεκέντρωσα

πάσας τὰς δυνάμεις μου. Ὁ ἄγνωστος διεσκέλισεν ἤδη τὸ παράθυρον καὶ ἡτοιμάζετο νὰ πηδήσῃ ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου· ἐντὸς ὀλίγου θὰ εὑρισκόμην μόνη εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀθλίου ἐκείνου. Ἡ ἰδέα αὕτη ἴσχυσε ν' ἀποδιώξῃ ἀμέσως τὸν φόβον καὶ τὴν ἀτολμίαν μου, καὶ ἐπέπεσα κατὰ τοῦ ἀγνώστου κράζουσα: Βοήθειαν! Τὸν ἀπώθησα τόσον βιαίως, ὥστε ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν κῆπον. Ἀνέκραξα δολοφόνοι! καὶ τὸν ἐκρήμνισα, καθ' ἣν στιγμὴν προσεπάθει νὰ ἐπιθέσῃ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ στόματός μου διὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ φωνάξω. Κατ' ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα δευτερόλεπτα ἀνεγνώρισα τὴν φωνήν του, διότι μοὶ ἔλεγεν: «Σιώπησε, σιώπησε! εἶμ' ἐγώ!»... Μετὰ ταῦτα ἤκουσα ἀσθενῆ ὑπόκωφον κραυγήν, ἥτις ἀκόμη ἀντηχεῖ εἰς τὰ ὦτά μου... Ἡ ἔκτακτος δραστηριότης τὴν ὁποίαν ἀνέπτυξα κατ' ἐκείνας τὰς στιγμὰς ἐξήντλησε τὰς δυνάμεις μου· ἐστηρίχθην διὰ νὰ μὴ πέσω πεφοβισμένη, ἐνεὸς ἕνεκα τοῦ ἐγκλήματος τὸ ὁποῖον ἐν ἀμύνῃ διέπραξα.

Τότε εἰσῆλθεν ὁ σύζυγός μου· ἀπώλεσα τὴν συναίσθησιν καὶ ἀγνοῶ τί συνέβη κατόπιν.

— Καὶ δὲν σᾶς ἐπλήγωσεν ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;

— Ὄχι, κύριε· μόλις ἠσθάνθην τὴν ἐπαφὴν τῆς χειρός του. Καθὼς ὠπισθοχώρησα, μόλις τὸν εἶδα νὰ κρημνίζηται, συνέτριψα μὲ τὸν ὦμόν μου τὰς ὀθήλους τοῦ παραθύρου καὶ ἐπληγώθην ἀπὸ τὰ θραύσματα.

Ὁ ἀστυνόμος ἔρριψε πέριξ αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ κατόπιν παρετήρησε τὸ πρόσωπον τῆς ὁμιλούσης πρὸς αὐτόν, ὅτι ἔλεγε τῷ ἐφαίνετο φυσικώτατον. Ὁ λοχαγὸς βαθμηδὸν, ἐνῷ ἡ σύζυγός του ὡμίλει, ἤλλαζεν ὄψιν· αἱ χονδραὶ ὡς βδέλλαι ὀρφεῖς του ἐπανελάμβανον τὴν θέσιν των· οἱ μικροὶ ὀφθαλμοί του ἔχανον τὴν ἀγρίαν ἔκφρασίν των καὶ ἀπὸ τὰ διαστελλόμενα ὑπὸ μειδιάματος χείλη του ἐξήρχετο στεναγμὸς ἠχηρὸς ἀνακουφίσεως. Πάντες οἱ

δισταγμοί του ἐξέλιπον· εἶχε καθησυχάσει πλέον. Ἡ κυρία Τενὰρ δὲ Μαρβὺ τῷ ἐφαίνετο ἀξία κατὰ πάντα τῆς ἀγάπης του, καὶ ἂν δὲν ἦτο παρὸν ὁ ἀστυνόμος, θὰ τὴν ἔσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, θὰ ἐπέθετεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της φιλήματα ἠχηρὰ ὡς σαλπίσματα καὶ θὰ τὴν ἀπεκάλει ἀδιστάκτως Λουκρητίαν.

— Καῦμ ἑνη γυναικά μου! ἠρχίσθη νὰ εἴπῃ, πλησιάζων εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης. Ὁ ἀστυνόμος ἐλάμβανε σημειώσεις. Ἡ θύρα ἐκρούσθη.

Ἦσαν οἱ κλητῆρες ἐρχόμενοι νὰ λάβωσιν ἐδηγίας περὶ τοῦ πρακτέου. Ἡ ἡμέρα προέβαινε καὶ τὸ πρὸ τῆς θύρας πλῆθος κύζανε. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσωσι τὸ πτῶμα ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ ἀστυνόμος διέταξεν, ἀφοῦ ἡ ταὐτότης τοῦ νεκροῦ ἐβεβαιώθη, νὰ μετακομισθῇ τὸ πτῶμα εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἀφοῦ οἱ κλητῆρες κατῆλθον διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὴν διαταγήν, ἡ Λύρηλία ὑπεγειρομένη μετὰ κόπου εἶπεν εἰς τὸν ἀστυνόμον :

— Κύριε, μίαν χάριν σᾶς παρακαλῶ. Τὸ δυστύχημά μας εἶνε μέγα. Δύνασθε τοῦ λάχιστον νὰ ἐμποδίσητε νὰ μὴ γείνῃ γνωστὸν τὸ σκάνδαλον...

— Κυρία μου, εἶνε πολὺ δύσκολον, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις.

Ἡ Λύρηλία ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπί τινας στιγμάς. Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς ἀνακρίσεως ἠσθάνθη ῥιγέδονα μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Οὐχ ἧττον ἐπανέλαβε σφίγγουσα μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τοῦ συζύγου της καὶ θωπεύουσα αὐτήν.

— Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ εἶνε ἀρχαῖος ἀξιωματικός. Εἶνε ἀγαθότατος, ἀλλ' εὐκόλως παραφέρεται· καὶ ἂν θὰ γείνῃ λόγος περὶ τοῦ ἐδῶ συμβάντος, ἠμπορεῖ νὰ μὴ ὑπομείνῃ ἂν ἀκούσῃ καμμίαν λέξιν .. φοβοῦμαι μήπως...

— Μὴ φοβῆσαι τίποτε, φίλη μου, τὴν διέκοψεν ἀποτόμως ὁ

λοχαγός.. Κύριε ἀστυνόμε, ἔχω πολλοὺς φίλους εἰς τὴν διεύθυνσιν· νομίζετε ὅτι δύναμαι νὰ ἐπιτύχω νὰ γείνῃ μία ἀνάκρισις πολὺ μυστική;

— Ἴσως, ἀπήντησεν ὁ ἀστυνόμος.

— Ἡ σύζυγός μου ἔχει δίκαιον· εἶμαι χαρακτῆρος βιαίου· παραφέρομαι εὐκόλως καὶ ἂν κανένας βλάξ τολμήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ συμβάντος εἰς τρόπον ὁποῦ νὰ μὴ μοῦ ἀρέσῃ, θὰ τοῦ κόψω βεβαίως τὰ αὐτιά!...

Καὶ ἰδὼν κίνημά τι τῆς Αὐρηλίας προσέθηκεν:

— Θὰ μείνω ἥσυχος ἀπεναντίας καὶ τὰ πάντα θὰ τελειώσουν καλὰ, ἐὰν ἡ ἀνάκρισις γείνῃ χωρὶς θόρυβον. Ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω διὰ νὰ ἐννοήσητε πόσον εἶνε εὔκολον νὰ ζητήσῃ νὰ μὲ γελοποιήσῃ ἡ κακοβουλία, ὅτι ὁ ἄθλιος ὅστις ἐτόλμησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἦτο φίλος μου, ὁ καλλίτερος τῶν φίλων μάλιστα. Υἱὸς ἑνὸς ἀξιωματικοῦ διακεκριμένου φονευθέντος εἰς τὸ πλευρόν μου, ἦτο πλούσιος καὶ εἶχα πᾶσαν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν.

— Ἀλλ' ἀφοῦ αὐτὸς ὁ κύριος εἶχεν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν σας, παρετήρησεν ὁ ἀστυνόμος, πρεπτοῦ νὰ ἐπιχειρήσῃ τόσον παράτολμον ἀπόφασιν, δὲν ἐδοκίμασε, κυρία, καμμίαν φορὰν νὰ σᾶς καταστήσῃ γνωστὰ τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα ;

Αἱ χονδραὶ τρίχες τῶν ὀρρύων τοῦ λοχαγοῦ ἔπεσον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ προσέβλεψε τὸν ἀστυνόμον, εἶτα δὲ τὴν σύζυγόν του.

Αὕτη ἀπήντησε μειδιῶσα μετὰ μεγίστης ἀταραξίας.

— Ὄχι, κύριε· ἂν ὁ κ. Δερὰρ ἤθελεν ἀποτολμήσει νὰ μοὶ ἐκδηλώσῃ καὶ τὸ ἐλάχιστον αἴσθημα, ὁ κ. Τενὰρ δὲ Μαρβὺ θὰ ἐλάμβανεν ἀμέσως γνῶσιν καὶ θὰ τὸν παρεκάλουν νὰ τῷ ἀπαγορεύσῃ νὰ ἔλθῃ πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μας.

Ἐνυπῆρχεν ἐν τῇ φράσει τοιοῦτος τόνος ἀληθείας, ὥστε δὲν ἐ-

πέτρεπεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ ἀμφιβάλῃ τις περὶ τῆς εἰλικρινείας τῆς δηλώσεως τῆς κ. δὲ Μαρβύ. Ὁ ἀστυνόμος ἔδειξε δι' ἑνὸς νεύματός του, ὅτι τοιαύτη ἦτο ἡ πεποίθησίς του, ὁ δὲ λοχαγὸς ἀνύψωσεν ἀγέρωχος τὴν κεφαλήν, ἐπαιρόμενος διὰ τὴν αὐστηρὰν ἐκείνην ἀρετήν, διὰ τὰ πλήρη πειθαρχίας, κατὰ τὴν ἔκφρασίν του ἤθη τῆς οἰκίας του.

Ἐν τούτοις ὁ ἀστυνόμος ἐπανέλαβεν :

— Εἶνε πολὺ παράδοξον· δὲν ἐννοῶ πῶς ἄνθρωπος λογικὸς, καλῆς ἀνατροφῆς, ἐπιχειρεῖ παρόμοιον τρελλὸν κίνημα!

Ἡ Αὐρηλία ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπ' ἀορίστου τινὸς ἀνησυχίας καὶ ὁ ἀστυνόμος τὸ παρετήρησε. Συναισθανθεῖσα τοῦτο ἀπήντησε :

— Κύριε ἀστυνόμε, ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἐξερράσαμεν τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν μας μείνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀπόκρυφον. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς ἐχεμυθίας ταύτης θὰ σᾶς ἐμπιστευθῶ τὴν ἐξήγησιν, τὴν ὁποίαν ἀποδίδω εἰς τὸ κίνημα τοῦ Ἀριστείδου Δερὰρζ. Ἀπό τινος χρόνου παρετήρησα ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ ἐρχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν μας ἔβλεπε μὲ κάποιον ἐνδιαφέρον τὴν νεωτέραν ἀδελφήν μου, καὶ τὴν περιεποιεῖτο ἀκατάπαυστα...

— Τί κάθησαι καὶ λέγεις! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός· αὐτὸ ἦτο καθαρῶς εὐγένεια ἀνθρώπου καλοαναθρεμμένου.

— Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι πολλάκις τοὺς παρετήρησα νὰ ὁμιλῶσι σιγά...

— Τότε, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... διατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες; θὰ ἐξεκαθάριζα τὰ πράγματα.

— Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ παραφέρεσαι, φίλε μου!... Δὲν σοὶ τὸ εἶπα, διότι ἡ Ἐλίζα διατρέχει τὸ δέκατον ἔβδομον ἔτος τῆς ἡλικίας της, καὶ διότι ἐνόμιζα τὸν Ἀριστείδην Δερὰρζ ἔντιμον ἄν-

θρωπον καὶ πρὸ πάντων εἰλικρινῆ φίλον, ὅστις περιεποιεῖτο τὴν ἀδελφήν μου μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὴν νυμφευθῇ.

— Νὰ τὴν νυμφευθῇ!. νὰ τὴν νυμφευθῇ! Ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς συνάπτων μετὰ κρότου τὰς χεῖρας· αὐτὸ τὸ μικρὸ κούτσουρο νὰ νυμφευθῇ, τὸ ἀσχημακόριτσο, τὴν εὐλογιοκαμμένην!.. Εἶχεν εἰς τὸν νοῦν του μόνον νὰ κάμῃ ἔρωτα, ὡσὰν νέος ὁποῦ ἦτο .. νὰ περάσῃ ἡ ὥρα του!... Θὰ τὸ ἐμάντευα αὐτὸ ἀμέσως... καὶ θὰ τὸν ἐδιώρθωνα!...

— Τελειώσατε, κυρία εἶπεν ὁ ἀστυνόμος. Τώρα ἀρχίζω νὰ διαβλέπω τὴν φυσικὴν ἐξήγησιν τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐφαίνετο τόσον παράδοξον.

— Ὦ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς, ὅστις πορευθεὶς ἔστη πλησίον τῆς ἑστίας.

— Ἄλλοτε, ἐξηκολούθησεν ἡ Αὐρηλία, ἐγὼ καὶ ὁ σύζυγός μου εἴχομεν ἕνα κοιτῶνα.. καὶ αὐτὸ τὸ πάτωμα ἦτο ἀκατοίκητον. Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ προσβάλλεται συχνάκις ἀπὸ πυρετούς.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ λοχαγός· αὐτὸ μόνον ἐκέρδησα εἰς τὴν Ἀφρικήν.

— Τὰς νύκτας ὅτε ὁ σύζυγός μου πάσχει, στρώνω ἕνα σοφᾶν εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ διανυκτερεύω πλησίον του.

— Τίς ἡ χρεία νὰ διηγῆσαι ὅλ' αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς, ἐρυθριῶν.

Αὐτὸ τοῦτο ἐσκέπτετο καὶ ὁ ἀστυνόμος ὅστις παρετήρει μειδιῶν τὴν κυρία δὲ Μαρβύ.

Ἡ Αὐρηλία ἐξηκολούθησε.

— Τὸ πρωὶ ὅταν τακτοποιοῦμεν τὰ δωμάτια ἐγὼ καὶ ἡ ἀδελφή μου, ἀφίνομεν τὰ παράθυρα κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτὰ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὰ κλείομεν τὴν ἑσπέραν. Ἀλλὰ τὰς νύκτας καθ' ἃς ἠναγκαζόμην νὰ κοιμῶμαι εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ συζύγου μου,

τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἔμενεν ἀνοικτόν.

Ὁ ἀστυνόμος ἠκροᾶτο προσεκτικῶς, βλέπων ἤδη εὐκρινῶς τὴν ὑπόθεσιν δι' ἧς ἐξήγει ἡ κυρία δὲ Μαρδὺ τὸ συμβὰν τῆς νυκτός. Ἀλλ' ὁ λοχαγὸς κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐφαίνετο βασανίζων τὸ πνεῦμα του ὅπως μαντεύσῃ κἄτι ἐκ τῶν ἀνεξηγήτων δι' αὐτὸν ὁμολογιῶν τῆς συζύγου του.

Τί ἤθελε τάχα νὰ εἴπῃ; Τί ἀνάγκην εἶχε νὰ μάθῃ ὁ ἀστυνόμος ὅτι αὐτὴ κατακλίνεται ἐνίοτε εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ συζύγου της; Τί ἁλύσεις αὐταὶ αἱ γυναῖκες! ἡ πρὸς αὐτὰς περιφρόνησίς του ἠυξανε καὶ ὕψου τοὺς ὤμους.

Ἡ κυρία δὲ Μαρδὺ μετὰ στιγμιαίαν διακοπὴν, ἐπανέλαβεν:

— Ἐπειδὴ ἡ ἀδελφή μου δὲν ἐγνώριζε πότε ἔμενα ἐγὼ διὰ νὰ περιποιηθῶ τὸν σύζυγόν μου, διότι πάντοτε αὐτὴ ἀνήρχετο εἰς τὰ δωμάτιά της καὶ κατεκλίνετο πρὸ ἐμοῦ, δὲν ἠδύνατο ἐκ τῶν προτέρων νὰ πληροφορῇ τὸν κ. Δεφὰρζ πότε ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ...

— Θέλεις νὰ εἰπῇς, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς, ἐκρηγνύμενος ὡς ὅπλον ἐκπυρσοκροτοῦν ὅτι ἐκεῖνο τὸ μικρὸ βρωμοκόριτσο εἶχε συνεντεύξεις μὲ τὸν Ἀριστείδην ἐντὸς τῆς οἰκίας μας!

— Βεβαιότατα.

— Κυρία, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος, βεβαίως εὕρετε τὴν ἀληθῆ ἐξήγησιν...

— Πῶς! αὐτὴ ἡ κακομοῖρα ὁποῦ τὴν ἐπῆρα εἰς τὸ σπῆτί μου ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν, αὐτὸ τὸ σύχαμα ὁποῦ ἤμην ἠναγκασμένος νὰ βλέπω εἰς τὸ τραπέζι μου, αὐτὴ ὅπου μᾶς ἔφερε μίαν κολλητικὴν ἀρρώστιαν μέσα εἰς τὴν κατοικίαν μας!... Δὲν φθάνει... ἤθελε νὰ φέρῃ καὶ τὴν ἀτιμίαν τὸ καύτσουρο!... καὶ νὰ γείνῃ πρόξενος τοῦ θανάτου τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου νέου!...

Τὸν ἀνόητον!.. τέτοια μαϊμοῦ εὗρε καὶ αὐτός!

— Ἐξακολουθήσατε, κυρία, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

— Νομίζω ὅτι μ' ἐννοήσατε, κύριε. Τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός μου ὅταν ἔμενεν ἀνοικτὸν ἦτο τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον διὰ τὸν κ. Δεφὰρζ ἐσήμαινεν: «Ἔλα εἶνε κάτω καὶ κοιμῶνται· ἡ οἰκία εἶνε ἐλευθέρα». Ἀπόψε ἐξ αἰτίας τοῦ καύσωνος ἤνοιξα τὸ παράθυρόν μου καὶ αὐτὸς πλανηθεὶς ἐνόμισεν ὅτι ἦτο τὸ σύνθημα.

— Τὸ τοιοῦτο μοὶ φαίνεται λογικώτατον.

— Τί νὰ σοῦ εἴπω! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός· μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀρχίζω κ' ἐγὼ νὰ βλέπω πῶς ἔχετε δίκαιον... Μόλις ἤκουσα τὴν κραυγὴν τῆς Αὐρηλίας ὥρμησα ἀμέσως καὶ ἀνέβηκα τὴν κλίμακα· καὶ ποίαν νομίζετε ὅτι βλέπω ἐμπρός μου πρώτη μὲ τὰ φουστάνιά της, ἐνδεδυμένην, τρομαγμένην μ' ἕνα κηρὶ στὸ χέρι; Τὴν εὐγενείαν της ψηλά, ἐπάνω εἰς τὴν κλίμακα!... Ἀλλὰ τώρα, μὰ ὅλους τοὺς διαβόλους, θὰ ξεκαθαρίσωμεν τὰ πράγματα.

Καὶ ὁ λοχαγὸς ἐξελθὼν βιαίως ἐκ τοῦ θαλάμου, ἀνέκραξε μὲ φωνὴν βροντώδη ὥς νὰ ἔδιδε τὸ πρόσταγμα πυροβολισμοῦ.

— Λίζα!...

Αὐτοστιγμεὶ ἡ νεᾶνις κατῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἀδελφῆς της, πελιδνὴ τὴν ὄψιν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ ὑγροὺς ἀκόμη ἐκ τῶν δακρύων, κεκυφυῖα, μὲ τὰς χεῖρας κρεμαμένας παρὰ τὸ σῶμά της, τρέμουσα ἐξ αἰτίας τῆς τραγείας προσταγῆς τοῦ λοχαγοῦ καὶ προβλέπουσα ὅτι ἔμελλε νὰ ὑποστῇ τὴν θυσίαν, ἣν εἶχε ζητήσει παρ' αὐτῆς ἡ ἀδελφή της.

Ὁ ἀστυνόμος παρετήρει τὴν νεάνιδα καὶ κρίνων αὐτὴν πάντη διαφοροτρόπως τοῦ λοχαγοῦ εὗρισκεν ὅτι ἦτο πληρέστατα δικαιολογημένος ὁ ἔρως, ὃν αὐτὴ εἶχεν ἐμπνεύσει.

Ἡ Αὐρηλία ἠτένισε τὴν ἀδελφήν της μὲ βλέμμα ἱκετευτικόν. Ὁ λοχαγὸς ἔστη ἐνώπιόν της καὶ ἀποτόμως ὡς σφαῖραν τηλεβόλου ἐξηκόντισε κατ' αὐτῆς τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Ὁ Ἀριστείδης Δερλῆς ἦτο ἐραστής σου;

Ἡ νεᾶνις δὲν ἀπήντησεν· ἔκρυψε διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της καὶ γονυπετήσασα ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ὢ τὴν ἀθλίαν! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς ἔκπληκτος· οὔτε νὰ δικαιολογηθῇ δὲν τολμᾷ! Αἱ λοιπόν, βλέπεις τί ἔκαμες μωρή...

Ὁ ἀστυνόμος παρενέβη καὶ, ἀφοῦ τῷ ἔνευσεν ἡ Αὐρηλία, εἶπεν ἀποτεινόμενος εἰς τὸν κ. δὲ Μαρβύ.

— Κύριε, λάβετε τὴν καλοσύνην μετὰ τῆς κυρίας σας νὰ καταβῆτε μαζί μου διὰ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἐκεῖ θὰ σκεφθῶμεν τί θὰ γείνῃ ὡς πρὸς τὴν αἴτησίν σας.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο μανιώδης· ἐπηγαινοήρχετο, συμπλέκων τὰς χεῖρας, τύπτων τὸ πάτωμα, βλασφημῶν· τέλος δὲ κινῶν τὸν δείκτην ἀπειλητικῶς ὑπὸ τὴν ῥῖνα σχεδὸν τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος πατρόμου, εἶπε:

— Νὰ χωστᾷς χάριν εἰς τὸν κ. ἀστυνόμον· ἂν αὐτὸς δὲν ἦτο παρών, θὰ ἔβλεπες μωρὴ βρῶμα!... Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐδῶ ἐγὼ ἐφόνευσα ἕναν ἄνθρωπον!..

— Ὁρίσατε, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος.

Μόλις ἐξῆλθον, ἡ Ἐλίζα μείνασα μόνη ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τάπητος ὀλολύζουσα.

— Ἄ, Θεέ μου, Θεέ μου! θέλω ν' ἀποθάνω...

Αἴφνης ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ λοχαγοῦ της λέγουσαν:

— Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν, εἶνε ἀδύνατον νὰ μένῃ ἐδῶ μέσα πλέον. Βάλε την νὰ μάθῃ καμμίαν τέχνην, καὶ ἂς πάγῃ νὰ κρεμασθῇ ὅπου θέλει.

Ἤκουσε κατόπιν τὰς θύρας τῆς οἰκίας κλειομένας. Παρετήρησεν ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου της καὶ εἶδε τὴν ἀδελφήν της καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς ἐξελθόντας καὶ ἐπιβάντας εἰς ἅμαξαν, ἤκουσε δὲ τὴν φωνὴν τοῦ κ. Μαρβὺ λέγοντος:

— Εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

Ἦτο μόνη ἐντὸς τῆς οἰκίας· ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ στηρίζουσα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων της καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας ἔμεινε ρεμβάζουσα. Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ; Ἡ στοργὴ ἣν ᾐσθάνετο πρότερον πρὸς τὴν ἀδελφήν της, ἐξηλείφθη, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη περὶ τῆς ἀχαριστίας της, περὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ της, περὶ τῆς ἀδιαφορίας της ὡς πρὸς αὐτήν, περὶ τῆς ἐλαφρότητος μεθ' ἧς διέθετεν ὅλην αὐτῆς τὴν ζωὴν διὰ νὰ σωθῇ ἐκείνη! Οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ τὴν ἐλαχίστην συμπάθειαν πρὸς τὸν βάναυσον στρατιωτικόν, ὅστις ἀδιακόπως τὴν ὕβριζεν, ὅστις τὴν ἐπέπληττεν ἀκαταπαύστως διὰ τὴν θέσιν ἣν τῇ ἔδιδεν ὑπὸ τὴν στέγην του καὶ τὴν ὀλίγην τροφὴν ἣν τῇ ἐχορήγει, καὶ ἣν αὐτὴ ἐν τούτοις προσεπάθει νὰ πληρώνῃ διὰ τῶν κόπων καὶ τῶν ῥοντίδων της. Θὰ εὑρίσκετο διαρκῶς ὑπὸ τὰς ὕβρεις τοῦ γαμβροῦ της, ὅστις πεπεισμένος ὅτι ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀριστείδου, δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τὴν ἐξυβρίζῃ καὶ νὰ τὴν μεταχειρίζηται ὡς κοινὴν γυναῖκα. Ἡ καρδία της ἐξεγείρετο κατὰ τῆς ἰδέας ταύτης. Προὐτίμα κάλλιον νὰ διωχθῇ· ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐπροβλέπετο πολύ, ἡ ἀδελφή της θ' ἀνθίστατο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, οὖσα ὑποχρεωμένη νὰ τὴν προστατεύσῃ.

Ἰδίως ἐτρόμαζε φοβουμένη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ μέχρι τέλους ὑποστηρίζουσα τὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς της ἐφευρεθέντα μῦθον, εἰς τὴν μέλλουσαν κατὰ τὴν ἐπέρχουσαν ἐξήγησιν, δι' ἧς τὴν ἠπείλησεν ὁ λοχαγός, ὅτε ἐρώνησεν πρὸς αὐτὴν μανιώδης:

— Δὲν ἐτελείωσαν οἱ λογαριασμοί μας· τὸ βράδυ θὰ τὰ μιλήσωμεν πάλιν.

— Ποσῶς δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ἡ ἐξήγησις ἐκείνη ἠσπερινὴ ἔμελλε νὰ εἶνε σειρὰ ὕβρεων, ἂς ἡ πλάνη τοῦ λοχαγοῦ θὰ καθίστα βαρυτέρας. Ζωὴ ὑπὸ τοιούτους ὅρους καθίστατο πλέον δι' αὐτὴν ἀδύνατος· ἔπρεπε ν' ἀπαλλαγῇ διὰ παντὸς τρόπου ἀπὸ τοιούτων

βασάνων. Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ λογισμοὶ τῆς νεάνιδος, συγκεφαλαιούμενοι εἰς τὴν ἀπορίαν ἥτις ἐξέφευγε τῶν χειλέων της:

— Τί θὰ πράξω τώρα ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ διηυθύνετο εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του. Ὁ λοχαγὸς ἐπέτυχεν εὐκόλως ὅπως ἐνεργηθῇ ἀνάκρισις μυστική, πρὶν νὰ ληφθῇ ὁριστική τις ἀπόφασις· ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ἀπήντησεν ὅπως ὁ κ. δὲ Μαρβὺ ἐξετασθῇ μόνος πρὸ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο τῇ προτάσει τοῦ μεταβάντος τὴν πρωΐαν ἐπὶ τόπου ἀστυνόμου.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο ἀρκετὰ ἀνήσυχος. Συνεσταλμένος εἰς μίαν γωνίαν τῆς ἁμάξης, ἦτο σκυθρωπός· τὰ χείλη του προέχοντα πέραν τοῦ μύστακος ἀπέδιδον εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς μορφῆς του ὄψιν ρύγχους. Ἐκάμμυε διαρκῶς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐκρότει ἀνησύχως τὰ δάκτυλα. Ἐφαίνετο ἐν συνόλῳ φοβούμενος, ἐνταυτῷ δὲ καὶ ἐπειγόμενος νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τοῦ ἀναλαβόντος τὴν ἀνάκρισιν διευθυντοῦ ἤθελε νὰ τελειώσῃ ὁπωσδήποτε ἡ ὑπόθεσις.

Ἀπεναντίας ἡ Λύρηλία προσεποιεῖτο ὅτι ἦτο παντελῶς ἀτάραχος. Μὲ τὸ ὄμμα ἡμίκλειστον προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τί ἔμελλε νὰ συμβῇ· προείκαζε τίνες θὰ ἦσαν αἱ ἐρωτήσεις καὶ προητοίμαζε τὰς ἀπαντήσεις.

Ἡ ἅμαξα εἰσελθοῦσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ καταστήματος τῆς Διευθύνσεως, ἐσταμάτησεν.

Γ'. — Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΕ ΚΑΛΟΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΝΑ ΛΕΓΗΤΑΙ

Μετά τινα λεπτὰ ὁ κ. δὲ Μαρβὺ εἰσήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ.

— Κύριε, τῷ εἶπεν οὗτος, λαμβάνων ὑπ' ὄψει τὰς πολλὰς συμπαθείας ὧν ἀπολαύετε καὶ σεβόμενος πρὸ πάντων τὴν ἀτομικήν σας ὑπόληψιν, συγκατατίθεμαι, ὅσον μοὶ εἶνε δυνατὸν εἰς τὴν δικαίαν ἐπιθυμίαν σας. Φανερὸν εἶνε ὅτι τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν σας δὲν σᾶς ἐνοχοποιεῖ οὐδαμῶς, ἐν οὐδεμιᾷ δὲ περιπτώσει δύνασθε νὰ θεωρηθῆτε ὑπεύθυνος. Ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δικαιοσύνης πρέπει ἡ μυστικὴ ἀνάκρισις, τὴν ὁποίαν θὰ ἐνεργήσωμεν νὰ εἶνε σαφὴς καὶ ἀκριβής, διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάσσῃ πάσης εὐθύνης. Ἀπολύτως ἀναγκαῖον εἶνε νὰ ὑπάρχῃ ἀφορμὴ ἐπαρκὴς διὰ νὰ ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ μὴ προχωρήσωμεν εἰς τὰς ἀνακρίσεις· πρέπει νὰ βεβαιώσωμεν ἀριδήλως ὅτι δὲν πρόκειται καθόλου περὶ ἐγκληματικῆς πράξεως, ἀλλ' ἁπλούστατα περὶ τυχαίου γεγονότος.

— Καὶ τοιοῦτον πράγματι εἶνε.

— Κύριε δὲ Μαρβύ, σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι χάρις εἰς τὴν προστασίαν ἐπισήμων προσώπων, καὶ τὴν ὁποίαν δικαιοῦσθε νὰ ἔχητε ἕνεκα τοῦ ἐνδόξου ὑμῶν παρελθόντος, ἐπετράπη εἰς ὑμᾶς ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη καὶ ὅλος ἀπόκρυφος ἀνάκρισις.

Ὁ λοχαγὸς Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἐνηδρύνετο κινῶν τὸν λαιμόν του μέσον τοῦ πυκνοῦ ἐκ μετάξης λαιμοδέτου του, ὡς ἀλέκτωρ... Ἕνεκα τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος του!... Ἡ λέξις αὕτη κατὰ πρόσωπον λεγομένη πρὸς αὐτόν, τῷ προὐξένει σχεδὸν συμφόρησιν ἐκ τῆς χαρᾶς. Ἤθελε ν' ἀπαντήσῃ καὶ δὲν ἠδύνατο διότι

ἡ γλῶσσά του ἦτο σχεδὸν ξηρά. Ἐπαίνησε προσπαθείας καὶ οὕτω ἠδυνήθη νὰ λαλήσῃ δὲν εὗρεν ἄλλο τι νὰ εἴπῃ παρά :

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε.

Ὁ διευθυντὴς ἐκάθητο πλησίον τοῦ ἀστυνόμου, ὅστις εἶχε ἐπιστατήσει τὴν πρωΐαν, ἀντήλλαξε δὲ μετ' αὐτοῦ μειδίαμα σαρῶς ἐκφράζον τὴν ἐκτίμησιν ἀμφοτέρων περὶ τοῦ λοχαγοῦ δὲ Μαρβύ.

Ὁ διευθυντὴς ἀφοῦ τῷ ὑπέμνησε τὰ συμβάντα τῆς νυκτός, τὸν ἠρώτησε τί ἐρρόνει ὡς πρὸς τὸ αἴτιον τῆς διαγωγῆς τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ.

Ὁ λοχαγὸς ἔστη ἐνώπιον τοῦ γραφείου εὐθυτενής, κινήσας δὲ ἐπανειλημμένως τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τοῦ λαιμοδέτου του ἀπήντησεν.

— Τὸ πρᾶγμα μοὶ φαίνεται ἁπλούστατον... Κατὰ τὰ 1859 ἤμην λοχαγὸς δευτέρας τάξεως... τὸ πρωὶ τῆς μάχης τοῦ Σολφερίνου, μᾶς εἶχαν ἀφανίσει· οἱ ἄνδρες μας ἤρχιζον ἤδη νὰ ὀπισθοχωροῦν. Καὶ ὅμως ἦτο ἀνάγκη νὰ μείνωμεν καὶ νὰ ἀντισταθῶμεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὸ μικρὸν χωρίον ὅπου εὑρισκόμεθα· ἤμουν εἰς τὸν δρόμον καὶ ὡμίλουν καὶ ἐνεθάρρυνα τοὺς στρατιώτας νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου. Διὰ μιᾶς βλέπω τὸν Ἀντώνιον Δεφάρζ, τὸν λοχαγόν, ὅστις ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν δρόμον, ὡς νὰ ἦτο μεθυσμένος καὶ ἐκρατοῦσε μὲ τὸ χέρι τὸ στῆθός του. Τὸν φωνάζω : «Ἀντώνιε! σκύψε λοιπὸν γιὰ τὸν διάβολον!» Αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ, ἀλλὰ τὸν βλέπω καὶ σπρώχνει τὴν μισοανοικτὴν θύραν μιᾶς παλαιᾶς ἀποθήκης καὶ ἐμβαίνει μέσα. Τρέχω πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν εὑρίσκω ἀκουμβημένον εἰς τὸν τοῖχον· «Τί ἔχεις;» τὸν ἐρωτῶ· αὐτὸς κάμνει μίαν στροφὴν καὶ πίπτει εἰς τὰ ποδάρια μου πρηνής· κύπτω νὰ τὸν ἰδω... ἦτο νεκρός... Αὐτὸ συνέβη τὸ πρωΐ, ὅτε ἤρχισεν ἡ μάχη· δὲν εἰξεύρετε τί ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν.

Ὁ διευθυντὴς προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως τὸν λοχαγὸν καὶ κατόπιν τὸν ἀστυνόμον, καὶ ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ τελευταίου τούτου βλέμμα σημαῖνον·

— Μήπως παρεφρόνησεν ἐξ αἰτίας τῶν συμβάντων τῆς παρελθούσης νυκτός ;

Ὁ λοχαγὸς Ἰλάριος Τενάρδε Μαρβῦ ἔδηξεν, ἔπτυσεν, ἔφερε τὴν τριχωτὴν χεῖρά του εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡσεὶ θέλων ν' ἀποδείξῃ τὴν καταλαμβάνουσαν αὐτὸν συγκίνησιν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ἐκείνῃ καὶ ἐξηκολούθησεν :

Ἐπιστρέψας εἰς Παρισίους ἐρρόντισα περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ φονευθέντος συντρόφου μου. Εἶχε μίαν καλλὴν θέσιν· τὸν ἔβλεπα συχνὰ καὶ ὅταν ἔδωσα τὴν παραίτησίν μου ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι χάρις εἰς αὐτὸν ἐπέτυχα εὐκόλως νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγεινε φίλος μου, καὶ ὁμοτράπεζός μου. Εἶχα τόσην ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν, ὡς νὰ ἦτο ἀδελφός μου, ἡ σύζυγός μου τὸν ἐθεώρει ἐπίσης ὡς ἀδελφόν της...

— Ἀλλὰ περὶ τίνος ὁμιλεῖτε;..· περὶ τοῦ παθόντος;

— Μάλιστα, κύριε, περὶ τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀτυχοῦς συντρόφου μου Ἀντωνίου. Πρέπει νὰ σᾶς εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Παρεφέρθην εἰς τὴν οἰκίαν μου... ὕβρισα αὐτὸν τὸν δυστυχισμένον νέον... ἀλλὰ εἶχα ἄδικον... Αὐτὸς ὁ νέος, νὰ ξεύρετε, ἔζη ὡσὰν κορίτσι... ἦτο τόσον φρόνιμος ὥστε ἐφαίνετο σχεδὸν κουτός. Εἰς τὸ σπίτι μου ὅμως ἀπήντησε τὴν ἀδελφὴν τῆς συζύγου μου μίαν ἄσχημον καὶ εὐλογοκομμένην... Καὶ ἐν τοσούτῳ, κύριοι, τὴν ἐρωτεύθη. Καθὼς φαίνεται καὶ ὅπως σωστὰ ἐμάντευσεν ἡ σύζυγός μου, εἶχε σχέσεις μαζί της καὶ ἔδιδον συνεντεύξεις τὴν νύκτα, ὅταν ἡμεῖς ἐκοιμώμεθα κάτω εἰς τὸ ἰσόγειον. Καὶ ἀπόψε ἤρχετο διὰ μίαν τοιαύτην συνέντευξιν. Τὰ λοιπὰ γνωρίζετε πῶς συνέβησαν. Καὶ σήμερον, ἐνώπιόν σας, κύριοι, σᾶς ὁμνύω ἐπὶ τῇ στρατιωτικῇ μου τιμῇ ὅτι πολὺ μετανοῶ διὰ τὸ ἀπερίσκεπτον κίνημά μου νὰ πυροβολήσω κατ' αὐτοῦ... Ὅλη μου

ἡ ὀργὴ στρέφεται κατὰ τῆς ἀθλίας ἐκείνης, ἥτις ὑπῆρξε ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ ἐνὸς ἀρχαίου μου φίλου καὶ συστρατιώτου... Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν κύριε δὲ Μαρβῦ, διὰ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς καταθέσεώς σας, ἥτις διαφωτίζει πληρέστατα τὴν ὑπόθεσιν· ἐπιθυμοῦμεν ὅμως ἁπλῶς συμπλήρωσιν αὐτῆς καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν ἀσφαλεῖς ἐνδείξεις ὡς πρὸς τὰς σχέσεις τοῦ Δερὲρζ μετὰ τῆς γυναικαδέλφης σας, ν' ἀκούσωμεν ἐμπιστευτικῶς καὶ τὴν κυρίαν δὲ Μαρβύ.

— Εἶνε εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριοι. Σᾶς ἱκετεύω μόνον νὰ φανῆτε ἐπιεικεῖς μὲ τὴν καϋμένην, διότι ἐταράχθη πολὺ ἀπὸ τὰ συμβάντα καὶ εἶνε ἀκόμη ζαλισμένη... Ἔπειτα, εἰξεύρετε ὅτι αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε πολὺ ἔξυπναι.. φανῆτε ἐπιεικεῖς.

Τὴν ἰο ἀν ταύτην ὁ ἀστυνόμος καὶ ὁ διευθυντὴς μετὰ κόπου ἠδυνήθησαν νὰ κρύψωσι τὴν ἱλαρότητα, ἣν προὐξένουν εἰς αὐτοὺς αἱ παρατηρήσεις τοῦ λοχαγοῦ.

Ὁ Ἱλάριος Τενὲρ δὲ Μαρβῦ χαιρετίσας ἐξῆλθεν.

— Εἶνε ἠλίθιος, εἶπε πάραυτα ὁ διευθυντής.

— Σᾶς τὸ εἶπα.

— Διὰ νὰ κατορθώσωμεν νὰ μαρτυρήσῃ μὲ εἰλικρίνειαν ἡ σύζυγός του πρέπει νὰ μὴ εἶσθε παρών. Εἶσθε ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας, σᾶς γνωρίζει καὶ θὰ ἤριετο ἴσως νὰ ὁμολογήσῃ τι ἐνώπιόν σας.

— Ἔχετε δίκαιον... ἄλλως τε ἐδῶ πλέον δὲν εἶμαι ἀναγκαῖος· Ἔχετε τὰς ἐνδείξεις μου καὶ τὴν ἔκθεσιν τῶν κλητήρων μου. Γνωρίζετε ποῦος τὴν συνιστᾷ... καὶ ἔχετε τὴν ἐξουσιοδότησιν νὰ τῆς τὸ εἰπῆτε...

— Ναί, ναί, τὸ γνωρίζω, ἀποσύρθητε, ἀλλὰ μὴ ἀπομακρυνθῆτε.

Ὁ ἀστυνόμος ἀπεσύρθη καὶ ὁ διευθυντὴς διέταξε νὰ εἰσαγάγωσι τὴν κυρίαν Τενὲρ δὲ Μαρβῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἀπομείνασα μόνη ἐντὸς τοῦ συνεχομένου μετὰ τοῦ γραφείου ἀντιθαλάμου ἡ Αὐρηλία, ἐνῷ ὁ σύζυγός της ἐξηπάζετο, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὸν κάτοπτρον καὶ ἀφοῦ μετὰ προσοχῆς ἐξήτασεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ὄψιν της ἔσυρεν ἐπίσης ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὰν θήκην, πυξομοίαν μὲ ἐκείνας ἃς μεταχειρίζονται οἱ ζωγράφοι τῶν ὑδρογραφιῶν, ἔβαψε τὰ δάκτυλά της εἰς τὰ χρώματα, ἐκοκκίνησε τὰ χείλη της, ἐσκίασε τοὺς ὀφθαλμούς της ἐμήκυνε τὴν γραμμὴν τῶν ὀρφύων της καὶ διὰ νὰ κρύψῃ τὸν χρωματισμὸν κατεβίβασε τὴν καλύπτραν της.

Τὸ κάλυπτρον τὴν ἔβε βαίωσεν ὅτι ἦτο ὡραία. Ἦτο ἤδη ἑτοίμη ὅτε ὁ σύζυγός της ἀνεφάνη.

Ὁ λοχαγὸς ἐνόμισεν ἀναγκαῖον νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ.

— Φιλτάτη μου, τῇ εἶπε, πήγαινε καὶ νὰ φερθῇς μὲ σοβαρότητα· θὰ σὲ ἐρωτήσουν μόνον διὰ τὸν τύπον διότι ὅλα τὰ περιστατικὰ εἶνε ἀποδεδειγμένα ἐπαρκῶς. Θὰ σοῦ ζητήσουν πρὸ πάντων νὰ δώσῃς πληροφορίας περὶ τῆς Ἐλίζας· μὴ φοβηθῇς τίποτε· εἰπὲ τὴν ἀλήθειαν, τίποτε δὲν πρέπει νὰ κρύψωμεν. Εἶνε λυπηρὸν βέβαια δι' ἡμᾶς νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἕνα κορίτσι, τὸ ὁποῖον ἐθεωρούσαμεν ὡσὰν παιδί μας, ἐφέρθη ἀναξίως καὶ μὲ τὴν ἀνηθικότητά του ἔφερεν ἀφορμὴ τοῦ θανάτου ἑνὸς καλοῦ καὶ εὐγενοῦς νέου· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις... πρέπει νὰ ἔχωμεν θάρρος. Ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ ἀλήθεια, πρέπει νὰ τὴν εἴπωμεν γυμνὴν καὶ...

Ὁ κλητὴρ τοῦ γραφείου ἐκάλεσε τὴν κυρίαν δὲ Μαρβῦ καὶ δὲν ἤκουσεν αὐτὴ τὴν συνέχειαν τῶν λόγων τοῦ συζύγου της. Μὲ βῆμα βραδύ, μὲ ὕφος πασχούσης, καταβεβλημένη, μὲ βλέμμα χαῦνον εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον. Ὁ διευθυντὴς ἐγερθεὶς τὴν προϋπήντησε καὶ τὴν ὡδήγησε πλησίον τῆς τραπέζης του, τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ, καθήμενος δὲ καὶ αὐτὸς ἀπέναντί της καὶ στρέφων τὰ νῶτα εἰς τὸ παράθυρον τῇ εἶπε :

— Κυρία, ὀφείλω νὰ σᾶς προειδοποιήσω ὅτι κατὰ τὴν ἐπιθυ-

μίαν σας ἡ ἀνάκρισις θὰ τελειώσῃ ἐδῶ, χάρις εἰς τὴν σύστασιν τοῦ ἀτόμου, πρὸς τὸ ὁποῖον σήμερον τὸ πρωῒ ἀπηυθύνθητε.

Ἡ Αὐρηλία ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέβλεψε ἀτενῶς τὸν διευθυντήν.

— Δὲν ἐπέμψατε, κυρία, τὸ πρωῒ ἐξηκολούθησεν ὁ διευθυντής, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς ἕνα κύριον, ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶνε φίλος σας;

Ἡ Αὐρηλία τὸν προσέβλεψεν ἐκ νέου εἶδεν ὅτι ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἠναγκάσθη νὰ εἴπῃ:

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν ἐκάμετε λόγον περὶ τούτου εἰς τὸν σύζυγόν μου.

— Ὄχι, κυρία, παντάπασιν, ὁ σύζυγός σας εἶνε πεπεισμένος ὅτι χάριν αὐτοῦ ἐγένετο ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ παραχώρησις. Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταιλλέ, πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, σᾶς γνωρίζει φαίνεται ἐκ παιδικῆς ἡλικίας καὶ παρέχει προθύμως πᾶσαν ἐγγύησιν δι' ὑμᾶς. Αὐτὸς ἐζήτησε καὶ τῇ αἰτήσει του ἀπεφασίσθη ὅπως ἐξετασθῆτε διὰ νὰ δώσητε τὰς ἀναγκαίας ἐξηγήσεις καὶ πληροφορίας εἰς τὰς ὁποίας καὶ μόνον θὰ περιορισθῇ ἡ ἀνάκρισις.

— Τί θέλετε ν' μ' ἐρωτήσητε, κύριε; εἶμαι ἑτοίμη ν' ἀπαντήσω.

— Τὴν ἀλήθειαν, κυρία.

— Τὴν ἀλήθειαν; ἀλλ' ὁ σύζυγός μου σᾶς εἶπεν ὅ,τι δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω καὶ ἐγώ, ὅ,τι γνωρίζω, ἢ κάλλιον ὅ,τι ὑποθέτω. Ἄλλο τι δὲν δύναμαι νὰ πράξω παρὰ νὰ ἐπιβεβαιώσω τὴν κατάθεσίν του.

— Ὁ σύζυγός σας μᾶς ὡμίλησε περὶ τῆς ἀδελφῆς σας Ἐλίζας, ἥτις εἶχε σχέσεις μετὰ τοῦ κυρίου Ἀριστείδου Δερὰρζ καὶ τῷ ἔδιδε συνεντεύξεις. Εἰς μίαν τῶν συνεντεύξεων τούτων ἤρχετο ὁ κ. Δερὰρζ, ὅταν τὸν ὡθήσατε σεῖς ἐνῷ διεσκέλιζε τὸ παράθυρον καὶ

ἐκρημνίσθη εἰς τὸν κῆπον. Ἐκεῖ τὸν εὗρεν ὁ κ. Μαρβὺ ὅστις ὥρμησεν ἀκούσας τὰς κραυγάς σας καὶ τὸν ἐφόνευσεν...

— Μάλιστα, κύριε· αὐτὰ καὶ ἐγὼ γνωρίζω.

Σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμὰς, μεθ' ἃς ὁ διευθυντὴς ἐπανέλαβεν.

— Τί νὰ σᾶς εἴπω, κυρία μου!.. εὑρίσκομαι εἰς δύσκολον θέσιν· χάρις εἰς τὴν ἰδιαιτέραν σύστασιν ἑνὸς ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ὀφείλω νὰ ὑπακούω, ἔχετε ἐξησφαλισμένην τὴν ἀπόλυτον ἐχεμυθίαν μας καὶ ὅμως σεῖς βλέπω, ὅτι διστάζετε νὰ μοὶ ἐκμυστηρευθῆτε τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐρηλία προσπαθοῦσα ματαίως νὰ κρύψῃ τὴν ταραχήν της. Τί ἐκμυστηρεύσεις θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

— Νὰ ὁμολογήσητε τὴν ἀλήθειαν, κυρία...

— Ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν σᾶς λέγω, ἢ μᾶλλον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑποθέτω, ὅτι εἶνε ἀλήθεια.

— Ἀκούσατε, κυρία· τῇ συστάσει τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλὲ ἐσπεύσαμεν νὰ διευκρινίσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν ὑπόθεσιν σήμερον τὴν πρωΐαν. Ἔχομεν τὴν ἔκθεσιν τῶν κλητήρων οἵτινες ἔλαβον πληροφορίας παρὰ τῶν κατοικούντων εἰς τὴν συνοικίαν ἐξ ἧς ἀπαλλάσσεται πάσης ὑποψίας ἡ νεωτέρα ἀδελφή σας...

— Καὶ ποῖος μὲ κατηγορεῖ; εἶπε τρέμουσα καὶ ὑπεγειρομένη ἡ κυρία δὲ Μαρβύ.

Ὁ διευθυντὴς δὲν ἀπήντησε καὶ ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἀκούσει ποσῶς τοὺς λόγους της, ἐξηκολούθησεν.

— Ἔχομεν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἰατροῦ, ἥτις παραδέχεται.. βεβαιοῖ μᾶλλον ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ δὲν ἐρονεύθη οὔτε ἐκ τῆς πτώσεως, οὔτε ἐκ τῆς σφαίρας τοῦ λοχαγοῦ, ἀνευρεθείσης μεταξὺ τῶν χαλίκων τοῦ κήπου. Ὅτε ὁ κ. Δερὰρζ ἐκρημνίσθη εἰς τὸν κῆπον, ἦτο ἤδη

νεκρός. . Αὐτὸ δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω, κυρία, ἐκτὸς ἂν συγκατατεθῆτε εἰς τὴν αἴτησίν μου, νὰ μοῦ εἴπητε τὴν ἀλήθειαν.

Ἐντρομος, κατεπτοημένη ἡ Αὐρηλία ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

Νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν! Καὶ μήπως τῇ ἦτο δυνατὸν τοῦτο ; Ἐν τούτοις τί ὤφειλε νὰ πράξῃ ; Μὲ ποῖον μέσον ν' ἀποφύγῃ τὰς ἀπειλούσας αὐτὴν βασάνους. Ἦτο γνωστὸν ἤδη ὅτι ὁ Ἀριστείδης Δερὰρζ δὲν ἐφονεύθη ἐκ τῆς πτώσεως, ἣν ἔπαθε, καθὰ αὐτὴ διετείνετο προσπαθῶν νὰ εἰσέλθῃ διὰ τῆς βίας εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἦτο γνωστὸν ὅτι ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ πυροβολισμοῦ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐβεβαιοῦτο ὅτι ὁ Δερὰρζ πρὸ τοῦ νὰ κρημνισθῇ εἰς τὸν κῆπον ἦτο νεκρός. Ἆρα ἡ κατηγορία τοῦ φόνου ἔπιπτεν ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς. Ὁ Ἀριστείδης Δερὰρζ ἐφονεύθη ἐντὸς τῆς οἰκίας της. Ἂν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὴν κατηγορίαν τοῦ φόνου, ὤφειλε νὰ διηγηθῇ πῶς ἀπέθανεν ὁ κ. Δερὰρζ, καὶ τοῦτο τῇ ἐραίνετο ἀδύνατον. Ἠρώτησε λοιπὸν κατ' ἀρχὰς ἐναγωνίως.

— Κατηγορεῖτε ἐμὲ διὰ τὸν θάνατιν τοῦ κ. Δεράρζ ;

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Διευθυντὴς, ἀγνοοῦμεν ἀκόμη ἂν ὁ θάνατος τοῦ κ. Δερὰρζ εἶνε φυσικὸς ἢ ἂν προῆλθεν ἐξ ἐγκλήματος. Ἡ ἐνεργηθησομένη αὐτοψία θὰ μᾶς διαφωτίσῃ περὶ τούτου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν ὑπὸ ποίας περιστάσεις συνέβη τὸ δυστύχημα τοῦτο. Τὸ πτῶμα ἔπεσεν ἀπὸ τὸ παράθυρόν σας, γνώσκομεν ἤδη ἐκ τεκμηρίων προχείρων ὅτι ὅταν ἔπιπτεν, ἦτο πτῶμα νεκρόν· γνώσκομεν ἀκόμη ὅτι σεῖς ἦσθε παροῦσα, ἀφοῦ καὶ σεῖς διατείνεσθε ὅτι ἠκούσθητε κατ' αὐτοῦ, καὶ ἀφοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκρημνίζετο, ἐκαλεῖτε βοήθειαν.

Ἡ Αὐρηλία ἔβαλε τὰ χείλη, σκεπτομένη τί ὤφειλε ν' ἀπαντήσῃ, ἐνῷ ὁ διευθυντὴς μὲ ἦθος ἤπιον τὴν παρετήρει παρακολουθῶν τὴν σκέψιν της ἐπὶ τῶν φάσεων τῆς μορφῆς της..

—Ἡ Αὐρηλία εἶπεν, ὅ,τι σᾶς εἶπα ἦτο ἁπλῆ ἀλήθεια. Ἄνθρωπός τις προσεπάθησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά μου τὴν νύκτα διὰ ἡμιανοίκτου παραθύρου. Ἐξυπνήσασα αἴφνης καὶ νομίζουσα, ὅτι ὁ ἄνεμος ἐκίνει τὸ παράθυρον, κατῆλθον τῆς κλίνης μου διὰ νὰ τὸ κλείσω, ὅτε ἐξαίφνης εἶδα ν' ἀνεγερθῇ εἷς ἄγνωστος, ζητῶν νὰ μὲ ἁρπάσῃ ἐκ τῶν βραχιόνων. Τὸν ὦθησα καὶ ἐκραύγασα Ποῖος ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ; Κατ' ἀρχὰς εἶπον ὅτι ἦτο ὁ Ἀριστείδης, ἀλλὰ δὲν τὸ βεβαιῶ. Πιθανὸν νὰ ἦσαν δύο· ὁ κύριος Δερὰρζ καὶ ἄλλος τις ἄγνωστος. Ὁ πρῶτος ἔμενε κατὰ γῆς καὶ ἀπέθανεν αἰφνιδίως ἀπὸ ἀνεύρυσμα ἴσως· ὁ ἄλλος ἐδραπέτευσεν. Ὁ σύζυγός μου σᾶς εἶπεν ὅτι ἐπυροβόλησε καθ' ἑνὸς ἀνθρώπου ἐνῷ οὗτος ἔφευγε τρέχων παρὰ τὸν τοῖχον...

Ὁ διευθυντὴς ἐμειδίασεν ἀκούων τὴν φαντασιώδη διήγησιν τῆς Αὐρηλίας.

—Ὁ σύζυγός σας, ἀπήντησεν, ἠπατήθη· ἐπυροβόλησε πλανηθεὶς ἐκ τοῦ σκότους κατά τινος θάμνου καὶ πρὸς τὸ συμφέρον σας ἐσκέφθημεν ὅτι ἦτο καλὸν νὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ πιστεύσῃ ὅτι αὐτὸς ἐφόνευσε τὸν ταλαίπωρον ἐκεῖνον νέον. Σᾶς προσθέτω δὲ ὅτι εἴμεθα πληρέστατα βέβαιοι ὅτι ἓν μόνον ἄτομον εἰσῆλθε τὴν νύκτα εἰς τὴν κατοικίαν σας. Ὁ κ. Δερὰρζ ἦτο ἀρκετὰ εὔπορος δὲν εἰσήρχετο βεβαίως εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ κλέψῃ.

— Ὦ! βεβαιότατα κύριε.

— Ἂν παραδεχθῶμεν ὅ,τι εἴπετε πρὸς τὸν ἀστυνόμον, ἐξηκολούθησεν ὁ διευθυντὴς, ἤρχετο διὰ νὰ ἴδῃ τὴν ἀδελφήν σας, καὶ εἰς τὰς τοιαύτας συνεντεύξεις οἱ ἄνδρες συνήθως μεταβαίνουσι μόνοι.

Ἡ Αὐρηλία κατεχομένη ὑπὸ νευρικῆς ταραχῆς, στενοχωρουμένη περισσοτέρως ἐπεριεσμένη, συνησθάνετο πόσον γελοῖοι ἦσαν οἱ ἰσχυρισμοί της καὶ δυσηρεστεῖτο εἰς ἄκρον διὰ τὸ μειδίαμα τοῦ οἴκτου, διὰ τὴν ἀταραξίαν μεθ' ἧς ὁ ἐξετάζων αὐτὴν ἠκροάζετο τοὺς λόγους της· διὸ ἐπανέλαβε μετὰ ζωηρότητος:

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, τί θέλετε νὰ σᾶς εἴπω ; Δὲν εἰξεύρω

ἄλλα, ἀφ' ὅσα σᾶς εἶπα ἤδη. Μὲ κατηγορεῖτε διὰ τὸν φόνον τοῦ κ. Δερὰρζ;

— Ὄχι κυρία· σᾶς ζητῶ μόνον νὰ μοὶ ἐξηγήσητε πῶς προῆλθεν ὁ θανατός του. Σκεφθῆτε ὅτι διὰ νὰ τελειώσῃ ἐδῶ ἡ ὑπόθεσις, διὰ ν' ἀπουρύγωμεν ἐπίτηδες ἀνάκρισιν πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι τὸ συμβὰν ἦτο τυχαῖον.

— Καὶ δὲν δύνασθε νὰ τὸ πράξητε;

— Ὄχι, κυρία. Μέχρι τοῦδε φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ ἐγκλήματος. Εἷς ἄνθρωπος εὑρέθη νεκρός· πρέπει οἱ ἰατροὶ νὰ μᾶς εἴπωσιν, ἀφοῦ δὲν μᾶς δίδονται ἄλλαι πληροφορίαι ἂν ἐφονεύθη ἢ ἂν ἀπέθανεν ἐκ φυσικοῦ θανάτου. Τὸ πτῶμα ἐρρίφθη ἀπὸ τοῦ παραθύρου· πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν ἐξήγησιν τοῦ φρικτοῦ αὐτοῦ γεγονότος· καμμία πρόφασις δὲν χωρεῖ. Διατί δὲν ἔκραζον οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ νὰ ἔλθῃ νὰ παραλάβῃ τὸ πτῶμα ἡ ἀρχή, ὅπως ἔπρεπε νὰ πράξωσιν; Ὅλας τὰς ἀπορίας ταύτας πρέπει νὰ λύσωμεν, ὅλων τῶν περιστατικῶν τούτων νὰ ζητήσωμεν τὴν ἐξήγησιν, τὴν δικαιολογίαν, τὸ αἴτιον· καὶ ἢ πρέπει νὰ τὰ εὕρωμεν, ἢ πρέπει νὰ διαρωτισθῶμεν διὰ λεπτομεροῦς ἀνακρίσεως, ἀφοῦ ἀρνεῖσθε νὰ μᾶς πληροφορήσητε.

— Καὶ τί ὑπολαμβάνετε λοιπὸν κύριε;

— Ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε, κυρία. Σεῖς γνωρίζετε.

— Τίποτε ἄλλο δὲν γνωρίζω ἐξ ὅσων σᾶς εἶπα.

— Ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ ὑποστηρίζητε ὅτι ἀμνημονοῦσα κατὰ τοῦ Ἀριστείδου Δερὰρζ, ὅστις προσεπάθει διὰ τῆς βίας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα σας τὸν ἐκρημνίσατε εἰς τὸν κῆπον;

— Μάλιστα, κύριε, εἶπεν ἡ Αὐρηλία μὲ φωνὴν τρέμουσαν.

— Ὁ κ. Δερὰρζ δὲν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς οἰκίας σας; δὲν ἐπάτησε καθόλου τὸν πόδα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός σας;

— Ὄχι, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Αὐρηλία ἀνήσυχος.

Ὁ διευθυντὴς ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου καὶ εἰσῆλθε

πάραυτα εἷς κλητήρ. Ὁ διευθυντὴς ἠγέρθη καὶ τῷ ὡμίλησεν ἰδιαιτέρως, εἶτα ἐκάθησεν ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἀνέμενε φυλλομετρῶν φάκελλον ἐγγράφων κείμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ μὲ κεφαλὴν κεκυρτὴν μὲ τὴν μορφὴν κρυπτομένην ὑπὸ τὴν καλύπτραν, ἴστατο λίαν τεταραγμένη, παρακολουθοῦσα μὲ λαθραῖα βλέμματα τὰ κινήματα τοῦ διευθυντοῦ. Ἡ ἐπὶ τέσσαρα λεπτὰ διαρκέσασα σιγὴ, τὴν ἐστενοχώρει ε' ἄκρον· κατελήφθη ὑπὸ φόβου καὶ ἐσκέπτετο νὰ μαντεύσῃ τί νέον εἶχεν ἀνακαλύψει ὁ ἐνώπιόν της ἱστάμενος.

Ὁ κλητὴρ ἐπανῆλθε καὶ ἐγχειρίζων ἔγγραφά τινα καὶ μικρόν τι δέμα πρὸς τὸν διευθυντὴν τῷ εἶπε:

— Μάλιστα, κύριε, ἐπανῆλθον καὶ περιμένουν τὰς διαταγάς σας· ἰδοὺ ἡ ἔκθεσίς των.

Ὁ κλητὴρ ἐξῆλθε καὶ ὁ διευθυντὴς διέτρεχεν ἐν τάχει διὰ τοῦ βλέμματος τὰ ἐγχειρισθέντα πρὸς αὐτὸν ἔγγραφα· ὅτε ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀντίκρυσε τὸ ἐναγώνιον βλέμμα τῆς Αὐρηλίας, ὅπερ ἐχαίνετο ἐρωτῶν αὐτόν. Ὁ διευθυντὴς ἐπανέλαβε τὴν συνδιάλεξιν ἀπὸ τοῦ σημείου εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε διακόψει.

— Λοιπὸν ἰσχυρίζεσθε ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα σας; ἠρώτησεν.

Ἡ Αὐρηλία ἠσθάνθη ὅτι ἡ φωνή της ἔτρεμεν, ἔνευσε λειποθυμικῶς διὰ τῆς κεφαλῆς.

Μετὰ παῦσιν στιγμιαίαν ὁ διευθυντὴς ἐπανέλαβε μετὰ φωνῆς βραδείας.

— Κυρία, τὸ σῶμα τοῦ Δερὰρζ μετερέρθη εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐκεῖ ἀμέσως τὸ ἐξέδυσαν διὰ ν' ἀνεύρωσιν ἂν ἔφερε πληγὰς ἐξ ὧν προῆλθεν ὁ θάνατος. Ἀλλ' ἐνῷ τὸν ἐξέδυον, ὁ ἀστυνόμος μετὰ τῶν κλητήρων παρετήρησαν ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ δὲν εἶχεν ἐνδυθῆ ζῶν.

— Ὦ Θεέ μου! εἶπεν ἡ Αὐρηλία κύπτουσα τὴν κεφαλήν.

—Τὰ ὑποδήματά του δὲν ἦσαν φορεμένα καλῶς· οἱ δάκτυλοι καὶ αἱ πτέρναι εἶχον σταματήσει εἰς τὸ μέσον τοῦ ὑποδήματος. Καθ' ὃν τρόπον εὑρίσκοντο εἰς τοὺς πόδας του, τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ βαδίσῃ. . . Ἐκτὸς τούτου ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἐνέδυσεν ἠπατήθη καὶ ἔθεσε τὸ δεξιὸν ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τἀνάπαλιν. Ἠκρόμοιαι ἄλλαι μικραὶ λεπτομέρειαι παρετηρήθησαν. Ὅθεν εἶνε ἀποδεδειγμένον δι' ἡμᾶς, κυρία, ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ δὲν προσεπάθησε νὰ εἰσέλθῃ ἐκ τοῦ παραθύρου... Ἂρνεῖσθε ἀκόμη νὰ μᾶς βοηθήσητε εἰς τὰς ἐρεύνας μας;

— Ἀλλὰ παρατηρήσατέ με καλῶς κύριε! εἶμαι ζαλισμένη, τεταραγμένη, φοβισμένη ἐξ ὅσων μοὶ λέγετε καὶ ὅμως δὲν εὑρίσκω τίποτε νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

— Ἰσχυρίζεσθε πάντοτε ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ δὲν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα σας;

— Τί ὑποθέτετε λοιπόν; εἶπεν ἡ Αὐρηλία μετὰ κινήματος ὑπερηφάνου ἀγανακτήσεως.

— Ὑποθέτω καὶ πιστεύω, κυρία μου, ὅτι ὁ Ἀριστείδης Δερὰρζ, πολὺ πρότερον ἀφ' ὅτου σεῖς λέγετε ὅτι τὸν εἴδετε, διεσκέλισε τὸ παράθυρον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά σας.

— Κύριε, λησμονεῖτε πρὸς ποίαν ὁμιλεῖτε. Δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ τελειώσητε τὴν φρᾶσιν σας καὶ νὰ εἴπητε ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ ἦτο ἐραστής μου... Αὐτὴ εἶνε βέβαια ἡ ἰδέα σας.

— Κυρία, μίαν μόνην ἰδέαν ἔχω ἐγώ; τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Μετὰ τὰς παρατηρήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμον ἐκδύοντες τὸ σῶμα τοῦ κ. Δερὰρζ ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ κλητῆρες ἐπείσθησαν ὅτι οὗτος εἶχεν ἀποθάνει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρημνίσθη καὶ μόλις ἐξήλθετε σεῖς μετὰ τοῦ κυρίου δὲ Μαρδὺ μετέβησαν αὐτοὶ εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ ἐνεργήσωσιν ἔρευναν ἐντὸς τοῦ κοιτωνός σας. Διὰ τοῦτο εἴπομεν εἰς τὸν κ. Μαρδὺ ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ συμπαραλάβῃ ἐρχόμενος καὶ τὴν ἀδελφήν σας, διὰ νὰ μείνῃ αὕτη εἰς τὴν οἰκίαν νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ .. Τοῦτο καὶ ἐγένετο.

— Ὑπῆγαν εἰς τὴν οἰκίαν μας κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας; εἰσῆλθον εἰς τὸν κοιτῶνά μου;

— Μάλιστα, κυρία· μετὰ λύπης σᾶς λέγω ὅτι εἶχον καθῆκον νὰ δώσω τοιαύτην διαταγήν.

— Καὶ ἐνήργησαν ἔρευναν;

— Ναί, ἀλλ' ἁπλουστάτην, ἐπισκεψιν μᾶλλον. Δὲν ἤνοιξαν κανὲν ἔπιπλον, διότι τοῦτο τοῖς ἐσύστησα πρὸ πάντων. Ὅλη των ἡ προσοχὴ συνεκεντρώθη εἰς τὸ μικρὸν διάστημα ἀπὸ τῆς κλίνης μέχρι τοῦ παραθύρου.

— Καὶ τί προέκυψεν ἀπὸ τὴν ἔρευναν ταύτην; ἠρώτησεν ἡ Αὐρηλία πελιδνὴ ὑπὸ τὴν καλύπτραν μὲ χεῖλη τρέμοντα.

— Ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω, κυρία, ὅτι ἡ ἔρευνα ὑπηγορεύθη ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἀστυνόμος παρετήρησεν εἰς τὸ στῆθος τοῦ Δερὰρζ τρία κομβία ἀντὶ τεσσάρων Τὰ κομβία ταῦτα ἀνεγνωρίζοντο εὐκόλως, διότι ἦσαν χρυσᾶ ἰδιαιτέρου σχήματος, ἕτερον δὲ λίαν καλλιτεχνικῶς γεγλυμμένα τὰ δύο ἀρχικὰ ψηφία τοῦ ὀνόματός του καὶ ἄνωθεν αὐτῶν μικρὸν στέμμα κόμητος Διέταξα λοιπὸν νὰ ἐρευνήσωσιν εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐντὸς τοῦ θαλάμου.

Ἡ Αὐρηλία εἶχεν ἐγερθῇ ἐκ τῆς ἕδρας της, στηριζομένη δὲ ἐπὶ τοῦ ἐρεισινώτου, προέτεινε τὴν κεφαλήν ἵνα ἴδῃ τί περιεῖχε τὸ ἐκ χάρτου μικρὸν δέμα ὅπερ ἀνὰ χεῖρας κρατῶν ἐξετύλισσε βραδέως ὁ διευθυντής.

— Τό... τό .. εὕρετε; ... εἶπεν.

— Ἰδοὺ ἡ ἔκθεσις τοῦ κλητῆρος κυρία· καὶ ἰδοὺ τὸ λεῖπον ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ Δερὰρζ χρυσοῦν κομβίον· εὑρέθη ἐπὶ τῆς κλίνης σας. Ἡ Αὐρηλία ἠθέλησε νὰ λαλήσῃ ἀλλὰ τὰ χεῖλη της ἐκινήθησαν χωρὶς ν' ἀρθρώσωσι λέξιν. Ὠλίσθησεν ἀπὸ τῆς ἕδρας

της καὶ ἔπεσε γονυπετὴς, μετὰ προσπαθείας δὲ ἠδυνήθη νὰ εἰπῃ.

— Ἔλεος σᾶς παρακαλῶ, μὴ μὲ καταστρέψητε!

Τὰς χεῖρας ἔχουσα συνηνωμένας ἱκέτευεν· ἡ καλύπτρα της εἶχεν ἀνεγερθῆ, ἄφθονα δὲ δάκρυα ἐρρίνοντο ρέοντα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της· εἶχε πληρεστάτην συνείδησιν τῆς ἐνοχῆς της καὶ ἡ ἀλήθεια τὴν κατασυνέτριβεν. Ἐζήτει ἔλεος μὲ ὕρος θρηνώδες, πλῆρες ἀπελπισίας. Πλὴν ὁ διευθυντὴς δὲν συνεκινεῖτο· ἀπεναντίας ἐδείκνυεν ὅτι ἠθάνετο εὐχαρίστησιν διὰ τὸ οὕτω δυσκόλως ἐπιτευχθὲν ἀποτέλεσμα. Ἀνέστη καὶ μ' ὅλα ταῦτα εὐγενῶς ὑπεχρέωσε τὴν Αὐρηλίαν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ καθίσῃ λέγων πρὸς αὐτὴν προσηνῶς :

— Μείνατε ἥσυχος, κυρία· ἔχομεν ἐντολὴν νὰ σᾶς προστατεύσωμεν.

Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἐθρήνει· κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μὲ τὸ ρινόμακτρόν της, ἔχενεν ἐπί τινας σπιγμὰς ἐκπέμπουσα λυγμοὺς καὶ μὴ ὁμιλοῦσα. Τέλος ἀπέμαξε τὰ δάκρυα, ἔπαυσε τοὺς λυγμοὺς ἐκβαλοῦσα βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἠρώτησε :

— Εἶπατέ μου, κύριε, τί θέλετε νὰ σᾶς εἴπω ;

— Κυρία, διηγήθητέ μοι, πῶς συνέβη ὁ θάνατος τοῦ κ. Δερφρέ;

— Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου, περὶ τῆς τιμῆς μου· ὅσα θὰ σᾶς εἴπω, θὰ περιλησθῶσιν εἰς τινα ἔκθεσιν ; εἰπατέ μοι, κύριε.

— Ὄχι κυρία, καὶ τοῦτο σᾶς ἐπαναλαμβάνω, τῇ διαταγῇ τοῦ προέδρου κ. Ματθαίου δὲ Ταλλέ· ὄχι, κατ' ἐξαίρεσιν δὲν θὰ γραφῇ ἡ κατάθεσίς σας. Ὡ; βλέπετε εἶμαι μόνος μεθ' ὑμῶν... δὲν ἔχω γραμματέα. Καὶ τὸ τοιοῦτο, σᾶς ἐπαναλαμβάνω, εἶνε χάρις σπανίως χορηγουμένη.

— Λοιπὸν, ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς εἴπω δὲν θὰ τὸ ἐπαναλάβητε ;

— Ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς, κυρία· καὶ ὀφείλω νὰ τὸ ἐπαναλάβω ἀναποφεύκτως εἰς τὸν ἀνακρίνοντα τὴν ἀνάκρισιν δικαστήν. Χάρις εἰς τὴν δήλωσίν μου νὰ διαταχθῇ νὰ παύσῃ πᾶσα καταδίωξις... Βεβαιωθῆτε ὅτι μέχρι τοῦ σημείου τούτου θὰ φθάσουν μόνον τὰ πράγματα.

— Καὶ...αὐτὸ γίνεται συνήθως... ὅταν ἔχῃ κανεὶς προστασίαν;

— Ὦ, ὄχι, κυρία ! εἶπεν ὁ διευθυντὴς μειδιῶν· ἡ σημερινὴ ἐνέργειά μας εἶνε ὅλως ἐξαιρετική. Συνήθως, εἴς τινας ὑποθέσεις συμβαίνει νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην τῆς μαρτυρίας μιᾶς γυναικός· ἡ τοιαύτη μαρτυρία δύναται νὰ τὴν ἐκθέσῃ, εἴτε διότι ἡ γυνὴ εἶνε ἔγγαμος καὶ ὁ ἐραστής της ἀναμιγνύεται εἰς τὴν ὑπόθεσιν, εἴτε διότι ἡ γυνὴ εἶνε ἄγαμος καὶ ἔχει ἐραστήν.. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν μαρτυρίαν αὐτῆς καταφεύγομεν εἰς τὴν μυστικὴν ἀνάκρισιν καὶ ἐπὶ τῇ βεβαιότητι ταύτῃ ἡ γυνὴ συγκατατίθεται νὰ ὁμιλήσῃ. Τὸ μυστικὸν φυλάσσεται καλῶς· οἱ λόγοι της μένουν κεκρυμμένοι ἐντὸς τῆς δικογραφίας τῆς ἀνακρίσεως. Ἀλλὰ σήμερον ἡ ἐνέργειά μου εἶνε διαφορετική. Σᾶς ζητῶ προφορικὴν ἁπλῶς ὁμολογίαν, σᾶς ζητῶ νὰ μοὶ εἴπητε ἐμπιστευτικῶς τὰ συμβάντα· ἐκ τῆς καταθέσεως δὲν θ' ἀπομείνῃ ἴχνος· ἐγὼ θ' ἀνακοινώσω τοὺς λόγους σας εἰς τὸν ἀνακριτὴν καὶ αὐτὸς θ' ἀποφασίσῃ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, πειθόμενος ὅτι τὸ γεγονὸς ἦτο τυχαῖον. Τίποτε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἂν ἦτο ἔγκλημα· δυνάμεθα ὅμως νὰ πράξωμεν τὰ πάντα προκειμένου περὶ δυστυχήματος... Βεβαιοῦσα ὅτι ἐκρημνίσατε τὸν κ. Δερφρὲ ζῶντα, ἐκ τοῦ πρώτου πατώματος, ὁμολογεῖτε ἀνθρωποκτονίαν. Βεβαιοῦσα ὅτι ὁ κ. Μαρβὺ τὸν ἐφόνευσεν, ὑποστηρίζετε ὅτι ἐγένετο ἀναίρεσις, δηλαδὴ ἔγκλημα τικὴ πρᾶξις. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει μόνον εἰς τοὺς ἐνόρκους ἀπόκειται ν' ἀποφασίσωσιν ἐὰν ὑπῆρξε περίστασις νομίμου ἀμύνης. Ἡμεῖς δὲν ἔχομεν καμμίαν ἐπὶ τούτου δικαιοδοσίαν. Ἂν ἀπεναντίας εἰς τὴν οἰκίαν σας συνέβη ἁπλοῦν δυστύχημα, τότε θὰ γείνῃ ἁπλῶς μία ἐξέτασις πρὸς βεβαίωσιν τοῦ γεγονότος καὶ ἡ ὑπόθεσις λήγει.

— Καὶ διὰ τὸν σύζυγόν μου ἡ κατάθεσίς μου θὰ μείνῃ ἀπόκρυφος ;

— Βεβαίως.

— Δὲν θὰ τῷ ἐπαναλάβετε ὅ,τι καὶ ἂν σᾶς εἴπω ;

— Ποτέ.

— Τότε λοιπὸν, κύριε, ἰδοὺ, ἀκούσατε τὴν ἀλήθειαν.

Δ'. — Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ.

Τὸ ἔτος καθ' ὃ ἐνυμφεύθην τὸν κ. δὲ Μαρβὺ ἐγνώρισα καὶ τὸν κ. Δερφάρζ. Ἤμην πτωχὴ, πτωχοτάτη, καὶ ἔμενα βάρος τῶν γονέων μου, ἀνίκανος νὰ κερδήσω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Οἱ γονεῖς μου μ' ἐλάτρευον, ἤμην τὸ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπώμενον τέκνον των· ἡ μήτηρ μου μ' ἐθεώρει ὡς τὴν ὡραιοτέραν κόρην τοῦ κόσμου καὶ ἔλεγεν, ὅτι θὰ εὕρισκα πλούσιον σύζυγον, χωρὶς νὰ ἔχω καθόλου προῖκα. Μ' ἐφύλαττον κλεισμένην εἰς τὴν οἰκίαν μας χωρὶς νὰ μὲ μάθωσι καμμίαν τέχνην, ἐνῷ ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ μου εἰργάζοντο διὰ νὰ ζῶσιν. Τὴν ἀδελφήν μου Ἐλίζαν δὲν ἠγάπων ἐγὼ ἤμην τὸ πᾶν δι' αὐτούς. Ὅλαι μου αἱ ἐπιθυμίαι ὅλαι αἱ ἰδιοτροπίαι ἐξεπληροῦντο. Πολλοὶ μ' ἐζήτησαν εἰς γάμον, ἀλλ' εὕρισκον πάντοτε τὴν περιωπὴν τῶν μνηστήρων μου κατωτέραν ἐκείνης, ἣν ὠνειροπόλουν. Διὰ νὰ γείνω πλουσία, διὰ νὰ ἔχω ὄνομα ἀκουστὸν θὰ ἐνυμφευόμην καὶ ἑβδομηκοντούτη σύζυγον, καὶ ἀσθενῆ ἀκόμη· τὴν ἰδέαν ταύτην μοὶ ἐνέπνεεν ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἔλεγεν, ὅτι οἱ νέοι σύζυγοι εἶνε ἡ καταστροφὴ τῶν οἰκιῶν, ὅτι μία νέα ἔπρεπε πάντοτε νὰ ἐκλέγῃ ὡς σύζυγον ἄνθρωπον σοβαρὸν καὶ ἡλικιωμένον,

διότι τοιουτοτρόπως ἠδύνατο νὰ νυμφευθῇ πλούσιον ἄνθρωπον καὶ ν' ἀπομείνῃ χήρα ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ, τότε δὲ πλουσία οὖσα καὶ ἐλευθέρα νὰ δύναται νὰ ζήσῃ ὅπως θέλει.

— Αὐτὴ εἶνε μὲν κανονικὴ λογικὴ ἀλλ' ἐξ ὁλοκλήρου ἀνήθικος.

— Δὲν δύναμαι, κύριε, νὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα, τί ἦτο ἡ οἰκογένειά μου, ἂν καὶ δι' αὐτοῦ ἠδυνάμην νὰ δικαιολογήσω τὰ σφάλματά μου· δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἐντὸς ποίου κύκλου ἀνετράφην.

Ἐπὶ τέλους ἐνυμφεύθην τὸν κ. Μαρβύ, διότι εἶχε τεσσαράκοντα ἐννέα ἐτῶν ἡλικίαν, τοῦθ' ὅπερ ἰσοδυνάμει μὲ νεότητα κατὰ τὴν ἰδέαν τῆς μητρός μου, καθότι ἦτο εὐγενής, εἶχεν εἰσοδήματά τινα, τὴν σύνταξίν του, τὸν Σταυρὸν τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς καὶ τὴν θέσιν του, οὕτω δὲ ἐγενόμην πλουσία. Ὁ κ. Μαρβὺ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο μηνῶν, καθ' ὃ μοὶ ἐξεδήλου τὰ ἐρωτικά του αἰσθήματα, μοὶ ἐφάνη θελκτικώτατος, ἀγαθοεργός, ἦτο δὲ καὶ παραφόρως ἐρωτευμένος πρὸς ἐμέ. Μόλις ἔγεινα σύζυγός του τὸν εἶδα ἐντελῶς μεταβεβλημένον· ἡ ἀγαθοεργία του ἦτο ἐγωϊσμός, καὶ ἡ δυστροπία του μοὶ ἐφάνη χυδαία. Ἐνῷ ἐνόμιζον, ὅτι νυμφευομένη θὰ ἐλευθερούμην ἀπὸ τὴν τυφερὰν κηδεμονίαν τῶν λίαν ἀγαθῶν γονέων μου, εὑρισκόμην ἀπεναντίας ὑποχείριος ἄλλου· ἀντὶ νὰ εἶμαι σύζυγος ἤμην ὑπηρέτρια. Ἠλπιζον ὅτι διὰ τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς μου θὰ μετεβάλλετο ὁ σύζυγος εἰς λάτρην μου, εἰς αἰχμάλωτόν μου, ἀπεναντίας ἐταπεινώθην, συνετρίβην· ἐξύβριζε τοὺς γονεῖς μου λέγων, ὅτι τὴν ἀνατροφὴν τὴν ὁποίαν παρέλειψαν νὰ μοῦ δώσουν, ἦτο αὐτὸς ἱκανὸς ν' ἀρχίσῃ νὰ μοὶ τὴν ἐπιβάλλῃ· τοῦτο δὲ καὶ ἔπραξεν. Δὲν εἶνε σύζυγός μου αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος· εἶνε αὐθέντης, ὅστις οὔτε παράπονα οὐδὲ παρατηρήσεις ἀνέχεται, καὶ ἄλλο τι δὲν ἐπιθυμεῖ εἰμὴ τὴν ἀνάπαυσίν του. Ἄλλα χρήματα δὲν ἔλαβα παρ' αὐτοῦ, ἀφότου εἶμαι νυμφευμένη, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα μοὶ δίδει διὰ τὴν ἀγορὰν τῶν

ἀναγκαίων, καὶ διὰ τὰ ὁποῖα καθ' ἑσπέραν ὀφείλω νὰ τῷ δώσω λογαριασμόν. Ὅταν τῷ κάμνω λόγον περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ μου μοὶ λέγει, ὅτι μία στρατιωτικὴ στολὴ διαρκεῖ δύο ἔτη καὶ ὁ συρμὸς αὐτῆς μένει πάντοτε ἀναλλοίωτος· μοὶ προσθέτει δέ : « Εἶνε περιττὰ αὐτὰ τὰ ἔξοδα· μήπως ἐγὼ κυττάζω ποτὲ πῶς εἶσαι ἐνδυμένη ; » Εἶνε ἡ φυλαργυρία προσωποποιημένη !

Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἐσιώπησεν ἐπί τινας στιγμὰς ἐλπίζουσα, ὅτι θὰ τῇ ἀπέτεινε λέξιν τινα ὁ ἐρωτῶν αὐτήν, οὗτος ὅμως ἐρεισθόμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμούς, δὲν τῇ ὡμίλησεν. . . Ἡ Αὐρηλία ἐπανέλαβεν.

— Σᾶς εἶπα, αὐτά, κύριε, διὰ νὰ δικαιολογηθῶ. Ἐνυμφεύθην ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι ἐτῶν. Συνειθισμένη νὰ ἔχω πᾶσαν περιποίησιν ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, οἵτινες, ἂν καὶ πτωχοί, ἐθυσίαζον τὰ πάντα διὰ νὰ ἱκανοποιήσωσι τὰς ὀρέξεις μου, διὰ μιᾶς εὑρισκόμην ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἑνὸς δεσπότου. Ἔρωτα δὲν ἐγνώρισα σιμά του εἰμὴ χυδαίαν ἀκολασίαν· ἐπὶ πέντε μῆνας ὑπέστην ἀκατανομάστους θωπείας. Διερρηγνύετο ὁ πέπλος ὁ καλύπτων τὰς αἰσθήσεις μου καὶ εὑρισκόμην ἐξαίρνης ἄνευ ἔρωτος, ἄνευ στοργῆς, κηλιδωμένη, σύζυγος, ὑπηρέτρια τοῦ κ. δὲ Μαρβύ. Τότε ἐγνώρισα τὸν κ. Δεφάρ, τὸν μόνον ἄνθρωπον ὅστις εἰσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μας, ὅστις οἰκτείρων με διὰ τὸν πλήρη στερήσεων βίον μου, μὲ παρηγόρησεν. Ἤμην φιλάρεσκος καὶ οὗτος μετεχειρίσθη ὡς μέσον τὴν φιλαρέσκειάν μου, χωρὶς ὁ σύζυγός μου νὰ ἴδῃ τίποτε . . . Ἀπέκτησα κοσμήματα καὶ ἐνδυμασίας. Ἦτο ἀληθὲς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπεν ὁ κ. δὲ Μαρβύ, ὅτι δὲν ἐκύτταζέ ποτε πῶς ἤμην ἐνδεδυμένη. Ὁ σύζυγός μου ἐνόμιζε πάντοτε ὅτι ἀπὸ τὴν προῖκά μου ἐξώδευα διὰ τὸν καλλωπισμόν μου.

— Καὶ ὁ κ. Δεφάρ, ἔγειναν . . . ἠρώτησεν ὁ διευθυντής.

Ἡ Αὐρηλία ἠρυθρίασεν, ἀλλ' ἀπτοήτως ἀπήντησεν.

— Μάλιστα, κύριε, ὁ κ. Ἀριστείδης Δεφὰρ ἔγεινεν ἐραστής μου

Σιγὴ ἐκατεκράτησεν ἐπὶ στιγμήν. Εἶτα ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ μετά τινας προσπαθείας ἐξηκολούθησεν :

— Ὁ πατήρ μου ἀπέθανε τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου μου, ἡ δὲ μήτηρ μου τὸ ἑπόμενον. Τότε παρέλαβον μαζί μου τὴν ἀδελφήν μου Ἐλίζαν, μὲ ὅλας τὰς ἐπιπλήξεις τοῦ συζύγου μου, ὅστις ἤθελε νὰ τὴν εἰσαγάγω ὡς μαθητευομένην εἰς κανὲν κατάστημα. Ἦτο μόλις δεκατριῶν ἐτῶν. Ἡ ταλαίπωρος κόρη εἰς ἄκρον φοβουμένη τὸν κ. δὲ Μαρβύ, ἔζη πάντοτε πλησίον μου καὶ εἶδε τὰς μετὰ τοῦ Ἀριστείδου σχέσεις μου . . . Αὐτὴ ἐρρώντιζε νὰ τῷ φέρῃ τὰς ἐπιστολάς μου διὰ τὰς συνεντεύξεις μας. . .

— Ἐγράψατε πολλάκις πρὸς τὸν κ. Δεφάρ ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ αἱ ἐπιστολαὶ εὑρίσκονται εἰς τὴν κατοικίαν του ;

— Τῷ ὄντι, κύριε ! . . πρέπει νὰ ἐξαφνισθῶσιν !

— Θὰ φροντίσωμεν περὶ τούτου· ἐξακολουθήσατε.

— Ἐπὶ τέλους χθὲς ἡ Ἐλίζα εἰδοποίησε τὸν Ἀριστείδην, ὅτι τὸν ἀνέμενα τὴν ἑσπέραν. Τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ἦλθε καὶ κατεκλίθη. Ἰδέτε ! . . ὁσάκις τὸ ἐνθυμοῦμαι μόνον, μὲ καταλαμβάνει τρόμος. Περὶ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν, περὶ τὰς δύο ἴσως, ἡ ἀδελφή μου ἐκτύπησε τὴν θύραν· ἡ καυμένη ἡ μικρὰ ἤρχετο κατὰ τὸ σύνηθες νὰ μᾶς εἰδοποιήσῃ, ὅτι ἦτο ὥρα ν' ἀναχωρήσῃ ὁ Ἀριστείδης. Ἠθέλησα νὰ τὸν ἐξυπνήσω καὶ ἠσθάνθην τὸ σῶμά του ψυχρὸν πλησίον μου· ἠγέρθην ἐν σπουδῇ καὶ τὸν παρετήρησα... ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρονήσω· ἦτο νεκρός· εἶχεν ἀποθάνει εἰς τὴν κγίνην μου, παρὰ τὸ πλευρόν μου!...

Καὶ ἡ Αὐρηλία ἔκλαιε καὶ ἐφρικία ἐνθυμουμένη τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν.

Καὶ πάλιν ἐπεκράτησε σιγὴ ἐπί τινα στιγμὴν, διακοπτομένη μόνον ὑπὸ τῶν λυγμῶν τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ.

— Προηγουμένως δὲν παρετηρήσατε τίποτε ἐξαιρετικὸν εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ὑγείας τοῦ κ. Δερὰρζ, ἠρώτησεν ὁ διευθυντὴς· δὲν ἀποδίδεται τὸν θάνατόν του εἰς προμελετημένην καὶ ἐκούσιον ἀπόφασιν;

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Αὐρηλία, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυα καὶ ἀνυψοῦσα τὴν κεφαλήν.

— Δὲν ὑποθέτετε ὅτι ὁ κ. Δερὰρζ θέλων ν' αὐτοχειριασθῇ, ἐδηλητηριάσθη καὶ ἦλθε ν' ἀποθάνῃ πλησίον σας;

— Ὦ, ὄχι, κύριε! εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ θάνατός του προῆλθε τυχαίως. Εἶχον παρατηρήσει ὅτι ἔπασχεν ἀφ' ἑσπέρας καὶ τῷ ὡμίλησα μάλιστα περὶ τούτου, ὅταν τὸν εἶδα. Αὐτὸς μὲ καθησύχασε λέγων μοι ὅτι ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἦτο ἀδιάθετος, ἀλλ' ὅτι ἡ ὑγεία του ἦτο ἐξαίρετος.

— Γνωρίζετε ἂν ἔπασχεν ἀπὸ κανὲν νόσημα;

— Μάλιστα· ἔπασχε πολὺ ἀπὸ τὴν καρδίαν· συχνάκις ἔπασχεν ἀπὸ παλμούς.

— Οἱ λόγοι σας συμφωνοῦν μετὰ τῆς ἐκθέσεως τῶν ἰατρῶν, οἵτινες ἀποδίδουσι τὸν θάνατόν του εἰς ἀνεύρισμα. Καὶ ἀπέθανε χωρὶς νὰ φωνάξῃ, χωρὶς νὰ κινηθῇ;

— Μάλιστα κύριε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, διότι ἐπιμένω νὰ μάθω τὰς λεπτομερείας ταύτας· εἶμαι ἠναγκασμένος.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς εἴπω τὰ πάντα.

— Ἐκοιμᾶσθε ὅτε ὁ κ. Δερὰρζ ἀπέθανεν;

— Μάλιστα, εἶχομεν κατακλιθῇ περὶ τὸ μεσονύκτιον... Ὅταν ἐξύπνησα, φαντάσθητε τὸν τρόμον νὰ ἰδῶ ἔξαφνα αὐτὸ τὸ δυστύχημα. Ἔμεινα ἐπί τινας στιγμὰς ἐκστατική.. μὴ τολμῶσα νὰ πιστεύσω τὴν πραγματικότητα... Ἔλαβον τὴν κεφαλὴν τοῦ

Ἀριστείδου καὶ περιέβαλλον αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων μου, τὸν ἠσπάσθην δὲ εἰς τὰ χείλη ἐλπίζουσα ὅτι θὰ μοὶ ἀνταπέδιδε τὸν ἀσπασμόν μου.

Πῶς φρικιῶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην!... τὰ χείλή μου ὑγράνθησαν ἀπὸ τὸ αἷμα τὸ ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ στόματός του... Εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν θὰ ἐνθυμοῦμαι τὴν φρικτὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ὡς ἡ Λαίδη Μάκβεθ ἡ ζητοῦσα ν' ἀποπλύνῃ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν εἰς τὰς χεῖράς της, ἔτριβε τὰ χείλη ὡς νὰ ἠθάνετο ἀκόμη τὴν ὑγρασίαν τοῦ αἵματος τοῦ Ἀριστείδου.

— Ἦτο φοβερὰ ἡ δοκιμασία, ἐξηκολούθησε, ματαίως προσεπάθουν νὰ σταθῶ ὀρθία, ἡ ὀδύνη, ἡ φρίκη, ὁ τρόμος μὲ κατέβαλον. Ἀπώλεσα τὰς αἰσθήσεις καὶ ἔπεσα χαμαί. Πόσον διήρκεσεν ἡ λιποθυμία μου ἀγνοῶ· ὅτε ἐξύπνησα εὑρέθην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς μου Ἐλίζας... Πάραυτα μοὶ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν τὸ δυστύχημα καὶ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἔβλεπον ἐπὶ τῆς κλίνης τὴν πελιδνὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀριστείδου.

Δὲν εἰξεύρω ποῦ εὗρον τὸ θάρρος τῆς ἐνεργείας· ἠνωρθώθην καὶ παρατηροῦσα τὸ σῶμα τοῦ ταλαιπώρου ἐραστοῦ μου ἐσκεπτόμην περὶ τοῦ πρακτέου. Ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζεν· ἂν τὸ πτῶμα εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός μου, θὰ ἦτο μαζί μου, θὰ κατεστρεφόμην, θὰ ἐδιωκόμην μετ' αἰσχύνης ὑπὸ τοῦ συζύγου μου. Τί νὰ πράξω; ἔπρεπεν ἀντὶ πάσης θυσίας ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ πτώματος.

Ὁ διευθυντὴς τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς γαληνίου.

— Πολὺ ἰσχυρὰν θέλησιν καὶ δραστηριότητα ἔχετε κυρία. Εἰς στιγμὴν τόσον φοβερὰν, ἠδυνήθητε νὰ λησμονήσητε τὴν θλῖψιν σας διὰ νὰ σκεφθῆτε περὶ τῆς ἀσφαλείας σας;

Καὶ ἡ Αὐρηλία ἀπήντησεν ἀφελέστατα :

— Ὦ! ἂν καὶ φαίνομαι εὔθραστος, εἶμαι ἀρκετὰ ἰσχυροῦ χαρακτῆρος. Ἀπηλπίσθην διὰ μίαν στιγμὴν, ἀμέσως ὅμως συνῆλθον καὶ ἀνεμέτρησα ψυχρῶς τὴν θέσιν μου. Νὰ ἐκβάλω τὸ πτῶμα ἔξω μετὰ τῆς ἀδελφῆς μου μοὶ ἦτο ἀδύνατον, ἐπειδὴ τὰς θύρας τὰς κλείει ὁ σύζυγός μου καὶ αὐτὸς κρατεῖ τὰς κλεῖδας. Μοὶ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ κρύψω τὸ πτῶμα εἰς ἓν ἐρμάριον, καὶ τὴν ἡμέραν, ὅτε ἤθελεν ἐξέλθῃ ὁ σύζυγός μου, νὰ τὸ στείλω εἰς τὴν κατοικίαν του· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἐπικίνδυνον. Τότε ἐσυλλογίσθην νὰ προσποιηθῶ ὅτι τὸν εἶδον τάχα νὰ προσπαθῇ νὰ εἰσέλθῃ ἔξωθεν διὰ τοῦ παραθύρου εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Ὁ ἰσχυρισμός μου θὰ ἐπιβεβαιοῦτο εὐκόλως ἂν ἐζήτουν κατόπιν ν' ἀνεύρωσι τὰ ἴχνη τῆς ἀναβάσεως, ἐπειδὴ δὶς τῆς ἑβδομάδος ὁ Ἀριστείδης εἰσήρχετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Καὶ ἤρχετο εἰς ὡρισμένας ἡμέρας ;

— Ὄχι, κύριε... Εἶπα τότε πρὸς τὴν ἀδελφήν μου, ἡ ὁποία ἔτρεμεν ἡ πτωχὴ ἀπὸ φόβον βλέπουσα τὸν νεκρὸν, νὰ μὲ βοηθήσῃ, χωρὶς νὰ τῇ ἀνακοινώσω τὸν σκοπόν μου καὶ ἐνεδύσαμεν μαζὶ τὸ σῶμα. Ὢ τί φρικτὴ ὥτο ἡ ἐργασία ἐκείνη ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, ἐνῷ ἐφοβούμεθα μὴ φανῇ ταχέως τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ! Κρύος ἱδρὼς ἔλουε τὸ σῶμά μου· τότε ἐνῷ ἐκράτουν τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀριστείδου, εἶπα πρὸς τὴν ἀδελφήν μου· «Πήγαινε, πήγαινε!...» Ὁ Ἀριστείδης ἔκειτο ἐπὶ τοῦ τάπητος· ὤθησα τὴν ἀδελφήν μου ἐκτὸς τοῦ κοιτῶνός μου. Ὅτε ἔμεινα μόνη, ἥρπασα ὡς τρελλὴ τὸ πτῶμα, τὸ ἐσήκωσα εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ τὸ ἔρερα πλησίον εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον ἤνοιξα· ἀνώρθωσα τὸ πτῶμα στηρίξασα αὐτὸ ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ ἔπειτα τὸ ἐρρίμνησα κάτω. Ὦ! δὲν εἰξεύρετε τί φρικτὸν θέαμα ἦτο δι' ἐμὲ νὰ βλέπω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον εἶχον δεχθῇ ζῶντα νὰ πίπτῃ κάτω ὡς ἄψυχον ἀντικείμενον καὶ νὰ ἐξαφανίζηται εἰς τὸ σκότος!... Ὦ! ἂν ὑπῆρξα ἔνοχος, ἐτιμωρήθην ἀρκετὰ τὴν νύκτα ἐκείνην.

— Ἐν τούτοις ὅσον ἔντρομος καὶ ἂν εἶσθε ἕνεκα τῆς φρικτῆς σκηνῆς, διετηρεῖτε ἀκεραίαν τὴν ἑτοιμότητα τοῦ πνεύματός σας, διότι τότε ἐκράξατε εἰς βοήθειαν. . .

— Μάλιστα, κύριε· ἁρπᾶκα τὴν τελευταίαν ἐκείνην κραυγήν, τὴν ὁποίαν ἀφίνει ὁ πνιγόμενος. Ἔξω φρενῶν ἐκ τοῦ τρόμου ὠπισθοχώρουν διὰ νὰ μὴ ἴδω τὸ πτῶμα συντριβόμενον χαμαί, καὶ ἔπεσα ἐπὶ τῶν ὑάλων τοῦ παραθύρου, τὰς ὁποίας ἔθραυσα. Ἤμην γυμνὴ σχεδὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐπληγώθην, ἀλλὰ δὲν ἠσθάνθην πόνον. Ἐκραύγασα καὶ ἀπώλεσα τὰς αἰσθήσεις μου· δὲν ἐνθυμοῦμαι οὔτε κἂν τὴν ἄφιξιν τοῦ συζύγου μου, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποίου ἔπεσα, ὡς φαίνεται. Αὕτη εἶνε, κύριε, ὅλη ἡ ἀλήθεια. Εἶμαι γυνὴ ἔνοχος, εἶνε ἀληθές· ἀλλ' ὡς βλέπετε, διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου Δεφὰρ δὲν εὐθύνομαι Ἀπεναντίας μάλιστα αὐτὸ τὸ δυστύχημα ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ἐκθέσῃ νὰ μὲ καταστρέψῃ διὰ παντός.

— Καταστρέφει ὅμως τὴν ἀδελφήν σας. . .

— Ἡ καϋμένη δὲν εἶνε εἰς ἡλικίαν ὅπου τὸ πρᾶγμα δύναται νὰ τὴν βλάψῃ εἰς τὴν θέσιν της καὶ εἰς τὸ μέλλον τὸ ὁποῖον τὴν περιμένει, ἓν νεανικὸν παράπτωμα δὲν θὰ τῇ φέρῃ πολλὴν ζημίαν..

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ ἀστυνόμος μετὰ παραδόξου τόνου φωνῆς, τὸ κυριώτερον καὶ τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον εἶνε νὰ σωθῆτε σεῖς κατὰ πρῶτον.

— Ὦ!... ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὲ εἶνε σεβαστὸς φίλος μου, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα ἀνύπανδρος οὖσα.

— Οἰκογενειακὸς φίλος σας ;

— Ὄχι· οἱ γονεῖς μου δὲν τὸν ἐγνώριζον. Ἐγὼ τὸν ἐγνώρισα διότι τὸν συνήντησα πολλάκις.

Ὁ διευθυντὴς συνέστειλε τὰ χείλη· ἐπανέλαβε δέ :

— Τῷ ἐγράψατε ὀλίγας λέξεις σήμερον τὴν πρωΐαν;

— Μάλιστα κύριε. Ἐνῷ ὁ σύζυγός μου εὑρίσκετο κάτω μὲ τοὺς

κλητῆρας, ἔγραψα δύο λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀδελφή μου ἀπέστειλεν ἀμέσως δι' ἑνὸς ὁδοθεράποντος.

— Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὲ μεγάλως ὑπὲρ ὑμῶν ἐνδιαφέρεται διότι ἀμέσως μ' ἐπεφόρτισε ν' ἀναλάβω τὴν ἐνέργειαν, τὴν ὁποίαν διεξήγαγον καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας, σᾶς διαβεβαιῶ, κυρία, δὲν ἔχετε πῶποτε νὰ φοβηθῆτε.

— Θὰ μείνῃ τὸ πρᾶγμα ἀπόκρυφον;

— Βεβαιότατα, κυρία.

— Δύναμαι λοιπὸν ν' ἀπέλθω;

— Μάλιστα.

Καὶ φιλοφρόνως ὡδήγησε τὴν Αὐρηλίαν ἐγερθεῖσαν ἤδη μέχρι τῆς θύρας καὶ τὴν ἀπεχαιρέτισε εὐσεβάστως πρὶν ἐξέλθῃ.

Ἀφοῦ ἐξῆλθεν, ἐκάθησεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔγραψεν ἐν τάχει λεπτομερῶς τὴν διήγησιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει.

Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρξὺ ἀνέμενεν ἀνυπομόνως τὴν σύζυγόν του. Εὐθὺς ὡς τὴν εἶδε, προσέφερε πρὸς αὐτὴν μετ' αὐτοματικοῦ κινήματος τὸν βραχίονά του, λέγων:

— Διάβολε!... πολὺ μακρὰ ἦτο ἡ κατάθεσίς σου!... Τί σὲ ἐρώτησαν;

— Ὦ, πῶποτε σχεδόν. Μοὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἰδικήν σου κατάθεσιν ἐπιβεβαίωσα ὅσα εἶπες, καὶ ὑπέγραψα. Ἔχουν ἤδη καὶ τὰς ἐκθέσεις τῶν κλητήρων οἱ ὁποῖοι ἐρρούρουν εἰς τὴν συνοικίαν.

— Τόσον γρήγορα!... ἀκοῦς ἐκεῖ!... Ἄ, ἡ ἀστυνομία εἶνε καλὰ διωργανισμένη καὶ κάθε τίμιος ἄνθρωπος ἠμπορεῖ νὰ κοιμᾶται ἥσυχος. Καὶ τί λέγουν αἱ ἐκθέσεις;

— Συμφωνοῦν πληρέστατα μὲ τὴν κατάθεσίν σου καὶ μὲ τὰς εἰκασίας μας.

— Ναί, ναί!... καταλαμβάνω... Ἐκείνη ἡ ἀσχημομούρα ποῦ μὲ ἀνάγκασες νὰ ἐμβάσω μέσα εἰς τὸ σπίτι μου εἶνε ἡ αἰτία ὅλων... Καὶ θὰ εἶξευρα τὰς δουλειάς της!...

— Ναί.

— Αἱ ἐκθέσεις τῶν κλητήρων βεβαιοῦν τὰς σχέσεις τῆς Ἐλίζας μετὰ τοῦ Ἀριστείδου;

— Ναί, τὸ εἶξευραν εἰς τὴν συνοικίαν, διότι τοὺς εἶδαν μαζὶ νὰ δίδουν ἐπιστολὰς ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον.

— Ἄ, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... Μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου εἶχαν φθάσει, αἴ; Κόπιασε τώρα ἡ εὐγενεία σου νὰ δώσῃς πίστιν εἰς μερικὰς ὅπου κάμνουν τὴν ὁσίαν!... Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸ πέρας νὰ κάμνῃ ἔρωτα μ' ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι!...

Εἶχον φθάσει εἰς τὴν αὐλὴν τῆς διευθύνσεως, ὅπου ἡ ἅμαξα των τοὺς ἀνέμενεν. Ὅτε ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτῆς, ὁ λοχαγὸς εἶπε:

— Τώρα θὰ ἰδῇς, ἅμα φθάσωμεν... θὰ ἰδῇς κἄτι νόστιμα πράγματα ὅπου θὰ συμβοῦν!... Ἄ! ἔτσι λοιπόν! ἐγείναμεν γαλοῖοι ἐξ αἰτίας της... εἴχαμεν σκάνδαλα... μᾶς ἠπείλησεν ἡ δικαιοσύνη!...

— Ὄχι, φίλε μου, μοὶ εἶπον ρητῶς, ὅτι δὲν ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν πῶποτε καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν.

Καὶ προσέθηκε λειαίνουσα τοὺς βοστρύχους της.

— Ἡ ληξιαρχικὴ πρᾶξις τοῦ θανάτου τοῦ Ἀριστείδου θὰ συνταχθῇ ὡς νὰ συνέβη ὁ θάνατός του εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ ἀνεύρισμα. Ἄδριον θὰ τὸν ἐνταφιάσουν· πηγαίνεις κ' ἐσὺ εἰς τὴν κηδείαν καὶ τοιουτοτρόπως τελειώνουν τὰ πάντα.

— Ἀδιάφορον... δὲν θ' ἀφήσω νὰ περάσουν ἔτσι τὰ πράγματα εἰς τὸ σπίτι μας.

Μετὰ εἴκοσι περίπου λεπτὰ ἡ ἅμαξα ἔφθασε πρὸ τῆς ἐν Ὠτεὶλ μικρᾶς οἰκίας. Ὁ λοχαγὸς ἔκπληκτος παρετήρησεν, ὅτι ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή, καὶ ἐρυθρὸς ἐκ τῆς ὀργῆς ἀνέκραξεν:

— Ἐλίζα!

Ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησεν, ἡ οἰκία ἦτο κενή.

Σύνοφρυς, μὲ ὄμμα φλογερὸν μὲ ὄψιν ἐρυθρὰν ὁ λοχαγὸς δὲ

Μαρβὺ περιήρχετο τὰ δωμάτια ἀνερχόμενος καὶ κατερχόμενος, ἐξακολουθῶν νὰ κράζῃ :

— Ἐλίζα, Ἐλίζα !

Καὶ συνώδευε τὰς κραυγὰς μετὰ βλασφημιῶν χονδροειδεστάτων.

Ὅτε δὲ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ Ἐλίζα δὲν ἦτο ἐκεῖ καὶ ὅτι ἡ οἰκία ἦτο ἐντελῶς κενή, ἐπανῆλθεν ἔκθαμβος, λέγων πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Τί σημαίνει αὐτό ;

Ἡ Αὐρηλία ἐφάνη ἔκπληκτος καὶ ἀπήντησεν.

— Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτή . . . ἴσως ὑπῆγεν ἐδῶ κοντὰ εἰς τὴν γειτονίαν διὰ κάμμίαν ὑπόθεσίν της.

— Δὲν ἐπιτρέπω ὅμως νὰ μένῃ τὸ σπίτι χωρὶς κανένα καὶ ἡ θύρα ἀνοικτή. . . Τώρα θὰ λογαριασθῶμεν ὅταν θὰ ἐπανέλθῃ ! . .

Ὁ Ἰλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἦτο λίαν ἀνήσυχος· ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του καὶ δὲν εἶξευρε ποῦ νὰ τὰ τοποθετήσῃ. Ἡ Αὐρηλία παρέλαβεν αὐτὰ ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸν ἐβοήθησεν ὡς συνήθως νὰ ἐκβάλῃ τὴν ῥεδιγκόταν καὶ τὸν ὑπενδύτην του. Ὁ λοχαγὸς ὅμως ἐφαίνετο δύσθυμος, τεταραγμένος· ἔβλεπεν ὅτι ὁ βίος του μετεβάλλετο. Ἔσπευσε νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν εἰς τὸ γραφεῖον διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν του, καὶ ἐχάραξεν ἐπὶ φύλλου μεγάλου χάρτου τρεῖς γραμμὰς δι' ὧν ἐπλήρωσεν ὅλην τὴν σελίδα μετὰ τῆς ὑπογραφῆς του. Ἀφοῦ ἐσφράγισε τὸν φάκελλον ἀνέκραξεν ἀνυπομόνως.

— Αἴ ; . . . αὐτὴ ἡ κακομοῖρα δὲν ἐπανῆλθεν ;

— Παράδοξον μοῦ φαίνεται! Δόσε μου τὴν ἐπιστολήν σου φίλε μου· θὰ τὴν ἀποστείλω μὲ κανένα ὑδροθεράποντα καὶ θὰ κυττάζω ταὐτοχρόνως μήπως ἡ Ἐλίζα ὑπῆγεν εἰς κανένα γειτονικὸν σπίτι. Μίαν στιγμὴν νὰ ἐκδυθῶ.

— Κάμε γρήγορα διότι φοβοῦμαι μήπως ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς μικρᾶς χάσωμεν καὶ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Αὐρηλία ἀνῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὸν κοιτῶνά της· ἐκλείσθη ἐντὸς αὐτοῦ, ἐξέβαλεν ἔκ τινος ἐπίπλου δέσμην ταχυδρομικοῦ χάρτου, ἔγραψεν ἐπί τινος φύλλου ὀλίγας λέξεις, ἔθεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς φακέλλου, ἔγραψε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ κρύψασα αὐτὴν ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου της κατῆλθεν, ἔλαβε τὸν φάκελλον τοῦ συζύγου της μεγάλον τὸ σχῆμα ὡς νὰ περιεῖχεν ἐπίσημον ἔγγραφον καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ λοχαγὸς μανιώδης περιήρχετο ὅλα τὰ δωμάτια βλασφημῶν βήχων, πτύων καὶ ἀπειλῶν.

Μετά τινας στιγμὰς ἡ Αὐρηλία ἀνεφάνη· οὐδεὶς ἐγίνωσκεν ἐν τῇ συνοικίᾳ ποῦ εἶχε μεταβῇ ἡ Ἐλίζα.

— Ἀλλὰ μοῦ εἶπες, ὅτι κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας ἦλθαν ἐδῶ νὰ τὴν ἐρωτήσουν. . Μήπως ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τὴν συνέλαβαν; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός. Αὐτὸ δὲν εἶνε πολὺ παράδοξον μία τέτοια νέα εἶνε ἱκανὴ ὅλα νὰ τὰ κάμῃ!... ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πράγματα, τὰ ὁποῖα νὰ μὴν εἰξεύρωμεν.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Αὐρηλία, βεβαία οὖσα ὡς πρὸς τοῦτο· ὄχι, δὲν εἶνε δυνατόν. Ἐκύτταξες εἰς τὸ δωμάτιόν της ;

— Ἐκτύπησα εἰς τὴν θύραν· ἐγὼ δὲν ἐμβαίνω ποτὲ ἐκεῖ μέσα.

— Ἔπρεπε νὰ ἰδῇς· ἴσως ἔπειτα ἀφ' ὅσα συνέβησαν ἠμπορεῖ νὰ ἠσθένησεν.

— Δὲν πάει νὰ πεθάνῃ!... τῆς ἀξίζει ὅ,τι καὶ ἂν πάθῃ !

Ἡ Αὐρηλία διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα καὶ ὁ σύζυγός της τὴν παρηκολούθησεν· ἀμφότεροι ἀνῆλθον εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα. Ἡ θύρα τοῦ δωματίου τῆς νεάνιδος ἦτο κεκλεισμένη, ἡ κλεὶς ὅμως εὑρίσκετο εἰς τὴν θύραν. Ἡ Αὐρηλία εἰσῆλθεν. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει. Παρετήρησε πέρας ἐξετάζουσα τὰ ἔπιπλα μήπως εὕρῃ ἴχνη τινὰ ἢ ἐπιστολήν, ἀλλὰ δὲν εὗρε τίποτε.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξε, μοῦ φαίνεται πῶς ἔφυγεν! Ὄμποτε νὰ μὴ μᾶς συνέβῃ κανὲν νέον δυστύχημα.

— Τί δυστύχημα;... πῶς ἔργεν;... Ὢ! τέτοιο δυστύχημα δὲν μὲ τροχάζει.

— Μὴ λέγῃς αὐτό!... ἂν πραγματικῶς ἔργεν ἡ ἀτυχὴς μικρά, τί θὰ γείνῃ; ποῦ θὰ ὑπάγῃ; Ἠμπορεῖ νὰ χάσῃ τὸ λογικόν της καὶ νὰ ἀπελπισθῇ. Πολὺ αὐστηρὰ ἐφέρθης πρὸς αὐτήν.

— Καὶ νομίζεις ὅτι λυποῦμαι δι' αὐτό;

— Σιώπα.. μὴ προλέγῃς τέτοια πράγματα!

— Μὰ δὲν συλλογίζεσαι, ἀνόητη, ὅτι αὐτὴ ἡ ἀθλία ὀλέγον ἔλειψε νὰ σὲ ἀτιμάσῃ;

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἤκουεν ἐρευνῶσα λεπτομερῶς τὸ δωμάτιον. Ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον τῶν ἀσπρορούχων καὶ εὐθὺς περιχαρὴς ἀνέκραξεν.

— Ἀνεχώρησεν· ἐπῆρε μαζί της καὶ τὰ ροῦχά της.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· μᾶς βγάζει ἀπὸ τὸν κόπον νὰ τὴν διώξωμεν· αὐτὸ ἤθελα νὰ πράξω.

Κατῆλθον πάλιν ὁμοῦ, ὁ μὲν λοχαγὸς γρυλλίζων, ἡ δὲ Αὐρηλία σχεδὸν χαίρουσα. Ἡ νεκρὰ γυνὴ δὲν ἐλάτρευε τὴν ἀδελφὴν της. Τὴν ἠγάπα κάπως ἀληθῶς, ἀλλὰ πρὸ πάντων τὴν εἶχε συνειθίσει, καὶ ὅτε ὑπώπτευσεν ὅτι ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις ἐν παραχῇ φρενῶν εὐρεθεῖσα ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονηθῇ, ἐταράχθη ὄχι διὰ τὴν ἀπώλειαν αὐτῆς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτιος τῆς νέας ταύτης συμφορᾶς. Βεβαιωθεῖσα ὅτι ἡ ἀδελφή της εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν οἰκίαν, ἡσύχασε. Μίαν ἡμέραν θὰ ἐπανέβλεπον ἀλλήλας, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔβλεπε πλέον ἐνώπιόν της καθ' ἑκάστην ἐκείνην, ἥτις ἐγίνωσκεν ὅλα αὐτῆς τὰ ἀπόκρυφα καὶ ἥτις ἐν στιγμῇ τινι ὀργῆς ἠδύνατο νὰ τὰ ἀποκαλύψῃ καὶ νὰ τὴν καταστρέψῃ.

Ἡ Αὐρηλία ἐμερίμνα περὶ ἑαυτῆς καὶ μόνης, ἠδιαφόρει δὲ περὶ τῶν ἄλλων.

Ὁ κ. δὲ Μαρδὺ ἦτο μανιώδης· ἂν καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐκουσία φυγὴ τῆς νεάνιδος τὸν εὐηρέστει, οὐχ ἧττον, ὅτε ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ μόνος του ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἐφεστρίδα καὶ τὸν σκοῦρόν του, ἤρχισε νὰ λέγῃ:

— Ὁρίστε!... ἐξόδευε χρήματα διὰ νὰ βλέπῃς τέτοιαν ἀχαριστίαν!... Πέρνω σύζυγον χωρὶς λεπτὸν προῖκα καὶ ἐπιβαρύνομαι καὶ μὲ τὴν οἰκογένειάν της· (ἐψεύδετο λέγων ταῦτα), μίαν ἡμέραν πύφτει εἰς τὴν καμπούρα μου καὶ ἡ μικρή· τὴν δέχομαι τὴν τρέφω ἐξοδεύω ἀκατάπαυστα δι' αὐτήν... Ὅσον εἰξεύρει ὅτι εἶνε βάρος εἰς τὸ σπίτι, μένει· ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ ποῦ βλέπω ἀπὸ αὐτὴν εἶνε ἕνα σκάνδαλον μέσα εἰς τὸ σπίτι μου!... αὐτὴ διέρθειρε τοὺς φίλους μου, αὐτὴ μ' ἔκαμε νὰ φονεύσω μέσα εἰς τὴν κατοικίαν μου, τὴν ὁποίαν ἠτίμαζε μὲ τὴν ἀνηθικότητά της, τὸν καλλίτερον ἀπὸ τοὺς φίλους μου!... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.. ἀφίνω ὅλα αὐτά, δὲν λέγω τίποτε· ἡ καλοσύνη μου φθάνει μέχρι βλακίας. Μήπως κἂν τὴν βλέπω νὰ μένῃ εὐγνώμων; Τώρα ποῦ εἶδε πῶς ἠμπορεῖ καὶ αὐτὴ νὰ εἶνε ὠφέλιμος, τώρα φεύγει καὶ σὲ ἀφίνει μόνον, χωρὶς νὰ σοῦ εἰπῇ οὔτε καλησπέρα, χωρὶς νὰ σοῦ ζητήσῃ συγγνώμην... Ἄ!... ὅλαις εἶχθε ἀπὸ τὴν ἴδια πάστα!

Καὶ ὁ γέρων στρατιωτικὸς περιεφέρετο κινῶν νευρικῶς τοὺς βραχίονας, ἐνῷ ἡ Αὐρηλία συνειθισμένη εἰς τοὺς τρόπους του ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἤκουεν.

— Ἄ!... μὰ μὴ νομίζῃς, ἐξηκολούθησε, πῶς γιατί ἡ ἀδελφή σου ἐπῆρε τοὺς δρόμους σὰν τέτοια ποῦ εἶνε γιὰ ναύρῃ κανένα ν' ἀναπληρώσῃ ἐκεῖνον ὁποῦ ἔχασε ἀπόψε, γιαυτὸ πρέπει νὰ χαθοῦμε ὅλοι;... Μήπως δὲν θὰ φᾶμε σήμερα;...

— Ἀμέσως, φίλε μου, θὰ στρώσω τραπέζι.

Καὶ ὁ λοχαγὸς διερχόμενος πρὸ τοῦ παραθύρου καὶ βλέπων συνηθροισμένους ἔξωθεν τῆς οἰκίας περὶ τοὺς εἴκοσιν ἀνθρώπους, οἵτινες ἐδείκνυον πρὸς ἀλλήλους τὴν θέσιν ἔνθα τὸ σῶμα εἶχε πέσει, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργήν του καὶ ἀνέκραξεν:

— Αἴ, ποῦ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!... δὲν μοῦ κάμνετε τὴ χάρι νὰ ξεκουμπισθῆτε σεῖς ἀπ' αὐτοῦ;

Καὶ κινῶν τὰς παχείας ὀρρῦς του, μὲ τὸ ὄμμα ἀπειλητικόν, μὲ τοὺς γρόνθους συνεσφιγμένους κατῆλθε τὰς ὀλίγας βαθμιδας τοῦ ἰσογείου καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς εἰσόδου παρατηρῶν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς νὰ ἔλεγεν :

— Ἂς σταματήσῃ τώρα κανεὶς ἂν τολμᾷ!...

Ἡ Αὐρηλία παρασκευάζουσα τὴν τράπεζαν ἐσκέπτετο ποῦ ἄρα εἶχε καταφύγει ἡ ἀδελφή της. Εὗρισκε φυσικωτάτην τὴν φυγὴν τῆς νεάνιδος. Αἱ ἀπειλαὶ τοῦ λοχαγοῦ τὴν εἶχον ἐκφοβίσει· τὸ μέρος τὸ ὁποῖον τὴν κατεδίκαζε νὰ ὑποκριθῇ ἦτο πολὺ δύσκολον ἕνεκα τῆς σκαιότητος καὶ τῆς βαναυσότητος τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις δὲν ἠσχύνετο νὰ ἐκτομίζῃ καὶ τὰς αἰσχροτάτας τῶν ὕβρεων. Ἐφοβήθη τὴν τοιαύτην σκηνὴν καὶ ἐδραπέτευσεν· ἦτο πολὺ φυσικόν. Πάντα ταῦτα ὅμως συνέβησαν ἐξ αἰτίας τῆς ἀδελφῆς της καὶ αὐτὴ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ ἔμπιστός της καὶ ἡ φυσική της προστάτης. Διατί νὰ μὴ ἀφήσῃ μίαν λέξιν πρὸς αὐτήν, μίαν λέξιν ἀποχαιρετισμοῦ ἢ πληροφορίας; Ἐκτὸς τούτου ἡ νεᾶνις ἐστερεῖτο ἐξ ὁλοκλήρου χρηματικῶν μέσων. Ἡ Αὐρηλία δὲν εἶξευρε νὰ ἔχῃ ποῦ εἰς Παρισίους καμμίαν γνωριμίαν. Ἂν μὲ τὴν συνήθη εἰς τοὺς νέους καὶ ἀπείρους πεποίθησιν ἐνόμισεν, ὅτι εὐθὺς ὡς ἐξήρχετο νὰ ζητήσῃ θέσιν τινά, θὰ τὴν εὕρισκεν ἀμέσως, φόβος ὑπῆρχε μήπως ἤθελε παθεῖ ἀμέσως σκληρὰν ἀπαγοήτευσιν. Καὶ ἡ Αὐρηλία ἐρωτᾶτο τι χεῖρον, διότι παρ' αὐτῇ πάντοτε τοῦ ἐγωϊσμοῦ ἡ σκέψις ἐνίκα πᾶσαν ἄλλην· ἐρωτᾶτο μήπως ἡ ἀδελφή της, ἀφοῦ ἤθελε περιπλανηθῇ ἄεργος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἤθελε συλληφθῇ τὴν ἑσπέραν ὡς πλανῆτις ἢ ὡς γυνὴ κακῶν ἠθῶν καὶ τότε ἀπελπὶς διὰ ν' ἀπορύγῃ τὴν σκληρὰν ταύτην θέσιν δὲν ἤθελε διστάσει νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα ἀστυνόμον τὴν ἀλήθειαν. Ἡ τοιαύτη σκέψις ἔκαμε τὴν Αὐρηλίαν ν' ἀνασκιρτήσῃ.

Τὰ ἀλλεπάλληλα γεγονότα τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὴν εἶχον ἐξαντλήσει· ἐπεθύμει θερμῶς νὰ μετέβαινεν ὁ σύζυγός της εἰς τὸ γραφεῖον, διότι εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Αὐτὴ περὶ μόνου τοῦ ἑαυτοῦ της ἐσκέπτετο καὶ ἐμερίμνα. Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνελογίσθη ὡς φίλη καὶ ὡς ἐρωμένη, ὅτι ὁ Ἀριστείδης Δεφὰρζ δὲν εἶχεν οἰκογένειαν, ὅτι τὸ σῶμά του μετηνέχθη εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅτι ἔμενεν ἐκεῖ μόνον καὶ ἔρημον καὶ ὅτι πιθανῶς ἡ ἀστυνομία μόνη θὰ ἐμερίμνα περὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του. Μίαν στιγμὴν μάλιστα ἡ Αὐρηλία εὑρισκομένη μόνη ἐντὸς τοῦ ἑστιατορίου ἀνεκεφαλαίωσεν ὡς ἐξῆς τοὺς λογισμούς της:

— Ἐπὶ τέλους εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς; ἀφοῦ ἐτελείωσε τοιουτοτρόπως ἡ ὑπόθεσις . . . Ἡ Ἐλίζα μίαν ἡμέραν δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἐπανέλθῃ.

Καὶ ἐκάλεσε τὸν σύζυγόν της, διότι τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον. Ὁ κ. δὲ Μαρδὺ περιῆλθε δὶς πρὸ τῆς οἰκίας του θέλων νὰ δείξῃ ὅτι ἀγρυπνεῖ, ἔπειτα εἰσῆλθε καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀποτόμως λέγων :

— Θὰ μοῦ περάσῃ ἡ ὄρεξις διὰ πολὺν καιρὸν πλέον νὰ κάμω εὐεργεσίας!...

Ε'. — Η ΦΥΓΗ.

Ἂς ἀφήσωμεν πλέον τοὺς συζύγους δὲ Μαρδὺ καὶ ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν μικρὰν Ἐλίζαν, ὅτε τεταραγμένη ἐκ τῆς ἐξετάσεως τῶν κλητήρων, εἶδεν αὐτοὺς ἐρευνῶντας εἰς τὴν κλίνην καὶ εὑρίσκοντας τὸ χρυσοῦν κομβίον μὲ τὰ ἀρχικὰ γράμματα Λ. Δ. τὸ ὁποῖον ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ὑποκάμισον τοῦ νεκροῦ. Οἱ κλητῆρες ἐπαίη-

σαν κίνημα εὐκρεσκείας, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσε μέγιστον τρόμον εἰς τὴν ἀτυχῆ κόρην· τοὺς εἶδεν ἐξελθόνταςσχεδὸν ἀμέσως· μετὰ τοῦτο δὲ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της στένουσα.

— Ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου! ἔλεγε, τί μέλλει νὰ συμβῇ! ἡ ἀδελφή μου κατεστράφη!

Μόνη ἐντὸς τοῦ μικροῦ της δωματίου, ἐσκέφθη περὶ τοῦ πρακτέου. Κατ' αὐτὴν ὅλη ἡ φοβερὰ σκηνὴ τὴν ὁποίαν ὑπεκρίθη τὴν νύκτα, ὅλα τὰ κατὰ τὴν πρωΐαν συμβάντα δὲν τὴν ὠφέλουν πλέον. Δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν. Τὸ κίνημα τῶν κλητήρων ἀνευρισκόντων τὸ κομβίον τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ Ἀριστείδου τὴν διαβεβαίου ὅτι ἐλπὶς δὲν ὑπῆρχε πλέον νὰ πιστευθῶσιν αἱ μῦθοι τῆς ἀδελφῆς της. Ἀφοῦ αὐτὴ ἦτο ἡ βοηθὸς τῆς ἀδελφῆς της, ὁ λοχαγὸς θὰ τὴν ἐτιμώρει σκληρῶς διὰ τὴν συνενοχήν της. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν αὗται μόναι αἱ σκέψεις αἱ βασανίζουσαι τὴν πτωχὴν κόρην, αἱ κινοῦσαι τὰ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ προξενοῦσαι εἰς τὰς σάρκας της διαρκεῖς φρικιάσεις. Ὁ ἐγωϊσμὸς ὃν εἶχε διαγνώσει ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ἀδελφῆς της ἐμετρίαζε τὴν ἄμετρον ἀγάπην, ἣν πρότερον πρὸς αὐτὴν ᾐσθάνετο. Ἔβλεπεν ὅτι τὴν ἠγάπα νῦν ὀλιγώτερον Ὡς νὰ εἶχε διὰ μιᾶς ἀποφασίσει ὠθουμένη ὑπὸ ἰσχυροῦ αἰτίου, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της, ἐνεδύθη ἐν τάχει, διηυθέτησε τὴν κόμην της καὶ ἐρευνήσασα ἐντὸς τῆς ἰματιοθήκης, κατήρτισε μικρὸν δέμα ἀσπρορρούχων. Ἐνῷ ἡτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ἐστράφη πάλιν καὶ ἀνέγνωσε φύλλον χάρτου· ἀλλὰ μεταβάλλουσα διὰ μιᾶς γνώμην, εἶπε :

— Τίς ἡ χρεία ; . . . Θὰ μὲ λησμονήσῃ γρήγορα ὅπως καὶ ἐκεῖνον...

Καὶ σπεύδουσα, ὡσεὶ φοβουμένη μήπως ἤθελεν ἐπιστρέψει ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀδελφὴ μετὰ τοῦ συζύγου της, ἀπῆλθε ταχέως χωρὶς νὰ κυττάξῃ ὄπισθέν της, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἂν ἐστέκετο ἤθελεν ἀλλάξει γνώμην. Ἔπραττε τὰ πάντα ὡς νὰ διετέλει ὑπὸ

τὸ κράτος πυρετοῦ· ἐξῆλθε τρέχουσα, λησμονήσασα νὰ κλείσῃ τὰς θύρας καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ Παρσύ. Ἔφθασεν ἀσθμαίνουσα ἔμπροσθεν οἰκίας τινὸς τῆς Μεγάλης Ὁδοῦ· ἐκεῖ σταματήσασα ἐστήριξε τὴν τρέμουσαν χεῖρα της ἐπὶ τῆς θύρας, μὴ τολμῶσα νὰ εἰσέλθῃ.·. Τὸ θάρρος τῇ ἔλειπε κατὰ τὴν κρίσιμον στιγμήν. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἐποίησεν ὑστάτην προσπάθειαν, ὠρθώθη καὶ εἰσῆλθε... Διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον τῆς θυρωροῦ, αὕτη δὲ ἰδοῦσα αὐτὴν ἀνέκραξεν ἀμέσως:

— Ὦ, δεσποινίς! τί δυστύχημα! τί δυστύχημα!

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἤρχισε νὰ θρηνῇ.

— Καὶ εἶμαι εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν, ἐξηκολούθησεν ἡ θυρωρός, διότι δὲν εἰξεύρω νὰ ἔχῃ πουθενὰ οἰκογένειαν· ἐπερίμενα νὰ ἔλθῃ κανένας ἀπὸ σᾶς, διότι ὁ σπιτονοικοκύρης δὲν ξεύρει τί νὰ πάρῃ.

— Ἐδῶ εἶναι ; ἠρώτησε κλαίουσα ἡ νεᾶνις.

— Τὸν ἔφεραν τὸ πρωὶ σήμερα· ἔπειτα ἀμέσως ἦλθε ὁ ἀστυνόμος μὲ τοὺς γιατρούς.. καὶ αὐτοὶ εἶπαν, ὅτι ἀπέθανε ἀπὸ ἀνεύρισμα. Τρομεραὶς ἀσθένειαις ποῦ εἶν' αὐταὶς!... Φαίνεται ὅτι τὸν εὗρηκε τὸ κακὸν καθὼς ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι σας· τὸν ἐσήκωσαν ἀπὸ τὸ δρόμο. Ὁ καῦμένος ὁ Δεφάρζ!.. ἦτο τόσον καλὸς, τόσον εὐγενής!...

Καθόσον ὡμίλει ἡ θυρωρὸς, τὰ δάκρυα τῆς Ἐλίζας ἐγένοντο ἀφθονώτερα... Ἔβλεπεν, ὅτι δὲν ἐγίνωσκον τὰ συμβάντα ἀληθῶς ὅπως συνέβησαν... Ἡ θυρωρὸς ἐπανέλαβε.

— Κανεὶς δὲν ἦλθεν ἀκόμη. Σεῖς ἦλθετε διὰ νὰ ἀγρυπνήσητε σεμὰ εἰς τὸ λείψανο;...

— Πῶς! εἶπεν ἡ Ἐλίζα, εἶνε μόνον;

— Βέβαια, δεσποινίς μου. Καθὼς σᾶς εἶπα, ἐπερμένα νὰ ἔλθῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ δικό σας σπίτι... Πρέπει νὰ γείνουν τὰ συνειθισμένα κατὰ τὸν νόμον.

— Ναί, ναί! ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα φρικιῶσα ἔρχομαι δι' αὐτὸ ἐπίτηδες.

Καὶ ταπεινορρόνως προσέθηκεν :

— Ἰδού! μένει ἐκεῖ ἐπάνω μόνος, ἐγκαταλελειμμένος, ὡσὰν σκυλί. Καὶ ἀπέθανεν ἐξ αἰτίας της! Ὢ τί ἀχαριστία !

— Σᾶς παρακαλῶ, κυρά, ἐξακολούθησεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν θυρωρόν, κρατήσατε ἐδῶ αὐτὸ τὸ δέμα διὰ ν' ἀναβῶ.

— Πολὺ καλά, δεσποινίς. Ἰδοὺ τὸ κλειδί..

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν κλίμακα, φθάσασα δὲ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅπου κατῴκει ὁ ἀποθανών, ἔτρεμεν ἐνῷ εἰσῆγε τὴν κλεῖδα εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου. Ἀφοῦ ἤνοιξεν εἰσῆλθε βιαίως, ἀλλὰ ἐσταμάτησεν εὐθὺς καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς θύρας, μὴ τολμῶσα νὰ προχωρήσῃ οὐδὲ ν' ἀναπνεύσῃ, πτοηθεῖσα ἐκ τῆς ἐπικρατούσης σιγῆς, ἣν ἐτάραττε μόνον ὁ ἔρρυθμος κτύπος τοῦ ἐκκρεμοῦς. Δὲν εἶχε τόσην δύναμιν, ὅσην εἶχεν ὑποθέσει, ἐφοβεῖτο νὰ εὑρεθῇ μόνη εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο μεθ' ἑνὸς νεκροῦ· αἱ κνῆμαί της ἐκλονίζοντο καὶ οὔτε νὰ προχωρήσῃ ἠδύνατο οὔτε νὰ ἐξέλθῃ...

Ἔκλεισε πρὸς στιγμὴν τὰ ὄμματα φοβουμένη μήπως ἐξαίρνης ὀρθωθῇ ὀπτασία τις ἐνώπιόν της· ἀλλὰ τοῦτο διήρκεσεν ἐπί τινα στιγμὴν μόνον, καὶ ἡ θαρραλέα κόρη ὑπερένικησε καὶ πάλιν τὸν φόβον της.

— Ἀφοῦ τὸν ἠγάπων ζῶντα, εἶπε, πῶς θὰ τὸν φοβηθῶ νεκρόν;. Ταλαίπωρε Ἀριστείδη!

Καὶ ἐβάδιζεν ἤρεμα, ἀκροποδητεί, ἐκ φόβου μὴ ταράξῃ τὴν σιγήν, μὲ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει εἰς ὅλους ὁ θάνατος, διῆλθε διὰ τῆς αἰθούσης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα. Φθάσασα ἐκεῖ ἐγονυπέτησε καὶ ἀπὸ τῆς θύρας μέχρι τῆς κλίνης ἐσύρθη διὰ τῶν γονάτων.

Ὁ κοιτὼν ἦτο σκοτεινός, τὰ ἔπιπλά του ἦσαν ἐξ ἐβένου γλυπτοῦ· παλαιὸς ἦτο ὁ καλύπτων τοὺς τοίχους χάρτης· παλαιοὶ οἱ ὑελοπίνακες. Ἐπὶ κλίνης ταπεινῆς ἔκειτο ἐκτάδην τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου Δερόζ· τὸ εἶχον ἀποθέσει ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, ἀλλὰ ταῦτα τὸ ἐκάλυπτον μόνον μέχρι τοῦ στήθους· διὰ τοῦ ἡμιανοίκτου ὑποκαμίσου, ἐξ οὗ εἶχον ἀφαιρέσει διὰ τὴν ἀνάκρισιν τὰ κομβία, διεκρίνετο ἡ κοιλότης τοῦ στομάχου· ἡ σὰρξ εἶχε τὴν κιτρίνην λευκότητα τοῦ κηροῦ· τὸ πρόσωπον ἐφαίνετο κοιμώμενον· τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου παρωμοίαζε μὲ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ νεκροῦ.

Ἡ Ἐλίζα ἐσύρθη γονυπετὴς μέχρι τῆς κλίνης· ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πτώματος καὶ τὴν ἠσπάσθη· ἀλλὰ φρικιάσασα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἐκείνης ψυχρότητος τοῦ πτώματος, ἥτις φαίνεται ὡς νὰ καταλίπῃ παγετὸν ἐπὶ τῶν χειλέων, ὠπισθοδρόμησε καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχηται.

Ἡ εἰκὼν ἦτο συγκινητική· τὸ ἄψυχον σῶμα ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης· τὰ παραπετάσματα ἀνεγηγερμένα ἄφινον νὰ εἰσέρχηται διὰ τῶν κεχρωματισμένων ὑέλων τὸ φῶς· αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου κατατετμημέναι ἔρριπτον φανταστικὴν λάμψιν καὶ περιέβαλλον ἐνίοτε διὰ φωτεινῆς στεφάνης τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀτυχοῦς νέου.

Ἡ Ἐλίζα ἀνηγέρθη θαρραλέα, ἀνακτήσασα ἰσχύν, ἀποφασίσασα ν' ἀγρυπνήσῃ ἄνευ παιδαριώδους φόβου παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ φίλου της. Παρατηρήσασα πέριξ αὐτῆς καὶ ἰδοῦσα ἐπὶ τῆς ἑστίας δύο παλαιὰ κηροπήγια τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ' ἐκ χαλκοῦ στιλβοντος ἥναψε τὰ κηρία των καὶ ἐτοποθέτησεν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κλίνης, ἀνάψασα καὶ δύο λαμπάδας.

Σταυρός τις ἐκρέματο εἰς τὸν τοῖχον τῆς αἰθούσης ἐν τῷ μέσῳ τροπαίου ἐξ ὅπλων. Ἦτο ἐνθύμιον ἴσως τοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ πολέμου, κυριευθεὶς ἀπὸ τὰς χεῖρας μοναχοῦ ὁδηγοῦντος δι' αὐτοῦ τοὺς ἀσυντάκτους πολεμιστὰς εἰς τὴν μάχην. Ἡ Ἐλίζα τὸν κατεξίβασε καὶ τὸν ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ νεκροῦ· τούτου δὲ γενομένου

διηυθέτησε καλῶς καὶ μετ' ἐπιμελείας τὸ σῶμα ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ εὐχαριστηθεῖσα διὰ τὸ θάρρος ἐγονυπέτησε καὶ προσηυχήθη, ἀνεγερθεῖσα δὲ, ἠσπάσθη τὸν νεκρὸν εἰς τὸ μέτωπον, λέγουσα :

— Δυστυχῆ λησμονημένε!... δυστυχῆ ἐγκαταλελειμμένε! ἐγὼ θ' ἀγρυπνήσω σιμά σου μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἡ φίλη σου τὴν ὁποίαν παρηγόρεις ὅταν οἱ ἄλλοι τὴν ὕβριζον, καὶ τὴν ὁποίαν ἀπεκάλεις ὡραίαν εὐλογιοκομμένην, αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθής σου φίλη, αὐτὴ δὲν θὰ σὲ λησμονήσῃ ποτέ.

Καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς κλίνης συλλογιζομένη τί ὤφειλε νὰ πράξῃ καὶ ἐνθυμουμένη τοὺς λόγους τῆς θυρωροῦ, εἰπούσης :

— Ἐπερμέναμεν νὰ ἔλθῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι σας, πρέπει νὰ γείνουν τὰ συνειθισμένα κατὰ νόμον.

Ποῖα ἦσαν αὐτὰ τὰ συνειθισμένα; Ἠγνόει. Αἴφνης ἡ θύρα ἐκρούσθη. Ἡ Ἐλίζα ἐφοβήθη νομίσασα μήπως ἦτο ὁ λοχαγός, ἀλλ' εὐθὺς μειδίαμα εἰκτου ἐφάνη εἰς τὰ χείλη της.

— Ἂν εἶνε αὐτός, ἐσκέφθη, βλέπων με ἐδῶ θὰ πεισθῇ ἔτι μᾶλλον ὅτι ἐγὼ ἦμην ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀριστείδου, καὶ ὅτι ἐξ αἰτίας μου ἀπέθανεν· θὰ εὕρῃ πολὺν φυσικὴν τὴν ἐδῶ παρουσίαν μου.

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ὑποστῇ νέον ὑβρεολόγιον ἐνῷ ἤνοιγεν· ἀλλ' ἀπατᾶτο. Ἦσαν τρεῖς νέοι ὑπάλληλοι εἰς τὸ αὐτὸ μετὰ τοῦ Δεφάρζ γραφεῖον παρὰ τῷ ὑπουργείῳ, εἴτινες μαθόντες ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ λοχαγοῦ Μαρβὺ τὸν θάνατον τοῦ συναδέλφου των, ἤρχοντο νὰ τὸν ἴδωσι δι' ὑστάτην φοράν. Ἐξεπλάγησαν εὑρόντες μόνην τὴν νεάνιδα· μαθόντες δὲ παρὰ τῆς θυρωροῦ, ὅτι αὕτη ἦτο ἡ γυναικαδέλφη τοῦ κ. δὲ Μαρβύ, τὴν ἠρώτησαν.

— Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ θ' ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ ;

— Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ δὲν θὰ ἔλθῃ, κύριοι· εἶνε ἀσθενής.

— Ὦ, ἐννοῶ ! εἶπεν εἷς ἐξ αὐτῶν· ὁ θάνατος αὐτὸς θὰ τῷ προξένησε μεγάλην λύπην. Ἦτο ὁ καλλίτερος φίλος του· τὸν ἐθεώρει σχεδὸν ὡς υἱόν του.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησεν.

— Γνωρίζετε, δεσποινίς, κατὰ ποίαν ὥραν θὰ γείνῃ ἡ κηδεία ;

— Ὄχι, κύριε· ἀκόμη δὲν ὡρίσθη.

— Πῶς! ἀκόμη δὲν ἐφρόντισαν περὶ αὐτῆς;

— Εἶμαι μόνη, κύριε, καὶ ὁ κ. δὲ Μαρβὺ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ.

— Τότε, δεσποινίς, εἴμεθα ἡμεῖς εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ἡ Ἐλίζα ἐδέχθη τὴν προσφορὰν καὶ οἱ τρεῖς νέοι ἐξῆλθον μετ' ὀλίγον διὰ νὰ φροντίσωσι περὶ τῶν ἀναγκαίων. Μετὰ τινας ὥρας ἐπανῆλθον. Εἶχον φροντίσει περὶ πάντων καὶ ἡ κηδεία ὡρίσθη διὰ τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Προσεφέρθησαν ν' ἀγρυπνήσωσι καὶ αὐτοὶ τὴν νύκτα παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ φίλου των, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἀπεποιήθη λέγουσα ὅτι ἐπιθυμεῖ μόνη αὐτὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πένθιμον τοῦτο καθῆκον.

Οἱ φίλοι τοῦ θανόντος ἀπῆλθον, καὶ ὅτε εὑρέθησαν μόνοι ὡμίλησαν περὶ τῆς Ἐλίζας· καὶ οἱ τρεῖς εἶχον σχηματίσει τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ γυναικαδέλφη τοῦ λοχαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν προσήρχοντο ἀκαταπαύστως φίλοι τοῦ θανόντος καὶ οἱ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κηδείας χρήσιμοι. Ἡ Ἐλίζα ἐθεώρησεν ὅτι οἱ κτύποι ἐκεῖνοι εἰς τὴν θύραν, ὁ ἀδιάλειπτος κρότος τοῦ κωδωνίσκου ταράσσοντα τὴν σιγὴν, ἦτο βεβήλωσις. Ἀφῆκε λοιπὸν τὴν θύραν ἀνοικτήν. Κατ' ἀρχὰς πρὶν ἐπέλθῃ ἡ νὺξ ἐφοβεῖτο τὸ σκότος της· ὅταν ὅμως ἐπῆλθεν, ἦτο πλέον γαλήνιος. Ἡ λύπη εἶχεν ὑπερνικήσει τὸν φόβον.

Ἦτο ἡ ἐννάτη περίπου ὥρα. Ἡ Ἐλίζα εὑρίσκετο γονυπετὴς παρὰ τὴν κλίνην. Ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε βήματα· ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε γυναῖκα τινὰ εἰσελθοῦσαν ῥέμα ἀθορύβως. Ἕνεκα τῆς σκιᾶς τῶν παραπετασμάτων τῆς εἰσελθούσης ἡ μορφὴ δὲν ἐ-

φαίνετο, ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ ἰδική της ἐγγὺς τῆς λάμψεως τοῦ κηρίου ἐφωτίζετο καὶ ἐφαίνετο εὐκρινῶς. Ἡ Ἐλίζα μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κραυγήν, ἀναγνωρίσασα τὴν ἀδελφήν της.

Ἦτο πράγματι ἡ Αὐρηλία. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ Ἐλίζα ἔκθαμβος ἐνόμισεν, ὅτι συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ συζύγου της, καὶ ηὐχαριστήθη. Ἐνεθυμοῦντο ἐπὶ τέλους καὶ τὸν νεκρόν, ἤρχοντο ἀργά, ἀλλὰ τὸν ἐνεθυμοῦντο. Ὁ ὄλος, ὁ ἐραστής, δὲν εἶχε λησμονηθῇ ἐντελῶς· ἡ καρδία ἔπαλλεν ἀκόμη ἀσθενῶς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει του καὶ ἐσκέπτοντο, ὅτι ὤφειλον ν' ἀποδώσωσι τὸν ὕστατον ἀσπασμὸν εἰς τὸ ἄψυχον σῶμά του. Ἡ Ἐλίζα ἠπατᾶτο· ἡ ἀδελφή της ἦτο μόνη, περιβεβλημένη εὐρὺ μαῦρον περιώμιον, ἔχουσα τὴν καλύπτραν καταβιβασμένην ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Εὐκόλως ἐμάντευσεν ἡ Ἐλίζα, ὅτι ἤρχετο λαθραίως καὶ τοῦτο δὲν ἦτο καθόλου παράδοξον. Πῶς ἄλλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ ἡ Αὐρηλία ἐκ τῆς οἰκίας της, ἤτις ἐκλείετο ὡς στρατὼν μετὰ τὴν διατεταγμένην ὥραν;

Καὶ ὅμως ἦτο πρᾶγμα ἁπλούστατον· τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ γεῦμα ὁ λοχαγός, τοῦ ὁποίου εἶχε διαταραχθῇ ἡ μέθοδος τοῦ βίου, ἐφάνη ἔχων ἐλαχίστην ὄρεξιν. Ἡ Αὐρηλία ἔκαμε τὴν παρατήρησιν ταύτην καὶ ὁ κ. δὲ Μαρβὺ ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ τὸν κατέλαβε πάλιν ὁ συνήθης πυρετός. Αὐτὸ ἐπόθει καὶ ἡ Αὐρηλία, διότι ἀμέσως τῷ εἶπε:

— Φίλε μου, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς τότε νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸν κοιτῶνά σου· καὶ τοῦτο θὰ μοὶ εἶνε τόσον μᾶλλον εὐχάριστον, ὅσον φοβοῦμαι νὰ κοιμηθῶ εἰς τὸν ἰδικόν μου. Βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ τεταραγμένος...

— Εἶνε ἀληθές.

— Ὅταν θὰ πέσῃς, νὰ πάρῃς μέσα εἰς ὀλίγην πτισάνην τὸ φάρμακον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τόσον σὲ ὠφελεῖ...

— Δὲν μὲ ὠφελεῖ· μὲ κάμνει νὰ κοιμῶμαι καὶ μὲ αὐτὸ ἀνακουρίζομαι.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· νὰ σοῦ προετιμάσω λοιπὸν τὴν πτισάνην

Ὁ λοχαγός, ὁσάκις τῷ ἔλεγον ὅτι ἦτο ἀσθενής, παρεδέχετο ἀμέσως αὐτὴν τὴν γνώμην· πεισθεὶς ὅμως ἔπασχεν ἐκ πυρετοῦ ἀπεσύρθη διὰ νὰ κατακλιθῇ.

Ἡ Αὐρηλία παρεσκεύασε τὴν πτισάνην, διπλασιάσασα τὴν δόσιν τοῦ ναρκωτικοῦ. Ὁ λοχαγὸς τὴν ἔπιε διὰ μιᾶς καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν οὔτε κρότον τηλεβόλου δὲν θὰ ἤκουε, τόσον βαθέως ἐκοιμᾶτο.

Ἡ Αὐρηλία βεβαιωθεῖσα περὶ τοῦ ὕπνου του ἔλαβε τὰς κλεῖδας τῆς οἰκίας καὶ περιτυλιχθεῖσα ἐντὸς εὐρέος περιωμίου, κρύψασα δὲ τὴν μορφὴν διὰ πυκνῆς καλύπτρας ἐξῆλθε καὶ ἔδραμε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμὸν τῶν ἁμαξῶν, ἀνῆλθεν εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν Μεγάλην Ὁδὸν Πασσύ.

Κτυπήσασα εἰς τὴν θύραν εἰσῆλθε καὶ ἀνῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστείδου. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μετέβαινε, διὰ τοῦτο ἡ θυρωρὸς βλέπουσα γυναῖκα ἠσύχως ἀνερχομένην τὴν κλίμακα καὶ ὑποθέσασα ὅτι ἦτο καμμία ἐκ τῶν ἐνοικουσῶν, δὲν ἐκινήθη.

Ἡ θύρα ἦτο κατὰ τὸ ἥμισυ ἀνοικτή καίτοι δὲ ὁ ἀντιθάλαμος καὶ ἡ αἴθουσα ἀμυδρῶς ἐφωτίζοντο, δὲν ἐδίστασε νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν, ὡς εἴδομεν, καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ἡ Ἐλίζα ἐξεπλάγη ἀλλ' ηὐχαριστεῖτο διὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἀδελφῆς της. Τὸ κίνημά της ἐκεῖνο τὸ τολμηρόν, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον ἐριψοκινδύνευε νὰ ὑποστῇ τὴν ὀργὴν τοῦ κ. δὲ Μαρβύ, ἐξετίμα πληρέστατα ἡ ἀδελφή της. Διὰ τῆς ἐπισκέψεώς της ἡ Αὐρηλία ἐξηγνίζετο ἀπέναντι τῆς Ἐλίζας, διὰ τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ της κατέστρεφεν ὅλας τὰς ὑποψίας ὅσας εἶχεν ὁ νοῦς τῆς νεάνιδος ἀπὸ τῆς πρωΐας συλλάβει.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἠθέλησε νὰ φανῇ φοβουμένη νὰ ταράξῃ τὴν ἀδελφήν της. Ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ νομίζῃ ὅτι ἦτο μόνη μετ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀγαπήσει· ἀνέμενε δὲ νὰ τὴν ἴδῃ γονυπετοῦσαν καὶ ἐπιθέτουσαν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἐπὶ τὰ χείλη ἐκεῖνα, ὧν αὐτὴ ἠσθάνετο ἀκόμη τὴν ψυχρότητα. Ἀπεναντίας εἶδε τὴν ἀδελφήν της φοβουμένην τρόπον τινὰ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν κλίνην· ἔβαινε παρὰ τὸν τοῖχον ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν ὡς νὰ ἐφοβεῖτο νὰ κυττάξῃ τὸ πτῶμα τοῦ Ἀριστείδου.

Περίεργος, ἔκθαμβος ἡ Ἐλίζα, τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος, προσπαθοῦσα νὰ ἐξηγήσῃ τὰ κινήματά της. Τὴν ἔβλεπε τρέμουσαν σύστομον, τὴν εἶδε παρελθοῦσαν πρὸ τῆς κλίνης καὶ διευθυνθεῖσαν πρὸς παλαιόν τι ἔπιπλον ἐξ ἐβαίνου, κείμενον μεταξὺ τῶν δύο παραθύρων.

— Ὦ! εἶπεν ὑποκώφως ἡ Ἐλίζα ἔντρομος, βλέπουσα τὴν ἀδελφήν της ν' ἀνοίγῃ τὸ συρτάριον καὶ νὰ ἐρευνᾷ ἐντὸς αὐτοῦ. Τί ἔρχεται νὰ λάβῃ; ...

Καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρατηθῇ, ἠγέρθη, ἔλραμε πρὸς τὴν ἀδελφήν της καὶ ἁρπάσασα τὸν βραχιονά της τῇ εἶπεν:

— Ἀθλία! ... τί ἔρχεσαι νὰ πράξῃς;

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἤκουσεν οὔτε τὴν κίνησίν της οὔτε τὰ βήματά της ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὅτε δὲ ἠσθάνθη ἄλλην χεῖρα ἐπὶ τῆς ἰδικῆς της, ἔρριξε κραυγὴν ὑπόκωφον καὶ ἀνέκραξεν ἱκετευτικῶς.

— Ἔλεος! ...

Ἐνόμισεν, ὅτι ὁ νεκρὸς ἠγείρετο διὰ νὰ σταματήσῃ τὴν ἱερόσυλον χεῖρά της καὶ ἔμενεν ἀπολελιθωμένη, κρύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν, κλονιζομένη καὶ καταπίπτουσα παρ' ὀλίγον, ἂν δὲν ἤθελε στηριχθῇ ἐπὶ ἕδρας εὑρισκομένης ὄπισθεν αὐτῆς. Ἡ Αὐρηλία ἠσθάνετο, ὅτι τὸ λογικόν της τὴν ἐγκατέλειπεν, μόλις εἶχεν ἀκούσει τὴν φωνήν. Ἡ ἐπαφὴ τῆς χειρὸς ἐκείνης, ἥτις ἔ-

σφιγγεν ἀκόμη τὴν ἰδικήν της, τὴν εἶχε ἐμβάλει εἰς ἀπερίγραπτον τρόμον· ἠσθάνετο τὴν χεῖρά της συλληφθεῖσαν ὡς δι' ἡλάγρας. Εἶνε γνωστὸν πόσον ὁ φόβος ἐξογκόνει τὰ πράγματα, καὶ ποίας τρομακτικὰς εἰκόνας παριστᾷ εἰς τὸ πνεῦμα. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς στιγμῆς ἐκείνης τῇ ἐφάνη, ὅτι τὸ φάντασμα τοῦ φίλου της εὑρίσκετο ἐν τῷ μέσῳ ἄλλων φαντασμάτων, ὅτι μέσον τοῦ τοίχου προσήρχοντο καὶ ἄλλα φαντάσματα, τὰ ὁποῖα προσεπάθουν νὰ τὴν σύρωσιν εἰς τὸν τάφον τοῦ ἐραστοῦ της. Ἦτο σχεδὸν παράφρων, τὸ σῶμά της ἐταράσσετο ὡς νὰ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἐπιληψίας. Ἤθελε νὰ κραυγάσῃ ἀλλ' ἡ κραυγὴ δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν λάρυγγά της. Ἤθελε νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἡ κραυγὴ δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν λάρυγγά της. Ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὴν χεῖρα ἀπὸ τοῦ προσώπου της, οὔτε ν' ἀπαλλάξῃ τὴν ἄλλην χεῖρα ἀπὸ τῆς ξένης ἐκείνης ἥτις ἔσφιγγε τὴν ἰδικήν της. Αἰσθανομένη ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις της ἔλεγε μὲ φωνὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς ρόγχον.

— Ἔλεος, ἔλεος!...

Ἡ Ἐλίζα κυχαριστεῖτο βλέπουσα τὸν τρόμον της· μὲ τὰς φρικτὰς ἐκείνας στιγμὰς ἐτιμωρεῖτο ἡ ἄπιστος διὰ τὴν ἀχαριστίαν της. Ἐν τούτοις τὴν ἐλυπήθη καὶ ἀφίνουσα τὴν χεῖρά της, τὴν ἐβοήθησε νὰ στηριχθῇ, ἠσθάνθη δέ, ἐνῷ ἔσφιγγε αὐτήν, τὸ σῶμά της ἀνασκιρτῶν βιαίως.

— Ὁ Ἀριστείδης εἶνε νεκρός, Αὐρηλία, τῇ εἶπεν. Δὲν εἶνε αὐτὸς ὅστις σὲ κρατεῖ ... εἶμαι ἐγώ, ἡ ἀδελφή σου, ἥτις σὲ ἐρωτᾷ τί νέον ἔγκλημα ἔρχεσαι νὰ πράξῃς ἐδῶ;

Τὴν φωνὴν ταύτην ἀκούσασα ἡ Αὐρηλία ἐνεθαρρύνθη καὶ ἠσύχασε κάπως· ἀναγνωρίσασα τὴν ἀδελφήν της, ἄφηκε στεναγμόν· εἶτα ἐκάθησεν ἐπί τινος ἕδρας, ἐκράτησε τὴν Ἐλίζαν ἐκ τῶν χειρῶν καὶ ἔμεινεν ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀσθμαίνουσα, μὴ δυναμένη

νὰ λαλήσῃ καὶ ἐκφράζουσα μόνον διὰ τῆς πιέσεως τῶν χειρῶν της τὴν κατέχουσαν αὐτὴν ὀδυνηρὰν συγκίνησιν.

Βλέπουσα αὐτὴν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἡ Ἐλίζα δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν ἐπιπλήξῃ, ἀνέμενεν ἐπί τινας στιγμὰς καὶ ὅτε τὴν εἶδε συνελθοῦσαν ὀλίγον, τῇ εἶπε:

— Μόνη ἦλθες ;

— Ναί . . .

— Καὶ ὁ Ἱλάριος ; . . .

— Κοιμᾶται· τοῦ ἔδωσα νὰ πίῃ ὀλίγας σταγόνας περισσότερον ναρκωτικοῦ, ἔλαβα τὰ κλειδία καὶ ἦλθα γρήγορα· πρέπει νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως.

Ἡ Ἐλίζα προσέβλεψε τὴν ἀδελφήν της καὶ ἐπανέλαβεν:

— Ἦτο μόνος ὁ ἐδῶ ἀτυχής, ἐγκαταλελειμμένος· κανεὶς δὲν ἐσκέφθη περὶ αὐτοῦ. Ἤλθα διὰ ν' ἀγρυπνήσω σιμά του.

— Χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο, διότι πρὸς στιγμὴν ἐφοβήθην μήπως σοῦ ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν νὰ κάμῃς καμμίαν ἀνοησίαν . . . Θὰ ἔλθῃς μαζί μου ;

— Ὄχι, θὰ μείνω διὰ ν' ἀγρυπνήσω. Μὴ σὲ μέλει δι' ἐμέ. Σὺ τί ἦλθες νὰ κάμῃς ἐδῶ ;

— Ἐγὼ ἦλθα διά . . .

— Ἐνόμισα ὅτι ἤρχεσο νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃς διὰ τελευταίαν φοράν, διὰ νὰ προσευχηθῇς ὑπὲρ αὐτοῦ· ἀλλὰ σὺ οὔτε κἂν τὸν ἐκύτταξες.

— Ὦ, ὄχι ὄχι ! βὲν θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, ἀπήντησεν ἔντρομος ἡ Αὐρηλία.

Ἡ Ἐλίζα ἐξεπλήσσετο· ἡ γυνὴ ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶδε τὴν προηγουμένην νύκτα νὰ ἐγείρῃ τὸ πτῶμα καὶ νὰ τὸ ἐνδύῃ, ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν εἶδε νὰ λαμβάνῃ τὸ πτῶμα εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ νὰ τὸ ῥίπτῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ τὸ κυττάξῃ! Ἐκείνη διὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποθάνει ὁ ἄτυχὴς νέος, ὃν ἡ

νεαρά της φαντασία ἔπλαττε ἀποθνήσκοντα ἐνῷ ἐπέθετε τελευταῖον φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ἐρωμένης του, ἐκείνη δὲν ἤρχετο νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ δι' ὑστάτην φοράν. Ἐνεθυμεῖτο ὅτι μίαν ἑσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν παρέλαβε νὰ ἴδῃ τὸν «πύργον τοῦ Νέλ» εἰς τὸ θέατρον τῆς Γρενέλλης, εἶδεν εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο μερικὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐφόνευον τοὺς ἐραστάς των καὶ τοὺς ἐλησμόνουν ὅλως δι' ὅλου κατόπιν. Ἦτο λοιπὸν ἀληθὲς τὸ δρᾶμα! συνέβαινον καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν ζωὴν παρόμοια πράγματα. Ἀλλ' ἦτο τερατῶδες τοῦτο! Ὦ, ἐὰν αὐτὴ ἤθελεν ἀγαπήσει τινὰ καὶ ἀγαπηθῇ παρ' αὐτοῦ, καὶ ἐὰν ὁ θάνατος ἤθελε τῇ ἁρπάσει τὸν ἐραστήν της, μέχρι τοῦ τάφου ἤθελε παρακολουθήσει τὸ σῶμά του, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἤθελον τὸ κλείσει ἐντὸς τοῦ φερέτρου θὰ τὸ ἠσπάζετο ἀδιαλείπτως . . . καὶ ποτέ, ὦ ! οὐδέποτε θὰ τὸν ἐλησμόνει.

— Τότε τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ ; ἠρώτησε τὴν ἀδελφήν της;.. τί ἐζήτεις μέσα εἰς αὐτὸ τὸ συρτάρι ;

— Ὦ ἀγαπητή μου Ἐλίζα, δὲν ἐννοεῖς σύ, διότι εἶσαι ἄγαμη, ἐλευθέρα. Ἐὰν μίαν ἡμέραν ἐγένοντο γνωσταὶ αἱ σχέσεις τὰς ὁποίας εἶχα μετὰ τοῦ Ἀριστείδου, θὰ κατεστρεφόμην διὰ παντός.

— Καὶ τί ἔρχεσαι νὰ πράξῃς διὰ νὰ σωθῇς !

— Ἔρχομαι νὰ παραλάβω τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας τῷ ἔγραψα.

— Ὦ Θεέ μου! . . . σὺ σκέπτεσαι πῶς νὰ σωθῇς, ἐνῷ τὸ σῶμά του ἀκόμη δὲν ἐκρύωσε σχεδόν ! . . . Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς ἐγὼ τὰς ἔφερα καὶ γνωρίζω ποῦ εἶνε.

Ἡ Αὐρηλία δὲν παρετήρησεν ἢ προσεποιήθη ὅτι δὲν παρετήρησε τὸν περιφρονητικὸν τόνον, μεθ' οὗ ἐλέχθησαν οἱ λόγοι οὗτοι. Ἡ Ἐλίζα ἔκλεισε τὸ συρτάριον καὶ διηυθύνθη πρὸς ἄλλο τι ἔπιπλον ἐν εἴδει κιβωτίου κείμενον ἀντικρὺ τῆς κλίνης καὶ τὸ ἤνοιξεν.

— Εἰς αὐτὸ τὸ ἔπιπλον εἶνε, εἶπεν, ὁμοῦ μὲ τὴν φωτογραφίαν καὶ τὰ μαλλία σου.

— Δόσε μού τα, δόσε μού τα! τὴν φωτογραφίαν πρὸ πάντων.

— Εἶνε ἐκείνη ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχεις γράψει. «Σοὶ τὴν δωρεῖ ἡ γυνὴ ἥτις ἀφοῦ σοὶ ἐχάρισε τὸν ἔρωτά της καὶ τὴν τιμήν της, ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ δώσῃ καὶ τὴν ζωήν της, φίλτατέ μου Ἀριστείδη.»

— Ὦ Θεέ μου! τί τρέχει; Κλεῖσε κλεῖσε γρήγορα.

Ἠκούσθη τῷ ὄντι ὁ θόρυβος πολλῶν ὁμοῦ ἀτόμων ἀνερχομένων καὶ ἡ φωνὴ τῆς θυρωροῦ συνοδευούσης αὐτά, καθ' ἣν ἀκριβῶς στιγμὴν ἡ Ἐλίζα ἡτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὸ ἔπιπλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὑρίσκοντο αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἡ φωτογραφία. Τὸ ἔκλεισεν ἀμέσως. Ἡ θυρωρὸς ἐφάνη, εἰσαγαγοῦσα τρεῖς ἄνδρας· εἷς ἐξ αὐτῶν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Αὐρηλίαν καὶ χαιρετίσας αὐτὴν τῇ εἶπεν:

— Κυρία, εἶσθε συγγενεὶς τοῦ ἀποθανόντος;

— Ὄχι, κύριε, εἴμεθα φίλαι του.

— Αὐταὶ αἱ κυρίαι εἶνε ὡς νὰ ἦσαν ἡ οἰκογένειά του, εἶπεν ἡ θυρωρός.

— Κυρία, ἐρχόμεθα ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ ἔχοντος δικαίωμα νὰ σφραγίσωμεν τὰ πράγματά του.

— Νὰ τὰ σφραγίσητε! . . . ἐπανέλαβεν ἡ Αὐρηλία ὠχρὰ παρατηροῦσα τὴν ἀδελφήν της.

— Ὁρίσατε, κύριοι· κάμετε ὅ,τι ἀγαπᾶτε, θὰ σᾶς βοηθήσωμεν, ἀπήντησεν αὕτη.

Ἐπὶ τῇ ὑποδείξει καὶ τῇ πληροφορίᾳ τῆς Ἐλίζας ὁ Εἰρηνοδίκης διέταττεν τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ ἐπιθέτωσι σφραγῖδας ἐπὶ τῶν ἐπίπλων.

Ἡ Ἐλίζα δεικνύουσα τὸ ἔπιπλον εἰς τὸ ὁποῖον ἡτοιμάζετο νὰ ἐρευνήσῃ πρὸ τῆς ἀπροσδοκήτου ἐπισκέψεως, εἶπεν:

— Αὐτὸ τὸ κιβώτιον, κύριε, νομίζω ὅτι περιέχει τὰ ἔγγραφα τοῦ κ. Δεφάρζ.

— Τότε ἂς ἀρχίσωμεν ἀπ' αὐτό.

Οἱ δύο ὑπάλληλοι ἐπέθηκαν τὰς λευκὰς ταινίας σταυροειδῶς κολλήσαντες αὐτὰς δι' ἱσπανικοῦ κηροῦ, ἐφ' οὗ ὁ εἰρηνοδίκης ἀπετύπωσε τὴν σφραγῖδα.

Ὑπὸ τὴν καλύπτραν ἀπλανεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Αὐρηλίας ἔβλεπον τὸν λευκὸν ἐκεῖνον σταυρόν, τὸν τεθειμένον ἐπὶ τοῦ κλείθρου τοῦ ἐπίπλου τοῦ περιέχοντος τὰς ἐπιστολάς, ἃς ἀνεζήτει.

Ἐροβήθη· ἡ ἀπλουστάτη σύμπτωσις τῆς ἀφίξεως τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου ἐλθόντος καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ ὑπεξαιρέσῃ τὰς ἐπιστολὰς τὴν ἐξεφόβισε. Προαίσθημά τι τὴν ἐκυρίευσεν, διότι ὡς γυνὴ ἦτο δεισιδαίμων, τὸ μέλλον τῇ ἐφάνη ζοφερόν. Ἤθελε νὰ εἴπῃ εἰς τὴν ἀδελφήν της νὰ παραλάβῃ τὰς ἐπιστολὰς ἐκείνας ἐπὶ μιᾷ οἱαδήποτε προφάσει, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα.

Ἐκύταξε τὴν Ἐλίζαν καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι τὴν εἶδε μειδιῶσαν διὰ τὴν στενοχωρίαν της.

Τῷ ὄντι ἡ νεᾶνις κινηθεῖσα κατ' ἀρχὰς εἰς οἶκτον, ἦτο ἑτοίμη νὰ τῇ δώσῃ τὰς ἐπιστολάς της, ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐχαίρετο διότι ἡ πρᾶξις τοῦ νόμου τὴν ἠμπόδισεν.

Ἐνῷ ὁ εἰρηνοδίκης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἐξηκολούθουν νὰ ἐπιθέτωσι σφραγῖδας ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, ἡ Αὐρηλία ἐκάθησεν ἐπὶ θρανίου παρὰ πόδας τῆς κλίνης, καταβεβλημένη, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν. Ἐσκέπτετο τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ. Ἡ ἀπόδειξις τοῦ σφάλματός της, ἀπόδειξις ἀπτὴ καὶ ὁρατὴ ἦτο ἐκεῖ. Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἠγνόει, ὅτι ἂν καὶ ἠδυνήθη νὰ σώσῃ τὴν κινδυνεύσασαν ὑπόληψίν της, ἡ συκοφαντία—οὕτως ἀποκαλοῦσιν οἱ ἔνοχοι τὴν ἀλήθειαν—θὰ κατέστρεφε μίαν ἡμέραν τὸ ἔργον της, καὶ ὁ σύζυγός της θᾶσσον ἢ βράδιον θὰ ἐμάνθανε τὸ περιεχόμενον τῶν ἐκθέσεων τῶν κλητήρων. Ὁ διευθυντὴς τῆς

ἐστυνομίας τῇ εἶχεν εἴπει, ὅτι ἐκ τῶν ἐν τῇ συνοικίᾳ κατοικούντων ἐπληροφορήθη τὰ περὶ τῶν ἐνόχων σχέσεων αὐτῆς μετὰ τοῦ Δεφάρζ. Ὅ,τι οἱ κλητῆρες ἀνεκάλυψαν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τοῦ κ. δὲ Μαρβύ. Ἠδύνατο ν' ἀρνῆται, εἶχε τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐνδομύχως ἦτο βεβαία, ὅτι καμμία φανερὰ ἀπόδειξις δὲν θὰ προσῆγετο ἐναντίον της. Αἱ ἐπιστολαί της ἐσώζοντο ὅμως· ἐγίνωσκεν, ὅτι ὁ Δερὸρζ δὲν εἶχεν οἰκογένειαν· ἂν τὰ ὑπάρχοντά του ἤθελε κληρονομήσει τὸ Κράτος, ἢ ἂν παρουσιάζοντο μακρινοί τινες συγγενεῖς, τὰ ἐπιπλά του θὰ ἐπωλοῦντο ἐπὶ δημοπρασίας· καὶ τότε εἰς ποίας χεῖρας ἤθελον περιπέσει ἆρά γε αἱ ἐπιστολαί; Δὲν εἶχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀρκετὴν ἀπάθειαν διὰ νὰ σκεφθῇ ἐμπρόθως· μόνος ὁ κίνδυνος παρουσιάζετο εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ συνεπέρανε λέγουσα:

— Εἶμαι κατεστραμμένη!... ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸ μάθουν.

Ἂν ἤθελεν ἔλθῃ ὀλίγας στιγμὰς πρότερον θὰ ἐσώζετο. Ἂν ἡ ἀδελφή της ἤθελε τὴν βοηθήσῃ, τὰ πάντα θὰ ἐτελείονον· θὰ εἶχε λάβῃ τὰς ἐπιστολάς της θὰ τὰς ἔρριπτεν εἰς τὸ πῦρ καὶ τὸ παρελθὸν τοιουτοτρόπως θὰ ἐξηλείφετο. Ἠσθάνετο ἐντὸς αὐτῆς ὀργὴν ὑπόκωφον κατὰ τῆς Ἐλίζας· εἰς αὐτὴν ἀπέδιδεν ὅ,τι συνέβη, προέβαινε μάλιστα περιπλέον καὶ μὲ τὸν ἐγωϊσμὸν ἐκείνων ὅσοι εἶνε συνειθισμένοι νὰ βλέπωσι τοὺς ἄλλους ὑπηρετοῦντας αὐτοὺς δουλικῶς, ἐσκέπτετο ὅτι ἡ ἀδελφή της, ἥτις ὤφειλε πρὸς αὐτὴν τὸ πᾶν, ἔπρεπε νὰ μεριμνήσῃ περὶ τῶν ἐπιστολῶν της. Ἀφοῦ εὑρίσκετο ἀπὸ πρωΐας εἰς τὴν κατοικίαν του Ἀριστείδου ἠδύνατο κάλλιστα νὰ τὸ πράξῃ. Ἐγίνωσκεν ὅτι αἱ ἐπιστολαί της ἦσαν ἐκεῖ, διότι αὐτὴ τὰς ἔφερε, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία τῇ ὑπέδειξε τὸ μέρος ὅπου ὁ Ἀριστείδης τὰς ἔθετεν. Ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου διατελοῦσα, κατηγόρει τὴν Ἐλίζαν ἐπὶ ἀχαριστίᾳ, αἴρνης δὲ ὡς νὰ ἐρώτισεν ἀπροσδόκητος λάμψις τὸ πνεῦμά της, τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα μήπως ἡ Ἐλίζα ἦτο ζηλότυπος καὶ μὴ διὰ τοῦτο ἐπεθύμει νὰ τὴν καταστρέψῃ.

— Διατί εἶν' ἐδῶ; ἐσκέπτετο ἡ Αὐρηλία σκυθρωπή, μὲ τὰς πυγμὰς συνεσφιγμένας· δὲν εἶναι ἡ θέσις της! Τί ἦλθε νὰ κάμῃ; Ἴσως ἐγὼ ἡ ἀνόητος νομίζουσα ὅτι πλάττω μῦθον λέγουσα ὅτι ἡ Ἐλίζα ἦτο ἐρωμένη τοῦ Ἀριστείδου, εἶπα τὴν ἀλήθειαν! Πρὸς ποῖον σκοπὸν ἦλθεν; Ἔπρεπε νὰ ἔχῃ μεγάλην ἀγάπην πρὸς αὐτὸν διὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ ἔλθῃ νὰ διανυκτερεύσῃ παρὰ τὸν νεκρόν του.

Καὶ ἀφοῦ ὁ λογισμός της ἔλαβε τὴν τροπὴν ταύτην, ἀνεμνήσθη μυρίων περιστατικῶν ὑποβοηθούντων τὴν κατηγορίαν. Ἡ λογικὴ ἔλειπεν ἐκ τῆς κρίσεώς της· τὸν λογισμόν της διηύθυνε μόνη ἡ ὀργὴ τῆς ζηλοτυπίας καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ πεισθῇ, ὅτι ἡ νεᾶνις ἦτο ἀντίζηλός της καὶ ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπεζημιοῦτο διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις τὰς ὁποίας ἦτο ἠναγκασμένη νὰ τῇ παρέχῃ παρὰ τὴν θέλησίν της. Εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἐπείσθη, ὥστε ἐπανέλαβε ταπεινῇ τῇ φωνῇ :

— Κατεστράφην!...

Ἀφοῦ ὁ εἰρηνοδίκης ἐτελείωσε τὸ ἔργον του εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὴν Αὐρηλίαν καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ Ἐλίζα ἠγέρθη ὅπως συνοδεύσῃ αὐτόν. Ἡ Αὐρηλία ἀκούσασα τὴν ἔξω θύραν κλειομένην, ἐξῆλθε βιαίως τοῦ κοιτῶνος καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν αὐτοῦ.

Ἐντὸς τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου δὲν εἶχε τόλμην νὰ λαλήσῃ· ἀνέμεινε λοιπὸν τὴν ἀδελφήν της εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ὅταν ἀνεφάνη τῇ εἶπε σκαιῶς :

— Αἴ!... εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη; ἐγὼ καταστρέφομαι... θὰ ἐκδικηθῇς.

Ἡ Ἐλίζα ἐκθαμβος τῇ προσέβλεψεν ἀποροῦσα. Ὅτε ἀνήγειρεν ἡ Αὐρηλία τὴν καλύπτραν της, εἶδε τὴν μορφήν της ἠλλοιωμένην ἐκ τῆς ὀργῆς, τοὺς ὀφθαλμούς της λάμποντας, τὰ χείλη της ἐσφιγμένα καὶ μὴ ἐξηγοῦσα τὴν μεταβολὴν ταύτην, τῇ εἶπε :

— Τί ἔχεις; τί ἐννοεῖς;

— Ἐννοῶ ὅτι σήμερον μὲ ἀνταμείβεις δι' ὅσα ἔπραξα ὑπὲρ σοῦ.

— Ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Ναί· ἐξ αἰτίας σου μυριάκις ἦλθα εἰς δυσαρέσκειαν μὲ τὸν σύζυγόν μου... Ἐπειδὴ ἐνόμιζα ὅτι ἦμην ἀξία τῆς ἀγάπης σου ὑπῆρξα εἰλικρινὴς πρὸς σὲ καὶ σοὶ ἐξεμυστηρεύθην τὰ πάντα. Ἠγάπων τὸν Δερφάρζ· τὸ ἐγνώριζες καὶ διὰ τοῦτο ἠθέλησες νὰ ἐπωφεληθῇς τοῦ σφάλματός μου: «Δὲν δύναται αὐτὴ νὰ μοῦ κάμῃ τίποτε, εἶπες, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἐλευθέρα». Καὶ ἔγεινες ἡ ἐρωμένη ἡ παλλακὶς τοῦ ἐραστοῦ μου!

— Ὦ Θεέ μου!... Εἶνε αὐτὸς ἐκεῖ μέσα· ἔλα, ἂν τολμᾷς, νὰ ἐπαναλάβῃς αὐτὸ ἐνώπιον ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐφόνευσες.

— Τὸν ὁποῖον ἐφόνευσα!... Ἰδού! δὲν κρύπτεσαι πλέον, μὲ κατηγορεῖς ἀπὸ τώρα διὰ τὸν θάνατόν του καὶ αὔριον διὰ νὰ ἐκδικηθῇς, διότι μὲ ἠγάπα, θὰ εἴπῃς ποῦ εὑρίσκονται αἱ ἐπιστολαί μου... θὰ ὑπάγῃς ἴσως νὰ τὸ καταγγείλῃς εἰς τὸν σύζυγόν μου!...

— Αὐρηλία, παραφρονεῖς!...

— Ὄχι· ἐμάντευσα τί εἶσαι καὶ ἔχει ἰδίκαιον ὁ σύζυγός μου νὰ αἰσθάνηται τόσην ἀποστροφὴν πρὸς σέ, διότι καὶ ἐγὼ τώρα τὴν συμμερίζομαι... Ἦτο ζηλότυπος διὰ τὴν θέσι μου, ζηλότυπος διὰ τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος ᾐσθάνετο δι' ἐμέ... ζηλότυπος διότι μ' ἔβλεπες ὡραίαν, ἐνῷ σὺ ἦσο ἄσχημος... ἀχάριστη καὶ ἀσπλαγχνη!...

Οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς Ἐλίζας ἐξέστραψαν· τὸ κοράσιον τὸ ὁποῖον ἐβάδιζε πάντοτε κύπτον ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν μὲ ἦθος ἀγανακτήσεως καὶ ὑπερήφανον, μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τὴν ἀκούσῃ ὁ νεκρός, ἀπήντησεν:

— Φθάνει ἀδελφή μου. Δέν σοι ἐπιτρέπω νὰ ὁμιλῇς περὶ ἀχαριστίας ἐδῶ μέσα. Ἐγὼ εἶμαι ἄσπλαγχνος; ἀλλὰ δὲν συλλογίζεσαι, ἀθλία, ὅτι ἐφάνην πραγματικῶς χωρὶς καρδίαν καὶ σπλάγχνα ἀφοῦ ἐδέχθην νὰ συγκατοικήσω μαζί σου. Μ' ἐδέχθητε, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ διὰ νὰ μὲ μεταχειρισθῆτε ὡς δούλην· ἤμην ἡ ὑπηρέτρια τοῦ συζύγου σου καὶ εἰς τὴν βάναυσον αὐτοῦ συμπεριφορὰν εὕρισκον τὴν δικαιολογίαν τῆς προδοσίας μου, διότι σ' ἐπρόδιδα συγκατατιθεμένη νὰ ὑποκριθῶ τὸ μισητὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μὲ ἠνάγκαζες νὰ παραστήσω εἰς τὸ δρᾶμα τὸ λῆξαν σήμερον.

— Τί ἐννοεῖς; εἶπεν ἡ Αὐρηλία προσπαθοῦσα νὰ κρυγάσῃ καὶ νομίζουσα ὅτι ἠδύνατο ν' ἀναλάβῃ τὴν κυριαρχίαν, ἣν ἐξήσκει ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς της.

— Ἐν πρώτοις, σὲ παρακαλῶ νὰ ὁμιλῇς πλέον σιγά, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ θῦμά σου.

— Τὴν λέξιν θ ῦ μ α ἀκούσασα ἡ Αὐρηλία ἐταράχθη, ἀλλ' ἡ νεᾶνις ἐξηκολούθησεν.

— Ναί· τὸ θῦμά σου!... Ἄκουσε, ἀδελφή μου· ἂν σὺ καὶ ὁ σύζυγός σου εἴχετε ἀποστροφὴν πρὸς ἐμέ, ἀπὸ σήμερον σᾶς τὴν ἀνταποδίδω· αἰσθάνομαι ὅτι σᾶς μισῶ καὶ σᾶς περιφρονῶ. Περιφρονῶ τὴν ἀδελφήν μου, ἥτις, ἐνῷ ὤφειλε ν' ἀναπληρώσῃ τὴν μητέρα μου, μοὶ παρεῖχεν ἀπεναντίας τὸ αἴσχιστον τῶν παραδειγμάτων. Χωρὶς νὰ σεβασθῇς τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀγνείαν μου μὲ κατέστησες κοινωνὸν τοῦ ἐνόχου ἔρωτός σου... μὲ ἠνάγκασες νὰ ψευσθῶ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πρὸς τὸν ὁποῖον μοὶ λέγεις σήμερον ὅτι φέρομαι ἀγνωμόνως. Ἤμην παιδίον ἀγνὸν καὶ σὺ μὲ ἐβεβήλωσες δι' ὅσων μ' ἐδίδαξες... καὶ ὅμως, τὸ ἀκούεις Αὐρηλία; ἔμεινα κόρη τιμία. Σὲ περιφρονῶ, διότι τὴν τελευταίαν στιγμήν, διὰ νὰ σώσῃς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖς τιμήν σου, δὲν ἐδίστασες νὰ μὲ κατηγορήσῃς ἐπὶ ἀτιμίᾳ· καὶ ἡ αὐθάδειά σου εἶνε τόση, ὥστε, ἐπὶ σκοπῷ, τὸν ὁποῖον ἀγνοῶ, τολμᾷς νὰ ἔρχεσαι ἐδῶ καὶ νὰ διαβεβαιοῖς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον γνωρίζεις ὅτι εἶναι ψεῦδος.

— Εἰξεύρω τί μοῦ μένει νὰ πράξω...

Ἡ Αὐρηλία ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἔδραμε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν, θέτουσα δὲ τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν της εἶπε :

— Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ πρὶν μ' ἀκούσῃς. Δὲν θὰ ἐπανίδῃ πλέον ἡ μία τὴν ἄλλην καὶ θέλω νὰ μάθῃς τὰ πάντα. Σοὶ εἶπα διατὶ σὲ περιφρονῶ, θὰ σοὶ εἴπω δὲ τώρα διατὶ σὲ μισῶ. Καὶ θὰ σοὶ τὸ εἴπω ἐν ὀνόματι τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου, ὅστις κεῖται ἐκεῖ ἐγκαταλελειμμένος ὡς νὰ ἦτο σκύλος, καὶ θὰ ἔμενεν οὕτω πως, ἂν δὲν ἠρχόμην ἐγὼ ν' ἀγρυπνήσω πλησίον του.

Ἡ Αὐρηλία ἐφαιδρύνθη· πιθοῦσα ὅμως πρὸ πάντων ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον, ἐσιώπησε καὶ ὑπακούσασα ἐκάθησεν ἐπί τινος ἀνακλίντρου καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν περιφρονητικῶς βλέπουσα τὴν ἀδελφήν της. Τὸ βλέμμα της ὅμως δὲν ἐτάραττε τὴν Ἐλίζαν. Ἡ ἀγενὴς διαγωγὴ τῆς Αὐρηλίας εἶχεν ἐξεγείρει τὴν ἀγανάκτησιν τῆς νεάνιδος, ἥτις μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρύψῃ τὸν λογισμόν της, ἐξηκολούθησε.

— Σᾶς μισῶ ἀμφοτέρους, διότι ἠδυνήθην καλὰ νὰ σᾶς κρίνω καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμήσω· μισῶ τὸν σύζυγόν σου διὰ τὸν βλακώδη ἐγωϊσμόν του καὶ διὰ τὰ ψεύδη του. Τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ, ὅτι αὐτὸς ἔτρεφε τοὺς γονεῖς μας. Ἐψεύδετο τότε καὶ ἐψεύδετο ἐπίσης ὅταν μὲ ἤλεγχε διὰ τὴν ὀλίγην καὶ φειδωλὴν τροφὴν τὴν ὁποίαν ἔβλεπεν εἰς ἐμέ. Τὰ ἤκουες ὅλα σύ, ἀλλὰ δὲν ὡμίλεις. Πρὶν νὰ ἐξημερώσῃ ἔπρεπε νὰ σηκωθῶ διὰ νὰ ἐργασθῶ διορθόνουσα ἢ ράπτουσα τ' ἀσπρόρρουχά σας· ὅταν ἐξύπνα ἔπρεπε ὡσὰν ὑπηρέτρια νὰ τοῦ ἑτοιμάσω τὰ φορέματα, νὰ διευθετήσω μαζί σου τὸ σπίτι καὶ ἔπειτα νὰ φροντίσω καὶ τὰ τοῦ μαγειρίου. Ὅταν ἐτελείωνα τὴν ἐργασίαν, ἔτρεχα ἔξω διὰ νὰ ἐκτελέσω τὰς παραγγελίας σου, καὶ ὅταν ἐπέστρεφα ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὸ γεῦμα. Ἂν κατὰ τύχην σεῖς ἐξήρχεσθε, ἐγὼ ἔμενα κλεισμένη μέσα. Ποτέ, ἀφότου ἔζησα μαζί σας, δὲν ἐγνώρισα Κυριακὴν ἢ ἑορτήν· ποτὲ δὲν ἔλαβα

ἀπὸ σᾶς οὔτε μίαν πεντάραν. Μὲ τὰ παλαιὰ φουστάνια σου κατεσκεύαζον τὰ ἰδικά μου ἐνδύματα!... Καὶ μόλα ταῦτα οὔτε μίαν φορὰν δὲν παρεπονέθην... Σὲ ἠπείλησε μέγας κίνδυνος· ἐγὼ ἤμην ἡ ἔμπιστός σου καὶ σὺ μ' ἔκαμες ἀμέσως συνένοχόν σου. Ἔρριψες τὸ ἔγκλημα ἐπάνω μου μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ καταστραφῇ διὰ παντὸς τὸ μέλλον μου. Τὸ ἐδέχθην καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ὁ σύζυγός σου μὲ ἐμεταχειρίσθη ἀγρίως. Τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀκουσίως ἀπὸ τὸ ὄμματά μου... Μὲ ὑπερησπίσθης σύ... ἀχάριστη καὶ ἄσπλαγχνη ;

Καὶ ἐσίγησε πρὸς στιγμήν· ἰδοῦσα δὲ ὅτι ἡ Αὐρηλία δὲν ἀπήντησε καὶ ἤρνεῖτο νὰ ὑψωσῃ τοὺς ὤμους, ἐξηκολούθησεν.

— Ἕνα μόνον ἄνθρωπον ἐγνώρισα ἀληθῶς ἀγαθόν, αὐτὸν τὸν ἀτυχῆ νέον, ὅστις εὑρίσκεται ἐκεῖ μέσα νεκρός... Σὺ μὲ τὴν φυλαρέσκειάν σου τὸν διέφθειρες, σὺ τὸν παρέτυρες...

— Ναί, ναί!... ἦσο ζηλότυπος...

— Εἶνε αἰσχρὸν αὐτὸ ὅπου λέγεις. Ψεύδεσαι διὰ νὰ δικαιολογήσῃς τὴν διαγωγήν σου.

— Καὶ μήπως ἔχεις σὺ τὴν ἐξουσίαν νὰ κρίνῃς τὴν διαγωγήν μου;

— Ναί, κυρία ἀδελφή μου, ἐγώ! διότι ἐγὼ θὰ καταδικασθῶ νὰ ὑποφέρω, ἂν συγκατατεθῶ νὰ σιωπήσω.

— Τί λέγεις ! ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία πάραυτα μεταβάλλουσα τόνον φωνῆς καὶ τρόπους ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἠδύνατο ἡ ἀδελφή της νὰ τὴν προδώσῃ. Ὦ! δὲν θὰ θελήσῃς βέβαια νὰ μὲ καταστρέψῃς..

— Διατί θέλεις νὰ δείξω ἐγὼ πρὸς σὲ περισσοτέραν εὐσπλαγχνίαν ἀφ' ὅσην σὺ δεικνύεις πρὸς ἐμέ;

Ἡ Αὐρηλία ἐταπείνωσε τὴν κεφαλήν.

— Οἶκτον δὲν ἔχω διὰ σᾶς. Ἂς ἔλθωμεν τώρα καὶ εἰς τὸν σύζυγόν σου. Ὁ Ἀριστείδης ἦτο ὁ πλέον στενὸς οἰκογενειακὸς σας φίλος· ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ὁ κ. δὲ Μαρβὺ τὸν ἐθεώρει ὡς υἱόν του-

Ἂν ὁ σύζυγός σου εἶχε τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν περὶ τῶν σχέσεών σας, τότε θὰ ἐξήγουν τὴν διαγωγήν του· ἀλλ' ἀπεναντίας ἐγὼ ἐθυσιάσθην, ἐγὼ ἀνεδέχθην τὰ πάντα χάριν τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου φίλου διὰ νὰ μείνῃ σεβαστὴ ἡ μνήμη του. Ἀπέθανεν ἐντὸς τῆς οἰκίας σας, οἱ κλητῆρες ἐσήκωσαν τὸ πτῶμά του καὶ ὁ κ. δὲ Μαρβὺ δὲν ἐκινήθη. Δὲν ἦλθεν οὔτε κἂν νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἔφεραν ἐδῶ τὸν νεκρόν του, νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ταφῆς του. Ἐξέτασεν ὅτι δὲν ἔχει οἰκογένειαν, ἀλλὰ τί τὸν μέλλει!... οὔτε νὰ ταραχθῇ κἂν ἡ μορφή του δὲν εἶδα, οὔτε ἓν δάκρυ εἰς τοὺς ὀρθαλμούς του. Καθόλου δὲν ἐλυπήθη τὸν φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον ὤφειλε τὴν ἐν τῷ ὑπουργείῳ θέσιν του!

— Καὶ μήπως εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος διὰ τὸν σύζυγόν μου;

— Ἀλλὰ σὺ εἶσαι χειροτέρα, σὺ ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθον ὅλα. Ὦ! ἡ φρικτὴ ἐκείνη εἰκὼν ἀκόμη μὲ τρομάζει, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην φαίνεται ὅτι ἐξερρίωσες ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου ὄχι μόνον τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνθύμησιν. Δὲν τὸν ἐσυλλογίσθης πλέον. Ἂς λέγουν δι' αὐτὸν ὅτι ἦτο ἕνας ἄθλιος, ὅστις κατεχράσθη τὴν φιλίαν τοῦ κ. δὲ Μαρβὺ διὰ νὰ διαφθείρῃ τὴν ἀδελφήν σου· ἀδιάφορον! φθάνει νὰ σωθῇς σύ· ἂς ἔρχεται ἡ ἀστυνομία νὰ κάμνῃ ἀνακρίσεις, ἂς παραλαμβάνουν οἱ κλητῆρες τὸ σῶμά του· τόσον τὸ καλλίτερον· σὺ περὶ ἑνὸς μόνου σκέπτεσαι, πῶς ν' ἀπαλλαχθῇς τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸ φοβερὸν λείψανον τοῦ ἔρωτός σου... Ἔπειτα τρέχεις εἰς τὴν ἀστυνομίαν προσπαθοῦσα καὶ ἐνεργοῦσα ν' ἀποφύγῃς τὸ σκάνδαλον. Ὁ δυστυχὴς νεανίας κομίζεται νεκρὸς εἰς τὴν κατοικίαν του ὑπὸ ξένων. Οἱ ἀπεσταλμένοι παρὰ τοῦ ἀστυνόμου ἰατροὶ ἑτοιμάζονται νὰ ἐνεργήσωσιν αὐτοψίαν ἐπὶ τοῦ σώματός του. Τί σὲ μέλλει σὺ φροντίζεις μόνον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου. Ὁ ἀτυχὴς φίλος σου μένει ἐδῶ κλεισμένος, ἐγκαταλελειμμένος χωρὶς κανένα πλησίον του, χωρὶς ἕνα δάκρυ νὰ χυθῇ δι' αὐτόν, χωρὶς ν' ἀκουσθῇ ἓν παράπονον!...

— Γνωρίζεις καλὰ ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔλθω.

— Βέβαια, νὰ ἔλθῃς δι' αὐτόν, διὰ νὰ προσευχηθῇς, νὰ θρηνήσῃς, δὲν ἠδύνασο. Διὰ σὲ ὅμως εὗρες μέσον νὰ ἔλθῃς. Καὶ ὅταν ἐγὼ ἡ ἀνόητη βλέπουσα νὰ εἰσέλθῃς τρέμουσα εἰς τὸν θάλαμόν του, ἐκρύβην εἰς τὴν σκιαν, διὰ νὰ μὴ μὲ ἰδῇς, διὰ νὰ μὴ ταράξω τὴν σκέψιν σου, τὰς προσευχάς σου, σεβασθεῖσα τὴν ὀδύνην σου.. σὲ εἶδα ὅτι πάλιν περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐφρόντιζες ἢ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου. Ὁ νεκρὸς σοὶ προὐξένει φόβον. Ἤρχεσο διὰ νὰ παραλάβῃς τὰς ἐπιστολάς, αἵτινες ἠδύναντο νὰ σὲ ἐνοχοποιήσωσιν· ἤρχεσο διὰ νὰ τῷ κλέψῃς τὴν ἀνάμνησίν σου!... Ὦ! μὲ κάμνεις νὰ αἰσχύνωμαι! Ἀλλ' ὁ δίκαιος Θεὸς σ' ἐτιμώρησε διὰ τὸν ἐγωϊσμόν σου· δὲν ἠθέλησέν αὐτὸς νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἱερόσυλος ἀπόπειρά σου καὶ εἶνε ἀδύνατον πλέον νὰ παραλάβῃς τὴν ἀπόδειξιν τοῦ σφάλματός σου.

— Λοιπὸν θὰ ὁμολογήσῃς τὰ πάντα;

— Ὄχι· θὰ σιωπήσω. Ἠγάπαινε ἥσυχος πλησίον ἐκείνου, ὅστις εἶνε ἄξιος κατὰ πάντα σύζυγός σου... Θέλω νὰ προσευχηθῶ.

Ἡ Αὐρηλία ἠγέρθη ὅπως σταματήσῃ τὴν ἀδελφήν της εἰσερχομένην εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον.

— Ἐλίζα, τῇ εἶπε, μὴ μὲ καταδικάζῃς· ἄκουσέ με!..

— Χατρέ! τῇ ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ἡ Αὐρηλία ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας, φοβηθεῖσα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον. Ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ αἰτίως τοῦ θανάτου τοῦ νέου, ὅπως τῇ ἔλεγεν ἡ ἀδελφή της καὶ ὡς ἔνοχος ἐφοβεῖτο τὴν ἀντιπαράστασιν. Ἐδίστασεν ἐπί τινας στιγμάς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους παραιτοῦσα τὸ σχέδιόν της καὶ αἰσθανομένη ὅτι δὲν εἶχεν ἐπαρκεῖς δυνάμεις, ἀπεσύρθη καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα. Ἀφοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἁμαξαν ἀνελογίσθη τὰ συμβάντα καὶ ἐσκέφθη τί ἠδύνατο ἐκ τούτων νὰ προκύψῃ δι' αὐτήν, διότι πάντοτε ἡ περὶ αὐτῆς σκέψις ἐπρώτευεν.

Ἐν πρώτοις αἱ ἐπιστολαί της εὑρίσκοντο ὑπὸ σφραγῖδα· τοῦτο

προσωρινῶς τὴν καθησύχαζε, διότι κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ τὰς ὑποχαιρέτῃ. Μέχρις ὅτου ἤθελον ἀρθῇ αἱ σφαγίδες τῇ ἔμενε καιρὸς διὰ νὰ ἐξεύρῃ μέσον ὅπως τὰς ἀποκτήσῃ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ βαρύτερον περιστατικὸν τῆς καταστάσεως ἦτο ἡ ἀπροσδόκητος ἄφιξις τῆς ἀδελφῆς. Ὅ,τι τῇ εἶπεν ἡ νεᾶνις ἦτο ἀληθές. Ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Ἡ ἀδελφή της τῇ ὑπεσχέθη ὅτι ἔμελλε νὰ σιωπήσῃ καὶ κίνδυνον ἐκ τοῦ μέρους τούτου διὰ τὸ παρὸν δὲν ἐφοβεῖτο.

Διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὅμως εἰς τὸ μέλλον τὴν σιωπήν της, ἔπρεπέ νὰ ἔχῃ τὴν ἀδελφήν της πλησίον της καὶ περὶ τούτου ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ, διότι ἡ Ἐλίζα τῇ εἶπε: «Δὲν θὰ ἰδωθῶμεν πλέον». Ἄρα εἶχεν ἀπόρριψιν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς τὴν ἐν Ὠτεὶλ οἰκίαν· ἀλλὰ τί ἔμελλε νὰ πράξῃ; Δὲν εἶχε καθόλου χρήματα· οὔτε ἐνδύματα σχεδὸν δὲν εἶχεν. Νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν σύζυγόν της ὅτι ἔμαθε δηθὲν ὅτι ἡ Ἐλίζα εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀριστείδου διὰ ν' ἀγρυπνήσῃ παρὰ τὸν νεκρόν του, νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν ἐξευμενίσῃ προφασιζομένη τὴν νεότητα καὶ τὴν ἀπειρίαν της διὰ νὰ τὴν προσκαλέσῃ εἰς τὴν οἰκίαν των; ... ἡ ἐπιτυχία τοῦ διαβήματος ἦτο πολὺ ἀμφίβολος. Βεβαίως ὁ λοχαγὸς ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἦτο μανιώδης διότι εἶχε φύγει ἐκ τῆς οἰκίας του ἡ μικρὰ ἐκείνη οἰκοκυρά, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐφέρετο τόσον κακῶς ἂν καὶ τὸν ὑπηρέτει τόσον καλῶς· ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπεθύμει νὰ μένῃ πάντοτε εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ, ποτὲ ὅμως δὲν θὰ συγκατετίθετο νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς νὰ ἐπανέλθῃ καὶ νὰ δείξῃ οὕτω, ὅτι ἐξετίμα τὴν ὑπηρεσίαν της. Ἐξ ἄλλου ἡ Ἐλίζα μετὰ τὸν τραχὺν τρόπον δι' οὗ προσηνέχθη ἐκεῖνος πρὸς αὐτήν, ἦτο σχεδὸν βέβαιον, ὅτι δὲν θὰ ἐπανήρχετο. Ἔπρεπεν ἄρα ἐξ ἅπαντος ν' ἀναμείνῃ τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων καὶ νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἀδελφήν της διὰ νὰ δύνηται νὰ τὴν ἀνεύρῃ ὁσάκις ἤθελεν.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐσταμάτησεν ἡ Αὐρηλία μὲ τὴν ἐπιπόλαιον κρίσιν της· ἠρκεῖτο κατὰ τὸ παρὸν ἐκ τῆς βεβαιότητος ὅτι αἱ ἐπιστολαί της ἦσαν προφυλαγμέναι καὶ ὅτι ἡ ἀδελφή της δὲν θὰ ὠμίλει· καθησύχαζε προσκαίρως καὶ ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ θὰ ἐμερίμνα βραδύτερον.

Ὡς ὅλαι αἱ ἐλαφραὶ γυναῖκες δὲν ἐταράχθη ἀκούσασα τὰ πικρὰ παράπονα τῆς ἀδελφῆς της· δὲν ἀνησύχησε ποσῶς τὸ πνεῦμα της. Ἀφοῦ ἡ Ἐλίζα δὲν τὴν ἐνοχλεῖ πλέον, τὰ λοιπὰ δὲν τὴν ἐνδιέφερον. Ἠγάπα τὴν ἀδελφήν της ὅσον καὶ τὸν σύζυγόν της· οὐχ ἧττον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μεταβολή τις ἐπῆλθεν ἐν αὐτῇ. Ἡ Αὐρηλία ἐφοβεῖτο εἰς τὸ ἑξῆς τὸν σύζυγόν της καὶ ἠσθάνετο, ὅτι ἡ ἀδελφή της τὴν ἐξουσίαζε πλέον.

Διέταξε τὴν ἅμαξαν νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς παροχθίας ὁδοῦ καὶ δρομαία ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Εἰσῆλθε μετὰ προφυλάξεως ἀποφεύγουσα νὰ προξενήσῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον καὶ φοβουμένη μὴ εὕρῃ τὸν λοχαγὸν ἔξυπνον. Ἀλλ' ἠπατᾶτο· ὁ Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρεὺ ἐκαμάτο καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου δὲν ἔκρινεν ἀναγκαῖον ἡ Αὐρηλία νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του, διότι ὁ φοβερὸς αὐτοῦ ρογχασμὸς ἠκούετο μέχρι τοῦ κήπου. Ἡ νεαρὰ γυνὴ κατεκλίθη καὶ ἀπεκοιμήθη σκεπτομένη.

— Τώρα δύναμαι νὰ κοιμηθῶ ἥσυχος... Μίαν ἡμέραν ἀφεύκτως αὐτὴ θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἡ Ἐλίζα προσευχηθεῖσα ἐπί τινας στιγμὰς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ἀδελφῆς της ἠγέρθη. Ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ἐπανελθοῦσα ἐκάθησεν ἐπὶ ἕδρας παρὰ τὴν κλίνην, παρατηροῦσα δὲ τὴν ἄψυχον μορφὴν τοῦ Ἀριστείδου, ἔλεγε κινοῦσα τὴν κεφαλήν:

— Ταλαίπωρε φίλε! ἐνόμιζες ὅτι κάποια στοργὴ σὲ περιστοιχίζει... Ἰδὲ τώρα τὴν ἀχαριστίαν! εἶσαι μόνος... ὁλομόναχος!

Στηριζουσα τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς παλάμης μὲ μειδίαμα πικρὸν ἐπὶ τὰ χείλη ἡ νεᾶνις ἀνελογίζετο τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς της σκηνήν. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, αὐτὴ ἀνεμιμνήσκετο τοῦ παρελθόντος καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Ὦ ! τετέλεσται πλέον ! τοὺς μισῶ. Δὲν ἔχω οὔτε συγγενεῖς οὔτε οἰκογένειαν.

ΚΑ'. — Ο ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ.

Ἦρχισε τὴν τρίτην ὥραν τῆς πρωΐας ἤκουσεν ἀνοιγόμενον καὶ κρουόμενον τὸν πρὸς τὴν ὁδὸν πυλῶνα καὶ μετά τινας στιγμὰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου κροτομένην. Ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος ἠγέρθη καὶ μετέβη ν' ἀνοίξῃ, ἀπορροῦσα διὰ τὴν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπροσδόκητον ἐπίσκεψιν.

Μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν, ἀνήρ τις εἰσῆλθεν, ὅστις τὴν ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ εἶνε ἡ κατοικία τοῦ κ. Ἀριστείδου Δεφάρζ ;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἀμέσως ἡ Ἐλίζα παρατηροῦσα ὅτι ὁ πρὸς αὐτὴν ὁμιλῶν, ἐνδεδυμασμένος ταξειδιώτου· φοβηθεῖσα δὲ μήπως ἦτο συγγενής τις ἢ φίλος τοῦ ἀποθανόντος ἀγνοῶν τὸ δυστύχημα καὶ ἐρχόμενος νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ φιλοξενίαν, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— Ἐδῶ εἶνε, κύριε· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε ἴσως τὸ δυστύχημα...

— Φεῦ ! ὁ δεσποινὶς, ἀπήντησεν ὁ ἄγνωστος· μόλις ἔμαθα τὴν εἴδησιν, ἀμέσως ἐπεβιβάσθην εἰς τὸν σιδηρόδρομον καὶ ἦλθα διὰ νὰ ἐκτελέσω τὰς τελευταίας του θελήσεις.

— Ὁρίσατε, κύριε, ὁρίσατε, εἶπεν ἡ Ἐλίζα.

Ὁ ἄγνωστος τὴν παρηκολούθησεν εἰς τὴν αἴθουσαν· ἐκεῖ ἡ Ἐλίζα τὸν ἠρώτησε:

— Θέλετε νὰ τὸν ἴδητε ;

— Ἂν εἶνε δυνατόν.

Ἡ νεᾶνις ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος καὶ ὁ ἀνὴρ προχώρησε

πρὸς τὴν κλίνην, ἀνήγειρε τὸ παραπέτασμα διὰ νὰ ἴδῃ τὸ πτῶμα καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὸ μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ μέτωπον:

— Ταλαίπωρε φίλε ! εἶπεν· ἦσο καταδικασμένος εἰς θάνατον· τὸ ἐγνώριζες ὅτι θ' ἀποθάνῃς νέος.

Καὶ ἀφοῦ τὸν παρετήρησεν ἐπί τινας στιγμὰς, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ τὸ παραπέτασμα, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὴν Ἐλίζαν:

— Δεσποινίς, εἶπε, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσητε μερικὰς πληροφορίας. Εὐχαριστεῖσθε νὰ περάσωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν;

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε.

Εἰσῆλθον ἀμφότεροι εἰς τὴν αἴθουσαν· ἡ Ἐλίζα ὑποδείξασα εἰς τὸν ἄγνωστον μίαν ἕδραν, ἀνέμεινε ν' ἀκούσῃ τοὺς λόγους του λίαν τεταραγμένη, μὴ δυναμένη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν παρουσίαν του. Ἐκεῖνος πάλιν ἐφαίνετο λίαν στενοχωρημένος, μὴ γνωρίζων πρὸς ποίαν ἀπετείνετο. Ἐπὶ τέλους ἤρξατο οὕτω:

— Δεσποινίς . . . κυρία . . . ὀφείλω νὰ σᾶς εἴπω ὅτι εἶμαι συμβολαιογράφος ἐπαρχίας παιδικὸς φίλος τοῦ Ἀριστείδου, ὀνομάζομαι δὲ Μουλέ· ἴσως ἠκούσατε ἐνίοτε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομά μου.

Ἡ Ἐλίζα ἔνευσε καταφατικῶς.

— Ἤμην ὁ ἐμπιστευμένος φίλος τοῦ Ἀριστείδου· κάθε τέσσαρας ἢ πέντε μῆνας τακτικὰ μοὶ ἔγραφεν, ἤρχετο δὲ ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ ἐκυνήγει μαζύ μας εἰς τὰς Ἀρδέννας. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὕρισκα ἐδῶ ἕν ἄτομον, μὲ τὸ ὁποῖον ἦτο πολὺ στενὰ συνδεδεμένος, τὸν κ. Τενὰρ δὲ Μαρβύ.

— Ὁ κ. Τενὰρ δὲ Μαρβὺ εἶνε γυναικάδελφός μου.

— Ἄ ! μὲ συγχωρεῖτε. Τότε εἶσθε ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα ; . . .

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν αὕτη ἐρυθριῶσα· σᾶς ἔχει ὁμιλήσει περὶ ἐμοῦ ; . . .

— Ὦ συχνάκις, καθὼς θὰ ἴδητε τώρα ἀμέσως. Τώρα ἐξηγῶ τὴν παρουσίαν σας· ἐμείνατε διὰ νὰ ἀγρυπνήσητε πλησίον του, ἀναπληροῦντες τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν δὲ Μαρβύ.

Ἡ Ἐλίζα ἀπήντησε μετά τινος προσπαθείας:

— Μάλιστα, κύριε.

— Χαίρω πολύ, διότι πρὸς ὑμᾶς ἔχω ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσω.

— Πρὸς ἐμέ;

— Σᾶς εἶπα ὅτι ὁ ταλαίπωρος Ἀριστείδης δὲν ἐπλανᾶτο ὡς πρὸς τὴν κατάστασίν του. Ἐγίνωτκεν ὅτι ἡ νόσος ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπασχεν, ἦτο θανάσιμος καὶ ὅτι μετὰ ἓν ἔτος δὲν θὰ ἐπέζη. Διὰ τοῦτο πρὸ τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν ἔζη, παρὰ τὰς συμβουλάς μου ἐξοδεύων τὰ μικρά του κεφάλαια, καὶ φαινόμενος πολὺ πλούσιος, ἐνῷ δὲν ἦτο, ὥστε κατηνάλωσεν ὅλην σχεδὸν τὴν μικράν του περιουσίαν. Ἔζησε ὅσον προέβλεπεν ὅτι θὰ ζήσῃ.

Ἡ Ἐλίζα προσέβλεπε τὸν πρὸς αὐτὴν ὁμιλοῦντα, ἂν καὶ ἐνδιεφέρετο δὲ νὰ μάθῃ πάντα τὰ εἰς τὸν Ἀριστείδην ἀφορῶντα, ἠπόρει ὅμως, μὴ δυναμένη νὰ μαντεύσῃ τὸ συμπέρασμα τῶν λόγων τοῦ κ. Πουλέ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ὀγκώδες χαρτοφυλάκιον, ἐρευνήσας δ' ἐντὸς αὐτοῦ ἀνεῦρεν ἐπιστολήν, ἣν ἤνοιξε βραδέως.

— Σᾶς ἔλεγα, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὅτι προεσθάνετο τὸν προτεχῆ θάνατόν του καὶ ἰδοὺ τί μοῦ ἔγραφε πρὸ ἑνὸς μηνὸς περίπου. Παρατρέχω μερικὰς γραμμάς, διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ μέρος ὅπερ μᾶς ἐνδιαφέρει: «Μὴ γράφεις πάντοτε, φίλτατέ μοι, ὅτι ἐξήντλησα τὰ ὀλίγα μου χρήματα. Δὲν ἀμφιβάλλω ποσῶς, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι καὶ αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μου ἐπίσης ἐξηντλήθησαν. Δὶς ἢ τρὶς τῆς ἑβδομάδος ὑφίσταμαι προσβολὰς τοῦ νοσήματός μου εἰς μίαν τῶν ὁποίων ἀφεύκτως θὰ ὑποκύψω. Ἕνεκα τούτου, πεπεισμένος ὅτι ἐγγὺς εἶνε τὸ τέλος τῆς ζωῆς μου, ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ σοὶ κάμω λόγον περὶ σεβαροῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον σὲ ἐπιφορτίζω ἀναποφεύκτως νὰ πράξῃς. Οἱ ἐν τῷ γραφείῳ φίλοι μου γνωρίζουσι τὸ ὄνομά σου, καὶ ἂν μοὶ συμβῇ τίποτε ἀπευκταῖον

θὰ σοὶ τηλεγραφήσουν, πρέπει δὲ ἀμέσως, ὅσον τάχιστα νὰ ἔλθῃς εἰς Παρισίους. Θὰ εὕρῃς ἐντὸς μικροῦ κιβωτίου σιγάρων τεθειμένου ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς αἰθούσης φάκελλον ἐσφραγισμένον, περιέχοντα τὴν διαθήκην μου καὶ μίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν νεάνιδα, περὶ ἧς πολλάκις σοὶ ὡμίλησα, τὴν μικρὰν Ἐλίζαν, τὸ θῦμα τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ. Ἐπειδὴ συχνάζω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Μαρβύ, ὅπου τὸ δυστυχὲς κοράσιον διαμένει σχεδὸν ὡς ὑπηρέτρια καὶ κάτι χειρότερον, ὁ λοχαγὸς πολλάκις τὴν ἐπιφορτίζει νὰ μοὶ ἐκτελῇ μερικὰς παραγγελίας ἢ νὰ ἔρχηται νὰ μοὶ τακτοποιῇ τὴν κατοικίαν μου. . . » Ὡς βλέπετε, γίνεται πολὺς λόγος περὶ ὑμῶν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

Ἡ Ἐλίζα ἤκουε μὴ ἐννοοῦσα πρὸς τίνα σκοπὸν εἶχε γράψει ὁ Ἀριστείδης ὅλα ἐκεῖνα τὰ ψεύδη. Οὐδέποτε ὁ λοχαγὸς τὴν εἶχεν ἐπιφορτίσει νὰ μεταβῇ νὰ τακτοποιήσῃ τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου του. Ἀπεναντίας, ἂν ἤρχετό ποτε εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστείδου, ἤρχετο κρυφίως, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ κ. δὲ Μαρβύ, διὰ νὰ φέρῃ τὰς ἐπιστολὰς τῆς ἀδελφῆς της.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐξηκολούθησεν ἀναγινώσκων τὴν ἐπιστολήν·

«Ἡ μικρὰ Ἐλίζα μὲ ἐξυπηρέτει εἰς μερικὰς ἀνταποκρίσεις· γνώσκει τινὰ τῶν μυστικῶν μου καὶ εἰς τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπιστολὴν τῇ γράφω τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας ὅπως ἀποδώσῃ τὰς ἐπιστολὰς εἰς ὃν τινα ἀνήκουσι, διὰ νὰ μὴ προκύψωσι σκάνδαλα.»

— Ἐννοεῖτε τώρα;

Ἡ Ἐλίζα ἐνόησεν. Ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος νέος εἶχε σκεφθῇ πῶς νὰ σώσῃ τὴν ἀδελφήν της καὶ διὰ νὰ νὰ μὴ τυχὸν ὑπάρξῃ ἀφορμὴ ὑποψίας κατ' αὐτῆς, ἔπλαττε τὸν μῦθον ὅτι ἤρχετο ἔθθεν ἡ Ἐλίζα εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ τὸν ἐβοήθει νὰ συνεννοῆται μετά τινος ξένης γυναικός. Ἐπείσθη δ' ἔτι μᾶλλον ὅτι ὁ Ἀριστείδης, ὁ ἀγαθός της φίλος, ἐσκόπει ν' ἀπομακρύνῃ πᾶσαν ὑποψίαν βαρύνουσαν

τὴν Αὐρηλίαν, ἐκ τῆς ἐξῆς περικοπῆς ἦν ὁ συμβολαιογράφος ἀνέγνωσεν:

— «Πρέπει, φίλτατέ μου Ἰούλιε, νὰ ἐνεργήσῃς μὲ πολλὴν προφύλαξιν, διότι δὲν ἐπιθυμῶ ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ νὰ μάθωσιν ὅτι μετεχειριζόμην τὸ κοράσιον εἰς τοιαύτην ὑπηρεσίαν. Καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἴσως μὲ κατηγορήσῃς· ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Μαρβὺ φέρονται πρὸς αὐτὸ μὲ τόσην περιφρόνησιν, μὲ τόσην ἀμέλειαν, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀθωότητά του ἄλλως τε συνείθισα νὰ τὴν θεωρῶ ὡς μικρὰν ἀδελφήν μου. Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι· ἂν συμβῇ δυστύχημά τι θὰ ἔλθῃς ἀμέσως. Τώρα ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς θέμα φαιδρότερον. . . . Ἐννοήσατε περὶ τίνος πρόκειται, δεσποινίς;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα ἰδοὺ τὸ κιβώτιον μὲ τὰ σιγάρα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ἡ ἐπιστολή.

Καὶ ἡ νεᾶνις λαβοῦσα ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ κιβώτιον, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις ἀφαιρέσας τὰ σιγάρα εὗρεν εἰς τὸ βάθος φάκελλον. Ἀνοίξας αὐτὸν εὗρε δύο μικροτέρους φακέλλους, τὸν ἕνα ἐσφραγισμένον δι' ἱσπανικοῦ κηροῦ καὶ φέροντα ἐπιγραφὴν «Αὕτη εἶνε ἡ διαθήκη μου» τὸν δ' ἕτερον κεκλεισμένον ἁπλῶς διὰ κομμίου μὲ ἐπιγραφήν: «Πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἐλίζαν Βοατέλ.

— Ἰδού, δεσποινίς, εἶπεν ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ὀφείλω νὰ «σᾶς ἐγχειρίσω. . . Σᾶς τὴν δίδω ἐκτελῶν τὴν ἐμπιστευτικὴν παραγγελίαν τοῦ φίλου μου, διότι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνεργῶ ὡς ἀτομικὸς φίλος τοῦ κ. Δεφάρζ. Τὴν διαθήκην τὴν παραλαμβάνω διὰ νὰ τὴν παρουσιάσω αὔριον ὡς συμβολαιογράφος. Λάβετε γνῶσιν, ἂν ἀγαπᾶτε, τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ γραφομένων.

— Ὄχι τώρα, κύριε· θὰ τὴν ἀναγνώσω κατόπιν ὅταν μείνω μόνη.

— Σᾶς εἶπα αὐτὸ διὰ νὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅτι ἂν ἔχετε τίποτε νὰ πράξητε δὲν πρέπει νὰ περιμένητε.

— Ἀνωφελὴς θὰ ἦτο ἡ σπουδή μου, διότι ἐτέθησαν ἤδη αἱ σφραγῖδες ἐφ' ὅλων τῶν ἐπίπλων.

Ὁ κ. Πουλὲ παρετήρησε περὶ αὐτὸν καὶ ἰδὼν ὅτι ἐπὶ τῶν κλειθρων εὑρίσκοντο πράγματι αἱ ταινίαι μετὰ τοῦ ἐρυθροῦ κηροῦ:

— Πῶς! ἀνέκραξεν· ἐγένετο ἤδη ἡ σφράγισις; ποῖος ἀπῄτησεν αὐτό;

— Ἀγνοῶ· ἦλθον ἀπόψε περὶ τὴν δεκάτην.

— Τὴν δεκάτην τῆς νυκτός!.. ἀλλὰ εἶνε παρατυπία!

— Ἴσως τὸ ἐζήτησαν οἱ κληρονόμοι του.

— Δὲν ἔχει κληρονόμους ὁ Ἀριστείδης, διότι δὲν ἔχει οἰκογένειαν.

— Ἴσως κανεὶς μακρυνὸς ἐξάδελφος..

— Δὲν γνωρίζω κανένα. Γνωρίζω τὸν Ἀριστείδην ἐκ παιδικῆς ἡλικίας· ἄλλως τε εἶμαι καὶ συμβολαιογράφος του.

— Μὰ πάντοτε θὰ ἔχῃ κανένα συγγενῆ, ἐπέμεινε λέγουσα, ἡ Ἐλίζα.

— Ὄχι· δεσποινίς· κατ' ἐξαίρεσιν αὐτὸς δὲν ἔχει. Ὁ Ἀντωντὶνος Δεφάρζ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀριστείδου ἦτο ἔκθετον εὑρεθὲν δύο λεύγας μακρὰν τοῦ χωρίου αμς εἰς Φαρζ, ἐξ οὗ καὶ ὠνεμάσθη. Ὅτε ὁ λοχαγὸς ἦτο ἀκόμη ὑπολοχαγός, συνῆψεν ἐρωτικὰς σχέσεις καὶ ἀπήγαγε γυναῖκά τινα, περὶ ἧς ἐγένετο πολὺς λόγος πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο εὐγενὴς καὶ ὕπανδρος δυστυχῶς· ἐπακολούθησε μονομαχία καὶ ὁ σύζυγος ἀπεδίωξε τὴν ἔνοχον γυναῖκα. Ἡμέραν τινὰ ὁ λοχαγὸς εὗρε πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας του λίκνον περιέχον βρέφος. Τὸ παρέλαβε, τὸ ἀνεγνώρισε καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Ἀριστείδης δὲν ἐγνώρισέ ποτε τὴν μητέρα του· ἡ οἰκογενειά του ἀπετελεῖτο ἐκ μόνου τοῦ πατρός του φρενευθέντος ἐν Σολφερίνῳ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν ὑπάρχουσι κληρονόμοι καὶ διὰ νὰ ἔλθωσι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νυκτὸς νὰ σφραγίσωσιν, ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποιος ἐπισπεύδων, ἐνδιαφερόμενος. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ περιμείνωμεν τὴν αὔριον διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν.

—Βεβαίως.

— Δεσποινίς, ἡ ἐπὶ πλέον παρουσία μου ἐδῶ εἶνε ἀνωφελής. Εἶμαι κουρασμένος· ἐκ τοῦ ταξειδίου· ἐξημέρωσε σχεδὸν καὶ πρέπει νὰ ἐγερθῶ, ἐνωρίς. Μὲ τὴν ἀδειάν σας λοιπόν, ἀποσύρομαι.

— Πολὺ καλά, κύριε· σᾶς περιμένω αὔριον πρωΐ.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσητε περὶ τῆς ἀφίξεώς μου τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μαρβῦ, τοὺς ὁποίους ἐλπίζω νὰ συναντήσω ἐδῶ αὔριον.

Ἀμφιβάλλω ἂν θὰ τοὺς ἴδητε, διότι ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ὁ λοχαγὸς διὰ τὸ δυστύχημα, τὸν ἔκαμε νὰ ἀσθενήσῃ.

Καὶ εἶπε ταῦτα μετά μειδιάματος πικροτάτου, μετὰ νευρικῆς τινος ταραχῆς, ἥτις ἐδείκνυε πόσον ἡ ἐλαφρότης τοῦ νέου συμβολαιογράφου, ὅστις ἰσχυρίζετο ὅτι ἦτο ὁ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἀριστείδου τὴν εἶχε πειράξει. Τὸν ὡδήγησε μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐπανελθοῦσα ἐκάθησε παρὰ τὸν νεκρὸν λέγουσα:

— Τί ἄνθρωποι χωρὶς καρδίαν! . . . Ὅλοι λοιπὸν εἶνε τοιοῦτοι εἰς τὸν κόσμον;

Ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰ χείλη της τὴν ἠσπάσθη καὶ ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο τέλος νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ ἀναγινώσκουσα αὐτὴν νὰ ἐκτιμήσῃ ἔτι μᾶλλον τὰ αἰσθήματα ἐκείνου, ὃν ἐθρήνει. Ἐκεῖνος τοὐλάχιστον—καὶ τοῦτο ἐγίνωσκε πρὸ πολλοῦ – δὲν ἦτο ἐγωϊστής, ἀλλ' ἐμερίμνα καὶ περὶ τῶν ἄλλων. Τὴν περιουσίαν του ὑπὲρ τῶν ἄλλων εἶχεν ἐξοδεύσει καὶ μετὰ θάνατον ὑπερήσπιζεν ἀκόμη τὴν γυναῖκα ἣν ἠγάπησε καὶ ἥτις τὸν εἶχεν ἤδη λησμονήσει.

Ἡ ἡμέρα ὑπέρωσκεν· ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου τὸ ὁποῖον ἔβλεπε πρὸς τὸν κῆπον καὶ ἀνέπνευσε μέχρι κόρου τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς πρωΐας. Ἐπόθει πρὶν ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ν' ἀποδιώξῃ ἀπὸ τὸν νοῦν της τὴν ἀνάμνησιν ὅλων τῶν ἀχαριστιῶν, τὰς ὁποίας ἀπὸ τὴν προτεραίαν εἶχεν ἴδῃ. Εἶτα ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κλίνης καὶ ἀνέγνωσεν. . .

«Φιλτάτη μου καὶ καλή μου μικρὰ Λίζα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅταν θ' ἀναγινώσκῃς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θὰ εἶνε ὑγρὰ τὰ ὄμματά σου, διότι ἦσο ἡ προσφιλὴς μικρά μου φίλη, ἡ ἀδελφή μου σχεδόν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη θὰ σοὶ ἐγχειρισθῇ τότε μόνον, ὅτε ἐγὼ δὲν θὰ ζῶ πλέον. Ἔχε ὅμως θάρρος, διότι εἰς σὲ ἀποθέτω ὅλην μου τὴν ἐμπιστοσύνην, εἰς σὲ ἀναθέτω τὰς τελευταίας μου θελήσεις.

«Καλή μου Ἐλίζα, μᾶς ἐβοήθησες τὴν ἀδέλφήν σου καὶ ἐμὲ ἀσυνειδήτως, ὡς παιδίον... δὲν ἠδύνασο τότε νὰ ἐννοήσῃς καλῶς τὰ συμβαίνοντα. Ὑπήκουσα τυφλῶς εἰς τὴν ἀδελφικήν στοργήν. Ἔγεινες σχεδὸν γυνὴ καὶ ἠδυνήθης νὰ κρίνῃς τὴν διαγωγήν μας καὶ ἴσως αὐστηρῶς μάλιστα, ἀλλ' ἔμεινες πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀγαθὴ καὶ εὐεργετικὴ φίλη, ἣν ἐγνώρισα ὅτε ἀκόμη ἦσο παιδίον. Σ' εὐχαριστῶ καλή μου Λίζα καὶ σοὶ ζητῶ συγγνώμην.

Ἡ Ἐλίζα διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὴν ἀνάγνωσιν διὰ ν' ἀπομάξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, εἶτα ἐπανέλαβεν αὐτήν.

«Κακῶς ἔπραξα ἴσως. Ἐν τούτοις θὰ θεωρήσωσι καταδικαιτέαν τὴν ἀδελφήν σου μᾶλλον ἢ ἐμὲ καὶ εἶνε ἄδικον τοῦτο, καθότι ἡ ἀτυχὴς αὕτη γυνή, πλασθεῖσα ἐκ φύσεως ὡραία, διὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ ν' ἀγαπᾶται, ἐγένετο ἀπεναντίας σύζυγος ἀνθρώπου ἐγωϊστοῦ καὶ ἀναλγήτου. Ὅτε εἶχεν ἀκριβῶς ἀνάγκην ἀποκαρυομένη ἐκ τῆς οἰκογενείας της νὰ εὕρῃ τὴν ἀγάπην τῆς ὁποίας ἐστερεῖτο, εὗρεν ἀπεναντίας ἕνα αὐθέντην, ἕνα βάναυσον κύριον εἶχεν ἀνάγκην θωπειῶν καὶ εὗρε χυδαίαν καὶ ἀ-

τομον συμπεριφοράν. Ὠνειρεύετο ἔρωτα καὶ ἐπίστευεν ὅτι ἐγένετο σύζυγος καὶ ἀπεναντίας ἐγένετο δούλη. Ἕνεκα τῆς ἀπογοητεύσεως ταύτης ἐλησμόνησε τὰ καθήκοντά της. Ἐνῷ ἤθελα νὰ γείνω ὁ παρηγορητὴς αὐτῆς ἔγεινα ἀπεναντίας ὁ ἐραστής της. Πρέπει ὅτι καὶ ἂν συνέβη νὰ συγχωρήσῃς τὴν ἀδελφήν σου, διότι ὑπῆρξε μᾶλλον ἀτυχὴς παρὰ ἔνοχος. Σὺ ὅμως νὰ προσέξῃς νὰ μὴ ὑποπέσῃς εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα καὶ νὰ λάβῃς ὡς σύζυγον τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσῃς. Ὁ σύζυγός σου πρέπει νὰ εἶνε ὁ μόνος ἐραστής σου. Ἡ Αὐρηλία ἐνικήθη ὑπὸ τοῦ κακοῦ ἐλαττώματος τῆς ὑπερηφανείας καὶ δὲν ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον ν' ἀγαπᾷ τὸν σύζυγόν της, τὸν ἄνθρωπον ὃν ἐξελέγη ὅπως καταστήσῃ σύντροφον τοῦ βίου της· αὕτη ἀπεζήτησε σύζυγον ἔχοντα περιουσίαν, διὰ νὰ δύναται νὰ μένῃ ἀργὴ ἐξ ὀκνηρίας. Κόρη τοῦ λαοῦ, γεννηθεῖσα ὅπως ἐργάζηται, ἠθέλησε νὰ γείνῃ κυρία καὶ χάριν τούτου ἐθυσίασε τὴν μόνην καὶ ἀληθῆ χαρὰν τοῦ βίου, τὸν ἔρωτα, τὸν ἀγνὸν ἔρωτα, ὅστις εἶνε ἡ βάσις τῆς οἰκογενείας. Ἀλλ' ὁποία εἰρωνεία τῆς τύχης! . . . Ἐνῷ δὲν ἤθελε νὰ γείνῃ ἐργάτης ἐγένετο κἄτι τι χεῖρον ἢ ὑπηρέτρια ἐθυσίασε τὸν ἔρωτα καὶ ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῇ τὴν γελοίαν ζηλοτυπίαν ἑνὸς γέροντος. Τέλος ἐνῷ ἐκείνη ἐνόμιζεν ὅτι ἐν τῷ γάμῳ θ' ἀνεύρισκε τὴν ἐλευθερίαν, τὴν χειραφέτησιν, εὗρ ν ἀπεναντίας τὸν αὐστηρὸν περιορισμόν. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην τῆς ἀπελπισίας εἰς ἣν τὴν ὡδήγησεν ἡ ἀπογοήτευσις, προσεπάθησα ἐγὼ νὰ τὴν παρηγορήσω. Ἤμεθα

νέοι ἀμφότεροι· ἡ νεότης τοῦ ἑνὸς συνηντήθη μὲ τὴν νεότητα τοῦ ἄλλου καὶ ἐπεπέσομεν εἰς τὸ σφάλμα, τὸ ὁποῖον δι' ἐμὲ ὑπῆρξεν ἡ μόνη τοῦ βίου μου εὐτυχία, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὰς συνεπείας θέλω παντὶ σθένει ν' ἀπαλλάξω ἐκείνην, καὶ οὗτος εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς παρούσης ἐπιστολῆς.

«Φιλτάτη μου Ἐλίζα, σὺ μόνη γνωρίζεις ποῦ κρύπτω τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας μοὶ φέρεις· πρέπει νὰ τὰς λάβῃς καὶ νὰ τὰς παραδώσῃς εἰς τὴν ἀδελφήν σου εἰς οἵαν κατάστασιν εὑρίσκονται, τουτέστι κεκλεισμένας ἐντὸς φακέλλου φέροντος ὡς ἐπιγραφὴν τὴν λέξιν: Χαρά. Ἐνδέχεται εὐθύς, ὡς μάθῃ τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου μου ὁ κ. δὲ Μαρβύ, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ ἀναζητῶν τὰ ἔγγραφά μου, νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸ ἔπιπλον, τὸ ὁποῖον γνωρίζεις. Τοῦτο προβλέπων θέλω νὰ ἐμποδίσω. Τὸ νόσημα ἐξ οὗ πάσχω εἶνε τοιοῦτο, ὥστε δυνατὸν ν' ἀποθάνω καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἤρχετο ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ νὰ σφραγίσῃ τὰ ἔπιπλά μου, καὶ ἐπειδὴ πρέπει ἀναποφεύκτως νὰ μὴ ἀνοιχθῇ τὸ γνωστόν σοι ἔπιπλον, διὰ τοῦτο σοὶ τὸ δωροῦμαι διὰ τῆς διαθήκης μου. Ἐνόησες καλῶς, φιλτάτη μου Ἐλίζα· πρέπει νὰ σώσωμεν τὴν ἀδελφήν σου, πρέπει μαζὶ μ' ἐμὲ νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ πᾶν τεκμήριον τοῦ σφάλματός της. Μοὶ ἐχρειάζετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἕν ἄτομον, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν καὶ διὰ τοῦτο ἐξέλεξα σέ.

«— Ὡραία μου εὐλογιοκομμένη—ηὐχαριστεῖτο νὰ σὲ

πολὺ θὰ στενοχωρηθῇς ζῶσα σιμά των. Ἀλλ' εἶσαι σχεδὸν γυνὴ τώρα καὶ ὁ θάνατός μου θὰ σὲ καταστήσῃ ἐλευθέραν. Ὑπὲρ σοῦ μικρά μου φίλη, χάριν τῆς ἀφιλοκερδείας καὶ τῶν θυσιῶν σου διέθεσα τὰ ὑπάρχοντά μου διὰ τῆς διαθήκης μου. Μείνε οἵα εἶσαι, οἵαν σ' ἐγνώρισα, ἡ καλλίστη τῶν γυναικῶν. Χαῖρε, ἀγαπητή μου Ἐλίζα, χαῖρε! ἂν εἶνε ἀληθὲς, ὅτι ἡ ψυχὴ ἐπιζῇ τοῦ σώματος, καθ' ἣν στιγμὴν θ' ἀναγινώσκῃς τὴν παροῦσαν, ἐγὼ θὰ εἶμαι πλησίον σου καὶ θὰ σοὶ δίδω τὸν ἀσπασμὸν τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἄρισ εἴδῃς »

Μὲ τὰ ὄμματα πλήρη δακρύων, τρέμουσα καθ' ὅλον τὸ σῶμα ἡ Ἐλίζα ἔκυψεν ἐπὶ τῆς κλίνης λέγουσα μετὰ λυγμῶν:

— Ἰδού! . . . ἔρχομαι νὰ μοὶ δώσῃς τὸν τελευταῖόν σου ἀσπασμόν.

Καὶ ἐπέθηκε τὰ χείλη της ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ νεκροῦ. Ἀλλ' ἅμα τῇ ἐπαφῇ ταύτῃ τὸ σῶμά της ἀνεσείρτησεν· ῥῖγος θανάσιμον διέτρεξε τὰς φλέβας της καὶ ἠσθάνθη φρικίασιν μέχρι μυελοῦ ὀστέων. Ἠθέλησε ν' ἀνεγερθῇ, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλιπον καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ πτώματος.

Διὰ τοῦ ἡμιανοίκτου παραθύρου εἰσήρχετο ὁ εὐώδης ἀὴρ τῆς πρωΐας. Ἀκτῖνες χρυσαῖ ἡλίου εἰσέδυον περῶσαι μέσον τῶν κλάδων τῶν δένδρων καὶ ἠκούετο τῶν πτηνῶν τὸ ᾄσμα χαιρετιζόντων τὴν ἐμφάνησιν τῆς ἡμέρας.

Τοῦ ἡλίου αἱ ἀκτῖνες ἐφώτισαν καὶ κατέστησαν φαιδρόν, φαιδρότατον τὸν θάλαμον ἐκεῖνον τοῦ Ἀριστείδου μὲ τὰ παλαιά του ἐπιπλα, ὡς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ὑπὸ τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἀντηλλάσσοντο κρύφια φιλήματα ἔρωτος. Τὰ πτηνὰ ᾖδον

ἐγγὺς καί τινα αὐτῶν ἦλθον εἰς τὸ παράθυρον νὰ ἐξακολουθήσωσι τὰς παιδιὰς τοῦ ἔρωτός των.

Ἐν τῇ κλίνῃ ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν λάμψιν τῶν κηρίων ἔκειτο ἀναίσθητον καὶ ψυχρὸν τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου Δεφάζ. Κεκλιμένη, στηριζουσα τὸ στῆθος ἐπὶ τῆς κλίνης μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ καταπίπτουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ νεκροῦ ἡ Ἐλίζα πελιδνή, μὲ τὸ ὄμμα ἐσβεσμένον μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ἴστατο ἀναίσθητος, ὡς νὰ εἶχε φύγῃ ἡ ψυχή της μετὰ τοῦ τελευταίου ἐκείνου ἀσπασμοῦ. .

Κάτω παρὰ τὴν εἴσοδον ἠκούετο ὁ κρότος τῆς σφύρας τῶν ἐργατῶν, οἵτινες προσήρμοζον τὴν μέλαιναν σκέπην ἐπὶ τῆς θύρας. Ἡ θυρωρὸς εἰσήγαγεν ἐν σιγῇ τοὺς κομίζοντας τὸ φέρετρον· μὴ βλέποντες δέ τινα ἐντὸς τοῦ θαλάμου μὴ διακρίνοντες τὴν Ἐλίζαν καὶ νομίζοντες ὅτι ἡ νεᾶνις ἀπαυδήσασα ἀπῆλθε διὰ ν' ἀναπαυθῇ ἐπί τινας ὥρας, ἀπέθηκαν ἡρέμα τὸ φέρετρον παρὰ τὴν κλίνην καὶ ἐξῆλθον. Ἡ σιγὴ ἀποκατέστη πάλιν.

Περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν ὁ λοχαγὸς εἰσελθὼν ἠρώτησε τὴν θυρωρόν:

— Εἶνε κανεὶς ἐπάνω εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δεφάζ;

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε, ἀπήντησεν ἡ θυρωρός. Εὐθὺς ὅμως ἀναγνωρίσασα τὸν κ. δὲ Μαρβὺ προσέθηκεν:

— Ἡ γυναικαδέλφη σας ἠγρύπνησεν ὅλην τὴν νύκτα καὶ νομίζω ὅτι ἔρυγε κατὰ τὸ πρωΐ.

— Ἡ γυναικαδέλφη μου;

— Μάλιστα.

— Ἡ Ἐλίζα;

— Ναί.

— Πῶς! . . . ἐτόλμησεν ἡ ἀθλία νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

— Τί λέγετε, κύριε; . . .

— Δὲν ὁμιλῶ εἰς ἐσέ! . . . Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! . . . ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Μαρβύ, ἀνερχόμενος ἐν τάχει τὴν κλίμακα· μεγά-

λη ἡ ἀναισχυντία της! . . . Ἔπειτα ἀπὸ τέτοιο σκάνδαλον νὰ τολμήσῃ νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ἦλθε ἐδῶ νὰ κλέψῃ, χωρὶς ἄλλο διότι δὲν ἔχει πεντάρα! . . . καὶ ἔπειτα, ἀροῦ ἔκαμε τὴ δουλειά της ἐδραπέτευσεν! . . .

Εἶχε φθάσει ἤδη πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας. Τὴν ἤνοιξεν, ἐξέβαλε τὸν πτλόν του ὡς νὰ εἰσήρχετο ἐντὸς ναοῦ καὶ διῆλθε τὴν αἴθουσαν. Ἤνοιξεν καὶ τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος, ἀλλὰ πρὶν εἰσέλθῃ ἐπάτησε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ δι' αὐτομάτικοῦ κινήματος. Προὐχώρησε πρὸς τὴν κλίνην βραδέως, ἀλλ' ἐνῷ ἡτοιμάζετο ν' ἀνεγείρῃ τὸ παραπέτασμα τῷ ἐφάνη ὅτι τοῦτο ἐκινεῖτο. Ὠπισθοχώρησε καὶ αἴρνης εἶδεν ἀνορθούμενον ἐνώπιόν του ἓν σῶμα. Ἐντρομος ἐσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω μέχρι τῆς θύρας καὶ παρ' ὀλίγον νὰ καταπέσῃ προσκρούσας ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Ἦτο γυνή τις, ἣν δὲν ἀνεγνώρισε κατ' ἀρχὰς καὶ ἥτις παρετήρει μὲ βλέμμα τρόμου περὶ αὐτήν. Τὰ βλέμματά των αἴρνης συνηντήθησαν καὶ ἡ γυνὴ προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν λέγουσα:

— Σύ, σὺ ἐδῶ! . . .

Εἶτα, ὡς νὰ ἐπήρχετο αἰφνιδία ἀνάμνησις εἰς τὸ πνεῦμά της, ἐστράφη πρὸς τὴν κλίνην κράζουσα:

— Ὦ Θεέ μου! . . .

Ἀνεζήτει τὴν ἐπιστολήν, ἥτις εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν της. Μήπως ὁ λοχαγὸς εἶδε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην; . . . Εὐτυχῶς τὴν εἶδε κειμένην ἐπὶ τῆς κλίνης, τὴν ἥρπασε καὶ τὴν ἔκρυψεν.

Ὁ λοχαγὸς ἀκίνητος καὶ σύνοργος εἶπε ξηρῶς:

— Δὲν ἀμρέβαλλα! . . . διὰ νὰ κλέψῃ ἦλθε ἐδῶ.

Τὴν κατηγορίαν ταύτην ἀκούσασα ἡ Ἐλίζα ἔμεινε πλέον ἔκπληκτος παρὰ προσβεβλημένη. Ἐνῷ ἔκρυπτεν ἤδη εἰς τὸν κόλπον της τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀριστείδου, ἄρπαξε τὸν βραχιονά της νὰ καταπέσῃ καὶ δεικνύουσα αὐτὴν πρὸς τὸν λοχαγὸν μὲ μειδίαμα οἰ-
— [illegible] τῷ εἶπε μὲ παράδοξον τόνον φωνῆς:

— Βλέπεις τί ἔκλεψα, Ἰλάριε. . . Ἂν ἤθελα νὰ ἐκδικηθῶ διὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ὕβριν τὴν ὁποίαν μοὶ ἀποτείνεις, ἄλλο δὲν θὰ ἔκαμνα παρὰ νὰ σοὶ δώσω τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι περισσότερον ἀπὸ σὲ οἰκτίρμων.

Αἱ παχεῖαι ὀρρῦς τοῦ λοχαγοῦ ἐκινήθησαν ἐν ταραχῇ εἰς τὸ μέτωπόν του. Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἡ μικρὰ ἐκείνη, τὸ κούτσουρο, ἡ τιποτένια, ὡς τὴν ἀπεκάλει, ἐτόλμα νὰ τῷ ἀπαντήσῃ καὶ τοῦτο τὸν ἔπνιγεν.

Ἔφερε τὸν δάκτυλον μεταξὺ τοῦ περιλαιμίου καὶ τοῦ τραχήλου διὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀναπνοήν. Τόσον τεταραγμένος ἦτο, ὥστε δὲν εἶξευρε τί νὰ εἴπῃ, τόσον στενοχωρημένος, ὥστε ἠσθμαινεν. Τέλος, μετά τινας προσπαθείας ἀνωρθώθη ἀπειλητικὸς παρὰ τὴν θύραν ἐξέτεινε τὴν χεῖρα δεικνύων τὴν αἴθουσαν καὶ ἀνέκραξε·

— Μάρς! . . .

Τοῦτο μόνον ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ. Ἐβάδισε πρῶτος, ἡ δὲ Ἐλίζα ἐξημμένη, ὑπὸ τὴν ζάλην τῆς λιποθυμίας της ἀκόμη, ὑπήκουσεν, εὐχαριστημένη νὰ γείνῃ ἡ ἐξήγησις ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Τῇ ἐφαίνετο πλέον, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις εἰς αὐτὴν εἶχεν ἀφιερώσει τὸν τελευταῖόν του λογισμόν, ὅστις εἰς αὐτὴν εἶχεν ἐναποθέσει τὴν τελευταίαν του ἐλπίδα, τῇ ἀνῆκεν ἐξ ὁλοκλήρου. Ἐστενοχωρεῖτο βλέπουσα ξένους ἐντὸς τοῦ θαλάμου του· ἡ παρουσία ἰδίως ἐκείνων, οἵτινες ἂν καὶ ἐλέγοντο φίλοι του, εἶχον δειξει τόσην ἀχαριστίαν, τῇ ἦτο ἀνυπόφορος. Τῇ ἐφαίνετο ὕβρις πρὸς τὸν θάνατον, ἱεροσυλία.

Βλέπων τὴν Ἐλίζαν παρακολουθοῦσαν, ὡθοῦσαν σχεδὸν αὐτὸν εἰς τὴν αἴθουσαν, κλείουσαν βιαίως τὴν θύραν καὶ τοποθετουμένην ὀρθίαν μεθ' ὑπεροψίας ἐνώπιόν του, ὁ λοχαγὸς ἠπόρει μὴ δυνάμενος νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον. Τῷ ἐφαίνετο μεταμορφωθεῖσα· μὲ τὴν ὠχρότητα ἐκείνην, μὲ τὴν ἀνάστατον κόμην της, μὲ τοὺς φλογεροὺς ὀφθαλμούς της, μὲ τὸ ἄγριον ἦθός της, μὲ τὸ στόμα πλῆρες ἀπειλῶν δὲν τὴν ἀνεγνώριζε πλέον. Ἦτο εὐθυτενής· δὲν εἶχε πλέον

τὴν ἀσθενικὴν ὄψιν, δὲν ἦτο κεκυρὸς τὸ σῶμά της. Ἐφαίνετο εὔρωστος, εὐειδής· ἦτο ἄλλη γυνὴ καὶ ὄχι ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε.

Τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε ταραχὴν καὶ ἀμηχανίαν, ἐποίει δὲ ἀηδέστατον μορφασμὸν πειρώμενος νὰ προσποιηθῇ ἀταραξίαν. Ἀνεζήτει λέξεις ἀλλὰ δὲν εἶξευρε τί νὰ εἴπῃ.

Ἡ ἔκπληξίς του ἠύξησεν ἔτι μᾶλλον ὅτε, ἐνῷ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὸς θὰ ὡμίλει πρῶτος καὶ θὰ ἐρώναζεν, εἶδε τὴν Ἐλίζαν ὀρθίαν ἐναντίον του νὰ σταυρώσῃ τὰς χεῖρας καὶ νὰ τῷ εἴπῃ ἀφόβως:

—Ἦλθες τέλος πάντων· ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἐσκέφθης ὅτι ἐχρειώστεις μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸν ἀτυχῆ.

Ὁ Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἀνεκινήθη, ἔχωσε τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ κόλπου του, ἔλαβε στάσιν ἀγέρωχον, ἀλλὰ δὲν εὗρέ τι πρόχειρον ν' ἀπαντήσῃ. Ἐνόμιζεν ὅτι εὗρε τὴν ἐξήγησιν τοῦ συμβαίνοντος ἀλλοκότου πράγματος καὶ εὕρισκε τοῦτο ἁπλούστατον.

Ἐκεῖνο τὸ κούτσουρο, ἡ ξετσίπωτη, ἡ ἄσχημη, ἤτις τὸν ἠγάπα ἄλλοτε ἕνεκα τῶν πρὸς αὐτὴν εὐεργεσιῶν του, τὸν ἐμίσει τώρα· καὶ διατί; Ἦτο ἁπλούστατον· διότι ἡ ἀθλία ἐκείνη ἦτο ἡ παλλακὴ τοῦ Ἀριστείδου καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ συγχωρήσῃ ἐκεῖνον ὅστις εἶχε φονεύσει τὸν ἐραστήν της καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχετο νὰ τὴν εὕρῃ. Ἦτο φυσικώτατον· εὑρίσκετο ἐνώπιον τῆς ἐρωμένης ἐκείνου τὸν ὁποῖον εἶχε φονεύσει αὕτη τὸν ἐθεώρει ὡς δολοφόνον, διότι ὁ Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἦτο πεπεισμένος ὅτι ὁ Ἀριστείδης εἶχε πέσει νεκρὸς ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ του, ἀλλ' ἔμελλε τοῦτο νὰ μείνῃ οἰκογενειακὸν ἀπόκρυφον.

Ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ ἀπαντήσῃ πρὸς τὴν νεάνιδα, ἥτις ὡθουμένη ἐκ τοῦ αἰσθήματός της εἶχε μεταβῇ ὅπως ἀγρυπνήσῃ παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ ἀνδρὸς ὃν ἠγάπα· ἐσκέφθη ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ πλησίον τοῦ θύματός του ἦτο φυσικὸν νὰ τὴν παροργίσῃ καὶ ἐσιώπησεν.

Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἦν καὶ μόνον ἐσκέφθη, ὅτι ὁ γυναικάδελφός της

ἤρχετο νὰ πράξῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐφοβεῖτο ὁ Ἀριστείδης Δερφάρζ, καὶ ὡς πρὸς τὸν ὁποῖον ἐφίστα τὴν προσοχήν της εἰς τὴν ἐπιστολήν του· ἤρχετο νὰ ἐρευνήσῃ τὰ ἔγγραφα τοῦ φίλου του ὡς εἶχε πράξει καὶ ἡ ἀδελφή της. Καὶ ἦτο σχεδὸν ἀποφασισμένη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ ἐκδικήσῃ τὸν ἀτυχῆ ὅστις ἐπίστευεν εἰς τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ἣν ἠγάπα καὶ ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ μὴ ὑπακούσῃ εἰς τὴν μετὰ θάνατον παραγγελίαν του καὶ νὰ ἐγχειρίσῃ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν γυναικάδελφόν του. Ἀλλ' ἡ σκέψις της αὕτη διήρκεσε μόλις μίαν στιγμὴν εὐθὺς ἔπειτα μετέβαλε γνώμην.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα.

— Δὲν εἶξευρα ὅτι ἦσο ἐδῶ... Δὲν εἶνε οὔτε ὁ τόπος οὐδὲ ἡ ὥρα κατάλληλος διὰ νὰ κρίνω τὴν διαγωγήν σου· θὰ ὁμιλήσωμεν ἀργότερα·

Ἡ Ἐλίζα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τὴν διαγωγήν μου δὲν θὰ τὴν κρίνῃς ποτέ, εἶπεν. Ἔφυγα ὁριστικῶς ἀπὸ τὴν οἰκίαν σας... καὶ, χάριτι Θεᾷ, δὲν θὰ ξαναπατήσω πλέον.

Εἶτα μετὰ πικροῦ μειδιάματος, ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ὁ λοχαγὸς τὴν ἐνόμιζεν ἐρωμένην τοῦ Ἀριστείδου, προσέθηκε:

— Ἐδῶ εἶμαι εἰς τὴν κατοικίαν μου. Γνωρίζεις ὅτι ἐκείνην τὴν ὁποίαν μετεχειρίζεσο ὡς ὑπηρέτριαν ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀριστείδου Δερφάρζ.

— Μὴ κάμνῃς σὲ παρακαλῶ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τόσον σκανδαλώδη ἐξομολόγησιν.

— Ὄχι, πρέπει νὰ μάθῃς τί σκοπεύω νὰ πράξω. Πολὺ θὰ σὲ βασανίσῃ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν δύναμαι νὰ συντηρήσω τὸν ἑαυτόν μου... ὅτι εἶμαι πένης.

Ὁ λοχαγὸς ἐνόησε καλῶς τὴν φορὰν ταύτην τὴν πικρίαν καὶ τὴν εἰρωνίαν τῆς φράσεως ταύτης, καὶ ἀπήντησεν ἀγερώχως:

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν εἶνε ἐδῶ τόπος κατάλληλος νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου.

— Ἀπεναντίας... Μάθετε ὅτι εἶμαι ἡ κληρονόμος τοῦ Ἀριστείδου Δερὰρζ, ἐραστοῦ μου.

— Εἶνε φοβερόν!... εἶνε σκανδαλῶδες ν' ἀκούῃ κανεὶς τοιαῦτα πράγματα ἐδῶ μέσα... Καὶ τώρα, τώρα, ὅτε δὲν μᾶς ἔχεις ἀνάγκην δεικνύεις τὴν καλήν σου καρδίαν, ἀχάριστε!

— Ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν λέξιν ἀπὸ τὰ χείλη σου...

— Τί λέγεις;

— Ἐγὼ εἶμαι ἀχάριστος! τί! ἐγώ, αἴ; Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν εἰσῆλθα εἰς τὴν οἰκίαν σας, οὔτε μίαν λέξιν ἐνθαρρύνσεως δὲν ἤκουσα, οὔτε μίαν λέξιν στοργῆς· μὲ μετεχειρίσθητε ὡς τὴν τελευταίαν δούλην, μὲ ἀδιακόπους ἐπιπλήξεις καὶ ὕβρεις, χωρὶς νὰ μοῦ δίδετε οὐτέ μίαν κἂν ἡμέραν ἀναπαύσεως. Ἐγὼ ἤμην τὸ σκυλὶ τὸ ὁποῖον ἐφύλασσε τὴν οἰκίαν καὶ ἡ ἀνταμοιβή μου ἦτο πάντοτε αἱ ὕβρεις καὶ οἱ χλευασμοί... Πάντα ταῦτα ἐτελείωσαν. Ἐσκέφθης καὶ εἶπες: «Αὐτὴ ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ φίλου μου· ἐγὼ ἐφόνευσα τὸν φίλον μου καὶ δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα παρὰ ἂν τὴν διώξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου.» Ἤθελες νὰ μὲ διώξῃς καὶ ἐγὼ σὲ προέλαβα καὶ ἐδραπέτευσα, διότι σεῖς καὶ ὄχι ἐγὼ μὲ ἐκάμνετε νὰ αἰσχύνωμαι.

— Ὦ! αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ!...

— Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀναπαύεται ἐκεῖ μέσα λησμονημένος, ἦτο ὁ φίλος σου... Σὺ τὸν ἐφόνευσες...

— Ναί, ἦτο δυστύχημα, ἀληθῶς· ἀλλὰ σὺ ἦσο ἡ ἀφορμή.

— Ἔστω· ἦτο δυστύχημα, ἀλλ' ἦτο φίλος σου καὶ ἔπρεπε νὰ αἰσθανθῇς μεγάλην θλῖψιν καὶ μεταμέλειαν, ἂν ὄχι ἔλεγχον, ἀφοῦ σὺ τὸν ἐφόνευσες νομίζων, ὅτι ἐπυροβόλεις καθ' ἑνὸς κακούργου. Τί ἠσθάνθης ὅμως; ... Ἀπεκόμισαν τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν κατοικίαν σου καὶ σὺ δὲν ἐφρόντισες πλέον περὶ αὐτοῦ. Σὺ ἦσο ὁ μόνος του φίλος καὶ ὅμως οἱ ξένοι καὶ οἱ ἀδιάφοροι ἐμερίμνησαν περὶ τῆς κηδείας

του καὶ ἂν δὲν ἤμην ἐγώ, μόνη ἡ ἀστυνομία θὰ ἐφρόντιζε νὰ μεταφέρῃ τὸ σῶμά του εἰς τὴν ὑστάτην του κατοικίαν!... Σὺ καὶ ἡ ἀδελφή μου εἴσθε ἀχάριστοι καὶ διὰ τοῦτο σᾶς ἀπαρνοῦμαι.

— Ὦ! μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται. Φεύγεις, ἀφοῦ σὲ ἀνεθρέψαμεν. Πολὺ καλά· δὲν σοῦ ζητοῦμεν τίποτε, δὲν ζῆτε ὅμως περισσότερον σεβασμόν. Εὑρίσκεσαι εἰς ἡλικίαν, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κρατήσω ἀκόμη καὶ νὰ σὲ ἐμποδίσω νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μᾶς καταισχύνῃς διάγουσα τὸ στάδιον τὸ ὁποῖον ἤρχισες μέσα εἰς τὴν οἰκίαν μας..

— Ὦ! εἶνε μερικὰ ἐλαττώματα μεταδοτικά!... ἀπήντησε γελῶσα μὲ κακίαν ἡ νεᾶνις.

— Τί ἐννοεῖς;... ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς ἀπειλητικός... Ἡμεῖς εἴμεθα ἡ οἰκογένειά σου καὶ ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐποπτεύωμεν τὴν διαγωγήν σου... Ἀκριβὰ θὰ πληρώσῃς ὅ,τι εἶπες...

— Μὴ τὸ λέγῃς αὐτό. Σᾶς μισῶ καὶ δύναμαι νὰ σᾶς βλάψω καὶ νὰ σᾶς κάμω νὰ δυστυχήσητε. Ἂν ἠξεύρετε πόσον μετεβλήθη ἡ καρδία μου κατ' αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας!...

— Μὰ αὐτὴ μὰ ἀπειλεῖ, αὐτὴ ἡ...!

Ἡ Ἐλίζα ἀνώρθωσε τὴν κεφαλὴν ἀγέρωχος καὶ ἐσταμάτησε τὴν ὕβριν ἐπὶ τῶν χειλέων του λέγουσα :

— Αὐτὴ ἡ...; Τόλμησε νὰ εἴπῃς τὴν λέξιν!..

Καὶ μὲ μειδίαμα νευρικόν, μὲ ὄμμα φλογερὸν ἐξηκολούθησε :

— Τόλμησε!.. εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου διότι εἶμαι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐραστοῦ μου· τοῦ ἐραστοῦ μου, ναί!... σὺ τὸ διεκήρυξες εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὅτι ἦτο ἐραστής μου.

— Τολμᾷς νὰ ἰσχυρισθῇς τὸ ἐναντίον;

— Ὄχι σήμερον, δὲν θέλω νὰ σὲ ἐκδικηθῶ ἀκόμη.

— Τί ἐννοεῖς;... ἂς τελειώσωμεν μὲ αὐτὰς τὰς ἀπειλάς... τώρα θὰ σοῦ δείξω!

Καὶ ἐνῷ προύχώρει κατ' αὐτῆς ἀπειλητικός, ἐκείνη ὥρμησε βαίως καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος λέγουσα:

— Ἐνώπιόν του σηκώνεις τὴν χεῖρά σου ἐναντίον μου;

— Ἐλίζα, πρόσεξε! θὰ τελειώσῃ κακά, τὸ πρᾶγμα.

— Καὶ διὰ σὲ θὰ τελειώσῃ κακὰ, σοὶ τὸ ὁρκίζομαι. Πήγαινε, σὲ παρακαλῶ, ἀναχώρησε.

— Καὶ διατί;

— Μεῖνε ἂν θέλῃς, ἀλλ' ἠμπορεῖ νὰ δυσαρεστηθῇς ἂν ἀκούσῃς τοὺς ἀνθρώπους νὰ λέγουν δεικνύοντές σε: «Ἴδου ὁ δολοφόνος παρακολουθῶν τὴν κηδείαν τοῦ θύματός του! Ἴδου ὁ κ. Τενὰρ δὲ Μαρδὺ παρακολουθῶν τὸν νεκρὸν τοῦ ἐραστοῦ τῆς γυναικαδέλφης του.»

— Ἀθλία! ἀνεβόησεν ὁ λοχαγὸς μετὰ φρικτῆς βλασφημίας.

Ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἠρυθρίασεν ὡς νὰ τὸν εἶχον ραπίσει· αὐτός, ὁ βίαιος ὁ παράφορος ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἶχε συγκρατήσει τὸν ἑαυτόν του· ἐπειδὴ εὑρίσκετο πλησίον νεκροῦ εἶχε μετριάσει τὴν φωνήν του, καταστείλει τὴν ὀργήν του εἶχεν ἐπιβάλει σιγὴν εἰς τὸ φιλοτάραχον καὶ ἀθάμα στον ἰδιωμά του. Ἀλλ' ἡ δοκιμασία ἦτο ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών του καὶ ἡ ὀργή του ἐξερράγη. Εὕρισκεν ὅτι ἦτο γελοῖον νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῆς νεάνιδος, ὅτι ἦτο ποτὲ ἀπὸ αὐτὸς ὅστις κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1851 εἶχε βάψει ἐρυθρὰ τὰ ὑποδήματά του ἐκ τοῦ αἵματος τῶν θυμάτων τῆς λεωφόρου Ποασκνιέρ, ἐπρυσπαιήθη τόσην ἐπιρίλαξιν ἀπέναντι ἑνὸς νεκροῦ.

Ἐξανέστη λοιπὸν καὶ τείνων ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν ἀρῆκε διέξοδον εἰς τὴν ὀργήν του.

— Ὢ ὡς!.. ἀνέκραξεν, ἐσὺ χαμένη, τολμᾷς νὰ μοῦ ὁμιλῇς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Κανεὶς ποτὲ δὲν ἐτόλμησε νὰ τὸ πράξῃ. Ἐσύ, διεφθαρμένη, λέγεις ὅτι κρατεῖς τὴν ζωήν μου εἰς τὰ χέριά σου καὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς διατί;... Δὲν μ' ἐγνώρισες ἀκόμη... προτιμῶ νὰ σὲ πνίξω καλλίτερα.

Καὶ ταῦτα λέγων ὥρμησε κατὰ τῆς Ἐλίζας κατεδίωξεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τὸν βραχίονα, ἡ δὲ ταλαίπωρος νεᾶνις ἔντρομος κατέφυγεν εἰς τὴν κλίνην, ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ αὐτόθι σωτηρίαν. Ὅτε ὁ λοχαγὸς τῇ εἶπε: «Δὲν μ' ἐγνώρισες ἀκόμη,» ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι οὐδέποτε τῷ ὄντι ἡ Ἐλίζα τὸν εἶδε τόσον ἄγριον Διὰ μιᾶς ἀνεραίνετο ὁ γηραιὸς στρατιώτης τῆς Ἀφρικῆς, ὁ συλητὴς τοῦ θερινοῦ Ἀνακτόρου τῆς εἰς Κίναν ἐκστρατείας, ἔξαλλος καὶ μεθυσμένος ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐκράτει τὴν νεάνιδα ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ δι' ἑνὸς βιαίου κινήματος ἔρριψε αὐτὴν γονυπετῆ πρὸ τῶν ποδῶν του.

Ἡ γενναία κόρη ἀνέκραξεν:

— Δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ μ' ἐγγίσῃς ἐδῶ!... ἔμπροσθεν ἐκείνου!..

— Αὖ!.. καὶ τί μὲ μέλει δι' αὐτόν; τὸν συλλογίζομαι ὅσον συλλογίζομαι καὶ σέ! ἀπήντησεν ὁ λοχαγός. Σιώπα καὶ δός μου αὐτὸ ὅπου κρύπτεις.

Καὶ κρατῶν αὐτὴν πάντοτε ἐκ τοῦ βραχίονος ἔτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ ἐρευνήσῃ ἐντὸς τοῦ κόλπου της. Ἡ Ἐλίζα ἀνωρθώθη κραυγάζουσα, ἀνθισταμένη, παρασύρουσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης... Ἐπάλαιον ἀμφότεροι· ἡ Ἐλίζα ἠμύνετο κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου αὐτῆς, λυσίκομος, παράφορων σχεδόν, δάκνουσα λυτσωδῶς τὴν χεῖρα ἥτις ἤτις ἐζήτει ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τοῦ κόλπου της τὴν κεκρυμμένην ἐπιστολήν. Αὐτὸς ἀνηλεὴς τὴν ἀνέτρεπε, τὴν ἔτυπτε σχεδόν, βλασφημῶν ὡς δαιμονιῶν. Ἦτο φοβερὰ ἡ πάλη ἐκείνη ἔμπροσθεν ἑνὸς πτώματος ἐντὸς τοῦ νεκρικοῦ θαλάμου... Ἡ νεᾶνις ἀνθίστατο γενναίως, ὅτε ἀπαυδήσας ἐπὶ τέλους ὁ κ. δὲ Μαρδὺ καὶ λυσσῶν δι' ὅσα ἐξηκολούθει ἐκείνη νὰ λέγῃ ἐνῷ ἐπάλαιε, τὴν ἥρπασεν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ καὶ τὴν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, λέγων:

— Φθάνει εὐλογιοκομμένη, μὴ κινηθῇς πλέον καὶ δόσε μου τὴν ἐπιστολήν, μὲ τὴν ὁποίαν, ὡς λέγεις, δύνασαι νὰ ἐκδικηθῇς...

— Δέν σου τὴν δίδω!... εἶσαι ἄθλιος!..

— Δόσε μού την, εἰδεμὴ σὲ πνίγω...

— Εἶσαι ἄνανδρος...

— Ὦ! εἶνε πάρα πολύ.

Καὶ ὁ δὲ Μαρβῦ ἐρράπισε τὴν νεάνιδα τόσον ἰσχυρῶς ὥστε ἡ κεφαλή της ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης· ἀλλ' αὕτη ἀνηγέρθη καὶ ἐνῷ ὁ λοχαγὸς ἁρπάσας τὸ περιλαίμιον τῆς ἐσθῆτός της διὰ κινήματος βιαίου, ἔσχιζε τὸν στηθόδεσμόν της ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς της τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπαλλασσομένη ἔδραμε πρὸς τὴν αἴθουσαν κράζουσα:

— Βοήθειαν!... βοήθειαν!...

Ὁ Τενὲρ δὲ Μαρβῦ τὴν παρηκολούθησε, τὴν ἥρπασεν ἐκ τοῦ φορέματος καὶ συλλαβὼν διὰ τῆς ἑτέρας χειρὸς τὴν χεῖρα ἐκείνης ἐν ᾗ ἐκράτει τὴν ἐπιστολὴν προσεπάθει μανιωδῶς νὰ συντρίψῃ τὰ δάκτυλά της διὰ νὰ τῇ τὴν ἁφαιρέσῃ. Ἡ Ἐλίζα ἐξηκολούθει νὰ κράζῃ:

— Βοήθειαν, βοήθειαν!..

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! ἐβόα ὁ λοχαγός· ἂς ἔλθῃ ὅποιος θέλει· ἐγὼ θὰ ἰδῶ τί εἶνε αὐτὸ ὅπου κρύπτεις.

Βιασθεῖσα ἐκ τοῦ τόνου ἡ Ἐλίζα ἤνοιγεν ἤδη τὰς χεῖράς της, ὁ δὲ λοχαγὸς ἥρπαζε τὴν ἐπιστολήν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσώρμησαν ἡ θυρωρὸς μετὰ τῶν κατοικούντων ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀκούσαντες τὰς κραυγάς. Ἡ Ἐλίζα ἀνέκτησε τὸ θάρρος της, ἔθλιψε τὴν χεῖρά της καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐσχίσθη. Ὁ Τενὲρ δὲ Μαρβῦ εἶχεν ἁρπάσει ἐν τεμάχιον αὐτῆς. Βλέπων ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος περισταλίζον τὴν νεάνιδα, ἀνέλαβεν εὐθὺς τὴν ἀταραξίαν του, ἐνῷ ἡ Ἐλίζα λιποθυμος σχεδὸν ἔπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνων, οἵτινες τόσον ἐγκαίρως εἶχον δράμει πρὸς βοήθειάν της.

Ὁ λοχαγὸς ἐμαίνετο βλέπων τὰ ἥκιστα εὐνοϊκὰ πρὸς αὐτὸ βλέμματα τῶν νεωστὶ ἐλθόντων. Ἡ Ἐλίζα ἀπεναντίας ἐνέπνεεν οἶκτον καὶ συμπάθειαν εἰς πάντας. Ἡ ἀτυχὴς νεᾶνις ἔκειτο λυ-

σίκομος, μὲ τὸν στηθόδεσμον ἐσχισμένον· ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ της ἐφαίνοντο ἀκόμη τὰ ἴχνη τῶν χειρῶν τοῦ λοχαγοῦ καὶ ὅλοι ἔσπευδον νὰ τὴν περιποιηθῶσι.. Διὰ ν' ἀποτρέψῃ τὰς συμπαθείας ταύτας ὁ Τενὲρ δὲ Μαρβῦ ἐσκέπτετο τί ὤφειλε νὰ εἴπῃ. Ἐδείκνυεν ἤδη τὸ τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀνακράξῃ:

— Ἤθελε νὰ κλέψῃ καί...

Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα τὸν προέλαβε καὶ ὑψηλῇ τῇ φωνῇ μεθ' ὑστάτης προσπαθείας ἀνεβόησεν· ἤθελε νὰ κλέψῃ καὶ νὰ μὲ πνίξῃ. Ἤθελε νὰ συντρίψῃ τὰς σφραγῖδας, τὰς ὁποίας ἐγὼ ἐφύλαττον.

Οἱ παρεστῶτες ἀνεβόησαν.

— Ἐγώ!! ἔκραξεν ὁ κ. δὲ Μαρβύ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασαν καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τοῖς ἐξήγησαν τὰ διατρέξαντα ἐπὶ τῇ νέᾳ δὲ διαβεβαιώσει τῆς Ἐλίζας καὶ μάλιστα ἀφοῦ παρετήρησαν ὅτι πράγματι μία ταινία εἶχεν ἀποσπασθῇ κατὰ τὴν πάλην, παρὰ τὰς ἀρνήσεις τὰς ἀπειλὰς καὶ τὰς βλασφημίας του, αἵτινες ἴσως μάλιστα συνέτειναν, ὡδήγησαν τὸν λοχαγὸν εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ὅλοι οἱ παρεστῶτες τὸν συνώδευσαν καὶ ἡ συνοδεία αὕτη ἦτο βεβαίως ἥκιστα κολακευτικὴ δι' αὐτόν.

Ζ'. — ΣΚΗΝΗ ΣΥΖΥΓΙΚΗ.

Μείνασα μόνη ἡ Ἐλίζα, ἀφοῦ ὑπωσοῦν τὴν περιεπυιήθη καὶ τὴν περιέθαλψεν ἡ θυρωρός, συνῆλθε. Διὰ δευτέραν φορὰν εἶχε σώσει τὴν ἀδελφήν της. Παρετήρησε τὸ ἐναπομένον εἰς χεῖράς της μέρος τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐπείσθη ὅτι δύσκολον εἶνε νὰ ἐξαχθῇ ἡ κυρία ἔννοια αὐτῆς ἐκ τοῦ ἀποσπασθέντος τεμαχίου· ἄλλως τε ἦτο πιθανώτατον ὅτι ὁ γαμβρός της δὲν θὰ διετήρει τὸ ἀφαιρεθὲν τεμάχιον.

Ἐνῷ ἐκαλλωπίζετο καὶ διηυθέτει τὴν ἐνδυμασίαν της διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῆς πάλης ἣν ὑπέστη, ἀνελογίζετο ὅλα τὰ συμβάντα. Ἡ ἀπόφασίς της ἐγένετο ἀμετάτρεπτος ὄχι μόνον τοὺς ἐμίσει, ἀλλὰ καὶ ἐπόθει νὰ ἐκδικηθῇ κατ' αὐτῶν τῶν ἀθλίων ἐκείνων.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ γαμβρός της ἦτο ἀνὴρ βάναυσος, φύσει κτηνώδης, ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἀφοῦ διατελέσωσι κακοὶ στρατιῶται, κερδίζουσι τοὺς βαθμοὺς ἕνεκα ἀρχαιότητος, ἀλλὰ μέχρι τότε τὸν ἐσίθετο, ἐκλαμβάνουσα αὐτὸν ὡς ἔντιμον ἄνθρωπον· ἀλλὰ τώρα ἠδυνήθη μετὰ τρόμου νὰ τὸν κρίνῃ δικαιότερον καὶ ἐπείθετο ὅτι ἦτο ἱκανὸς οὐδὲ ἀπέναντι τοῦ φόνου νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὅπως κατορθώσῃ τὸν σκοπόν του. Ὁ εἷς ἦτο ἀντάξιος τοῦ ἑτέρου. Ἡ ἀδελφή της ἐστερεῖτο καρδίας· ἐκεῖνος ἐστερεῖτο παντελῶς οἴκτου, καὶ ἂν μίαν ἡμέραν οἱ δύο οὗτοι ἤθελον συγκρουσθῇ ἡ σύγκρουσις ἔμελλε νὰ εἶνε φοβερά. Ἦτο εἰς ἄκρον τεταραγμένη· ἐπόθει νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τῆς μνήμης της τὴν συμβᾶσαν σκανδαλώδη σκηνήν, ἀλλὰ τῇ ἦτο ἀδύνατον. Ἀνεσκίρτα συνεχῶς, ᾐσθάνετο στενοχωρίαν· ἤθελε νὰ κλαύσῃ, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ· οἱ ὀφθαλμοί της ἔμενον ξηροί. Παρεκάλεσε τὴν θυρωρὸν νὰμείνῃ ἐντὸς τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ὑποδέχηται τοὺς ἐρχομένους καὶ αὐτὴ ἀπεσύρθη ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος. Ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην, ἐστήριξε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ προτείνουσα τὴν κεφαλήν, ὡσεὶ ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ ἐγγύθεν πρὸς τὸν κοιμώμενον τὸν ὕστατον ὕπνον, τῷ εἶπε:

— Χαῖρε, χαῖρε! βλέπεις ὅτι ὅλοι ἐγωϊστα ἦταν οἱ περὶ σέ· κανεὶς δὲν σὲ ἐνεθυμήθη, κανεὶς δὲν ἔχυσεν ἓν δάκρυ· καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος ἦλθον χάριν τῶν σκοπῶν των. Ἀλλὰ σοὶ ὁρκίζομαι, ἀτυχῆ λησμονημένε, ὅτι ἐγὼ θὰ σ' ἐκδικήσω. Αἱ δύο αὗται ἡμέραι ἰσοδυναμοῦσι πρὸς δέκα ἔτη δι' ἐμέ, καὶ ἀφοῦ ὅλοι ἔχουσιν ὡς ἔμβλημα τό: «καθένας διὰ λόγου του καὶ ὁ Θεὸς δι' ὅλους» ἐγὼ θὰ τοὺς τιμωρήσω διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἐλαττώματος. Ἀριστείδη Δερᾶζ, ἐπειδὴ σὺ μόνος ἐσκέφθης καὶ ἐπρονόησες περὶ ἐμοῦ ἐνῷ ἤμην πτωχὴ καὶ θυσιασμένη, σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι αἰωνίως θὰ σὲ ἐνθυμῶμαι, σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ τιμωρήσω ἐκείνους αἵτινες σ' ἐλησμόνησαν, ἂν καὶ ὤφειλον εἰς σὲ τὰ πάντα . . .

Καὶ στηρίξασα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας της ἔμεινεν ἐν τοιαύτῃ θέσει θρηνοῦσα ἅμα καὶ προσευχομένη, μέχρις ὅτου ἦλθον οἱ ἐπιτετραμμένοι τὰ τῆς κηδείας ὅπως ἐκτελέσωσι τὰ πένθιμα αὐτῶν καθήκοντα. Ἡ Ἐλίζα κατῆλθε τότε εἰς τὸ φυλακεῖον τῆς θυρωροῦ. Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσται ὅτι αὐτόθι εἶχεν ἀποθέσει τὰ ὀλίγα ἐνδύματα, ἅτινα παρέλαβε μετ' αὐτῆς ἀπελθοῦσα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἀδελφῆς της. Ἐνεδύθη ἐν τάχει ἐκλέξασα ἐκ τῆς πτωχικῆς ἱματιοθήκης της ὅ,τι εὗρε καταλληλότερον καὶ ἀνέμεινεν ἐν τῷ φυλακείῳ τὴν ὥραν τῆς κηδείας, ἀποφεύγουσα οὕτω ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις τῶν περιέργων, οἵτινες προσήρχοντο ὅπως συνοδεύσωσι τὸν νεκρὸν εἰς τὴν ἐσχάτην του κατοικίαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κηδεία διευθύνετο πρὸς τὸν ναόν, ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρσῦ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἀστυνομικοῦ καταστήματος λυσσῶν, βλασφημῶν καὶ ὁρκιζόμενος ὅτι θὰ ἐπλήρωνεν ἀκριβὰ ἐκείνην ἡ χαμένη τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον ἔπαιξεν. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του εὗρε τὴν σύζυγόν του λίαν τεταραγμένην καὶ ἀνήσυχον διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὸ αἴτιον τὸ παρακινῆσαν

τὸν σύζυγόν της νὰ ἐξέλθῃ πρὶν αὐτὴ ἐξυπνήσῃ. Τῇ εἶπεν ὅτι μικρά τις ἐπιστολὴ ἦν εὗρεν ἐντὸς τῆς παρὰ τὴν θύραν θήκης τῶν ἐφημερίδων τὸν παρεκίνει νὰ μεταβῇ πάραυτα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ φίλου του Ἀριστείδου Δερὲρζ ὅπου θὰ ἐμάνθανε πράγματα σπουδαιότατα δι' αὐτόν. Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔφερεν ὑπογραφήν· ἐν τούτοις ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ ὑπάγῃ. Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Αὐρηλία ἐγένετο πελιδνή.

Ὁ λοχαγὸς σκυθρωπὸς δὲν προσεθήκεν ἄλλο τι. Περιήρχετο κατὰ μῆκος καὶ πλάτος ἐντὸς τοῦ ἐστιατορίου, μὴ θέλων νὰ εἴπῃ τι εἰς τὴν σύζυγόν του περὶ τῆς συναντήσεως ἣν ἔσχεν. Εἶχε τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων καὶ περιεπάτει, ὅτε αἴφνης ἐξήγαγεν ἓν τεμάχιον χάρτου.

— Ἄ!. εἶπεν.

Ἦτο τὸ τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς ὅπερ ἀφήρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς Ἐλίζας. Ἔκπληκτος ἡ σύζυγός του παρηκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος. Ὁ λοχαγὸς ἀρῆκε φρικτὴν βλασφημίαν καὶ σφίγγων ἀπειλητικῶς τὴν πυγμὴν ἀνέκραξεν:

— Εἶνε ἀδύνατον!.. Ποτὲ θέλουν νὰ κοροϊδεύσουν!..

Καὶ ἡ μορφή του ἐφλογίσθη πάραυτα ἐκ τῆς ὀργῆς.

Ἀνέγνωσε πάλιν τὸ τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἐγρύλλισε :

— Κάτι σκοτεινὸν τρέχει ἐδῶ μέσα.. θέλω νὰ τὸ μάθω!

Ἡ Αὐρηλία λίαν ἀνήσυχος προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ τεμαχίου ἐκείνου τῆς ἐπιστολῆς, τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀφορμὴ τόσης ὀργῆς. Ὁ σύζυγός της εἶχε μεταβῇ τὴν πρωΐαν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστείδου· εἶδεν ἐκεῖ τὴν ἀδελφήν της. Μήπως εἶχε μάθει παρ' αὐτῆς ὅτι καὶ αὐτὴ μετέβη τὴν προτεραίαν; μήπως, ἀφοῦ δυσηρεστήθη μὲ τὴν ἀδελφήν της, αὕτη τὴν κατήγγειλεν εἰς τὸν σύζυγόν της; Ἀνέμενεν ἀγωνιῶσα.

Ἡ προσδοκία της δὲν ἦτο μακρά. Ὁ λοχαγὸς τὴν προσεκάλεσεν ἐπιτακτικῶς.

— Κυρία δὲ Μαρβύ, ἔλα ἐδῶ. Θέλω νὰ ὁμιλήσωμεν.

— Τί θέλεις φίλε μου; ἀπήντησεν ἡ Αὐρηλία πλησιάζουσα καὶ τρέμουσα ὅλη.

— Ἤμην τὸ πρωὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστείδου· ἐκεῖ εὗρηκα τὴν ἀδελφήν σου, διότι αὕτη τώρα ἔγεινεν ἡ οἰκοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἤθελε νὰ μὲ διώξῃ· μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μᾶς ἔκαμνε καὶ τῶν δύο ὅ,τι ἤθελε, διότι μᾶς εἶχεν εἰς τὰ χέρια της· ὅτι εἴμεθα ἄξιοι ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, δηλαδὴ καὶ οἱ δύο ἄξιοι περιφρονήσεως. Μοῦ ἔδειξεν ἐπιστολήν, πολὺ μεγάλην, καθὼς φαίνεται. Ἠθέλησα νὰ τῆς τὴν πάρω καὶ αὐτὴ μὲ ὕβρισεν. Ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν πνίξω. Ἂν δὲν ἤρχοντο, θὰ τὴν ἐξεμπέρδευα. Αὐτὴ ἔκαμε νὰ μὲ συλλάβουν... ἀλλὰ νὰ ὁποῦ μ' ἐλευθέρωταν.. Καὶ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβά.. Μοῦ μένει αὐτὸ τὸ κομμάτι ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν... Κάτι σὰν παράξενον τρέχει... Θκρρῶ πῶς ἐγὼ εἶμαι τὸ θῦμα.

Ἡ Αὐρηλία ἐγένετο πελιδνὴ καὶ ἐστηρίχθη διὰ τῶν χειρῶν ἐπί τινος ἐπίπλου διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Σὺ ἦσο πάντοτε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφήν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ λοχαγός. Ἦσθε καὶ αἱ δύο σύμφωνοι ἐναντίον μου. Σήμερον πρέπει νὰ μοῦ εἰπῇς τὴν ἀλήθειαν... ἐδίωξα τὴν μίαν· ἐν ἀνάγκῃ τὸ ἴδιο θὰ κάμω καὶ εἰς τὴν ἄλλη... τί σημαίνει αὐτό ; ἀπήντησε, κυρία δὲ Μαρβύ.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔτεινε τὸ τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς. Ἡ Αὐρηλία τὸ ἔλαβε μὲ τρέμουσαν χεῖρα καὶ τὸ ἀνέγνωσεν. Διὰ τοῦ πρώτου βλέμματος ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τοῦ Ἀριστείδου καὶ ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀπολέσῃ τὰς αἰσθήσεις.

Τὸ τεμάχιον περιεῖχε τὰς ἑξῆς διακεκομμένας φράσεις:

« Πλασθεῖσα ἐκ φύσεως ὡραία διὰ ν' ἀγαπᾷ... ἀνάγκην θωπειῶν καὶ εὗρε χυδαίαν ἀπότομον συμπεριφοράν... ἀπεναντίας ἐγέρετο δούλη... ἀπογοητεύσεως ταύ-

της ἐλησμόνησε τὰ καθήκοντά της... ἔγεινα ἀπερανταίας ἐραστής της... Πρέπει, Ἐλίζα... παρὰ ἔνοχος. »

Ἡ ἀτυχὴς γυνὴ ἦτο ἔντρομος διότι εὔκολον τῇ ἦτο νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενὰ τῶν φράσεων. Ἀλλὰ συναγαγοῦσα τὸ θάρρος της μεθ' ὑψίστης προσπαθείας ἐμειδίασε καὶ προσέβλεψε τὸν συζυγόν της λέγουσα:

— Δὲν ἐννοῶ . . . Τί σημαίνει αὐτό ;

— Ἀνάγνωσε ὀπίσω, διέταξε ξηρῶς ὁ λεχαγός.

Ὁ φόβος τῆς Αὐρηλίας ἐδιπλασιάσθη· ἔστρεψε τὸ τεμάχιον ἐκ τοῦ ἀντιστρόφου μέρους καὶ ἀνέγνωσε:

«... ποῦ κρύπτω τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας μὲ φέρεις.. παραδώσῃς πρὸς τὴν ἀδελφήν σου εἰς οἵαν κατάστασιν.. φέροντος ὡς ἐπιγραφὴν τὴν λέξιν ταύτην : Χαρά... δὲ Μαρβὺ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου... νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸ... νὰ ἐμποδίσω.»

Ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας ἡ Αὐρηλία, ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἔπρεπεν ἀναπιεύκτως νὰ ἐξαφανίσῃ τὰς ὑποψίας τοῦ λοχαγοῦ, ἔπρεπε νὰ εὕρῃ μίαν εὔλογον πρόφασιν καὶ καμμία ἰδέα δὲν ἤρχετο εἰς τὸ πνεῦμά της. Ἡ τελευταία αὕτη ἀπροσδόκητος προσβολὴ τὴν κατέβαλλεν.

— Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τί σημαίνουν αὐτά ; εἶπεν ὀργίλος ὁ κ. δὲ Μαρβύ.

— Φίλε μου, τί ἐξήγησιν θέλεις νὰ σοῦ δώσω ; . . ἀφοῦ δὲν καταλαμβάνω οὔτε λέξιν ἀπὸ αὐτά !

— Ἀνεγνώρισες τὸ γράμμα ;

— Ναί...

— Ἐμπρός λοιπόν!.. δὲν πρέπει νὰ μὲ ἀπατᾷς ἐπὶ πλέον.

Καὶ αὐθαδέστερος γενόμενος ἐκ τοῦ τρόμου τῆς συζύγου του, ἀρχίζων νὰ θεωρῇ βασίμους τὰς ὑποψίας του ὡς ἐκ τῆς ταραχῆς

της, ἥρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν της τὸ τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς καὶ προσεπάθησεν αὐτὸς νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

— Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε τοῦ Ἀριστείδου, τὴν εὗρεν ἡ Εὐλογιακομμένη εἰς τὴν κατοικίαν του: «Πλασθεῖσα ἐκ φύσεως ὡραία διὰ ν' ἀγαπᾷ..» πρόκειται περὶ σοῦ.

— Ὦ!...

— «...Ἀνάγκην θωπειῶν καὶ εὗρε χυδαίαν καὶ ἀπότομον συμπεριφοράν. . . » Οὕτω πως χαρακτηρίζεται ἡ ἰδική μου ἐντιμότης καὶ εἰλικρίνεια !... « . . . ἐλησμόνησε τὰ καθήκοντά της. . » «Ἔγεινα ἀπεναντίας ἐραστής της...» Αὐτὸ εἶνε φανερά... τὸ ἀκούεις;

— Μὴ μὲ τρομάζῃς!.. Τί ὑποθέτεις λοιπόν ; ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία μετ' ἀξιοπρεπείας, ἀνακτῶσα τόλμην καὶ ἐνεργητικότητα ἐνόσῳ ὁ κίνδυνος ἠὔξανεν.

— Ὑποθέτω.. ὑποθέτω ὅτι ἦμην βλάξ! Ὁ Ἀριστείδης ἦτο ἐραστής σου, ἀθλία!.. Καὶ ἁρπάσας αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἀνέτρεψε τόσον βιαίως, ὥστε ἔπεσε παρὰ τοὺς πόδας του.

— Μὲ ἐμπαίζετε ! ἐξηκολούθησε μανιώδης. Ἡ ἀδελφή σου σ' ἐβοηθοῦσε εἰς τοὺς ἔρωτάς σου. «Ποῦ κρύπτω τὰς ἐπιστολάς..» γράφει· « παραδώσῃς πρὸς τὴν ἀδελφήν σου. . » Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, διότι παρακάτω εἶνε γραμμένον τὸ ὄνομά μου.. ἐφοβεῖσθε τὴν παρουσίαν μου. Ἀθλία!.. ζήτησε ἔλεος! .

— Ὄχι, ὄχι!.. μὴ μὲ βασανίζῃς δὲν θὰ ζητήσω ἔλεος, διότι δὲν εἶμαι ἔνοχος.. Ζητῶ δικαιοσύνην.

— Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή;

— Μήπως εἰξεύρω ἐγώ;

— Καὶ αἱ ἀπειλαὶ ἐκείνης τῆς.. ἀχρείας ;

— Αἱ ἀπειλαὶ ἐκείνης ἴσα ἴσα ἔπρεπε νὰ σὲ πείσουν ὅτι ἐγὼ δὲν ἀνέθετα καμμίαν τοιαύτην παραγγελίαν εἰς τὴν Ἐλίζαν, ἥτις μὲ

μισεῖ σήμερον ὅσον καὶ σέ, καὶ περισσότερον ἴσως, διότι ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία ν' ἀνακαλυφθῶσιν αἱ σχέσεις της.

Ἡ τελευταία αὕτη δικαιολογία ἦτο τόσον λογική, ὥστε μετέβαλεν ἀμέσως τὰς ἰδέας τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ. Ἀμτέβαλλεν ἀκόμη, ἔτεινεν ὅμως τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Αὐρηλίαν καὶ τὴν ἀνήγειρεν. Αὕτη ἐνόησε παραχρῆμα ὅτι ἔπρεπε νὰ σπεύσῃ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας καὶ ἐξηκολούθησε διευθύνουσα ἐπιδεξίως τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς ἀδυναμίας τοῦ συζύγου της!

— Πῶς... καὶ εἶνε ἀνάγκη νὰ δικαιολογηθῶ ἐγὼ πρὸς σέ;... Διὰ πρώτην φορὰν, κύριε δὲ Μαρβύ, σὺ εὐγενὴς ἄνθρωπος καὶ στρατιωτικὸς ὕψωσες τὴν χεῖρα κατὰ γυναικός.. Καὶ ἕνεκα ποίας χαμερποῦς ἀφορμῆς! φεῦ!..

— Μά, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.. λάβε ὑπ' ὄψιν τὴν θέσιν μου!.. Δὲν ἤκουσες ἐσὺ ὅσα μοῦ εἶπεν ἐκείνη ἡ Εὐλογιακομμένη.

Καὶ ἔλεγε ταῦτα τεταραγμένος, αἰσχυνόμενος. Ἔρερε ταχέως τὴν παλάμην εἰς τὸν χονδρόν του μύστακα, διὰ νὰ κρύψῃ τοὺς νευρικοὺς μορφασμοὺς τοῦ στόματός του. Ἡ Αὐρηλία ἐπανέλαβε κλαίουσα σχεδόν :

— Ὄχι, Ἰλάριε, δὲν ἐπίστευσα ὅτι μ' ἐπερίμενε τοιαύτη τύχη. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου διότι ποτὲ δὲν σοῦ ἔκαμα κανὲν παράπονον, αὐτὴ εἶνε ἡ πληρωμὴ τῆς στοργῆς μου, τῆς ἀφοσιώσεώς μου; Καὶ πότε ἀμφέβαλες περὶ ἐμοῦ ; Διὰ ποίαν μου πρᾶξιν δύνασαι νὰ μὲ ἐπιπλήξῃς ; Τί πρᾶγμα ὕποπτον ἐξετέλεσά ποτε ; Ποῦ στηρίζεται ἐπὶ τέλους ἡ κατηγορία σου;

Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ δὲν εὕρισκε λέξιν καμμίαν ὅπως ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐπιτηδείους ἐρωτήσεις τῆς συζύγου του καὶ ἔμενε λίαν τεταραγμένος διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις ᾐσθάνετο ὅτι ἡ θέσις του ἦτο γελοία. Τίς γελοιωδέστερος ἐκείνου ὅστις βεβαιοῖ ὅτι ἀπατᾶται καὶ ἀναγκάζεται κατόπιν ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἐναντίον; Παρέχει αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἀφορμὴν ὅπως ἡ πλάνη μεταβληθῇ εἰς ἀλήθειαν.

Ἄλλως τε διὰ τὴν ἡλικίαν του ἡ παραφυρὰ ἦτο ἀνάρμοστος. Νέος ἀνὴρ ἐρωτευμένος, δικαιολογεῖται διὰ τὴν παραφορὰν τῆς ζηλοτυπίας του. Ἀλλ' αὐτὸς ἄνθρωπος σοβαρὸς, νὰ ταράσσηται τόσον σφοδρῶς ἄνευ ἀποδείξεώς τινος, ἄνευ τεκμηρίου, ἦτο ἀδικαιολόγητος!

— Τέλος πάντων, ἐψέλλισε, καλλίτερα ὅπου ἠπατήθην! Δὲν ἐπαραφέρθην δὲ καὶ πολύ.. Ἔπειτα ξεύρεις ἐσὺ τὸ ἰδιωμά μου, πόσον εἶμαι εὐερέθιστος.. Εἶνε φυσικόν, τί τὸ θέλεις!... Ἀλλ' ἂν ἤκουες καὶ σὺ ἐκείνην τὴν ἀχρεῖαν τὴν ἀδελφήν σου !.. Θὰ μοῦ εἶπῃς ὅτι τὸ ἔκαμε ἀπὸ πεῖσμα, ἀπὸ τὴν λύσσαν της.. ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν τὸ ἐσκέφθην αὐτὸ καὶ ἐνόμισα ὅτι... Ἔπειτα, αὐτὴ ἡ ἐπιστολή!.. αὐτὴ δὲν ἐξηγεῖται... Κακὸν ἐχθρὸν ἀπεκτήσαμεν

Ἡ Αὐρηλία ἐνόησεν, ὅτι ὑπὸ τὸ κρανίον τοῦ λοχαγοῦ ἔμενεν ἀκόμη ἡ ἀμφιβολία. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ῥῆγμα εἶχε γείνει, ἔπρεπεν ἀναποφεύκτως νὰ κυριευθῇ τὸ πνεῦμά του. Ἔλαβε λοιπὸν τὸ τεμάχιον τῆς ἐπιστολῆς εἰς τὰς χεῖράς της τολμηρῶς καὶ τῷ εἶπε:

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐξηγεῖται; .. ἀπεναντίας αὐτὴ εἶνε πιθανῶς ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν τῇ ἀπηύθυνεν ὁ κ. Δεφάρζ, ἀφοῦ ἀνεγνώρισες, ὡς λέγεις τὸν χαρακτῆρα του, καθότι ἐγὼ δὲν τὸν εἶδά ποτε. Θέλει ἴσως νὰ τὴν παραγορήσῃ διὰ τὴν δυσχερῆ θέσιν της, ἀφοῦ εἶνε ἐρωμένη καὶ παλλακίς του, καὶ τῇ διηγεῖται πιθανῶς ὅτι ἐγνώρισεν ἄλλην, ἥτις, « πλασθεῖσα ἐκ φύσεως ὡραία ὅπως ἀγαπᾷ, εἶχεν ἀνάγκην στοργῆς καὶ θωπειῶν καὶ εὗρεν ἐν τῷ συζύγῳ της χυδαίαν καὶ ἀπότομον συμπεριφοράν, ὅτι αὐτὴ ἀπογοητευθεῖσα ἐλησμόνησε τὰ καθήκοντά της. . . Δὲν συνέβη τὸ ἴδιον καὶ εἰς ἐσὲ τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ τῇ λέγει, διότι ἔγεινα ἐραστής σου... καὶ πρέπει νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃς, Ἐλίζα, ὅτι ὁ ἔρως μου μὲ ὦθησε καὶ δὲν εἶμαι ἔνοχος». Ἐξακολουθεῖ μὲ τὸ αὐτὸ ὕφος καὶ συνιστᾷ πρὸς αὐτὴν ἐχεμυθίαν. «Κρύπτω τὰς ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας μοὶ δίδεις καὶ πράξε καὶ σὺ τὸ ἴδιον. Δὲν πρέπει νὰ τὸ δεί-

ξης εἰς τὴν ἀδελφήν σου, εἰς τὴν κατάστασιν εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὴ εὑρίσκεται.» Ἴσως ἤμην τότε ὠργισμένη ἐναντίον της καὶ αὐτὴ τοῦ τὸ ὡμολόγησεν. Δὲν ἐννοῶ καλῶς ὅμως περὶ τίνος πρόκειται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος. Ἴσως πρόκειται διὰ κανὲν κόσμημα τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος τῇ ἐχάρισε καὶ τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἐγκεχαραγμένην τὴν λέξιν: Χαρά. Ἔπειτα ἐπειδὴ σὲ ἐρωτᾷ, λέγει: «Ἂν αὐτὸ ἐγένετο γνωστόν, δὲν εἶχε ἀπίθανον νὰ ἔλθῃ ἀμέσως ὁ δὲ Μαρβὺ εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὰ ἐπιπλά μου· τοῦτο πρέπει παντὶ σθένει νὰ ἐμποδίσωμεν». Αὐτὴ εἶνε ἐπάνω κάτω ἡ ἔννοια.

— Περίεργον! καλὰ λέγεις, εἶπεν ὁ λοχαγὸς Ἐκθαμβος. Καὶ ἐγὼ ἂν ἤμην ἀπαθὴς αὐτὴν τὴν ἔννοιαν θὰ ἔβγαζα... Ἀλλ' ἤμην παράφρων. Συλλογίσου νὰ μοῦ ἔλθῃ ἡ ἰδέα ὅτι ἡ σύζυγός μου εἶχεν ἐραστήν!.. εἶχεν ἀνάψει τὸ αἷμά μου. Θὰ σ' ἐφόνευα!...

— Αὐτὴ ἡ ὑποψία μὲ προσβάλλει.

— Ἔλα τώρα!... μὴ μνησικακῇς!..

— Μὲ δὲν ἐνθυμεῖσαι λοιπόν; δὲν συλλογίζεσαι; Ἂν ἤρχετο δι' ἐμὲ ὁ Δερὰρζ — καὶ μόνη αὐτὴ ἡ ἰδέα μὲ κάμνει νὰ ἐρυθριῶ — θὰ τὸν ἐδεχόμην τότε· δὲν θὰ τῷ ἔκαμνα ἀντίστασιν... Διατί ἐκραύγασας;...

— Εἶνε ἀληθές... συγχώρησέ με!

Καὶ ἐναγκαλισθεὶς τὴν σύζυγόν του, τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ στόμα λέγων:

— Σὲ ἀγαπῶ, Αὐρηλία, σὲ ἀγαπῶ!... εἶσαι ἄγγελος.

Ποτὲ δὲν εἶχεν εἰπεῖ τὸ παρόμοιον εἰς τὴν σύζυγόν του. Καὶ μετὰ τὴν στιγμιαίαν ταύτην παραφορὰν τῆς τρυφερότητός του προσέθηκεν:

— Εἰξεύρεις ὅμως Αὐρηλία... πρέπει νὰ προσέχωμεν ἀπὸ τὴν ἀδελφήν σου.

Καὶ εἰσῆλθε μετὰ τοῦτο εἰς τὸν θάλαμόν του.

Ἀπομείνασα μόνη ἡ Αὐρηλία κατέπεσεν ἐπὶ ἕδρας καὶ ἐνέπνευσε θορυβωδῶς, διότι εἶχεν ἀπαυδήσει πλέον.

— Μία ἐπίθεσις τοιαύτη ἂν μοῦ γείνῃ ἀκόμα, θὰ ὑποκύψω, εἶπε καθ' ἑαυτήν. Ὢ εἶνε παρὰ πολύ, καὶ πρέπει νὰ ζῶ αἰωνίως μὲ αὐτὸν τὸν φόβον; Τί εἶνε τάχα ἡ φοβερὰ αὐτὴ ἐπιστολή; Πότε τῇ τὴν ἔστειλεν;... Τί νὰ κάμω διὰ νὰ ἡσυχάσω διὰ παντός;

Καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ σκεπτομένη διὰ νὰ ἐξεύρῃ μέσον τι ὅπως μὴ φοβῆται εἰς τὸ μέλλον τὰς ἐκμυστερεύσεις τῆς ἀδελφῆς της.

Η'. — Η ΤΥΧΗ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΣ ΒΟΑΤΕΛ.

Ἐνῷ συνέβαινεν ἡ θορυβώδης ὑποτοῦν ἐξήγησις, ἣν διηγήθημεν μεταξὺ τῶν συζύγων δὲ Μαρβύ, ἐγένετο ἡ πέμπτη τελετὴ τῆς κηδείας καὶ τοῦ ἐνταριασμοῦ τοῦ Ἀριστείδου Δεράρζ. Τὴν κηδείαν παρηκολούθουν ἀδιάφοροί τινες, γείτονες καὶ περίεργοι προσελθόντες ἕνεκα τοῦ παραδόξου τρόπου τοῦ θανάτου τοῦ ἀτυχοῦς νέου. Παράδοξοι φῆμαι καὶ ἐξηγήσεις ἐκυκλοφόρουν περὶ τοῦ αἰφνιδίου τούτου θανάτου μεταξὺ δὲ τῶν πολλῶν ἀπιθανοτήτων, εἰσέδυον κἀκείνες ἀκτῖνες ἀληθείας. Ἴσως, οἱ ἐνεργήσαντες τὴν ἀνάκρισιν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, δὲν ἐτήρησαν ἄκραν ἐχεμυθίαν. Οἱ γείτονες δὲ ἐνεθυμοῦντο μυστηριώδη τινὰ περιστατικά, τὰ ὁποῖα ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξηγοῦντο. Ἐκεινολογεῖτο νῦν ὅτι ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ διετέλει εἰς λίαν στενὰς σχέσεις μετὰ τοῦ Ἀριστείδου, καὶ ὅτι τὸ πτῶμα τούτου εὑρέθη ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς ὡραίας Αὐρηλίας. Ἐλέγετο, ὅτι, αὕτη εἶχε μεταβῆ τὴν ἑσπέραν τῆς προτεραίας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ θύματος, ὅπου εὑρίσκετο ἤδη καὶ ἡ ἀδελφή της ἀπὸ πρωΐας. Οἱ ὀξυδερκέστεροι διετείνοντο μάλιστα, ὅτι ἂν καὶ ἦτο Ἰούνιος ἤδη, εἶχον παρατηρήσει λάμψιν πυρὸς εἰς τὰ δωμάτια τοῦ ἀτυχοῦς ἐκείνου καὶ προσέθετον, ὅτι πιθανῶς ἡ Ἐλίζα ὑπὸ τὸ

πρόσχημα τοῦ ν' ἀγευτνήσῃ παρὰ τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς εἶχε μεταβῇ ἐπίτηδες διὰ νὰ καύσῃ τὴν ἐνοχοποιητικὴν αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν.

Μυρίαι ἐγεννῶντο ἐντεῦθεν ὑπόνοιαι καὶ ἐπ' αὐτῶν ᾠκοδόμει ἀνέτως ἡ συκοφαντία. Ὁ Ἀριστείδης Δεφὰρζ ἔχαιρε τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ὑπόληψιν πάντων· τοῦτο ὅμως δὲν ἠμπόδιζε τοὺς φλυάρους τοῦ Πασσὺ νὰ διακηρύττωσιν, ὅτι ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἐραστὴς τῆς πρεσβυτέρας ἀδελφῆς, ἐγένετο κατόπιν ἐραστὴς καὶ τῆς νεωτέρας Ἐλίζας, ὡς εἶχον ἀκούσει παρ' αὐτοῦ τοῦ κ. δὲ Μαρβύ. Ἐπειδὴ δὲ ὥρειλον νὰ εὕρωσι τὴν ἐξήγησιν τοῦ παραδόξου ἐκείνου θανάτου, ἀπλούστατα συνεπέρανον, ὅτι ὁ θάνατος αὐτοῦ προήρχετο ἐξ ἐγκλήματος.

Ἐρρόνουν, ὅτι ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφή, ἡ κυρία δὲ Μαρβύ, εἶχε φρονεύσει,—δὲν ἔλεγον ὅμως καὶ τὸν τρόπον—τὸν ἄτυχῆ Ἀριστείδην Δεφὰρζ, διότι ζηλότυπος οὖσα συνέλαβεν αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ μετὰ τῆς ἀδελφῆς της. Μόνος ὁ ἠλίθιος λοχαγὸς δὲν εἶχεν ἐννοήσει τίποτε. Οὕτως ἐδικαιολόγουν τὴν ἐκ τῆς κηδείας ἀπουσίαν τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ, τῆς ἀδελφῆς της καὶ τοῦ συζύγου της, ὠργισμένου διὰ τὰς ἀνακαλυφθείσας σχέσεις τῆς γυναικαδέλφης του μετὰ τοῦ φίλου του.

Τοιουτοτρόπως ἐγεννᾶτο μυθώδης διάδοσις, ἥτις ἐξογκουμένη βαθμηδὸν ἔμελλε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἀκοὴν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Οἱ ἐπιστρέφοντες ἐκ τοῦ νεκροταφείου μετὰ τὴν κηδείαν ἔλεγον:

— Τί ἀναίδεια! . . . κανεὶς ἀληθινὸς τοῦ φίλου δὲν παρευρίσκετο εἰς τὴν κηδείαν διὰ νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ τὴν οἰκογένειάν του... Τὸν ἄφησαν νὰ τὸν θάψουν ὡς τὸν σκυλί!

Ὅπως δὲ εἴδομεν ὁ συμβολαιογράφος φλύαρος ὢν εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ ἀορίστως ὅτι ὑπῆρχε διαθήκη γενομένη παρὰ τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ τῆς γυναικαδέλφης τοῦ κ. δὲ Μαρβύ. Ἐθεωρεῖτο λοιπὸν πολὺ ἀχάριστος ἡ νεκρὸς ἀφοῦ δὲν παρευρέθη εἰς τὴν κηδείαν ἐκείνου, ὅστις τόσον τὴν ἠγάπα. Τῷ ὄντι πολὺ καλῶς εἶχε

πράξει ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ μὴ παρακολουθήσας τὸν νεαρόν του φίλον εἰς τὴν ὑστάτην του κατοικίαν, διότι θὰ ἔβλεπεν εἰς ὅλων τὰς μορφὰς τίνα αἰσθήματα ἐνέπνεε καὶ θὰ ἐμάντευε τὴν αἰτίαν.

Ταλαίπωρος Ἐλίζα! Ὑπείκουσα εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας της δὲν παρηκολούθησεν αὐτὴ τὴν κηδείαν. Ἐγίνωσκεν ὅτι οἱ παρακολουθοῦντες ἦσαν ἄνθρωποι ἀδιάφοροι, ἐλθόντες ἐκ περιεργίας· πόσον ὅμως θὰ ηὔξανεν ἡ ὀδύνη της ἂν ἤθελεν ἀκούσει τὰ χυδαῖα αὐτῶν σχόλια. Κατὰ τὴν τραγικὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀπήγετο ὁ νεκρὸς ἐκ τῆς οἰκίας του, ἀπεσύρθη καὶ ἀφοῦ ἡ κηδεία ἐξεκίνησε, μετέβη εἰς τὸν ναόν, ἐκρύβη εἰς τὴν γωνίαν ἀπομεμονωμένου παρεκκλησίου καὶ ἔστη προσευχομένη. Ἔμεινε κεκρυμμένη μέχρι τέλους τῆς νεκρικῆς ἀκολουθίας καὶ ὅτε εἶδε τὴν πομπὴν ἐκκινήσασαν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον καὶ τὸ φέρετρον παρακολουθούμενον ὑπὸ δέκα τὸ πολὺ ἀτόμων, ἤτοι ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων τοῦ ὑπουργείου, γειτόνων τινῶν καὶ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ διατειναμένου ὅτι ἦτο φίλος ἐπιστήθιος τοῦ θανόντος, φαιδροῦ καὶ μειδιῶντος, πικρὸν μειδίαμα ἀνεφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Μὲ τὴν καρδίαν ὀδυνηρῶς ἀλγοῦσαν, ἔνδακρυς, ἀνῆλθεν ἐφ' ἁμάξης καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ μικρὸν νεκροταφεῖον τοῦ Ὠτεὶλ. Αὐτόθι φθάσασα ἐκρύβη ὄπισθεν τῶν μνημείων. Ἡ πένθιμος τελετὴ ἔληγεν· ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ὅτε ἤκουσε τὸν ἀπαίσιον κρότον τοῦ χώματος, ὅπερ πρῶτος ὁ ἱερεὺς ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Εἶδε τοὺς ἀδιαφόρους τούτους ἐκ περιτροπῆς λαμβάνοντας μετά τινος χαρίεσσης ὑποκλίσεως τὸ ραντιστήριον καὶ ραντίζοντας δι' ἁγιάσματος τὸ φέρετρον. Πόσον ἔπασχε βλέπουσα τὴν γελοίαν ἐκείνην τελετήν! Ὁ συμβολαιογράφος μάλιστα ἦτο ἀποτρόπαιος ἕνεκα τῆς φαιδρᾶς ἀδιαφορίας του, μὲ τὸ μαῦρόν του ἔνδυμα καὶ τὸν λευκόν του λαιμοδέτην. Ἐμειδίασε φιλαρέσκως, καὶ ὅτε τῷ προσέφερον τὸ ραντιστήριον, ἠθέλησε νὰ δείξῃ ἀβροφροσύνην καὶ νὰ παραχωρήσῃ εἰς ἄλλον λέγων:

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, σᾶς παρακαλῶ! . . .

Ἡ Ἐλίζα ἔμενεν ἐκπεπληγμένη. Εἶδε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς κηδείας τείνοντας ὡς ἐπαίτας τὰς χεῖρας καὶ ζητοῦντας μάτην ν' ἀνεύρωσι μέλος τι τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος διὰ νὰ λάβωσι τὸ σύνηθες φιλοδώρημα. Οἵα συνήθεια αἰσχρατάτη! Ἐνταφιάζουσιν ἄνθρωπον, εὑρίσκονται ἀπέναντι ὑψίστης ὀδύνης καὶ ὅμως οἱ κυνικοὶ ἐκεῖνοι ἀναισχύντως ζητοῦσι φιλοδώρημα. Τοῦτο τῇ ἐφάνη φρικῶδες.

Βλέπουσα δὲ τοὺς παρεστῶτας ἀποκρούοντας τὴν αἴτησιν, ἀπαρνουμένους πᾶσαν μετὰ τοῦ θανόντος συγγένειαν καὶ λέγοντας σκληρῶς: «Ἡμεῖς εἴμεθα προσκεκλημένοι», βλέπουσα τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους σπεύδοντας ν' ἀπέλθωσι διὰ ν' ἀποφύγωσι τὸν νεκροθάπτας, ἀνεμνήσθη τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος, καθ' ὃ ὁ Πέτρος ἀπηρνήθη τὸν διδασκαλον πρὶν φωνήσῃ ὁ ἀλέκτωρ.

Φόβος κατέλαβεν αὐτήν. Τοιαύτη λοιπὸν ἦτο ἡ κοινωνία εἰς ἣν ἔμελλε πλέον νὰ εἰσέλθῃ· τόσον χυδαῖαι καὶ βάναυσοι ἦσαν αἱ ἕξεις της, αἱ συνθῆκαί της; Ἡ ἐπιμονὴ τῶν νεκροφόρων οἵτινες δὲν ἠδύναντο νὰ πεισθῶσιν ὅτι δὲν εὑρίσκετο ἐν τῇ ὁμηγύρει κανὲν μέλος τῆς οἰκογενείας τοῦ θανόντος καὶ ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν ἐπανῆλθον καὶ πάλιν ζητοῦντες τὸ φιλοδώρημα, τὴν ἐστενοχώρει. Ἠπόρει πῶς κανεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, δὲν ἔδιδε κάτι διὰ ν' ἀπαλλαγῇ τῶν ὀχληρῶν αἰτήσεων. Ἠρύνησεν εἰς τὰ θυλάκιά της, ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν κενὰ διὰ τοῦτο ἐκρατήθη καὶ ἔμεινε παρά μέρα. Ἵστατο κεκρυμμένη εἰς μέρος ὑπόθεν ἔπρεπεν ἀφεύκτως νὰ διέλθωσιν οἱ ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ νεκροταφείου. Αὐτόθι ἤκουσε τὸν συμβολαιογράφον ἀποποιούμενον νὰ δεχθῇ πρόσκλησιν γενομένην πρὸς αὐτόν.

Εἷς τῶν παρακολουθησάντων τὴν κηδείαν φίλος τοῦ Ἀριστείδου, ἐκ τῶν ἐλθόντων εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔλεγε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον:

— Θὰ εἶσθε πολὺ κουρασμένος.

— Ναὶ σᾶς βεβαιῶ παρὰ πολύ· ἀπήντα ἐκεῖνος, ἀνεχώρησα μόλις ἔλαβα τὸ τηλεγράφημά σας. Ἔφθασα τὴν νύκτα καὶ ἀμέσως μετέβην εἰς τὴν κατοικίαν του . . ὡμίλησα κάμποσον μὲ τὴν μικράν. . .

— Ἄ, τὴν εἴδετε; . . . εἶπεν ὁ ἄλλος γελῶν.

— Γελᾶτε! . . . Ἔχετε καὶ σεῖς βλέπω τὴν ἰδίαν ἰδέαν ὡς καὶ ἐγώ· ἦτο ἡ ἐρωμένη του. . .

— Αὐτὸ φρονοῦμεν καὶ ἡμεῖς. . . Ἀλλά, ἔπειτα ἐφ' ὅσα μοῦ εἴπατε, μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀποζητήσῃ πολύ.

Ἡ μορφὴ τῆς Ἐλίζας ἐταράχθη ἐκ τῶν λόγων τῶν ἀθλίων ἐκείνων. Ἔπασχεν ἀλγεινῶς ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις· ἐστήριξε τὸ φλέγον μέτωπόν της ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τάφου τινός, ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἠκροάσθη τὴν συνέχειαν τῆς συνδιαλέξεως.

— Θὰ τὸ μάθω αὐτὸ ἐντὸς ὀλίγου . . . μολονότι τὸ πιστεύω ἐκ τῶν προτέρων. Πρέπει τώρα ν' ἀποσφραγίτω τὴν διαθήκην. Ὦ! ἂν δὲν ἦτο αὐτὸ τὸ αἴτιον δὲν θὰ ἠρχόμην, καθὼς καταλαμβάνετε. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ κανεὶς ἀφοῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα!

— Ναί, εἶπεν ὁ ἄλλος· τὴν ἐργασίαν του καθεὶς πρέπει νὰ προτιμᾷ παντὸς ἄλλου. . . Ὁπωσδήποτε θὰ ἔλθετε νὰ προγευματίσητε μαζί μας;

— Ὄχι, εἶνε ἀδύνατον. Ὅπως εἴπατε καὶ σεῖς πρέπει νὰ προτιμῶμεν πάντοτε τὴν ἐργασίαν μας. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψω ἀμέσως εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστείδου, ὅπου ἡ μικρὰ μὲ περιμένει.

— Τὸ εἰξεύρει;

— Ἀκόμη καὶ φαντάσθητε τὴν ἀγωνίαν της!

— Ἐννοῶ!

Ἡ ταλαίπωρος Ἐλίζα ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κιγκλίδος τάφου τινὸς διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Ἀφοῦ δὲ ἐκτελέσω τὸ καθῆκόν μου, θ' ἀναχωρήσω μὲ τὸ

τραίνων τῆς μιᾶς. . . Ὥστε σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε...

— Κρίμα! . . . πολὺ θὰ ηὐχαριστούμεθα, κύριε Πουλέ, νὰ σᾶς ἔχωμεν μαζί μας! . . .

Καὶ οἱ δύο συνομιλοῦντες ἀπεμακρύνθησαν φθάσαντες πλησίον τῶν ἄλλων προσκεκλημένων, οἵτινες ὥδευον ἤδη πρὸς τὴν θύραν. Ἡ Ἐλίζα ηὐχαριστήθη βλέπουσα αὐτοὺς ἀπερχομένους· ἤκουσε πάλιν τὰς κωμικὰς ὕβρεις καὶ βλασφημίας τῶν νεκροφόρων. Τέλος ἀπῆλθον ὅλοι· ὁ νεκροθάπτης ἀπομείνας μόνος ἐπεράτωσε τὸ πένθιμον ἔργον του καὶ ἀφοῦ ὁ τάφος ἐπληρώθη ἀπεσύρθη καὶ αὐτός. Τότε ἡ νεᾶνις προυχώρησεν, ἐγονυπέτησε ἐπὶ τοῦ ἐξωγκωμένου χώματος θρηνοῦσα ὀλολύζουσα, στένουσα, προφέρουσα λόγους ἀσυναρτήτους, συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ νεκροῦ της φίλου ὡς νὰ ἠδύνατο αὐτὸς νὰ τὴν ἀκούσῃ, διηγουμένη αὐτῷ ὅσα ἠκροάσθη ἀνακαινοῦσα εἰς αὐτὸν τὴν φρίκην της, τὴν περιφρόνησιν ἣν ἠσθάνετο πρὸς ὅλους. Ἔμεινεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐν τοιαύτῃ θέσει καὶ κατόπιν, γαλήνιος ὀπωσοῦν, ἠγέρθη.

Δὲν προσευχήθη, δὲν ἐπαίνεσεν οὔτε κἂν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. Πᾶσα ἡ πίστις της εἶχε ἀποστῇ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Οἱ ἱερεῖς τῇ ἐφάνησαν ἀδιάφοροι ὅπως καὶ οἱ φίλοι· εἶχον ἔλθῃ καὶ αὐτοὶ διὰ νὰ ἐργασθῶσιν, ὡς οἱ νεκροφόροι. Ἤρχιζεν ἤδη νὰ βλέπῃ τὸν κόσμον ἐξ ἄλλης ἀπόψεως. Ἤρχιζε νὰ ἐννοῇ ὅτι ὁ βίος ἦτο μάχη, ἐν ᾗ δὲν ἐνίκων οἱ ἀγαθοί, ἀλλ' οἱ ἐπιδέξιοι καὶ οἱ ἰσχυροί. Ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμούς, ὥδευσε πρὸς τὴν θύραν τοῦ νεκροταφείου ἐν τάχει καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἀναμένουσαν αὐτὴν ἅμαξαν. Διηυθύνθη εἰς Πασσύ, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε χρήματα ὅπως πληρώσῃ τὸν ἁμαξηλάτην, παρεκάλεσε νὰ τὸν πληρώσῃ ἡ θυρωρός, ἥτις τῇ εἶπε μόλις τὴν εἶδεν:

— Ὁ συμβολαιογράφος καὶ οἱ κύριοι σᾶς περιμένουν ἐπάνω διὰ ν' ἀνοιχθῇ ἡ διαθήκη καὶ ν' ἀποσφραγισθοῦν τὰ ἔπιπλα.

Ἀνῆλθεν ἐν τάχει· ὁ κύριος Πουλὲ προυχώρησε πρὸς αὐτὴν μειδιῶν λέγων ὅτι τὴν ἀνέμενε μετ' ἀνυπομονησίας. Πονηρὸν μειδίαμα διεγράφη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Ἐλίζας, ἀσκαρδαμυκτεῖ δὲ βλέπουσα αὐτὸν τῷ εἶπε:

— Πολὺ βιάζεσθε, βλέπω! . . . ἀλλ' ἔχετε δίκαιον· ἡ ἐργασία προτιμᾶται παντὸς ἄλλου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐφάνη ἐκπλαγείς κἄπως διὰ τὴν φράσιν ταύτην, ἐστενοχωρήθη ἐκ τοῦ ἐμπαικτικοῦ βλέμματος τῆς νεάνιδος, ἀλλὰ δὲν ἀπεθαρρύνθη καὶ λαβὼν ἀβροφρόνως ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἐλίζαν, ὡδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου πολλοὶ εὑρίσκοντο συνηγμένοι καὶ ἀναμένοντες. Ἡ κατοικία εἶχεν ἀλλοίαν ὄψιν διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων εἰσέρχοντο αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ ἐσκόρπιζον τὴν φαιδρὰν αὐτῶν λάμψιν. Ἡ εὐαίσθητος καρδία τῆς Ἐλίζας ἠσθάνθη νέαν ὀδύνην ἐκ τῆς μεταβολῆς ταύτης· ἦτο γελοία ἡ ἰδέα της, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐνόμιζεν, ὅτι τὰ πάντα ἐπεβουλεύοντο τὰ αἰσθήματά της, ὅτι ἡ λήθη ἐβασίλευε παντοῦ. Αὐτὴ μόνη διετήρει ἐν τῇ ψυχῇ της τὴν λατρείαν τῆς ἀναμνήσεως. Ἐστενοχωρεῖτο βλέπουσα τὴν φαιδρὰν ἐκείνην αἴθουσαν καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ μειδιῶντας καὶ εὐθύρως συνδιαλεγομένους καὶ ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμον, ἐλπίζουσα νὰ ἐπανεύρῃ ἐν τῇ ὡς ἐκ τοῦ θανάτου ἀταξίᾳ τὴν πένθιμον ἀνάμνησιν, ἣν ἐπόθει. Ἤλπιζε ν' ἀνεύρῃ τὸ αἱματηρὸν ἴχνος τοῦ σώματος ἐπὶ τῆς κλίνης, τὴν ὀσμὴν ἐκείνην τὴν ἀπαίσιον, ἣν κατέλειπε τὸ πτῶμα, τὸν χάλκινον Ἐσταυρωμένον, τὰ κατὰ τὸ ᾅγιον κεκαυμένα κηρία, νὰ αἰσθανθῇ τὸ πνιγηρὸν βάρος τῆς ἀτμοσφαίρας ἐκείνης, δι' ἧς διῆλθεν ὁ θάνατος.

Ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ γονυπετήσῃ καὶ ἐπίστευεν, ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ θαλάμου ἡ καρδία της θὰ συνεκετο καὶ οἱ φθαλοί της θὰ ὑγραίνοντο, ἀπεναντίας ἔστη ὀρθία καὶ ἔκπληκτος. Καὶ ὁ θάλαμος ἐπίσης εἶχε φαιδρὰν ὄψιν. Ἡ κλίνη, ἐξ ἧς εἶχον ἀφαιρέσει τὰ πρώην στρώματα, ἦτο ἐστρωμένη ἐπιμελῶς

καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ μεταξίνου σκεπάσματος. Τὰ πάντα μετὰ πολλῆς μερίμνης καὶ καθαριότητος εἶχον διευθετηθῆ, καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου εἰσδύουσαι διὰ τῶν κεχρωματισμένων ὑάλων ἀπετέλουν φαιδρὰν χρωμάτων φωτεινῶν συναρμολογίαν.

Ἐρείνετο θάλαμος προωρισμένος εἰς μυστηριώδη εὐφροσύνην. Οὐδ' ἴχνος πλέον τοῦ θανάτου ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ καὶ ὡς τελευταία εἰρωνεία μετὰ τῆς ὄσμῆς τῆς βλαστήσεως ἀνήρχετο ἐκ τοῦ κήπου διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου καὶ ὁ ἦχος φωνῆς ψαλλούσης τὸ ἑξῆς ᾆσμα:

Ὅλα ἐδῶ κάτω περνοῦν καὶ σβύνουν
Καὶ ἡ ζωὴ μας περνᾷ ταχεῖα·
Περνοῦν καὶ ἴχνος κἂν δὲν ἀφίνουν
Ἔρωτε, ᾄσματα, εὐτυχία.

Ἡ Ἐλίζα πνιγμένη ἐκ τοῦ πόνου, ἀπεσύρθη ἀμέσως, κατέπεσεν ἐπὶ ἕδρας ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας ὀδύνης ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ. Οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν ἀφιδιον ταύτην ἔκρηξιν τῆς λύπης καὶ μετά τινος χλευαστικοῦ τόνου ὁ συμβολαιογράφος Πουλὲ τῇ εἶπε.

— Θεέ μου! τί ἔχετε, δεσποινίς;... Δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι τώρα ἔγεινε ὅ,τι ἔγεινε καὶ ὅτι...

Ἐκείνη ἀνυψώσασα τὴν κεφαλὴν τὸν διέκοψε λέγουσα:

— Ἐπανέρχομαι ἐκ τοῦ νεκροταφείου, κύριε, καὶ ἐπειδὴ τὸ σῶμα τοῦ Ἀριστείδου Δερκρὺ παρηκολουθεῖτο μόνον ὑπὸ ὀλίγων ἀδιαφόρων, ἐφοβήθην μὴ θεωρηθῶ γελοία ἂν ἐθρήνουν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκρύβην εἰς μίαν γωνίαν...

— Ἀ! δι' αὐτὸ σᾶς ἀνεζήτησα ἐπὶ ματαίῳ...

— Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ φράσις αὕτη ἡ πλήρης ἀμφιβολίας ἐλέχθη μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, ἡ Ἐλίζα προσβληθεῖσα ἠθέλησε ν' ἀποδείξῃ τὴν ἐν τῷ νεκροταφείῳ παρουσίαν της καὶ ἀπήντησε ξηρῶς:

— Ἀπῆλθον ἐκεῖθεν τελευταία, διότι ἤθελον νὰ εἶμαι μόνη, ὅτε θὰ ἀπεχαιρέτιζον διὰ τελευταίαν φορὰν ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἠγάπων. Ἐπερίμενα νὰ ἀπομακρυνθῆτε ὅλοι καὶ πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐπανέλαβα τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἐνόμισα ὅτι ἤκουσα ἀπὸ τὸ στόμα σας. «Τί νὰ κάμῃ κανεὶς ἀφοῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα!... ἐγὼ πρέπει ν' ἀναζω τὴν διαθήκην... ἄνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ἤρχόμην... ἀλλ' ἡ ἐργασία πρὸ πάντων πρέπει νὰ πρυτιμᾶται».

Ὁ κύριος Πουλὲ ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκοῦ λαιμοδέτου του· ἀλλὰ μειδιῶν τῇ εἶπε φιλοφρόνως.

— Πόσον λυποῦμαι, δεσποινίς, διότι δὲν ἐμάντευσα τὴν παρουσίαν σας! ἄλλως θὰ σᾶς ἐπερίμενα. Ἔπρεπε νὰ λάβω μερικὰς πληροφορίας πρὶν ἐπανέλθω ἐδῶ καὶ ἐξ αὐτοῦ πιστεύσατε, δεσποινίς, προὐρχετο ἐξ ἀνάγκης ἡ βία, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυον κατὰ τὴν λυπηρὰν τελετήν... Αἱ πληροφορίαι αὗται ἀφορῶσιν ὑμᾶς.

— Ἐμέ;

— Ναί, δεσποινίς. Ἡ ἐπιστολὴ τὴν ὁποίαν σᾶς ἀνέγνωσα, μοὶ παρέσχε τὸ ἐνδόσιμον νὰ πιστεύσω ὅτι ἡ διαθήκη ἐγένετο ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ἐπειδὴ εἶσθε πολὺ νέα. ἠγνόουν ἂν διετελεῖτε ἢ ὄχι ὑπὸ κηδεμονίαν... Ἔμαθα ὅμως ὅτι εἶσθε ἐλευθέρα.

— Μάλιστα, κύριε, ἐχειραφετήθην ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός μου, ἥτις κατέλιπεν ἐλαχίστην τινὰ περιουσίαν. Ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο νὰ προβῶσιν εἰς καμμίαν πρᾶξιν ἕνεκα τῆς ἀνηλικιότητός μου, ὁ σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου, τοῦ ὁποίου τὰ συμφέροντα, ὡς φαίνεται, παρεβλάπτοντο μὲ ἐχειραφέτησεν...

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἔμαθα καὶ πᾶσα δυσκολία ἕνεκα τούτου ἐκλείπει. Ἐδοποίησα τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Μαρβύ, ὅτι ἡ ἀποσφράγισις τῆς διαθήκης θὰ ἐγίνετο κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ τοὺς προσεκάλεσα νὰ παρευρεθῶσιν... ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἦλθον. Τί μᾶς συμβουλεύετε; πρέπει νὰ τοὺς περιμείνωμεν;

Ἡ Ἐλίζα ἐγένετο ὠχροτάτη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἡ ἀδελφή της καὶ ὁ σύζυγος αὐτῆς ἠδύναντο νὰ ἔλθωσιν· οὐχ ἧττον ἀπήντησεν θαρραλέως.

— Πιστεύω, κύριε, ὅτι δύνασθε νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἀποσφράγισιν, διότι αὐτοὶ δὲν θὰ ἔλθωσιν.

Ὁ κ. Πουλὲ παρουσίασε τότε πρὸς τὴν Ἐλίζαν τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ εὑρισκομένους, οἵτινες ἦσαν δύο συνάδελφοί του ἐκ Παρισίων οὓς αὐτὸς εἶχε φέρει, ὡς ἀναγκαίους μάρτυρας διὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς διαθήκης. Μετὰ τοῦτο ἔσυρεν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακίου τὸν φέροντα ὡς ἐπιγραφήν: «Αὕτη εἶνε ἡ διαθήκη μου» καὶ κατωτέρω: «ν' ἀναγνωσθῇ ἀμέσως μετὰ τὸν ἐνταφιασμόν μου.» Ἔδειξεν εἰς τοὺς δύο συναδέλφους του τὸν φάκελλον καὶ τὴν σφραγῖδα καὶ εἶπε·

— Κύριοι, τὸ ἄρθρον 1007 λέγει, ὅτι «ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη πρὶν ἐκτελεσθῇ ὑποβάλλεται εἰς τὸ πρωτοδικεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκεται. Ἡ διαθήκη ἀνοίγεται ἐὰν εἶνε ἐσφραγισμένη. Ὁ πρόεδρος συντάσσει πρακτικὸν περὶ τῆς προσαγωγῆς τῆς διαθήκης, περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐγγράφου καὶ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ καὶ διατάσσει νὰ μείνῃ αὕτη παρακατατεθειμένη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ προσαγόντος αὐτὴν συμβολαιογράφου». Ὅλας τὰς διατυπώσεις ταύτας ἐνήργησα, κύριοι, σήμερον τὴν πρωΐαν. Ἐνόμιζον, ὅτι ἀπῃτοῦντο δι' αὐτὰς τοὐλάχιστον ἡμέραι τινές, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, τὰ πάντα ἐγένοντο τὴν πρωΐαν.

— Πῶς τοῦτο; ἠρώτησαν οἱ συμβολαιογράφοι.

— Ὅτε ἔφθασα, εὗρον τὴν δεσποινίδα Βοατὲλ ἀγρυπνοῦσαν παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ πελάτου καὶ φίλου μου...

Οἱ μυῶνες τοῦ προσώπου τῆς Ἐλίζας συνεστάλησαν καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν θέλουσα νὰ κρύψῃ τὴν ἐντύπωσίν της, δηλαδὴ τὴν ἀποστροφήν, ἣν ᾐσθάνετο πρὸς τὴν φιλίαν ἐκείνην τὴν ἔχουσαν ἐλατήριον τὴν ἔξιν μόνον καὶ τὸ συμφέρον.

—... Παρὰ τὸν νεκρὸν τοῦ ταλαιπώρου Ἀριστείδου, ἐξηκολούθησεν ὁ συμβολαιογράφος, ἔμαθον δὲ ὅτι εἶχον ἐπιθέσει τὰς σφραγῖδας περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας. Τοῦτο μοὶ ἐφάνη παράδοξον καὶ ἐπειδὴ ἡ πρᾶξις ἐγένετο μὲ τόσην σπουδὴν ἠθέλησα νὰ ζητήσω πληροφορίας περὶ τούτου σήμερον τὴν πρωΐαν. Ἐννοεῖτε τοὺς δισταγμούς μου· ἐπιτετραμμένος παρ' ἑνὸς φίλου μου τὴν σοβαρὰν ἐντολήν του, νὰ ἐκτελέσω τὰς τελευταίας του θελήσεις, εὑρίσκω τὰς σφραγῖδας ἐπιτεθειμένας εἰς τὴν κατοικίαν του πρὸ τῆς ἀφίξεώς μου. Ἡ σφράγισις συνήθως ἐνεργεῖται μὲ τόσην βίαν ὅταν αἱ οἰκογένειαι εἶνε χωρισμέναι, ἢ ὅταν εἶνε φόβος μήπως οἰκειοποιηθῇ τις τὴν περιουσίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπῆρχε τοιαύτη περίστασις. Ἐγίνωσκον ὅτι ὁ Ἀριστείδης Δεφὰρζ δὲν εἶχεν οἰκογένειαν. Ὁ πατήρ του ἦτο ἔκθετον καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶνε φυσικὸς υἱὸς τοῦ πατρός του, ἀγνώστου μητρός, υἱοθετηθεὶς κατόπιν παρ' αὐτοῦ. Ἡ περίστασις λοιπὸν ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἐδικαιολόγει τὴν ταχεῖαν ἐπίθεσιν τῶν σφραγίδων. Ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ κατάλληλος ὥρα ὅπως μεταβῶ παρὰ τῷ προέδρῳ τοῦ δικαστηρίου, μετέβην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδίκου, ὅστις εἶχεν ὑπογράψει τὸ πρακτικὸν τῆς σφραγίσεως καὶ ἔμαθον ὅτι ἡ διαταγὴ ἐδόθη κατεσπευσμένως ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί. Ἐδίστασα κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ παρακινούμενος κατόπιν ἐκ τοῦ καθήκοντος καὶ ὅπως προστατεύσω τὰ συμφέροντα τοῦ φιλτάτου καὶ ἀτυχοῦς φίλου μου Ἀριστείδου Δεφάρζ, γινώσκων δὲ ὅτι ὁ ἔξοχος δικαστικὸς ὑπάλληλος, ὁ φίλος τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο προσηνέστατος καὶ ὅπως ὅλοι οἱ φιλεργοὶ πρωϊνώτατος, μετέβην εἰς τὴν κατοικίαν του.

— Ἄ! εἴδατε τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί;

— Ναί, σήμερον τὸ πρωΐ. Ἔδωκα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ μὲ εἰσήγαγον εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς γραμματέως του. Μόλις ἔκαμα λόγον περὶ τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ, ὁ γραμματεὺς μοὶ εἶπε ν' ἀπο-

ταθῶ πρὸς τὸν προϊστάμενόν του καὶ μετά τινα λεπτὰ εἰσήχθην παρ' αὐτῷ. Μὲ ὑπεδέχθη φιλοφρονέστατα, καὶ μοὶ εἶπεν, ἀφοῦ τῷ κατέστησα γνωστὸν τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς μου ὅτι ἡ σφράγισις ἐγένετο πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐνδιαφερομένων. Δὲν ἐννόησα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ζητήσω ἐξηγήσεις. Μὲ ἠρώτησε τίνα ἐντολὰς εἶχον νὰ ἐκτελέσω. Τῷ ἔδειξα τὴν διαθήκην καὶ τῷ εἶπα τίνα καθήκοντα εἶχα νὰ ἐκτελέσω, προσθεὶς ὅτι αἱ δυσκολίαι ἃς θ' ἀπήντων ἕνεκα τῆς σφραγίσεως ἠδύναντο νὰ παρατείνωσι τὴν ἐδῶ διαμονήν μου ἐπὶ βλάβῃ τῶν συμφερόντων μου. Μοὶ εἶπε τότε ὅτι καλῶς ἔπραξα μεταβὰς ἀπευθείας πρὸς αὐτόν. Ἐπεφόρτισε τὸν γραμματέα του νὰ μὲ συνοδεύσῃ διὰ νὰ μεταβῶ παρὰ τῷ προέδρῳ τοῦ πρωτοδικείου, διαβεβαιῶν μὲ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἔμελλε νὰ περατωθῇ ταχέως. Τῷ ὄντι, κύριοι, μετέβην παρὰ τῷ προέδρῳ, τῷ ἐνεχείρησα τὴν διαθήκην καὶ μοὶ ὑπεσχέθη οὗτος ὅτι ἐντὸς τριῶν ὡρῶν ὅλα τὰ ἔγγραφα θὰ μοὶ ἐπεστρέφοντο, ἐδῶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἀποβιώσαντος. Ἡ ὑπόσχεσις ἦτο ἀληθὴς καὶ ἰδοὺ τὰ ἔγγραφα· δυνάμεθα λοιπὸν νὰ προβῶμεν ἐν πάσῃ ὁμιμότητι.

Ὁ κ. Πουλὲ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ φακέλλου φύλλον χαρτοσήμου καὶ ἀνέγνωσεν, ἀφοῦ τὸ ἐπέδειξεν εἰς τοὺς συναδέλφους του.

« Τριαίνων τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμα, πεπεισμένος δὲ ὅτι τὸ ἀνίατον νόσημα, ὑφ' οὗ περιοδικῶς πάσχω, δύναται ἐντὸς ὀλίγου νὰ μὲ προσβάλῃ θανατηφόρως, γράφω τὴν διαθήκην ταύτην.

« Ἀποθήσκω εὐτυχής, ἂν καὶ ἡ ζωή μου ὑπῆρξε βραχεία· φέρω εἰς τὸν τάφον τὸ αἴσθημα βαθυτάτου ἔρωτος· εἰς ἐκείνην ἥτις μοὶ ἐνέπνευσε τὸ αἴσθημα τοῦτο ὀφείλω πᾶσαν τὴν ἐπὶ γῆς εὐτυχίαν μου, τὴν εὐλογῶ...

« Μὴ ἔχων οἰκογένειαν ἐδαπάνησα τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας μου. Τὸ ὑπολειπόμενον ἀφίνω εἰς μίαν

ἀγαθὴν καὶ ἐξαίρετον νεάνιδα, ἣν ἠγάπησα ὡς ἀδελφὴν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ μικρὰ περιουσία ἥτις μοὶ ἀπομένει θὰ εἶνε ἀρκετή. Καθιστῶ καθολικήν μου κληρονόμον τὴν Ἐλίζαν Βοατέλ, κατοικοῦσαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς της, κ. δὲ Μαρβύ.

« Ἐγένετο ἐν Παρισίοις τὴν 13 Μαΐου 186...

» ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΔΕΦΑΡΖ »

Ἡ Ἐλίζα ἥτις εἶχεν ἀνεγείρει τὴν κεφαλήν, ἐξερράγη εἰς λυγμοὺς ὅτε ἤκουσε τὸν συμβολαιογράφον ἀναγινώσκοντα τὴν φράσιν:

«Τὴν ὁποίαν ἀγάπων ὡς ἀδελφήν.»

Ὁ νέος συμβολαιογράφος στραφεὶς πρὸς τοὺς συναδέλφους του ἔλεγεν:

— Κύριοι, αἱ σφραγῖδες ἐπετέθησαν καὶ ὡς θεματοφύλαξ διωρίσθη ἡ κληρονόμος. Αὐτὴ λοιπὸν θὰ φυλάξῃ τὴν κλεῖδα τῆς κατοικίας ἕως νὰ λάβῃ κατοχήν.

Γνωρίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀντίρρησις ἢ ἀπαίτησις. Ἐν τούτοις ἂν ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα ἐπιθυμῇ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς φροντίδος τῶν τῆς. . .

— Ὄχι, ὄχι, εἶπεν ἡ Ἐλίζα ἀνεγειρομένη· θὰ κατοικήσω ἐδῶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης.

Ἡ δήλωσις αὕτη ἐξέπληξε τὸν κ. Πουλὲ καὶ τοὺς συναδέλφους του. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἦτο ἀσήμαντον καὶ ὁ συμβολαιογράφος ἐπείγετο. Δὲν εἶχε προφθάσει ν' ἀναχωρήσῃ μὲ τὸ τραῖνον τῆς μιᾶς καὶ δὲν ἐπεθύμει νὰ μείνῃ ἀκόμη μίαν ἡμέραν εἰς Παρισίους. Ἡ κληρονομία τοῦ ἐπιστηθίου φίλου τοῦ Ἀριστείδου δὲν ἦτο χονδρὴ δουλειά. Παρεκάλεσε τὴν Ἐλίζαν νὰ τὸν ἀκροασθῇ ἐπί τινας στιγμὰς καὶ τῇ ἐξήγησεν εἰς τίνας διατυπώσεις ὤφειλε νὰ ὑποχθῇ πρὶν λάβῃ κατοχὴν τῆς κληρονομίας.

Ὅσον καὶ ἂν ὤμελλε, ἡ Ἐλίζα δὲν ἠκροᾶτο. Τὴν σκέψιν της

ἀπησχόλουν τὰ πρὸ μικροῦ διατρέξαντα καὶ ἐπείγετο ὅσον τάχιστα νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν παρουσίαν τῶν ὀχληρῶν ἐκείνων. Ἀλλ' ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἐξετάθη ἐπὶ πολύ. Εἷς τῶν συναδέλφων του ἀνελάμβανεν εἰδικῶς τὴν ὑπόθεσιν καὶ τοιουτοτρόπως ἀπηλλάσσετο ὁ παιδικὸς σύντροφος τοῦ Ἀριστείδου.

Πρὶν ἀπέλθῃ διεβεβαίωσε τὴν νεάνιδα περὶ τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπολήψεώς του, λέγων ὅτι ἐτίθετο ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσίν της. Ἔλεγε ταῦτα πάντα χυδαίως χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀποδιώξῃ τὸ πικρὸν μειδίαμα ἀπὸ τὰ χείλη τῆς Ἐλίζας. Τέλος ἀνεχώρησαν καὶ ἀπέμεινε μόνη, μόνη ἐντὸς τῆς εὐρυχώρου δι' αὐτὴν κατοικίας ἐκείνης. Αἱ περιπέτειαι, ἃς πρὸ δύο ἡμερῶν εἶχεν ὑποστῇ ἐξήγειραν πᾶσαν αὐτῆς τὴν δραστηριότητα. Ἡ φοβερὰ σκηνὴ ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα αὐτὴν ἐπεισόδια, ἡ παρὰ τὸν νεκρὸν μακρὰ αὐτῆς ἀγρυπνία τῇ ἀπέδωκαν τὸ θάρρος της. Δὲν ᾐσθάνετο πλέον ἐν τῇ ψυχῇ της τὸν παιδαριώδη φόβον τῶν ἀσθενῶν γυναικῶν, ἃς ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἐκφοβίζει. Εὑρισκομένη ἐντὸς τῆς κατοικίας ἐκείνου, ὃν εἶχεν ἀπαγάγῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον ᾐσθάνετο μόνον σεβασμὸν καὶ συγκίνησιν. Δὲν ᾐσθάνετο φόβον. Τὸ πνεῦμά της δὲν ἐξεφόβιζεν ἡ εἰκὼν ἣν ἡ φαντασία της ἀκαταπαύστως ἀνέπλαττε, παριστῶσα τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἐκτάδην ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον.

Παρετήρησε περὶ αὐτὴν καὶ ἐσκέφθη. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο ἐλευθέρα· ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἰσήρχετο εἰς τὴν ζωήν. Ἦτο πλουσία ; ἦτο πτωχή ; τὸ ἠγνόει. Ὁ Ἀριστείδης κατὰ πᾶσαν πιθανότητα πολὺ μικρὰν περιουσίαν εἶχε κληροδοτήσει πρὸς αὐτήν· ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ἐνδιέφερε τὴν νεάνιδα ἦτο ὅτι εἶχε πλέον κατοικίαν ἰδικήν της. Διὰ τὸν πένητα τοῦτο εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς εὐημερίας. Δὲν κατείχετο ὅμως τὸ πνεῦμά της ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ μόνης τῆς ἰδέας ταύτης. Ἡ Ἐλίζα ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ διὰ νὰ καταστῇ ἀξία τοῦ κληροδοτήματος, ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ

ἀποβιώσαντος φίλου της. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ ὑφισταμένη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀδελφῆς της καὶ τοῦ συζύγου ταύτης ἔχθρα δὲν θὰ περιωρίζετο εἰς τὰ γενόμενα κατ' αὐτὰς ἀλλὰ θὰ ἐπεξετείνετο καὶ κατὰ τῆς μνήμης ἐκείνου, ἣν ἐνόει νὰ καταστήσῃ σεβαστήν· πλὴν ἐσκέπτετο ὅτι ἐντὸς τοῦ ἐν τῷ θαλάμῳ ἐπίπλου εὑρίσκετο τὸ ἀναγκαῖον ὅπλον, δι' οὗ θὰ ὑποχρέου τὴν ἀδελφήν της εἰς σεβασμόν. Ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν κ. δὲ Μαρβὺ τὸ πρᾶγμα ἤλλαζεν· οὗτος θὰ ἐπόθει νὰ ἐκδικηθῇ διὰ τὸν τρόπον μεθ' οὗ προσηνέχθη πρὸς αὐτόν. Ἐγίνωσκε τὸν χαρακτῆρα τοῦ λοχαγοῦ· ἐγίνωσκεν ὅτι ὅταν ἤθελε μάθει ὅτι ὁ Ἀριστείδης κατέστησεν αὐτὴν καθολικήν του κληρονόμον, θὰ ἐπείθετο ἔτι μᾶλλον ὅτι αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀριστείδου καὶ ἑπομένως ἡ αἰτία τοῦ θανάτου. Καὶ μήπως ὁ λοχαγὸς ἐμνησικάκει κατ' αὐτῆς διὰ τοῦτο ; Μήπως ἦτο ὠργισμένος διότι ἐστερεῖτο τοσοῦτον ἀτυχῶς τοῦ μόνου του φίλου ; Μήπως ἐθλίβετο ἡ καρδία του διὰ τὴν τοιαύτην ἀπώλειαν ; Μήπως ἐλυπεῖτο διὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ παλαιοῦ του φίλου καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη ἣν ὤφειλε πρὸς τὸν νέον ἐκεῖνον προστάτην του ἐν τῷ ὑπουργείῳ, τὸν ὑπεχρέου νὰ τὴν ἐκδικήσῃ ; Ὢ οὐχί ! ἡ Ἐλίζα ἐγίνωσκε τὴν ἀλήθειαν. Ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἕνα καὶ μόνον ἠγάπα, τὸν ἑαυτόν του. Δι' ὅλης του τῆς ζωῆς ὑπῆρξε μεμψίμοιρος, ζηλότυπος πρὸς πάντας· ποτὲ δὲν ἀνεγνώριζεν ὅτι ἡ εὐφυΐα, ἡ ἀγχίνοια, ἡ φιλεργία εἶχον συντελέσει εἰς τὴν πρόοδον τοῦ ἀνθρώπου ὃν ἐφθόνει, ἔλεγε δὲ ὅτι δὲν εἶχε τύχην, διότι ἀπετύγχανεν αἰωνίως ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄλλοι ἐπετύγχανον καὶ προσέθετεν:

— Οἱ ἐπιτήδειοι δὲν ὀπισθοχωροῦν ἀπέναντι καμμιᾶς δυσκολίας. Ἐγὼ βαδίζω ὄρθιος καὶ δὲν κύπτω διὰ νὰ περάσω ἀπὸ πουθενά... Σήμερον ὅμως ἐπετυγχάνουν ἐκεῖνοι ὅπου κύπτουν.

Ἐξελθὼν τῆς Σχολῆς ἐκ τῶν τελευταίων προβιβασθέντων, ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ του μετὰ δυσκολίας καί, εἰρήσθω ἂν καὶ αὐτὸς τὸ ἀπέκρυπτε, χάρις εἰς τοὺς προστάτας του, διότι ἐν τῷ σταδίῳ του ἡ ἀνικανότης του ἦτο μοναδική.

Διὰ τοῦτο ἡ καρδία του ἦτο πλήρης χολῆς καὶ μίσους. Ἡ μικρὰ Ἐλίζα τεταπεινωμένη, ὑπόδουλος, μὴ τολμῶσα νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ἐγένετο ἐξ αἰτίας ἀκριβῶς τῆς καταναγκαστικῆς σιγῆς της ὀξυδερκὴς παρατηρήτρια. Βλέπουσα τὸν ἐγωϊσμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τὴν περιφρονητικὴν ἐγκατάλειψιν εἰς ἣν ἄφινε τὴν σύζυγόν του, ἂν μὴ συνεχώρει, εὕρισκε κἂν τὴν ἐξήγησιν τοῦ σφάλματος τῆς ἀδελφῆς της. Εἶχεν ἴδῃ σκηνὰς τόσον ἀηδεῖς !...

Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ τόσον φθονερὸς δὲν ἐφθόνει αὐτὴν καὶ διὰ τὴν θέσιν ἣν ἀπέκτα διὰ τρόπου τόσον σκανδαλώδους, ὡς ἔλεγεν. Ἡ μικρὰ εὐλογιοκομμένη νὰ ἔχῃ κατοικίαν ! ἡ μικρὰ εὐλογιοκομμένη νὰ ζῇ ἀνέτως ! Ὤ, βεβαίως τὸ τοιοῦτον ἦτο παρὰ πολὺ καὶ δὲν θὰ τὸ ἀνείχετο ! Καὶ κατὰ πρῶτον θὰ ὠργίζετο κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του διότι αὐτὸς ἦτο ὁ αἴτιος τῆς μεταβολῆς ταύτης χειραφετήσας τὴν ἀσχημομούραν ἐκείνην. Βεβαίως ὅλον τὸ μῖσός του τώρα κατ' αὐτῆς θὰ ἐστρέφετο. Ἀλλ' ἡ νεᾶνις δὲν ἐτρόμαζεν ἐκ τούτου. Διετέλει ἀκόμη ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν συμβάντων· ἡ καρδία της εἶχε τρωθῇ καιρίως ἐξ ὅσων παρετήρησεν. Εἶδε, τί πραγματικῶς ἦτο ἡ φιλία, ὁ ἔρως, ἡ ἀδελφότης.

Πάντα ταῦτα ἦσαν λέξεις κεναὶ καὶ οὐδὲν πλέον. Καμμίαν προστασίαν καὶ συνδρομὴν δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ εἰς τὸν βίον. Ἔπρεπε νὰ ζήσῃ μόνη, νὰ γνωρίσῃ καλλιον τὸν βίον καὶ τῇ ἐπήρχετο ἡ σκέψις μήπως καὶ ὁ ἰδικός της χαρακτὴρ ἂν καὶ φύσει συμπαθὴς καὶ φύσει αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην τοῦ ἀγαπᾶν δὲν ἤθελε διαφθαρῇ κατόπιν.

Ἤνοιξε τὸ παράθυρόν της καὶ ἐστηρίχθη. Δὲν ἦτο δεισιδαίμων, ἀλλ' ἐπίστευεν εἰς τὸ πεπρωμένον. Ἐσκέπτετο πῶς ἦτο δυνατὸν ὁ νέος ἐκεῖνος ὁ ἀποθανὼν νὰ τὴν διακρίνῃ μεταξὺ ὅλων τῶν ἄλλων καὶ νὰ τῇ δωρήσῃ τὰ ὑπάρχοντά του.

Διατί, ἐνῷ ἠγάπα τὴν ἀδελφήν της, νὰ μὴ τὰ δωρήσῃ πρὸς

αὐτήν; Ἀνεμιμνήσκετο λέξιν πρὸς λέξιν τοῦ περιεχομένου τῆς διαθήκης. Ἀναμφιβόλως ὁ γράψας αὐτὴν δὲν ἀνέφερεν ἀσκόπως τὴν περὶ τοῦ μόνου ἔρωτός του περίοδον. Μὴ τυχὸν ἡ φράσις ἐκείνη τεθεῖσα ἐπίτηδες ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν τιμὴν τῆς ἀδελφῆς της ὑπέκρυπτε πρόθεσίν τινα; Μήπως ἐνόει δωρῶν αὐτὰ πρὸς τὴν νεωτέραν ἀδελφὴν νὰ μεταβιβασθῶσι δι' αὐτῆς εἰς τὴν πρεσβυτέραν; Ἡ Ἐλίζα ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη ἐξετάζουσα τὴν ἰδέαν ταύτην.

Ἡ ἐξήγησις ἐκρύπτετο ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐπίπλου, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν τεθειμέναι αἱ σφραγῖδες !

Ὅσῳ μᾶλλον ἐσκέπτετο τόσῳ μᾶλλον ἐνισχύετο ἐν τῷ πνεύματί της ἡ ἰδέα αὕτη, διότι ἄλλως ἕνεκα τίνος ὁ Ἀριστείδης θὰ ἄφινε πρὸς αὐτὴν τὴν δωρεάν; Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος δὲν ὑπώπτευε παρὼν ὅτι ἡ ἀδελφή της ἦτο ἱκανὴ νὰ δείξῃ τόσην ἀδιαφορίαν· ἦτο πεπεισμένος ὅτι τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι ὁ ἔρως της ἦτο ἀρκετὰ σφοδρὸς ἀφοῦ τὴν εἶχεν ἀναγκάσει νὰ λησμονήσῃ τὰ καθήκοντά της. Δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι τὸ μόνον ἄτομον ὅπερ θὰ τὸν ἐνεθυμεῖτο καὶ θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ἦτο ἡ μικρὰ κόρη ἥτις ἤρχετο νὰ τῷ φέρῃ τὰς ἐπιστολάς.

Τεταραγμένη ἐκ τῆς σταθερᾶς ταύτης ἰδέας, ἐπανῆλθε εἰς τὴν αἴθουσαν· κατεῖχετο ὑπὸ νευρικῆς ἐξάψεως· ἀνεκίνει, καὶ ἐτοποθέτει τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κοσμήματα... Εἰσῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸν θάλαμον, ἀλλ' εὐθὺς ἐξῆλθε πάλιν, καὶ διὰ ν' ἀπασχολήσῃ τὸ πνεῦμά της, προσεκάλεσε τὴν θυρωρόν.

— Κυρία, τῇ εἶπε, σεῖς ἐτακτοποιήσατε τὰ δωμάτια;

— Ναί, δεσποινίς· καταλαμβάνετε ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον καὶ ὑγιεινὸν πρᾶγμα ν' ἀφήσω τὰ στρώματα καὶ τὰ σινδόνια· ἔπειτα δὲν εὗρα πῶς θὰ ἔλθετε σεῖς. Τὰ ἔβγαλα λοιπὸν καὶ τὰ ἔδωσα νὰ τὰ καθαρίσουν καὶ ἄνοιξα νὰ πάρῃ τὸ σπίτι λίγον ἀέρα. Δὲν

φαίνεται τίποτε τώρα, αἴ; ὅλα ἐπέρασαν. Εἶνε τόσον εὔμορφον τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο ἐκεῖ μέτα!

— Καλὰ ἐκάμετε, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἐλίζα, θέλουσα ἐν τάχει ν' ἀπαλλαγῇ τῆς παρουσίας τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἧς ἡ τελευταία φράσις τὴν ἐλύπησεν.

Ἀφοῦ ἔμεινε μόνη εἶπε :

— Βεβαίως ἐκείνη ἡ φράσις σημαίνει κἄτι περισσότερον ἀφ' ὅ,τι ἐνόησα.

Καὶ συγκεντρώσασα τὴν μνήμην της ἐπανέλαβε τὴν φράσιν τῆς διαθήκης.

« Ἀποθνήσκω εὐτυχής, ἂν καὶ ἡ ζωή μου ὑπῆρξε βραχεῖα, φέρω δὲ εἰς τὸν τάφον μετ' ἐμοῦ τὸ αἴσθημα βαθυτάτου ἔρωτος. Εἰς ἐκείνην ἥτις μοὶ ἐνέπνευσε τὸ αἴσθημα τοῦτο ὀφείλω πᾶσαν τὴν ἐπὶ γῆς εὐτυχίαν μου .. Τὴν εὐλογῶ».

Αἴφνης λογισμός τις ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν τῆς νεάνιδος. Ἐγένετο εὐθὺς πορφυρᾶ· ἔδραμεν εἰς τὸ κάτοπτρον, παρεμέρισε τὴν κόμην της καὶ εἶπεν :

— Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἄσχημη ; .. Ὄχι... δὲν εἶμαι τόσον, ὅσον λέγουν. Ὁμνύζω τώρα μὲ τὴν ἀδελφήν μου... τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος εἶχε ἀγαπήσει!..

Καὶ ἀπεσύρθη παρατηροῦσα τὸ μικρὸν ἔπιπλον καὶ λέγουσα:

— Ἐκεῖ μέσα εἶνε!... ὤ, πῶς ἤθελα νὰ μάθω!.. Ἔβλεπε τὰς ἐπιτιθεμένας λευκὰς ταινίας καὶ ἠγανάκτει.

— Τέλος πάντων! πρέπει νὰ τὸ μάθω!... ἐπανέλαβεν.

Καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, ἀλλὰ μόλις οἱ δάκτυλοί της ἔθιξαν τὴν ταινίαν, ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της ἀμέσως ὡς νὰ εἶχε καῇ.

— Παραφρονῶ! εἶπεν καθ' ἑαυτήν.

Καὶ κατέβαλεν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, ὅπως ἀντιστῇ εἰς τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ἣν ᾐσθάνετο ὅπως μάθῃ τὴν ἀλήθειαν, διὰ νὰ μὴ παρακινηθῇ δὲ ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ νὰ ἐπι-

χειρήσῃ τὴν κακὴν πρᾶξιν, ἣν παρ' ὀλίγον ἐν στιγμῇ παραφορᾶς διέπραττεν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκάθησε καὶ ἀνεζήτησε τὴν ἐπιστολήν, ἣν ὁ συμβουλαιογράφος τῇ ἐνεχείρησεν· ἠρυθρίασε βλέπουσα, ὅτι ἔλειπεν ἐξ αὐτῆς ἓν τεμάχιον ἀποσπασθὲν παρὰ τοῦ συζύγου τῆς ἀδελφῆς της κατὰ τὴν ζωηρὰν φιλονεικίαν τῆς πρωΐας. Ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν, ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ τὸ ὑποκρυπτόμενον ἐν αὐτῇ νόημα. Ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο προδήλως πρὸς αὐτὴν καὶ μόνην, ἦτο σαφὴς, εἶχε γραφῇ μὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι οὐδὲν θ' ἀνεγινώσκετο εἰμὴ παρ' ἐκείνης μόνης πρὸς ἣν ἀπηυθύνετο. Οὐδαμοῦ διεφαίνετο ἡ πρόθεσις τῆς μεταβιβάσεως τῆς γενομένης πρὸς αὐτὴν δωρεᾶς εἰς ἄλλον. Ἐμειδίασε θλιβερῶς ἀναγινώσκουσα τὰς τελευταίας παραγράφους, ἐν αἷς ἰσχυρῶς ἀντικαθίστα διὰ τῆς μνήμης τὰς ἐλλειπούσας λέξεις :

« Φιλτάτη μου Ἐλίζα, σὺ μόνη γνωρίζεις ποῦ κρύπτω τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας μοὶ φέρεις· πρέπει νὰ τὰς λάβῃς καὶ νὰ τὰς παραδώσῃς εἰς τὴν ἀδελφήν σου εἰς οἱανδήποτε κατάστασιν εὑρίσκονται, τουτέστι κεκλεισμένας ἐντὸς φακέλλου φέροντος ἐπιγραφὴν τὴν λέξιν : Χαρά. Ἐνδέχεται αὐθωὺς ὡς μάθῃ τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου μου ὁ κ. δὲ Μαρβὺ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ ἀναζητῶν τὰ ἔγγραφά μου νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸ ἔπιπλον τὸ ὁποῖον γνωρίζεις· Τοῦτο προβλέπων θέλω νὰ ἐμποδίσω»

Ἡ Ἐλίζα ἐξεπλήσσετο. Πῶς εἶχε μαντεύσει ὅτι θὰ ἤρχετο ὁ λοχαγός ; ἐφρόνει λοιπὸν ὅτι ὁ κ. δὲ Μαρβὺ εἶχεν ὑπονοίας; Τοῦτο δὲν ἦτο δυνατόν. Σκεφθεῖσα ἀκόμη, ἐξήγησεν ὀρθότερον τὴν φράσιν.

Ὁ Ἀριστείδης πεποιθὼς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ λοχαγοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἅμα οὗτος ἤθελε μάθῃ τὸν θάνατόν του, θὰ ἔσπευδε πάραυτα ὡς οἰκογενειακές του φίλος εἰς τὴν οἰκίαν, θ' ἀνελάμβανεν αὐτὸς νὰ ἐνεργήσῃ τ' ἀναγκαῖα διὰ τὴν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν διαθήματα, καὶ θ' ἀνεζήτει εἰς τὰ ἔγγραφά του ν' ἀνεύρῃ τὰ πιστο-

ποιοῦντα τὴν ταυτότητά του. Τὴν ἔρευναν ταύτην ἐφοβεῖτο ὁ Ἀριστείδης μήπως ἕνεκα αὐτῆς ἤθελον περιπέσῃ αἱ ἐπιστολαὶ τῆς συζύγου του εἰς τὰς χεῖράς του.

Ὁ Ἀριστείδης προεῖδε τὰ πάντα· δὲν εἶχεν ἄλλο τι νὰ κάμῃ παρὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὁδηγίας του διότι προσέθετε:

«Τὸ νόσημα ἐξ οὗ πάσχω εἶνε τοιοῦτον, ὥστε δυνατὸν ν' ἀποθάνω καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου. Ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἤρχετο ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ νὰ σφραγίσῃ τὰ ἔπιπλά μου· καὶ ἐπειδὴ πρέπει ἀναποφεύκτως νὰ μὴ ἀνοιχθῇ τὸ γνωστόν σοι ἔπιπλον, διὰ τοῦτο σοὶ τὸ δωροῦμαι διὰ τῆς διαθήκης μου».

Τῇ συνίστα πρὸς τούτοις νὰ ἐξαφανίσῃ ἢ νὰ ἐγχειρήσῃ τὰς ἐπιστολὰς πρὸς τὴν Αὐρηλίαν ἀλλ' οὐδὲν πλέον. Τίποτε ἄλλο δὲν διέγνωσεν εἰς τὰ γραφόμενά του ἡ Ἐλίζα. Ἀναγινώσκουσα ἐπανειλημμένως τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἐπείσθη τέλος ὅτι ὁ φίλος της Ἀριστείδης ἠρᾶτο αὐτῆς, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ τῇ τὸ ὁμολογήσῃ.

Ἐνεθυμήθη τὴν ἀπευθυνθεῖσαν ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ θανάτου του ἐπιστολὴν πρὸς τὸν φίλον του Πουλέ, ἐξ ἧς οὗτος τῇ ἀνέγνωσέ τινας περικοπάς. Ἀνεμνήσθη ἰδίως τῆς ἑξῆς φράσεως, ἧς ἐξώγκωνε τὴν ἀξία:

«Ἡ νεᾶνις περὶ ἧς συχνάκις σοὶ ὡμίλησα . . . μὴ ἐκπλαγῇς ἂν ἐξέλεξα αὐτὴν ὡς ἔμπιστον τῶν ἐρώτων μου· εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Μαρβὺ φέρονται πρὸς αὐτὴν μὲ τόσην περιφρόνησιν, μὲ τόσην ἀμέλειαν, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀθωότητά της».

Ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐκφράσεως ταύτης τὴν ἔκαμνε νὰ φρικιᾷ καὶ νὰ ἐρυθριᾷ· ἠρυθρίασε δ' ἔτι μᾶλλον ἐνθυμηθεῖσα τὰς τελευταίας λέξεις: «Τὴν ὑπείαν συνείθισα νὰ θεωρῶ ὡς ἀδελφήν μου.» Ἡ φράσις δὲν ἦτο ὀρθή, καὶ ἡ λέξις ἦτο πολὺ ἀσθενὴς παραβαλλομένη πρὸς τὰς ἄλλας.

Ἡ Ἐλίζα ἠγέρθη καὶ ἔστη πάλιν πρὸ τοῦ κατόπτρου. Ὁρισ τικῶς ἐπείσθη, ὅτι δὲν ἦτο δυσειδής. Ἦτο μάλιστα τὸ ἐναντίον. Εἶχεν ἀληθῶς ἡ ἀνάπτυξίς της, ὅτε μετέβη νὰ κατοικήσῃ παρὰ τῇ ἀδελφῇ της, καταστρέψει τὴν ἁρμονίαν τοῦ σώματός της· εἶχεν ἀφήσει ἡ σκληρὰ νόσος ὑφ' ἧς ἔπαθεν στίγματα ἐπὶ τοῦ προσώπου της· ἀλλὰ πρὸ τριῶν ἤδη ἐτῶν ἡ μορφή της εἶχε μεταβληθῇ. Ἡ κάμπη ἐγένετο χρυσαλίς. Ἐπειδὴ ἦτο πάντοτε κεκυφυῖα ἕνεκα τῆς οἰκιακῆς ἐργασίας, πάντοτε ἐνδεδυμένη ὡς δούλη, ὁ λοχαγὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ αὐτὴν μεταβαλλομένην βαθμηδὸν ἐκ κορασίου εἰς νεάνιδα καὶ μεταμορφουμένην. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀπὸ τῆς προτεραίας ἤδη ἀποτινάξασα τὸν ζυγόν, εἶχεν ἀνορθώσει τὴν κεφαλήν. Αἱ σκληραὶ περιπέτειαι ἃς διῆλθε τὴν εἶχον κάμει νὰ σχηματίσῃ ἀλλοίαν περὶ αὐτῆς ἰδέαν. Πρὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν ἐνόει κἂν ἂν ἔζη· ἀνῆκεν εἰς τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς της ὃν ὑπηρέτει διὰ νὰ κερδήσῃ τὸν ἄρτον της. Ἐν τῷ ἀγῶνι ὃν ἐδίδησε ν' ἀναλάβῃ κατ' ἐκείνου καὶ κατὰ τῆς ἀδελφῆς, ἀνυψώθη μέχρις αὐτῶν, ἐγένετο ὁμοία πρὸς τοὺς ἀντιπάλους καὶ οὗτοι ἠναγκάσθησαν πλέον νὰ τὴν θεωρήσωσιν ὡς γυναῖκα. Ἡ μετὰ θάνατον πεποιθησις τοῦ Ἀριστείδου Δερβὰρ ἐπηύξησε τὴν ἀγαθὴν ἰδέαν ἣν περὶ ἑαυτῆς εἶχε σχηματίσει. Τέλος ὁ νόμος ἀνεγνώριζεν αὐτὴν ὡς κληρονόμον, ἐπικυρῶν πάντα ταῦτα: Ἦτο λαιπὸν χειραφετημένη, ἦτο γυνή.

Ἄλλως τε κατὰ τὰς δύο τελευταίας ἡμέρας εἶχε πολλὰ παρατηρήσει περὶ αὐτὴν καὶ συγκρίνουσα ἑαυτὴν μὲ ὅσους ἀνθρώπους εἶδε κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο, ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ:

—Εἶμαι καλλιτέρα ἐγὼ ἀπὸ ὅλους αὐτούς.

Εἶχε μεταμορφωθῇ ἐντελῶς. Ὅπως ἡ γυνὴ ἡ βαδίζουσα ἀμελῶς εἰς τὴν ὁδὸν ἂν ἰδῇ τυχὸν ὅτι τὴν παρατηροῦσι, ἀμέσως φέρει τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ διευθετεῖ τὴν κόμην της, ἀνορθοῖ τὸ σῶμα καὶ βαδίζει μετ' ἀξιοπρεπείας, οὕτω καὶ ἡ μικρὰ Ἐλίζα

αἰσθανομένη ὅτι τὴν παρετήρουν, ἀνηγείρετο ἀγερώχως γυνὴ πλέον οὖσα.

Θ'. — ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΣ.

Ἡ νὺξ ἐπήρχετο καὶ ἡ νεᾶνις ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται τὴν κόπωσιν μετὰ τὰς δύο ἡμέρας ἃς διῆλθεν ἐν ἀγρυπνίᾳ. Ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ περὶ ἀναπαύσεως, ἀλλὰ πῶς; Εἴπομεν ὅτι ἦτο ἀπηλλαγμένη τοῦ παιδαριώδους φόβου τῶν γυναικῶν αἵτινες καταλαμβάνονται ὑπὸ τρόμου ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ὅτι εὑρίσκονται εἰς οἰκίαν ὅπου πρὸ ὀλίγου ἔκειτο νεκρόν τι σῶμα. Ἐν τούτοις ἠσθάνετο ἀδιαθεσίαν· ἦτο τεταραγμένη, κεκοπιακυῖα· τὰ διάφορα γεγονότα εἶχον καταλίπει εἰς τὴν ψυχήν της βαθείας ἐντυπώσεις. Οὐχ ἧττον εἶχεν ἀπαντήσει εἰς τὸν συμβολαιογράφον:

— Ἀπὸ τῆς ἡμέρας, ταύτης θὰ κατοικήσω ἐδῶ.

Ἀπεφάσισε νὰ παρασκευάσῃ τὴν κλίνην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον· τὸ σκότος εἶχε μεταβάλει τὴν ὄψιν τοῦ θαλάμου καὶ διὰ τοῦτο εἰσελθοῦσα ἐφρικίασεν. Ἠσχύνθη διὰ τὴν ἀδυναμίαν της καὶ τὴν ἐδικαιολόγησε καθ' ἑαυτὴν διὰ τῆς ἰδέας ὅτι δὲν εἶχεν ἀκόμη πλήρη ἐλευθερίαν οἵαν ἐπόθει. Αἱ ἐπὶ τῶν ἐπίπλων τεθειμέναι σφραγῖδες τὴν ἠμπόδιζον νὰ παραλάβῃ ἐξ αὐτῶν τ' ἀναγκαῖα διὰ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν κατοικίαν ἀλλοίαν ὄψιν, νέαν ζωήν.

Τέλος καθησυχάσασα, ἤναψεν ἓν κηρίον, ὅτε ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν. Ἦτο ἡ θυρωρὸς ἥτις ἀνησυχήσασα διότι δὲν τὴν εἶδε νὰ κατέλθῃ καὶ ὑποπτεύσασα μήπως ἠσθένησε συνεπείᾳ τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἤρχετο νὰ πληροφορηθῇ. Τὴν εὐχαρίστησε καὶ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι ἦτο ὑγιής.

— Ἀλλά, δεσποινίς, τῇ εἶπεν ἡ θυρωρός, δὲν ἐδειπνήσατε.

— Δὲν πεινῶ.

— Δὲν πρέπει ὅμως δι' αὐτὸ νὰ μείνετε νηστική. Κάτι πρέπει νὰ πάρετε . . . ἀλλέως θ' ἀρρωστήσετε. Τώρα θὰ σᾶς φέρω ἐγὼ νὰ δειπνήσετε.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, δὲν ἠμπορῶ νὰ φάγω ἀπόψε. Εἶμαι πολὺ καταβεβλημένη καὶ ἔχω μόνον ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Θέλω νὰ κοιμηθῶ. Ἐσεῖς ἐτακτοποιήσατε τὰ δωμάτια;

— Ναί, δεσποινίς.

— Ποῦ εἶνε τὰ ροῦχα;

— Πῶς; ἐδῶ θέλετε νὰ κοιμηθῆτε; . . . μόνη;

— Καὶ διατί ὄχι;

— Ὦ Θεέ μου! . . .

Καὶ ἡ θυρωρὸς ἐφρικίασεν.

— Μήπως νομίζῃς ὅτι φοβοῦμαι τὸν ἀποθαμμένον φίλον μου; Δι' ἓν μόνον λυποῦμαι προσέθηκε μετὰ δακρύων, ὅτι δὲν εἶνε ἀκόμη ζωντανός.

— Ἀλλά, δεσποινίς, εἶνε ἀδύνατον· δὲν ὑπάρχουν πλέον τὰ στρώματα.

— Α, ναί! τὸ ἐλησμόνουν.

Καὶ μὲ ὅλην τὴν ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ δι.έλθῃ ἐκεῖ τὴν νύκτα ἡ Ἐλίζα ηὐχαριστήθη ἐν τούτοις διότι προέκυψεν ἀνυπέρβατος δυσκολία εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιθυμίας της.

— Βέβαια, δεσποινίς, δὲν ὑπάρχουν πλέον στρώματα. Τὰ ἔδωκα ὅλα εἰς τὸν στρωματοποιόν. Ἐκτὸς τούτου δὲν εἶνε ὑγιεινὸν νὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ. . . Πρέπει νὰ περιμένετε καμπόσας ἡμέρας. Πολὺ θάρρος ἔχετε, βλέπω.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησε βεβυθισμένη εἰς ῥεμβασμούς. Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ;

Ποῦ θὰ ἐκοιμᾶτο ἀφοῦ ἐστερεῖτο παντελῶς χρημάτων; Δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ εἴς τι ξενοδοχεῖον.

Ἡ θυρωρὸς ἐξηκολούθησεν·

— Τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ σπίτι σας.

— Εἶνε ἀδύνατον !

— Ἀλήθεια· ἐλησμόνησα τὴν σημερινὴν διαγωγὴν τοῦ κ. δὲ Μαρβύ. Τί νὰ σᾶς εἰπῶ δεσποινίς δὲν τολμῶ νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ ἔλθετε νὰ κοιμηθῆτε κάτω μαζί μου· ἠμπορῶ ὅμως νὰ σᾶς δανείσω ἕνα στρῶμα.

— Καὶ νὰ κοιμηθῶ ἐδῶ εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὄχι· εἶνε ἐπάνω εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα ἓν δωμάτιον δι' ὑπηρέτας, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχρησίμευε καθόλου εἰς τὸν κ. Δεράζ. Ἂν ἀγαπᾶτε σᾶς πηγαίνω ἐκεῖ ἐπάνω ἕνα στρῶμα καὶ ἐπειδὴ τὰ ροῦχα εἶνε σφραγισμένα, σᾶς δανείζω καὶ σεπάσματα.

— Ὦ, κυρία ! . . . ἂν αὐτὸ εἶνε δυνατόν, θὰ μὲ ὑποχρεώσετε ! . . .

— Πῶς ἂν εἶνε δυνατόν ! . . . Τώρα θὰ ἰδῆτε πῶς γίνεται γρήγορα γρήγορα. Λάβετε ὅμως τὴν καλοσύνην νὰ φυλάξετε κάτω εἰς τὴν εἴσοδον ἕως νὰ τὰ ἑτοιμάσω. Καὶ κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ πάρετε τοὐλάχιστον ἕνα ζωμόν.

— Εἶσθε πολὺ ἀγαθή· δέχομαι καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Ὡς ὑπεσχέθη ἡ θυρωρός, ἡ προσωρινὴ ἐγκατάστασις της δὲν ἀπῄτησε πολλὴν ὥραν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἡ Ἐλίζα κατεκλίνετο καὶ μετὰ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οὐχαριστεῖτο κάλλιον νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, παρὰ κάτω εἰς τας αἰθούσας. Ἦτο νέα, ἦτο ἥσυχος πλέον καὶ ὁ ὕπνος δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ.

Εἶχε μείνει ἄγρυπνος δύο ἡμέρας καὶ δύο μακρὰς νύκτας· ὤφειλε ν' ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν. Ἡ φύσις καὶ ἡ νεότης ἀνέκτων τὰ δικαιώματά των καὶ ἡ Ἐλίζα ἐκοιμᾶτο ἀκόμη τὴν ἐννάτην ὥραν τῆς ἐπαύριον, ὅτε ἡ θιρωρὸς τὴν ἀρύπνισε φέρουσα πρὸς αὐτὴν κύμβην σοκολάτας. Βλέπουσα αὐτὴν ἡ νεᾶνις ἔμεινεν ἀναποράσιστος καὶ τεταραγμένη, μὴ τολμῶσα νὰ δεχθῇ τὴν κύμβην· συνεθισμένη νὰ ὑπηρετῇ τοὺς ἄλλους, ἔβλεπε διὰ πρώτην φορὰν νὰ τὴν ὑπηρετῶσι καὶ ἐκ τούτου προήρχετο ἡ συστολή της. Ἀνέστη καὶ ἐνεδύθη ἐν τάχει, ἐνῷ ἡ θυρωρὸς τῇ διηγεῖτο ὅτι τὸ πρωὶ περὶ τὴν ὀγδόην ἄνθρωπός τις ἀλλόκοτος ἦλθε νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ αὐτῆς.

— Περὶ ἐμοῦ ; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Μάλιστα· περὶ τῆς δεσποινίδος Ἐλίζας Βοατέλ, ἀδελφῆς τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ . . . ἀκριβῶς. Ἐννοεῖτε, ὅτι δὲν τῷ εἶπα πολλὰ πράγματα. Μὲ ἠρώτησε τότε διὰ τὴν ἡλικίαν σας καὶ ἂν εἶσθε εὔμορφη. Αὐτὸ τὸ ἤξευρα καὶ τοῦ εἶπα ὅτι εἶσθε ἡ ὡραιοτέρα νέα ἀφ' ὅσας ἔχω ἰδεῖ

Τί σημαίνει αὐτὸ ἀρά γε ;

— Νὰ εἰξεύρετε . . . τοῦ ἔδωκα ἀπάντησιν διότι ἐνόμιζα, ὅτι ἤρχετο σταλμένος ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν ἐπίτηδες νὰ ἐξετάσῃ.

— Ποῖος ἀρά γε φροντίζει περὶ ἐμοῦ ; ἐσκέπτετο ἡ Ἐλίζα.

Καὶ κατῆλθεν εἰς τὰ κάτω δωμάτια, ἀκουσίως δὲ ἠσθάνθη μεγάλην εὐχαριστησιν παρατηροῦσα πέριξ αὐτῆς καὶ λέγουσα καθ' ἑαυτήν.

Ἡ κατοικία αὐτὴ εἶνε ἰδική μου· ἔχω καὶ ἐγὼ κατοικίαν.

Συνειθίζε βαθμηδὸν εἰς τὴν νέαν θέσιν της, ἥτις κατ' ἀρχὰς τὴν εἶχε πτοήσει. Ἓν μόνον τὴν ἐστενοχώρει κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἡ ἔλλειψις χρημάτων. Ἡ θυρωρὸς ὑπῆρξε λίαν εὐμενὴς πρὸς αὐτήν· ἦτο τὸ μόνον ἄτομον ἐφ' οὗ ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ καὶ δὲν ἐδίστασε ν' ἀποταθῇ πρὸς αὐτήν. Χωρὶς νὰ τῇ διηγηθῇ ἐπακριβῶς τὴν θέσιν της, τῇ εἶπεν ὅτι δυσαρεστηθεῖσα μὲ τὴν οἰκογένειάν της, μὴ θέλουσα δὲ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Μαρβύ, θὰ διέμενε προσωρινῶς εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον εἰ; ὃ διῆλθε τὴν νύκτα. Εἶχε νὰ καταγείνῃ εἰς πολλὰς ἀσχολίας καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ φροντίζῃ καὶ περὶ τῶν οἰκιακῶν ἔργων, ἐπεθύμει δὲ νὰ εὕρῃ μέρος τι νὰ τρέφηται ἐπὶ μισθῷ. Ἡ ἐπιθυμία της ἐξεπληρώθη. Ἡ θυρω-

ρὸς προσεφέρθη νὰ τῇ μαγειρεύῃ Ἠδύνατο ἄρα νὰ ἔχῃ τὴν τροφήν της χωρὶς νὰ ἐξέρχεται τῆς κατοικίας της. Ἐπόθει πρὸ πάντων. ἡ Ἐλίζα νὰ διευκολύνῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα ἕως ὅτου, περατωθεισῶν τῶν ἀπαιτουμένων διατυπώσεων ἤθελε δυνηθῇ νὰ λάβῃ ὁριστικὴν κατοχὴν τῆς κληρονομίας. Ἡ θυρωρὸς τῇ εἶπεν ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα θὰ καθίστα γνωστὰ πόσα ἦσαν τὰ ἔξοδα τῆς διατροφῆς της. Καθησυχάσασα ὡς πρὸς τοῦτο ἡ Ἐλίζα ἐσκέφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ τοῦ ἱματισμοῦ της εὑρίσκουσα ὅτι ἦτο λίαν πενιχρῶς ἐνδεδυμένη. Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς ὅταν ἔζη δὲν εἶχεν ἀνάγκην καλλωπισμοῦ· ἡ ἐνδυμασία τῆς Κυριακῆς καὶ τῶν ἑορτῶν, ἣν ἐφόρεσεν ὅτε ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἀριστείδου, τῇ ἐφαίνετο νῦν ὅλως διόλου ἀκομψος καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ εὕρῃ χρήματα διὰ ν' ἀγοράσῃ νέαν. Ὅσον μικρὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ κληροδότημα τοῦ Ἀριστείδου ἦτο ὅμως πάντοτε ἀνώτερον τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν προσδοκιῶν της· οὐχ ἧττον ἐστενοχωρεῖτο τὰ μέγιστα ἀφ' ὅτου ἐγίνωσκεν ὅτι εἶχε μὲν περιουσίαν ἀνήκουσαν εἰς αὐτήν, ἀλλὰ τῇ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ τὴν ἐγγίσῃ μέχρι νεωτέρων διαταγῶν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ θέσις της ἐγένετο ἀνυπόφορος καὶ ἀπεφάσισε τῇ συμβουλῇ τῆς θυρωροῦ νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἐπισπεύσῃ τὴν ἀποσφράγισιν. Ἐνεθυμήθη τὴν ἔκπληξιν ἣν ἐξέφρασεν ὁ συμβολαιογράφος ἀκούσας τὸν τρόπον μεθ' οὗ ἐγένετο ἡ σφράγισις καὶ ἀπεφάσισε νὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Πρώτην τινὰ ἐνδυθεῖσα τὸ πενιχρὸν αὐτῆς φόρεμα μετέβη παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ ὅστις ἀντεπροσώπευεν ἐν Παρισίοις τὸν συνάδελφόν του κ. Πουλέ. Ὁ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ συμβολαιογράφου τὴν διαβεβαίωσεν ὅτι ὅλαι αἱ ἐνέργειαι εἶχον γείνει καὶ ἀνεμένετο ἡ ἀπόφασις τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου. Δὲν ἐννόησεν ἀκριβῶς ὅσα τῇ εἶπε καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τίποτε καὶ ἐπανήρχετο τεθλιμμένη, ὅτε ἡ θυρωρὸς τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ἔλθει ἄλλοτε νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ αὐτῆς, ἐπανῆλθε καὶ εἶπεν ὅτι πληροφορηθεὶς περὶ τῶν ἐνεργειῶν εἰς ἃς ἠσχολεῖτο, τὴν προσεκάλει, ἂν ἤθελε νὰ τῷ ζητήσῃ τίποτε, νὰ μεταβῇ τὴν ἐπαύριον εἰς τὴν οἰκίαν του, εἶχε δὲ ἀφήσει τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

Ἡ Ἐλίζα ἀρκούντως ἐκπλαγεῖσα ἀπεφάσισεν ἐν τούτοις νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀγνώστου. Τὴν ἐπαύριον μετέβη κατὰ τὴν ἀφεθεῖσαν σημείωσιν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Φολλέ, εἰς τὴν ὁδὸν ἁγίου Ἀνδρέου. Ἐσήμανεν εἰς θύραν καὶ γρατζά τις γυνὴ ἦλθε ν' ἀνοίξῃ καὶ τὴν εἰσήγαγε παρὰ τῷ κ. Φολλέ. Ἡ νεᾶνις παρετήρει πέριξ αὐτῆς συνεσταλμένη· διῆλθε κατ' ἀρχὰς ἕνα ἀντιθάλαμον, εἶτα αἰθουσαν εὐρύχωρον, ἀλλ' ἐλλιπῶς φωτιζομένην, πέραξ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας εὑρίσκοντο μεγάλα ἐρμάρια καὶ ἱκρία πλήρη φακέλλων ἐκ πρασίνων χαρτονίων.

Ἡ ὁδηγοῦσα αὐτὴν διέσχισε τὴν αἰθουσαν ταύτην καὶ ἀφοῦ ἤνοιξε θύραν τινά, τῇ εἶπε:

Ὁ κ. Φολλέ.

Εἰς ἄκρον στενοχωρημένη ἡ Ἐλίζα εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον, τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀνοίξει ἡ γρατζὰ τὴν θύραν· ἦτο ἁπλούστατον δωμάτιον ἔχον ὡς μόνα ἐπιπλα μίαν μεγάλην τράπεζαν, δύο καθίσματα καὶ ἓν χρηματοκιβώτιον. Ὁ πρὸ τῆς τραπέζης εὑρισκόμενος ἀνὴρ ἠγέρθη καὶ προϋπαντήσας τὴν νεάνιδα τὴν παρεκάλεσε νὰ εἰσέλθῃ, προσφέρων αὐτῇ μίαν ἕδραν, ἀφοῦ δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του, εἶπε πρὸς τὴν Ἐλίζαν:

— Δεσποινίς, γινώσκων ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ λάβητε ὅσον τάχιστα κατοχὴν τῆς κληρονομίας, τὴν ὁποίαν σᾶς ἄφησε ὁ κ. Ἀριστείδης Δεφάρζ, ἦλθα χθὲς εἰς τὴν οἰκίαν σας διὰ νὰ σᾶς προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου.

— Κύριε, ἐκπλήττομαι πολὺ πῶς γνωρίζετε τὸ τοιοῦτο...

— Ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμολογήσω, δεσποινίς, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρομαι

ἐγὼ ἀτομικῶς εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐνεργῶ κατὰ παραγγελίαν ἑνὸς ἀτόμου, ἐνδιαφερομένου ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ἐνδιαφερομένου ὑπὲρ ἐμοῦ ;

— Ναί, δεσποινίς.

— Καὶ τίνος, κύριε ;

— Πιστεύω ὅτι δὲν τὸν γνωρίζετε· εἶνε φίλος τῆς οἰκογενείας σας.

— Τῆς οἰκογενείας μου ;

— Ναί, φίλος τοῦ κ. δὲ Μαρβύ.

— Ἀγνοῶ, περὶ τίνος ὁμιλεῖτε.

— Ἰδού, δεσποινίς, ἀκούσατε· ὅτε συνέβη τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον γνωρίζετε· πρὶν ἀκόμη γνωσθῇ ὅτι ὑπῆρχε διαθήκη εἰς τὸ ὄνομά σας, διὰ νὰ περιπέσουν ἔγγραφά τινα εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς ἀτόμου βλαβόν τινα προφυλακτικὰ μέτρα. . . Ἐννοεῖτε τώρα τί θέλω νὰ εἰπω ;

— Καθόλου, ἀπήντησεν ἀφελῶς ἡ Ἐλίζα.

— Γινώσκετε ὅμως κάλλιστα ὅτι ὑπάρχει ἀλληλογραφία τις πολὺ σπουδαία διὰ τὴν οἰκογένειάν σας ! . . .

Ἡ Ἐλίζα ὑποπτος καὶ πρὸ πάντων ἐκπεπληγμένη διότι ἤκουεν ἄνθρωπον ἄγνωστον εἰς αὐτὴν νὰ τῇ ὁμιλῇ περὶ πράγματος, ὅπερ ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ μόνη ἐγίνωσκεν, τῷ ἀπήντησεν:

— Ἐὰν θέλετε νὰ ἐξηγηθῆτε σαφέστερον, ἴσως ἐνοήσω.

Ὁ κ. Φωλλὶ ἐμειδίασε καὶ χωρὶς νὰ ταραχθῇ ἐξηκολούθησεν·

— Θὰ σᾶς ὁμιλήσω σαφέστατα, δεσποινίς, διὰ νὰ σᾶς ἀπομακρύνω πᾶσαν δυσπιστίαν καὶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅτι εἶμαι ὁ ἐντολοδόχος φίλου σας. . . Εὑρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς σας, κυρίας δὲ Μαρβύ, ὅτε συνέβη τὸ φρικτὸν δυστύχημα, τοῦ ὁποίου αἱ λεπτομέρειαι ἔμειναν ἀπόκρυφοι...

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ἡ νεᾶνις διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἐντύπωσιν ἣν παρῆγεν εἰς αὐτὴν ἑκάστη λέξις· ἡ ἀγαθὴ κόρη ἀκόμη δὲν εἶχεν

ἀποκτήσει τὴν ἱκανότητα τοῦ νὰ ἀποκρύπτῃ τὰς ἐντυπώσεις της. Ἀνεσκίρτησεν ἀκούουσα τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον λαλοῦντα τοιουτοτρόπως περὶ τοῦ δυστυχήματος.

— Σεῖς εἶσθε ἡ ἔμπιστος τῆς ἀδελφῆς σας, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, ἐγινώσκετε τὰς σχέσεις τὰς ὁποίας εἶχεν. Ἐγινώσκετε, ὅτι πολλαὶ ἐπιστολαί, τῶν ὁποίων τὸ πλεῖστον μέρος σεῖς εἴχετε κομίσει πρὸς τὸν κ. Δεφάρζ, ἠδύναντο μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ περιπέσωσιν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἠδύνατο νὰ ἐπέλθῃ ἡ διάθεσις νὰ κάμωσι κακὴν χρῆσιν αὐτῶν. Γνωρίζετε τοῦτο ;

— Ἐξακολουθήσατε, κύριε.

— Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἔπεμψε τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρωΐαν ὀλίγας γραμμὰς πρὸς τὸ ἄτομον, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐνεργῶ. Διὰ τῶν γραμμῶν τούτων παρεκάλει νὰ ληφθῇ ταχίστη πρόνοια περὶ ἐξασφαλίσεως τῆς ἀλληλογραφίας. Ἤραυτα ἐδόθη διαταγή, μολονότι δὲ ἦτον ἡ ὥρα προχωρημένη, ἐγένετο ἡ σφράγισις εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Δεφάρζ.

— Ἄ, εἶπεν ἡ Ἐλίζα, ἡ ἀδελφή μου λοιπὸν τὴν ἐζήτησεν !

Καὶ ἐμειδίασε παραδόξως ἐνθυμηθεῖσα, ὅτι ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς κατεσπευσμένης σφραγίσεως ἡ ἀδελφή της δὲν ἠδυνήθη νὰ παραλάβῃ τὰς ἐπιστολάς της. Ἡ ὑπερβολικὴ φρόνησις τὴν εἶχε βλάψει!

— Σήμερον σεῖς εὑρίσκεσθε πολὺ στενοχωρημένη διὰ τοῦτο ἐξηκολούθησεν ὁ κ. Φωλλέ, ἀλλὰ τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον σᾶς ἐπροστάτευσε εἶνε πρόθυμον νὰ πράξῃ, ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε καὶ μὲ ἐπαφόρτισε νὰ σᾶς εἰπω, ὅτι τίθεται εἰς τὴν διάθεσίν σας.

— Ποῖον εἶνε αὐτὸ τὸ ἄτομον;

— Ἂν θέλετε νὰ ζητήσητε τίποτε παρ' αὐτοῦ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ὁδηγήσω πρὸς αὐτό.

— Ἀλλὰ σᾶς ἐρωτῶ ποῖον εἶνε ;

— Εἷς φίλος, δεσποινίς, σᾶς ἐπαναλαμβάνω.

— Θεέ μου! ... αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες ὕφος ἀρκετὰ μὲ στενοχωρεῖ.

— Δὲν ὑπάρχει μυστήριον εἰς τὸ μέσον· ἐξ ὅσων σᾶς εἶπα, βλέπετε ὅτι σᾶς γνωρίζει πολὺ καλά. Ἐπιθυμεῖτε ὅσον τάχιστα ν' ἀπαλλαχθῆτε ἀπὸ τὰς διατυπώσεις καὶ νὰ λάβητε τὴν κατοχήν. Τὸ ἄτομον, περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ὁμιλῶ, ὁ φίλος αὐτός, δύναται νὰ πράξῃ τὰ πάντα δεσποινίς, καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ἂν θέλετε νὰ σᾶς ὁδηγήσω πρὸς αὐτόν, ζητήσατε νὰ διαταχθῇ ἡ ἀποσυρράγισις, ζητήσατε νὰ λάβητε ἀμέσως κατοχὴν τῆς κληρονομίας καὶ αὐτὸς πάραυτα θὰ σᾶς εἰσακούσῃ.

— Καὶ διατί, εἶπεν ἁπλούστατα ἡ Ἐλίζα ἀφοῦ μοῦ προσφέρετε τὰς ἐκδουλεύσεις σας, διατί δὲν ζητεῖτε σεῖς ὅλ' αὐτὰ ἐξ ὀνόματός μου;

Ὁ κ. Φολλὲ παρετήρησε τὴν Ἐλίζαν ζαλισμένος. Αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατί ἡ πρότασίς της παρῆγε τόσην ταραχὴν εἰς τὰς ἰδέας τοῦ μικροσώμου ἐκείνου κυρίου. Ἡ πρότασίς της τῇ ἐφαίνετο λογική. Ὑπῆρχέ τις δυνάμενος νὰ ἐκπληρώσῃ ταχέως τὴν ἐπιθυμίαν της. Ἄλλος τις τῇ ἀνήγγειλε τοῦτο καὶ τὴν διεβεβαίου σχεδὸν ὅτι εἶχεν ἐντολὴν νὰ τῇ τὸ εἴπῃ ἐκ μέρους τοῦ πρώτου. Ἆρα ἦτο φυσικώτατον ὅ,τι αὐτὴ ἐπρότεινεν.

— Ἀλλὰ δεσποινίς, παρετήρησεν ὁ κ. Φολλέ, δὲν ἔχω ἐπὶ τοῦ ἀτόμου, περὶ οὗ ὁ λόγος, τόσην ἐπιρροήν, ὅσην ὑποθέτετε.

— Τότε εἶνε πιθανώτατον ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχω ἐνεργοῦσα ἐγὼ ἀπ' εὐθείας, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω διόλου αὐτὸν τὸν κύριον.

— Ἀπατᾶσθε· σᾶς γνωρίζει κάλλιστα· καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἰξεύρω τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς ὑμᾶς, δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι θὰ ἐπιτύχητε ὅ, τι ἐπιθυμεῖτε.

Ὅσον παράδοξον καὶ ἂν τῇ ἐφαίνετο τοῦτο, ἡ νεᾶνις ᾐσθάνετο σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς στενοχωρίας, εἰς ἣν διετέλει, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀπέρριψε τὸ προτεινόμενον αὐτῇ μέσον.

— Λοιπὸν κύριε, πρέπει νὰ μεταβῶ αὐτοπροσώπως νὰ εὕρω αὐτὸ τὸ ἄτομον; ἠρώτησεν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ ἁπλούστερον, δεσποινίς· θὰ σᾶς δεχθῇ ἀμέσως, θὰ τῷ εἴπητε τὸ αἴτιον τῆς ἐπισκέψεώς σας καὶ θὰ σᾶς εἰσακούσῃ εὐθύς.

— Ἀλλὰ εἶναι πολὺ ὀχληρόν, ἀφοῦ δὲν τὸ γνωρίζω καθόλου... ἐξ ἄλλου δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νὰ συστηθῶ χάριν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου ἢ τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ...

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκην καμμίας συστάσεως.

— Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν τὸν γνωρίζω καθόλου, πῶς θὰ παρουσιασθῶ; ἐπέμενε λέγουσα ἡ Ἐλίζα.

— Ὦ, σᾶς ἐννοῶ, καὶ διὰ τοῦτο θὰ σᾶς δώσω ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ εἰσαχθῆτε ἀμέσως χωρὶς νὰ εἴπητε τίποτε εἰς τὸν ὑπηρέτην.

— Αὐτὸ εἶναι προτιμότερον.

Καὶ ἐν ᾧ ὁ μικρόσωμος κύριος ἔγραφε τὴν ἐπιστολήν, ἡ Ἐλίζα ἐστενοχωρεῖτο σφόδρα ἀναλογιζομένη ὅτι πᾶσα ἐκδούλευσις ἀμείβεται καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε πωσῶς τὰ μέσα ν' ἀνταμείψῃ ἐκεῖνον, ὅστις τόσον ἐπικαίρως παρεῖχεν αὐτῇ τὰς ἐκδουλεύσεις του.

— Κύριε, τῷ εἶπε, δὲν εἰξεύρω τί σᾶς ὀφείλω διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν μοὶ προσφέρετε. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἐπιτύχω, θὰ λαβητε τὸν κόπον νὰ μοῦ ὁρίσητε σεῖς τὴν τιμήν.

— Ὦ, φιλτάτη δεσποινίς, ἀπεναντίας εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι ἠδυνήθην νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐκδούλευσιν. Δέν μοι ὀφείλετε τίποτε· ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή. Ὡς βλέπετε, δὲν κατοικεῖ μακράν, προσέθηκε δεικνύων αὐτῇ τὴν ἐπιγραφήν.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε· ἐπιμένω ὅμως, ὅταν θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ πράξω, νὰ σᾶς προσφέρω τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς ἐκδουλεύσεώς σας. Ἐνωχλήθητε ἤδη δὶς μέχρι τοῦδε.

— Μὴ σᾶς μέλῃ δι' αὐτό.

Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἐπέμενε καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ἤλθετε δύο φορὰς εἰς Παρσύ. Μοὶ τὸ εἶπεν ἡ θυρωρός, καὶ μοὶ ἀνεκοίνωσε τὰς ἐρωτήσεις σας. Τὴν πρώτην φορὰν ἠπόρησα.

Ὁ κ. Φολλὲ ἐφάνη κατ' ἀρχὰς τεταραγμένος· εἶτα συνελθὼν ταχέως ἀπήντησεν:

— Ναί, τὸ ἄτομον περὶ τοῦ ὁποίου σᾶς ἔκαμα λόγον ἤθελε νὰ πληροφορηθῇ νὰ ἴδῃ ἂν δὲν ἠπατᾶτο, νὰ μάθῃ ἂν ἐπρόκειτο πρᾶγμα τι περὶ ὑμῶν πρὸς τὴν ὁποίαν τρέφει ἐξαιρετικὴν συμπάθειαν... δι' οἰκογενειακοὺς λόγους. Τῷ ὄντι αἱ ἐρωτήσεις μου πιθανὸν νὰ σᾶς ἐφάνησαν παράδοξοι προσέθηκα γελῶν· ἠρώτων ἐὰν εἶσθε ὡραία, νέα, ποῖον χρῶμα εἶχον οἱ ὀφθαλμοί σας, πῶς εἶνε τὸ ἀνάστημά σας... Αὐτὰ βεβαίως θὰ σᾶς ἐξέπληξαν.

— Πράγματι· τότε λοιπὸν τὸ ἄτομον πρὸς τὸ ὁποῖον μὲ διευθύνετε μὲ γνωρίζει;

— Βεβαίως.

— Περίεργον· πῶς δὲν τὸν γνωρίζω ἐγώ; εἶπεν ἡ Ἐλίζα ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς, ἣν τῇ εἶχεν ἐγχειρίσῃ ὁ κ. Φολλέ. «Πρὸς τὸν κ. Ματθαῖον...» Ματθαῖος! . . . δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ ἐκ τῆς γνωριμίας του, διότι θὰ εὕρετε εἰς αὐτὸν ἕνα προστάτην, ἕνα ἀληθῆ φίλον.

Ὁ κ. Φολλὲ ἠγέρθη ὅπως προπέμψῃ τὴν νεάνιδα, μὴ θέλων νὰ τῇ δώσῃ καιρὸν νὰ σκεφθῇ ὡς πρὸς τὸν παράδοξον τρόπον δι' οὗ ἀπέκτα τὸν προστάτην τοῦτον.

— Δεσποινίς, τῇ εἶπε, τώρα ἀκριβῶς εἶνε ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ εὕρετε τὸν κ. Ματθαῖον εἰς τὴν κατοικίαν του, ἂν μεταβῆτε ἐκεῖ ἀμέσως.

— Πηγαίνω τώρα καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Ἐλπίζω νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδω ταχέως.

Ἡ Ἐλίζα ὑπέθεσεν ὅτι ἂν ὁ κ. Φολλὲ ἐπόθει νὰ τὴν ἐπανίδῃ ταχέως, θὰ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς τὴν ἀμοιβὴν ἣν ἠρνήθη ἴσως ἕνεκα τοῦ ἀμφιβόλου τῆς ἐπιτυχίας καὶ τοῦτο τὴν καθησύχασεν. Ἡ Ἐλίζα δὲν ἐλάμβανεν ὑπ' ὄψιν τὸ παράδοξον τοῦ συμβάντος· ἦτο νέα καὶ ἐπομένως ἄπειρος, ἐπίστευε δὲ ὅτι ὑπῆρχον ἄνθρωποι ἐπιτηδειότεροι τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπετύγχανον ταχύτερον τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δικαστικῶν διατυπώσεων καὶ ὅτι πρὸς τοιοῦτόν τινα ἄνθρωπον ἔμελλε ν' ἀποταθῇ. Ἡ ἐπιγραφὴ τῆς ἐπιστολῆς εἶχεν ὡς ἑξῆς: «Πρὸς τὸν κύριον Ματθαῖον, ὁδὸς Λίλλης ἀριθμ... «Ἴδιοι χερσίν. Ἐπεῖγον». Ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Λίλλης, φθάσασα δὲ πρὸ τῆς οἰκίας τῆς φερούσης τὸν ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀριθμόν, ἐταράχθη καὶ ἐδειλίασεν ἐκ τῆς θέας της. Ἡ οἰκία αὕτη ἦτο μία τῶν ἐν Παρισίοις ἔτι ὑπαρχουσῶν παλαιῶν οἰκοδομῶν, παλαιὸν μέγαρον, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ Λίλλης, οὗτινος αἱ μεγαλοπρεπεῖς αἴθουσαι εἶνε γνωσταὶ εἰς τὸν δικαστικὸν κλάδον. Εἶνε κτίριον μέγα ἔχον πολλὰ ἐξαρτήματα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐν τῇ ὁδῷ χθαμαλὴ πρόσοψις ἐπιστρέφεται διὰ δώματος τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Εἰς τὴν ἀπέραντον ἐσωτερικὴν αὐλὴν ἐλευθέρως κυκλοφοροῦσιν αἱ ἄμαξαι σταματῶσαι πρὸ μεγαλοπρεποῦς περιστυλίου μετὰ πέντε βαθμίδων. Βαρέα παραπετάσματα προφυλάττουσι τὰς θύρας ἀπὸ τὸν χειμερινὸν ἄνεμον.

Εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην ἔκαμβος ἡ Ἐλίζα εἰσῆλθε καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν θυρωρὸν ἠρώτησεν:

— Ἐδῶ κατοικεῖ ὁ κ. Ματθαῖος;

— Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί;..

Ἡ Ἐλίζα ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολήν· ὁ θυρωρὸς ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἰδὼν τὰς λέξεις: «Ἰδίαις χερσί. Κατεπεῖγον» ἴσως δὲ καὶ ἀναγνωρίσας τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἔκρουσε, παρακαλῶν τὴν νεάνιδα ν' ἀναμείνῃ. Ἡ Ἐλίζα συνεσταλμένη περιέμενε, μὴ τολμῶσα νὰ προφέρῃ λέξιν καὶ προσεπάθει νὰ ἀναμνησθῇ ἂν εἶ-

χεν ἀκούσει ἄλλοτε νὰ γίνεται λόγος περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλί. Θεράπων τις ἐνεφανίσθη, ὅστις παρατηρήσας τὴν ἐπιγραφήν, παρεκάλεσε τὴν νεάνιδα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Διῆλθον ὁμοῦ τὴν εὐρεῖαν αὐλὴν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν στοάν· εἶτα τῇ προσκλήσει πάλιν τοῦ θεράποντος ἀνῆλθον μεγάλην κλίμακα, ἧς τὰς βαθμίδας ἐκάλυπτε παχὺς τάπης· πλούσια ἐξ ὁλοσηρικοῦ παραπετάσματα ἐκάλυπτον τὰς θύρας καὶ πολυτελέστατον χάλκινον ἄγαλμα ἐχρησίμευεν ὡς λυχνοστάτης.

Ἡ Ἐλίζα ἐκπληκτος συναισθανομένη ἔτι μᾶλλον τὸ περιχρὸν τῆς ἐνδυμασίας της ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλούτου ἐκείνου, ἦτο πορφυρᾶ. Ὁ θεράπων κρατῶν τὴν ἐπιστολήν, ἀφῆκεν αὐτὴν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐντὸς ἀντιθαλάμου, ὅπου πολλοὶ ἄλλοι ἀνέμενον. Μετά τινα λεπτὰ ἤχησεν ὁ κρότος κωδωνίσκου· κλητήρ τις ἔδραμεν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον καὶ εὐθὺς πάλιν ἐξελθών, ἠρώτησε ταπεινῇ φωνῇ:

— Ποία εἶνε ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα Βοατέλ;

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις τρέμουσα.

— Ὁρίσατε, σᾶς παρακαλῶ.

Καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν· οὐδέποτε ἡ νεᾶνις εἶχεν αἰσθανθῇ τόσον σφοδρὰν συγκίνησιν· ἐπαίσησεν ὑστάτην προσπάθειαν καὶ εἰσῆλθεν. Ἀφοῦ ἐκλείσθη ἡ θύρα καὶ κατέπεσε τὸ ἐξ ὁλοσηρικοῦ παραπέτασμα, ὁ κλητὴρ εἶπε πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ἀναμένοντας:

— Ὁ κύριος πρόεδρος δὲν δέχεται πλέον κανένα σήμερον. Ἡ ἀκρόασις ἀναβάλλεται δι' αὔριον.

Ι'. — Η ΑΥΡΗΛΙΑ ΚΑΙ Ο ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΔΕ ΤΑ'Ι'ΛΛΙ.

Ζητοῦμεν παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν τὴν ἄδειαν νὰ τοὺς ὁδηγήσωμεν εἰς τὴν αἰθουσαν ἔνθα δέχεται εἰς ἀκρόασιν τοὺς παρουσιαζομένους ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί, ὀλίγας στιγμὰς πρὶν εἰσέλθῃ ἡ ἡρωὶς νέα Ἐλίζα Βοατέλ.

Ὁ πρόεδρος Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἦτο εἷς ἐκ τῶν εὐνοουμένων τῆς αὐλῆς τοῦ Κεραμικοῦ, οἰκειότατος, ἀφωσιωμένος φίλος τοῦ αὐτοκράτορος. Ἦτο γνωστὴ εἰς ὅλους ἡ πανίσχυρος ἐπιρροή του καὶ τὸ μέγαρόν του καθ' ἑκάστην ἐπληροῦτο ὑπὸ παντοίων ἱκετῶν.

Ἐλέγετο, ὅτι τὰ πάντα ἠδύνατό τις νὰ ἐπιτύχῃ παρ' αὐτοῦ, ἐὰν ἡ αἴτησις τῷ διεβιβάζετο διά τινος γυναικός. Ἦτο ἀληθὲς τοῦτο; . . . Πολλὰ λέγονται συνήθως! Εἴπομεν διὰ βραχέων πρὸ ὀλίγου, ὅτι πρὸ τῆς αὐτοκρατορίας ὁ τακτικὸς δικαστικὸς ὑπάλληλος ἦτο κατάφορτος ἐκ χρεῶν καὶ ὅτι ἡ θέσις του αἴφνης μετεβλήθη μετὰ τὸ πραξικόπημα. Προήδρευσε τὸ πρῶτον εἰς τὰς μικτὰς ἐπιτροπάς, διεκρίθη ἐν αὐταῖς καὶ ἔκτοτε ἡ τύχη τῷ ἐμειδίασε διαρκῶς. Ὁ χαρακτήρ του ἀρκούντως θὰ ἐκτυλιχθῇ κατὰ τὸν ροῦν τῆς παρούσης διηγήσεως, ὥστε κρίνομεν περιττὸν ν' ἀπεικονίσωμεν αὐτὸν ἐνταῦθα.

Τὴν ὥραν, καθ' ἣν εἰσάγομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί, ὁ ἥλιος ἔρριπτε τὰς λαμπράς του ἀκτῖνας ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐπίπλων. Ὁ οἰκοδεσπότης καθήμενος ἐπὶ θρανίου καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον, ὡμίλει πρὸς τὴν γυναῖκα καθημένην ἐπὶ τῆς ἰδικῆς του ὑψηλῆς ἕδρας, ἣν τῇ εἶχε παραχωρήσει, ἐνώπιόν του. Τὸ εἰσδύον διὰ τοῦ παραθύρου φῶς περιέβαλλε δι' αἴγλης τὴν γυναῖκα ταύτην· τὰ γόνατα ἀλλήλων ἠγγίζοντο σχεδὸν καὶ ὁ κύριος Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἐκράτει τρυφερῶς εἰς τὰς χεῖράς του τὰς χεῖρας τῆς γυναικός μεθ' ἧς συνωμίλει. Ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε γνωστὴ ἡμῖν· εἶνε ἡ κυρία δὲ Μαρβύ.

Τί ἤρχετο νὰ πράξῃ; Θὰ τὸ μάθωμεν ἀκροαζόμενοι τὸν διάλογόν των.

— Φιλτάτη μου φίλη, ἔλεγεν ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ αὐτὰ ἔμαθα ἀπὸ τὴν ἀνάκρισιν. Ἔπραξα ὅ,τι μοὶ ἐζήτησας καὶ ταχέως· βλέπεις λοιπόν, ὅτι ὁ καιρὸς δὲν ἔβλαψε καθόλου τὴν παλαιάν μας φιλίαν.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ· ἀλλὰ σήμερον φοβοῦμαι καὶ δι' αὐτὸ σοὶ ἔγραψα πάλιν διὰ νὰ σοῦ ζητήσω μίαν συνέντευξιν.

— Καί, καθὼς βλέπεις, σοὶ ἀπήντησα ἀμέσως καὶ ἀμέσως σὲ εἰδίχθην.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ μ' ἀκούσῃς· μοὶ ὁμιλεῖς ἀκαταπαύστως περὶ τῶν παρελθόντων.

— Σοὶ ὁμιλῶ ἀκριβῶς περὶ αὐτῶν διότι σὺ ἀποφεύγεις νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς.

— Ὄχι, σοὶ ὁρκίζομαι, ἀπατᾶσαι . . .

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ τὴν ἔβλεπε μειδιῶν, ἐνῷ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου λαμπρότεραι καθίσταμεναι περιέβαλλον αὐτὴν διὰ φωτὸς πολυχρόου. Τὴν ἐθαύμαζε· διὰ τῶν δακτύλων του ἐθώπευσε τοὺς βραχίονάς της καὶ τῇ εἶπεν ἀκολούθως:

— Εἶσαι πάντοτε ἐξαισίως ὡραία, Αὐρηλία.

— Σώπησε· ἄφησε νὰ ὁμιλήσωμεν σοβαρά.

— Εἶνε δύσκολον τοῦτο ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ὀμμάτων σου.

— Ἄκουσέ με, σὲ παρακαλῶ.

Καὶ ἐπῄνεσε προσπάθειαν ὅπως ἀποσύρῃ τὰς χεῖράς της. Ἀλλ' ἐκείνος ἐκράτησε τὴν μίαν, τὴν ἁρπάσθη καὶ εἶπεν ἀλλάζων τόνον φωνῆς:

— Ὄχι· ἄφησέ μοι τὰς χεῖράς σου εἰς τὰς ἰδικάς μου καὶ ὁμίλει.

— Ἔστω! . . . ἄκουσε λοιπόν. Ἡ ἰδέα τῶν ἐπιστολῶν αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ μὲ ἐνοχλοποιήσωσι μὲ βασανίζει.

— Ἀλλά, φιλτάτη μου, πρόσεξε εἰς ὅ,τι σοὶ λέγω. Ὁ σύζυγός σου ἔχει ἀπόλυτον πεποίθησιν τώρα ὅτι ὁ κ. Δερῆζ πρεσπάθει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν σας χάριν τῆς ἀδελφῆς σου. Πρὸ ὀλίγου μοὶ ἔλεγες, ὅτι, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι αὐτὴν ἄφησεν ὁ ἀποθανὼν κληρονόμον, ἡ πεποίθησίς του ἐστερεώθη ἔτι μᾶλλον. Τί φοβεῖσαι λοιπόν; Δυσηρεστήθης μὲ τὴν ἀδελφήν σου; Θὰ συμφιλιωθῆτε πάλιν μὲ αὐτήν· ἄλλως καλῶς γνωρίζεις ὅτι αὐτὴ δὲν θέλει νὰ σὲ βλάψῃ.

— Ὄχι, ἀπεναντίας. Πολὺ ἐσκέφθην μετὰ τὸ δυστύχημα περὶ τούτου καὶ ἐπείσθην ὅτι μίαν ἡμέραν ἴσως ἀποφασίσῃ ἡ ἀδελφή μου νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς.

— Πρὸς τίνα σκοπόν;

— Ἄκουσε, Ματθαῖε . . . Μὲ συγχωρεῖτε! . . κύριε Ματθαῖε...

— Ὄχι, ὄχι· ἀποκάλει με τοιουτοτρόπως, εἶπεν ὁ κ. Ματθαῖος φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χείλη της.

— Ἂς ὁμιλήσωμεν σοβαρὰ τώρα! . . Σκοπεύουσα νὰ ψευσθῶ διὰ νὰ διασώσω τὴν ὑπόληψίν μου, μοὶ φαίνεται ὅτι εἶπα μέρος τῆς ἀληθείας.

— Πῶς τοῦτο;

— Εἶπα, ὅτι ὁ Ἀριστείδης ἦτο ὁ ἐραστὴς τῆς ἀδελφῆς μου καὶ ὅτι τὴν νύκτα, καθ' ἣν συνέβη τὸ δυστύχημα, μετέβαινε πρὸς ἐντάμωσίν της. Ἐψευδόμην λέγουσα, ὅτι ἤρχετο δι' αὐτήν, διότι, ὡς σοὶ διηγήθην, ἀπέθανεν εἰς τὴν κλίνην μου· δὲν ἐψεύσθην ὅμως λέγουσα, ὅτι ἦτο ἐραστὴς τῆς Ἐλίζας.

— Τί μοὶ λέγεις!

— Σήμερον εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι ὁ Ἀριστείδης ἠγάπα τὴν Ἐλίζαν ἤρχετο νὰ μὲ βλέπῃ μόνον μετὰ ἐπανειλημμένας προσκλήσεις μου. Εἶχα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Ἐλίζαν, τὴν ὁποίαν ἔπεμπον εἰς τὴν οἰκίαν του, ὁσάκις ἐξήρχετο μεταβαίνουσα εἰς τὴν ἀγοράν· πολλάκις ἔμενεν ἀρκετὴν ὥραν μετ' αὐτοῦ. Τέλος μετὰ τὸν θάνα-

τόν του ἐξαδήλωσε λύπην ἀπρεπῆ· αὐτὴ μόνη ἐλυπεῖτο, ἐθρήνει καὶ ὠδύρετο καὶ τὸ πρὸς ἡμᾶς μῖσός της προήρχετο διότι δὲν ἐδείκνυόμεν ἀρκετὴν θλῖψιν . . . τὸ πειστικώτερον δὲ εἶνε, ὅτι αὐτὴν ἐξέλεξε διὰ καθολικὴν κληρονόμον του . . . Εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἐρωμένη του.

— Φιλτάτη μου Αὐρηλία, φοβοῦμαι μὴ σὲ πλανᾷ ἡ ζηλοτυπία.

— Ὦ! ἐγὼ δὲν εἶμαι ζηλότυπος. Δὲν ἠγάπησα τὸν Ἀριστείδην περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἂν ἤθελον νυμφευθῇ διαφορετικά, ἴσως δὲν ἤθελον ἀγαπήσει κανένα.

Σιγὴ ἐπεκράτησε ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμάς, καθ' ἃς ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταΐλλὶ ἐξηκολούθει νὰ θωπεύῃ τὰς χεῖρας τῆς Αὐρηλίας, κύπτων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων ἀσκαρδαμυκτεὶ αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς νὰ ἐζήτει νὰ μαντεύσῃ τοὺς διαλογισμούς του. Ἀκολούθως διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ταπεινῆς τῇ εἶπεν:

— Ἀγαπητή μου, εἶνε ὀρθὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγεις· ὁ γάμος σου ὑπῆρξε σφάλμα . . . Καὶ ἐπειδὴ μοὶ ὁμιλεῖς περὶ τούτου, εἰπέ μοι, ἐπανετιδές ποτε τὸν Αἰμίλιον;

— Τὸν Αἰμίλιον; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ Αὐρηλία ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλήν.

— Ναί, τὸν Αἰμίλιον Ὠδλέ.

— Ὦ! μὴ μοῦ ὁμιλεῖς περὶ αὐτοῦ!

— Ἀπεναντίας..

— Ἐτελείωσεν ἀρά γε τὴν ποινήν του;

— Πρὸ πολλοῦ. Ποτὲ ὁ σύζυγός σου δὲν ἔλαβε γνῶσιν αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως;

— Ποτέ, ἀπήντησεν ἡ νεαρὰ γυνή, κύπτουσα τὴν κεφαλὴν καὶ μὴ τολμῶσα ν' ἀτενίσῃ τὸν ἐρωτῶντα αὐτήν, προφανῶς στενοχωρουμένη ἐκ τῶν λόγων ἧτου.

— Ποτὲ δὲν σοῦ ἔγραψε;

— Ποτέ.

— Τόσον τὸ καλλίτερον.

— Ναί, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, κύριε Ματθαῖε.. ἂς μὴ ὁμιλῶμεν περὶ αὐτοῦ.

— Ναί... ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ ἐζήτεις... Μοὶ ἔλεγες ὅτι κατὰ τὴν γνώμην σου ἡ ἀδελφή σου ἦτο ἀντίζηλός σου...

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἀπήντησεν· ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ πρόεδρος τῇ εἶχεν ὁμιλήσει περὶ τοῦ Αἰμιλίου Ὠδλέ, ἦτο πολὺ ταραγμένη. Ὁ κ. Ματθαῖος ἐπανέλαβεν.

— Καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι εἶνε ἀληθὴς ἡ ὑπόνοιά σου, τί φοβεῖσαι;

— Ὦ Θεέ μου! ἀπήντησεν ἡ Αὐρηλία μετὰ ζωηρότητος, θὰ σὲ κάμω νὰ ἐννοήσῃς δι' ὀλίγων λέξεων. Ὅλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν Ἐλίζαν ὡς ἐρωμένην τοῦ Ἀριστείδου καὶ αἰτίαν τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ σήμερον ἡ Ἐλίζα δὲν εἶνε ἡ νεᾶνις ἥτις ἦτο εἰς τὴν κατοικίαν μας πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν· μετεβλήθη ὁλοτελῶς. Μισεῖ τὸν σύζυγόν μου καὶ μὲ περιφρονεῖ· καὶ ἂν κατόπιν θελήσῃ νὰ νυμφευθῇ, ἂν ὅταν αὐτὴ διατείνεται ὅτι ὑπῆρξε πάντοτε σώφρων, τῇ ἀναφέρωσι τὸ γεγονὸς τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν μας, πρὸς δικαιολόγησίν της αὐτὴ θὰ παρουσιάσῃ τὰς ἐπιστολάς μου.. Τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς ἀφοῦ εἶνε ὠργισμένη ἐναντίον μου δὲν θὰ μοῦ τὰς ἀποδώσῃ... Καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ ἐνεργήσῃς νὰ τὰς λάβω.

— Ἀνήκουν εἰς αὐτὴν ἀπολύτως... εἰς αὐτὴν καὶ μόνην, καὶ μὲ ὅλον τὸν πραγματικὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον βλέπω ὅτι τρέχεις, τίποτε δὲν δύναμαι νὰ πράξω!

Ἡ Αὐρηλία ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον πρὸς τὸν πρόεδρον καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖράς του.

— Μάνθε, τῷ εἶπεν οἰκείως, δύνασαι νὰ πράξῃς ὅ,τι θέλεις· μοὶ τὸ ἀπέδειξες δὶς μέχρι τοῦδε εἰς περιστάσεις δυσκολωτέρας... Μάνθε! δύνασαι νὰ τὸ πράξῃς.

— Διὰ σέ, Αὐρηλία, ἔκαμα ὅ,τι δὲν θὰ ἔκαμα διὰ κανένα... Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκειμένου εἶμαι ἀνίσχυρος.

— Μοὶ τὸ ἀρνεῖσαι; ἠρώτησεν ἡ Αὐρηλία ἐγειρομένη, κύπτουσα πρὸς αὐτὸν καὶ ἐπιθέτουσα τὴν κεφαλήν ἐπὶ τοῦ ὤμοῦ του.

— Ἄκουσέ με, φιλτάτη μου, ἄκουσέ με, εἶπεν ὁ Ματθαῖος δὲ Ταιλλί γελήνιος, περιβάλλων διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφύν της καὶ καθίζων αὐτὴν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Τὸ εἰξεύρεις, Αὐρηλία, πόσην στοργὴν ἔδειξα πάντοτε πρὸς σὲ καὶ πῶς ἐκανοποίησα πάντοτε ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας σου.

— Καὶ ἐν τούτοις ἀρνεῖσαι νὰ πράξῃς αὐτὸ τὸ ὁποῖον σοὶ ζητῶ·

— Ὄχι, μικρούλά μου, δὲν ἀρνοῦμαι. Χάριν σοῦ καὶ πάλιν θὰ ἐπιχειρήσω τὸ ἀδύνατον· σοὶ λέγω μόνον ὅτι δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ ἐπιτύχω.

— Δύνασαι ὅ,τι θέλεις.

— Ἂν ἦτο ἀληθὲς αὐτό, τότε ἤθελα νὰ ἤμην πάλιν ἐκεῖνος ὅστις σὲ συνήντησεν, ἐνθυμεῖσαι μίαν ἡμέραν, πλησίον τοῦ ποταμοῦ!...

Ἡ Αὐρηλία ἐμειδίασε καὶ ἐξηκολούθησεν.

— Ναί, ναί!... τὸ ἐνθυμοῦμαι. Ἤμην τότε μόλις δεκαὲξ ἐτῶν.. ἐπέστρεφα εἰς τὴν κατοικίαν μου, ὅτε σὲ συνήντησα... τί καλὸν ἐξωτερικὸν ὅπου εἶχα τότε, τί ἁπλοῦν! ...

— Αἱ καὶ λοιπόν;... εἶπε γελῶν θορυβωδῶς ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταιλλί.

— Καθόλου δὲν ὑπέθετον ὅτι θὰ ἦσο τοσοῦτον σοβαρός, ὁποῖος εἶσαι σήμερον!

— Πῶς! ... μὲ ἐπιπλήττεις;

— Ὄχι... τὸ εἰξεύρω ὅτι ἂν ὑπῆρξα ἀτυχὴς κατόπιν, ὑπῆρξε λάθος ἰδικόν μου.

— Ἐσύ, φιλτάτη μου, παρὰ τὰς συμβουλάς μου ἠθέλησες αὐτὸν τὸν γάμον... σ' ἐθάμβονεν ἡ περιουσία, τὸ μεγάλον ὄνομα!...

— Ναί... εἶχον ἐντίμους προθέσεις ὅταν ἐνυμφευόμην. Ἠσθανόμην ὅτι ὠλίσθαινον βαθμηδόν.

— Καὶ ἐθεώρησες τὸν γάμον ὡς χαλινόν.

— Φεῦ! ὁποία ἀπογοήτευσις.

— Νὰ σὲ εἰπῶ ὅμως, ἀγαπητή μου Αὐρηλία, δὲν πρέπει νὰ εἶσαι τόσον πολὺ αὐστηρά· συγκαταθεμένη νὰ νυμφευθῇς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος εἶχε διπλασίαν καὶ πλέον ἀκόμη ἡλικίαν ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου, ὅστις ὡμολόγει, ὅτι ἔφερε πληγάς, ὅτι ἦτο ἀσθενής, εἶξευρες τί ἔκαμνες!...

— Ὄχι· ἐνυμφεύθην διότι εἶχον ἀποκάμη ἀπὸ τὴν πενίαν καὶ ἀπὸ τὴν ἀνηθικότητα τῆς οἰκογενείας μου· ἐνυμφεύθην διὰ νὰ γείνω ἐλευθέρα. Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ ἦτο γείτων τοῦ πατρός μου καὶ ἐγνωρίζομεν ὅτι εἶχε μερικὰ εἰσοδήματα. Ἔζη περιωρισμένον, σπαρτιατικὸν βίον. Βλέπων τὴν πτωχὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν διήγομεν, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ὅτι οἱ ὀλίγοι πόροι τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων καὶ τῆς συντάξεώς του θὰ ἦτο εὐτυχία δι' ἡμᾶς τοὺς ζῶντας τοιουτοτρόπως. Μᾶς ἔκαμε νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἦτο πλούσιος καὶ ἐγὼ τὸ ἐπίστευσα. Συλλογίσθητε· μόλις ἐξώδευεν μίαν δραχμὴν διὰ γεῦμα καὶ δεῖπνον μου εἰς τὸ ἐργαστήριον κάθε ἡμέραν! Ἔπειτα ἦτο ἀρχαῖος ἀξιωματικός. Βιξεύρετε τί κακορριζικὴν ἀδυναμίαν ἔχω!.. Ὡς καὶ αὐτὸ τὸ Σάββατον, τὴν ἡμέραν τῆς πληρωμῆς τῶν ἡμερομισθίων, δὲν εἴχομεν εὐπορίαν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἡ πτωχία ἐβασίλευεν. Διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ κράτος της ἔπρεπε νὰ νυμφευθῶ τὸν λοχαγὸν Τενὰρ δὲ Μαρβύ. Οἱ σύντροφοί μου ὅμως εἰς τὸ ἐργαστήριον ἦσαν ὅλοι ζηλότυποι. Μὲ ἀπεκάλουν γελῶσαι βαρώνην, δούκισσαν. Ἠσθανόμην εἰς τὰς φλέβας μου ῥεῦμα θερμὸν τὸ αἷμα. Σὺ ὑπῆρξες ἀφορμὴ νὰ παρασυρθῶ καὶ τετέλεσται! ἔτρεχον πλέον εἰς τὸν κατήφορον. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοὶ ἐκραυσθῶ!. Ἤμην νέα, εἶχον φλογερὰς ἐπιθυμίας, ἤθελον νὰ ζήσω ὡς γυνή, καὶ δὲν ἤθελον ὅπως μερικαί φίλαι μου νὰ ἀλλάζω ἀκαταπαύστως ἐραστὰς καὶ νὰ ζῶ διὰ τοὺς ἐρωτάς μου.

— Καὶ ὅμως εἶχες ἀνάγκην ν' ἀγαπᾷς... καὶ ν' ἀγαπᾶσαι !

— Ὦ, ναί!

Σιγὴ ἐπεκράτησε πρὸς στιγμὴν καὶ ἡ Αὐρηλία ἐπανέλαβε μετά τινος ταραχῆς.

— Νομφευομένη ἐζήτουν πρὸ πάντων τὴν ἐλευθερίαν.

— Μὲ πολὺ παράδοξον μέσον τὴν ἐπεδίωκες.

— Ὦ! εἶχον πεποίθησιν εἰς τὴν ἐπιδεξιότητά μου... ἄλλως τε σὺ μ' ἐννοεῖς, Μάνθε, διότι σὺ πρῶτος εἶδες τὴν χαρὰν μου ὅταν ἀπέκτησα τὰ πρῶτα χρυσᾶ νομίσματα... Ὅταν μοὶ ἔδιδες τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα ἤμην ἠναγκασμένη νὰ κρύπτω ἢ νὰ ἐξοδεύω διὰ νὰ μὴ ἰδοῦν εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅτι εἶχα χρήματα.

— Ἀλλὰ τὸν Αἰμίλιον Ὠδλὲ τὸν ἐγνώρισες πρὸ τοῦ νὰ νυμφευθῇς.

— Ὦ! ὄχι, ὄχι! σοὶ ὁρκίζομαι. Πρὶν νυμφευθῶ δὲν ἐγνώριζον ἄλλον παρὰ σέ, σὲ καὶ μόνον. Ὦ Μάνθε, δὲν σὲ ἐπιπλήττω, ἀλλὰ ὑπῆρξες ἐκεῖνος ὅστις διηύθυνε τὴν ζωήν μου· σὺ ὅταν μ' ἔφερες εἰς τὸ κατάστημα τῆς Βεράρ ἥτις μοὶ ἐνοικίαζε φορέματα διὰ νὰ ὑπάγω μαζί σου εἰς Ἄγκιέν· σὺ μὲ ἔκαμες νὰ γνωρίσω τὴν ζωὴν ἥτις ἦτο δι' ἐμὲ πολυτέλεια, τὰ κατὰ μόνας δεῖπνα εἰς Μομμορανσὺ, ὅπου μετέβαινον κεκρυμμένη ἐντὸς τῆς ἁμάξης σου.

Ὦ! ἐὰν εἴξευρες ποίους πόθους, ποίαν ἀναστάτωσιν προξένει εἰς τὴν ψυχήν μου αὐτὸς ὁ βίος!...

— Ναί, τὸ ἐνθυμοῦμαι.

— Μίαν ἡμέραν — τὸ ἐνθυμεῖσαι, Μάνθε ; ἀπὸ αὐτὸ τὸ περιστατικὸν ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μου — δὲν ἦλθες εἰς τὴν συνέντευξιν τὴν ὁποίαν μοὶ εἶχες δώσει. Εἶχες βαρυνθῇ πλέον τὴν πτωχὴν ἐργάτιδα. Ἐγὼ εἶχον πίστιν εἰς σέ... Μοὶ εἶχες ὑποσχεθῇ τόσα πράγματα καὶ ἤθελον νὰ παραπονεθῶ ἐναντίον σου διὰ τὴν ἔλλειψίν σου... Ἐνθυμεῖσαι ;

— Δὲν ἦσο τότε τόσον ὡραία ὅσον σήμερον, εἶπε γελῶν ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί.

— Ἠθέλησα νὰ σὲ ἀπειλήσω!... Ὦ τότε, ἐνθυμεῖσαι; τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐνῷ ἐξηρχόμην ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον μὲ συνέλαβον οἱ κλητῆρες.. Μοὶ ἀπέδιδον τόσον μυσαρὰν ἰδιότητα, ὥστε δὲν εἶχον ἰσχὺν νὰ ἀπαντήσω.. Μὲ ἀπήγαγον καὶ διὰ νὰ σωθῶ τότε, διὰ νὰ μὴ ὑπάγω εἰς τὸ κρατητήριον καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν φυλακήν· διὰ νὰ μὴ μὲ μεταχειρισθοῦν τέλος ὡς γυναῖκα κοινήν, ἐσκέφθην νὰ καταφύγω εἰς σέ... Ἀνέφερα τὸ ὄνομά σου ἐπικαλουμένη τὴν προστασίαν σου.

Εὐθὺς μὲ ἄφησαν μόνην καὶ διὰ διαταγῆς σου κατόπιν ἀπελύθην. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦλθε νὰ μ' ἐλευθερώσῃ μ' ἔκαμε νὰ ὑπογράψω τὸ πρακτικὸν τῆς συλλήψεώς μου, καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἂν ἐπανελάμβανον τὰς ἀπειλάς μου, εἶχον τὸ πρακτικὸν ἐκεῖνο εἰς τὰς χεῖράς των διὰ ν' ἀποδείξουν ποία εἶμαι καὶ τότε δὲν θὰ ἐξηρχόμην πλέον ἀπὸ τὴν φυλακήν! . . . Ὦ ! μόνον νὰ τὰ ἐνθυμοῦμαι αὐτὰ μὲ καταλαμβάνει φρίκη. Κύτταξε πόσον παγωμέναι εἶνε αἱ χεῖρές μου ! . . .

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί, καθόσον ἐκείνη ὡμίλει, ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ θωπεύων ὁτὲ μὲν τοὺς βραχίονάς της, ὁτὲ δὲ τὴν κόμην της· ὅτε ἐτελείωσε, μὲ παράδοξον τόνον τῇ εἶπεν :

— Καὶ μὲ αὐτὸ ἐσωφρονίσθης, ἐνυμφεύθης, ἔγεινες κυρία Τενὲρ δὲ Μαρβύ. Ἂν δὲν συνέβαινεν αὐτὸ τί θὰ ἦσο ; Ἀλλὰ δὲν μοῦ κάμνεις λόγον περὶ τοῦ Αἰμιλίου Ὠδλέ.

— Θεέ μου ! ἀλλὰ διατί λοιπὸν μὲ βασανίζεις συχνὰ μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα ! ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία. Ἔστω ναί ! . . καὶ ἐγὼ διέπραξα ἓν σφάλμα, ἓν ἔγκλημα . . .

— Φιλτάτη μου, παραπονεῖσαι διὰ τὴν ζωήν σου καὶ ὅμως εἶσαι ἐλευθέρα . . .

— Ἐλευθέρα !

— Ἐνῷ αὐτός !

— Εἶνε ἀληθές . . . ἐθυσιάσθη. Ἀλλὰ σὲ ἱκετεύω . . . ἀνα-

γνωρίζω ὅτι ἡ διαγωγή μου ὑπῆρξε κακή, ἔστω! Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, ἂς μὴ γείνῃ λόγος περὶ τούτου πλέον καὶ ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον σοὶ ζητῶ.

— Ἀλλὰ σύ, μικρούλα μου, θέλεις νὰ μὲ καταστήσῃς ἀπολύτως ὑπεύθυνον διὰ τὸν βίον σου... Καὶ ἐγὼ θέλω νὰ αἰσθανθῇς ὅτι ἔχεις καὶ σὺ ἀρκετὴν ἐνοχὴν καὶ διὰ τοῦτο σοὶ ὁμιλῶ περὶ τοῦ Ὠδλέ...

Ἡ Αὐρηλία ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ καὶ ἠγέρθη ψυχρά, προσβεβλημένη, λέγουσα.

— Ἐξακολουθεῖς νὰ μὲ ῥίπτῃς κατὰ πρόσωπον αὐτὸ τὸ ὄνομα; .. τὸ τοιοῦτον εἶνε σκληρότης. Ἔρχομαι νὰ σοὶ ζητήσω μίαν χάριν, καὶ μοὶ τὴν ἀρνεῖσαι, ἂν καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ ζωή μου. Εἰς πᾶσαν ἡλικίαν μου, ὅτε ἦμην παιδίον, κόρη, γυνὴ ὑπῆρξα δούλη σου· καὶ ὅπως τὴν πρώτην φορὰν ὅτε ἦμην ἀκόμη παιδίον, ἐνῷ ἔχω ἀνάγκην σοῦ, σὺ μὲ ἀπωθεῖς καὶ φαίνεσαι ὡς νὰ μοὶ λέγῃς πάλιν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἦλθε τότε νὰ μ' ἐλευθερώσῃ. — «Πρόσεχε, μὴ εἴπῃς τίποτε, γνωρίζω τὴν ὑπόθεσιν Ὠδλέ...» Ὦ, εἶνε αἰσχρότης!

Διὰ μιᾶς μεταβολὴ ἐπῆλθεν ἐν τῇ στάσει καὶ ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ· ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρέτεινε τὸ ἀβρόφρον καὶ προστατευτικὸν ἦθος, ὅπερ ὑπεκρίνετο, εἶπε μετὰ ἡσύχου καὶ γαληνίου φωνῆς.

— Φιλτάτη κυρία, ἔχετε ἄδικον νὰ παρεξηγῆσθε ἐναντίον μου· θὰ σᾶς ὁμιλήσω μετὰ τῆς αὐτῆς εἰλικρινείας. Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐγνώρισον ἐγένετο ταχέως πολὺ ὀξυδερκὲς καὶ ὅταν ἔμαθον ὅτι ἡ διαγωγή του δὲν ἦτο πλέον εὐτακτος, τότε τὸ ἐγκατέλιπον, ὅπως ἠξίζεν, ἀφοῦ δὲν εἶχε πλέον οὐδενὸς ἀνάγκην, καὶ διηυθύνετο ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τῆς διαφθορᾶς. Ὅτε συγκατετέθην, ἐγὼ ἤσο πλέον γυνή, νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν φιλαρέσκειάν σου, πάντοτε ἠθέλησες νὰ μοὶ χορηγήσῃς ἀντὶ ἀμοιβῆς τὰ θέλγητρά σου. Ὅσάκις ἡ

ἀκαταστασία σου σ' ἔῤῥιπτεν εἰς δύσκολον θέσιν, ἐγὼ ἔπρεπε νὰ σὲ σώσω...

— Καὶ τί τάχα ἔπραξες ὑπὲρ ἐμοῦ; ἠρώτησεν αὐθαδῶς ἡ Αὐρηλία.

— Ἐγώ;.. ὦ, τίποτε σχεδόν! Κατὰ πρῶτον ἐνήργησα νὰ αὐξηθῇ ἡ σύνταξις τοῦ κ. δὲ Μαρβύ· κατόπιν ἔθεσα μίαν σημείωσιν συστατικὴν εἰς τὴν αἴτησίν του, ὅπως εἰσαχθῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον· ἐνήργησα μάλιστα νὰ τῷ δοθῇ ἀμέσως ἡ θέσις· καὶ ταῦτα καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προστασίαν. Ἐξ ἄλλου, παραβαίνων τὴν δικαιοσύνην, ἄφησα νὰ καταδικασθῇ εἷς ἄθῳος ἀντὶ σοῦ, διὰ νὰ σὲ σώσω· ἐννοῶ τὸν δυστυχῆ Ὠδλέ. Ἄλλοτε πάλιν, εἰς παρομοίαν σχεδὸν περίστασιν ἐνήργησα νὰ μείνῃ ἐκκρεμὴς ἡ ἀνάκρισις καὶ νὰ γείνῃ, παρανόμως ἡ σφράγισις διὰ νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμίαν σου... Ὦ φιλτάτη μου Αὐρηλία, εἰξεύρεις τί ἔπρεπε νὰ πράξω διὰ ν' ἀποφύγω ὅλ' αὐτά; τὴν πρώτην φορὰν ὅτε ἔμαθα ὅτι ἡ μικρὰ ἐργάτις Αὐρηλία Βοατὲλ μ' ἐπερίμενεν εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐδαπάνα μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλον ἐργάτην καλούμενον ὡράτιον Ἰούλιον τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα τῇ ἔδιδον διὰ ν' ἀγοράσῃ στολισμούς, ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσω νὰ τὴν φυλακίσωσι μέχρι τῆς ἐνηλικιότητός της. Ἴσως τοιουτοτρόπως θὰ ἐγίνεσο τιμία γυνή, ἡ Κύριος οἶδέ τι· ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν θὰ ἐκηλίδονες σήμερον τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐντίμου ἀνθρώπου.

Ἡ Αὐρηλία ἠρυθρίασε κατ' ἀρχάς, εἶτα ὠχρίασεν· οἱ περφυσμένοι ὀφθαλμοί της ἱκέτευον. Τέλος ἔπεσε γονυπετὴς παρὰ τοὺς πόδας του συνενοῦσα τὰς χεῖρας καὶ λέγουσα:

— Ἔ Μάνθε! Μάνθε!.. Ἔλεος!.. εἶμαι ἀθλία γυνή, συγχώρησόν με!... ἀλλὰ σῶσέ με!...

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ δὲν εἶχε παραφερθῇ. Ὡχρίασε ἀταράχως, γαλήνιος. Ψυχρὸς καὶ ἀπαθὴς εἶχεν ἐγερθῇ ὅτε ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς ἀγκάλης του· ἐστήριξε τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ

τοῦ ἐρεισινώτου τῆς ἕδρας ὡς νὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βήματος· ὁ ἀρχαῖος δικαστὴς ἀνεῦρε τὸν ξηρὸν ἐκεῖνον τόνον τῆς φωνῆς, τὸ ἀγέρωχον ἦθος, τὸ ὀπίσθιον εἶχε κατὰ τὰς ἡμέρας ὅτε εἰσαγγελεὺς ὤν, ἀφοῦ διὰ βλέμματος περιφρονητικοῦ ἀπεσβόλωνε τὸν κατηγορούμενον, ἐστρέφετο πρὸς τοὺς ἐνόρκους λέγων :

— Καὶ ἰδού, κύριοι, τὸ τέρας, ὅπερ ἐπικαλεῖται τὸν οἰκτόν σας!

Ἡ Αὐρηλία ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς ζαλισμένη. Βεβαίως δὲν ἐνεθυμεῖτο ὅλα ἐκεῖνα, δι' ἃ τὴν ἤλεγχεν. Ἠσθάνετο τὴν συνήθη παρὰ γυναιξὶν εὐγνωμοσύνην, τουτέστι αἴσθημά τι παραπλήσιον πρὸς τὴν λήθην.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠναγκάσθη νὰ ἐνθυμηθῇ, ὅτι ὅσα τῇ Ῥεγεν ἐκεῖνος ἦσαν ἀληθῆ ἀληθέστατα.

Ἦτο μόλις νεᾶνις, παιδίον σχεδὸν ἀκόμη, διατρέχον τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της. Τὸ σῶμά της ἦτο ἀγνόν, ἀλλ' ἡ ψυχή της, ὁ λογισμός της εἶχε διαφθαρῇ. Τὸ πνεῦμά της ἦτο πλήρες ἀνηθικοτήτων ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας διηγοῦνται καθ' ἑκάστην ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων.

Ἦτο ὡραία ἤδη ἡ Αὐρηλία· εἶχε καλλονὴν ἀλλόκοτον, πολλὰ ὑποσχομένην. Ἦτο ἰσχνὴ ἀλλ' ὁ λαιμός της ἦτο εὔρωστος. Ἦτο ὠχρά, καὶ τοὺς ὀρθαλμούς της ὑγροὺς πάντοτε, νωθρὸν ἔχοντας τὸ βλέμμα περιέβαλλε κυανῆ ἅλως. Τὰ παχέα χείλη της ἦσαν εὔχροα, Καυνότης τις καὶ μαρασμὸς κατεῖχε τὸ σῶμά της, ὅπερ ἐξεγείρετο ἐνίοτε ὑπὸ αἰφνιδίων ἠλεκτρικῶν τινάγμων. Ἐνῷ ἦτο παιδίον τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ σῶμα, ἦτο γυνὴ τὸ πνεῦμα ὅπερ ἐξήπτετο ἐκ τῶν διηγήσεων τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συντρόφων της, αἵτινες ὅλην τὴν νύκτα διεσκέδαζον μετὰ τῶν ἐραστῶν των. Καθ' ἑσπέραν ὁσάκις ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου, ἔπασχε βλέπουσα τὰς συντρόφους της συναντώσας τοὺς ἐραστάς των, ἀναμένοντας αὐτοὺς εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ τὰς παραλάβωσι νὰ δειπνήσωσιν ὁμοῦ. Οἱ ἀνεκπλήρωτοι πόθοι της τὴν ἐστενοχώ-

ρουν. Ἐσπέραν τινὰ, ἐνῷ ἵστατο πρὸ τοῦ παραθύρου εἰκονοπώλου θεωμένη μίαν χαλκογραφίαν, κεφαλή τις ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ὤμου της καὶ ἠσθάνθη πνοήν τινα θερμὴν παρὰ τὸ οὖς της καὶ ἤκουσε λόγους, οἵτινες τὴν ἔκαμαν νὰ ἐρυθριάσῃ. Ἀπήντησε διὰ σφοδροῦ γέλωτος καὶ διὰ νὰ δείξῃ συστολήν, τηροῦσα τὰς ἕξεις τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ νεανίδων εἶπε μίαν χυδαίαν φράσιν καὶ ἀπῆλθεν. Ὁ ὁμιλήσας πρὸς αὐτὴν ὅμως τὴν παρηκολούθησε. Παρετήρησε κρυφίως καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ παρακολουθῶν αὐτὴν ἦτο ἀνὴρ εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, τὸν ἀπεκάλεσε κατὰ νοῦν δι' ἐπιθέτου ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἐργαστηρίοις ὅπου λαλεῖται συνήθως συνθηματικὴ γλῶσσα :

— Ἕνας γ έ ρ ο ς! ...

Καὶ ἐβράδυνε τὸ βῆμα, ἀνώρθωσεν εὐθυτενὲς τὸ σῶμα, ἐπιμελήθη τῶν κινήσεών της προσπαθοῦσα νὰ δώσῃ χάριν εἰς τὰ μέλη της... Ὁ ἄγνωστος τῇ ὡμίλησεν, αὐτὴ τὸν ἠκροάσθη καὶ τῷ ἀπήντησεν. Ἐπιστρέψασα εἰς τὴν κατοικίαν της εὗρεν ἐντὸς τοῦ δερματίνου σάκκου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου μετέφερε τὸ γεῦμά της δύο ὡραῖα χρυσᾶ Λουδοβίκεια.. Τὴν ἐπαύριον ἐπανεῖδε τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις τῇ εἶπεν ὅτι ἐκαλεῖτο Ματθαῖος... Τὸν ἐπανεῖδε δὶς ἀκόμη καὶ τὴν τρίτην φορὰν τὴν ὡδήγησεν οὗτος εἰς τὸ Μομμορανσύ.

Τὸ πρῶτον βῆμα εἶχε γείνει ἤδη, εἶχε κατέλθῃ τὴν πρώτην βαθμίδα. Ἦτο τόσον πολὺ πτωχή; ὄχι.. ἆρα δὲν τὴν εἶχεν ὠθήσῃ πρὸς τὴν ἀτιμίαν ἡ πενία, ἀλλ' ἡ διαφθορά... Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὸν ὡραῖον Ἰούλιον, ἐργάτην γεωμέτζοντα εἰς τὸ αὐτὸ γαλακτοπωλεῖον καὶ πεπειραμένον εἰς τὰς δημώδεις διασκεδάσεις καὶ τοὺς χορούς. Τὸν εὐειδῆ τοῦτον νέον ὑπανισσομένη, μὲ χεῖλη παιδικὰ ἀλλὰ μὲ κυνισμὸν ἑταίρας, ἔψαλε τὸ ἐξῆς ᾆσμα ὅπερ ἐφαίδρυνε τὰ μέγιστα τὰς λοιπὰς ἐργάτιδας:

Τί θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ ;
Τὸ γέρο δὲν τὸν ἀγαπῶ.
Κι' ἂν ἄλλον ὅμως προτιμῶ
Τρέμω τῆς φτώχιας τὸν καῦμό.
Πληρώνει μὲ παρὰ γερὸ
Καὶ νὰ τοῦ φύγω δὲν μπορῶ!

Καὶ ἦτο ἡ ἀθλία δεκατετραέτις!..

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐκεῖνος, ὃν ἀπεκάλει κ. Ματθαῖον, παρετήρησεν ὅτι ἡ νεᾶνις ἦν ἠγάπα δὲν εἶχε πλέον τὴν ἀφέλειαν, ἥτις τὸν προσείλκυεν, τὴν ἐλησμόνησεν.

Ὁ εὐειδὴς Ἰούλιος ἦτο ὁ πείσας τὴν Αὐρηλίαν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιδληθῇ εἰς τὸν γ έ ρ ο ν της καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἤθελεν, ἀπειλοῦσα αὐτὸν ὅτι ἂν δὲν ἐφαίνετο μᾶλλον ἐλευθέριος πρὸς αὐτήν, θὰ διηγεῖτο εἰς τοὺς γονεῖς της τὰ συμβάντα. Αὐτὸς τῇ ὑπηγόρευσε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔπεισε νὰ προσθέσῃ τὴν ἑξῆς φράσιν:

«Καὶ ἐνθυμήθητε ὅτι ἀκόμη δὲν ἔκλεισα τὰ δεκαπέντε ἔτη... »

Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν ἐδόθη ἀπάντησις καὶ μετὰ δύο ἡμέρας, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τὴν ἑσπέραν ἐκ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ μετέβαινεν εἰς συνάντησιν τοῦ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἀναμέ ν τος αὐτὴν Ἰουλίου, διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶχε λάβει ἀκόμη ἀπάντησιν, δύο κλητῆρες φέροντες πολιτικὴν ἐνδυμασίαν τὴν συνέλαβον. Ἠθέλησε νὰ κραυγάσῃ, ν' ἀντισταθῇ, νὰ διαμαρτυρηθῇ· ὁ εὐειδὴς Ἰούλιος ἔδραμε νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ· ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ σύλληψις καὶ τοῦ Ἰουλίου καὶ ὁ ἐν τῷ κρατητηρίῳ περιορισμὸς τῆς Αὐρηλίας, ἥτις φοβουμένη τὸ σκάνδαλον ὅπερ θὰ ἐπήρχετο ἂν δὲν ἐπέστρεφε τὴν νύκτα εἰς τὴν κατοικίαν της, ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν ἐκείνου, ὅστις εἶχε διατάξει τὴν τοιαύτην τιμωρίαν της. Τῇ ἀνέγνωσαν ἐν πρακτικῷ,

δι' οὗ ὡμολόγει ὅτι εἶχε συλληφθῇ καθ' ἣν στιγμὴν ἀπέτεινεν ἀνηθίκους προτάσεις πρός τινα διαβάτην. Ὤφειλε νὰ ὑπογράψῃ αὐτό, ἢ νὰ μείνῃ περιωρισμένη ἕως ὅτου ἤθελεν ἀποδείξει τὸ ἐναντίον. Ἀλλ' ὑπογράφουσα ἀπελύετο καὶ τοῦτο ἔπραξε, τὴν ἐπαύριον δὲ ἱκέτις καὶ μεταμελουμένη ἔπιπτεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ κ. Ματθαίου. Ὁ κ. Ματθαῖος τὴν ἐσυγχώρησε, τὴν παρηγόρησε καὶ αὐτὴ τῷ ὑπεσχέθη μεθ' ὅρκου αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, τοῦθ' ὅπερ εἰς τὰ χείλη γυναικὸς εἶνε συνώνυμον τῆς λήθης.

Ὅτε ἦλθεν ἡ ἐποχὴ τοῦ συνοικεσίου τῆς Αὐρηλίας, μετέβη αὐτὴ νὰ συμβουλευθῇ τὸν φίλον της Ματθαῖον, ὅστις ἔκτοτε τὴν ἐδέχετο εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν, εἰς ἣν καὶ νῦν ἀνευρίσκομεν αὐτούς. Ἐξῆλθε πορφυρᾶ τὴν ὄψιν ἐκεῖθεν μὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ὁ προστάτης της θὰ τὴν ἐβοήθει ὅσον τὸ δυνατόν. Τῷ ὄντι ἡ σύνταξις τοῦ κ. Μαρβὺ ηὐξήθη χάριν δηθεν τῶν ἐξαιρετικῶν ὑπηρεσιῶν του, τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου του. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ πρώτην καὶ μόνην ἴσως φορὰν ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ἐφάνη ἐ-ρόρρων πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, εἰπὼν πρὸς αὐτήν:

— Κυρία δὲ Μαρβύ, μοῦ ἔφερες καλὴν τύχην!

Ἡμέραν τινὰ δυστύχημά τι ἐπῆλθεν. Εἶχον παρέλθει μόλις ὀλίγοι μῆνες ἀπὸ τοῦ γάμου, ὅτε ἄγνωστός τις ἐργάτης νέος τὴν ἡλικίαν συνελήφθη τὴν νύκτα ἐντὸς τοῦ κατῶνος τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ· ἐπ' αὐτοῦ εὑρέθη ἐν χαρτοφυλάκιον καὶ παράσημά τινα ἀνάκυντα εἰς τὸν λοχαγόν.

Ὁ συλληφθεὶς κατεδικάσθη εἰς δέκα ἐτῶν εἱρκτὴν καὶ εἰς ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν. Ἀφοῦ κατὰ τὴν ἀνάκρισιν ὡμολόγησε τὴν πρᾶξίν του, τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἤλλαξεν ἐντελῶς σύστημα καὶ ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἐραστὴς ὢν τῆς κ. δὲ Μαρβύ, διὰ νὰ διασώσῃ τὴν ὑπόληψίν της καὶ τῇ συμβουλῇ αὐτῆς συγκατετέθη νὰ ὑποκριθῇ τὸν κλέπτην. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἀκούσας τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον κατελήφθη ὑπὸ φροδροῦ

γέλωτος, μεταδοθέντος εἰς τοὺς ἐνόρκους, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ὁ κατηγορούμενος, ὅστις ἐκαλεῖτο Αἰμίλιος Ὠβλέ, ἔμεινεν ἐνεὸς καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του λέγων :

— Εἶνε ἀληθές!... εἶμαι παράφρων... Ἀδύνατον εἶνε ἄνθρωποι λογικοὶ νὰ παραδεχθῶσι τὸ τοιοῦτο. Καταδικάσατέ με, κύριοι· εἶμαι κλέπτης.

— Κατηγορούμενε, ἔχε ὑπομονήν, τῷ εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ἡ Αὐρηλία εἶχε λησμονήσει καὶ τὴν σκηνὴν ταύτην· τότε ὅμως, μετὰ τὴν συνεδρίασιν ἐπορεύθη πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ κ. δὲ Ταϊλλί, καὶ ἐπειδὴ ὁ γέλως τούτου εἶχε καταστρέψει τὴν συκοφαντίαν τοῦ κατηγορουμένου, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ δικαστοῦ, διαβεβαιοῦσα αὐτὸν καὶ πάλιν περὶ τῆς αἰωνίας εὐγνωμοσύνης της...

Ὁ σύζυγός της τῇ παρουσίασεν ἕνα νέον, οὗ ἠράσθη μόλις τὸν εἶδε, τὸν Ἀριστείδην Δερὰρζ· παρουσιάζων αὐτὸν ὁ λοχαγὸς τῇ εἶπεν:

— Εἶνε σχεδὸν τέκνον μου· ἀγάπα τον ὡς ἀδελφόν σου.

Ἡ Αὐρηλία ἐξεπλήρωσε κατὰ γράμμα τὴν παραγγελίαν ταύτην τῆς ἀγάπης.

Πρὸ καιροῦ ὁ σύζυγός της ἐπεθύμει νὰ εἰσέλθῃ εἰς δημοσίαν τινὰ θέσιν. Κατεγίνετο μέχρι τότε εἰς τὸν τοκισμὸν μικρῶν ποσῶν καὶ διὰ τοῦ ἔργου τούτου ηὔξανον κἄπως αἱ μικραί του πρόσοδοι· ἀλλὰ μία θέσις εἰς τὸ ὑπουργεῖον θὰ παρεῖχεν εἰς αὐτὸν μὲν τακτικὴν ἀσχολίαν, εἰς τὴν σύζυγόν του δὲ τὴν ἐλευθερίαν! Συνώμοσε μετὰ τοῦ Ἀριστείδου Δερὰρζ νὰ κατορθώσωσι νὰ εἰσαγάγωσι τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, ὅπου ἦτο ὑπάλληλος καὶ ὁ Ἀριστείδης. Οὗτος τῇ ὡμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀρκούσαν πρὸς τοῦτο ἐπιρροήν· ἡ Αὐρηλία ὅμως τῷ παρετήρησεν ὅτι ἄλλο τι δὲν εἶχε νὰ πράξῃ παρὰ νὰ φανῇ ὅτι ἐνδιαφέρεται καὶ ἐνεργεῖ. Τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐχάριστον καὶ εὔκολον· ἔγραψεν αὐτὸς

μίαν ἐπιστολὴ καὶ αὐτὴ τὴν ἔφερε πρὸς τὸν κ.Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί.

Μετὰ τινας ἡμέρας ἐξήρχετο ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ φέρουσα τὸν διορισμὸν τοῦ συζύγου της· ὁ παλαιός της φίλος ἀσπαζόμενος αὐτὴν ὅτε ἀπήρχετο, τῇ εἶπεν:

— Εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ὁ σύζυγός σου ! . . . ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν γίνεσαι ὡραιοτέρα.

Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἐννοεῖται δὲν ἐνθυμήθη πλέον τὴν τοιαύτην ἐκδούλευσιν, ἂν καὶ ἐξερχομένη ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ κ. Ματθαίου τῷ εἶπεν:

— Εἰξεύρεις ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀγνώμων.

Τέλος ἐπῆλθον τὰ γεγονότα ἅτινα διηγήθημεν, συνεπείᾳ τῶν ὁποίων ἡ Αὐρηλία συντετριμμένη ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀναμνήσεων, ἐζήτει ἔλεος γονυπετὴς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί. Οὗτος μεταβαλὼν διὰ μιᾶς τόνον φωνῆς καὶ ὄψιν τὴν ἀνήγειρε, τὴν ἔσυρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔλαβε διὰ τῶν χειρῶν του τὴν κεφαλήν της καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέτωπον λέγων:

— Μὴ κλαίῃς μικρέ μου Λιλή ! σὲ ἀγαπῶ καὶ σήμερον ἀκόμη καθὼς ὁπότε ἦσο παιδίον . . . Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις . . . Θὰ σὲ σώσω καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Δότε μου νὰ φιλίσω τὰ εὔμορφα χείλη σου καὶ μὴ κλαίῃς πλέον . . . ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς.

Ἡ θύρα ἐκρούσθη· ὁ κ. δὲ Ταϊλλὶ συνωφρυώθη, δυσαρεστηθεὶς διὰ τὴν ἐνόχλησιν. Ὡδήγησε τὴν Αὐρηλίαν εἰς μίαν ἕδραν νὰ καθήσῃ, λέγων πρὸς αὐτήν.

— Κάθησε καὶ ἔσο φρόνιμος !

Εἶτα ἐκάθησε καὶ αὐτὸς ἐφώνησεν :

— Ἔμπρός.

Ὁ κλητὴρ εἰσῆλθε καὶ τῷ ἐνεχείρισεν ἐπιστολήν τινα.

Ἀναγνωρίσας τὴν γραφὴν ὁ κ. Ταϊλλί, τὴν ἤνοιξε καὶ τὴν ἀνέ-

γνωσε πάραυτα. Κατόπιν ἔνευσε πρὸς τὸν κλητῆρα ν' ἀπέλθῃ καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν Αὐρηλίαν:

— Φιλτάτη μου, εἶπεν, ἂς ἀνακεφαλαιώσωμεν· φοβεῖσαι τὴν ὀργήν, τὸ πεῖσμα τῆς ἀδελφῆς σου, διότι ἔχει εἰς τὰς χεῖρας της τὴν ἀλληλογραφίαν σου, διὰ τῆς ὁποίας σὲ δεσμεύει. Αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφίαν ἐπιθυμεῖς νὰ λάβῃς καὶ τὴν ζητεῖς παρ' ἐμοῦ. Ἔστω λοιπόν, ἀγαπητή μου Αὐρηλία, ἔχε πεποίθησιν εἰς ἐμὲ ἐπάνελθε μετὰ ὀλίγας ἡμέρας καὶ θὰ λάβω τότε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σοὶ δώσω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ ζητεῖς.

Καὶ ὁ πρόεδρος ἠγέρθη σοβαρός ἀλλὰ μειδιῶν, ἔτεινε δὲ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Αὐρηλίαν διὰ νὰ τῇ δείξῃ ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσεν. Αὕτη ταραχθεῖσα κάπως διὰ τὴν αἰφνίδιαν μεταβολὴν τῶν τρόπων του καὶ φυσιογνωμίας του ἀποροῦσα διότι ἀφοῦ προσηνέχθη πρὸς αὐτὴν μὲ τόσην οἰκειότητα τὴν ἀπέπεμπε μετὰ τόσης φιλοφρονοῦς ἐθιμοτυπίας τὸν προσέβλεπε πρυσπαθοῦσα νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς μορφῆς του ἂν οἱ λόγοι του ἦσαν κοινὸν φλοφρόνημα πρὸς καθησυχασίν της ἢ πραγματικὴ ὑπόσχεσις συγκαταθέσεως. Τὸν ἠρώτησε λοιπόν:

— Μοὶ ὑπόσχεσαι, Μάνθε, ὅτι δύναμαι νὰ ἔχω πεποίθησιν εἰς σέ;

— Σὲ διαβεβαιῶ. Σπουδαία περίστασις μὲ ἀναγκάζει νὰ διακόψω τὴν συνδιάλεξίν μας. Μὴ λυπηθῇς δι' αὐτό, ἀγαπητή μου. Καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ἡσύχει.

Ἀλλ' ἡ Αὐρηλία ἐλυπήθη διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν εἰς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ παλαιοῦ της φίλου. Ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδλεπε θωπεύοντα τὸ πρόσωπόν της οἰκείως ἐνῷ τὴν ὡδήγει μέχρι τῆς θύρας. Διὸ τοῦτο ἐπίτηδες προσεπάθησε διὰ τοῦ βλέμματος νὰ σαγηνεύσῃ τὸν γέροντα δικαστὴν ὅστις ἐνδοὺς ἐπὶ τέλους ἠναγκάσθη νὰ μειδιάσῃ, νὰ τῇ περιβάλῃ τὴν ὀσφὺν διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐνῷ τὴν ὡδήγει μέχρι τῆς κορυφῆς θύρας νὰ τῇ εἴπῃ:

— Ἄ, κατεργάρα !... πόσον εὔμορφα εἶνε τὰ μάτια σου!...

Παρὰ τὴν θύραν ἔλαβε καὶ τὰς δύο χεῖράς του ἐκείνη τὰς ἔσφιγξεν ἰσχυρῶς καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν τῷ εἶπε:

— Μάνθε ! . . . εἶνε ἀληθὲς λοιπὸν... δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς;

— Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ λησμονήσω;

ΙΑ'. — ΠΑΓΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΙΖΑΣ ΒΟΑΤΕΛ.

Ἡ Αὐρηλία ἀπῆλθεν. Ὁ κ. Ματθαῖος ἐπανῆλθεν ἀνασκιρτῶν μὲ ὑγροὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκάθησεν πάλιν πρὸ τοῦ γραφείου του, λείχων δὲ τὰ χείλη ὡς γαστρίμαργος ἑτοιμαζόμενος νὰ παρακαθήσῃ εἰς συμπόσιον, ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον, καὶ ἐνεφανίσθη ἀμέσως ὁ κλητήρ.

— Εἴσαξες τὴν δεσποινίδα Ἐλίζαν Βοατέλ, τῷ εἶπε, καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι δὲν δέχομαι σήμερον κανένα πλέον.

Μετά τινας στιγμὰς ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῶν βαρέων παραπετασμάτων ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτῶν, προέκυψε ραδινὴ καὶ δροσερὰ ἡ συνεσταλμένη κἄπως μορφὴ τῆς Ἐλίζας.

Ἡ εἰκὼν ἦτο ἐξαίσιος· ἐν τῷ σκιόφωτι ἐκείνῳ ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς εὐλογιοκομμένης ἦτο θαυμασίως ὡραία, καὶ ὁ γέρων πρόεδρος γοητευθεὶς ἠγέρθη τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ τῇ εἶπεν :

— Εἰσέλθετε, δεσποινίς, εἰσέλθετε!

Ἡ ἐκ τῆς ἡλικίας συστολὴ τῆς νεάνιδος προσέθετεν εἰς αὐτὴν θέλγητρα καὶ χάριν. Εἶχεν ἤδη ἐμποιήσει εἰς αὐτὴν αἴσθησιν ἡ πολυτέλεια τοῦ μεγάρου καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνεποίει ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἡ αὐστηρὰ καὶ μεγαλοπρεπὴς ὄψις τῆς αἰθούσης ἐν ᾗ ἐδέχετο εἰς ἀκρόασιν τοὺς εἰσερχομένους ὁ οἰκοδεσπότης·

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ προσεκάλεσε τὴν νεάνιδα νὰ καθήσῃ

ἐπὶ τῆς ἕδρας, ἀφ' ἧς πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐγερθῇ ἡ ἀδελφή της, ἐκάθησε δ' ἐκεῖνος ἔμπροσθεν καὶ στρέφων τὰ νῶτα εἰς τὸ παράθυρον καὶ τοποθετῶν αὐτὴν οὕτως ὥστε τὸ φῶς τὸ διὰ τῶν πολυχρόων ὑάλων εἰσβύσιν νὰ πίπτῃ ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν παρατήρει ἀνέτως.

Ἐπειδὴ ἡ Ἐλίζα δειλιῶσα ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῶν δακτύλων ἔπαιζε μὲ τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός της, ἀνακαμβάνων πατρικὸν ἦθος ὁ κ. Ματθαῖος τῇ εἶπε :

— Δεσποινίς, ἐπειδὴ γνωρίζω τὴν οἰκογένειάν σας, ἔμαθα παρ' αὐτῆς τὴν δύσκολον θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε, καὶ ἤτις σᾶς καθιστᾷ ἀξίαν πάσης συμπαθείας. Ἐπιφόρτισα ἕνα ἄνθρωπον τῆς ἐμπιστοσύνης μου νὰ σᾶς εἴπῃ, ὅτι τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας . . . Σᾶς ἐρωτῶ λοιπόν, δεσποινίς, τί ἐπιθυμεῖτε ;

— Θεέ μου ! ἀπήντησε ψελλίζουσα ἡ Ἐλίζα, ἐκπλήττομαι διὰ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύεται δι' ἐμέ, καὶ τὸ ὁποῖον εἰς ἄκρον μὲ κολακεύει...

Καὶ ἡ νεᾶνις ἐσιώπησεν ἀγνοοῦσα πῶς νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν της, ἐξακολουθοῦσα δὲ νὰ σχηματίζῃ διὰ τῶν δακτύλων πτυχὰς εἰς τὸ φόρεμά της. Ὁ γέρων τὴν παρατήρει. Μειδίαμά τι ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν παχέων χειλέων του.

— Δεσποινίς, ἐξακολούθησεν, ἐγνώρισα τοὺς γονεῖς σας.

— Ἄ, κύριε !..

— Ἦσαν ἐξαίρετα ἄνθρωποι.

Οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς Ἐλίζας διεστάλησαν, ἀνύψωσε τὸ ὑγρὸν βλέμμα της καὶ ηὐχαρίστησε δι' αὐτοῦ τὸν συνομιλοῦντα μετ' αὐτῆς, λέγουσα ταὐτοχρόνως:

— Ὦ ναί, κύριε ! ἔχετε δίκαιον. Εἶχον καλὴν καρδίαν... ἦσαν ἀγαθοί.

— Τέλος πάντων ἐπεθύμουν δεσποινίς, νὰ ἔχητε πλήρη πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

— Ὅσα ἔμαθον περὶ ὑμῶν, κύριε, μὲ κάμνουν νὰ ἔχω ἀρκετὴν πεποίθησιν.

— Σᾶς λέγω αὐτό, δεσποινίς, διότι ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποίαν ἔλαβα, νὰ προκαλέσω τὴν ἐπίσκεψίν σας, ἠδύνατο νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν εἰς πᾶσαν ὑποψίαν.

Ἡ φράσις ἐφάνη παράδοξος εἰς τὴν νεᾶνιδα καὶ τὴν δυσηρέστησε.

— Ὦ, καθόλου, κύριε, ἀπήντησεν... Εὑρισκόμην στενοχωρημένη ἕνεκα τῆς σφραγίσεως. Μὲ εἶπον ὅτι ὑπάρχει ἕνας κύριος, ὅστις δύναται νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν στενοχωρίαν. Ἐνόμισα ὅτι θὰ εὕρισκα κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες καταγίνονται εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις... Δὲν ἐγνώριζα τίποτε καὶ ἦτο φυσικὸν δὲν ἤλπιζα νὰ εὕρω ὅ,τι εὑρίσκω καὶ αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ..

Ὁ κ. Ματθαῖος ἐγέλασεν εὐθύμως· ἐπλησίασεν τὴν ἕδραν του καὶ ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἐλίζας, ἀλλ' αὐτὴ τὴν ἀπέσυρεν ἐπιδεξίως... Ὁ κ. Ματθαῖος ἐφάνη ὅτι δὲν ἐπρόσεξε καὶ ἐξηκολούθησεν :

— Τὸ ἐννοῶ... δεσποινίς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἴπω «ἀγαπητή μου κόρη!»

Καὶ ἀνέμενε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ ἡ νεᾶνις ὅπως προχωρήσῃ ἔτι μᾶλλον εἰς τὸ στάδιον τῆς οἰκειότητος. Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἤτις ὅσῳ μᾶλλον εὑρίσκετο πλησίον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τόσῳ μᾶλλον ἠσθάνετο ἀνεξήγητόν τινα ἀπέχθειαν, ἔμεινε ψυχρὰ καὶ δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ κ. Ματθαῖος ἐξηκολούθησεν.

— Ἐννοῶ... Θὰ ἐνεμίσετε, ὅτι κανεὶς κερδοσκόπος προσβλέπων ἐπικερδῆ τὴν ὑπόθεσιν, ἠθέλησε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς θέσεώς σας... Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἐσίγησε πρὸς στιγμὴν· καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ματθαῖος εὑρίσκετο τώρα τετραγμένος, ἀφοῦ ἐπιμελῶς παρετήρησε τὴν νεᾶνιδα...

— Γνωρίζω τὴν οἰκογένειάν σας, καθὼς σᾶς εἶπον, ἐπανέλαβεν. Ἔμαθον, ὅτι σεῖς εἶσθε ἡ καθολικὴ κληρονόμος νέου τινὸς ἀποθανόντος κατὰ παράδοξον τρόπον πρὸ δεκαπέντε περίπου ἡμερῶν.

Καὶ ὁ γέρων δικαστὴς μετὰ πᾶσαν φράσιν παρετήρει τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος διὰ νὰ ἴδῃ τί ἀποτέλεσμα παρῆγον οἱ λόγοι του.

Ἡ Ἐλίζα, ἥτις κατ' ἀρχὰς ἐφάνη τεταραγμένη, συνεσταλμένη, ἀδεξία, εἶχε μεταβληθῇ ὅλως διόλου ἀφ' ὅτου εἶχεν ἀκούσει τὴν παράδοξον φράσιν τοῦ κ. δὲ Ταϊλλί. Εἶχεν ἀνεγείρει τὴν κεφαλήν, παρετήρει ἀτενῶς τὸν πρὸς αὐτὴν ὁμιλοῦντα, ἠκροάζετο αὐτὸν ἐπιφυλακτικῶς, ἀποκρύπτουσα τὴν ἐντύπωσίν της. Ἡ συμπεριφορὰ αὕτη ἡ ψυχρὰ καὶ ἀτάραχος δυσηρέστει τὸν κ. Ματθαῖον, ὅστις ὁμιλῶν περὶ τοῦ Ἀριστείδου παρετήρησε προσεκτικῶς τὴν Ἐλίζαν ἀλλ' αὐτὴ οὔτε κἂν συνωφρυώθη.

— Μοὶ εἶπον, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Ταϊλλί, ὅτι ἡ κληρονομία κατελείπετο εἰς ἐκείνην, ἣν ἠγάπα περισσότερον πάντων τῶν ἄλλων... μοὶ εἶπον τέλος, ὅτι δὲν εἶσθε μόνον φίλη ὡς πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ κάτι περισσότερον...

Καὶ τὸ ἐξυθρικὲς βλέμμα τοῦ δικαστοῦ ἀνεζήτησε τὴν ἀπάντησιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἐλίζας· ἀλλ' ἡ νεᾶνις δὲν ἐταράχθη πως.

— Τέλος πάντων λέγουν, ὅτι εἶσθε ἡ ἐρωμένη του καὶ ὅτι ἀπέθανε μεταβαίνων εἰς συνέντευξιν, εἰς ἣν τὸν εἴχετε προσκαλέσει· εἶνε ἀληθές;

Ματαίως ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἀνεζήτησε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγον οἱ λόγοι του ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Ἐλίζας. Οὔτε διέψευδεν ἡ μορφή της τοὺς λόγους του, οὐδὲ τοὺς ἐπεβεβαίου. Πονηρὸν μειδίαμα ἐφάνη ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ γέροντος, ὅστις τῇ εἶπε:

— Δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε δεσποινίς;

Ἡ Ἐλίζα ἀπήντησε ξηρῶς:

— Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σᾶς ἀπαντήσω. Εἶμαι ἡ κληρονόμος τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ, καὶ μὲ ὅλην τὴν κληρονομίαν εὑρίσκομαι ἄνευ πόρων· ἐπεύχομαι αἱ διατυπώσεις αἱ ἀναγκαῖαι, ὅπως ἀρθῶσιν αἱ σφραγῖδες καὶ λάβω κατοχήν, ἐνεργηθῶσι τάχιστα. Δι' αὐτὸ καὶ μόνον ἦλθα ἐδῶ, διότι αὐτὸ μ' ἐβεβαίωσαν, ὅτι θὰ ἐπετύγχανα ἐρχομένη.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ δικαστὴς παρετήρησεν ἐπὶ μακρότερον τὴν νεάνιδα, ἥτις ἦτο τόσον ἀνήμοιος πρὸς τὴν ἀδελφήν της.

— Ἔχετε δίκαιον, δεσποινίς, τῇ εἶπε, καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε ἔπρεπε ν' ἀρχίσω. Ἐπιθυμεῖτε τὴν ἄρσιν τῶν σφραγίδων; Ἀπόψε θὰ γείνῃ. Λύριον θὰ λάβητε κατοχὴν τῆς κληρονομίας διὰ διαταγῆς τοῦ δικαστηρίου. Λυποῦμαι δεσποινίς, διότι σᾶς δυσαρέστησα θέλων νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι σᾶς ἐγνώριζα καὶ ὅτι ἤμην φίλος σας. Θὰ λάβω ὅμως τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἐμπράκτως, ἐκτελῶν ἀμέσως ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε. Ἡ Ἐλίζα ἠσχύνθη· ἐγένετο πορφυρᾶ καὶ παραφερομένη ἐκ τῆς ἀγαθότητός της ἀνέκραξε:

— Κύριε... συγχωρήσατέ με!... Τὸ εἰξεύρω ὅτι ἔχω κακὸν δίωμα... Εἶσθε πολὺ ἀγαθὸς καὶ ἐγὼ ἐφέρθην πολὺ ἄσχημα... Συγχωρήσατέ με καὶ ἄρετε νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Ἄ!... δόξα σοι ὁ Θεός!

Καὶ τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα· ἐκείνη τῷ τὴν ἄρησε. Ὁ κ. δὲ Ταϊλλὶ ἐθώπευσε τὴν χεῖρά της προσθέτων:

— Καλὴ καρδία, ἀλλὰ κακὸ κεφάλι... καὶ ἀνυπόμονος χαρακτήρ! Αὐτὰ εἶνε μικρὰ ἐλαττώματα... ἴσως μάλιστα εἶνε καὶ ἀρεταὶ οἰκογενειακαί.

— Ὄχι.. ἀνετράφην κακῶς, τὸ εἰξεύρω καὶ σᾶς ζητῶ συγγνώμην. Μοὶ κάμνετε μεγάλην εὐεργεσίαν. Εἴπετέ μου ποῦος μὲ συνέστησε πρὸς ἡμᾶς;

— Δὲν ἴσχατε ἀνάγκην συστάσεως.

— Ὦ, ὄχι· δὲν εἰξεύρετε σεῖς ὅλ' αὐτὰ τὰ περιστατικά· κάποιος θὰ σᾶς εἶπεν, ὅτι ἤμην ἄνευ πόρων, ὅτι μὲ ὅλην τὴν κληρονομίαν μου ἤμην πτωχοτέρα παρὰ πρίν, ἀφοῦ ἐλάβετε ἐνδιαφέρον ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Σκεφθῆτε ποῖος ἠμπορεῖ νὰ σᾶς ἀγαπᾷ περισσότερον διὰ νὰ πράξῃ αὐτό.

Ἡ Ἐλίζα ἐσκέφθη ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμὰς καὶ εἶπεν ἐπὶ τέλους:

— Κανένα δὲν εὑρίσκω!...

— Ἡ Αὐρηλία!

— Ἡ ἀδελφή μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίζα μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους ἐκ τοῦ μίσους· ἔπρεπε νὰ τὸ μαντεύσω, ἐξ ὅσων μοὶ εἴπετε.

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἐφάνη ἔκπληκτος ὡς ἐκ τοῦ παραδόξου τόνου τῆς ἀναφωνήσεως τῆς νεανίδος. Ἠτοιμάζετο ἴσως νὰ τῇ ζητήσῃ ἐξηγήσεις, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα τὸν προέλαβεν ἐξακολουθήσασα ὡς ἑξῆς:

— Ἡ ἀδελφή μου εἶνε! ἔπρεπε νὰ τὸ μαντεύσω! Ἦλθεν ἐδῶ καὶ μὲ ὑποκρισίαν ἐζήτησε τὴν ἄρσιν τῶν σφραγίδων, λέγουσα ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ συμφέροντός μου!... Αὐτὴ θὰ σᾶς ἔκαμε νὰ εὐσπλαγχνισθῆτε τὴν θέσιν μου· θὰ σᾶς εἶπεν ὅτι μὴ δυνκμένη ἐγὼ πλέον νὰ ζήσω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου της, μετὰ τὸ παράπτωμα τὸ ὁποῖον ἐγένετο ἀ φορμὴ τοῦ δυστυχήματος, ἔφυγα καὶ εὑρισκόμην χωρὶς μέσα συντηρήσεως καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ λάβω ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον κατοχὴν τῆς κληρονομίας. Ἀλήθεια, κύριε; αὐτὸ σᾶς εἶπεν ἡ ἀδελφή μου.

Ὁ πρέσβυς ἀπέμενε κατάπληκτος. Οὐδαμῶς ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ μεταβληθῇ τόσον ταχέως ἡ νεᾶνις, ἥτις εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσάν του δειλή, τρέμουσα πεφοβισμένη. Πῶς εἶφνης ἐγένετο ἀλλοία! δὲν ἐψέλλιζε πλέον, δὲν ἐδίσταζεν· ὡμίλει μετὰ τόλμης, μετ' αὐθαδείας! Καὶ ἡ μεταβολὴ αὕτη ἐπήρχετο ἐκ μόνου τοῦ ὀνόματος τῆς Αὐρηλίας!...

— Τί συνέβαινε λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν;

Εὐθυτενής, μὲ τὸ ἦθος προκλητικόν, μὲ τὰ χεῖλη συνεσταλμένα ἡ Ἐλίζα παρετήρει αὐτὸν ἀναμένουσα τὴν ἐρώτησίν του. Ἀλλ' ὁ

κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ δὲν ἦτο παιδίον. Ἔμεινεν ἀτάραχος, τὴν παρετήρησε μὲ προστατευτικὸν μειδίαμα καὶ τῇ εἶπε προσηνῶς

— Ὦ, δεσποινίς, πῶς παραφέρεσθε!.. Μὲ κάμνετε νὰ ταράσσωμαι! Εἶνε ὡς νὰ ἐλέγετε ὅτι ἡ ἀδελφή σας ἦλθε νὰ σὲ συστήσῃ μὲ κακοὺς σκοπούς.

Σιγὴ ἐπεκράτησεν ἐπί τινας στιγμάς, καθ' ἃς ἡ Ἐλίζα προσεπάθει νὰ χαλιναγωγήσῃ ἑαυτήν, ἀλλ' ἀποτυχοῦσα ἐπανέλαβεν:

— Δὲν δύναμαι, κύριε, δὲν θέλω νὰ σᾶς εἴπω τὰ αἴτια τῆς ὀργῆς μου κατὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ· εἶμαι ἐλευθέρα, τοὺς ἐγκατέλειψα καὶ δὲν ἐπιθυμῶ πλέον νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιόν των. Αἱ περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἀπεχωρίσθην ἐκ τῆς ἀδελφῆς μου, δὲν μοὶ ἐπιτρέπουσι νὰ πιστεύω ὅτι αὕτη ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἐντεῦθεν προέρχεται ἡ ἔκπληξίς μου.

— Πρέπει ὅμως κανεὶς νὰ δέχητε τὸ καλὸν ὅθεν καὶ ἂν προέρχεται, καὶ νὰ εὐγνωμονῇ πρὸς ἐκείνους, οἵτινες τὸ πράττουσιν

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ πρέπει κανεὶς πρότερον νὰ εἶνε βέβαιος περὶ τῆς εὐεργεσίας.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ.

— Ἀφοῦ ἡ ἀδελφή μου σᾶς ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ, αὐτὴ βεβαίως θὰ σᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Δεφάρζ ἦτο ἐραστής μου, ὅτι ἡ κληρονομία, ἣν μοὶ κατέλιπεν, ἐξηγείρθη ἐκ τῶν στενῶν σχέσεών μας· τί λέγετε;..

— Ἐξακολουθήσατε, δεσποινίς.

— Αὐτὴ θὰ εἶπεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο ἀγαθώτατος ἄνθρωπος, ὅστις μὲ προσέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐγὼ δὲ ἀνταπεκρίθην εἰς τὰς εὐεργεσίας του γενομένη ἐρωμένη τοῦ φίλου του καὶ προξενοῦσα σκάνδαλα εἰς τὴν οἰκίαν του. Αὐτὴ θὰ σᾶς εἶπεν ἐπίσης ὅτι ἐγὼ ἤμην ἡ ἀκούσιος αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ κ. Δεφάρζ... Εἶπετέ το, κύριε.

Καὶ παρετήρει τὸν γηραιὸν δικαστὴν μὲ ὀφθαλμοὺς φλογερούς. Φρικίασις ὀργῆς ἐκίνει τὰ πορφυρᾶ χείλη της· αἱ παρειαί της εἶχον

χρῶμα πυρετῶδες. Ταλμηρὰ ἦτο ἡ στάσις της, τὰ κινήματά της καὶ ὁ κ. δὲ Ταλλὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ γραφείου του, στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν του τὴν ἔβλεπε μετὰ θαυμασμοῦ, ἀκροαζόμενος αὐτὴν μειδιῶν, ἀλλὰ μὴ ἀποδίδων κατὰ τὸ φαινόμενον προσοχήν, καταγινόμενος μόνον νὰ ἐξετάζῃ τὸ σῶμά της, τὴν μεταβολὴν τῆς στάσεώς της, τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς, καὶ τὰ χείλη του ἐψιθύριζον ἀκουσίως.

— Εἶνε θαυμασία!... ἐξαίσιος!...

Κατεχομένη ὑπὸ ὀργῆς καὶ πείσματος ἐκείνη ἐπανέλαβεν·

— Εἶπετέ μοι κύριε, δὲν εἶνε ἀλήθεια;

Ὁ κ. Ματθαῖος ἠμείδιασε καὶ χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἔδιδε μεγάλην προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους της, τῇ παρετήρησεν εἰς ἀπάντησιν·

— Ἀκούσατέ με, φιλτάτη μου κόρη· ἀπατᾶσθε ἐξ ὁλοκλήρου... Δέν μοι ὡμίλησε ποσῶς περὶ αὐτῶν.

—Δὲν σᾶς εἶπεν αὐτή, ὅτι ὁ Ἀριστείδης Δερὰρ ἦτο ἐραστής μου;

— Ὄχι... μοὶ εἶπεν ὅτι ὁ Ἀριστείδης ἀπέθανεν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἐρωμένη του.

— Σᾶς τὸ ὡμολόγησεν αὐτό;

— Ναί.

— Τότε λοιπόν;..

— Ἐπειδὴ μοὶ τὸ ὡμολόγησεν, ἠθέλησα νὰ σᾶς ἴδω, νὰ σᾶς γνωρίσω, νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔχετε ἕνα ῥῶλον ὅστις δύναται νὰ σᾶς φανῇ χρήσιμος, νὰ σᾶς ὑπερασπίσῃ.

Ἡ Ἐλίζα τὸν ἤκροᾶτο διαστέλλουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκθαμβος.

— Νὰ μὲ ὑπερασπίσητε κατὰ τίνος, ἀφοῦ λέγατε ὅτι ἡ Αὐρηλία μὲ ἀγαπᾷ;

— Σᾶς εἶπα ὅτι ἠναγκάσθη ν' μοὶ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν, δὲν σᾶς εἶπα ὅτι σᾶς ἀγαπᾷ... Ἦτο ζηλότυπος, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ καὶ σεῖς ἠγαπᾶτε τὸν Ἀριστείδην.

— Εἶμαι εἰλικρινής, κύριε καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἠγάπων τῷ ὄντι τὸν

Ἀριστείδην, ἀλλὰ τῶν ἠγάπων ἁγνῶς ὡς ἀδελφόν, καὶ δι' αὐτὸ ἐλυπήθην βλέπουσα ὅτι τὸν εἶχε λησμονήσει καὶ ἐγκαταλείψει.

— Ἡ ἀδελφή σου εἶζήτει ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ὑποψίας. Δὲν ἠδύνατο φανερὰ νὰ δείξῃ τὴν λύπην της.

Ἡ Ἐλίζα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τὴν λύπην της!... τὸν φόβον της, εἶπατε κάλλιον...

Εἶτα αἴφνης ἐκάθισε πάλιν ἀποτόμως καὶ εἶπε.

— Σᾶς παρακαλῶ πολύ, κύριε, ἂς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν ὁμιλίαν. Αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν μου αἰσθήματα δυσμενείας κατ' ἐκείνων περὶ ὧν ὁμιλοῦμεν. Λέγετε ὅτι ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ ἕνεκα τῆς ἀγάπης ἣν ἔχετε πρὸς αὐτήν· σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μοὶ χωρηγήσητε αὐτὸ τὸ ὁποῖον σᾶς ζητῶ.

Ὁ κ. Ματθαῖος ἀπήντησε σοβαρῶς.

— Τὸ πρὸς ὑμᾶς ἐνδιαφέρον, φιλτάτη δεσποινίς, εἶνε μεγαλήτερον ἀρ' ὅ,τι νομίζετε... Ἀλλ' εἶσθε ἄπειρος· θὰ εἶνε ἀρκετὰ δυσχερὲς νὰ ἐξομαλυνθῇ ἡ θέσις σας ὡς κληρονόμου...

— Σεῖς μοῦ ἐλέγετε πρὸ ὀλίγου, κύριε, ὅτι ἦτο πρᾶγμα ἁπλούστατον· σεῖς μοὶ εἴπατε· «Ἐπιθυμεῖτε τὴν ἄρσιν τῶν σφραγίδων, ἀπόψε θὰ γείνῃ. Αὔριον θὰ λάβητε κατοχὴν κληρονομίας διὰ διαταγῆς τοῦ δικαστηρίου.» Δὲν μοὶ εἴπατε αὐτά;...

— Καὶ τὰ ἐπαναλαμβάνω.

— Τότε τί μοῦ λέγετε;..

— Ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα θὰ πράξω εἶνε παράνομα.

— Ἄ!.

— Καὶ ἐὰν ἐγὼ συγκατατίθεμαι νὰ πράξω χάριν ὑμῶν θυσίαν —καὶ ἔλεγεν ταῦτα προσηνέστατα μὲ βλέμμα πλῆρες ἀγαθότητος πρέπει καὶ σεῖς νὰ μὲ ἐνταμείψητε κάπως.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Γνωρίζωτὴν κυρίαν δὲ Μαρβύ· ἐξ αὐτῆς, ἐνδιαφερόμενος περὶ τῆς δυσκόλου θέσεως ἐν' ᾗ εὑρίσκετο, ἔμαθα καὶ τὰ περὶ ὑμῶν. Εἴχετε ἀπέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας σας χωρὶς χρήματα. φεύγουσα τὸν

ἐγωισμόν των, χωρὶς πόρους, μὴ γινώσκουτα τί ἐμέλλετε νὰ πρά-
ξητε τὴν ἐπαύριον. Ἡ τολμηρὰ αὕτη πρᾶξις μοὶ ἐνέπνευσεν ἐνδια-
φέρον· ἠθέλησα νὰ λάβω πληροφορίας καὶ ἔμαθα τί εἶσθε, δηλαδὴ
πλάσμα θελκτικότατον. Ὅπως μερικοὶ ζωγράφοι ἐρωτεύονται τὰς
γυναῖκας, αἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς αὐτοὺς ὡς πρότυπα, οὕτω καὶ
ἐγὼ ἐννόησα ὅτι ἠγάπων τὴν θαρραλέαν νεάνιδα τῆς ὁποίας ἐσπού-
δαζα τὴν διαγωγήν... Ἐντεῦθεν πρέπει νὰ ἐρχεται τὸ ἐνδιαφέρον μου·

— Περὶ ἐμοῦ ὁμιλεῖτε; ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίζα.

Ὁ κ. δὲ Ταϊλλί ἐμειδίασε καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν ἐπανέλαβε :

— Ναί· ἐρωτεύθην καὶ ἐγὼ τὸ πρότυπόν μου.

— Ἐρωτεύθητε ἐμέ;... Ἀλλὰ δὲν τὸ λέγετε σοβαρά.

— Καὶ διατί;

Πρό τινων λεπτῶν ἐκράτει τὰς χεῖράς της καὶ τὰς ἐθώπευεν· ἡ
Ἐλίζα τὰς ἀπέσυρεν ἀποτόμως.

— Ἀφοῦ εἶσθε ἐρωτευμένος πρὸς ἐμέ, διατί μοὶ εἴπατε πρὸ ὀ-
λίγου ὅτι ἀφοῦ συγκατατίθεσθε νὰ πράξητε ὑπὲρ ἐμοῦ θυσίαν πρέ-
πει καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς ἀνταμείψω κάπως;... Αὐτὸ λοιπὸν θέλετε; εἶ-
πεν ἀποτόμως ἡ Ἐλίζα.

— Μὴ βασανίζεσθε, κόρη μου· δέχθητέ με ὡς φίλον, ὡς σύμ-
βουλον, ὡς...

— Θὰ μὲ κάμετε νὰ παραφρονήσω....

— Καὶ διατί τάχα;

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἐγίνωσκε νὰ ψεύδηται· ὡμίλει εἰλικρινῶς διὰ φρά-
σεων σαφῶν καὶ γυμνῶν, τόσον εἶχε ταραχθῇ ἐκ τῆς σκανδαλώ-
δους προτάσεως.

— Δηλαδὴ ἰδοὺ ποῖον εἶνε τὸ ἐξαγόμενον τῶν ὅσων μοὶ εἴπετε·
Ἡ ἀδελφή μου διὰ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ πᾶσαν καταγγελίαν ἦλθε
νὰ σᾶς παρακαλέσῃ νὰ διατάξητε τὴν ἀποσοβάγισιν, διὰ νὰ λάβῃ
τὸ ταχύτερον ὅ,τι ἐνδιεφέρετο νὰ λάβῃ. Ἀφοῦ σᾶς εἶπε τὰ πάντα
θὰ γνωρίζετε περὶ τίνος πρόκειται. Τότε σεῖς ἠθελήσατε νὰ μά-

θητε ποία εἶνε ἡ μικροτέρα ἐκείνης ἀδελφὴ ὡς πρὸς τὴν ὁποίαν ἦτο
ζηλότυπος ἡ μεγαλειτέρα. Τὴν εἴδετε, σᾶς ἤρεσε, καὶ εἴπατε καθ'
ἑαυτόν : Δύναμαι ἐγὼ νὰ τὴν ἐξαγάγω ἀπὸ τὴν δύσκολον θέσιν,
εἰς ἣν εὑρίσκεται, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ὀφείλει καὶ αὐτὴ νὰ συγκατα-
τεθῇ εἰς ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις μου...

Ὁ κ. δὲ Ταϊλλὶ πλησιάζων καὶ ματαίως πειρώμενος νὰ περιβάλῃ
τὴν ὀσφύν της διὰ τῶν βραχιόνων του ἀπήντησε·

— Ναί, ναί!... τὸ εἶπα αὐτό... Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ἐ-
σκέφθην, ὅτι ἡ νεᾶνις αὐτὴ ἔχει καρδίαν· ἐπίθουν πολὺ νὰ γνωρί-
σω καρδίαν ἀγαπῶσαν... εἶχον ἀνάγκην ν' ἀγαπήσω πλάσμά τι
εὐγενές, ἀγνόν. Ἡ μικρὰ αὕτη κόρη εἶνε πτωχή, ἐγὼ θὰ τὴν κατα-
στήσω πλουσίαν. Ἡ κληρονομία της εἶνε γελοία, μηδαμινή... Αὐτὸ
ἐσκέφθην, ἐννοεῖτε;..

Ἡ Ἐλίζα ἔκπληκτος, τεταραγμένη, ἀνωρθώθη· ἀπεμάκρυνε διὰ
τῶν χειρῶν της τὰς χεῖρας τοῦ κ. δὲ Ταϊλλί· ὅσα ἤκουε δὲν τῇ
ἐφαίνοντο ἀληθῆ.

— Κύριε, τῷ εἶπε, δὲν ἦλθα ἐδῶ νὰ ζητήσω τίποτε, παρὰ
μόνον τὴν τοιχείαν ἐκτέλεσιν μιᾶς διπλωματικῆς διατυπώσεως.

— Μὴ μοῦ ὁμιλῆτε περὶ αὐτοῦ... Ἂν ἐγὼ δὲν θέλω, τίποτε δὲν
θὰ ἐπιτύχῃς.

Καὶ ἀπεπειρᾶτο νὰ τὴν συλλάβῃ.

— Εἶνε αἰσχρὸν αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ λέγετε.

— Εἶσαι παιδί... ἄκουσέ με...

— Κύριε, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μοὶ εἴπητε περισσότερα.

Καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη, ἀλλ' ἐκείνη ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του κα
ἔτρεξεν ὁ γέρων τὴν κατεδίωξε καὶ ἥρπασε τὴν χεῖρά της.

— Ἠμπορεῖς ὅσον θέλεις νὰ φωνάξῃς ἐδῶ μέσα· κανεὶς δὲν θὰ
ἔλθῃ, ἐὰν δὲν τὸν προσκαλέσω ἐγώ. Πρέπει νὰ μὲ ἀκούσῃς.

— Ἀλλ' εἶνε τερατῶδες!

Καὶ πάλιν ἐξέφυγε τῶν χειρῶν του καὶ περιήρχετο δρομαία τὴν

αἴθουσαν, ἀποθοῦσα αὐτὸν βιαίως ὁσάκις πλησίαζεν. Ἐφοβεῖτο δικαίως πτοηθεῖσα ἐκ τῆς ταχείας μεταβολῆς, τῆς ἐπελθούσης εἰς τοὺς τρόπους ἐκείνου, ὃν ἐθεώρει κατ' ἀρχὰς ὡς προστάτην, ὡς σύμβουλον· ἤρχετο νὰ τύχῃ συνδρομῆς προστασίας, καὶ ἐνέπιπτεν ἀπεναντίας εἰς παγίδα.

Ὁσάκις τὸ βλέμμα της συνηντᾶτο μὲ τὸ τοῦ κυρίου δὲ Ταϊλλὶ ἠσθάνετο φρικίασιν, διότι ἔβλεπεν εἰς τὸ βλέμμα του εὐκρινῶς, ὅτι ἀπόρασιν εἶχε νὰ μὴ ὀπισθοχωρήσῃ πρὶν ἐκτελέσῃ τὸν ἐγκληματικὸν σκοπόν του! Τὸ θάρρος της ὅμως δὲν τὴν ἐγκατέλιπεν.

Παντοῦ λοιπὸν ἐσκέπτετο, παντοῦ ἡ αὐτὴ διαφθορά! Ὅσον προὐχώρει εἰς τὸ στάδιον τοῦ βίου καὶ συνήντα νέον τι ἄτομον, εὐθὺς ἔβλεπε τὰ ἐλαττώματά των! Ἡ κακία λοιπὸν διηύθυνε τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων... Ἡ δραστηριότης της ἐδιπλασιάσθη· ἀφοῦ ἡ ζωὴ ἦτο πάλη, ἦτο ἑτοίμη νὰ ὑποστῇ αὐτήν· ἠσθάνετο ἰσχυρὰν τὴν ψυχήν της.

Διὰ τοῦτο, ὅτε καταδιωκομένη κατέφυγεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ μὴ δυναμένη νὰ διαφύγῃ ἠναγκάσθη ν' ἀμυνθῇ, ὅτε εἶδε τοὺς βραχίονας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ἐκτεινομένους πρὸς αὐτὴν καὶ ἠσθάνθη παρὰ τὸ πρόσωπόν της τὴν θερμὴ καὶ αἱσθαμένουσαν πνοήν, τοῦ διώκτου της ἐκείνου Σατύρου, ἀνωρθώθη μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ μὲ τὸ βλέμμα ὀργίλον, μὲ τὰ χέρια τρέμοντα, μὲ τὴν πυγμὴν ἀπειλητικῶς τεταμένην καὶ τῷ εἶπεν:

— Ὦ!... ἂν προχωρήσῃς ἕνα βῆμα, σὲ πνίγω!

— Μὴ λίγῃς ἀνοησίας!... Τὰ ὡραῖά σου χέρια ἐπλάσθησαν μόνον διὰ θωπείας.

— Μὴ προχωρήσῃς, μὴ προχωρήσῃς σοὶ λέγω!...

Καὶ ὀπισθοχώρει ἀμυνομένη διὰ τῶν χειρῶν.

Ἀλλ' ἀντὶ ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ γέροντος, ἀπεναντίας ἐραίνετο ὅτι ἡ ὀργὴ καὶ ἡ ἀντίστασις της ἐπηύξανον τὰς ἐπιθυμίας του. Δὲν ἤθελε ν' ἀναγκάσῃ τὴν νεάνιδα νὰ ὑποκύψῃ πρὸς αὐτὸν

διὰ τῆς βίας· ἤλπιζε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του νὰ τὴν κουράσῃ καὶ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ ἐνδώσῃ. Ἤρπασε τὰς χεῖράς της ἐκ τοῦ καρποῦ καὶ κρατῶν αὐτὰς τοιουτοτρόπως προέτεινε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνης καὶ προσήγγισε τὰ παχέα χείλη του εἰς τὰ ἄχρα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην χείλη τῆς νεάνιδος. Ἡ πνοή του ἐστενοχώρει ἔπνιγε τὴν νεάνιδα. Τῇ ἔλεγεν ἐκεῖνος γελῶν καὶ ἀσθμαίνων:

— Ἄρησέ με νὰ σὲ φιλήσω!

Καὶ ἐκείνη τῷ ἀπήντα:

— Ἄθλιε!. ἄνανδρε!. δὲν ἐντρέπεσαι γέρος ἄνθρωπος!

— Ναὶ εἶμαι γέρων... ἀλλὰ θὰ γείνω ἰδικός σου, ἐραστής σου καὶ θὰ εἶσαι εὐτυχής...

— Βοήθειαν!... ἄφησέ με!

Καὶ ἡ Ἐλίζα παράρρων σχεδὸν ἠμύνετο καὶ προσεπάθει ν' ἀπαλλάξῃ τὰς χεῖράς της ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀθλίου ἐκείνου ὅστις προσήγγιζεν ὁλονὲν τὰ χείλη του πρὸς τὸ πρόσωπόν της. Ἐκείνη ἀποσυρομένη ὅπως ἀποφύγῃ τὴν βλεβυρὰν ἐπαφήν, τὸν ἔπτυσε εἰς τὸ πρόσωπον. Ἀλλ' ὁ γέρων δὲν ὠπισθοχώρει· ὀλίγον ἀκόμη ἔλειπε νὰ ἐπιθέσῃ τὰ χείλη του ἐπὶ τῶν χειλέων της, ὅτε ἡ Ἐλίζα δεινὴν ἐκφέρουσα κατ' αὐτοῦ ὕβριν μετὰ κινήματος ἀπηλπισμένου ἥρπασε διὰ τῶν ὀδόντων τὸ προτεταμένον ἐκεῖνο χεῖλος καὶ τὸ ἔδηξε τόσον ἰσχυρῶς ὥστε τὸ αἷμα ἀνεπήδησεν. Ὁ κ. δὲ Ταϊλλὶ ἔρριξε κραυγήν, ἀφῆκε τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ στόμα διὰ νὰ βεβαιωθῇ μήπως ἡ Ἐλίζα τῷ εἶχεν ἀποσπάσει τὸ χεῖλος.

Ἐλευθερωθεῖσα ἡ Ἐλίζα ἀπέμασσε τὸ στόμα διὰ τῆς χειρίδος καὶ διὰ τοῦ ἀναστρόφου τῆς χειρός, ὡς νὰ εἶχε δοκιμάσει δηλητήριον. Κατὰ τὴν βραχεῖαν ταύτην ἀνακωχὴν ἡ Εὐλογιακομμένη περιέφερε ταχέως τὸ βλέμμα ζητοῦσα μέσον τι σωτηρίας, ἀλλ' αἱ ἔξοδοι ἦσαν κεκλεισμέναι, εἶτε δὲ πεισθῇ ἐκ πείρας ὅτι ὅσον κα

ἂν ἐθορύβει καὶ ἂν ἐκραύγαζε, κανεὶς δὲν θὰ προσήρχετο εἰμὴ τῇ προσταγῇ τοῦ οἰκοδεσπότου. Καὶ ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ φύγῃ ὅσον τάχιστα. Ἰδέα τις φοβερὰ διῆλθε διὰ τοῦ πνεύματός της κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἴσως ἡ ἀδελφή της εἶχε διενεργήσει τὴν παγίδα ταύτην· αὐτὴ θὰ εἶχε συμβουλεύσει τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταΐλλί. Τὸ πρὸς αὐτὴν μῖσος καὶ ἡ περιφρόνησις ηὔξησεν, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ ἡ ὀργή της ἐδιπλασιάσθη.

— Ἄνοιξέ μου, κύριε· θέλω ν' ἀναχωρήσω, ἀνέκραξεν.

Ὁ κ. δὲ Ταΐλλὶ δὲν ἀπήντησε· παρετήρει τὴν πληγὴν τοῦ χείλους του εἰς τὸ κάτοπτρον· τὸ δῆγμα ἦτο ὀδυνηρόν, ἀλλ' οὐχὶ σοβαρόν. Οἱ μικροὶ ὀδόντες τῆς νεάνιδος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προξενήσωσι μεγάλην βλάβην.

— Ἄνοιξέ μου, κύριε, ἄνοιξέ μου, ἢ ἀλλέως φωνάζω.

Ὁ γέρων ἐστράφη καὶ τῇ ἀπήντησε μετὰ κυνισμοῦ:

— Ὄχι εἶσαι ὡραία... ἂν φύγῃς τώρα θὰ ἐγενόμην γελοῖος .. Καὶ ὥρμησε κατ' αὐτῆς τόσον βιαίως τόσον ἀναισχύντως, ὥστε τὴν παρέσυρε καὶ τὴν ἔρριψε κάτω ἐπὶ τοῦ τάπητος. Τὴν φορὰν ταύτην τὴν ἐκράτει..ἤθελεν ἡ νεᾶνις νὰ κραυγάσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος διὰ τῆς χειρὸς τῇ ἔκλεισε τὸ στόμα... Ἡ Ἐλίζα ἐποίησεν ὑστάτην ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, καὶ ἀγωνιζομένη διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ὀδόντων κατώρθωσε καὶ πάλιν νὰ τὸν ἀπωθήσῃ καὶ ν' ἀνεγερθῇ.

Ἦτο παράφρων, ἀληθῶς παράφρων τὴν φορὰν ταύτην. Ἔτρεχεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀνατρέπουσα τὰ πάντα, ῥίπτουσα χαμαὶ τὰς ἕδρας κατὰ τὴν διάβασίν της· ἔρριπτε τὸ βλέμμα παντοῦ ζητοῦσα νὰ εὕρῃ ἔξοδον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ πέσῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου ὅσον ὑψηλὸν καὶ ἂν ἦτο τοῦτο, ὅτε εἶδεν ἀπαστράπτον ἐπὶ τοῦ γραφείου ἀντικείμενόν τι, ὅπερ δὲν εἶχε διακρίνει κατ' ἀρχάς, καὶ ὅπερ ἀπήστραπτεν εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ὥρμησε καὶ τὸ ἥρπασε, παρατηρήσασα δὲ καλῶς εἶδεν ὅτι ἦτο μάχαιρα πρὸς κοπὴν τῶν φύλλων ἐκ χάλυβος.

Ὁπλισθεῖσα δι' αὐτοῦ προέβη ἀπειλητικὴ κατὰ τοῦ ἐκπλήκτου δικαστοῦ.

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταΐλλὶ εἶδε τὸν κίνδυνον· διέκρινεν ἐκ τοῦ βλέμματος τῆς νεάνιδος ὅτι αὕτη δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸν πλήξῃ.

— Ἄνοιξέ μου, τῷ εἶπεν, ἢ σὲ φονεύω...

Ὁ κ. δὲ Ταΐλλὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον καὶ ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον. Ἡ Ἐλίζα ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν καὶ βεβαίᾳ πλέον περὶ αὐτῆς ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Ματθαῖον καὶ τὸν παρετήρει μετὰ περιφρονήσεως.

Ὁ δικαστὴς εἶχεν ἀνορθωθῇ σοβαρός, αὐστηρός, διώρθωσεν ἐν τάχει τὴν ἐκ τῆς πάλης προελθοῦσαν εἰς τὸν ἱματισμόν του ἀταξίαν. Ἐρείνετο ἀξιοπρεπής, γαλήνιος, ὡς ἄνθρωπος πρὸ μικροῦ τελειώσας σπουδαιοτάτην ἐργασίαν.

Ἡ Ἐλίζα ἀπεναντίας μὲ ἐσχισμένα ἱμάτια, μὲ τὴν κόμην λελυμένην, μὲ τὰς παρειὰς πορφυρὰς, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς φλογεροὺς ἐκ τῆς ὀργῆς, μὲ ἔκφρασιν περιφρονήσεως ἀνέκραξεν:

— Δὲν αἰσχύνεσαι!... γέρων ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἐσεβόμην τὰ χρόνια μαλλιὰ νὰ μὲ σύρῃς ἐπίτηδες εἰς τοιαύτην παγίδα: Ποῖος εἶσαι ἐσὺ λοιπόν; .. Ὦ βεβαίως μὲ τὴν ἀδελφήν μου μαζὶ συνώμοσες νὰ μὲ καταστρέψῃς, μὲ αὐτὴν ἐσυμφώνησες νὰ μοῦ πέμψῃς ἐκεῖνον τὸν κύριον Φολλέ, τὸν ἄνθρωπον ὅστις προμηθεύει γυναῖκας! Τώρα σᾶς κρίνω καὶ τοὺς δύο σας καὶ πρὶν νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ θέλω νὰ σὲ καταστήσω ἄξιον περιφρονήσεως εἰς τὰ ὄμματα ὅλων, θέλω καὶ οἱ ὑπηρέται σου νὰ μάθουν τίς εἶσαι... Σὲ ἔπτυσα κατὰ πρόσωπον... τώρα θὰ σὲ ῥαπίσω...

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ἐκεῖνος νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἔτυψε κατὰ πρόσωπον λέγουσα:

— Τέρας!

Καὶ ἤγειρεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα, ἀλλ' ὁ Ματθαῖος ἔνευσε πρὸς τὸν προσελθόντα ὑπηρέτην ὅστις ἐννοήσας ἠθέλησε νὰ τὴν ὠθήσῃ

ἐκτὸς τῆς θύρας, ἀλλ' ἡ Ἐλίζα ἀντέστη καὶ ἐπανερχομένη ἐνώπιον τοῦ καταπλήκτου κ. Ματθαίου τῷ εἶπε:

— Σέβομαι τοὺς γέροντας!... ἀλλὰ ἂν εἶσαι βδελυρός, εἶσαι ἄνανδρος καὶ σὲ πτύω εἰς τὸ πρόσωπον.

Καὶ ἐκτελέσασα τὴν ἀπειλήν της ἡ Εὐλογιοκομμένη ἔφυγεν ἀνατρέπουσα τοὺς θεράποντας, τρέχουσα ὡς παράφρων ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐκθαμβων οἰκετῶν καὶ κράζουσα·

— Ὁ γέρο διεφθαρμένος!... ὁ κακοῦργος!...

Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταλλὶ μὲ ἐρυθρὰν ὄψιν ἐκ τῆς συμφορήσεως τοῦ αἵματος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Ἐλίζας παρετήρησε τὸν θεράποντα. Οὗτος ἵστατο μὲ φυσιογνωμίαν ἄνευ ἐκφράσεως μὲ τὴν ἀπάθειαν ἐκείνην τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες κυττάζουσι χωρὶς νὰ βλέπωσι καὶ παρίστανται χωρὶς ν' ἀκούωσιν. Ὁ κ. δὲ Ταλλὶ ἀνέκτησε τὴν ἠρεμίαν του θωπεύων δὲ τὸ ἀλγοῦν χεῖλός του καὶ ἀπομάσσων τὸ μέτωπον εἶπε μετὰ φωνῆς ἀταράχου:

— Πήγαινε νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν Βορὲλ νὰ ἔλθῃ· ἔχω νὰ τοῦ ὁμιλήσω...

Ὁ θεράπων ἀπῆλθεν. Ὁ γηραιὸς δικαστὴς ἀπορείνας μόνος ἐξήτασε τὴν μορφήν του ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, ἐνόμιζεν ὅτι ἦσαν καταφανῆ τὰ ἴχνη τῶν πέντε δακτύλων τῆς ραπισάσης αὐτὸν χειρὸς ἐπὶ τῆς μορφῆς του. Ἀπέμαξε τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς πληγῆς τοῦ χείλους του καὶ μὲ μορφασμὸν φοβερόν, μὲ τόνον φωνῆς ἀλλόκοτον καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του ἀνέκραξεν:

— Ὡραία μου εὐλογιοκομμένη! θὰ μου τὸ πληρώσῃς ἀκριβά.

Ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ συρταρίου φύλλον χάρτου φέρων εἰς τὴν γωνίαν τὰς λέξεις ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. Διαταγή. Ἔγραψε τρεῖς γραμμὰς ὑφ' ἃς ἔθηκε τὴν ὑπογραφήν του προσθεὶς κατωτέρω διὰ παχέων χαρακτήρων τὴν λέξιν: Ἐμπιστευτική. Ἀφοῦ ἔθηκε τὸ φύλλον ἐντὸς φακέλλου καὶ ἐσφράγισε τοῦτον δι' ἰδιαιτέρας τινὸς σφραγῖδος ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Εἷς κλητὴρ ἐνεφανίσθη, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν λέγων:

— Πήγαινέ την ἀμέσως ἐκεῖ ὅπου ξεύρεις.

Καὶ ἀφοῦ ὁ κλητὴρ ἀπῆλθεν ἐθώπευσε πάλιν τὸ χεῖλός του καὶ πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἀπεκοιμήθη ἀτάραχος.

Ἡ Ἐλίζα ἔτρεχεν ἤδη εἰς τὰς ὁδούς. Οἱ διαβάται στρεφόμενοι ὄπισθεν ἔλεγον.

— Εἶνε παράφρων!

Ἡ Ἐλίζα ἐνόησε τὴν ἐντύπωσιν ἣν παρῆγεν ὅτε φθάσασα εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας εἶδε τοὺς κλητῆρας ἑτοίμους νὰ τὴν καταδιώξωσιν. Ἐσταμάτησε λοιπὸν καὶ διώρθωσεν ὅπως ἠδυνήθη τὴν ἀτοξίαν τῶν φορεμάτων της. Εἶχε χάσει τὸν πῖλόν της κατὰ τὴν πάλην· ἡ κεφαλή της ἦτο γυμνὴ καὶ ἡ κόμη της ἐν ἀταξίᾳ· διώρθωσεν αὐτὴν μὲ τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην ἐπιδεξιότητα τῶν γυναικῶν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ὁ στηθόδεσμός της εἶχε σχισθῆ καὶ ἐφαίνετο ὁ λαιμός της· αἰσχυνθεῖσα κατώρθωσεν ἐν τάχει δι' ὀλίγων καρφίδων νὰ κρύψῃ τὴν γύμνωσίν της. Ἡ ἐσθής της ἦτο διεσχισμένη, ἀλλ' ἐπιτηδείως συμπτύξασα αὐτὴν ἔκρυψε τὴν βλάβην.

Καὶ ἐνῷ τοιουτοτρόπως ἐπεμελεῖτο ἑαυτῆς, ἐδείκνυε κύπτουσα κνήμην εὐτραφῆ καὶ κομψοτάτην.

Ἦτο θελκτικὴ ἡ μικρὰ Εὐλογιοκομμένη ἐν τοιαύτῃ εὑρισκομένη καταστάσει, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, μὲ τὴν κόμην ἐν τάχει διηυθετημένην, μὲ τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς μὲ τὰ χείλη φρίσσοντα, μὲ τὰ ὦτα ροδόχροα· ἐφαίνετο ὅτι ἔρρεε φλέγον τὸ αἷμα ὑπὸ τὸ δροσερὸν καὶ ἁπαλόν της δέρμα. Ἡ ἔξαψις ὑφ' ἧς κατεῖχετο ἀπέδιδεν εἰς τὰς κινήσεις της προκλητικήν τινα χάριν, ἥτις ἔκαμνε τοὺς διαβαίνοντας νὰ στρέφωσι τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ τὴν παρατηρῶσι, τοῦθ' ὅπερ ἐπηύξανε τὴν σύγχυσίν της, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν τοιαύτην περιέργειαν. Ἐκύτταζε νὰ ἴδῃ μήπως

ἔρερεν ἀκόμη τὰ ἴχνη τῆς ἀποπείρας, ἧς ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνῃ θῦμα. Ἔσπευδε τὸ βῆμα διὰ ν' ἀπορύγῃ τὰ θαυμαστικὰ ταῦτα βλέμματα, ὧν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰτίαν. Ἐπόθει νὰ διελθῃ ἔμπροσθεν κατόπτρου τινός, ἔμπροσθεν ὑαλοφράκτου παραθύρου ἐμπορακοῦ τινος καταστήματος διὰ νὰ πεισθῇ, ὅτι τὴν κοινὴν περιέργειαν δὲν ἐξηγειρεν ἡ κατάστασις τῆς ἐνδυμασίας της.

Δὲν ἐφαντάζετο ἡ μικρά, ἡ ἁπλοϊκὴ Ἐλίζα, ὅτι προσείλκυε τὴν προσοχὴν χάρις εἰς τὴν θελκτικήν της ὄψιν, εἰς τὴν νεανικήν της καλλονήν. Ταλαίπωρος κόρη! διὰ πρώτην φορὰν τὴν γλυκυτάτην λέξιν «σὲ ἀγαπῶ» ἤκουεν ἀπὸ τὰ χείλη ἑνὸς γέροντος, ἑνὸς τερατώδους ἀνακυφοῦντου, ὅστις, ὡς ἐπίστευεν, εἶχε καταθελχθῇ ἐξ αἰτίας τῆς τρυφερᾶς της ἡλικίας· ἔναυλα ἔτι ἔχουσα εἰς τὴν ἀκοὴν τὰ ἐπίθετα ἅτινα ἀπέδιδεν εἰς αὐτὴν ὁ γαμβρός της, τὰ ἀσχημομοῦρα, κοῦτσουρο, εὐλογιοκομμένη, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν κατὰ τὴν διάβασίν της, ὅλοι ἐπρόφερον τὴν ἑξῆς φράσιν:

— Τί εὔμορφη νέα!

Εἶχεν ἀναβιβάσει τὴν ἐσθῆτά της ὑψηλὰ κάπως διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὰ διερρηγμένα τοῦ φορέματος μέρη. Ἐβάδιζε ταχέως, ὡς ἐκ τούτου δὲ τὸ σῶμά της ἀπέκτα εὐλυγισίαν τινὰ ἑρπετοῦ. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ἐξημμένον. Ἀλλ' ἐκ τοῦ συνόλου δὲν ἐζημιοῦτο. Ἡ ἔκφρασις ἐκείνη τῶν διαβατῶν «τί εὔμορφη νέα» ἐσήμαινεν ἐπίσης «τί ρόμπιμος, τί χαρίεσσα κόρη!» Ἦτο σπινθηροβολισμὸς ἡ δρομαία διάβασίς της, δὲν ἦτο βορβόρου ἀνακίνητις.

Τὸ πήδημά της ὅμως ἦτον ἀνάστατον. Εἶχε διαρύγει ἐκ δεινοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἐλάμβανε μεγάλας διαστάσεις εἰς τὴν φαντασίαν τῆς νεάνιδος, ἥτις ἄπειρος ἔτι, δὲν ὑπώπτευεν ὅτι εἰς τὸν βίον ἦσαν τόσον συνήθεις οἱ ὄλοι καὶ αἱ παγίδες.

Καὶ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ὑβρίσει αὐτήν, ὅστις τὴν ἐπιβουλεύθη, ἦτο εἷς πρεσβύτης ἐξ ἐκείνων ὁπλαδὴ περὶ ὧν εἶχε

μάθει ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς σέβηται! Οἷα σύμπτωσις! Ἐκεῖνοι κυρίως ἐρ' ὧν τῇ εἶπον ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ εὕρισκεν ὑποστήριξιν, πρῶτοι τὴν ἐγκατέλειπον καὶ τὴν ἀπώθουν. Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ὤφειλε ν' ἀγαπᾷ, ἐκείνη παρ' ἧς ἀνέμενε σωτηρίους συμβουλάς, ἥτις ὡς τῇ εἶπον, ἔρελλε ν' ἀναπληρώσῃ τὴν μητέρα της, ἡ ἀδελφή της τέλος ἠθέλησε νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ γέροντος ἐκείνου, διότι περὶ τούτου ἦτο πλέον πεπεισμένη. Ὅλαι αἱ γνώσεις ὅσας εἶχε μάθει μέχρι τοῦδε ἀνετρέποντο· πᾶν ὅ,τι ἔπρεπε νὰ λατρεύῃ τῇ ἐφαίνετο ἄξιον περιφρονήσεως. Αἱ φρένες της ἐσαλεύοντο!

Τρομαγμένη ἀπὸ τὴν συμβᾶσαν μυσαρὰν σκηνὴν ἐνόμιζεν ὅτι ὅλοι ὅσοι καθ' ὁδὸν τὴν συνήντων τῇ προσεμειδίων μὲ σκοπὸν ἐπαισθητόν. Ὅτε ἔφθασεν εἰς Κασσὺ τὸ σῶμά της ἔκαιεν ἐκ τοῦ πυρετοῦ· ἔλαβε τὴν κλεῖδα καὶ χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴν θυρωρόν, ἀνῆλθεν ἐν τάχει εἰς τὴν κατοικίαν της. Εἰσελθοῦσα εἰς τὸ μικρόν της δωμάτιον ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἤρχισε νὰ θρηνῇ, νὰ χύνῃ ποταμηδὸν δάκρυα μετὰ λυγμῶν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, καὶ τοῦτο κάπως τὴν ἀνεκούφισεν.

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε, καὶ αὐτὴ εὑρίσκετο ἀκόμη ἐπὶ τῆς μικρᾶς της κλίνης μὲ τὰ ὄμματα ἁπλανῆ χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἐνῷ τὰ δάκρυα ἔρρεον διὰ τῶν παρειῶν της. Ὅλαι αἱ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμερῶν διαρκοῦσαι φρικταὶ αὐτῆς περιπέτειαι παρήλαυνον εἰς τὸ πνεῦμά της καὶ εἰς πᾶσαν εἰκόνα ἠσθάνετο νέαν ἐντύπωσιν φρίκης. Ἐφοβεῖτο διότι ἔβλεπε ἑαυτὴν περιστοιχιζομένην ὑπὸ ἐχθρῶν. Ὁ μόνος ἄνθρωπος ὅστις τὴν ἠγάπα ἀπέθανε καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν στοργή του ὑπῆρξεν ἐπώδυνος κληρονομία, διότι ἐξῆψεν ἔτι μᾶλλον τὸ μῖσος καὶ τὴν ζηλοτυπίαν τῶν φθονερῶν τὸ δεῖγμα τῆς προτιμήσεώς του.

Ἦτο νύξ, ὡς προεἴπομεν, παρετήρησε περιξ αὐτῆς καὶ ἰδέα τις παράδοξος διῆλθε διὰ τοῦ πνεύματός της. Διατί, ἐσκέφθη, νὰ μὴ κατοικήσῃ εἰς τὰ δωμάτια τὰ πλήρη ἀκόμη ἐκ τῆς ἀναμνήσεως

ἐκείνου ὃν ἠγάπα τόσον ἀγνῶς; Δὲν ἦτο ὕβρις πρὸς τὴν μνήμην τοῦ νὰ φοβῆται τὴν ἀνάμνησίν του; δὲν ἦτο προσβολὴ ὁ παιδαριώδης φόβος ὃν ἠσθάνετο ἐξ οὗ δὲν ἤθελε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὰ δωμάτια ταῦτα;..... Αὐτὴ ἦτις παρὰ τῶν ζώντων εἶχε τόσα πάθη, ἦτις μόνη παρὰ τοῦ νεκροῦ ἐκείνου εἶχε λάβῃ δείγματα συμπαθείας, νὰ φοβῆται αὐτὸν τὸν νεκρόν; ἦτο μωρία. Ἐνόμισεν ἀπεναντίας ἀνάγκην κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ προσηλώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν σκέψιν της, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν του καὶ ἡ δεισιδαίμων νεᾶνις ἐπείσθη μάλιστα ὅτι ἂν ὑπέφερε τόσα, τὰ ὑπέφερε διότι εἶχε καταλείψῃ τὰ δωμάτια ἐκεῖνα. Αὐτὸ ἦτο τὸ καθῆκόν της εἶχε δὲ παραμελήσει τὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ φίλου της λατρείαν. Ἀλλὰ νῦν ὅτε ἔβλεπεν ἑαυτὴν περικυκλωμένην ὑπ' ἐχθρῶν καὶ ἦτο βεβαία ὅτι κακόν τι ὤφειλε νὰ προσδοκᾷ ἐξ ἐκείνων, ὧν ἠρνήθη τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν προστασίαν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ζήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν ὅπου ἔζησεν ὁ Ἀριστείδης καὶ νὰ ταχθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς σκιᾶς αὐτοῦ.

Ἡ Ἐλίζα ἠγέρθη ἀποφασιστική, ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ φυλακεῖον τῆς θυρωροῦ. Αὕτη ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησιν, ἣν τῇ εἶχε ἀποτείνει κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀφίξεώς της καὶ ἣν ἡ Ἐλίζα δὲν εἶχεν ἀκούσει.

— Αἴ;.. ἐκατωρθώσατε τίποτε, δεσποινίς Ἐλίζα;

— Ναί, ἀπήντησεν αὕτη· ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν θὰ ἔλθουν νὰ ἐνεργήσουν τὴν ἀποσφράγισιν.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἠθέλησε νὰ εἴπῃ τὰ ὅσα τῇ συνέβησαν· σκληρῶς εἶχεν ἤδη ὑποφέρει ἐξ αὐτῶν καὶ ἐθεώρει περιττὸν νὰ αἰσθανθῇ νέαν ἐδύνην διηγουμένη αὐτὰ εἰς ἄλλους. Προσέθηκεν ὅμως πρὸς δικαιολόγησιν τῆς ἀποφάσεως ἣν πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει.

— Ἔμαθα ὅμως ἕνα πρᾶγμα σπουδαῖον· ἀφοῦ ἐδέχθην νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ θεματοφύλαξ, δὲν πρέπει ν' ἀπομακρύνωμαι καθόλου ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ὅπου εὑρίσκονται τὰ πράγματα.

— Μὴ σᾶς μέλῃ!... δὲν θὰ τὸ μάθῃ κανεὶς ὅτι ἐπήγετε ἔξω σήμερα.

— Δὲν εἶνε δι' αὐτό... Πρέπει νὰ κατοικῶ τὴν ἡμέραν καὶ τὸ βράδυ νὰ κοιμῶμαι εἰς τὰ δωμάτια...

— Νὰ κοιμᾶσθε;..

— Ναί.

— Ὦ! μ' αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ! ἀνέκραξεν ἡ θυρωρός.

— Ἀφοῦ εἶμ' ἐγὼ ἡ κληρονόμος πρέπει τόσον καὶ τόσον μίαν ἡμέραν ν' ἀποφασίσω ἢ νὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν κατοικίαν, ἢ νὰ μετοικήσω.

— Εἶνε ἀλήθεις, ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸν κανεὶς ξεχνᾷ ἐνῷ ἀκόμη εἶνε τόσον γρήγορα.

— Αὐτὸ δὲν μὲ φοβίζει.

— Τί κάθεσθε καὶ λέγετε; Θὰ κοιμηθῆτε μόνη ἐκεῖ μέσα;

— Καὶ ἀπόψε μάλιστα.

— Ἀπὸ ἀπόψε!

— Ναί· θὰ ἔφερον βέβαια τὰ ροῦχα.

— Ὅλα τὰ ἔφερα· δὲν ἐνθυμεῖσθε ποῦ σᾶς ἔδειξα καὶ τὸν λογαριασμόν; Τοὺς εἶπα νὰ περάσουν νὰ πληρωθοῦν μετὰ τὴν ἀποσφράγισιν.

— Λοιπὸν ἀφοῦ δὲν λείπει τίποτε, σᾶς παρακαλῶ, ἐλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ στρώσωμεν τὸ κρεββάτι.

— Τὸ ἔστρωσα ἐγὼ εἶνε ὅλα διορθωμένα, ὅλα ἐν τάξει. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ἄλλα σινδόνια ἦταν κλειδωμένα, ἔβαλα τὰ ἴδια ἐκεῖνα ποῦ ἦσαν καὶ πρίν, ἀφοῦ μοῦ τὰ ἔφερεν ἡ πλύστρα.

— Ἄ! τὰ ἴδια εἶνε! εἶπεν ἡ Ἐλίζα ζητοῦσα νὰ καταστείλῃ φρικίασιν, ἣν ἠσθάνθη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ.

— Ἀκούσατε νὰ σᾶς εἰπῶ, δεσποινίς.... Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι ἄρρωστη σὰν ἐσᾶς... Καὶ μολαταῦτα ἂν πρόκειται τὸ βράδυ ν' ἀναβῶ ἐπάνω νὰ δώσω τίποτε εἰς κανένα νοσοκόμο, τὸ ἀναβάλλω διὰ

τὴν αὔριον, διὰ νὰ μὴ περάσω ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν θύρα, καὶ ἂν εἶνε ἀνάγκη περνῶ, ἀλλὰ μὲ κρύον ἵδρωτα καὶ ἀφοῦ κάμω τὸ σταυρό μου... Ἔτσι κανεὶς εἶνε καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ξαναγείνῃ... Καὶ σεῖς θὰ πάθετε τὰ ἴδια, ἂν ἤμουν στὴ θέσι σας ἐγὼ θὰ ἐπερίμενα. Ὅταν γείνῃ ἡ ἀποσυράγισις, θὰ μετακινήσουν κάπως τὰ ἔπιπλα, θ' ἀλλάξουν κομμάτι ὅλιν τὰ δωμάτια καὶ δὲν θὰ εἶνε τὸ ἴδιο.

— Κυρία, φοβοῦμαι περισσότερον τοὺς ζωντανοὺς ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Θὰ κοιμηθῶ ἀπόψε ἐκεῖ μέσα.

— Θεέ μου! τί νὰ μοῦ ἔδιδεν, δὲν θὰ ἔκαμνε αὐτὸ ὅπου θέλετε νὰ κάμετε!

— Δότε μου ἕνα κηρί, σᾶς παρακαλῶ.

— Ὦ!... ἔρχομαι κ' ἐγὼ μαζί σας. Ἀφοῦ δὲν εἶμαι μόνη, δὲν φοβοῦμαι. Ἂν θέλετε σᾶς βοηθῶ καὶ μετακομίζομεν τὸ κρεββάτι εἰς τὴ σάλα.

— Ὄχι... ἐπαναλαμβάνω, ὅτι δὲν αἰσθάνομαι κανένα φόβον νὰ μείνω ἐκεῖ... θὰ ἦτο μάλιστα εὐτύχημα ἂν ἔβλεπον τὴν σκιάν του.

Ἡ θυρωρὸς διέστειλεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν προσέβλεψε μετὰ τρόμου σταυροκοπηθεῖσα. Ἀκολούθως ὑπακούουσα ἀνῆψε κηρίον καὶ παρηκολούθησε τὴν νεάνιδα φρικιῶσα.

Ἡ Ἐλίζα ἤνοιξεν ἀταράχως τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον καὶ κατόπιν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο αὐτόθι χλιαρὰ ἕνεκα τοῦ θερινοῦ καύσωνος, διότι ὁ μὴν ἦτο Ἰούλιος. Αἱ κιγκλίδες ἦσαν καταβιβασμέναι, ἀλλὰ τὰ παράθυρα ἀνοικτά. Ἡ νεᾶνις ἦτο γαλήνιος, ἐνῷ ἡ θυρωρὸς ἦτο προφανῶς τεταραγμένη καὶ ἀνῆπτε ὅλα τὰ ἐν ταῖς κηροστάταις κηρία φοβουμένη τὸ σκότος.

— Διατί τ' ἀνάπτεις ὅλα; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα· ἀρκεῖ ἓν φῶς.

Ἡ ἀγροθὴ γυνὴ προχωρήσασα τῇ εἶπε:

— Μὴ θέλετε τίποτε ἄλλο;

— Ὄχι; εὐχαριστῶ.

— Ἐγὼ λοιπὸν πηγαίνω... Ἀκούτατέ με ὅμως, δεσποινὶς Ἐλίζα· ἐδῶ δὲν θὰ περάσετε καλὰ τὴν νύκτα. Καλλίτερα νὰ κοιμηθῆτε ἐπάνω.

— Τώρα ἴσα ἴσα θὰ ἐφοβούμην ἂν ἔμενα ἐπάνω· μεῖνε ἥσυχος.

— Καλὴν νύκτα λοιπόν.

Καὶ ἡ θυρωρὸς ἐξῆλθε σπεύσασα νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ φλαμπουρτόντης

Μείνασα μόνη ἡ Ἐλίζα ἀνῆψεν ἓν κηρίον καὶ ἔσβυσε τὰ λοιπὰ τὰ εἰς τοὺς κηροστάτας· μετὰ τοῦτο εἰσῆλθε εἰς τὸν θάλαμον.

Ὅσον ἀπτόητος καὶ ἂν ἦτο ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν· εἶτα εἰσῆλθεν ἀποφασιστική. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· ἔκλεισε τὸ ἡμίκλειστον παράθυρον καὶ ἐπανελθοῦσα παρὰ τὴν κλίνην ἤρχισε νὰ ἐκδύηται, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ τί πράττει καὶ ὁμιλοῦσα ὑψηλοφώνως:

— Ἐδῶ εἶμαι εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἔλεγεν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἠμπορῶ νὰ εἶμαι ἥσυχος καὶ νὰ ἀναπαυθῶ μὲ πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Θὰ εἶμαι εἰς τὴν κλίνην του, δηλαδὴ θὰ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ εὑρίσκομαι εἰς τὰς ἀγκάλας του, ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς ἱερᾶς του προστασίας... Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ διότι θὰ κοιμηθῶ εἰς αὐτὸν τὸν θάλαμον, εἰς αὐτὴν τὴν κλίνην ὅπου καὶ αὐτὸς ἐκοιμᾶτο;... Καὶ μήπως ἐφοβούμην ὅταν ἦτο ἐξηπλωμένος ἐδῶ νεκρός;... Δὲν εἶμαι πλέον μικρὸ παιδί· φοβοῦμαι τὸν κίνδυνον καὶ ὄχι τὸν ἄγνωστον.

Καὶ ἐξεδύετο βραδέως· ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἀπηυδηκυῖαν ἐκ τῶν φοβερῶν ἐντυπώσεων τῆς ἡμέρας ἃς διῆλθεν, βεβαρυμένην ἐκ τοῦ καύσωνος, χαυνουμένην ἐκ τῆς βαρείας ὁσμῆς τῶν ἀρωμάτων, ἅτινα εἶχον διαχύσει πρὸς καθαρισμὸν καὶ ἀπολύμανσιν τοῦ δωματίου Κατεκλίθη καὶ μόλις τὸ σῶμά της ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν τῆς σινθόνος, ἠσθάνθη ῥῖγος μεθ' ὅλον τὸν καύσωνα. Ἀλλ' ἐπιβάλλουσα θέλησιν εἰς τὸν ἑαυτόν της κατενικῶσα τὰς ἐντυπώσεις της καὶ τοὺς δισταγμούς της, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐκτείνουσα δὲ τὰς χεῖρας παρὰ τὸ σῶμά της καὶ ἀφίνουσα ἀδρανῆ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου εἶπεν:

— Τωουτοτρόπως ἦτο ἐξηπλωμένος καὶ αὐτός!

Ἦτο κατάκοπος, ἐξηντλημένη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Ἠσθάνετο κάποιαν στενοχωρίαν. Ἐνόμισεν ὅτι προσῆρχετο ἐκ τῶν ἐντὸς τοῦ θαλάμου ἀρωμάτων καὶ ἤνοιξε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ παράθυρον. Εὐωδία χλόης καὶ βλαστήσεως ἀνῆλθε μέχρις αὐτῆς ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἤθελε τὴν ἀκοὴν τὸ ἧσμα τῆς ἀηδόνος. Ἐπανῆλθεν εἰς τὴν κλίνην, κατεκλίθη πάλιν, συνεσταλμένη τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὴν γωνίαν καὶ κλείσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσεπάθησε ν' ἀποκοιμηθῇ... ἀλλὰ δὲν ἔσβυνε τὸ κηρίον. Ἀντὶ νὰ αἰσθάνηται περισσότερον θέρος ὅσον ἐπροχώρει ἡ ὥρα, ἀπεναντίας ἠσθάνετο τὸ θάρρος της ἐλαττούμενον καὶ ἐσκέφθη τρέμουσα ὅτι εἶχε κατακλιθῇ λίαν ἐνωρὶς καὶ ὅτι ἡ νὺξ ἦτο μακρά.

Ματαίως ἐζήτει νὰ κοιμηθῇ· ὁ ὕπνος δὲν ἤρχετο ἐπόθει νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀδιακόπως παρίσταντο αἱ διάφοραι σκηναὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀριστείδου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐβοήθησε τὴν ἀδελφήν της νὰ ἐνδύσῃ τὸ σῶμά του μέχρις ὅτου συνώδευσε τὴν κηδείαν του εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Τῇ ἐφαίνετο ἐνίοτε ὅτι δύο σκιαὶ μαῦραι ὡρθοῦντο εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἔβλεπεν ἀορίστως τὸ σχῆμά των μέσον τῶν διαφανῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης· ἀνεσκίρτα καὶ ἐφρικία. Ἤθελε νὰ κατέλθῃ τῆς κλίνης καὶ νὰ πορευθῇ εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς· θὰ ἔβλεπε τὸ πᾶν διὰ νὰ κοιμηθῇ. Ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ φόβος της ἦτο ἀνόητος γελοῖος, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν κατανικήσῃ. Ἀναζητοῦσα μέσον τι ὅπως ἀποκοιμηθῇ, ἐνεθυμήθη περιστατικόν τι ὅπερ συνέβη ὅτε ἦλθεν ὁ ἰατρὸς νὰ πιστοποιήσῃ τὸν θάνατον τοῦ Ἀριστείδου, ἐνῷ αὕτη ἠγρύπνει παρὰ τὸν νεκρόν του. Ὁ ἰατρὸς βεβαιωθεὶς ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος, ἠρώτησεν ἂν συνείθιζεν ὁ ἀποθανὼν νὰ ὑποβάλληται εἰς καμμίαν θεραπείαν· ἡ θυρωρὸς ἥτις τὴν ὡδήγησεν, καὶ ἥτις καθ' ἑκάστην ἐτακτοποίει τὴν κατοικίαν τοῦ νέου, τῷ εἶπεν ὅτι κατὰ πᾶσαν δεκαπενθημερίαν μετέβαινεν εἰς τὸ παρακείμενον φαρμακεῖον κατὰ παραγγελίαν του διὰ νὰ ἀγοράσῃ φάρμακα, αἱ συνταγαὶ δὲ καὶ τὰ φάρμακα εὑρίσκοντο εἰς τὸ συρτάριον μικροῦ ἐπίπλου κειμένου παρὰ τὴν κλίνην. Ὁ ἰατρὸς ἀνέγνωσε τὰς συνταγάς· εἰς τὸ αὐτὸ συρτάριον εὑρίσκετο καὶ θήκη τις μὲ παστιλλίας· ὁ ἰατρὸς παρετήρησεν αὐτὰς ἡ δὲ θυρωρὸς εἶπεν:

—Ἀ! αὐταὶ εἶνε παστίλλιαις διὰ τὸν ὕπνον· ὅταν ἔπασχεν ἀπὸ ἀγρυπνίαν ὁ καῦμένος ὁ νέος, ἔπερνε μίαν καὶ ἐκοιμᾶτο βαθύτατα.

—Ἀλλὰ μήπως ἔκαμνε κατάχρησιν αὐτῶν; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

—Ἄ, ὄχι! τὰς ἔπερνε μόνον ὅταν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, διότι καὶ αὐτὸς τὸ ἔλεγε ὅτι εἶνε πολὺ δυναταί..

— Διότι δὲν προξενοῦν μόνον ὕπνον αὐταί... εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Τότε θὰ τὰς πετάξω, εἶπεν ἡ θυρωρός.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ἐφ' οὗ δὲν ἐπροσέξε τότε ἡ Ἐλίζα, ἐπανῆρχετο εἰς τὴν μνήμην της κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἂν ἐλάμβανε μίαν τῶν παστιλλιῶν ἐκείνων, δι' ὧν κατώρθου ν' ἀποκοιμᾶται ὁ Ἀριστείδης, ὅτε προσεβάλλετο ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων του, ἴσως ἐκοιμᾶτο καὶ αὐτή. Ἦτο ἴσως κινδυνώδες τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἤρχιζε νὰ φοβῆται τόσον τὴν νύκτα, ὥστε ἐπόθει τὰ μέγιστα νὰ κοιμηθῇ.

Μετεμέλετο διότι εἶχεν ἀνοίξει τὸ παράθυρον. Ἡ αὔρα πνέουσα ἐκίνει τὰ παραπετάσματα καὶ ἡ κίνησις αὕτη τὴν ἐξεφόβιζεν· ἄλλως τε ἐπεκράτει βαθεῖα τις σιωπὴ εἰς τὸν θάλαμον καὶ καθ' ὅλην τὴν κατοικίαν, ὥστε εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ἀνεσκίρτα. Δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τοιουτοτρόπως ὅλην τὴν νύκτα μὲ τοὺς φόβους ἐκείνους, οἵτινες βαθμηδὸν ηὔξανον, φρικτῶς τόσον μᾶλλον, ὅσον δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐξηγήσῃ .. Θὰ παρεφρόνει. Εἶχεν ἀπατηθῇ ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ θάρρους της· κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης της· δὲν ἐ-

τόλμα ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ διότι ἡ φαντασία της ἐπλήρου τὸν θάλαμον μὲ φρικτὰς χιμαίρας.

Καὶ ὅμως ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Μία παστίλλια θὰ τῇ ἐπέφερε τὸν ὕπνον· ἀδιάφορον πότον θὰ διάρκει οὗτος ἀρκεῖ νὰ ἐσώζετο ἐκ τοῦ καταλυθέντος αὐτὴν τρόμου.

Ἀλλ' ἀρά γε ἡ θυρωρὸς δὲν εἶχε πράξει ὅ,τι ὑπεσχέθη: δὲν εἶχε ῥίψει τὰς παστιλλίας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκαθάρισε καὶ ἐτακτοποίησε τὴν κατοικίαν; Ἂν τὸ τοιοῦτον εἶχε συμβῇ, ἡ Ἐλίζα θὰ κατεστρέφετο· ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ διέλθῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν νύκτα ἐκείνην. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ φαντασία της ἔπλαττε νέα ὀνειρα· ὅ,τι ἐνόμιζε πρότερον καθῆκον, τῇ ἐφαίνετο νῦν ἱεροσυλία. Τῇ ἐφαίνοντο ὅτι προσήρχοντο φάσματα διὰ νὰ τὴν ἐπιπλήξωσιν· ἤκουε θορύβους συγκεχυμένους· ἤκουε κρυσμένα τὰ ἔμπιπλα ἐντὸς τῆς αἰθούσης, βήματα ἐντὸς τοῦ κήπου. Ὅλα τὰ τερατώδη πράγματα, ὅσα πλάττει ὁ φόβος, ὅλα ἐτυράννουν τὸ πνεῦμά της. Μετ' ἀπεγνωσμένης προσπαθείας ἀνηγέρθη ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ παρετήρησεν ἐντὸς συρταρίου. Ἡ θήκη εὑρίσκετο ἐκεῖ. Ἐδίσταζεν ἂν ὤφειλε νὰ λάβῃ μίαν παστιλλίαν, ὅτε εἶδεν ὅτι τὸ κηρίον της εἶχε κατανα λωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου. Μετά τινας στιγμὰς θὰ εὑρίσκετο εἰς τὸ σκότος ἢ θὰ ἠναγκάζετο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν αἰθουσαν διὰ νὰ παραλάβῃ ἄλλο κηρίον, τοῦθ' ὅπερ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν ἔτεργε. Νὰ μείνῃ χωρὶς φῶς ἐκτὸς τοῦ θαλάμου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκείνης, ὑπὸ τὰ παραπετάσματα ἅτινα ἐφοβεῖτο νὰ παρατηρήσῃ, ἦτό τι χειρότερον τοῦ θανάτου, ἦτο παραφροσύνη.

Ἔλαβε μίαν παστιλλίαν καὶ τὴν κατέπιεν ἐν τάχει ἀφοῦ τὴν ἔλειξεν· ἀκολούθως ἔσυρε τὴν σινδόνην μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπί τινας στιγμὰς ἠκούσθη ῥιγῶσα καὶ συγκρούουσα τοὺς ὀδόντας· ἐρίνετο τὸ σῶμά της ἀνασκιρτῶν ἐκ τῆς φρικιάσεως. Ἔπειτα ἡ ταραχή της κατηυνάσθη βαθμηδόν. Ἡ νεᾶνις ἀπώλησε

τὰς σινδόνας ἐκ τοῦ προσώπου της καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀποκοιμισμένη ἀπέθηκε τὸν βραχιόνά της ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος καὶ ἐγύμνωσε τὰ στήθη, διότι, ὡς προείπομεν, ὁ καύσων ἦτο πνιγηρός. Ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου γυμνοῦ βραχίονος, ἐνῷ ἡ πλουσία κόμη της κατήρχετο λελυμένη.... Ἡ φυσιογνωμία της εἶχεν ἐξ ὁλοκλήρου μεταβληθῇ· ἐκοιμᾶτο γαλήνιος, καὶ ἐφαίνετο μειδιῶσα ἐν ὀνείρῳ.

Ἦτο θελκτικὴ ἐν τοιαύτῃ στάσει ὑπὸ τὴν πνευστιῶσαν λάμψιν τοῦ καταναλωθέντος κηρίου· ἐκοιμᾶτο γαλήνιος, εὐτυχίαν ἄρρητον αἰσθανομένη ἐκ τοῦ ὀνείρου, ὅπερ ἐπλάνα βεβαίως τὸν νοῦν της, διότι τὸ στόμα τὸ δροσερὸν ὡς κάλυξ ἄνθους διαστελλόμενον ὑπὸ τοῦ μειδιάματος ἄφινε νὰ φαίνωνται ὀδόντες ἐκ μαργάρου μέσον τῶν παχέων πορφυρῶν χειλέων της.

Τὸ κηρίον ἐσβέσθη καὶ ἄλλο τι δὲν ἠκούετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου εἰμὴ ἡ γαλήνιος ἀναπνοὴ τῆς κοιμωμένης νεάνιδος καὶ ὁ θροῦς τῶν φύλλων τῶν δένδρων τοῦ κήπου· ἐνίοτε ἀντήχει κατὰ διαλείμματα καὶ τῆς ἀηδόνος τὸ ᾆσμα, ὅπερ ὅμως ἔπαυσε κατὰ τὴν δευτέραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν.... Μετά τινα λεπτὰ ἡ κιγκλὶς τοῦ παραθύρου ἀνηγέρθη· χείρ τις εἰσδύσασα ἀνέσυρε τὸν σιδηροῦν σύρτην. Τὸ παράθυρον ἠνεῴχθη καὶ ἀνήρ τις ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου λέγων:

— Νὰ δουλειὰ εὔκολη!... ὥρα καλή!..

ΙΒ'. — ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΥΛΟΓΙΟΚΟΜΜΕΝΗΣ.

Πρὶν παρουσιάσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὸν εἰσερχόμενον κατὰ τρόπον τόσον παράδοξον ἐντὸς τῆς κατοικίας τοῦ μακαρίτου Ἀριστείδου Διφάρζ, πρέπει νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν δύο ἡμέρας καὶ νὰ ὁδηγήσωμεν αὐτοὺς κατὰ λαμπράν τινα Κυριακὴν τοῦ Ἰουνίου εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα, εἰς μικρᾶς λεύγης ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν Παρισίων, μεταξὺ τοῦ Σαὶν-Κλοὺ καὶ τοῦ Πυτὼ εἰς ἀληθὲς καπηλεῖον ἐκ τῶν καλῶν ἐκείνων τόσον σπανίων τὴν σήμερον, ἅτινα ἐγίνωσκον ὅλοι οἱ γαστρίμαργοι ἀστοὶ πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

Τέκνον τῶν Παρισίων, ἀρέσκομαι ἐνίοτε νὰ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ ἐπαναβλέπω διὰ τῆς φαντασίας τὴν πόλιν ταύτην οἵα ἦτο ἄλλοτε μὲ τὰ περίχωρά της τὰ πλήρη ἐξαιρέτων καπηλείων, ὅπου ἔτρωγέ τις καλῶς καὶ ἔπινε καλλίτερα.

Φεῦ! παρῆλθεν ὁ καιρὸς ἐκεῖνος· τώρα ἡ μαγειρικὴ κατήντησε χημεία καὶ ὁ οἶνος διάλυσις, τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀνακινήσῃ τις καλῶς πρὶν τὴν πίῃ! Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μετέβαινον ἐπίτηδες διὰ νὰ γευματίσωσι καλὰ ἔχοντες πλήρη περὶ τούτου πεποίθησιν εἰς τὸ ἐξοχικὸν ἑστιατόριον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς, τὸ ἔχον ἐπιγραφήν:

ΕΙΣ ΤΟ ΑΔΟΛΟΝ ΚΡΑΣΙ.

Πόσον ἦτο φαιδρὸν τὸ καπηλεῖον τοῦτο, ὅπερ κατωπτρίζετο ἐντὸς τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ! Τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἄλση ἔβλεπον πρὸς τὴν ὄχθην καὶ οἱ ἐρχόμενοι δι' ἑκατίων ὅπως γευματίσωσιν ἠδύναντο νὰ ἐπιβλέπωσιν ἐκεῖθεν τὰ ἀκάτιά των.

Ὄπισθεν τῶν ἄλσων ἐφαίνετο μικρὰ οἰκία, σκεπασμένη ὑπὸ ἀναδενδράδος κληματίδος καὶ αἰγοκλήματος. Διὰ μέσου τῶν φύλλων ἐμαντεύοντο μᾶλλον ἢ ἐφαίνοντο τὰ χονδρὰ γράμματα, δι' ὧν ἀπετελοῦντο αἱ ἑξῆς λέξεις:

ΧΗΡΑ ΥΣΕ ΕΠΙΛΕΓΟΜΕΝΗ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ,

ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΤΗΣ

ΔΩΜΑΤΙΑ ΜΕΤ' ΕΠΙΠΛΩΝ

ΟΙΚΟΤΡΟΦΙΑ.

ΑΙΘΟΥΣΑ ΔΙ' ΕΚΑΤΟΝ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΑΣ.

Ὅλαι ὅμως αἱ τοιαῦται πομπώδεις συστάσεις δὲν ἐφαίνοντο ὡς ἐκ τῆς βλαστήσεως τὸ θέρος· ἐφαίνοντο μόνον τὸν χειμῶνα, ὅτε τὸ καταστήμα ἦτο ἐγκαταλελειμμένον.

Εἰς πάσας ὅμως τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ ἔτους ἠδύνατο ν' ἀναγνωσθῇ ἡ ἐπιγραφὴ ἥτις ἐτακλαντεύετο κρεμαμένη ἀπὸ ἐσκωριασμένης σιδηρᾶς ῥάβδου, κάτω παρὰ τὴν ὄχθην τοποθετημένη. Ἦτο γρύφος, ἦτο λαγεπαίγνιον φρικῶδες. Ἁγιός τις ἀπὸ τῆς κορυφῆς ὑψηλῆς λεύκης ηὐλόγει μικροσκοπικὸν χωρίον. Περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἁγίου ἦτο γεγραμμένον:

ΑΓΙΟΣ ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ

κάτωθεν δὲ εἰς τὸ ἄδολον κρασὶ ἦτο γεγραμμένη ἡ λέξις:

ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ.

Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ εἰς ἣν εἰσήρχετό τις εὐθύς, εὑρίσκετο πρὸς τ' ἀριστερὰ μεγάλη τράπεζα διὰ μαγειρικὴν ὑπηρεσίαν, ἧς τὸ ἄκρον ἐστηρίζετο ἐπὶ τραπεζίου τῆς συναλλαγῆς. Χρησιμεύοντος ὡς ταμείου ἡ τράπεζα καὶ τὸ ταμεῖον ἀπέτεχον μόλις δύο μέτρα ἀπὸ τῆς ἑστίας. Εἰς τὸ ἐν εἶδει διαβρόχου μέρος αὐτὸ εὑρίσκετο διαρκῶς ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, πρόσωπον σχεδὸν φαντασιῶδες· ὁ χονδρὸς καὶ εὔρωστος κορμός της δὲν ἠδύνατο νὰ περικλεισθῇ ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου· οἱ ὦμοι ἐξεχείλιζον ἐπὶ τοῦ εὐτραφεστάτου καὶ στρογγύλου κόλπου κατέπιπτεν ἄλυσις χρυσῆ εἰς πολλαπλᾶς σπείρας μετὰ κοσμημάτων.

Αἱ χειρίδες ὑψηλὰ σηκωμέναι ἄφινον νὰ φαίνωνται αἱ βραχίονές της χονδροὶ ὡς κνῆμαι παιδίου, καὶ αἱ χεῖρές της μικραί, παχεῖαι, φορτωμέναι δακτυλίδια. Εὐπρεπέστατα ἐνδεδυμένη ζέρβ λευκοτάτην ποδιάν. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἠγάπα τὴν καθαριότητα εἰς ἄκρον. Ἐνθρονισμένη αὐτόθι ἡ πλήρης ὑγείας, ἡ βασιλὶς ἐκείνη τοῦ μαγειρείου μὲ τὸ ἀνοικτὸν πρόσωπόν της τὸ ἔχον τριπλοῦν ἐκ τοῦ πάχους πώγωνα, μὲ τὸ ἀνεμιστήριον εἰς τὴν χεῖρα ἐπιτήρει ὑπερήφανος τὴν κατασκευὴν τῶν ἐξαιρέτων ἐδεσμάτων, ἂν ἐξετέλουν ὑπακούουσαι εἰς τὰς διαταγάς της δύο ὑπηρέτριαι, μὲ τὰ γαλανὰ καὶ πλήρη καλοκαγαθίας ὄμματά της, μὲ τὸ μέγα στόμά της μειδιῶν καὶ ἐπιδεικνύον τοὺς ὡραίους ὀδόντας καὶ τὰ πορφυρᾶ χείλη της, μὲ τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς μὲ τὸ μέτωπον ἱδρωμένον . . . Ἡ εἰκὼν αὕτη ἔστεκε καταλληλότατα ἐν τῷ μέσῳ τῶν παντοίων ἐκ κοκκίνου χαλκοῦ χυτρῶν καὶ λεβήτων, ἀπαστραπτόντων ἐκ καθαριότητος καὶ σπινθηροβολούντων εἰς πᾶσαν τῆς ἑστίας ἀνακλαμπήνζης ἐκάπνιζον εὐώδη τὰ ἐδέσματα, ἐνῷ ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέποτεθειμένα πολλὰ ἀγγεῖα πλήρη ἐκλεκτοῦ ὄλυου. Ἀντικρὺ Ἐκεῖνο τρεῖς τράπεζαι ἐστρωμέναι, ἐφ' ὧν ἐγευμάτιζον οἱ οἰκότροφοι. Ὁ ἀναγνώστης θὰ συγχωρήσῃ ἡμᾶς διὰ τὴν ὁπωσοῦν μακρὰν ταύτην περιγραφήν. Τὸ ἑστιατόριον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς ἐξεγείρει ἐν ἡμῖν προσιλητὰς ἀναμνήσεις.

Εἰς αὐτὸ ὁδηγοῦμεν τὸν ἀναγνώστην τὴν πρωΐαν Κυριακῆς τινος. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐγερθῇ. Ὁ ὑπηρέτης καὶ αἱ ὑπηρέτριαι παρεσκεύαζον τὰ χρειώδη, διότι ἡ ἡμέρα προεμηνύετο ὡραία. Ἀνήρ τις νέος καὶ εὐειδής, τὸ ἐξωτερικὸν ἔχων ταπεινοῦ ὑπαλλήλου, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν διὰ τῆς θύρας τῶν οἰκοτρόφων, κατελθὼν ἐξ ἑνὸς τῶν ἐσωτερικῶν δωματίων. Ἐφαίνετο τεταραγμένος, στενοχωρημένος . . . Ἐκάθησε πρὸ μιᾶς τῶν τραπεζῶν καὶ ἔκρουσε, προσκαλῶν τὸν ὑπηρέτην.

Ὁ ὑπηρέτης καὶ αἱ ὑπηρέτριαι μόλις τὸν εἶδον ἤρχισαν νὰ συνομολῶσι μεταξύ των καὶ καθεὶς αὐτῶν ἐφαίνετο θέλων ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐκτέλεσιν δυσαρέστου παραγγελίας.

Ἐν τούτοις ὁ νέος ἔκρουσε πάλιν κράζων:

— Εὐστάθιε !

Ὁ ὑπηρέτης ἀποφασίσας ἐπὶ τέλους νὰ κινηθῇ καὶ προσερχόμενος δυσθύμως τὸν ἠρώτησε:

— Τί θέλετε κύριε Ἰούλιε ;

— Τί ἔχει διὰ νὰ προγευματίσω ;

Ὁ ὑπηρέτης περιέστρεφε τὴν ἄκραν τῆς ποδίας του καὶ δὲν ἀπήντησεν.

— Αἴ, . . . τί μένεις ἔτσι ὡσὰν χάχας, δὲν μὲ ἤκουσες ;

— Μάλιστα, κύριε, ἤκουσα.

— Λοιπὸν τότε ; . . εἶπεν ὁ νέος συνοφρυούμενος.

— Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε Ἰούλιε, δὲν πταίω ἐγώ . . . Ἡ κυρία χθὲς δυσηρεστήθη· εἶπε πῶς πρὸ καιροῦ εὑρίσκετε προφάσεις διὰ νὰ μὴ πληρώσετε καὶ δὲν θέλει νὰ σᾶς κάμῃ πλέον πίστωσιν...

— Α ! εἶπεν ὁ νέος. Λοιπὸν ἡ κυρία Τσὲ δὲν ἔχει πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ ; Τῇ εἶπα ὅτι ἐπερίμενα χρήματα.

— Αὐτὴ λέγει ὅτι πάντοτε ὑπόσχεσθε καὶ ποτέ...

— Καλά, καλά!..

— Ἐνόμιζεν ἐπειδὴ χθὲς δὲν ἐφάγετε ἐδῶ, ὅτι θὰ ἤρχεσθε νὰ πληρώσετε... καὶ ὅτι θὰ εἴχετε χρήματα, ἀφοῦ ἐτρώγετε ἔξω δύο ἡμέρας τώρα.

— Καλά, θὰ ἐνθυμηθῶ αὐτὴν τὴν ἀνοησίαν ὁποῦ ἔκαμα, νὰ μὴ τὴν ξανακάμω.

— Θὰ σᾶς δώσω τὸν λογαριασμὸν ὁποῦ ἔκαμα χθές.

— Εἶνε περιττόν.

Καὶ ἀπώθησε τὸ χαρτίον, ὅπερ ἔτεινεν αὐτῷ ὁ ὑπηρέτης στηρίξας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔστη σκεπτόμενος

ὑπηρέτης ἐπέστρεψε καὶ συνωμίλει μετὰ τῶν δύο ὑπηρετριῶν, ὁ-
φαίνοντο δὲ καὶ οἱ τρεῖς οἰκτείροντες τὸν ταλαίπωρον ἐκεῖνον νέον,
ὅστις ἦτο πτωχότερος αὐτῶν.

Ὁ νέος ἐπῆλθε κατ' ἀρχὰς κίνημα ὀργῆς καὶ παραφορᾶς. Ἐψι-
θύρισε μάλιστα λαλῶν περὶ τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς.

— Ὦ! θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ αὐτὸ ἡ γρηά...!

Καὶ προσέθηκε λέξιν τινὰ ἀκατονόμαστον.

Εἶτα βαθμηδὸν ἡ ὀργή του κατεξυνάσθη. Συντετριμμένος ἐκ
τῆς πραγματικότητος ὁ ἀτυχὴς ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἄρχισε νὰ
καταπίσσωσι μετ' ἀποθαρρύνσεως οἱ βραχίονές του, καὶ μὲ ὕφος ἀλ-
γεινὸν νομίζων ὅτι ἦτο μόνος καὶ μὴ ὑποπτεύων ὅτι αἱ παιδίσκαι
καὶ ὁ ὑπηρέτης ἀπομακρυνθέντες τὸν ἐπέβλεπον ἐκ τῆς θύρας, εἶ-
πε μετὰ πικρίας:

— Ναί!..δὲν ἤλθα ἐδῶ νὰ γευθῶ οὔτε προχθὲς οὔτε χθές...διότι
ἐφοβούμην ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμβαίνει σήμερον...καὶ δὲν ἔφαγα κα-
θόλου...Πρέπει καὶ σήμερον πάλιν νὰ τριγυρίσω μὲ τὸν στόμαχον
κενὸν διὰ νὰ εὕρω νὰ συντηρηθῶ!...Ὦ, εἶνε πολὺ σκληρόν!....

Καὶ δύο δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐκ τῶν παρειῶν του.

Δ-..., εἶνε! εἶπε, πτιῶν προσπάθειαν κατεγειρόμενος.

Ὁ ὑπηρέτης ἀφοῦ συνεβουλεύθη τὰς ὑπηρετρίας, ἔκυψεν ὀγκώδες
τεμάχιον ἄρτου καὶ τυρὸν καὶ δίδων αὐτὰ ἀδεξίως πρὸς τὸν ἀτυχῆ
νέον τῷ εἶπε:

— Κύριε Ἰούλιε, πάρετε αὐτά!...δὲν θὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε...
Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τυχὸν σᾶς πιάσῃ ἡ κυρία καὶ σᾶς βγάλῃ ἔξω,
ξεύρετε τί νὰ κάμετε; νὰ πᾶτε ἀποκάτω ἀπὸ τὴν σκιάδα...

Ὁ νέος ἐχαμήλωσε ἔλαβε τὴν διδομένην αὐτῷ τροφὴν καὶ προσ-
ελέπων καὶ τοὺς τρεῖς, τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, εἶπε μετὰ
παραθύρου τόνου φωνῆς:

— Εἶσθε λοιπὸν καλοὶ ἄνθρωποι σεῖς;...

Ἐν ἀκάτιον προσήραξεν ἐγγὺς τοῦ ἐστιατορίου. Οἱ ἐν αὐτῷ

τις ν[illegible]
προσήρχοντο ἤδη· ὁ νέος μεταβὰς ἐκάθησεν ὑπὸ μίαν σκιάδα πλη-
σίον ἐκείνης, ἣν ἐξέλεξαν οἱ νεήλυδες.

Μία τῶν ὑπηρετριῶν προσελθοῦσα τῷ ἐκόμισε ποτήριον οἴνου.
Περιωρίσθη νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ ἑνὸς μειδιάματος καὶ εὐθὺς
μετέβαλεν ὄψιν. Ἐφαίνετο εἰσχυνθεὶς διὰ τὸ ὅλως ἀνθρώπινον ἐ-
κεῖνο κίνημα τῆς εὐγνωμοσύνης, τὸ ὁποῖον ἐκουσίως ἔκαμε διὰ
μίαν στιγμήν, ὅτε εἶδε τὸν ὑπηρέτην οἰκτείροντα τὸν τύχην του.
Ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἐνῷ ἔτρωγεν ἔριπτε βλέμματα μίσους καὶ
φθόνου κατὰ τῶν νέων τοῦ ἀκατίου, οἵτινες παρεκάθηντο εἰς τὴν
τράπεζαν ὑπὸ τὴν παρακειμένην σκιάδα.

Ἕνεκα τοῦ πυκνοῦ φυλλώματος δι' οὗ ἐσκέποντο αἱ σκιάδες αἱ
ἐν αὐταῖς δὲν ἠδύναντο νὰ ἴδωσιν ἀλλήλους. Ἀλλ' ὁ νέος παρε-
μέρισε τὰ φύλλα καὶ ἐνῷ ἔτρωγε σιωπηλῶς, ἐξέτεινε τοὺς τένδας
ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου καὶ ἔτεινε τὸ οὖς διὰ νὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς συνομι-
λίας τῶν γειτόνων του.

Ὁ νέος οὗτος, ὃν ὁ ὑπαρέτης Εὐστάθιος εἶχεν ἀποκαλέσει Ἰού-
λιον, ἦτο ἡλικίας εἴκοσι πέντε μέχρι τριάκοντα ἐτῶν, ῥωμαλέος,
ἦθος ἔχον ὀλίγον τι χυδαῖον ἂν καὶ κομψὸς τὴν κατασκευήν. Τὸ
πρόσωπόν του ἦτο εὐειδές· ἡ χροιά του ἦτο ἡλιοκαής, χαλκόχρους,
εἶχε τὸ χρῶμα ἀνθρώπου πλανωμένου κατ' ἀνάγκην καὶ ὑφιστα-
μένου ὅλας τῆς ἀτμοσφαίρας τὰς ἐπιρροάς. Λεπτὰ καὶ κανονι-
ἦτο ἡ ρὶς του, οἱ δὲ ὀφθαλμοί του εἶχον χρῶμα πρασινωπὸν ἀ
δίδον εἰς τὸ βλέμμα του λάμψιν φωσφορίζουσαν, καὶ ἰσχὺν μαγνη
ζουσαν τὰς γυναῖκας πρὸ πάντων. Τὸ γένειόν του ἦτο μελαν
ὡς ἐπίσης καὶ ἡ κόμη του, ἥτις κατεσχομένη πολὺ ὡρὸς τὰ ἐμ
ἐσμίκρυνε λίαν τὸ μέτωπόν του. Μικρὸν ἦτο τὸ στόμα του καὶ
χείλη του λεπτὰ καὶ ἄχρια, οἱ ὀδόντες του λευκοί, ὑγιεῖς, ἀλλ'
ἀτάκτῳ σειρᾷ. Ὅταν ἐμειδία δὲν ἐφαίνοντο, διότι τὰ χείλη τ
συνεστέλλοντο ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ μειδιάματος.

Ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἀλλ' ὀλίγον τι ἰσχνός· τὰ νεῦτά τ

ἦσαν εὐρέα, ὁ τράχηλός του στιβαρός· οἱ βραχίονες εὐστραφέστατοι καὶ αἱ κνῆμαι μακραὶ καὶ μυώδεις. Τὸ σύνολον τοῦ σώματος ἐδείκνυεν ἔκτακτον ῥώμην, ἐνῷ τὸ σύνολον τῆς μορφῆς ἐνέφαινε περιωρισμένην διάνοιαν. Ἦτο ὅμως ἐν γένει τύπος ἀρέσκων κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰς γυναῖκας. Ἐλέγετο μάλιστα ὅτι αὐτὴν καὶ μόνην τὴν ἐγγύησιν ἔφερε παρουσιασθεὶς εἰς τὴν κυρὰν Μαγδαληνὴν καὶ ζητήσας παρ' αὐτῆς τροφὴν καὶ κατοικίαν.

Ἦτο ἐνδεδυμένος ἁπλούστατα· ἔφερεν ἐπενδύτην μαῦρον τετριμμένον, ἀνάξυρίδα στενὴν μὲ τετραγωνίδια πράσινα καὶ μαῦρα καὶ ὑποδήματα ἐρραμμένα. Τὸ χρωματιστόν του ὅμως ὑποκάμισον μὲ τὸ κομψόν του ὄρθιον περιλαίμιον ἦτο καθαριώτατον, ὡς ἐπίσης κομψὸς καὶ κάλλιστα φροντισμένος ἦτο καὶ ὁ λαιμοδέτης του. Εἶχε τὴν κόμην καὶ τὸ γένειον ἐπιμελέστατα κτενισμένα, αἱ χεῖρές του ἦσαν λευκαὶ καὶ λίαν ἐπιμεμελημέναι, οἱ ὄνυχες μακροὶ καὶ καλῶς κεκομμένοι· εἰς ἕνα δάκτυλον ἔφερε δακτύλιον ἐξ ἀργύρου ὠξειδωμένου. Τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων του ἦσαν κίτρινα ἐκ τῆς χρήσεως τῶν σιγαρέττων. Διότι ὁ κ. Ἰούλιος ἠδύνατο νὰ στερηθῇ τὴν τροφήν του, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸ κάπνισμα· ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας καὶ αὐτὴν ἐκάμνε τὴν νύκτα ἐκάπνιζε σιγαρέττα. Ἕνεκα τῆς ἕξεως κατεσκεύαζε τὸ σιγαρέττον τάχιστα διὰ ἑνὸς κινήματος τῶν δακτύλων, ἀνῆπτεν αὐτὸ ἐμέσως προστρίβων τὸ πυρεῖον ἐπὶ τῆς ἀναξυρίδος του καὶ οὐδέποτε τὰ χείλη του ἔμενον χωρὶς ἐνασχόλησιν.

Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν δὲν ἐκάπνιζε, διότι δὲν εἶχε λεπτὸν ὀρτολείπωρος. Κατηφής, σιγηλὸς ἔτρωγε καὶ ἐδείκνυεν ὀλιγωτέραν εὐχαρίστησιν διότι ἐτρέφετο, παρ' ὅσην θὰ ἐδείκνυεν ἂν ἐκάπνιζεν. Τὸ μέτωπόν του ἦτο ζοφερόν· ῥυτὶς βαθεῖα πτύλακυ αὐτὸ κατὰ μῆκος, ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὸ σύντομον γεῦμά του, ἔβαλε τὰ χείλη. Ἐσκέπτετο διὰ τίνος μέσου ἠδύνατο νὰ προμηθευθῇ χρήματα· ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο Κυριακή, δηλαδὴ ἡμέρα καθ' ἣν δὲν δύναται

τις νὰ συναντήσῃ κανένα, καὶ ἀνελογίζετο πῶς θὰ διήρχετο αὐτὸς ἄεργος τὴν ἡμέραν του.

Πλησίον του ἤκουσε φωνὴν γυναικός· ἐπέστησε τὴν προσοχήν του, ἠρεμάσθη καὶ ἤκουσε τὴν ἑξῆς συνομιλίαν. Ἡ γυνὴ ἔλεγεν:

— Ἀπέθανεν ὁ καῦμένος νέος, καὶ δὲν εἶχε καθόλου εἰκογένειαν.

— Ναί... μία νέα ἀγρύπνησε σιμὰ εἰς τὸ λείψανό του, ἡ γυναικαδέλφη ἐκείνου τοῦ ξεκουτιασμένου γέρου τοῦ Μαρβύ. Πιστεύω μάλιστα πῶς γι' αὐτὴν θὰ πήγαινε τόσοι καιρὸν εἰς τὸ σπίτι των.

— Ἦτο ἐρωμένη του;

— Πιστεύω.

— Θὰ τὴν ἄφησε λοιπὸν κληρονόμον του.

— Καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὑποθέτομεν, ὅτι ἦτο ἐρωμένη του· τὴν ἄφησε καθολικὴν του κληρονόμον.

— Εἶνε εὔμορφη;

— Δὲν εἶνε ἄσχημη· εἶνε ὅμως ὀλίγον εὐλογιακομμένη.

— Ὦ, τί φρίκη!

— Ὄχι, τῆς πηγαίνουν τὰ σημάδια!... Ἡ καῦμένη ἡ νέα ὅμως νὰ ἴδῃτε τί ἔπαθεν· ἐπειδὴ εἶξευρεν, ὅτι τὴν ἄφησε κληρονόμον, παρῆτησε τὴν ἀδελφήν της καὶ τὸν γαμβρόν της καὶ ἐπῆγεν νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ νεκροῦ ὡς νὰ ἦτο ἰδική της κατοικία, χωρὶς νὰ ἔχῃ λεπτόν· ἀλλὰ μόλις ὑπῆγε, ἐσφράγισαν τὰ πράγματα καὶ δὲν ἠμπορεῖ πλέον νὰ ἐγγίσῃ τίποτε· ὡς μοῦ εἶπον κομμάτια τώρα ἐπάνω εἰς ἓν δωμάτιον ὅπου ἦτο διὰ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τρέφεται ἀπὸ τὴν θυρωρόν, ἕως ὅτου γείνῃ ἡ ἀποσφράγισις.

— Τὴν καῦμένην! ἀλλὰ διατί δὲν δανείζεται ἐπάνω εἰς τὴν κληρονομίαν της;

— Αὐτὸ ἔπρεπε πρώτερον νὰ εἰξεύρῃ τί κληρονομεῖ.

— Πρέπει νὰ τὸ λέγῃ ἡ διαθήκη.

— Ὄχι· ἡ διαθήκη λέγει, ὅτι ἀφίνει εἰς αὐτὴν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ἀλλὰ δὲν λέγει καὶ εἰς τί συνίστανται ταῦτα... Ἄλλως τε ἠμπορεῖ νὰ ὑπερχοῦν καὶ χρέη, ἡ συγγενεῖς μακρυνοὶ οἱ ὁποῖοι νὰ θελήσουν νὰ προσβάλουν τὸ κῦρος τῆς διαθήκης...

— Λοιπὸν αὐτὴ δὲν εἰξεύρει τί κληρονομεῖ;

— Ὄχι.

— Εἶχε καμμίαν περιουσίαν ὁ ἀποθανών;

— Βέβαια εἰς τὰ ἔπιπλά του θὰ εὑρίσκονται ὀλίγα τραπεζογραμμάτια τῶν χιλίων φράγκων... καὶ ἐννοεῖς, ὅτι δι' ἐκείνην τὴν νέαν ἡ ὁποία δὲν εἶχε λεπτόν, τὸ ποσὸν θὰ φανῇ ὑπέρογκον.

— Περίεργον εἶνε, εἶπεν ἄλλος τις, ὅτι δὲν εἶχεν οἰκογένειαν... Συνήθως ὅσοι φέρουν ὀνόματα εὐγενῆ ἔχουν πάντοτε συγγενεῖς οἱ ὁποῖοι προσμένουν νὰ κληρονομήσουν.

— Καὶ ἦτο εὐγενής; ἠρώτησεν ἡ πρώτη ὁμιλήσασα γυνή.

— Δὲν εἰξεύρω· δὲν ἔφερε κανένα τίτλον.

— Δὲν ἤθελεν ἴσως νὰ τὸν φέρῃ· τὰ κοσμήματά του ὅμως ὅλα ἔφεραν στέμμα

— Ποῖον ἦτο τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα; Ἐγὼ τὸν ἐγνώριζα μόνον ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀριστείδου, εἶπεν ἡ γυναικεία φωνή.

— Ἐλέγετο Δερφάρζ...

— Ὁ ἄτυχὶς νέος! ἐπανέλαβεν ἡ γυνή· δὲν εὑρίσκετε πάρα πολὺ σκληρὸν τὴν τύχην του, νὰ εἶνε νέος, πλούσιος καὶ ν' ἀποθάνῃ χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα συγγενῆ νὰ τὸν κλαύσῃ, χωρὶς νὰ εὐεργετήσῃ κανένα διὰ τῆς διαθήκης του.

— Ἀφοῦ σοῦ λέγουν, ὅτι ἄφησεν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν γυναικαδέλφην τοῦ Μαρβύ!..

— Ναί· ἀλλὰ εἶπες, ὅτι καὶ ὁ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένος συγγενὴς ἠμπορεῖ νὰ προσβάλῃ τὴν διαθήκην.

— Πολὺ πιθανὸν νὰ μὴ παρουσιασθῇ κανείς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τὰ πράγματα εἶνε σφραγισμένα, ἡ κατοικία κλειστὴ καὶ ἡ νέα ἡ ὁποία βαστίζει αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας της θὰ περιμείνῃ ἀρκετὸν καιρὸν ἀκόμη ἕως νὰ λάβῃ κατοχήν.

— Καὶ εἶχε πλουσίαν κατοικίαν; ἠρώτησεν ἡ γυνή.

— Ἀρκετὰ εὐπρεπῆ τοὐλάχιστον· ἐπῆγα μόνον τὴν ἡμέραν τοῦ Θανάτου καὶ προσέφερα τὰς ἐκδουλεύσεις μου εἰς τὴν νεάνιδα. Ἡ κατοικία μοὶ ἐφάνη πολὺ καλή.

— Εἰς ποῖον μέρος κατῴκει;

— Εἰς Πασσύ.

— Τέλος πάντων σὺ ἔλαβες τὴν θέσιν του εἰς τὸ ὑπουργεῖον κἀ;

— Ναί. Τὴν ἐζητοῦσε καὶ ὁ δὲ Μαρβύ..

— Καὶ τί εἶπεν ὅταν ἔμαθεν ὅτι διωρίσθης σύ;

— Μὰ δὲν εἶνε πλέον μαζί μας εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Διωρίσθη δὲν εἰξεύρω τι πρὸ τριῶν ἡμερῶν... Μία θέσις ἔκτακτος.

— Διὰ τίνος μέσου τὴν ἐπέτυχεν;

— Λέγουν, ὅτι ἡ σύζυγός του εἶνε πολὺ ὡραία.

Οἱ συνομιλοῦντες νέοι καὶ ἡ γυνὴ ἐγέλασαν θορυβωδῶς, ἐπειδὴ ἐξ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ ὑπηρέτης ἐκόμιζε τὸ πρῶτον φαγητόν, ἀνέκραξαν:

— Ἰδοὺ τὸ πηγαινητόν! ἂς φάγωμεν.

Ὁ Ἰούλιος, ὡς εἴδομεν, εἶχεν ἐπιστήσει τὴν προσοχήν του ἐκ τῶν πρώτων λέξεων· ἠκροάσθη τὰ πάντα καὶ ἐσημείωσεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του τὰς λέξεις «Ἀριστείδης Δερφάρζ». «Πασσύ» καὶ «ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον». Ἐνῷ δὲ οἱ συνομιλοῦντες εἶχαν ἀρχίσει τὸ γεῦμά των, αὐτὸς ἠγέρθη, ἀπῆλθε καὶ διηυθύνετο πρὸς τὴν γέφυραν Συρὲν λέγων:

— Ἀριστείδης Δερφάρζ ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον, κατοικῶν εἰς Πασσύ, ἀπεθανὼν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν!.. Θὰ τὸ εὕρω, ἐκτὸς ἂν ὁ διάβολος δὲν ἀφήσῃ...

Καὶ διασχίσας τὸ δάσος τῆς Βουλώνης ἔφθασε μετὰ μίαν ὥραν εἰς Πασσύ. Ἀφοῦ ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμάς, διεμυήσθη πρὸς τὸ δημαρχεῖον. Ὅτε ἔφθασε πρὸ τῆς εἰσόδου, ἀνεμνήσθη μετὰ δυσαρεσκείας ὅτι ἦτο Κυριακή, ἰδὼν τὴν θύραν κατὰ τὸ ἥμισυ μόνον ἀνοικτήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδεν ἐπανερχομένους καὶ ἄλλους πολίτας ἐνεθαρρύνθη καὶ ἐπετάθη πρὸς τὴν θυρωρὸν εἰπὼν ὅτι ἤρχετο διὰ μίαν ληξιαρχικὴν πρᾶξιν.

— Κάμε γρήγορα τότε, τῷ εἶπεν ἐκείνη, διότι τὸ γραφεῖον κλείει ἐντὸς ὀλίγου.

— Ἀνελθὼν ἐδήλωσεν ὅτι ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἀντίγραφον τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως τοῦ θανάτου τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ, ἀποθανόντος πρὸς ἑνὸς περίπου μηνός.

Ὁ ὑπάλληλος ἠρεύνησεν εἰς τὸ βιβλίον καὶ κατόπιν τὸν ἠρώτησεν :

— Δεφάρζ Ἀριστείδης, ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον, κατοικῶν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν Πασσύ, ἀριθ... ;

— Μάλιστα κύριε.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ δώσω σήμερον· περάσατε αὔριον.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Ἰούλιος χαίρων.

Καὶ ἐξῆλθε, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ οἰκίαν λέγων :

— Πρέπει νὰ εἶνε καλὴ δουλειά· προχωρεῖ μὲ μεγάλην εὐκολίαν.

Καὶ ἀρίκετο φαιδρὸς πρὸ τῆς οἰκίας παρατηρῶν αὐτὴν καὶ ἀναζητῶν τὸ πάτωμα ἐνῷ πιθανῶς κατῴκει ὁ ἀποθανών. Ὁ καιρὸς ἦτο λαμπρότατος, ἕνεκα δὲ τῆς πρωϊνῆς ἀκόμη ὥρας ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν ἀνοικτὰ εἰς τὸν ἥλιον. Προφανῶς λοιπόν, ἐσκέφθη, δὲν εὑρίσκοντο εἰς τὴν πρόσοψιν τὰ ἀκατοίκητα δωμάτια ἐν οἷς εἶχεν ἐνεργηθῇ ἡ σφαγή. Ὁ Ἰούλιος περιεπάτει εἰς τὴν ὁδὸν ζητῶν μίσων τι ὅπως εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐσκέφθη χωρὶς ν' ἀνεύρῃ μέσον τι, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον ὀπωροπώλιδος ἀνακλογιζόμενος ὀρθότατα, ὅτι ἐκεῖνο θὰ ἦτο τὸ ἐντευκτήριον τῶν φλυάρων γειτόνων, ἐκεῖ θὰ ἦτο τὸ γραφεῖον τῆς ζώσης ἐφημερίδος τῆς συνοικίας. Ἡ ὀπωροπῶλις καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήγετο ὁ Ἰούλιος, συνωμίλει μὲ μίαν πελάτιδά της κρατοῦσα αὐτὴν ἐκ τῆς ποδιᾶς ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τῆς διαφύγῃ. Βλέπουσα αὐτὸν εἰσερχόμενον, ἠρώτησε:

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε ;

— Μὲ συγχωρεῖτε. κυρία, ἐπιθύμουν μίαν πληροφορίαν.

Τὸ πρόσωπον τῆς ὀπωροπώλιδος ἐφωτιδώθη· ἄφησε τὴν πελάτιδά της, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ περίεργος ἐπίσης δὲν ἀπεμακρύνθη, ἀλλ' ἔστη παρατηροῦσα τὸν νέον καὶ ἀκροωμένη.

— Μὲ εὐχαρίστησιν θὰ σᾶς δώσω πᾶσαν πληροφορίαν, ἂν δύναμαι καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ ὀπωροπῶλις.

— Ἐπεθύμουν νὰ λάβω μερικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ κ. Ἀριστείδου Δεφάρζ . . .

— Τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ ; . . .

— Αὐτοῦ ὅπου αὐτοχειριάσθη εἶπεν ἡ πελάτις.

— Ὄχι, ὄχι, κυρία Λουπέν· δὲν πρέπει νὰ ἐξογκόνωμεν τὰ πράγματα· ὁ κύριος ἠμπορεῖ νὰ εἶνε συγγενής . . . Κανεὶς δὲν εἰξεύρει πῶς συνέβη ὁ θάνατος τοῦ καϋμένου τοῦ νέου. Τὸν εὕρηκαν τὸ πρωὶ εἰς τὸν δρόμον· ἄλλοι ἔλεγαν, ὅτι αὐτοχειριάσθη ἄλλοι ὅτι τὸν ἐφόνευσαν, ἄλλοι ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸ ἀνεύρυσμα . . ; Τὸ πρᾶγμα ἦτο σκοτεινόν.

Ὁ νέος ἐφαίνετο λίαν εὐχαριστούμενος ἐξ ὅσων ἤκουεν.

— Καὶ ἐκατοικοῦσεν ἀπέναντι ; ἠρώτησεν εἰς αὐτὸ τὸ μεγάλο σπίτι ;

— Ἀκριβῶς.

— Τώρα θὰ ὑπάγω μέσα.

— Ἔννοιά σας ! ἡ θυρωρὸς δὲν θὰ σᾶς εἰπῇ περισσότερα ἀφ' ὅ,τι σᾶς εἶπα.

— Εἰς ποῖον πάτωμα ἔμενε;

— Ἐκάθητο ἀπὸ πίσω· τὰ παράθυρά του ἔβλεπον εἰς τὸν κῆπον τοῦ κ. Δωβάλ. Νὰ σᾶς εἰπῶ ὅμως τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἠξεύρω ἂν εἶσθε συγγενὴς του, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ νέος ἀπέθανεν ἀπὸ τὰς καταχρήσεις.

— Λέγουν ὅμως ὅτι ἐπυροβόλησαν ἐναντίον του... εἶπεν ἡ ἄλλη γυνή.

— Δὲν πρέπει νὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅσα λέγουν, ἐπανέλαβεν ἡ ὀπωροπώλις. Ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀνακατευθῇ σ' αὐτὴν τὴ δουλειὰ ἡ ἀστυνομία.

— Κυρία, σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ. Ἁπλῶς ἐπιθύμουν νὰ μάθω τὸ μέρος τῆς κατοικίας του ἀκριβῶς, εἶπεν ἀπαγόμενος ν' ἀνεχωρήσῃ.

— Εἶνε ἀντικρύ, εἰς τὸ μεγάλο σπίτι.

Ὁ Ἰούλιος, εὗρεν ὅτι ἐζήτει καὶ μετὰ τοὺς τελευταίους λόγους τῆς ὀπωροπώλιδος διευθύνθη πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν οἰκίαν. Διὰ ὀλίγου σιέλου ἐστίλβωσε μὲ τὰ δάκτυλά του καὶ διεύθέτησε τὴν κόμην του, ἐκούμβωσε τὸν ἐπενδύτην του, κατεβίβασε τὸν πῖλον καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ θυρωρὸς ἦτο μόνη ἐντὸς τοῦ φυλακείου της. Διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξαγαγὼν ἐκ τοῦ θυλακείου φάκελλον ἐγγράφων, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐξήτασεν αὐτὰ εἶπεν:

— Ἐδῶ κατῴκει ὁ κ. Ἀριστείδης Δερᾶζ;

— Μάλιστα κύριε.

— Κυρία ἔρχομαι ἐκ μέρους τῆς ἀστυνομίας μὲ ἐντολὴν νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ δωμάτια εἰς τὰ ὁποῖα μετεκομίσθη, ἀφοῦ εὑρέθη νεκρός.

— Θεέ μου! τί τρέχει πάλιν; τί καινούρια ἔμαθαν;... Νὰ εἰδοποιήσω τὴν δεσποινίδα Βοατέλ, τὴν κληρονόμον του.

— Ὄχι, ὄχι, προσέξατε· πρέπει ἐξάπαντος τὴν ἐπίσκεψίν μου νὰ μὴ τὴν γνωρίζῃ κανείς... ἐννοεῖτε, κανείς! Προσέξατε μὴ πάθετε τίποτε.

— Πολὺ καλά, κύριε, εἶπεν ἡ θυρωρὸς τρέμουσα. Ἔχω ἕνα κλειδὶ καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω, διότι ἐμπορεῖ τώρα γρήγορα νὰ κατακοῦῃ ἡ δεσποινὶς Βοατέλ.

— Ἂς ὑπάγωμεν.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς στεναγμοὺς καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς συνοδευούσης αὐτόν, ὁ Ἰούλιος ἐκεκέρθη ἐντὸς πέντε λεπτῶν τὰ δωμάτια τοῦ Δερᾶζ, προσποιούμενος ὅτι λαμβάνει σημειώσεις. Εἶτα ἐξῆλθε λέγων πρὸς τὴν θυρωρόν.

— Φεύγω, κυρία, καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι σᾶς εἶπα. Μὴ εἴπετε λέξιν περὶ τῆς ἐπισκέψεώς μου, διότι θὰ ὑποφέρετε.

— Πολὺ καλά, κύριε.

Ὁ Ἰούλιος ἀνεχώρησε καὶ ἡ θυρωρὸς εἰσῆλθε τρέμουσα εἰς τὸ φυλακεῖόν της. Ἦτο εἰς ἄκρον τεταραγμένη, τὸ παράγγελμα ὅμως τῆς ἐρχίνετο φυσικώτατον. Ὁ θάνατος τοῦ κ. Δερᾶζ ἐπῆλθε τόσον παραδόξως, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἔπρεπε νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ ἐρευνήσῃ, ἦτο λοιπὸν φυσικώτατον, ὅτι ἀκόμη ἠσχολεῖτο εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην. Δὲν ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο ἀλλόκοτον ν' ἀποστείλῃ ἡ ἀστυνομία ἄνθρωπον νὰ ἐξετάσῃ τὰ δωμάτια εἰς ἃ εἶχε μετακομισθῇ τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου· δὲν ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὸν αὐτοκαλούμενον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου διὰ νὰ ἴδῃ εἰς ποίαν οἰκίαν ἀνῆκεν ὁ παρακείμενος κῆπος. Δὲν ἐξεπλάγη, δὲν ὑπώπτευσε καθόλου. Ἐσκέφθη, ὅτι ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία ἀναμιγνύετο εἰς τὴν ὑπόθεσιν, τὸ καλλίτερον ἦτο νὰ μὴ ὁμιλήσῃ. Ἦτο πιθανὸν ἕνεκα τούτου νὰ πάθῃ τίποτε ἡ Ἐλίζα, ἀλλ' ἡ θυρωρὸς πρὸ παντὸς ἄλλου ἐμερίμνα περὶ ἑαυτῆς καὶ δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ὑποφέρῃ χάριν τῆς νεάνιδος. Διὰ ταῦτα ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν της, ἀποφασίσασα νὰ μὴ ἀναφέρῃ τι περὶ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὴν νεάνιδα.

Ὁ Ἰούλιος ἐξελθὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἔκαμψε τὴν γωνίαν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν Γουλαιμεϊλλιέρ, εἰς ἣν εὑρίσκετο ἡ οἰκία ἧς ὁ

κῆπος ἔκειτο ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἄλλης οἰκίας, ἣν πρὸ μικροῦ ἐπεσκέφθη. Ἡ οἰκία αὕτη ἐπεσκευάζετο· προσετίθεντο δηλ. δύο πτέρυγες εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ περίπτερον. Εὐκολώτατον λοιπὸν τῷ ἦτο νὰ εἰσδύσῃ διὰ τῶν ἔργων τῆς οἰκοδομῆς μέχρι τοῦ εὐρυχωροτάτου κήπου. Τοῦτο καὶ ἔπραξεν ὁ Ἰούλιος θέλων νὰ βεβαιωθῇ ποῦ ἔκειντο τὰ παράθυρα. Ἀλλὰ μόλις ὑπερέβη τὸ διάφραγμα, εἶδεν αἴρνης ὁλόκληρον οἰκογένειαν ἀστῶν συνηγμένην ἐπὶ τῆς χλόης. Ἐξῆλθεν ἀμέσως, μαθὼν ἄλλως τε ὅ,τι ἤθελε νὰ μάθῃ· Σύνορρους, μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν περιήρχετο σκεπτόμενος περὶ τοῦ πρακτέου. Ἀφοῦ περιεπάτησεν ἐπὶ μίαν σχεδὸν ὥραν πρὸ τῆς οἰκίας ἐκείνης, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ἀπόψε, ὅτε ὅλοι αὐτοὶ θὰ κοιμῶνται, θὰ κάμω ὅτι θέλω... Ἕως ἐκείνην τὴν ὥραν ὅμως πρέπει νὰ περιμείνω, καὶ δὲν ἔχω πεντάρκην! Τί νὰ πράξω; . . . ἂς ὑπάγω νὰ περιπατήσω εἰς τὸ δάσος, προσέθηκεν εἰρωνικῶς.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Φθάσας ἐκεῖ εἰσῆλθεν εἰς λόχμην τινὰ καὶ προσεπάθησε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, διότι τὸ σχέδιον ὅπερ εἶχε συλλάβει κατεῖχεν ἀδιακόπως τὸ πνεῦμά του καὶ ἐκράτει αὐτὸ ἐγρηγορός.

Ἔμεινεν οὕτω δι' ὅλης τῆς ἡμέρας· τὴν ἑσπέραν ἐπανῆλθεν εἰς Πασσύ. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρασκείμενον οἰνοπωλεῖον διὰ νὰ λάβῃ πληροφορίας καὶ ἠρώτησε τὸν οἰνοπώλην.

— Κύριε, γνωρίζετε νὰ μοῦ εἰπῆτε ἂν ἐνοικιάζεται αὐτὸ τὸ σπίτι ὁποῦ ἐπισκευάζεται ἐδῶ σιμά;

— Ὄχι, κύριε, ὄχι· αὐτὸ ἀνήκει εἰς ἕνα ἔμπορον ἐκ Παρισίων, ὁ ὁποῖος τὸ ἔχει ὡς ἐπαυλιν ἐξοχικὴν καὶ τὸ μεγαλόνει.

— Ἀλλὰ προσθέτουν δύο πτέρυγας, βλέπω· δὲν θὰ ἐνοικιάσῃ καμμίαν ἐξ αὐτῶν;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Ἔχει πολυάριθμον οἰκογένειαν. . . Τοὺς

βλέπω ὁποῦ ἔρχονται κάθε Κυριακὴν ἐδῶ καὶ δὲν θὰ τοὺς εἶνε παρὰ πολὺ εὐρύχωρον. Εἶνε ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, δύο κόραι, οἱ γαμβροὶ καὶ τὰ τέκνα. . . Ὥστε δὲν θὰ στερηθοῦν βέβαια τὴν ἐπαυλίν των ὁποῦ διασκεδάζουν τόσον εἰς αὐτήν. Ἀκούετε ἐπ' ἐδῶ τὰ γέλοιά των; . . . Αὐτὸ γίνεται κάθε Κυριακήν. Ἔρχονται τὸ Σάββατον καὶ φεύγουν τὴν Δευτέραν πρωΐ, χωρὶς νὰ ἐνοχληθῶσι καθόλου ἀπὸ τοὺς τεχνίτας ὁποῦ ἐργάζονται. Εἶνε ὅμως ἄλλα σπίτια δι' ἐνοίκιον εἰς αὐτὸν τὸν δρόμον.

— Πηγαίνω νὰ τὰ ἰδῶ, σᾶς εὐχαριστῶ.

Καὶ ὁ Ἰούλιος ἐξῆλθε. Μ' ὅσα ἤκουσεν, ἐσκέφθη πάλιν καὶ ἐτροποποίησε τὸ σχέδιόν του λέγων:

— Εἶνε φρονιμώτερα καὶ ἁπλούστερον . . .

Θὰ μοῦ εἶνε δὲ καὶ εὔκολον καὶ θὰ κάμω τὴν δουλειάν μου μόνος.

Καὶ ἀποφασίσας ὁριστικῶ ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του διὰ τὴν ἐπαύριον, ἐστράφη πάλιν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, καὶ ἐν ᾧ διήρχετο ἐσημάτισεν ἀνθοδέσμην ἐξ ἀκακιῶν. Τὴν ἐννάτην ὥραν ἔφθασεν εἰς τὸ ἑστιατόριον τῆς κυρίας Μαγδαληνῆς· εἰσῆλθεν εἰς αὐτὸ ἀφρασιστικῶς, μὲ ὄψιν μειδιῶσαν καὶ προχωρῶν θαρραλέως πρὸς τὴν μεγάλην τράπεζαν, ἧς ὄπισθεν ἵστατο ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ κάθιδρος, ἐπιτηρεῖσα τὴν ἐργασίαν τοῦ μαγειρείου, τῇ προσέφερεν ἀνθοδέσμην λέγων:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, κυρὰ Μαγδαληνή νὰ σᾶς προσφέρω αὐτό;

— Ἄ! ἐδῶ εἶσθε; ἀντησεν ἐκείνη θέλουσα νὰ φανῇ αὐστηρά, ἀλλὰ μὴ δυναμένη μεταβάλῃ τὴν φαιδρὰν τῆς μορφῆς της ἔκφρασιν.

— Μή με μαλώσετε . . ὥρα τὸ βράδυ ἐτελείωσα τὴν ὑπόθεσίν μου. Σᾶς ζητῶ μόνον μοῦ ἀρήσετε προθεσμίαν ἀπόψε καὶ αὔριον τὸ πρωΐ· αὔριον τὴν ἑσπέραν θὰ ἔχω τὰ χρήματα, ὄχι προκαταβολήν! . . . ἄλλα.

— Εἶνε ἀληθῆ αὐτὰ ἀπ' ἐσοῦ λέγεις ;

— Ἂν εἶνε ἀληθῆ ; τί λέγετε ! Καὶ μήπως ἄλλοτε σᾶς ὥρισα τὴν ἡμέραν ; Σᾶς εἶπα ὅτι ἐπερίμενα χρήματα· ἀλλὰ σήμερον σᾶς λέγω ὁριστικῶς αὔριον.

— Τέλος πάντων ἀφοῦ μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι ὡς βέβαιον.

— Τώρα πρὸ ὀλίγου ἀπεχωρίσθην ἀπὸ τὸ ἄτομον ὁποῦ σᾶς λέγω· τὸν ἐπαρέτρεσεν ὁ θεῖος μου νὰ μοῦ εἰπῇ ὅτι φθάνει αὔριον τὸ βράδυ καὶ νὰ εἶμαι εἰς τὸν σταθμόν, διότι θ' ἀναχωρήσῃ πάλιν... Θὰ μοῦ δώσῃ τὰ χρήματα καὶ θὰ μοῦ κάμῃ τὸν λογαριασμόν μου. Ἂν δὲν ἐφαίνεσθε τόσον ὡραῖα πρὸς ἐμέ, θὰ σᾶς ἔρραινα ἐδῶ αὐτὸ τὸ ἄτομον διὰ νὰ τὸ ἀκούσετε καὶ σεῖς ...

— Καλά· θὰ περιμένω ἕως αὔριο... Ὡραία εἶναι ἡ ἀνθοδέσμη σου !... Πόσταθε, ἑτοίμασα νὰ δειπνήσῃ ὁ κ. Ἰούλιος... Βάλε ὡς τόσον τὴν ἀνθοδέσμην εἰς τὸ νερόν· Τί θέλει νὰ φάγῃς ;

Ἂν ἤκουεν ὁ ἄτυχης τοῦ στομάου του τὴν συμβουλήν, θ' ἐπάντα.

— Ἄπ' ὅλα !

Ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν λέγ :

— Ὅ,τι θέλετε, κυρία Μαγδαλή.

Ὅτε ἐσθένθη τὴν ὀρεκτικὴν εὐαίαν τοῦ παρατεθέντος πινακίου τοῦ ζωμοῦ, ὅτε καθήσας ἐξένευ ὑπὸ τὴν τράπεζαν τὰς κεκμηκυίας κνήμας του καὶ τὰ λοὰ ἐκ τοῦ κονιορτοῦ ὑποδήματα, ἀφῆκεν ἠχηρὸν στεναγμὸν ἀρρήτου εὐδαιμονίας. Ὁ πρὸ τριῶν ἡμερῶν διαρκὴς πόθος του μὲ φαγητὸν καὶ ν' ἀναπαυθῇ ἐξεπληροῦτο. Ἡ κακή του φύσις ἀνα πάλιν ὑπεροχὴν καὶ ἐσκέφθη μετὰ κυνισμοῦ :

— Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος ! ἀμὶ ἐκείνους οἵτινες πράττουν τὸ κακόν. Τὸ ἀγαθὸν θέλει νὰ τὸ πάσχῃ μόνος αὐτός.

Καὶ ἔφαγε καλῶς. Τὸ δαψιλὲς ἔπιπνον ἐπέδωκεν αὐτῷ τὰς δυνάμεις καὶ διῆλθε νύκτα καλήνλάττων ὄνειρα εὐτυχίας.

ΙΓ'. — ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΕΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ.

Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὸ μεσονύκτιον ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Βουλεμβιλλιέρ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκοδομουμένην οἰκίαν καὶ παρευθεὶς ἠσύχως κατεκλίθη ἐπὶ τῆς χλόης, ἀναμένων τὴν κατάλληλον ὥραν. Ἐξηπλωμένος εἶχε τὸ βλέμμα ἀτενῶς προσηλωμένον ἐπὶ τῆς οἰκίας ἣν ἐσκόπει νὰ ἐπιδράμῃ, ὡς γάτος παρακμονεύων τὴν λείαν του, ἀναμένων τὴν παρ' αὐτοῦ ὁρισθεῖσαν ὥραν ὅπως εἰσέλθῃ. Δὲν ἔχανεν ὅμως τὴν ὥραν του ἐν τοιαύτῃ θέσει· παρετήρει καὶ ὑπελόγιζεν. Ἐκ τῶν πολλῶν παραθύρων τῆς οἰκίας τρία μόνον ἦσαν ἀνοικτά, τὰ δύο τῆς αἰθούσης καὶ τὸ ἐν τοῦ θαλάμου. Ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο προτιμώτερον νὰ εἰσδύσῃ διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ θαλάμου, διότι ἠδύνατο ἡ θύρα τῆς αἰθούσης νὰ εἶνε κεκλεισμένη· ἄλλως τε ἐξέπαντος τὰ χρήματά του ἢ τὰ χρεώγραφα ὁ ἀποθανὼν θὰ τὰ ἐφύλασσεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου του.

Ἰδοὺ ἀκριβῶς καὶ ἦτο ἡ ἐξέλιξις τῶν λογισμῶν τοῦ Ἰουλίου κατακεκλιμμένου ἐπὶ τῆς χλόης, καὶ στηρίζοντος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τὴν κεφαλήν.

— Ἠμπορεῖ νὰ εὕρω καλὸν ποσόν· ἠμπορεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ὅστις ἔφερε τόσον καλὸν ὄνομα, ὅσφις κατῴκει εἰς ἓν ὁλόκληρον διαμέρισμα τοῦ πρώτου πατώματος, νὰ ἦτο πλούσιος. Εἶ ε πολὺ πιθανόν. Ἐσφράγισαν αὐθὶς μετὰ τὸν θάνατόν του τὰ πράγματά του, ὥστε δὲν εἰξεύρουν τί εἶχεν· ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ ὅσα θέλῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσουν κατ.πιν. Φθάνει νὰ εἶνε κανεὶς ἐπιτήδειος ν' ἀφαιρέσῃ τὰς σφραγῖδας καὶ νὰ τὰς βάλῃ πάλιν εἰς τὴν θέσιν των· ἐπειδὴ δὲ θὰ εἶμαι ἤτυχος ἐκεῖ μέσα τὸ πρᾶγμα θὰ εἶνε εὔκολον. Ἡ ἔρευνα δὲν θ' ἀπαιτήσῃ πολὺν καιρόν· ὑπάρ-

χει μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἓν κιβώτιον διὰ τὰ ἀσπρόρρουχα· ἂν ἦτο καμμία γραῖα, θὰ ἔκρυβεν ἐκεῖ μέσα εἰς τὰ ροῦχα τὰ χρήματα· ἐντεῦθεν εἶνε μία βιβλιοθήκη· ἂν ἦτο κανένας φιλάργυρος θὰ τὰ ἔκρυβε μέσα εἰς τὰ βιβλία· ἀλλ' αὐτὸς νέος ἄνθρωπος θὰ ἤθελε βέβαια νὰ τὰ ἔχῃ σιμά του· ἂν ὑπάρχῃ κανένα τραπέζι σιμὰ εἰς τὸ κρεββάτι του, ἐκεῖ μέσα βέβαια θὰ εἶνε! Ὦ! ἂν μοῦ ἔμελλε νὰ γείνω πλούσιος! Ποῖος εἰξεύρει!

Καὶ ἐμειδίασε ταῦτα ἀναλογιζόμενος· ἡ νὺξ ἦτο ὡραιοτάτη· τὰ δένδρα πέριξ διέχεον μεθυστικὰ ἀρώματα. Ἠκροᾶτο τὸ ἆσμα τῆς ἀηδόνος εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀπόλαυσιν ἐκείνην τῆς θερινῆς νυκτός. Μόλις ἤχησεν ἡ ἡμίσεια μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἠγέρθη.

— Ἐμπρός, εἶπεν· ὥρα εἶνε· ὅλοι κοιμῶνται ἐκεῖ μέσα· παντοῦ εἰς τὴν γειτονιὰ εἶνε κλειστά.

Καὶ πορευθεὶς ἐντὸς τῆς ἀνοικοδεσποτουμένης οἰκίας ἔλαβε κλίμακα καὶ μετακομίσας αὐτὴν τὴν ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ τοίχου ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ θαλάμου.

Ἀφοῦ ἐπεσκόπησεν ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμὰς τὰ πέριξ καὶ οἱ ἐξοικειωθέντες πρὸ δύο ὡρῶν μὲ τὸ σκότος ὀφθαλμοί του δὲν διέκριναν τίποτε, ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος καὶ ἤρχισε ν' ἀναρριχᾶται ἐπὶ τῆς κλίμακος. Τὸν εἴδομεν εἰσελθόντα εἰς τὸν θάλαμον, ἐνῷ ἡ Ἐλίζα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ναρκωτικοῦ, ὅπερ εἶχε λάβει ἐκοιμᾶτο ὕπνον ληθαργικόν.

Ἐντὸς τοῦ θαλάμου τὸ σκότος ἦτο πυκνόν, διὸ ἐδίστασε νὰ προχωρήσῃ. Βέβαιος ὢν ὅτι ἦτο μόνος, ὅτι τὰ δωμάτια ἦσαν ἀκατοίκητα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἐνοικιαστοῦ των, δὲν ἐστενοχωρεῖτο, ἔμενε μὲ πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ εἶχε μόνον τὴν προσοχήν του ἔξω.

— Ἂν ἰδοῦν φῶς ἐδῶ μέσα, εἰψθύρισε, θὰ φωνάξουν πῶς ἐβρυκολάκιασεν! καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε εὐμορφιὰς ἱστορίας!...

Κατεβίβασε λοιπὸν καὶ ἔκλεισε τὰ μεγάλα παραπετάσματα

καὶ καθησυχάσας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του πυρεῖα καὶ ἓν κηρίον, ὅπερ εἶχε παραλάβει ἐκ τοῦ ἱστιατορίου τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς· ἀφοῦ ἤναψε τὸ κηρίον καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι τὰ παραπετάσματα ἐσκέπαζον καλῶς τὸ παράθυρον εἶπε καθήμενος:

— Τώρα εἶμαι ὡς νὰ ἤμουν εἰς τὸ σπίτι μου.

Καὶ ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ἐκτείνων τὰς κνήμας, ὅτε οἱ πόδες του συνήντησαν κάτι τι ἐπὶ τοῦ τάπητος· παρετήρησε καὶ ἀνηγέρθη ἀμέσως ἔντρομος· εἶδεν ὅτι ἦσαν γυναικεῖα ὑποδήματα, ἐπὶ ἕδρας δέ τινος ἐκειντο ἐσθῆτες καὶ ἱμάτια γυναικεῖα. Τὸ πρῶτον κίνημά του ὑπῆρξε νὰ σβύσῃ τὸ κηρίον καὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παράθυρον, ἕτοιμος νὰ πηδήσῃ εἰς τὸν κῆπον, ἂν ἤκουε κραυγήν. Ἀλλὰ δὲν ἤκουσε τίποτε.

Κεκρυμμένος ὄπισθεν τῶν παραπετασμάτων ὁ Ἰούλιος ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ· ἦτο σκληρὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἐπιχείρησιν, ἥτις ἤρχιζε μὲ τόσους καλοὺς οἰωνούς. Μία γυνὴ ἐκοιμᾶτο ἐκεῖ μέσα, πιθανῶς ἡ θυρωρός. Ἂν ἀφυπνίζετο, θὰ τὴν ἀπεστόμωνεν εὔκολα. Εἶχε πολὺ προχωρήσει, ὥστε δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τῷ ἐχρειάζοντο χρήματα ἀντὶ πάσης θυσίας· ἂν δὲν εὕρισκεν ἐντὸς τῶν ἐπίπλων, ἦτο ἀποφασισμένος νὰ παραλάβῃ σκεύη, ροῦχα, ὅ,τι εὕρισκεν. Ἀφοῦ ἐπί τινας στιγμὰς ἐδίστασεν, εἶπε:

— Τόσον τὸ χειρότερον! δὲν ὀπισθοχωρῶ.

Καὶ ἐξήγαγεν ἐγχειρίδιον ἐξ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ λεπὶς ἀνοίγει καὶ στερεοῦται διὰ δακτυλίου. Ἀνῆψε πάλιν τὸ κηρίον καὶ προυχώρησεν ἀκροποδητεὶ εἰς τὸν θάλαμον, φοβούμενος μὴ προξενήσῃ κρότον. Προυχώρησε πρὸς τὴν κλίνην ἔκπληκτος καὶ μετὰ θαυμασμοῦ βλέπων μειδιῶσαν τὴν κοιμωμένην Ἐλίζαν.

Ἐπλησίασε τὸ φῶς τοῦ κηρίου πρὸς τὸ πρόσωπόν της καὶ εἶπε:

— Ὦ! τί ὡραία νέα!

Ἐσκέπτετο τί νὰ πράξῃ. Ἐροβεττο μήπως εἰς πᾶν κίνημα ἀφυπνίσῃ τὴν νεάνιδα, καὶ ἐν ταὐτῷ ἐπείγετο νὰ τελειώσῃ.

Ἔκυψε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀκροασθῇ τὴν ἀναπνοήν της. Ἦτο αὐτὴ κανονικωτάτη.

Ἔφερε τὸ κηρίον πλησίον τῶν ὀφθαλμῶν της, οὐδεὶς τῶν μυώνων τοῦ προσώπου ἐταράχθη. Ἐκοιμᾶτο μειδιῶσα πάντοτε πρὸς τὸ κηλοῦν αὐτὴν ὄνειρον. Τότε ἀπέθηκε τὸ ἐγχειρίδιον ἐπὶ τοῦ μικροῦ ἐπίπλου καὶ κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης.

Βεβαιότατος πλέον ὅτι ἦτο μόνος ἐπιτηδείως λίαν ἀπέσπασε διὰ τῆς λεπίδος τοῦ ἐγχειριδίου του τὸν κηρὸν τῶν σφραγίδων καὶ ἤνοιξε τὸ ἔπιπλον.

Καθὼς τὸ ἤνοιγεν ἔτριζεν. Παρετήρησεν εὐθὺς πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἀνήγειρε τὰ παραπετάσματα.

Ἡ νεᾶνις ἐκοιμᾶτο γαλήνιος.

Καθησυχάσας ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ ἐντὸς τοῦ ἐπίπλου. Εὑρὼν μικρὸν χαρτοφυλάκιον, τὸ ἤνοιξεν· περιεῖχε τοῦτο δέκα μετοχὰς ὀνομαστικὰς καὶ τρία γραμμάτια τῶν χιλίων φράγκων. Ἔλαβε τὰ γραμμάτια. Ἐντὸς μικρᾶς πυξίδος εὗρεν εἴκοσι περίπου λουδοβίκια ἄτινα ἔχωσεν ἐπίσης εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἄλλο τι δὲν εὗρεν εἰμὴ ἔγγραφα πολλά, τὴν προσοχήν του ὅμως ἐφείλκυσεν ὀγκώδης φάκελλος προσδεδεμένος διὰ ταινίας καὶ φέρων ὡς ἐπιγραφὴν τὴν λέξιν «Χαρά». Τὸν ἤνοιξεν ἐλπίζων νὰ εὕρῃ χρήματα καὶ εὗρεν ἀπεναντίας ἐπιστολάς· ἠσθάνετο νὰ τὰς βάλῃ πάλιν εἰς τὴν θέσιν των, ὅτε τὸ βλέμμα του ἔπεσεν ἐπί τινος ὑπογραφῆς, καὶ μόλις ἐδυνήθη νὰ καταπνίξῃ κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Ἄ!... αὐτὸ εἶνε περίεργον!.. Ἡ Λὼρηλία!.. Θὰ ἦτο νοστιμώτατον.

Ἀνέγνωσε μίαν τῶν ἐπιστολῶν καὶ μετὰ ἀλλοκότου γέλωτος εἶπεν:

— Αὐτὰς θὰ τὰς φυλάξω!... Μὲ αὐτὰς θὰ κάμω τὴν δουλειά μου! ..

Ἔπειτα προσήρμοσε πάλιν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτηδειότητος

τὰς σφραγῖδας, τούτων δὲ γενομένων παρετήρησε τὴν νεάνιδα καὶ ἐψιθύρισεν...

— Περίεργον! ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ἰδίαν φυσιογνωμίαν!

Ἔκυψε διὰ νὰ παρατηρήσῃ κάλλιον, ἀλλ' ὀλισθήσας ἔπεσε σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς κοιμωμένης νέας. Ἔντρομος ἀνεγέρθη εὐθὺς καὶ ἥρπασε τὸ ἐγχειριδιόν του, ἕτοιμος ἐν ἀνάγκῃ νὰ καταπνίξῃ εἰς τὸν λάρυγγά της τὴν κραυγήν, ἣν θὰ ἐξέβαλλεν ἐκείνη ζητοῦσα βοήθειαν.

Ἀλλ' ὡς νὰ μὴ ἠτθάνθη ποσῶς τὴν σύγκρουσιν ἡ νεᾶνις ἐξηκολούθει νὰ κοιμᾶται μειδιῶσα. Ὁ Ἰούλιος ἔστατο ἔκθαμβος· προὐχώρησε μετ' ὀλίγον, ἔλαβε τὸν βραχίονά της, τὸν ἄφηκε νὰ καταπέσῃ καὶ ὁ βραχίων κατέπεσεν ἄβρανὴς χωρὶς τὸ πρόσωπόν της νὰ ταραχθῇ.

— Τί εἶν' αὐτό; μήπως ἀπέθανεν; εἶπεν.

Ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλήν της εἰς τὴν κόμην της· ἡ νεᾶνις ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν· ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί της δὲν ἀνέχθησαν καὶ τὸ μειδίαμά της ἔμεινεν ἀναλλοίωτον. Ὁ Ἰούλιος τὴν παρετήρησε πάλιν ἐπί τινας στιγμὰς ἐκστατικὸς λέγων:

— Παράξενον πρᾶγμα! Φλίνεται ὡτὰν νεκρὰ καὶ εἶναι ζωντανή. Ποτέ μου δὲν εἶδα παρόμοιο πρᾶγμα!...

Ἡσυχος ἤγειρε τὸ σκέπασμα καὶ τὸ ἔρριψε πρὸς τοὺς πόδας της· ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἡ νεᾶνις ἔζη πραγματικῶς. Ἐπίθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ἠσθάνθη ὅτι ἔπαλλε τακτικῶς. Ἐξεπλάγη εἰς ἄκρον· περιέφερε τὸ βλέμμα πέριξ αὐτοῦ καὶ εἶδε τὸ συρτάριον τοῦ μικροῦ ἐπίπλου ἀνοικτόν· εἶδεν ἐντὸς αὐτοῦ τὴν θήκην μὲ τὰς παστιλλίας· ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν αὐτῆς καὶ εἶπεν ἀμέσως γελῶν:

— Ἄ!... τώρα ἐξηγῶ κάλλιστα τὸ πρᾶγμα· ἤθελε νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ ἰδῇ καὶ ὡραῖα ὄνειρα!... Ἀλλ' ἐπῆρε μεγάλην δόσιν ἴσως!...

Καὶ ἐπιθεὶς πάλιν τὴν χεῖρα εἰς τὸ στῆθός της μεθ' ἡσσονος προφυλάξεως, ἐπανέλαβε μετ' γέλωτος ἀσέμνου:

— Πολὺ ὡραῖα... ἐξαίρεται!... Θὰ ἰδῇς ὡραῖα ὄνειρα... Θὰ σὲ κάμω νὰ τὰ ἰδῇς, μικρά μου! Μὰ αὐτὸ εἶνε μυθιστόρημα!... νὰ εὕρω χρήματα καὶ ἔρωτα μαζῆ.

Καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτα, οἱ ὀφθαλμοί του ἤστραπτον ὑγροί· τὰ χείλη του ἐξωγκοῦντο προέχοντα ἐκ τῆς γεννωμένης ἐντὸς αὐτοῦ ἐπιθυμίας. Ἐθέπων αὐτὴν γυμνὴν, ἔκυψε καὶ τὴν ἠπάσθη ἀπανειλημμένως, ὅτε δὲ τὰ χείλη του προσέψαυσαν τὰ χείλη της, τῷ ἐφάνη ὅτι ἡ νεᾶνις τῷ ἀνταπέδωκε τὸν ἀσπασμόν.

Ἡ Ἐλίζα ὠνειρεύετο.

Ἔστη παρατηρῶν καὶ θαυμάζων αὐτήν, διότι ἡ εὐλογιοκομμένη ἦτο ὡραιοτάτη ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λευκῶν σινδόνων, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μὲ τὴν πλουσίαν λελυμένην κόμην. Ὁ Ἰούλιο, κατέτρωγεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος.

Ἡ δευτέρα καὶ ἡμίσεια μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἤχησε.

— Μόλις μοῦ μένει ὀλίγος καιρὸς νὰ κατακλιθῶ σιμὰ εἰς τὴν ἀγαπημένην μου, εἶπεν ὁ ἄθλιος. Ἂς μὴ χρονοτριβῶμεν λοιπόν.. Καὶ ἐξεδύθη ἐν τάχει, γελῶν καὶ λέγων ἐν ταὐτῷ μετὰ κυνισμοῦ.

— Ἀναμφιβόλως ἔχω καλὴν τύχην... Ἡδρα δουλειὰ εὔκολη, ἕνα καλὸν ποσόν... μίαν εὔμορφην νέαν καὶ ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τοῦ μυστηρίου!... Μοῦ φαίνεται ὡς νὰ λαμβάνω μέρος εἰς καμμίαν φαντασιώδη παράστασιν. Πόσα ἐπῆρα, κανεὶς δὲν εἰξεύρει καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μοῦ τὰ ζητήσῃ· τὰς μετοχὰς ὁποῦ ἦσαν ὀνομαστικαὶ τὰς ἄφησα.

— Θὰ ἦτο κινδυνώδες νὰ τὰς ἐκποιήσω μάλιστα ἀφοῦ Ὀλ τὰς εὕρουν εἰς τὴν θέσιν των, δὲν Ὀλ ὑποπτεύσουν ὅτι ἐγγίχθη τίποτα ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. Αἱ ἐπιστολαὶ.. αὐταὶ εἶνε ἐρωτικὴ ἐπιθύμησις, ἀνάμνησις τῆς νιότητος... κανεὶς δὲν εἰξεύρει ἂν ὑπῆρ-

χον.. Τέλος πάντων εὗρηκα καὶ ἔρωτα, ἔρωτα μὲ τριπλὸ μανδύλι δεμένο εἰς τὰ μάτια του! καὶ αὐτὸ τὸ κέρδος τὸ γνωρίζω ἐγὼ μόνος...

Καὶ κατεκλίθη λέγων:

— Κάμε ὀλίγον τόπον, κορίτσι μου, εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τόσον σὲ ἀγαπᾷ...

— Χωρὶς δὲ νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ τὴν ἤγειρεν διὰ τῶν βραχιόνων ὡς παιδίον καὶ τὴν ἀπέθηκε ὀλίγον τι ἀποτέρω ἐπὶ τῆς κλίνης.

Κατόπιν λαβὼν τὸ ἐγχειρίδιον ἔκρυψεν αὐτὸ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον λέγων:

— Πρέπει νὰ ἔχωμεν φρόχειρον ἀπάντησιν νὰ δώσωμεν εἰς ὅποιον θελήσῃ ν' ἀνακατευθῇ εἰς αὐτὴν τὴν δουλειά, ὅπου δὲν τὸν ἐνδιαφέρει.

Καὶ ἔσυρε τὴν νεκρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας του ψιθυρίζων:

— Τί ἄγγελος εἶσαι! ὀνειρεύεσαι βράστην ἢ σούζυγον! Γυναῖκα ἡ ὁποία δὲν ὁμιλεῖ! ἆχ, πόσον σὲ ἀγαπῶ ἔτσι!...

Διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰσήρχετο εἰς τὸν θάλαμον τὸ ἄρωμα τῶν ἠνθισμένων δένδρων καὶ ἠκούετο τὸ μελῳδικὸν ᾄσμα τῆς ἀηδόνος... Ἦτο ὡραία θερινὴ νύξ..

Ἦτο ἀργά, ὥρα δεκάτη περίπου, ὅτε ἡ Ἐλίζα ἀφυπνίσθη, μὲ τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν. Ἐκάθησε ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ παρετήρησε πέριξ αὐτῆς μὴ δυναμένη νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὑρίσκετο.

Μετ' ὀλίγον ἀνεμνήσθη τὰ πάντα· ἐνεθυμήθη τὰ ὀνειρά της καὶ ἐρύθημα αἰσχύνης ἀνῆλθεν εἰς τὴν μορφήν της.

Ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν χαύνωσιν τὴν κόπωσιν, τὴν ἀδιαθεσίαν ὑφ' ἧς κατεῖχετο.

Μόνη ἐντὸς τοῦ θαλάμου στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς της ἐνεθυμήθη μετὰ πόσου κόπου ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καὶ πῶς ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ναρκωτι-

κόν, τὸ ὁποῖον ἐμοῦ μὲ τὸν ὕπνον τῇ ἐπέφερε καὶ ὄνειρα μυστικά, δι' ἃ ἠχύνετο.

Τέλος ἠγέρθη καὶ ἐνεδύθη ἐπιδιδοῦσα τὴν ἀλλόκοτον διάθεσίν της εἰς τὸν κόπωσιν καὶ εἰς τὸ νωχρωτικόν. Ἀκατασπάστως κατεθελγομένη ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τοῦ ὀνείρου της ἐνεθυμήθη, ὅτι καθ' ὕπνους τῇ ἐφάνη, ὅτι παρεδόθη εἰς ἕνα ἄνδρα, ὅτι ἐφθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς αὐτὸν ἄνευ ἰσχύος, ἄνευ θελήσεως, ἀβρανής, ἀναίσθητος, ἀλλ' εὐτυχὴς διὰ τὰς θωπείας καὶ τοὺς ἀσπασμούς του. Καὶ ἐπανέβλεπε τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον τοῦ ὀνείρου της· ἦτο ὁ ἀπυθανὼν ὅστις ἐξήρχετο τοῦ τάφου του διὰ νὰ ᾖ ἐλθῃ μίαν νύκτα πλησίον της, εἰς τὴν κλίνην της. Ἐφριξε ἐνθυμουμένη ταῦτα. Ἦτο φρικτὸν καὶ νὰ τὸ ὀνειρευθῇ!

Ἀνεσκίρτησεν ἀκούσασα τὴν θύραν της κραυσμένην· παρετήρησεν ἐν τάχει τὴν μορφήν της ἐντὸς τοῦ κατόπτρου, διώρθωσε τὴν ἀταξίαν τῆς κόμης της καὶ ἔβραμε ν' ἀνοίξῃ. Ἦτο ἡ θυρωρὸς ἥτις ἤρχετο νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ, ἀνήσυχος διότι δὲν τὴν εἶχεν ἴδῃ κατερχομένην, καὶ διὰ νὰ τῇ παραδώσῃ φάκελλον ἐξ ἐγγράφων ἐπὶ χαρτοσήμου παραδοθέντα πρὸς αὐτήν.

Ἡ Ἐλίζα κουρασμένη ἐβάδιζε μετὰ κόπου. Εἶπαν εἰς τὴν θυρωρόν, ὅτι δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ κατέλθῃ καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τῇ φέρῃ ἐπάνω τὸ πρόγευμα.

— Ἠθέλετε νὰ κάμετε τὴν γενναίαν χθὲς τὸ βράδυ, παρετήρησεν ἡ θυρωρός, ἀλλὰ θὰ σᾶς ἔπιασε μεγάλος φόβος.

— Ὄχι· ἐκοιμήθην καλά· μόλις τώρα ἐξύπνησα.

— Ἀπὸ τὴν ὄψιν σας φαίνεσθε πολὺ κοπιασμένη.

Ἡ Ἐλίζα ἐρυθρίασεν, εὑρίσκουσα λίαν ὀξυλόρας τὰς παρατηρήσεις τῆς θυρωροῦ. Ὅταν ἐξῆλθεν αὕτη ἡ νεᾶνις ἐξήτασε τὴν μορφήν της ἐντὸς τοῦ κατόπτρου· ὅσα τῇ εἶπεν ἡ θυρωρὸς ἦσαν ἀληθῆ. Ἡ μορφή της ἐξέφραζε μεγάλην κόπωσιν. Οἱ ὀφθαλμοί της ἦσαν χαῦνοι, περιβαλλόμενοι ὑπὸ κυκνῆς ζώνης. Ἐφριξε καὶ ὡρκίσθη νὰ μὴ κάμῃ εἰς τὸ ἑξῆς χρῆσιν τοῦ ναρκωτικοῦ ἐκείνου ἔστω καὶ ἂν ὤφειλε νὰ μείνῃ ἄγρυπνος ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναγνώσῃ τὰ ἐγχειρισθέντα πρὸς αὐτὴν ἔγγραφα καὶ ἐκ τῶν πρώτων γραμμῶν ἃς ἀνέγνωσεν ἐξεπλάγη ἰδοῦσα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐξουσιοδοτήσεως αὐτῆς ὅπως λάβῃ κατοχὴν τῆς κληρονομίας τοῦ Ἀριστείδου Δεφάρζ.

Πῶς, ἐσκέπτετο, μετὰ τὴν φοβερὰν σκηνὴν τὴν συμβᾶσαν κατὰ τὴν προτεραίαν ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταλλὶ δὲν ἐπέφερε προσκόμματα εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐπέσπευδεν!... Τοῦτο ἦτο λίαν παράδοξον. Ἠγέρθη διὰ νὰ μεταβῇ πάλιν πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ν' ἀναγνώσῃ ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐκάθησε λέγουσα:

— Θεέ μου! πόσο εἶμαι κουρασμένη! τὰ γονατά μου τρέμουν.

Καὶ τὸ χαρτόσημον τότε τῇ ἐνεθύμησε τὸν γηραιὸν δικαστὴν καὶ τὴν ἀσελγῆ αὐτοῦ πρόπειραν εἰς ἣν ὀλίγον ἔλειψε νὰ ὑποκύψῃ καὶ τὴν ἀπηλπισμένην αὐτῆς ἀντίστασιν. Ἐξ αὐτοῦ ἤρχισε νὰ ἐξηγῇ τὴν κατάστασίν της· ἡ παράδοξος κόπωσις, ἣν ᾐσθάνετο, προῆλθεν ἐκ τῆς ταραχῆς ἐκείνης καὶ ηὐξήθη τὴν νύκτα ἕνεκα τῶν ἡδυπαθῶν ὀνείρων της.

Ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐκ νέου. Ἠγέρθη καὶ ἤνοιξεν αὐτήν. Ἦτο ἡ θυρωρὸς ὀδηγοῦσα τέσσαρας κυρίους ἥτις τῇ εἶπε φαιδρῶς. — Δεσποινὶς εἶνε ὁ κ. εἰρηνοδίκης ὅστις ἔρχεται διὰ τὴν ἀποσφράγισιν.

Ἡ Ἐλίζα ἠπόρει εἰς ἄκρον. Ὁ εἰρηνοδίκης ἐξήγησε πρὸς αὐτὴν ὅτι ἡ παρουσία τῶν συναδελφούντων αὐτὸν ἦτο ἀναγκαία διότι ὤφειλε νὰ συνταχθῇ ἀκριβὴς κατάλογος ὅπως ἐξακριβωθῶσι τὰ περιερχόμενα εἰς τὸ δημόσιον δικαιώματα ἐκ τῆς κληρονομίας. Προσέθηκεν ὅτι χάρις εἰς ἰδιαιτέρας συστάσεις, αἱ διατυπώσεις θὰ διεξήγοντο ταχέως καὶ ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἐλάμβανεν ὁριστικὴν κατοχὴν τοῦ ἀνήκοντος αὐτῇ... Ἀφῃρέθησαν αἱ σφραγῖδες τῶν ἐντῇ αἰθούσῃ ἐπίπλων· εἶτα προέβησαν καὶ εἰς τὴν ἀποσφράγισιν

τῶν ἐν τῷ θαλάμῳ· τὸ μικρὸν ἔπιπλον, περὶ οὗ κυρίως ἐνδιεφέρετο ἡ νεᾶνις, ἀπεσφραγίσθη τελευταῖον.

Ὅτε ἔρθασε τέλος ἡ σειρά του, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι αἱ σφραγῖδες ἦσαν σῶαι καὶ ἀλύμαντοι, ἠγέιρετο ἡ ἀποσφράγισις αὐτοῦ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὅμως ἑτοιμάζοντο νὰ τὸ ἀνοίξωσιν, εἷς τῶν συνοδευόντων τὸν εἰρηνοδίκην ἀνδρῶν εἶπε :

— Κύριε εἰρηνοδίκη, ὅπως σᾶς ἐγνωστοποιήσαμεν καὶ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 939 λέγοντος :

«Ἐὰν εὑρεθῶσιν ἐγγεγραμμέναι σχέσεις μὲ τὴν κληρονομίαν καὶ ζητηθῶσι παρὰ τρίτων, παραδίδονται ταῦτα εἰς οὓς ἀνήκουσι κλπ.»

— Ζητοῦμεν νὰ μᾶς παραδοθῇ δέσμη ἐπιστολῶν κεκλεισμένη ἐντὸς φακέλλου, φέροντος ὡς ἐπιγραφὴν τὴν λέξιν: Χαρά.

— Καὶ ἐπὶ τίνι τίτλῳ τὰς ζητεῖτε, κύριε; ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ αἰτῶν, ἡ ἐντολή μου περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ ὑποβάλω αὐτὴν τὴν αἴτησιν· θὰ τὴν δικαιολογήσωμεν κατόπιν, ὅταν ἁρμόσῃ.

— Δεσποινίς, προσέθηκεν ὁ εἰρηνοδίκης, θὰ παραλάβωμεν τὴν δέσμην ταύτην, θὰ τὴν σφραγίσωμεν καὶ θὰ τὴν ὑποβάλωμεν εἰς τὸ πρωτοδικεῖον.

— Ἀλλά, κύριε, ἔχω ἐπιστολὴν διὰ τῆς ὁποίας ὁ ἀποθανὼν μοὶ συνιστᾷ αὐτὸν τὸν φάκελλον καὶ μοὶ λέγει τί πρέπει νὰ πράξω.

— Θὰ ἀναφερθῆτε εἰς τὸ δικαστήριον καὶ θ' ἀποκρούσητε τὴν αἴτησιν τοῦ ὑποβαλόντος τὴν αἴτησιν.

Ἡ Ἐλίζα ἐφέρθη ἐκπληκτικῶς ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ἐσιώπησεν. Ἤνοιξεν τὸ ἔπιπλον. Ὁ εἰρηνοδίκης εὗρε κατὰ πρῶτον τὰς μετοχὰς καὶ τὰς ἐπέδειξε δηλώσας τὴν ἀξίαν των. Εἶτα εὗρε τὸν φάκελλον καὶ ἔδειξε τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιγραφομένην λέξιν: Χαρά. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐλίζα καὶ ὁ παριστάμενος αὐτῇ ἄγνωστος ἀρκέσαν ταυτοχρόνως τὴν αὐτὴν κραυγὴν ἐκπλήξεως παρατηρήσαντες, ὅτι ὁ φάκελλος ἦτο κενός.

Ἡ νεᾶνις εὐκόλως ἐξήγησε τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἐπιστολῶν, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ὅστις εἶχεν ἐντολὴν νὰ τὰς ἀπαιτήσῃ ἐφάνη ἀπορῶν διὰ τὸ πρᾶγμα καὶ εἶπεν εἰς τὸν εἰρηνοδίκην.

— Κύριε, ἐσπεύσαμεν ἴσως πολὺ εἰς τὴν ἀποσφράγισιν. Ἐπιμελεστέρα ἐξέτασις τῶν σφραγίδων θὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ἴσως τὴν ἀνεξήγητον αὐτὴν ἐξαφάνισιν.

— Αἱ σφραγῖδες, κύριε, ἀφῃρέθησαν εὐτυχῶς χωρὶς νὰ θραυσθῶσιν, ἀπήντησεν ὁ εἰρηνοδίκης, καὶ δύνασθε κάλλιστα νὰ βεβαιωθῆτε καὶ τώρα ὅτι ἦσαν σῶαι καὶ ἀλύμαντοι.

Ὁ ἄγνωστος ἐφόρεσε τὸ δίοπτρόν του καὶ παρετήρησεν ἐπιστεμένως τὸν κηρόν. Ἡ Ἐλίζα ἥτις μόλις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐνόησε τὸ διατρέχοντα, ἀνέκραξεν:

— Κύριε, ἐγὼ ἤμην ὁ θεματοφύλαξ καὶ μὲ ὅλον τὸν φόβον τὸν ὁποῖον ἤσθανόμην νὰ κατοικήσω εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποθανόντος, ἐν τούτοις ἀπεφάσισα νὰ τὸ πράξω, διὰ νὰ εἶμαι βεβαία καὶ ἀσφαλής... Εἶχον συμφέρον περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον νὰ λάβω αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς καὶ δικαιοῦμαι νὰ εὕρω ἐγώ, κύριε περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους παρέδοξον τὴν ἐξαφάνισίν των.

— Ἔχετε τὸ δικαίωμα, δεσποινίς, νὰ ζητήσητε νὰ γείνῃ μνεία τῆς ἀπωλείας ταύτης εἰς τὰ πρακτικά. Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ βεβαιωθῶμεν καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς ἀπωλείας των.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησεν, κατεπλήκτος οὖσα καὶ τεθλιμμένη. Ὁ ἄγνωστος ἀπῄτησε νὰ γείνῃ μνεία τοῦ γεγονότος εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ ἀφοῦ ἐγένετο λεπτομερεστάτη ἔρευνα εἰς τὰ ἄλλα ἔπιπλα, ἀπεσύρθη. Τότε ἡ νεᾶνις εἶπε πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην προσκαλέσαντα αὐτὴν νὰ ὑπογράψῃ τὸ πρακτικόν.

— Κύριε, ἐπιμένω νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν σπουδαιότητα τὴν ὁποίαν ἔχουν δι' ἐμὲ αὐτὴν αἱ ἐπιστολαὶ αὗται. Ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς ὡς εἰς δικαστήν.

Καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου της τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἀμ-

στείδου, εἰς ἣν εἶχε προσθέσει ἐκ μνήμης τὸ ἀποσπασθὲν ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ της τεμάχιον. Ἀνέγνωσεν ἐπί τινας στιγμὰς ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἶτα ῥθάσασα εἰς τὸ μέρος ὅπερ ἀνεζήτει, ἀνέγνωσεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ:

«Φιλτάτη μου Ἐλέα, σὺ μόνη γνωρίζεις ποῦ κρύπτω τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας μοὶ φέρεις· πρέπει νὰ τὰς λάβῃς καὶ νὰ τὰς παραδώσῃς εἰς τὴν ἀδελφήν σου εἰς οἵαν κατάστασιν εὑρίσκονται, τοὐτέστι κεκλεισμέναι ἐντὸς φακέλλου φέροντος ὡς ἐπιγραφὴν τὴν λέξιν «χαρά».

Καὶ διέγνωσε τὴν ἀνάγνωσιν ἵνα εἴπῃ:

— Ἐδῶ εὑρίσκονται μερικὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα θέλω νὰ παρασιωπήσω.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν.

«Ἐνδέχεται εὐθὺς ὡς μάθῃ τὴν εἴδησιν τοῦ θανάτου μου ὁ κ. δὲ Μαρσὺ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ ἀναζητῶν τὰ ἔγγραφά μου νὰ ἐρευνήσῃ εἰς τὸ ἔπιπλον τὸ ὁποῖον γνωρίζεις. Τοῦτο προβλέπων θέλω νὰ ἐμποδίσω. Τὸ νόημα ἐξ οὗ πάσχω εἶνε τοιοῦτον, ὥστε δυνατὸν ν' ἀποθάνω καὶ ἐκτὸς τῆς οἰκίας μου. Ἐν τοιαύτῃ περιστάσει θὰ ἤρχετο ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ νὰ σφραγίσῃ τὰ ἔπιπλά μου, καὶ ἐπειδὴ πρέπει ἀναπεφευγότως νὰ μὴ ἀνοιχθῇ τὸ γνωστόν σοι ἔπιπλον, σοὶ τὸ δωροῦμαι διὰ τῆς διαθήκης... Μοὶ ἐχρειάζετο πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἓν ἄτομον εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν καὶ διὰ τοῦτο ἐξέλεξα σέ.»

Ἐννοεῖτε λοιπὸν τώρα, κ. εἰρηνοδίκη, τὴν σπουδαιότητα τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν

— Αὐτὸ τὸ γράμμα τὸ ὁποῖον μοὶ ἀνεγνώσατε ἦτο συνημμένον εἰς τὴν διαθήκην;

— Ὄχι, κύριε κατ' ἐντολὴν τοῦ ἀποθανόντος μοὶ ἐνεχειρίσθη τὴν ἰδίαν ἡμέραν τοῦ θανάτου του ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου του.

— Φέρει ὑπογραφήν;

— Μάλιστα, κύριε.

— Εἶνε ἰδιόγραφον;

Ἡ Ἐλίζα τὸν προσέβλεψε κεχηνυῖα, μὴ ἐννοοῦσα. Ἐννοήσας ὁ δικαστὴς τὴν ἀπορίαν της ἐπανέλαβεν:

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, αὐτὴ ἡ σύστασις ἐγράφη διὰ τῆς ἰδίας του χειρός;

— Μάλιστα, κύριε, ἐξ ὁλοκλήρου.

— Τότε ἰσοδυναμεῖ μὲ διαθήκην καὶ ἔχετε πλήρες δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσητε ὅπως παραδοθῶσιν εἰς ὑμᾶς αἱ ἐπιστολαὶ περὶ ὧν πρόκειται, ἐὰν εὑρεθῶσιν.

— Καὶ τί πρέπει νὰ πράξω·

— Νὰ ὑποβάλητε ἀναφορὰν εἰς τὸν εἰσαγγελέα. Τὴν ἀναφορὰν ταύτην θὰ τὴν συστήσω καὶ ἐγώ. Ἐκθέσατε εἰς αὐτὴν τὰ γεγονότα, ὅτι σπουδαῖα ἔγγραφα ὑπεξηρέθησαν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀποβιώσαντος καὶ ζητήσατε νὰ καταδιωχθῶσιν οἱ ἐνεργήσαντες τὴν πρᾶξιν ταύτην καὶ νὰ ἐξαναγκασθῶσιν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐγγράφων.

— Ηολὺ καλά, κύριε.

— Τώρα, δεσποινίς, εἶνε ὡς νὰ εἶσθε εἰς τὴν κατοικίαν σας. Πράξετε ὅ,τι θέλετε· εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας. Σᾶς συμβουλεύω ὅμως νὰ ἐξετάσητε πρότερον καλῶς εἰς τὰ διάφορα ἔπιπλα. Πιθανὸν ὁ κ. Δερὰρζ νὰ ἐτοποθέτησεν ἀλλαχοῦ τὴν ἀλληλογραφίαν τὴν ὁποίαν ζητεῖτε.

— Ἔχετε δίκαιον κύριε, θὰ τακτοποιήσω πρῶτον καὶ κατόπιν θὰ ἐνεργήσω.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ ἀνακοινώσητε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν σας.

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ εἰρηνοδίκης καὶ οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν

τοῦ καθήκοντός των ἀπῆλθον καὶ ἡ νεᾶνις ἔμεινε μόνη. Ἦτο λίαν ἀνήσυχος ἕνεκα τῆς ἐξαφανίσεως τῶν ἐπιστολῶν.

Παρετήρει περὶ αὐτὴν, ἔβλεπε τὰ ἔπιπλα ἀκόμη ἀνοικτὰ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν καὶ ἐσκέφθη, ὅτι πιθανὸν ἦτο ν' ἀνεύρῃ τὰς ζητουμένας ἐπιστολὰς εἰς κανὲν ἐξ αὐτῶν.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο περίεργος, τὴν ηὐχαρίστει δὲ ὁ λογισμός, ὅτι θὰ ἠδύνατο ἐν ἀνέσει κατὰ μόνας νὰ ἐρευνήσῃ καὶ ν' ἀναγνώσῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα. Ἄλλως τε ἠσθάνετο ἐνδόμυχον χαρὰν καὶ παρηγορίαν, ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὴν ἰδικήν της κατοικίαν πλέον, ὅτι εἶχε καὶ αὐτὴ κατοικίαν! παρετήρει τὴν δέσμην τῶν μετοχῶν αἵτινες διὰ τὴν πτωχὴν αὐτὴν νεάνιδα ἦτο περιουσία· ἀκολούθως παρετήρει μικρὸν σακκίδιον πλῆρες χρυσῶν νομισμάτων, ὅπερ ὁ Ἰούλιος δὲν εἶχεν ἴδῃ, ὡς εὑρισκόμενον ὑπὸ τὰ ἔγγραφα. Ἐμέτρει τὰ ἐν αὐτῷ περιεχόμενα τριάκοντα περίπου λουδοβίκια καὶ τῇ ἐφαίνοντο ποσὸν ὑπέρογκον. Ἡ Εὐλογιοκομμένη ἦτο πλουσία! Εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὅτι εἶχε καιρὸν νὰ ἐρευνήσῃ οὖσα κατὰ βάθος σύμφωνος μὲ τὸν εἰρηνοδίκην καὶ βεβαίᾳ, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ εἶχον τεθῇ εἰς κάποιον ἄλλο μέρος καὶ θὰ τὰς εὕρισκε ἀφοῦ ἤθελε τακτοποιήσει τὰ δωμάτια ἅτινα πλέον ἀπετέλουν τὴν κατοικίαν της. Καταβεβλημένη ἐκ τῶν φοβερῶν ἐντυπώσεων τῆς προτεραίας, ἐκ τῆς φευκώδους νυκτὸς ἣν διῆλθεν, ἀλλ' ἀναζωογονουμένη ἐκ τοῦ φαιδροῦ ἡλίου, ἐκ τῆς περατώσεως τῶν ὑποθέσεών της, ἔχουσα δὲ καὶ χρήματα εἰς τὰς χεῖράς της ᾐσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον ἐφ' ἁμάξης. Ἄλλως τε εἶχεν ἀνάγκην ν' ἀγοράσῃ ἄλλα φορέματα διὰ νὰ ἐνδυθῇ εὐπρεπέστερον. Καὶ μετὰ τὴν σκέψιν ταύτην ἠσχολήθη περὶ τὸν πενιχρὸν καλλωπισμόν της, χαίρουσα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ, ὅτι μετ' ὀλίγον θ' ἀπέκτα καλλίτερον, ὅτε αἴφνης ἤκουσε τὴν θύραν κρουομένην. Πορευθεῖσα ἤνοιξε καὶ ἐξεπλάγη ἰδοῦσα εἰσερχόμενον ἕνα ἀστυνόμον φέροντα τὴν ταινίαν τῆς τιμῆς καὶ συνοδευόμενον ὑπὸ δύο κλητήρων. Παρετήρει περιέργως καὶ μὲ ἀπορίαν τὸν ἀστυνόμον, ὅστις τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον:

— Εἶσθε ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα Βωτέλ;

— Μάλιστα, κύριε.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα λέγων·

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς συλλαμβάνω.

Ἔντρομος ἡ Ἐλίζα ὠπισθοδρόμησε ἐκφυγοῦσα τῶν χειρῶν του.

— Ἀφήσατέ με! εἰξεύρω ποῖος σᾶς στέλλει! ἀνέκραξε ἐνθυμηθεῖσα τὰς ἀπειλὰς τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί· ἀλλ' ἐμὲ δὲν μὲ συλλαμβάνουν εὔκολα!...

— Κακὰ κάμνετε, δεσποινίς, ν' ἀνθίστασθε, διότι ἔχω ρητὰς διαταγάς.

— Ἀλλὰ δὲν ἔπραξα τίποτε! ἀνέκραξεν.

— Κατηγορεῖσθε, ὅτι ἐνῷ εἶσθε θυματοφύλαξ διαρρήξατε τὰς σφραγῖδας διὰ νὰ οἰκειοποιηθῆτέ τινα ἔγγραφα.

— Εἶνε ψεῦδος, κύριε...

Καὶ ἡ Ἐλίζα ἤρχισε νὰ κρυγάζῃ ζητοῦσα βοήθειαν καὶ προσπαθοῦσα νὰ καταφύγῃ ἐντὸς τοῦ θαλάμου· ἀλλ' οἱ κλητῆρες τὴν συνέλαβον.

— Ἀκούσατε, δεσποινὶς, εἶπεν ὁ ἀστυνόμος· ἂν ἡ κατηγορία εἶνε ψευδής, θὰ δικαιολογηθῆτε· σᾶς παρακαλῶ ὅμως, πρὸς τὸ συμφέρον σας νὰ μὴ μᾶς ἀναγκάσητε νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαια μέσα.

— Ὄχι, ὄχι! εἶσθε ἄθλιοι!... εἶσθε συνένοχοί του!.. δὲν θὰ μὲ συλλάβετε!

Οἱ δύο κλητῆρες ἐκράτουν αὐτὴν καλῶς καὶ ἀφοῦ ἔνευσε πρὸς αὐτοὺς ὁ ἀστυνόμος, τὴν παρέσυρον. Ὁ πόνος, ἡ αἰσχύνη ἔπνιγον τὴν ταλαίπωρον νεάνιδα, ἥτις ματαίως προσεπάθει νὰ κραυγάσῃ· ἡ φωνή της ἐσβέννετο εἰς τὰ χείλη της· το αἷμα συνέρρεεν εἰς τὴν κεφαλήν της καὶ τὸ πρόσωπόν της ἦτο πορφυροῦν.

Ἐπειδὴ ἤρχετο νὰ βυθίσῃ, τὴν ἔσυρον. Προσεπάθει νὰ κρατηθῇ ἐκ παντὸς ἀντικειμένου, ὅπερ συνήντα καὶ οἱ κλητῆρες τὴν ὠθοῦν βιαιότατα. Ἡ θυρωρὸς ἠθέλησε νὰ προσέλθῃ εἰς ἐπικουρίαν της, ἀλλὰ τῇ ἀπήντησαν ξηρῶς:

— Κάμε τὴ δουλειά σου καὶ φρόντισε νὰ κλείσῃς καλὰ ἐπάνω τὰ δωμάτια, διότι εἶσαι ὑπεύθυνος.

Ἡ γραῦς ἐρυθρίθη καὶ εἶπε καθ' ἑαυτήν:

— Θὰ εἶνε ὕστερα ἀπὸ ἐκείνη τὴ μυστικὴ ἀνάκρισι! Κάτι ἀτραβιδουλειὰ εἶνε στὴ μέση! Ἔπρεπε νὰ τὸ καταλάβω.

Ἡ Ἐλίζα ἀνακτήσασα κάπως τὰς δυνάμεις της, ἤρχισε πάλιν νὰ κραυγάζῃ ζητοῦσα νὰ δραπετεύσῃ.

— Φονεύσατέ με, φονεύσατέ με καλλίτερα δὲν πηγαίνω εἰς τὴν φυλακήν!

Ἦτο οἰκτρὰ ἡ θέα τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος μὲ τὰ ἱμάτια διεσχισμένα, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ παλαιούσης κατὰ τῶν παρασυρόντων αὐτὴν κλητήρων. Τὴν ἀνεβίβασαν διὰ τῆς βίας ἐπὶ τῆς ἁμαξοστοιχίας εἰς τὴν εἴσοδον ἁμάξης. Ἡ νεᾶνις ἐξέπεμψε κραυγὰς ἐξείας, ἀπηλπισμένας. Μερικοὶ διαβάται ἠθέλησαν νὰ παρέμβωσι καὶ προχωρήσαντες εἶπον:

— Δὲν κτυποῦν ἔτσι τὰς γυναῖκας!

Ἀλλ' εἷς τῶν κλητήρων, ἐνῷ ἔκλεινε τὴν θυρίδα τῆς ἁμάξης ἀπήντησε:

— Κυττάζετε τὴ δουλειά σας, μὴ θέλετε νὰ σᾶς πάρωμεν καὶ σᾶς μέσα!

Καὶ ἀπῆλθεν ἐπὶ τῆς ὕβρεως πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου. Ἡ ἅμαξα ἀνεχώρησεν.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο σχεδὸν παράφρων. Μετὰ τὸν ἀγῶνα ὃν ὑπέστη ἀνθισταμένη κατὰ τῆς αὐθαιρέτου ταύτης συλλήψεως, ἔπεσε καταβεβλημένη καὶ ἄτονος ἐντὸς τῆς ἁμάξης θρηνοῦσα, ἀπελπις, ἀναλογιζομένη καὶ ἄτονος ἐντὸς τῆς ἁμάξης θρηνοῦσα, ἀπελπις,

ἀναλογιζομένη τὴν καταστροφήν της. Ὁ ἀνὴρ καθ' οὗ ἀντέστη τὴν προτεραίαν ἐξεδικεῖτο καὶ ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ἦτο πανίσχυρος. Δὲν εἶχε καιρὸν μέσον ὅπως ὑπερασπισθῇ κατὰ τῆς γενομένης ἐναντίον της κατηγορίας, ἄλλως τε τοῦτο ἦτο περιττὸν διότι ἐννόει ὅτι τὰ γενόμενα ἦσαν πρόφασις. Ἴσως μάλιστα αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος εἶχε διενεργήσει τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐπιστολῶν. Ἀλλὰ τί θὰ ἔπραττε τώρα;... Μήπως καὶ πάλιν θὰ ὡδηγεῖτο ἐνώπιον ἐκείνου τοῦ τέρατος! Μήπως αὐτὸς ἐσκόπευεν ὅ,τι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τῆς βίας νὰ τὸ ἐπιτύχῃ ἐπὶ τῇ τιμῇ τῆς ἐλευθερίας της; Φρικίασις διέτρεξε τὸ σῶμά της μετὰ τὸν λογισμὸν τοῦτον. Δὲν ἐτόλμα νὰ λαλήσῃ οὔτε πρὸς τὸν ἀστυνόμον οὔτε πρὸς τοὺς κλητῆρας τοὺς συλλαβόντας αὐτήν, ἐκ τῶν βιαιοπραγιῶν τῶν ὁποίων ἐπόνει ἀκόμη τὸ σῶμά της. Ἐάν, ὅτε θὰ ἔφθανον ἐκεῖ ὅπου τὴν ὡδήγουν, ἔμελλον νὰ τὴν ἐξετάσωσι, Ὁὐ ἐξήγει τὰ πάντα καὶ Ὁ' ἀπεδείκνυεν εὐκόλως ὅτι ἂν αἱ ἐφραγῖδες διερρήχθησαν, τοῦτο μόνον ἐπὶ βλάβῃ ἰδικῇ της ἐγένετο, ἀφοῦ αἱ κλαπεῖσαι ἐπιστολαὶ τῇ ἀνήκον χάριν εἰδικῆς κληροδοτήσεως.

— Δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν κρατήσωσιν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ περὶ τούτου ἐζήτει νὰ πείσῃ τὸν ἐκυτόν της· μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως τὰ δάκρυά της ἔρρεον ἀφθόνως διότι τὸ μέλλον τὴν ἐξεφόβιζεν. Ἠσθάνετο ὅτι εἶχε συλληφθῇ εἰς παγίδα καὶ ὅτι οὐδεὶς τὴν ἠγάπα, οὐδεὶς τὴν ἐπροστάτευεν. Ἔβλεπεν ἑαυτὴν μόνην ἐν τῇ κοινωνίᾳ, περικυκλουμένην ὑπὸ ἐχθρῶν καὶ ἐχθρῶν ἰσχυρῶν. Καὶ προετίμα ν' ἀποθάνῃ κάλλιον παρὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν προστασίαν τοῦ γαμβροῦ της τοῦ μόνου αἰτίου τῶν παθημάτων της. Πρὸς τὴν ἀδελφήν της ἠσθάνετο μόνον περιφρόνησιν, καὶ ἦτο ἀποφασισμένη νὰ φονευθῇ κάλλιον παρὰ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀτιμους προτάσεις τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί, τοῦ μόνου ὅστις ἠδύνατο κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀποτελεσματικῶς.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο ἀγνὴ καὶ ἤθελε νὰ διαμείνῃ τοιαύτη.

Ἡ παλαίπωρος νεᾶνις ἠσθάνθη ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ὅτε εἶδε τὴν πύλην τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας ἀνοιγομένην ὅπως διέλθῃ ἡ ἅμαξα. Ἔκλαυσε πικρῶς καὶ πάλιν ἀναλογιζομένη ὅτι ἔμελλε νὰ ῥιφθῇ ἴσως εἰς τὸ κρατητήριον, τρέμουσα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ εἶχε συντρόφους κλεπτρίας καὶ γυναῖκας ἀτίμου ἐπαγγέλματος... Εὐτυχῶς ὅμως τὴν ὡδήγησαν εἰς ἰδιαίτερον κελλίον... Τὴν ἄφησαν ἐκεῖ μόνην, τότε δὲ ἔπεσεν αὕτη ἐπὶ τῆς μικρᾶς κλίνης στένουσα καὶ βλασφημοῦσα... Ἀκολούθως κατηυνάσθη καὶ μὲ τὰ ὄμματα ξηρὰ καὶ ἀπλανῆ, προσεπάθησε ν' ἀποδώσῃ ἡσυχίαν τινὰ εἰς τὸ πνεῦμά της.

Παρῆλθεν οὕτω μία ἡμέρα. Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς ἐπαύριον ἡ θύρα τοῦ κελλίου της ἠνοίχθη. Τὴν ἔλαβον ἐκ τῆς χειρός, διότι ἐφαίνετο ἐντελῶς ἄτονος καὶ ἀναίσθητος καὶ τὴν ὡδήγησαν εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου ἀνήρ τις τὴν ἐξήτασεν.

Τῇ εἶπεν ὅτι αἱ σφραγῖδες εἶχον ἐπιτηδείως ἀφαιρεθῇ καὶ τεθῇ πάλιν εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ὅτι διὰ τούτου τοῦ μέσου εἶχεν ὑπεξαιρέσει ἑτέραν διαθήκην μεταγενεστέραν, ἀναιροῦσαν τὴν πρώτην καθὼς ἐπίσης καί τινας ἐπιστολὰς ἐξ ὧν ἐνδιεφέρετο ἡ ὑπόληψις ἀγνώστου τινὸς ἀτόμου. Ἡ Ἐλίζα παρετήρει τὸν ἐξετάζοντα αὐτὴν χωρὶς ν' ἀπαντᾷ.

Προσέθηκεν οὗτος ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔρυγεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ γαμβροῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς της, οἵτινες ὑπῆρξαν τόσον ἀγαθοὶ δι' αὐτήν, δὲν εἶχε καθόλου ἡμέρα συντηρήσεως [καὶ δὲν ἠδύνατο ἄλλως πως νὰ ζήσῃ εἰμὴ διὰ τῆς κλοπῆς καὶ τῆς ἀνηθικότητος.

Τῇ εἶπεν ὅτι ἐπειδὴ οἱ συγγενεῖς ἠρνοῦντο διαρρήδην νὰ τὴν προστατεύσωσι, ἔμελλε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησε ποσῶς· ἐφαίνετο μὴ ἐννοοῦσα τί τῇ

ἔλεγον. Ἐνίοτε τὸ σῶμά της κατελαμβάνετο ὑπὸ τρόμου· ἔφερε τὴν χεῖρά της εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἔστενεν.

Ὁ ἐξετάζων αὐτὴν ἔκπληκτος διὰ τὴν σιωπήν της, παρετήρησεν αὐτὴν προσεκτικώτερον καὶ ἀνέκραξεν :

— Ἀλλ' αὐτὴ εἶνε ἀσθενής !... Τί ἔχεις ;

Καὶ τὴν προσέβλεψεν, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀπήντησεν· ὠπισθοδρόμησε μόνον μέχρι τοῦ τοίχου διὰ νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ μὴ καταπέσῃ.

Τὴν ὡδήγησαν εἰς τὸ κελλίον, ὅπου ἰατρὸς προσκληθεὶς τὴν ἐπεσκέφθη καὶ διέταξε νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ θεραπευτήριον.

Τὴν ἑπομένην πρωΐαν ἦλθε διαταγὴ εἰς τὴν διεύθυνσιν νὰ τὴν ἐλευθερώσωσιν, διότι μετὰ λεπτομερῆ ἔρευναν γενομένην ἐν τῇ κατοικίᾳ της δὲν ἀνεκαλύφθη οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἔνδειξις πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς γενομένης κατ' αὐτῆς κατηγορίας.

Τὴν ἔρευναν ταύτην εἶχεν ὡς σκοπὸν καὶ ἀφορμὴν ἡ σύλληψίς της. Ἐνόμιζον, ὅτι εἶχε κρύψει τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἤθελον νὰ ἐρευνήσωσιν ἐν ἀνέτει πρὸς ἀνεύρεσίν των· ἀλλ' ἀφοῦ ἐκ τῆς ἐρεύνης δὲν ἀνεκαλύφθη τίποτε, ἀπέλυσαν τὴν ἀτυχῆ νεάνιδα.

Ἀλλ' ἡ Ἐλίζα δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς ἐλευθερίας της, κατάκοιτος οὖσα εἰς μίαν κλίνην τοῦ θεραπευτηρίου. Εἶχεν ἀναπτυχθῇ ἐγκεφαλικὸς πυρετὸς καὶ παραλήλει. Ἡ κατάστασίς της ἦτο οἰκτρά· ἑτυραννεῖτο ὑπὸ φρικτῶν ὀπτασιῶν καὶ ἐκάλει εἰς βοήθειαν, κραυγάζουσα πρὸς μέγιστον τρόμον τῶν νοσηλευουσῶν αὐτὴν μοναχῶν:

— Εἶσαι ἀνάξιος νὰ ἔχῃς θέσιν δικαστοῦ ! εἶσαι ἄτιμος !... ἄφησέ με . . . Τρέξε εἰς βοήθειάν μου, ἀγαπητέ μου, νεκρέ ! ... Ἔβγα ἀπὸ τὸν τάφον σου διὰ νὰ μὲ ὑπερασπίσῃς !.. Ἔλα σὺ μὲ ἀγαπᾷς καὶ θὰ μὲ προστατεύσῃς, διότι σοὶ ἀνήκω... φέρε με μαζί σου εἰς τὸ νεκροταφεῖον !... Ἔλα· σὺ εἶσαι ὁ σύζυγός μου. Νέ !...

ἐπανέρχεται τὸ τέρας !.. Ἔλα νὰ μὲ παρακλάβῃς !.. ὑπερασπίσου με ὑπερασπίσου με !

Ἡ Ἐλίζα ἔμεινεν εἰκοσιν ἡμέρας παλαίουσα πρὸς τὸν θάνατον. ἀλλ' ἡ νεότης της ὑπερίσχυσε καὶ ἀνεφάνη μετ' ὀλίγον βελτίωσίς τις. Βαθμηδὸν ἐλάθη, ἀλλὰ τὸ λογικόν της ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀσθενές, ὥστε δὲν ἐξελογίη διὰ τὸ μέρος εἰς ὃ εὑρίσκετο, οὔτε ἐνεθυμεῖτο τὰς σκληρὰς σκηνάς, ὧν ἕνεκα ἠσθένησεν. Ἔμεινε κλινήρης ἐπὶ ἓξ μακρὰς ἑβδομάδας καὶ μόνον μετὰ δύο μῆνας ἠδυνήθη ἐν ἀναρρώσει διατελοῦσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν της. Ὅτε ἡ θυρωρὸς ἐπανῆλθε τόσον ἀδύνατον τὴν ταλαίπωρον νεάνιδα, ἣν εἶχεν ἴδῃ τόσον εὔρωστον ὅτε ἀπῆλθε, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἐπειδὴ ἡ ἐκ τῶν καθηκόντων της ἐργασία δὲν ἦτο μεγάλη, κατέγεινε μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν νοσηλείαν καὶ τὴν περιποίησιν τῆς νεάνιδος, πρὸς ἣν ἠσθάνετο μεγίστην συμπάθειαν. Ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας τὴν περιποιήθη ἀκαταπαύστως καὶ μετὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Ἐλίζα ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός της εἰς περίπατον μέχρι τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Κὐτυχῶς ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ ἀνακτᾷ τις ταχέως τὴν ὑγείαν. Μετὰ τρεῖς μῆνας ἡ Ἐλίζα εὑρίσκετο καθ' ὅλα ὑγιὴς, ἂν καὶ ἠσθάνετο συνεχῶς ἀδιαθεσίαν, ἣν ἀπέδιδεν εἰς τὴν κατάστασίν της ὡς ἀναρρωνυούσης. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ κατελαμβάνετο ἐνίοτε ἐξαίφνης ὑπὸ λιποθυμιῶν ἀνεξηγήτων καὶ ἡ ἀδιαθεσία της ἐγένετο συχνοτέρα, τῇ συμβουλῇ τῆς θυρωροῦ ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἰατρόν. Προσκληθεὶς δὲ οὗτος ἦλθε, τὴν ἠρώτησε τί ἠσθάνετο καὶ μετὰ τὰς ἀπαντήσεις της ἐμειδίασε λέγων :

— Ἡ ἐπαπειλοῦσα ὑμᾶς ἀσθένεια δὲν εἶνε ἐπίφοβος· εἶνε ἐξ ἐκείνων μάλιστα, δι' ἃς αἱ γυναῖκες χαίρονται.

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Μετ' ὀλίγον θὰ γίνετε μήτηρ.

Ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ εὐκόλως τὴν ἔκπληξιν τῆς Ἐλίζας ἐπὶ τῇ διαγνώσει ταύτῃ.

— Ὄχι, ὄχι, κύριε!... ἀπατᾶσθε! ἀνέκραξεν. Ὄχι σᾶς ὁρκίζομαι δὲν εἶμαι ὅτι ὑποθέτετε· εἶμαι ἐλευθέρα, ἀλλ' εἶμαι τιμία κόρη!

Ὁ τόνος τῆς ἀληθείας μεθ' οὗ ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐδόθη ἐκλόνισε τὴν πεποίθησιν τοῦ ἰατροῦ. Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ἐκείνην δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιμείνῃ· διώρισεν ἀσήμαντά τινα φάρμακα, εἶπεν ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ περιμείνωσι διὰ νὰ ἐκδηλωθῇ ἔτι μᾶλλον ὁ χαρακτὴρ τῆς νόσου καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ Ἐλίζα ἐγέλασε καὶ ἐχλεύαζε μετὰ τῆς θυρωροῦ τὸν ἰατρὸν διὰ τὴν ὀξυδέρκειάν του.

Πλὴν μετὰ ἕνα μῆνα ἡ κατάστασίς της ἐδεινώθη καὶ τόσον ἐτρόμαξεν, ὥστε ἔστειλε πάλιν νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἰατρόν. Πλάνη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μεσολαβήσῃ τὴν φορὰν ταύτην. Ὁ ἰατρὸς ἐκαμβὸς ἠρώτησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν νεάνιδα καὶ συνεπέρανε λέγων :

— Ἔγκλημα διεπράχθη καὶ σεῖς ὑπήρξατε τὸ θῦμα.

— Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον!

— Φεῦ ! ἔχομεν παραδείγματα τοιαῦτα· εἰς δίκην τινὰ ἐσχάτως κατεδικάσθη ἐπὶ τούτῳ εἷς ὀδοντοϊατρός· ἡ νεᾶνις τὴν ὁποίαν ἀπεκοίμιζε διὰ χλωροφορμίου δὲν ἐνόησε τὴν γενομένην αὐτῇ βίαν εἰμὴ ὅταν ἤμελλε νὰ γεννήσῃ . . .

— Ἄ !... αὐτὸ εἶνε φοβερόν ! εἶνε φρικτόν !...

Καὶ ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις θὰ ἔπιπτε χαμαί, ἂν δὲν τὴν ὑπεστήριζεν ὁ ἰατρός. Εἶτα παράφορον ἐκ τῆς ὀργῆς, μὲ φωνὴν πλήρη ἀπελπισίας ἀνέκραξεν.

— Τότε εἶμαι κατηραμένη !... εἶμαι κατηραμένη !...

Ὁ ἰατρὸς ἐκπληττόμενος διὰ τὸ ἔγκλημα ὅπερ ἐξηκριβώνε, τῇ εἶπε :

— Πρᾶξις τόσον βδελυρὰ δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος, ἀγαπητόν μου τέκνον· τίθεμαι εἰς τὴν διάθεσίν σου, διότι πρέπει ἀναπαρεύ-

κτως νὰ εὕρωμεν τὸν ἔνοχον... Πρὸ πάντων ὅμως πρέπει ν' ἀγνοῶσιν οἱ περὶ ὑμᾶς τὸ δυστύχημα. Νὰ μὴ διηγηθῆτε εἰς κανένα τὸ μυστηριῶδες ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξατε θῦμα. Ἔλθετε εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ἔχω μίαν οἰκίαν εἰς Μεδών, ὅπου δέχομαι ἀσθενεῖς. Ἔλθετε μετά τινας μῆνας.

Ἡ Ἐλίζα προσέβλεψε μὲ ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς τὸν ἰατρὸν καὶ τῷ εἶπε λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του.

— Σεῖς εἶσθε ἀγαθός!

— Ἔχετε πεποίθησιν εἰς ἐμέ... θὰ ἐκδικηθῆτε.

Μετὰ ἓξ μῆνας, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀπριλίου, ἐντὸς μικρᾶς οἰκίας εἰς Μεδών, περιστοιχιζομένης ὑπὸ δένδρων, ἡ ἄτυχὴς Ἐλίζα ἔτικτεν ἄρρεν, ὅπερ ἀπεκάλεσεν Ἀριστείδην.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΤΟΜΟΣ Β.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Α΄. — ΕΣΠΕΡΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗ ΒΑΡΩΝΙΔΙ ΔΕ ΜΑΡΒΥ.

Μετά τινα καιρὸν ἀπὸ τῶν γεγονότων ἅτινα διηγήθημεν, ὅτε ἐγένετο γνωστὸν εἰς τὴν ἐν Ὠτεὶλ συνοικίαν, ὅτι ὁ κ. δὲ Μαρβύ, ἂν καὶ εἶχεν ἐνοικιάσει διὰ συμβολαίου τὴν μικρὰν οἰκίαν ἐν ᾗ συνέβησαν αἱ πρῶται σκηναὶ τῆς παρούσης ἱστορίας, πληρώσας προκαταβολικῶς τὰ ἐτήσια ἐνοίκια μετῴκιζεν εἰς τὴν ὁδὸν Λαφονταίν. Οἱ μὲν διετείνοντο, ὅτι τοῦτο ἔπραττε συνεπείᾳ τῶν ἀτυχῶν γεγονότων, ἅτινα συνέβησαν ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ, τοὐτέστι τοῦ οἰκτροῦ θανάτου ταῦ ἀρίστου τῶν φίλων του καὶ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς γυναικαδέλφης του· ἄλλοι ὅτι ἔπραττε τοῦτο διατασσόμενος· ἄλλοι πάλιν, ὅτι εἶχον αἴφνης ἀναλογισθῇ οἱ πρωϊστάμενοί του, ὅτι τὸν ἔθεσαν λίαν ἐνωρὶς εἰς ἀποστρατείαν καὶ ὅτι ἡ ἀνεπτυγμένη διάνοιά του ἀπαραλλάκτως ὡς εἱ εἶνοι ὅσον ἐγήρασκε τόσον ἐγίνετο ἰσχυροτέρα, ἕνεκα τούτου δὲ ἀπέκτησεν ἐξαιρετικὴν θέσιν καλλιτέραν, ἥτις τὸν ἠνάγκαζε νὰ ζῇ ἀξιοπρεπέστερον.

Ὑπῆρχεν ἐν μέρει ἀλήθεια εἰς τὰς διαδόσεις ταύτας. Ἡ μικρὰ οἰκία βεβαίως ἐφαίνετο λίαν μελαγχολική, ἀφοῦ αἱ ἐν αὐτῇ ἀποκτηθεῖσαι ἕξεις του εἶχον τόσον ἀποτόμως ταραχθῇ καὶ ἀνα-

στατωθῇ. Διαταγή τις ὑπὸ τὸ πρόσχημα συμβουλῆς ἐδόθη κρυφίως εἰς τὴν κυρίαν δὲ Μαρβύ. Τὸ περιωρισμένον τῆς οἰκίας καὶ ἡ μία καὶ μόνη αὐτῆς εἴσοδος δὲν ἦσαν πρόσφορα εἰς τινας χρησιμωτάτας ἐπισκέψεις, διὰ νὰ διατηρήσῃ δὲ τὰς σχέσεις της ἡ κ. δὲ Μαρβύ, ἐδέησε νὰ θεωρήσῃ ὡς προσταγὴν τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί. Ἀλλ' ἡ καθαρὰ ἀλήθεια εἶχεν ὡς ἑξῆς :

Ἡ Αὐρηλία μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ διὰ νὰ μάθῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς αἰτήσεώς της. Ὁ κ. Ματθαῖος τῇ ἀνεκοίνωσε τὴν παράδοξον ἰμφάνισιν τῶν ἐπιστολῶν, χωρὶς νὰ τῇ διηγηθῇ τί συνέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἀδελφῆς της, ἀλλ' ἐκφραζόμενος περὶ τῆς Ἐλίζας μετὰ μίσους καὶ περιφρονήσεως.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην καθ' ἣν ἡ Αὐρηλία τῷ ἐφάνη ἀξιέραστος, ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἐξέφρασε πρὸς αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησίν του. Τῷ ἦτο λίαν εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ βλέπῃ χρυσαλλίδα ἐκείνην ἣν εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε σκώληκα Τῇ εἶπε μυρία πράγματα, ἐφ' ὧν περιττὸν εἶνε νὰ ἐνδιατρίψωμεν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνδιαλέξεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ἀνακάλυψις ὅτι ὁ λοχαγὸς Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ εἶχεν εἰδικὴν ἱκανότητα εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἵππων, καὶ ὅτι ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ δι' αὐτὸν ἰδιαιτέρα τις θέσις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς προμηθείας καὶ τῆς ἐπιμελείας τῶν διὰ τὸ ἱππικὸν προωρισμένων ἵππων.

Ἀροῦ ἀπερασίσθη τοῦτο μεταξὺ τοῦ κ. δὲ Ταϊλλὶ καὶ τῆς Αὐρηλίας, ἡ τελευταία αὕτη ἠσχολήθη εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καλοῦ τινος οἰκήματος μετὰ κήπου διὰ νὰ δύναται νὰ προσκαλῇ εἰς αὐτὸ τοὺς γνωρίμους εἰς ἑσπερίδας καὶ πρὸ πάντων διὰ νὰ δύναται νὰ ἔχῃ ὑπηρέτας καὶ ἅμαξαν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ προσεκλήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον. Μόλις ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ μίαν ὥραν καθ' ὅλην τὴν νύκτα μετὰ τὴν παρακλῆσιν τῆς ἐπιστολῆς δι' ἧς προσεκαλεῖτο. Μυρίαι

ἰδέαι ἀνήσυχοι καὶ φόβοι τῷ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. Τί τὸν ἤθελον ; ἐσκέπετο. Μήπως ἤθελον νὰ καταργήσωσι τὴν σύνταξίν του; Μήπως ἤθελον νὰ τὸν ἐπιπλήξωσι διὰ τὴν ἀσέβειαν μεθ' ἧς καθ' ἑκάστην ἐξεφράζετο περὶ τῶν προϊσταμένων του, περὶ τῆς διοικήσεως καὶ τῆς ἐξουσίας ἐν γένει ; Ἡ Αὐρηλία καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸν ἐνεθάρρυνε λέγουσα αὐτῷ, ὅτι ἴσως ἐπρόκειτο περὶ εὐτυχήματός τινος περὶ τοῦ προβιβασμοῦ του. Αὐτὸς ὅμως ἀνταπεκρίνετο λέγων, ὅτι ἦσαν ἀρκετὰ τυφλοὶ οἱ προϊστάμενοί του ὥστε νὰ μὴ διακρίνωσι τὴν ἀξίαν του καὶ ἀρκετὰ ἐπιλήσμονες ὥστε νὰ μὴ ἐνθυμῶνται τὰς ἐκδουλεύσεις του.

— Ἄλλως τε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ καϋμένου τοῦ Ἀστείδη, τὸν προελθόντα ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς διεφθαρμένης τῆς Ἐλίζας εἶχεν ἀπολέσει τὸν τελευταῖον φίλον καὶ προστάτην του.

Τέλος τὴν ἐπαύριον μὲ ὑποδήματα στίλβοντα, μὲ ἱμάτια ἐπιμελῶς καθαρισμένα μετέβη εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ εὗρε τὸν γενικὸν γραμματέα, ὅστις, πρὸς μεγάλην του ἔκπληξιν, τὸν ὑπεδέχθη ἀβροφρονέστατα, τὸν ὑπεχρέωσε νὰ καθήσῃ σιμά του καὶ τῷ εἶπεν:

— Λοχαγέ, πρόκειται νὰ γείνῃ μεγάλη μετακίνησις εἰς τὸ προσωπικὸν καὶ ζητοῦμεν ἀνθρώπους μὲ ἱκανότητα. Ὅλαι αἱ δυνάμεις μεταρρυθμίζουν τοὺς στρατούς των καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Μεγαλειότητος δὲν δύναται νὰ μείνῃ ἀμέτοχος εἰς τὴν πρόοδον τῆς χώρας ἡμῶν γενομένην πρόοδον.

Ὁ Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἤνοιγεν ὑπερμέτρως τοὺς μεγάλους στρογγύλους ὀφθαλμούς, ἐξέχοντας ἐκ τῶν κοιλωμάτων ὡς φρυνοὶ ἀμαξοστοιχίας, προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ γραμματεύς. Ἂν τούτοις ἐπειδὴ ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσῃ, εἶπεν:

— Ἔχετε κατὰ πάντα δίκαιον.

Ὁ γραμματεὺς ἐπανέλαβεν:

— Τὸ ἱππικὸν εἶνε ὅπλον δύσκολον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ αὐτοὶ

οἱ ἱκανώτατοι ἐνίοτε ἀποτυγχάνουν. Δὲν χρειάζονται θεωρίαι· χρειάζονται ἄνθρωποι πρακτικοί, πεπειραμένοι, γνωρίζοντες καλῶς τὸν ἵππον.

— Εἶνε ἀληθὲς ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ κ. δὲ Μαρβὺ συστελλόμενος διὰ τὴν γενομένην πρὸς αὐτὸν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τῆς τοιαύτης συνδιαλέξεως, διότι πρέπει κανεὶς νὰ γνωρίζῃ τὸ τρίχωμα τοῦ ζώου...

Ὁ γραμματεὺς δὲν ἐνόησεν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφησε νὰ τελειώσῃ καὶ προσέθηκεν:

— Τέλος πάντων μᾶς ὑπέδειξαν σᾶς ὡς ἄνθρωπον καταλληλότατον διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἵππων μας διὰ τὰ διάφορα τώματα τοῦ στρατοῦ καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς χρῆσιν, ἄνθρωπον δυνάμενον νὰ παράσχῃ διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην πολυτίμους γνώσεις, ὧν στερεῖται ἡ διοίκησις τοῦ κλάδου τούτου. Διὰ τοῦτο ἔχω ἐντολὴν παρὰ τῆς Α. Ἐξοχότητος τοῦ κ. ὑπουργοῦ νὰ σᾶς προσφέρω τὴν θέσιν ἐπιθεωρητοῦ εἰς τὰ ἱπποφορβεῖα τοῦ Κράτους.

Ὁ Ἱλάριος Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του, καὶ ἐγερθεὶς ὄρθιος, ἐρυθρὸς ὡς ἀστακός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας μὲ τὸν μύστακα τρέμοντα ἐψέλλισεν:

— Ἐξοχώτατε... δέχομαι... ὑπερήφανος... εὐτυχὴς ! Εἶμαι πιστὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ αὐτοκράτορος... καὶ πραγματικῶς γνωρίζω ἀπὸ ἵππους... Τὸ νὰ διακρίνουν τὸ προτέρημά μου τοῦτο ἀποδεικνύει μὲ πόσην ἐπιμέλειαν γίνεται ἡ ὑπηρεσία ! Ὑπερηφανεύομαι διὰ τὴν τοιαύτην προτίμησιν...

— Εἶνε ἀμοιβὴ ἀνταξία τῆς ἱκανότητός σας λοχαγέ.

— Κυττάξατε, Ἐξοχώτατε ! εἶμαι συγκεκινημένος... κλαίω ! Ὦ ! τί χαρὰ δι' ἐμέ !.. καὶ δι' ἐκείνην !

— Εἶνε θέσις νέα τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήσαμεν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἀπὸ σήμερον σᾶς ὁρίζεται μισθὸς εἴκοσι χιλιάδων φράγκων.

— Τὸ ἔτος ; ἀνέκραξεν ἐρωτηματικῶς ὁ λοχαγός.

— Τὸ ἔτος μάλιστα, τώρα κατ' ἀρχάς...

— Τὸ ἔτος !... εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ! Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ. Ἐξοχώτατε, εἶπατε εἰς τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν ὑπουργὸν ὅτι τῷ ἀνήκω ἐξ ὁλοκλήρου. Ἄ, κύριε ! πόσον εἶμαι εὐτυχής.

Ἐπὶ τέλους μ' ἔλαβαν ὑπ' ὄψιν !

— Πρὸ καιροῦ ἐγένετο λόγος περὶ ὑμῶν διὰ τὴν σοβαρὰν ταύτην θέσιν ... Λοιπόν· εἴμεθα σύμφωνοι !.. ἤμην ἐπιτετραμμένος νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν θέσιν ἂν σᾶς ἀρέσκῃ. Δέχεσθε ;

— Ἂν μοῦ ἀρέσκῃ ! ἀλλ' αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα !

— Αὔριον θὰ λάβετε τὸν διορισμόν σας καὶ θὰ ὑποβάλητε τὴν παραίτησίν σας ἐκ τῆς θέσεως ἣν κατέχετε νῦν εἰς τὸν τμηματάρχην σας. Ἐννοεῖται δὲ κ. βαρῶνε, ὅτι ἀφοῦ μεταβάλλεται ἡ θέσις σας, ὑποχρεοῦσθε εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ζῆτε διαφοροτρόπως, ἀξιοπρεπέστερον...

— Ἐνόησα, ἐνόησα !

Κλητήρ τις ἐλθὼν εἰδοποίησε τὸν γραμματέα ὅτι τὸν ἐζήτει ὁ ὑπουργός. Δὲν ἀπεχαιρέτισε τὸν λοχαγὸν φίνων αὐτὸν ζαλισμένον.

Μόλις ἐξῆλθεν ὁ κ. δὲ Μαρβὺ ἐσκέφθη ὅτι διὰ νὰ τὸν ἀποκαλῶσι «κύριον βαρῶνον» κάποιος λόγος θὰ ὑπῆρχε. Καὶ τῷ ὄντι τὴν ἐπαύριον ἐλάμβανε παρὰ τοῦ ὑπουργείου τὸν διορισμόν του ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ βαρῶνος Ἱλαρίου Τενὰρ δὲ Μαρβύ. Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα ὁ κ. βαρῶνος καὶ ἡ κ. βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ ἐγκαθίσταντο ἐντὸς κομψῆς οἰκίας κειμένης ἐν τῷ μέσῳ σκιεροῦ κήπου, μεταξὺ πιδάκων, ἀνθοκομείων, σταύλων, ἀμαξοστασίων, ἐν τῇ ὁδῷ Λαφρονταίν. Μετὰ δεκαπέντε δὲ ἡμέρας ὁ κ. δὲ Μαρβὺ ἐστέλλετο μετὰ ἐπιτροπῆς εἰς ἐπιθεώρησιν τῶν ἱπποφορβείων τῶν κεντρικῶν ἐπαρχιῶν καὶ ἡ κυρία βαρώνη δὲ Μαρβὺ ἐξήρχετο τακτικῶς εἰς περίπατον ἐφ' ἁμάξης.

Ἐσπέραν τινά, ἐνῷ ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ δάσους, ἄνθρωπός τις

εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, ἀλλὰ χυδαῖος τὸ ἦθος, ὅστις ἀνέμενε τὴν ἐπιστροφήν της ἐντὸς τοῦ φυλακείου τοῦ θυρωροῦ, ὥρμησε καθ' ἣν στιγμὴν κατήρχετο ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ τῇ εἶπε μειδιῶν, ὡς ν' ἀπατείνετο εἰς γνωστὸν αὐτῷ ἄτομον:

— Καλησπέρα, κυρία! ἐπέμεινα νὰ σᾶς ἴδω· συγχωρήσατέ με. Μὲ ἀναγνωρίζετε;

Ἡ Αὐρηλία προσβληθεῖσα παρετήρησεν ὑπερηφάνως τὸν ὁμιλήσαντα καὶ εἶπε πρὸς τὸν θυρωρόν:

— Διατί ἀρίνεις νὰ εἰσέρχωνται ἐδῶ διακρίτως;

— Κυρία, ὁ κύριος αὐτὸς μοῦ εἶπεν ὅτι πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἠσθάνεσθε ἂν τὸν ἐβλέπετε, διότι ἀνετράφητε μαζί!...

— Εἶνε ἀπατεών!

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος συνοφρυούμενος.

— Δὲν σᾶς γνωρίζω καθόλου.. Σᾶς παρακαλῶ ν' ἀναχωρήσητε

— Αὐρηλία, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

Ὁ ἄγνωστος εἶχε τοποθετηθῇ ἐνώπιόν της πρὸ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος. Ἀκούσασα τὴν ἀναφώνησίν του ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἀνέκραξεν.

— Τί σημαίνει τοῦτο;

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἡνίοχον, τὸν θεράποντα καὶ τὸν θυρωρὸν εἶπε:

— Προσκαλέσατε ἕνα κλητῆρα καὶ συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ποῖος εἶνε καὶ τί θέλει;

Οἱ ὑπηρέται ὑπακούοντες ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἐπιπέσωσι κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἄγνωστος τοὺς ἀνεχαίτισε καὶ μὲ εἰρωνικὸν ἦθος παραμερίζων διὰ νὰ διέλθῃ ἡ Αὐρηλία εἶπεν·

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἠπατήθην. Δὲν ἔχετε ἀνάγκην κλητῆρος· ἀποσύρομαι.

Καὶ ἐνῷ ἡ Αὐρηλία ἀλαζὼν καὶ ἀγέρωχος ἀνήρχετο, αὐτὸς ἀπεχώρει ὑψῶν τοὺς ὤμους καὶ λέγων πρὸς τοὺς ἀπειλοῦντας αὐτὸν ὑπηρέτας.

— Ἀναχωρῶ, ἠπατήθην· μὴ μ' ἐγγίζετε, καλά μου παιδιά, διότι θὰ μετανοήσητε.

Καὶ ὑπερήφανος μετὰ περιφρονήσεως διέσχισε τὴν αὐλήν, ἀφοῦ δ' ἐξῆλθε τείνων τὴν χεῖρα καὶ κινῶν τὸν δείκτην εἶπεν ἀπειλητικῶς:

— Τόσον τὸ χειρότερον γιὰ σὲ φιλενάδα μου! θὰ μοῦ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὴν τὴν σκηνὴν ὁποῦ μοῦ ἔκαμες. Τί βλάξ ὁποῦ εἶμαι!

Καὶ ἀνεχώρησε μονολογῶν ὡς ἑξῆς:

— Μίαν φορὰν ὁποῦ μοῦ ἔρχεται κ' ἐμὲ ἡ ὄρεξις ἀπὸ μίαν ἐνθύμησιν τῆς νεότητος νὰ κάμω τὸ καλόν, νὰ τί παθαίνω! Καταντᾷ νὰ χάνῃ κανεὶς πλέον τὴν διάθεσιν τῆς ἀγαθεργίας. Πῶς ἀλλάζει τὰς γυναῖκας ἡ εὐτυχία! ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι ἐγνώρισα αὐτὴν τὴν κυρίαν νὰ φορῇ ἕνα πρόστυχο φουστάνι καὶ μίαν ποδιά!. Δὲν εἶχε τότε ἁμάξια· ἐπερπατεῦσε πεζὴ μὲ ποδηματάκια χωρὶς τακούνια. Εἶχε μόνο στολίδι τὴν δροσιά της καὶ τὸ χαμόγελό της... Ἦταν καλὴ ἐπιχὴ καὶ μὲ ἀγαποῦσε τότε, διότι ἔτσι τῆς ἔλεγεν ἡ καρδιά της... Σήμερα δὲν ἀγαπᾷ κανένα παρὰ τὸν ἑαυτόν της· φκιασιδώνει τὸ πρόσωπον διὰ νὰ φαίνεται νέα καὶ ψεύδεται ἡ ἰδία πρὸς τὸν ἑαυτόν της μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ πλούσια δωμάτια ὅπου κατοικεῖ καὶ ἀναγκάζει τὸν καθρέπτην της νὰ τὴν δείχνῃ πάντοτε εὔμορφη!... Καλά, Αιλή! ἔννοιά σου· κάνε τὴν κακὴ στὸ παλιό σου ἀγαπητικὸ καὶ αὐτὸς δὲν θὰ τὸ ξεχάσῃ..· Ἂν μοῦ ἐχαμογελοῦσε, ἂν μοῦ ἔλεγε μία λέξι, ἂν μοῦ Ἰδινε ἕνα φιλάκι... θὰ τῆς ἔδιδα αὐτὸ ὁποῦ ἔχω εἰς τὴν ἐξουσία μου χωρὶς ἄλλη πληρωμή. Δὲν φαντάζεται ὅτι μπορῶ νὰ τὴν κάμω νὰ πληρώσῃ ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ κάμωμά της! Ἔννοιά σου καλή μου! τὴν ἀπιστίαν τὴν συγχωρῶ ἀλλὰ τὴν ἀχαριστίαν ποτέ!...

Καὶ γέλως πικρὸς ἐφάνη εἰς τὰ χείλη τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ἀνδρὸς ὅστις ἐτονοθόρυσε:

Ἄλλη ἐγίνηκε ἡ Μαριὰ
Κ' ἐμένα βρίσκει ἄλλον.

Φθάσας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Λαρονταὶν ἐσταμάτησε λέγων:

— Θὰ σκεφθῶ τί θὰ πράξω, τὸ κυριώτερον ὅμως εἶνε νὰ μάθω τί συμβαίνει μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Εἰξεύρω, ὅτι ἡ Αὐρηλία ἐνυμφεύθη ἕνα ἀξιωματικὸν πλουσιώτατον, καὶ ὅτι ζῇ μὲ μεγαλοπρέπειαν· εἰξεύρω, ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ἐφορμὴ τῆς εὐτυχίας τοῦ συζύγου της εἶνε ἡ ἐλαφρότης τῆς γυναικός του, καὶ δὲν μοῦ κάμνει ἐντύπωσιν διότι ἐγνώρισα ἄλλοτε τὸ ἰδίωμά της Ὁ σύζυγός της ὅμως δὲν εἰξεύρει τίποτε. Εἰξεύρω, ὅτι εἶνε μοχθηρὸς καὶ ζηλότυπος καὶ θὰ ἐφόνευεν ὁποιον ἤθελε συλλάβει μὲ τὴν γυναῖκα του... Μοῦ εἶπαν μάλιστα, ὅτι συνέβη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μία φορά... Ἐν τοσούτῳ ἔχω, ὅ,τι μοῦ χρειάζεται διὰ νὰ τὰ καταφέρω ἀπόψε καὶ διὰ νὰ κερδήσω μερικὰ χρήματα, ὅπου ἀρχίζω νὰ ἔχω καὶ ἀνάγκην... Ἂς τὰ ἰδοῦμε λοιπόν!

Καὶ ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὴν ὁδόν, ἐνῷ δὲ διήρχετο πρὸ τῆς φαρμακείας εἶδεν ἁμάξιόν τι ζαχαροπλαστείου τὸ ὁποῖον ἐξεφόρτωναν ἔμπροσθεν τῇ αὐλῇ, καὶ τοὺς ὑπηρέτας βοηθοῦντας εἰς τὸ ἔργον τοῦτο· εἰσῆλθεν εἰς παράμερον γωνίαν καὶ παρετήρει. Τῷ ἐφάνη, ὅτι ἡ ἐν τῷ μικρῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Λαρονταὶν κίνησις ἦτο ἔκτακτος.

— Περίεργον! ἐσκέφθη, πρὶν ἐπιχειρήσω τὸ διάβημά μου εἶχα μάθει πῶς ὁ σύζυγός της ἔλειπε καὶ θὰ ἔμενεν ἀπὼν διὰ καμμία δεκαπενταριὰ ἡμέρας!... Τί σημαίνουν αὐταὶ αἱ προετοιμασίαι ἀρτοῦ εἰνεμένη; Μήπως ἐπέστρεψεν ὁ σύζυγος καὶ ἑορτάζουν διὰ τὴν ἐπιστροφήν του;

Καὶ ἀνέμεινεν ἀκόμη· ὅταν τὸ ἁμάξιον ἐξεφορτώθη καὶ ἡ κιγκλιδωτὴ θύρα ἐκλείσθη, ἐνῷ ὁ ἁμαξηλάτης ἀφῆρει τὸν σάκκον ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἵππου, ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν καὶ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ προτήμασε τὰ λωρία τοῦ ἵππου, λέγων:

— Αὐτὸ ἐπλήγωσε τὸ ζῶον... Κἄτι νοιώθω κ' ἐγὼ ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειά.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἁμαξηλάτης· βοήθησέ με λοιπὸν κομμάτι.

Ὁ ἄγνωστος ὑπήκουσε προθύμως λέγων:

— Εὐχαρίστως.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἕδρας του.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπε πρὸς τὸν ἄγνωστον.

— Δὲν ἔρχεσαι νὰ πιοῦμε μία στάλα; τῷ εἶπεν οὗτος.

— Με πολλὴν εὐχαρίστησιν... Τρώβα ὅμως σὲ παρακαλῶ ἐμπρὸς καὶ σὲ φθάνω.

Ὁ ἄγνωστος προπορευθεὶς ἔκαμψε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ καὶ εἰσῆλθεν ἐντὸς πνευματοπωλείου, ὅπου μετ' ὀλίγον ἦλθε καὶ ὁ ἁμαξηλάτης.

— Τί θὰ πάρῃς; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος.

— Λίγο κρασί· ὤ, ἐγὼ δὲν πίνω ἄλλο!

— Παιδί, φέρε μας ἕνα μπουκάλι, ἀπὸ τὸ καλλίτερο.

Καὶ ἐκάθησαν ἀντικρὺ ἀλλήλων, ὁ δὲ ἄγνωστος ἀρελέστατα ἠρώτησε:

— Ἀπόψε θὲ νὰ εἶνε ὡραῖα!

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! θὰ εἶνε κἄτι ἔκτακτον. Δὲν εἶδες πόσοι ὑπηρέται μ' ἐβοηθοῦσαν νὰ ξεφορτώσω; Δεκαπέντε ἦσαν!...

— Δεκαπέντε;

— Ναί... εἶδες καὶ τὰ ἁμάξια; τέσσαρα ἐξεφόρτωσαν.

— Τέσσαρα ἁμάξια;

— Ναὶ σοῦ λέγω. Καὶ νὰ ἰδῇς τὰ ἄλλα. Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὅταν ἤλθα κατέβαινε ὁ ταπητοπώλης... Ν' ἀκούσῃς τί πράγματα ἔρτιασαν νὰ φριξῇς. Νὰ ἰδῇς πῶς ἐστόλισαν τὸ παλάτι, μὲ τί βελοῦδα, μὲ τί ἄνθη!...

— Ἔτσι αἴ;

— Βέβαια· θὰ ἔχῃ καὶ φωταψία.

— Μωρὲ πῶς ἤθελα νὰ τὰ ἰδῶ αὐτὰ τὰ πράγματα!

— Ἄ! θὰ εἶνε λαμπρά.

— Ἐσὺ θὰ τὰ ἰδῇς; . . .

— Θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ νὰ διασκεδάσω.

— Δὲν ἠμποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσῃς κ' ἐμὲ νὰ ἔμβω;

— Μπορεῖ νὰ γένῃ αὐτό... ἀλλὰ χρειάζεται νὰ εἶσαι φρόνιμος.

— Ὅσο γι' αὐτὸ μεῖνε ἥσυχος· θὰ τὸ κάμω, γιατὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπο φαίνεσαι καλὸς σύντροφος. Θὰ σὲ κάμω νὰ τὰ ἰδῇς.

— Σκέπτομαι ὅμως ἕνα πρᾶγμα, δηλ. πρέπει νὰ σὲ συντροφεύσω;

— Ὄχι· γιατί;

— Γιατὶ δὲν εἶμαι καλὰ ἐντυμένος. Πρέπει νὰ ἀλλάξω.

— Ἔχεις δίκαιον, δὲν τὸ ἐσκέφθηκα αὐτό. Ἔτσι ἀπαιτεῖ ἡ τάξις· πρέπει νὰ φορῇς βελάδα· γάντια ἔχω.

— Ἔχω μιὰ βελάδα· πάγω νὰ τὴν φορέσω. Μὲ περιμένεις;

— Πήγαινε, ἀκοῦς ἐκεῖ! τὸ θέλω μάλιστα. Δὲν λέγω τίποτε εἰς τὸ κατάστημα καὶ σὲ πέρνω μαζί μου.

Καὶ οἱ δύο νεωστὶ γενόμενοι φίλοι ἔθλιψαν τὰς χεῖρας ἀλλήλων, καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Καὶ ὁ ἄγνωστος μείνας μόνος ἐψιθύρισεν:

— Αὐρηλία, κορίτσι μου, ἀπόψε θὰ τὰ μιλήσωμεν!

Μετὰ μίαν περίπου ὥραν ὁ ἁμαξηλάτης ἐπανεύρισκε τὸν σύντροφόν του εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπερ εἶχον ὁρίσει.

— Ἄ!... καλὰ ἐκουρδίστηκες, τῷ εἶπε· δὲν σὲ ἀνεγνώρισα. Ἔλα λοιπὸν γρήγορα γιατὶ εἶνε ὥρα.

Ὁ οὕτω πως μετημφιεσμένος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν χωρὶς ν' ἀναγνωρισθῇ παρὰ τῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες πρό τινων ὡρῶν εἶχον διαταχθῇ νὰ τὸν ἀποβάλωσιν.

— Δὲν καταλαμβάνω τίποτε... Εἶνε ὅλως διαφορετικὰ τὰ πράγματα ἀφ' ὅτι μοῦ εἶπαν... Διὰ νὰ κάμουν τέτοιαις ἐσπερίδας πρέπει νὰ ἔχουν περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸν χιλιάδας φράγκα εἰσόδημα.

Ἐνῷ διήρχετο διὰ τῶν αἰθουσῶν, συνήντησε τοὺς πρώτους ἐλθόντας ἐκ τῶν προσκεκλημένων καὶ ἔσπευσε νὰ μεταβῇ εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρία Βαρώνη δὲ Μαρβὺ κατήρχετο ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς ἀφικνουμένους. Ἀνεσκίρτησε καὶ ἐποίησεν ἀκούσιον κίνημα θαυμασμοῦ βλέπων αὐτὴν τόσον ὡραίαν, ἀπεσύρθη δὲ λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Παράδοξον μοῦ φαίνεται! μόνη ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους! Τί εἶδους ἄνθρωπος εἶνε ὁ σύζυγός της; ἀπὸ χαρτόνι εἶνε;

Συνήντησε τὸν ἁμαξηλάτην, ἐνδεδυμένον ἐπίσης ὡς αὐτός, ὅστις ἰδὼν αὐτὸν ἐπανερχόμενον ἐκ τῶν αἰθουσῶν τὸν ἠρώτησεν:

— Αἴ; δὲν σοῦ φαίνεται ὡραία; Εἶδές ποτε ἄλλην ἑορτὴν ἔτσι;

— Ὄχι· ἀλήθεια εἶνε πολὺ εὔμορφα.

— Καὶ τώρα μόλις ἀρχίζει... Γιὰ κύτταξε κόσμος! Δὲν μοῦ λὲς σοῦ ἀρέσει ἡ νοικοκυρά;

Καὶ ἀμφότεροι ἵσταντο θαυμάζοντες, διότι τὸ θέαμα ἦτο ὄντως ἀξιοθαύμαστον.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸ μικρὸν μέγαρον μετὰ τοῦ κήπου ἀμφότερα φωταγωγημένα ἐφαίνοντο ἀπομεμονωμένα ἐντὸς ἀπεράντου δάσους. Οἱ προσκεκλημένοι ἀφικνοῦντο ἀθρόοι καὶ ὁ θόρυβος ἐπετείνετο. Τὰ μελανὰ ἱμάτια ἦσαν πολυάριθμα ὡς ἐπίσης καὶ αἱ λαμπραὶ στολαί, αἱ ἀπαστράπτουσαι ἐπωμίδες καὶ τὰ πλήρη παρασήμων στήθη... Ὑπερεῖχεν ὅμως ἐν τῇ ποικιλῃ ταύτῃ συναθροίσει καὶ ἐφείλκυεν ἰδίως τὴν προσοχὴν τῶν δύο παρεισάκτων τὸ θέαμα τῶν ὤμων τῶν γυναικῶν γυμνῶν μέχρις ἀπρεπείας. Ὁ πλαστὸς θεράπων ἔλεγε δάκνων τὰ χείλη·

— Κάτι μυστήριον κρύπτεται ἐδῶ μέσα!...

Καὶ ὁ ἁμαξηλάτης τῷ ἔλεγε·

— Αὐταῖς αἱ κυρίαις δὲν στενοχωροῦνται καθόλου νὰ δείχνουν τὰ στήθια των! Ἄχ, τί πανηγύρι ποῦ θὰ ἔκαμνα τῆς γυναίκός μου, ἂν ἐτολμοῦσε νὰ δείξῃ τὸ ἕνα τέταρτον.. Μὲ τί λοιπὸν μαγαζιὰ εἶνε καὶ ἐκθέτουν δείγματα ἀπὸ τὰ ἐμπορεύματά τους;

Καὶ ἐγέλα διὰ τὴν ἐπιτυχῆ του ταύτην ἔκφρασιν, ὅτε ἠσθάνθη κάπιον τύφαντα αὐτὸν ἐλαφρῶς εἰς τὸν ὦμον. Ἦτο ὁ ἐπιτηρητὴς τῶν θαλαμηπόλων, ὅστις τοῖς εἶπε·

— Θὰ σκάσετε ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἐσεῖς! μὴ θέλετε καὶ κανένα μανδύλι νὰ σκουπίσετε τὸν ἱδρωτά σας;

— Συμπάθησέ μας! εἴμεθα ξιχασμένοι.

— Πηγαίνετε γρήγορα ἐπάνω εἰς τὸ ἑστιατόριον... κ' ἐκεῖ ἔχει ὥραῖα πράγματα νὰ ἰδῆτε.

Ἀμφότεροι ὑπήκουσαν. Ὁ πλαστὸς θεράπων εἶχε δίκαιον· ἡ ἑσπερὶς ἐκείνη ἦτο παράδοξος, καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ κ. βαρώνου δὲ Μαρβὺ ἀνεξήγητος. Διὰ νὰ ἐξηγήσωσιν ὅμως οἱ ἀναγνῶσται τὸ μυστήριον τοῦτο, πρέπει ν' ἀκούσωσι τὸν ἑξῆς διάλογον γενόμενον μεταξὺ δύο νέων στενῶν βεβαίως φίλων τῆς οἰκογενείας, διότι ἡ κυρία βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ τοὺς ὑπεδέχθη μετὰ θελκτικωτάτου μειδιάματος. Ἀπιφεύγοντες τῶν φωτῶν τῶν αἰθουσῶν μετέβησαν εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου παρά τινα σκιάδα, ὅπου χάριν τῶν καπνιζόντων καὶ τῶν ζυθοποτῶν εἶχε στηθῆ εἰδός τι μικροῦ ζυθοπωλείου. Ἐκάπνιζον καθήμενοι παρά τινα τράπεζαν καὶ ἀφοῦ ἐξέφρασαν τὸν θαυμασμόν των διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς ἑσπερίδος ἤρχισαν διαλεγόμενοι.

— Ἐννοεῖς, ἔλεγεν ὁ εἷς ἐξ αὐτῶν, ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ κατώρθωσε καὶ τὰ δυνήθυνε μόνη ἡ κ. δὲ Μαρβύ, διὰ τοῦτο εἶνε τόσον εὐχάριστος ἡ ἑορτή. Ἂν ἦτο ὁ λοχαγὸς θὰ τὰ ἔκαμνε ἄνω κάτω.

— Αὐτὸς ὅμως πληρόνει ἐπὶ τέλους.

Ὁ πρῶτος ὁμιλήσας νέος ἐμειδίασε παραδόξως καὶ εἶπε·

— Θὰ πληρώσῃ διὰ τὰ κηρία τῶν αἰθουσῶν, διὰ τὴν μουσικήν, διὰ τ' ἀναψυκτικὰ καὶ θὰ τοῦ φανῇ ὅτι τὰ ἐπλήρωσεν ὅλα.

— Καὶ τὰ ὑπόλοιπα ποτὲ θὰ τὰ πληρώσῃ;

— Ἡ κυρία δὲ Μαρβύ.

— Ἡ κυρία δὲ Μαρβύ! Ἔχει λοιπὸν ἰδικήν της περιουσίαν;

— Ἔτσι λέγεται· ἔχει μερικὰ ε ἰ σ ο δ ή μ α τ α ἰδιαίτερα.

— Ὦ! τί κακόγλωσσος εἶσαι!

— Καὶ μ' ὅλα ταῦτα δὲν λέγω αὐτὰ μισὰ ἀφ' ὅσα ἀκούω. Ὁ γέρω Μαρβὺ εἶνε παράξενος ἄνθρωπος, τὸν γνωρίζεις. Τὸν ἔστειλαν δὲν ἠξεύρω ποῦ ν' ἀγοράσῃ ἄλογα. Ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψῃ σήμερα. Μέχρι τῆς ὥρας ὅπου ἦτο πιθανὸν νὰ ἔλθῃ, ἡ προετοιμασία διὰ τὴν ἑσπερίδα ἦτο μετριωτάτη. Μόλις ὅμως ἡ βαρωνὶς ἔμαθεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ σήμερον, εἰς δύο ὥρας, οἱ διασκευασταὶ τῶν αἰθουσῶν, οἱ ζαχαροπλάσται, οἱ ἀνθοπῶλαι παρεσκεύασαν πάντα τὰ ἀναγκαῖα.

— Καὶ τί συμπεραίνεις;

— Ὅτι τὰ ἴδια ἄτομα, τὰ ὁποῖα ἐνθαρρύνονται διὰ τὸν κύριον δὲ Μαρβύ, καὶ τὰ ὁποῖα τῷ ἔδωσαν αὐτὴν τὴν ἀλλόκοτον θέσιν ὅπου ἔχει, τὸν διέταξαν νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰμὴ μετὰ δέκα ἡμέρας. Ἡ κ. βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν σύζυγόν της παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ, διότι ἐσπερὶς εἶχε διοργανωθῇ πρὸς πανηγυρισμὸν τῆς ἐπιστροφῆς του. Ὁ λοχαγὸς ἀπήντησεν· «Ἔλοβα διαταγὴν καὶ δὲν δύναμαι ν' ἐπιστρέψω· ἂς γείνῃ ἡ ἑσπερίς». Καὶ τοιουτοτρόπως τὸ στρατήγημα ἐπέτυχε. Τὴν ἑσπερίδα τὴν δίδει ἡ κ. δὲ Μαρβύ, καὶ τὰ ἔξοδα τὰ κάμνει ὁ Ματθαῖος.

— Μὲ λοιπὸν εἰς ὅλα μπαίνει αὐτὸ τὸ φεῖδι; Ἀνδιαν μοῦ κάμνουν αὐτὰ ὅπου μανθάνω, καὶ θὰ ἔφευγα μὲ εὐχαρίστησιν. Εὐχαρίστως ὡραίαν αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρὸς αὐτήν... Πῶς! ἐκεῖνος ὁ γέρως εἶνε ὁ ἐραστής της; Οὔφ!...

— Ὦ ἐπαρχιῶτά μου, σιώπα!... Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς;... στοιχηματίζω ὅτι τὸ εἰξεύρω.

— Θ' ἀρχίσῃς πάλιν μὲ τὰ πρωϊνά χωρατά; ..

— Μάλιστα, φίλε μου. Θέλεις νὰ φύγῃς διὰ νὰ ἰδῇς τὴν τελευταίαν πρᾶξιν. Σοῦ ἐπῆρε τὸν νοῦν αὐτὴ ἡ γυναῖκα καὶ μάλιστα ἡ ἱστορία περὶ τῆς ἐκατονικήτου ἀρετῆς της.

— Λέγεις ἀνοησίας.

— Ὁμολόγησέ το! Σκέπτεσαι τὴν Λουΐζαν Βὸττ, τὴν ὡραίαν Εὐλογοκομμένην. Ἔσο εἰλικρινής.

— Ἔστω λοιπόν, ναί!... Στενοχωροῦμαι ἐδῶ μέσα καὶ δυσαρεστοῦμαι διότι εἶμαι ἐκ τῶν προσκεκλημένων τοῦ ἀθλίου ἐκείνου γέροντος... Ἔλα!

— Τὸ βλέπεις!...

— Κάμε μου σὲ παρακαλῶ μίαν χάριν. Ἀφοῦ εἶσαι φίλος μου, μὴ μοῦ ὁμιλῇς πλέον ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, καὶ μὴ γελᾷς! Εἶνε ἀληθές· ἀγαπῶ τὴν ὡραίαν Εὐλογοκομμένην.

Σιγὴ ἐπεκράτησε πρὸς στιγμήν, μεθ' ἣν ὁ ἕτερος τῶν νέων διέκοψεν αὐτὴν ἀποτόμως.

— Δὲν ἔχεις νὰ ἰδῇς κανένα εἰς τὴν αἴθουσαν. Εἶνε πολὺς κόσμος· ἔλα νὰ περιπατήσωμεν εἰς τὸν κῆπον. Θὰ συνομιλήσωμεν.

Ἀνὼν καὶ προφανῶς δυσηρεστημένος ὁ νέος ἠγέρθη μιμούμενος τὸν σύντροφόν του καὶ ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος, ὃν ἐκεῖνος τῷ προσέφερεν, εἶπεν.

— Ἐμπρός, Ἔλα.

Βαίνοντες δὲ παραλλήλως μικροῦ αὐλακος ὕδατος ὅπερ ᾠφοιεῖδῶς διὰ μέσου τῶν πρασιῶν ἔρρεεν ἔρθασαν εἰς ἐξώστην ἀπομεμονωμένον, κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, ὁπόθεν ἐφαίνετο εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων ἑκατοντάδων μέτρων ὁ Σηκουάνας ῥέων σκοτεινὸς καὶ ἀνταναπλῶν εἰς τὰ ὕδατά του τοὺς ἀστέρας καὶ τὴν γραμμὴν τῶν φανῶν τῶν ἐσχάτων συνοικιῶν τῶν Παρισίων.

Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κήπου εἶχε παραμεληθῇ καὶ ἦτο σκοτεινόν. Οἱ δύο φίλοι ἦσαν μόνοι.

Ἐκάθησαν αὐτόθι καὶ ὁ καλούμενος Ὀλιβιέρος ἠρώτησε.

— Τί θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς;

— Θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω ὡς ἀληθινὸς φίλος.

— Ὡς ἀληθινὸς φίλος, ἐπανέλαβεν ὁ Ὀλιβιέρος· δηλαδὴ θέλεις νὰ μὲ καμῇς νὰ ὑποφέρω πάλιν.

— Ὄχι, θέλω νὰ σὲ παρηγορήσω καὶ πρὸ πάντων νὰ σὲ συμβουλεύσω.

— Ὁμίλει λοιπόν, σὲ ἀκούω.

Ἔμειναν σιγῶντες ἐπί τινας στιγμάς, καθ' ἃς ὁ πρῶτος προσέφερε πρὸς τὸν φίλον του ἓν σιγάρον, λαβὼν καὶ αὐτὸς ἕν. Ἀφοῦ τὰ ἤναψαν ἤρξατο λαλῶν σοβαρῶς οὕτω πως.

— Ἤρχεσο ἐντελῶς ἄπειρος, ἀφοῦ διήνυσες τὸν λιτὸν στρατιωτικὸν βίον, φθάνεις εἰς Παρισίους δυσφορῶν διὰ ἡδονάς, ἀπόφασιν ἔχων νὰ διασκεδάσῃς, νὰ ζήσῃς νὰ διέλθῃς καλὰ τὴν εὔκολον καὶ φαιδρὰν ζωὴν τοῦ ἀγάμου. Συναντώμεθα καὶ ἀποφασίζομεν νὰ περάσωμεν καλὰ τὴν νύκτα μας. Συναντᾷς μίαν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπῶσιν ὅλοι, χωρὶς αὐτὴ ν' ἀγαπᾷ κανένα, τῆς ὁποίας τὸ στιθηροβόλον πνεῦμα θαμβόνει ὅλους, τῆς ὁποίας ἡ μαγικὴ φωνὴ γοητεύει ὅλους. Σοὶ διηγοῦνται περὶ αὐτῆς ποικίλας φανταστικὰς ἱστορίας καὶ ἀφοῦ τὴν συγχαρῇς διὰ τὴν χάριν καὶ διὰ τὴν φωνήν της σοὶ δίδει τὴν χειρά της καὶ τὴν ἐγγίζεις. Ὡς νὰ ἐπήρχετο μαγνητικὸν ἀποτέλεσμα, τὴν ἐρωτεύεσαι παραφόρως. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀντὶ τοῦ χαρίεντος καὶ διασκεδαστικοῦ συντρόφου τὸν ὁποῖον ἀπέκτησα, ἔχω εἰς τὸ πλευρόν μου ἕνα σύντροφον κατηφῆ ὠχρόν, ὁ ὁποῖος φέρει μαζί του τὸ πάθος του ὡς νὰ ἦτο πένθος καὶ τὸ ρίπτει εἰς τὸ μέσον ὅλων μας τῶν διασκεδάσεων. Εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθές.

— Ἠθέλησα κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ αὐτὴν τὴν θαυμαστὴν γυναῖκα αὐτὴν τὴν γόησσαν, ἥτις μόλις ἔφθανεν εἰς Παρισίους καὶ ἐγένετο

ἐμέσως εἷς ἐκ τῶν ἀτέρων τοῦ στερεώματός των. Ἦτο εὔκολον πρᾶγμα, διότι ἡ γυνὴ αὕτη ἐραίνετο εἰς τὴν σκηνὴν καὶ μάλιστα μὲ τόσον θόρυβον! Εἶνε ὡραιοτάτη, ἀλλ' ἠδύνατο ἐν τούτοις κανεὶς νὰ διαφλονεικήσῃ τὴν καλλονήν της, διότι τὸ πρόσωπόν της φέρει στίγματα εὐλογίας. Ἀπέναντίας ὅμως οἱ θαυμασταί της, κατελέγοντο δὲ καὶ ἐγὼ μεταξὺ τούτων, εὑρίσκουσιν, ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀτέλεια ἐπιτείνει μάλιστα τὴν καλλονήν της καὶ τὴν ἀπεκαλοῦσιν – ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ποῦ θέλεις νὰ καταλήξῃς;

— Ἰδού, φίλτατε Ὀλιβιέρε, τὸ συμπέρασμά μου: Εἶνε ὡραία, τὴν ἀγαπᾷς, ἔχει κάλλιστα καὶ διὰ νὰ σοὶ κάμῃ τόσην ἐντύπωσιν θὰ εἰπῇ ὅτι ἔχεις κλκαισθησίαν... Εἶνε ἀξιολάτρευτος...

— Σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς ὅτι...

— Ἄφησέ με νὰ τελειώσω. Ὅταν ἔμαθον ὅτι ἐπεθύμεις νὰ τὴν ἀποκτήσῃς ὡς ἐρωμένην σου, εὗρον τὸ πρᾶγμα σωστόν· θὰ ἐκανοτσίες ἀρ' ἑνὸς τὴν ἐρωτικήν σου κλίσιν, ἤτις σὲ ὤθει πρὸς αὐτήν, καὶ θὰ διεκρίνεσο μεταξὺ ὅλων ἡμῶν διὰ τὸ κατώρθωμά σου... Μέχρι τοῦδε ὅμως ὅλαι αἱ προσφοραί σου ἀπερρίφθησαν ὅλαι αἱ ὑποσχέσεις σου δὲν ἐλήφθησαν ὑπ' ὄψιν ἡ ἐρωτική σου ἐκδήλωσις ἀπήρεσε. Μετεμορφώθης θλως διόλου καὶ ἐκ τῆς ἀντιστάσεως ἐγεννήθη εἰς τὴν ψυχήν σου ἔρως ἰσχυρὸς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε δὲν ὑποθέχωρεῖ, ἀπέναντι τῆς ἰδέας τοῦ νὰ θυσιάσῃς τὸ στάδιόν σου, νὰ ἔλθῃς εἰς ῥῆξιν μετὰ τῆς οἰκογενείας σου καὶ νὰ τὴν συζευχθῇς.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀνεγειρόμενος, καὶ διατί ὄχι τάχα;

— Διότι ὅταν ἔχῃ κανεὶς τὸ ὄνομά σου, ὅταν ἀνήκῃ εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, δύναται ν' ἀγαπήσῃ τὴν Λουΐζαν Βόττη τὴν ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην, ἀλλὰ δὲν δύναται ν' ἀναγκάσῃ τὴν οἰκογένειάν του νὰ δεχθῇ καὶ νὰ θεωρήσῃ αὐτὴν μαρκησίαν Μαϋράν.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲ Μαϋρὰν ἠγέρθη πάλιν βιαίως καὶ μὲ φωνὴν τραχεῖαν εἶπε πρὸς τὸν μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντα:

— Ὦ, ἂς τελειόνωμεν· δὲν εἴμεθα πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν καθ' ἣν αἱ προλήψεις ἐθεωροῦντο ὡς ἐπιχειρήματα· ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον πολλὰ προηγούμενα, ὥστε ἡ ἐκλογὴ γυναικός τινος τοῦ θεάτρου ὡς συζύγου εὐπατρίδου δὲν δύναται νὰ κριθῇ τόσον αὐστηρῶς... Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Εἶπες τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ δὲν γνωρίζω ἐκ τοῦ βίου τῆς δεσποινίδος Λουΐζης Βλὸττ εἰμὴ ἐκεῖνα ὅσα διαλέγονται. Τὸ γνωρίζεις τι περιπλέον;

— Δὲν γνωρίζω τίποτε καὶ ἴσα ἴσα καταδικάζω τὴν ἐλαφρότητα, μεθ' ἧς ἀποφασίζεις νὰ μεταβάλῃς τὴν γυναῖκα ἣν ἐξέλεξες ὡς ἐρωμένην σου εἰς μαρκησίαν Μαϋράν... Πρέπει κανεὶς νὰ εἶνε ἐντελῶς πρωτόπειρος διὰ να νυμφευθῇ τὴν ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην.

— Φίλτατέ μοι Σαπέ, ἀπήντησε σοβαρῶς ὁ Ὀλιβιέρος, ἡ τελευταία φράσις εἶνε πολὺ χονδρὰ καὶ τὴν φορὰν ταύτην, ἂν καὶ λυποῦμαι, πρέπει ἡ συνδιάλεξίς μας νὰ τελειώσῃ διὰ ῥήξεως, συνεπείᾳ τῆς ὁποίας δύο φίλοι μου θὰ ἔλθωσι νὰ σοὶ ζητήσωσιν ἱκανοποίησιν διὰ τῶν ὅπλων...

— Παρεφρόνησες;...

— Θὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τί ἐννοεῖς, ἢ θὰ μοὶ ἀποδείξῃς ὅτι ἡ γυνὴ φ' ἧς ἐπιρρίπτεις τοιαύτην κατηγορίαν, εἶνε ἀξία αὐτῆς. Ἐὰν ἤμην ἀποφασισμένος νὰ καταστήσω τὴν δεσποινίδα Λουΐζαν Βλὸττ ἐμαρκησίαν Μαϋράν, ὤφειλον νὰ φονεύσω ἐκεῖνον ὅστις ὁμιλεῖ περὶ αὐτῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ὁ Φερδινάνδος ἀγανακτῶν ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί γνωρίζεις περὶ αὐτῆς;

— Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ δώσω καμμίαν ἀπάντησιν· ἐπιμένω εἰς ὅσα εἶπα.

— Γνωρίζεις ποία εἶναι, πόθεν κατάγεται;

— Ὄχι· ἀλλὰ τὸ ὄνομα ὅπερ φέρει δὲν εἶνε ἰδικόν της.

— Πόθεν τὸ γνωρίζεις;

— Τὸ γνωρίζω. Δὲν ἔχει οἰκογένειαν, δὲν ἔχει ὄνομα, περιφέρε-

ται ὡς πλάνης. Λέγει ὅτι εἶνε Ἀμερικανὶς καὶ δὲν εἰξεύρει οὔτε μίαν λέξιν ἀγγλικήν. Εἶνε Παρισινή...

— Ὦ, τί φοβεροὶ ἄνθρωποι εἶσθε σεῖς καὶ πῶς περιφρονεῖτε τὰς γυναῖκας ἕνεκα τοῦ ἐλαφροῦ βίου σας! Εἶνε συκοφαντία! Ἡ γυνὴ αὐτὴ εἶνε ἄγνωστος καὶ ὅμως ἰδού, ἠρχίσατε νὰ ρίπτετε κατ' αὐτῆς τὸ θηλητήριόν σας. Εἶσθε οὐτιδανοί, οἵτινες τὴν ἐσπέραν πηγαίνετε καὶ καταπίνετε μαζὶ μὲ τοὺς ἀσπασμοὺς τοὺς ὁποίους σᾶς χαρίζουν αἱ ἄσεμνοι γυναῖκες, μεθ' ὧν διεπνεῖτε, τὰς κακοηθείας τὰς ὁποίας πλάττει ἡ ζηλοτυπία των... Εἶνε πρὸ πάντων σώφρων... Αὐτὰ ὑπεραρκοῦν διὰ νὰ χύσωσιν αἱ ἔχιδναι ἐκεῖναι τὸ θηλητήριόν των. Καὶ σεῖς ἄνδρες καὶ εὐπατρίδαι τὰς βοηθεῖτε νὰ κατατρέχωσι μίαν γυναῖκα ἄνευ οἰκογενείας, ὡς διαβεβαίοις δηλαδὴ ἀπροστάτευτον καὶ ξένην!...

— Ξένην! ἀνερώνησεν ὁ Φερδινάνδος ἐρυθρὸς τὴν ὄψιν καὶ μόλις συνέχων τὴν ὀργήν του. Ἀφοῦ τὸ θέλεις λοιπὸν θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ! Χθὲς ὅτε ἐπιστρέψουσα ἀπὸ τὸν περίπατον ἤρχετο μὲ τὴν ἀμαξάν της εἰς τὸ θέατρον, ἄνθρωπός τις ὅστις ἐράνη λίαν ἔκπλικτος, ἀνέκραξεν: «Αὐτὴ εἶνε ἡ Λουΐζα Βλόττ!... αὐτὴν ἐγὼ τὴν γνωρίζω, εἶνε ἡ μακαρὶ Εὐλογοκομμένη...»

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;.. εἰπέ μου τὸ ὄνομά του!.

— Ὁ ἴδιος περὶ οὗ ἐλέγομεν: ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί.

— Δὲν εἶνε ἀληθές!

Ὁ Φερδινάνδος προσβεβλημένος ἐν νευρικῇ ταραχῇ, ἀπήντησε πάρυτα ξηρῶς.

— Εἰπέ μου ὅτι ἐψεύσθην διὰ νὰ τελειώνωμεν! καὶ δὲν μᾶς μένει τότε ἄλλο παρὰ ν' ἀλληλοσφαγῶμεν αὐθωρεὶ τὸ πρωΐ! Ἀλλὰ εἶμαι λοιπὸν ἄθλιος ἄχρειος, ζητῶ νὰ πληγώσω τὴν φιλοτιμίαν σου, εἶμαι ζηλότυπος, φθονερός!... εἶμαι εὐπατρίδης χωρὶς τιμὴν προσβάλλων μίαν γυναῖκα ἀπροστάτευτον!... εἰπέ μου λοιπόν, ὅτι εἶμαι ἄνανδρος!

Καὶ ἐπειδὴ ἐν τῇ καταστελλομένῃ μετὰ βίας ἐκείνῃ ὀργῇ, ἠσθάνετε ταὐτοχρόνως τὴν φωνὴν τοῦ φίλου του τρέμουσαν ἐκ φοβερᾶς συγκινήσεως, ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ὑποκόμητος Φερδινάνδου δὲ Σαπὲ καὶ τῷ εἶπε:

— Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν ὡσὰν τρελλοὶ καὶ ἀνόητοι!... Σὲ πιστεύω. καὶ τοῦτο μὲ καθιστᾷ τὸν δυστυχέστατον τῶν ἀνθρώπων... Φερδινάνδε, ἐὰν σὲ προσέβαλα, σοῦ ζητῶ συγγνώμην· ἀλλὰ καὶ σὺ μ' ἐλύπησες τόσον!...

Καταληφθεὶς ὑπὸ νευρικοῦ γέλωτος ὁ νέος ἁπέσυρε τὴν χεῖρα, ἣν ἔσφιγγεν ὁ φίλος του, καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον διὰ ν' ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά του. Βλέπων τοῦτο ὁ Ὀλιβιέρος συγκεκινημένος προσέθηκε:

— Σὲ ἱκετεύω, Φερδινάνδε, μὴ μνησικακῇς. Ἂν εἶξευρες πόσον ὑποφέρω!

Ἠγάπων ἀλλήλους εἰλικρινῶς καὶ διὰ τοῦτο ἀμφότεροι ἦσαν δυσηρεστημένοι καὶ ἠσχύνοντο διὰ τὴν παραφοράν των. Ὁ Ὀλιβιέρος προσέθηκε μετὰ φωνῆς πλήρους στοργῆς:

— Νὰ ὁμιλήσωμεν ὡς δύο ἀληθινοὶ φίλοι..

— Ὡς δύο ἀδελφοί, ἐπανέλαβεν ὁ Φερδινάνδος σφίγων τὴν χεῖρά του.

Τεταραγμένος ὀλίγον διότι δὲν εἶξευρε πῶς νὰ ἀρχίσῃ ὁ Ὀλιβιέρος εἶπεν.

— Ἔχεις δίκαιον· δὲν γνωρίζω τὴν Λουΐζαν Βλόττ εἰμὴ κατ' ἐπιφάνειαν· ἐπίστευσα ὅσα μοὶ εἶπαν περὶ αὐτῆς, ὅτι μόνη οὖσα εἰς τὸν κόσμον, ὀρφανή, τελευταία ἀπόγονος ἐντίμου οἰκογενείας πριγκηπικῆς καταγωγῆς καταστραφείσης ἐν Ἀμερικῇ· ἦλθεν εἰς Παρισίους ἔχουσα φήμην ἐξόχου καλλιτέχνιδος.

Σάλλιστα ἀνατραφεῖσα ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ἄλλου καλλιτέρου μέλλοντος, ἠναγκάζετο σήμερον νὰ μετέρχεται ὅπως ζήσῃ τὴν τέχνην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐκαλλιέργει πρὸς διασκέδα-

σιν. Χάρις εἰς τοὺς ἐν ταῖς αἰθούσαις θριάμβους της, ἀπέκτησε τόσον ταχέως τὴν φήμην της, δι' ἧς ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐν Παρισίοις μίσθωσιν αὐτῆς. Ἐν Ἀμερικῇ, ὡς μὲ διεβεβαίωσαν, ἔχαιρε τὰς συμπαθείας τοῦ συβαροῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κόσμου, τὴν φήμην της δὲ ὠφειλεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ πνεῦμά της, διότι ἡ ἠθικότης ἦτο ἀνωτέρα πάσης ὑποψίας. Ζήσασα ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ἀπέκτησεν ὅλας τὰς Ἀμερικανικὰς ἰδιοτροπίας, ἕνεκα δὲ τῶν ἰδιοτροπιῶν τούτων, ἕνεκα τῆς ἐλευθερίας της συμπεριφορᾶς της, ἕνεκα τῶν ὁρμῶν της αὐτῶν τῆς ἀνεξαρτησίας ἐνομίσθη κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦρχετο εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἑταιρῶν. Ἀλλ' ἡ αὐστηρότης τῶν ἠθῶν της καὶ ἡ πολυτέλεια μεθ' ἧς ἔζη παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τὰς κακολογίας. Ἐπὶ τέλους μὲ διεβεβαίωσαν ὅτι ἡ μὶς Λουίζα Βλὸττ εἶνε ἡ μᾶλλον ἐνάρετος καὶ μᾶλλον ἀξία τῶν γυναικῶν· ὅτι αἱ συμφοραὶ ἃς ὑπέστησαν οἱ γονεῖς της, μετέβαλον αὐτὴν ἀπὸ νεάνιδος εἰς γυναῖκα σοβαρὰν Φύσει καλλιτέχνις ζῇ διὰ τὴν τέχνην καὶ μόνην, καὶ ὄχι μόνον δὲν εἶνε γυνὴ ἐλευθέρων ἠθῶν, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἔλεγες, εἶνε ἀπεναντίας ἀγγλὶς αὐστηροτάτη, παρρησίᾳ λέγουσα ὅτι δὲν εὑρίσκει κανένα ἄνδρα ἄξιον αὐτῆς, ὅτι δὲν θέλει κανεὶς τὴν στοργήν, ὅπως ζῇ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν της, ὅτε ὁ κόσμος εἶνε ἄξιος περιφρονήσεως καὶ διὰ τοῦτο δὲν θέλει νὰ τῷ ὀφείλει τίποτε... Αὐτὰ μοὶ εἶπον, Φερδινάνδε· δι' αὐτὸ τὴν ἀγαπῶ. Ναί, ἡ καλλονή της, ἡ ἰδιοτροπία της, οἱ τρόποι της μ' ἐμάγευσαν... Ἀπόδειξέ μου ὅτι μὲ ἠπάτησαν!

— Καὶ θὰ μὲ πιστεύσῃς;

— Βεβαίως, ἀφοῦ σὲ ἱκετεύω νὰ μοὶ ὁμιλήσῃς.

— Ἔστω· πρέπει νὰ σοὶ κάμω γνωστὸν εἰλικρινῶς ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μέντορος, ἣν ἐξήσκησα ἀπόψε σιμά σου, μοὶ ἦτο ἐπιβεβλημένη. Ἡ ἀδελφή μου καὶ ἡ μήτηρ μου, κατὰ παράκλησιν τῆς οἰκογενείας σου μὲ ἠνάγκασαν νὰ ταῖς ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ σὲ

ἀπεδείκνυον τὴν φιλίαν μου διαφωτίζων σε ὡς πρὸς τὸ πεῖσμα τῆς γυναικός, ἣν ἐπιθυμεῖς νὰ καταστήσῃς σύζυγόν σου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ νέος δάκνων τὰ χείλη, τὸ γνωρίζουν ἤδη αὐτό!

— Γνωρίζουν προσέτι, ὅτι εἶπες, ὅτι θὰ αὐτοχειριασθῇς ἂν ἀντιτείνωσι καὶ θελήσωσι νὰ ἐμποδίσωσι διὰ σκανδάλου τὸν γάμον.

— Εἶνε ἀληθές.

— Ἄκουσέ με λοιπόν. Σοὶ ὁμιλεῖ ὁ ὑποκόμης δὲ Σαπέ, ὁ εὐπατρίδης, ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ εἶνε φίλος σου. Σοὶ ὁμιλεῖ ἐκεῖνος ὅστις σὲ θεωρεῖ ἀνίκανον νὰ πράξῃς ὅ,τι ἔλεγες.

— Ὦ, συγγνώμην! λησμόνησε...

— Ὄχι, ἄκουσέ με. Σοὶ ὁμιλεῖ ὁ εὐπατρίδης, ὅστις εἶνε ἐπίσης ἀνίκανος νὰ «καταπίνῃ ὁμοῦ μὲ τὰ φιλήματα τῶν ἀνυθίκων γυναικῶν» τὰς συκοφαντίας ἃς ἐκ ζηλοτυπίας πλάττουσιν, ὅστις δὲν πείθεται ἐκ τῶν φλυαριῶν τῶν γυναικῶν ἐκείνων, αἵτινες λαλοῦσι φαρμακερὰ ὡς ἔχιδναι περὶ ἐκείνων, ἃς αὐταὶ ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀντιζήλους των. Σοὶ ὁμιλεῖ ὁ φίλος σου, ὁ ὑποκόμης δὲ Σαπέ, τὸν ὁποῖον σὺ ἀρκετὰ ἐκτιμᾷς ὥστε νὰ εἶσαι πλησιέστατα πεπεισμένος, ὅτι οὐδέποτε εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ γυναικὸς καὶ εἶνε πάντοτε πρόθυμος νὰ ὑπερασπισθῇ ἐκείνην ἣν εὑρίσκει ἀπροστάτευτον.

— Εἶσαι σκληρός!

— Ὄχι· ὀφείλω νὰ σὲ διαφωτίσω, καὶ διὰ τοῦτο σοὶ ἀπαντῶ λέξιν πρὸς λέξιν. Θὰ ὑποφέρῃς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποστῇς τὸν πόνον. Ἐὰν πρόκειται χάριν τῆς θεραπείας νὰ σχισθῇ τὸ δέρμα, τί σημαίνει ἡ ὀδύνη ἀφοῦ ὁ πάσχων σώζεται;

— Ὁμίλει λοιπόν, ὁμίλει! μὲ τρομάζεις.

— Ὑπακούω..

Καὶ μόλις εἶπε τὴν λέξιν ταύτην ὁ νέος, ἠγέρθη διευθυνόμενος πρὸς τὸ σύδενδρον τοῦ κήπου μέρος.

— Τί κάμνεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ ἕτερος.

— Δὲν ἤκουσες;

— Ὄχι.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤκουσα ἀνακινούμενα τὰ φύλλα. Ἐνόμισα μήπως ἦτο κανεὶς ἀδιάκριτος.

— Ὅλοι εἶνε ἐκεῖ πέρα· ὁμιλεῖ.

— Κατ' ἀρχάς, ὅτε ἡ μήτηρ μου μοὶ ὡμίλησε περὶ τῆς ἀλλοκότου ἀποστολῆς, ἣν ἀπῄτει παρ' ἐμοῦ ἡ οἰκογενειά σου, μαθ' ἧς τοσοῦτον συνδέομαι, ἠρνήθην. Συγκατετέθην μόνον ἀφοῦ ἐπέμεινε πολὺ ἡ ἀδελφή σου, διότι αὐτὴ μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐπέκρουον τὸν γάμον ἕνεκα τῆς ἠθικῆς ἀξίας τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις ἄλλως τε, ὡς καλλιτέχνις, ἦτο μᾶλλον συμπαθητική.

— Εἶπεν αὐτό;... ἀνέκραξεν ὁ νέος· τότε ἐσώθην.

— Τί λέγεις;

— Εἶνε ἀληθές, ὅτι γνωρίζεις... τρομερὰ πράγματα· ἀλλ' ὀφείλω νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι σὲ ἠπάτησαν, προσέθηκε γελῶν.

— Ὁ Φερδινάνδος δὲ Σαπὲ ἔκαμε κίνημα ἀπελπισίας καὶ σιγῆς· κατέστειλεν ὅσον ἠδυνήθη τὸ ἀκούσιον κίνημα τῆς ἀνυψώσεως τῶν ὤμων του καὶ εἶπεν:

— Ἔσο ἰσχυρός, διότι τώρα θὰ ὁμιλήσω ἀποτόμως.

— Ὁμίλει, εἶπε μετὰ τόνου ἐγκαρτερήσεως ὁ ἄλλος.

— Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταιλλὶ τὴν ἀνεγνώρισεν.

— Ὦ! μὴ μοὶ ὁμιλῇς περὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου!...

— Ἄκουσέ με. Ἀποποιεῖται νὰ εἴπῃ τὸ ἀληθές της ὄνομα, διεβεβαίωσεν ὅμως πκρρησίᾳ τοὺς φίλους του, ὅτι ἡ νεᾶνις ἐκείνη, γνωστὴ πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ὀλιγώτερον ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Εὐλογοκομμένη, εἶχε συλληφθῇ κατηγορουμένη διὰ κλοπὴν πράξιν, ἀπελύθη δὲ διότι αἱ ἐνδείξεις ἦσαν ἀνεπαρκεῖς, ἀλλ' ὅτι ἐγνώσθησαν ἀρκετὰ πράγματα ὡς πρὸς τὴν ἠθικότητά της.

— Εἶνε ἀδύνατον!

— Σιώπα· σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν καί, ἂν θέ-

λῃς, μεταβαίνομεν ὁμοῦ πρὸς τὸν Ματθαῖον δὲ Ταιλλὶ καὶ τὸν ὑποχρεοῦμεν νὰ βεβαιώσῃ ὅ,τι σοὶ λέγω. Θὰ προσθέσω ὅτι διεκήρυξεν ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ ἀφορμὴ, ἂν ὄχι ἡ αὐτουργὸς, τοῦ θρόνου τοῦ ἐραστοῦ της, καὶ ἂν σὲ διαψεύσῃ ἐ ὠπόν σου, θὰ τὸν ῥαπίσω.

— Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου! εἶπε στένων ὁ ἄτυχλς νέος, καὶ ἐστηρίχθη διὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Ὀλιθιέρε, πρέπει νὰ εἶσαι λογικός.

— Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἶνε τέρας, εἶνε συκοφάντης.

— Πρέπει ν' ἀκούσῃς τὴν λογικὴν, τὴν φρόνησιν καὶ ὄχι τὸ μῖσός σου. Ἐξεύρω διατί μισεῖς καὶ περιφρονεῖς τὸν κύριον δὲ Ταιλλί, ἀλλ' ἡ ὑψηλή του θέσις τὸν προασπίζει ἀπὸ τῆς ἰδιότητος τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ τῷ ἀποδώσῃς. Εἶνε δικαστής, γνωρίζει τὰ γεγονότα καὶ εἶνε ἀνίκανος νὰ ψεύσθῃ.

— Δὲν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον· εἶνε ἱκανὸς ὅλα νὰ τὰ πράξῃ· δὲν παραδέχομαι τὴν μαρτυρίαν του.

— Πρὶν ἀπιφασίσω νὰ σοὶ ὁμιλήσω ὅτως σοὶ ὁμιλῶ, ἐζήτησα θὴν περὶ ὅτων μοὶ εἶπον..

— Καὶ τὰ ὑποστηρίζεις;

— Ναί.

— Ἔστω, Φερδινάνδε· ἡ πληγὴ ἐγένετο τώρα· δὲν δύνασαι νὰ μοὶ πρξενήσῃς περισσότερον πόνον· ὁμίλει

— Λοὐΐζ, ἥτις λέγει ὅτι καλεῖται Λουΐζα Βλὸττ, καὶ διατείνεται ὅτι εἶνε Ἀμερικανὶς, ἐγεννήθη ἐν Παρισίοις ἐκ παρισινῆς οἰκογενείας.

— Ποῖον εἶνε τὸ ἀληθές της ὄνομα;

— Ἠρνήθη νὰ μοὶ τὸ εἴπῃ... διότι δὲν ἔχει μὲν πλέον πατέρα καὶ μητέρα, ἔχει ὅμως ἀδελφὴν νυμφευμένην εἰς Παρισίους τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγος κατέχει, ὡς φαίνεται, ἐπίσημον θέσιν.

— Πολὺ ἀπίθανον μοὶ φαίνεται αὐτό.

— Καὶ ὅμως οὕτως ἔχει. Μίαν ἡμέραν εὑρέθη ἐκτεθειμένη· συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της καὶ οὗτος φονεύθη. Ἕνεκα τοῦ σκανδάλου τούτου ἐδιώχθη ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἀδελφῆς της, ἥτις δὲν ἠθέλησε πλέον νὰ τὴν ἴδῃ. Ἑκατοτε ἐγείνεν ἄφαντος. Ὑπῆγε τῷ ὄντι εἰς Ἀμερικήν; ἄδηλον· Τ' ἀνωτέρω ὅμως συνέβησαν.

— Κάποια σύγχυσις θὰ ὑπάρχῃ βεβαίως· δὲν εἶνε δυνατὸν τόσον νέα νὰ ἔχῃ βίον τόσον περιπετειώδη. Ἂν εἶνε αὐτὰ ἀληθῆ, διατί τότε ἀποκρύπτουν τὸ ἀληθές της ὄνομα;

Σοὶ προέτεινα νὰ ἐπαναλάβῃ ἐνώπιόν σου ὅτι σοὶ εἶπα ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταλλὶ· θέλεις νὰ ὑπάγωμεν αὔριον μαζὶ πρὸς αὐτόν; θέλεις ἀφοῦ εἶνε ἐδῶ ἀπόψε νὰ τοῦ ζητήσωμεν ἰδιαιτέραν συνέντευξιν;

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θέλω, οὔτε νὰ ἴδω, οὔτε νὰ ὁμιλήσω πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον.

— Καὶ ἀρνεῖσαι νὰ πιστεύσῃς ὅτα εἶπεν;

— Ἤθελα νὰ μὴ τὰ πιστεύσω· ἀλλὰ πῶς νὰ ξεχάσῃ κανεὶς τοιαύτας συκοφαντίας!

— Θέλεις ν' ἀποταθῶ ἐγώ, ἐξ ὀνόματός μου, πρὸς τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταλλὶ καὶ νὰ τὸν ζητήσω πρὸς τὸ συμφέρον μιᾶς οἰκογενείας ὁριστικὴν ὁμολογίαν τῶν ῥηθέντων, ἢ τοὐλάχιστον ἂν ἀρνηθῇ νὰ δώσῃ αὐτοπροσώπως τὰς πληροφορίας, νὰ μὲ συνδράμῃ νὰ λάβω ἐκ τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας πληροφορίας ἀκριβεῖς ἐξαγμένας ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν ἐγγράφων.

— Δὲν θὰ γείνῃ λόγος περὶ ἐμοῦ;

— Ὄχι.

— Πρᾶξέ το.

— Καὶ ἂν σοὶ παράσχω αὐτὰς τὰς ἀποδείξεις θὰ παραιτηθῇς;

— Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἀναλαμβάνω τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν.

— Ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν· θὰ τὸ ἐπιχειρήσω.

Καὶ οἱ δύο νέοι περιπλέγδην κρατούμενοι διηυθύνθησαν πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἀνέμειναν νὰ τελειώσῃ ὁ βαλλισμός, ὅπως εἰσέλθωσιν εἰς τὰς αἰθούσας, ἔνθα ἡ ὁμήγυρις ἦτο πυκνοτάτη. Ὁ Φερδινάνδος Σαπὲ εἶπε πρὸς τὸν φίλον του:

— Πήγαινε νὰ παίξῃς· θὰ σ' ἐπανεύρω εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου· διακρίνω τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ζητοῦμεν πλησίον τῆς κ. δὲ Μαρβύ.

— Πήγαινε καὶ μάθε· συλλογίσου, ὅτι τὸ μέλλον μου ἐξαρτᾶται ἐξ ὅσων θὰ μάθῃς.

Καὶ ἐνῷ ὁ Ὀλιβιέρος μετέβαινεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ παιγνιδίου, ὁ Φερδινάνδος κατήρχετο πάλιν εἰς τὸν κῆπον, ὅπου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κίνησις ἦτο ζωηρά. Ἡ βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ ἐπανήρχετο στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος [τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταλλὶ. Ὁ νέος ἀνελογίζετο πῶς θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ δικαστοῦ τὴν βραχεῖαν συνέντευξιν. Δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ ἂν καὶ ἐπνίγετο, καθότι ἐγίνωσκε μεθ' ὁποίας ἀγωνίας καὶ ἀδημονίας ὁ φίλος του ἀνέμενε τὴν ἔκβασιν τῆς ἀποστολῆς, μεθ' ἧς τὸν εἶχεν ἐπιφορτίσει.

Παρεμέριζε διὰ ν' ἀφήσῃ τόπον νὰ διέλθῃ ἡ βαρωνὶς μετὰ τοῦ συνοδεύοντος αὐτήν, ὅτε τῷ ἐφάνη] ὅτι ἀμφότεροι ἔβαινον ὀλιγώτερον ταχέως διευθυνόμενοι πρὸς αὐτὸν καὶ ὅτι ὁ κ. Ματθαῖος τὸν ὑπεδείκνυε διὰ τοῦ βλέμματος πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Μαρβύ. Ἐστενοχωρήθη κάπως βλέπων τὴν οἰκοδέσποιναν μειδιῶσαν καὶ ἐρχομένην πρὸς αὐτόν. Ἠρυθρίασε διὰ τὴν διάκρισιν.

Ἡ ὡραία Λύρηλία ἦτο ὡραιοτάτη κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μὲ τὸν λαμπρὸν αὐτῆς καλλωπισμόν. Προέβαινε μειδιῶσα, φωτεινὴ σχεδὸν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πολυαρίθμων φώτων. Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ καλλονὴ τῶν ὤμων καὶ τῶν βραχιόνων ἐκείνων, τὸ χρῶμα καὶ ἡ δροσερότης τῆς σαρκός της, ἡ χάρις τῶν κινημάτων της καὶ τὸ γόητρον ὅπερ διέχεε περὶξ αὐτῆς.

Ὁ Φερδινάνδος δὲ Σαπὲ ἵστατο τεταραγμένος καὶ γοητευμένος ἐντωτῷ.

— Κύριε δὲ Σαπέ, τῷ εἶπεν ἡ Αὐρηλία, μοῦ ὀφείλετε ἕνα βάλς.

Καὶ ἀφήκασα τὸν βραχίονα τοῦ γέροντος συντρόφου της ἔλαβε μετ' οἰκειότητος τὸν βραχίονα τοῦ νέου λέγουσα πρὸς τὸν Ματθαῖον.

— Θὰ σᾶς ἐπανέλθω ἐντὸς ὀλίγου.

Ὁ Φερδινάνδος ἠσθάνθη ἐκ τῆς πιέσεως τοῦ βραχιονός της, ὅτι τὸν ἔσυρε πρὸς τὸν κῆπον. Διὰ ν' ἀρχίσῃ ὁπωσδήποτε ὁμιλίαν μετ' αὐτῆς εἶπε.

— Εἶμαι μαγευμένος, κ. βαρωνίς, διὰ τὴν χάριν τὴν ὁποίαν μοῦ κάμνετε.

— Δὲν εἶνε χάρις, ἀπήντησεν ἐκείνη μειδιῶσα πονηρῶς· ἀπέναντίας ἐγὼ ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἐκδούλευσιν.

— Ἀπὸ ἐμέ; εἶπεν ἔκπληκτος ὁ νέος. Ὦ, κυρία, ὁμιλήσατε, εἶμαι πρόθυμος...

— Ἀκούσατε, εἶπε στηριζομένη ἰσχυρότερον ἐπὶ τοῦ βραχίονος καὶ προσεγγίζουσα τὸ χάριεν πρόσωπόν της πλησίον τοῦ προσώπου τοῦ νέου, ὥστε ἠσθάνετο τὴν πνοήν της ὡς θωπείαν ἐπὶ τῶν χειλέων της... σᾶς εἶπον βέβαια τί παράξενη γυναῖκα εἶμ' ἐγὼ καὶ πόσον εἶμαι περίεργος καὶ φλύαρος...

— Μοὶ εἶπον ὅτι εἶσθε πνευματωδεστάτη εἰς τὴν ὁμιλίαν σας γνωρίζω δὲ κ' ἐγὼ ὅτι εἶσθε χαριεστάτη καὶ θελκτικὴ κυρία.

— Ἀγαπῶ πολὺ τὰ φιλοφρονήματα, ὥστε δὲν σᾶς διαψεύδω, σᾶς προσθέτω ὅμως ὅτι εἶμαι περίεργος εἰς τὸ ἄκρον. Θέλω νὰ μανθάνω τί λέγουν, τί κάμνουν, ποῖον εἶνε τὸ θορυβῶδες ζήτημα τῆς ἡμέρας, τὸ σκάνδαλον τῆς προτεραίας· εἶμαι ἱκανὴ νὰ πράξω τὰ πάντα διὰ νὰ μάθω αὐτά. Ἡ ἐκδούλευσις τὴν ὁποίαν σᾶς ζητῶ εἰς αὐτὸν τὸν κύκλον ἀνήκει.

Ὁ ὑποκόμης Σαπὲ τὴν παρεσύρεφε μειδιῶν μετ' ἐκπλήξεως.

Αὐτὴ ἔκλινεν ἔτι μᾶλλον πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἠρώτησεν ἐμπιστευτικῶς.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ μαρκήσιος Μεϋρὰν θέλει νὰ νυμφευθῇ μίαν τῶν ἐρωμένων του, μίαν νέαν ἀοιδόν;

Ὁ δὲ Σαπὲ ἐσταμάτησε καὶ προσέβλεψε τὴν πρὸς αὐτὸν ὁμιλοῦσαν τεταραγμένος καὶ ἔκπληκτος.

— Ποῖος σᾶς τὸ εἶπε, κυρία;

— Τί σᾶς μέλει; μοὶ τὸ εἶπαν. Εἶνε ἀληθές;

— Ἄ, κυρία, ἐὰν ὁ ταλαίπωρος φίλος μου Ὀλιβιέρος δὲ Μεϋρὰν σᾶς ἤκουε θὰ ἦτο πολὺ δυστυχής!

— Εἶνε ἀληθές; ἠρώτησεν ἐκ νέου ἡ βαρωνίς.

— Κυρία, ὁ μαρκήσιος δὲ Μεϋρὰν δὲν ἔχει ὡς ἐρωμένην τὴν ἀοιδὸν περὶ ἧς ὁμιλεῖτε. Γνωρίζω ὅτι ἠσθάνθη κάποιαν κλίσιν πρὸς ταύτην καὶ ὅτι τὸν ἐνόμισαν ἐρωτόληπτον, ἀλλ' οὐδέποτε σχε κατὰ νοῦν νὰ καταστήσῃ αὐτὴν μαρκησίαν δὲ Μεϋράν.

— Εἶσθε ἐχέμυθος, βλέπω καὶ δὲν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τί ποτε. Ἔχετε ἄδικον, διότι θὰ σᾶς ἀπέδιδα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἠθέλετε μὲ δανίσει.

— Δὲν σᾶς ἐννοῶ, κυρία.

— Ἂν μοὶ διηγῆσθε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, θὰ σᾶς διηγοῦμην ἐγὼ μίαν ἄλλην, τὴν ὁποίαν γνωρίζω περὶ τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

— Περὶ τῆς ὡραίας Εὐλογοκομμένης;

— Αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς τὸ ὄνομά της· βλέπετε ὅτι τὸ εἰξεύρετε.

— Εἰπέτε την, κυρία.

— Βραδύτερον, διότι τώρα ἀρχίζει τὸ βάλς. Ἐμπρός, κύριε, ὁδηγήσατέ με.

Καὶ τὸν παρέσυρεν ἐντὸς τοῦ κυκεῶνος τῶν χορευτῶν.

Διαρκοῦντος τοῦ χοροῦ ὁ Ὀλιβιέρος ἀνυπόμονος καὶ ἐκπληττόμενος, διότι δὲν ἔβλεπε τὸν φίλον του ἐπανερχόμενον.

Διέκρινε μεταξὺ τοῦ πλήθους τὸν Φερδινάνδον ὁδηγοῦντα τὴν

συγχορεύτριάν του. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ νέος, ἀφοῦ τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι μετέβαινε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κ. δὲ Ταϊλλί, ἐχόρευεν ἀπεναντίας μετὰ τῆς οἰκοδεσποίνης. Τοὺς παρετήρει καὶ λίαν ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ἦτο ζωηρὰ ἡ συνδιάλεξίς των.

Ὁ Φερδινάνδος ἔλεγε πρὸς τὴν βαρωνίδα:

— Ζητεῖτε νὰ μάθητε τὴν ἀλήθειαν, κυρία· ἀκούσατέ την. Ὁ κ. Ὀλιβιέρος δὲ Μεῦρὰν εἶνε σφόδρα ἐρωτευμένος πρὸς τὴν ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην. Σήμερον ἔχει ἀπόφασιν νὰ τὴν νομφευθῇ. Ὅλοι οἱ περὶ αὐτὸν καὶ ἡ οἰκογένειά του προσπαθοῦσι νὰ τὸν ἐμποδίσωσι. Δὲν εἶνε τὸ ἐπάγγελμα τῆς γυναικὸς ἐκείνης τὸ προκαλοῦν τὴν ἀντίστασιν, διότι καὶ ἐξ θεῖος τοῦ πατρὸς τοῦ Ὀλιβιέρου, ἐνυμφεύθη μίαν ἀκιδὼν τοῦ θεάτρου τοῦ μελοδράματος. Τὴν ἀντίστασιν τῆς οἰκογενείας του προκαλοῦσι φῆμαί τινες, ἃς ἡμεῖς θεωροῦμεν ὡς συκοφαντίας, διαδοθείσας περὶ τῆς Λουΐζης Βλότ. Διὰ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀμφίβολον αὐτὴν κατάστασιν ὁ φίλος μου Ὀλιβιέρος δὲ Μεῦρὰν μὲ παρεκάλεσε σήμερον ἀκριβῶς νὰ λάβω πληροφορίας περὶ τῆς γυναικὸς, ἣν ἀγαπᾷ. Ἐὰν πεισθῶ καὶ συλλέξω τὰς ἀποδείξεις, ὅτι ὅσα τῷ εἶπον περὶ αὐτῆς εἶνε ἀληθῆ, τὴν ἑσπέραν ταύτην θ' ἀπέλθῃ ἐκ Παρισίων καὶ θὰ λησμονήσῃ τὴν Εὐλογιοκρμμένην. Λοιπόν, κυρία βαρωνὶς, μοὶ εἴπατε ὅτι γνωρίζετε μίαν ἱστορίαν περὶ τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Ὦ, δὲν εἰξεύρω περισσότερα ἀφ' ὅσα καὶ σεῖς εἰξεύρετε Ὁ κ. δὲ Ταϊλλὶ μοὶ διηγήθη ὅ,τι εἶπε καὶ εἰς σᾶς. Τὸ τοιοῦτον ἄλλως τε δὲν εἶνε σπάνιον εἰς τὸν βίον αὐτῶν τῶν γυναικῶν. Καλεῖται μὲ ἄλλο ὄνομα καὶ κρύπτει τὸ ἰδικόν της. Πρὶν ἀσπασθῇ τὸ σημερινόν της ἐπάγγελμα εἶχε βίον τρικυμιώδη ὀλίγον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἔλαβε καὶ μερικὰς διαφορὰς μὲ τὴν ἀστυνομίαν. Τὴν ὡδήγησαν μάλιστα μέχρι τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ ἐντεταλμένου νὰ τὴν ἀνακρίνῃ διὰ μίαν ποινικὴν ὑπόθεσιν.

— Διὰ μίαν ποινικὴν ὑπόθεσιν; Λοιπὸν εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθέστατον, ἀφοῦ ἴσως τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ, ὅστις μᾶς τὸ διηγήθη, ἐνήργει τὴν ἀνάκρισιν ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως. Εἶχε φονευθῇ ὁ ἐραστής της ἐξερχόμενος ἐκ τῆς κατοικίας της.

— Λοιπὸν ὅλα ἦσαν ἀληθῆ!

— Ναί· ἀλλὰ τί παράδοξος ἰδέα ἦτο αὐτὴ τοῦ κ. δὲ Μεῦρὰν, νὰ ἐρωτευθῇ μίαν τοιαύτην γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ ὀφείλεται ὅλη εἰς τὸ ψιμμύθιον, διότι εἶνε εὐλογιοκομμένη.

— Τὸ εἰξεύρετε, κυρία· ὁ ἔρως εἶνε αἴσθημα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει λογικήν, τὸ ὑφίστανται κανεὶς χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ τὰ αἴτια καὶ τὴν ἀφορμήν του. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν πεποίθησιν τὴν ὁποίαν ἔχω περὶ τοῦ κακοῦ παρελθόντος τῆς γυναικὸς, ἣν ὁ φίλος μου ἐξέλεξεν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀκούσῃ τὰς συμβουλάς μου.

— Ἐννοῶ πληρέστατα τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα θὰ ἐπήνεγκε τὸ συνοικέσιον αὐτό, τὸ ὁποῖον πρέπει παντὶ σθένει νὰ ἐμποδισθῇ. Ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι φίλη τῆς οἰκογενείας καὶ γνωρίζω τὴν κ. δὲ Μαῦράν, καὶ ἂν δίχασθε, προσφέρομαι νὰ σᾶς συνδράμω.

— Σᾶς, κυρία!...

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ νέος ἦτο σφόδρα ζαλισμένος. Ἐνεθυμεῖτο, ὅτι ὅτε ἴφθασεν εἰς τὴν ἑσπερίδα καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν φίλον του περὶ τῆς κ. δὲ Μαρβύ, ὁ Ὀλιβιέρος δὲν τῷ ἀπέκρυψε τίνα ὑπόληψιν εἶχε πρὸς αὐτὴν, ἀκούσας ἐξ αὐτοῦ τὰ κατὰ τὴν διαγωγήν της.

Ἤκουεν ἀκόμη τὴν φράσιν του: «Ἀνδίαν μοῦ κάμνουν αὐτὰ τὰ πράγματα ὁποῦ μανθάνω, καὶ θὰ ἔρευγα μὲ εὐχαρίστησιν. Εὑρίσκω ὡραίαν αὐτὴν τὴν γυναῖκα, ἀλλ' αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν πρὸς αὐτήν. Πῶς! ἐκεῖνος ὁ γέρος, ἐκεῖνο τὸ τέρας εἶνε ὁ ἐραστής της!» Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἐκσισθῇ ἐπὶ τοῦ παρουσιαζομένου συμμάχου, ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποποιηθῇ τὴν τόσον καλοκαγάθως γενομένην προσφορὰν καὶ εἶπε:

— Δέχομαι: εξ όλης καρδίας, κυρία· εἰς παρομοίας περιστάσεις ὁ λόγος τῆς γυναικὸς ἀκούεται πάντοτε καλλίτερον.

— Ποῦ εἶνε ὁ φίλος σου τώρα; ἠρώτησε μετ' ὀλιγωρέοντος ἡ Αὐρηλία.

— Μὲ περιμένει ἀνυπομόνως, κυρία.

— Φέρε μοῦ τον ἐδῶ.

Καὶ δισταζόνοντο ὅμως πρὸς τὴν μεγάλην κλίμακα τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅτε αἴφνης ὁ Ὀλιβιέρος εὑρέθη ἐνώπιόν των.

— Ἄ, νάτος ἀκριβῶς! ἀνέκραξεν ὁ Φερδινάνδος χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε τὴν ταραχὴν τοῦ φίλου του. Κυρία βαρωνίς, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν φίλον μου Ὀλιβιέρον, μαρκήσιον δὲ Μεϋράν.

— Ὦ! εἰμεθα παλαιοὶ γνώριμοι.

— Ἔλαβα τὴν τιμὴν, κυρία βαρωνίς, νὰ χορεύσω μαζῆ σας εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν.

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀπήντησεν ἡ βαρωνίς, τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

— Μήπως ζητεῖς καὶ σήμερον τὴν αὐτὴν χάριν, εἶπεν ὁ Φερδινάνδος;

Ἀνίων δυστρεστημένος ὁ Ολιβιέρος, ἀλλὰ μὴ δυνάμενος νὰ διαψεύσῃ τὸν φίλον του, ἀπήντησεν:

— Θὰ ἦμην ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, ἂν ἡ κυρία βαρωνὶς μοὶ ἐχορήγει τὴν χάριν ταύτην...

— Διατί ὄχι; εἶπεν ἡ βαρωνὶς ἁφίνουσα τὸν βραχίονα τοῦ Φερδινάνδου καὶ λαμβάνουσα τὸν τοῦ Ὀλιβιέρου.

Ὁ Φερδινάνδος ἰδὼν αὐτοὺς ἀπομακρυνομένους ἐμειδίασε. Τῷ ἐφάνη ὅτι σκοπὸς τῆς κυρίας δὲ Μαρβὺ δὲν ἦτο ἀποκλειστικῶς ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογενείας Μεϋράν. Τῷόντι τὰ βλέμματα τῆς Αὐρηλίας ἔπιπτον ἐκφραστικώτατα ἐπὶ τοῦ νέου.

Μίαν στιγμὴν καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἀνέψυχησε τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Ἡ χεὶρ του ἐστηρίχθη σφιγκτότερον ἐπὶ τοῦ στηθοδέσμου της καὶ τὴν ἔθλιψεν ἰσχυρότερον θέλων νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἐπαφὴν τοῦ σώματός της.

Ἡ βαρωνὶς κεκμηκυῖα ἐσταμάτησε καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονά του τῷ εἶπεν:

— Ἂς περιπατήσωμεν ὀλίγον διότι ἐζαλίσθην.

Διεκινήθησαν ὁμοῦ πρὸς τὸν κῆπον, ἔνθα ὁ πίδαξ διέχεε δροσερότητα πέριξ.

Καὶ αὐτὸς ὡσαύτως ἦτο ζαλισμένος καὶ μόλις διέκρινε τὰ περὶ αὐτόν. Διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ γοήτρου καὶ ἀνεσκίρτα ὑπὸ τὴν ἐπαφὴν τοῦ βραχίονος τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ. Ἔβλεπεν ὅτι τὰ τόσῳ ταράζαντα τὴν ψυχήν του βλέμματα δὲν ἦσαν τὰ αὐτὰ δι' ὅλους· δὲν εἶχον διὰ τοὺς ἄλλους τὴν αὐτὴν ἡδυπαθῆ καὶ χαύνην ὠχρότητα. Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἦτο ψιλάρεσκος, δὲν ἠγνόει δὲ ὅτι εἶχε καὶ χειροτέραν ἔτι φήμην, ἀλλ' ἡ φιλαρέσκειά της ἐπειδὴ ἐγένετο πρὸς αὐτόν, τῷ ἤρεσκε τώρα. Παρετήρει αὐτὴν καὶ τὴν εὕρισκεν ὡραιοτάτην καὶ κομψοτάτην. Περὶ ἐκείνου ὅπερ ἐνδιέφερεν αὐτὸν πρὸ ὀλίγου ἐπὶ τοσοῦτον δὲν ἐσκέπτετο πλέον. Ἡ προσοχή του ἦτο ὁλόκληρος προσηλωμένη πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἥτις τὸν εἶχε γοητεύσει. Ἰραδέως βαίνουσα ἐκείνη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα ἐστραμμένην πρὸς αὐτὸν παρετήρησε αὐτὸν μὲ μειδίαμα ὅπερ τὸν ἐμέθυσκε, τῷ εἶπεν:

— Δύο φορὰς ἤδη ἐχορεύσαμεν μαζί, εἴμεθα λοιπὸν παλαιοὶ φίλοι. Κάμνει κανεὶς γρήγορα γνωριμίαν μὲ τὸν ἄλλον ὅταν χορεύῃ μαζί του βάλς, προσέθηκε πονηρῶς.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐδειλίασεν ὀλίγον. Ἐσκέπτετο μήπως οἱ λόγοι της ἦσαν γλευαστικὸς ὑπαινιγμὸς τῶν πρὸς αὐτὴν βλεμμάτων του.

— Ἐλπίζω ὅμως, κύριε, προσέθηκεν ἡ Αὐρηλία, ὅτι δὲν θὰ ὀφείλω ἄλλοτε εἰς τὴν πρόσκλησιν καὶ εἰς τὴν ἐσπερίδα εὐχαριστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἴδω.

Ἐταράχθη καὶ τύτη κάπως διὰ τὸν ἀπότομον τοῦτον τρόπον τῆς προσκλήτεώς της, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔδειξεν.

— Κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἡ ἀξιέραστος πρόσκλησίς σας ἴσως μὲ καταστήσῃ ὀχληρόν.

— Καθόλου ἀπήντησεν ἐκείνη. Δὲν ἠξεύρετε πόσον μονότονον καὶ ἀργὴν ζωὴν διάγω. Ὁ κ. δὲ Μαρβὺ εἶνε σχεδὸν πάντοτε ἀπών. Ὀλίγοι οἰκογενειακοὶ φίλοι ἔρχονται μόνον τὴν ἑσπέραν πρὸς ἐπίσκεψίν μου, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εἶνε καὶ αἱ κυρίαι δὲ Μεϋρόν.

— Ἄ ! τότε, κυρία μου, θὰ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ συνοδεύω τὴν μητέρα μου καὶ θὰ ἔρχωμαι συχνότερα.

— Καὶ θὰ εἶσθε πάντοτε εὐπρόσδεκτος

Εἶχεν ἀπομακρυνθῇ λαλοῦντες οὕτω τοῦ πλήθους. Ἐνῷ ὁ Ὀλιβιέρος τῇ ἔλεγεν εὐχαριστῶν στρέφων πρὸς αὐτὴν τὴν κεφαλήν, τὰ βλέμματά των συνηντήθησαν καὶ αὖθις.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ Ὀλιβιέρος ὑπέστη τὸ βλέμμα της καὶ εἶδε τὴν Αὐρηλίαν, ἥτις ἀποστρέφουσαν τὸ βλέμμα διότι δὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν φλόγα τοῦ ἰδικοῦ του. Ταχυτάτως παρετήρησεν ὅτι λεπτὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὸ πρόσωπόν της.

Ἐνῷ προσέφερε πρὸς αὐτὴν τὸν βραχίονα, ἀκουσίως τῇ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα Καὶ ἐνῷ ἦτο τεταραγμένος διὰ τοῦτο ᾐσθάνθη φλόγα διατρέχουσαν τὰς φλέβας του. Προσέβλεψε τὴν ὡραίαν συγχορεύτριάν του καὶ εἶδεν αὐτὴν ταπεινοῦσαν τὸ βλέμμα· εἶτα ὡς νὰ ἠσθάνετο ἑαυτὴν στενοχωρουμένην, ἀρῆκε στεναγμὸν καὶ διὰ κινήματος βιαίου τὸν παρεσυρεν εἰς τὰς αἰθούσας λέγουσα.

— Ἔλθετε, ἔλθετε ! ἂς μὴ μείνωμεν πλέον ἐδῶ.

Ὅτε εὑρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους ἀνύψωσαν τοὺς ὀρθαλμούς καὶ παρατήρησαν ἀλλήλους. Ἐκείνη ἐμειδίασε καὶ θλίβουσα τὸν βραχίονά του τῷ εἶπεν.

— Εἰξεύρετε ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ὑπάρχει κάποιος ὅστις

σᾶς περιμένει ἐδῶ... Τώρα ὀφείλω νὰ περιποιηθῶ καὶ τοὺς ἄλλους προσκεκλημένους.

Καὶ ἀφῆκε τὸν βραχίονά του διευθυνομένη πρὸς τὰς αἰθούσας.

Ἔκθαμβος, ἐκστατικὸς ὁ Ὀλιβιέρος ἐβάδιζεν ἐντὸς τοῦ κήπου, ὅτε εὑρέθη ἐνώπιον τοῦ φίλου του, ὅστις τῷ εἶπε :

— Αἴ λοιπόν, ἐβεβαιώθης ἀρκετά;

— Περὶ τίνος; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος ἔκπληκτος.

— Περὶ ἐκείνου τὸ ὁποῖον σὲ ἐνδιέφερε τόσον.

— Ἄ, δὲν ἔμαθα τίποτε ἐγώ. Ἀπεναντίας ἤθελα νὰ ἐρωτήσω σὲ περὶ αὐτοῦ.

—Μάθε λοιπὸν ὅτι μὲ διεβεβαίωσανὅτι εἶνε ἀληθῆ ὅλα ὅσα σοὶ εἶπον.

— Ἂς εἶνε· θὰ τὰ ἐξακριβώσω βραδύτερον. Ἔλα τώρα νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ σαλόνι.

Τὴν φορὰν ταύτην ἐξεπλάγη ὁ ὑποκόμης δὲ Σαπὲ διὰ τὴν ἀταραξίαν, μεθ' ἧς ὁ φίλος του ἤκουε τὸ συμπέρασμα καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτόν:

— Τί ἆρά γε νὰ τῷ εἶπεν ἐκείνη διὰ νὰ ἀλλάξῃ τόσον!

Καὶ ἄφησε νὰ τὸν παρασύρῃ ὁ φίλος του εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ εὑρίσκετο περιστοιχιζομένη ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν της.

Β'. — ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΗΘΟΠΟΙΟΥ.

Καθ' ἣν ὥραν συνέβαινον αἱ σκηναὶ, ἃς ἐδιηγήθημεν, σκηνὴ ὅλως διαφόρου φύσεως συνέβαινεν εἰς τὸ θεωρεῖον μιᾶς τῶν ἐπισημοτάτων γυναικῶν τῶν παρισινῶν θεάτρων, καλουμένης κοινῶς παρὰ τῷ ἐκλεκτῷ κόσμῳ ὡραίας Εὐλογιοκομμένης.

Ἂν καὶ παρῆλθον μόλις δύο ἔτη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς εἴδομεν τὴν Ἐλίζαν Βοατὲλ ἀποσυρομένην χάριν τοῦ τοκετοῦ της εἰς τὴν ἐν Μεδὼν μικρὰν οἰκίαν, ἡ νεᾶνις εἶχε μεγάλως μεταβληθῇ. Μετεμόρφωσις συνέβη ἐν αὐτῇ. Δὲν ἦτο πλέον ἀσθενικὸν κοράσιον· γενομένη μήτηρ, ἐγένετο γυνὴ τελεία. Εἶχε γείνει ὡραία, θαυμασίως ὡραία. Τὰ ὀλίγα στίγματα ἅτινα ἔφερεν ἐπὶ τῆς μορφῆς, εἶχον καταστῇ ἀφανῆ σχεδόν.

Τὴν ἱστορίαν τῆς μεταβολῆς θὰ διηγηθῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας.

Ὁ γέρων Ἀμερικανὸς ἰατρὸς ὅστις συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἐξαιρετικῆς θέσεώς της, τὴν προτέλαβεν εἰς τὴν ἐν Μεδὼν οἰκίαν του ἐκαλεῖτο Σαμουὴλ Βόττ. Συνέλαβε διὰ τὴν νεάνιδα βαθὺ αἴσθημα φιλίας. Ἡ ρυθρὰ θέσις τῆς δυστήνου νεάνιδος, γενομένης μητρὸς χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ σύζυγος, τοῦ θύματος ἐκείνου μυσαροῦ ἐγκλήματος, ὅπερ ἐμιάνθη μὲν ἀλλ' ἔμεινεν ἐνταυτῷ ἁγνόν, τὸν εἶχε κάμει νὰ λάβῃ περὶ αὐτῆς ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο τὸ μόνον αἴτιον τῆς στοργῆς του. Ὁ Σαμουὴλ Βόττ μήνας τινὰς πρὶν ἢ προσκληθῇ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἐλίζας εἶχεν ἀπολέσει τὸ μόνον ὃν ὅπερ ἠγάπα μετὰ στοργῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὴν μονογενῆ του κόρην, ἔχουσαν τὴν αὐτὴν μετὰ τῆς Ἐλίζας ἡλικίαν, καὶ ὁμοιάζουσα τὸν χαρακτῆρα πρὸς αὐτήν. Ὅταν ἐθεράπευε τὴν Ἐλίζαν, τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐθεράπευε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κόρην.

Ἡ Ἐλίζα, ἀναρρώσασα καὶ συγκεκινημένη ἐκ τῶν φιλοστόργων περιποιήσεων τοῦ γέροντος ἰατροῦ διηγήθη πρὸς αὐτὸν τὴν βραχεῖαν ἀλλὰ τόσον θλιβερὰν ἱστορίαν τῆς ζωῆς της. Μετὰ τὴν διήγησίν της ὁ Σαμουὴλ Βόττ ἀγανακτήσας διὰ τὰ ἀναξιοπαθήματά της τῇ εἶπε μετὰ συγκινήσεως :

— Δὲν ἔχεις συγγενεῖς οὔτε οἰκογένειαν· περισταχίζεσαι ὑπὸ ἐχθρῶν καὶ εἶσαι ἀπροστάτευτος. Εἰς ἐμὲ λείπει ἓν τέκνον, ὅπερ

ἦτο ἡ μόνη εὐδαιμονία τῆς ζωῆς μου. καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάμνησις ἐπανέρχεται συχνότερα εἰς τὸ πνεῦμά μου ἀφ' ὅτου σ' ἐγνώρισα. Θέλεις ν' ἀναπληρώσῃς τὸ κενὸν ἀντικαθιστῶσα ἐκείνην ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον ;

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τοιαύτην πρότασιν· ἀπήντησε δὲ δακρύουσα:

— Εἶνε ἆρά γε ἀληθές! μὲ παραλαμβάνετε μαζί σας; θὰ θεωρήσητε ὡς κόρην σας ἐμὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι τώρα ἀπωθοῦν καὶ περιυβρίζουν;

— Τί μὲ μέλει τί θὰ σκεφθῶσι καὶ τί θὰ εἴπωσιν οἱ ἄλλοι ; Θέλεις σύ;

— Ὦ ! δὲν τολμῶ νὰ πιστεύσω, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια...

— Ἀπάντησέ με· θέλεις;

Ἡ νεᾶνις θρηνοῦσα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σαμουήλ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἡ Ἐλίζα ἠναγκάσθη νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν περὶ τῆς κληρονομίας ὑπόθεσίν της. Ἐγένετο γνωστὸν εἰς Παρσοὺ τὸ αἴτιον τῆς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀφανείας της, ἐνόησε δὲ τοῦτο ὡς ἐκ τῆς ψυχρότητος μεθ' ἧς πανταχοῦ τὴν ὑπεδέχθησαν.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γηραιοῦ της φίλου τοῦ ἰατροῦ, ἡ λύπη της ἦτο τόσον εὐκρινῶς ἐζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν της, ὥστε οὗτος τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Ἐλίζα ὡμολόγησε τὰ πάντα, ὁ δὲ ἰατρὸς σύρων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του τῇ εἶπε :

— Δὲν σοὶ εἶνε ὀχληρὰ ἡ διαμονὴ εἰς αὐτὴν τὴν χώραν εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ὑπέφερες ; Δὲν θὰ προτίμας νὰ εὑρίσκεσαι εἰς ἄλλο μέρος ὅπου δὲν θὰ συναντήσῃς κανένα γνωρίζοντα τὸ παρελθόν σου τὸ τόσον σκληρόν, ἀλλὰ καὶ τόσον ἔντιμον, καλή μου κόρη ;

— Ὦ, ναί! ἀπήντησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Ἐλίζα. Νὰ μὴ ἐπανίδω πλέον ἐκείνους τοὺς ὁποίους μισῶ καὶ περιφρονῶ. Νὰ φύγω

ἐκ Παρισίων, ἐκ τῆς Γαλλίας χωρὶς κανεὶς νὰ εἰξεύρῃ ποῦ εὑρίσκομαι καὶ νὰ συμπαραλάβω μαζί μου καὶ τὸ τέκνον μου!...

— Καλά, Ἐλίζα, ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς θὰ εἴμεθα εἰς Ἀμερικήν.

Τὴν ἐπαύριον μεσίτης τις ἐνετάλη νὰ πωλήσῃ τὰ ἔπιπλα, ἅτινα ὁ Ἀριστείδης εἶχε καταλίπει εἰς τὴν νεάνιδα. Ἡ ἀξία αὐτῶν ὁμοῦ μετὰ τῶν ὀλίγων μετοχῶν ἃς μετέφερεν αὐτὴ εἰς τὸ ὄνομά της ἀπετέλουν ὁλόκληρον αὐτῆς τὴν περιουσίαν, ἣν ἀπέθηκεν εἰς χεῖρας τοῦ φίλου της δόκτορος Σαμουὴλ Βόττ.

Ἐπειδὴ ὁ ἰατρὸς τῇ εἶπεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ του Λουΐζα ἤτις ἔψαλλε μετὰ πολλῆς τέχνης ἠρέσκετο νὰ ἐκτελῇ διὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου της, χωρὶς νὰ τὸν προειδοποιήσῃ ἡ Ἐλίζα ἔλαβε μερικὰ μαθήματα μουσικῆς ἔμαθε τὸ ᾆσμα καὶ ἔψαλλεν αὐτὸ ἑσπέραν τινά.

Συγκινητικὴ ἐπηκολούθησε σκηνὴ εὐδαιμονίας καὶ θαυμασμοῦ. Ἡ Ἐλίζα ἀπεκάλυψε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὸ προτέρημα ἐξαισίου φωνῆς, καὶ ὁ Σαμουὴλ Βόττ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ἀπεφάσισε νὰ καλλιεργήσῃ τὴν φυσικήν του ταύτην κλίσιν. Ἀπὸ τῆς ἐπαύριον παρέλαβε διδασκάλους διὰ νὰ τὴν διδάξωσι τὴν μουσικὴν τέχνην.

Ὁ ἰατρὸς εὑρὼν ἐπὶ τέλους εὐκαιρίαν νὰ πωλήσῃ τὴν πελατείαν του καὶ τὴν ἐν Μελδῶν μικρὰν οἰκίαν του, ἀπῆλθε μετὰ τῆς Ἐλίζας ἐκ Παρισίων καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ἀμερικήν.

Ὁ Σαμουὴλ Βόττ ἦτο γέρων, ὀσημέραι ἐγίνετο ἀσθενέστερος ἀσθένειά τις δὲ ἀνίατος ἠπείλει τὴν ζωήν του. Τὸ τέλος του ἦτο ὡρισμένον. Ἐγίνωσκε πόσον ἔμελλε νὰ ζήσῃ, διὰ τοῦτο μόλις ἐγκατέστησαν εἰς Νέαν Ὑόρκην εἶπε πρὸς τὴν Ἐλίζαν.

— Φιλτάτη μου κόρη, εἰς σὲ ὀφείλω τὰς τελευταίας εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ βίου μου· σὺ ἀνεπλήρωσες πλησίον μου τὴν θυγατέρα ἣν ἠγάπων καὶ τόσον καλὰ ὥστε τώρα ἡ μνήμη ἐκείνης συγχέεται εἰς τὸν νοῦν μου μετὰ σοῦ. Εἶμαι γέρων· νόσημά τι τὸ ὁποῖον γινώσκω ὅτι εἶνε ἀνίατον θὰ μὲ θανατώσῃ ἐντὸς ὀλίγου.

Ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀδύνης τῆς νεάνιδος ἐπὶ τῇ ἀποκαλύψει ταύτῃ.

Ὁ Σαμουὴλ Βόττ ἀφοῦ τὴν κατεπράϋνεν ἐν μέρει προσέθηκεν.

— Πρέπει νὰ εἶσαι λογική. Ὅταν ἐγὼ λείψω εἶνε φόβος νὰ πάθῃς, διότι ἔχεις ἰσχυροὺς ἐχθρούς καὶ ἄλλος φίλος δὲν σοῦ μένει. Ὅταν μείνῃς μόνη, δὲν θὰ δυνηθῇς ἴσως νὰ ὑποφέρῃς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν ἐρημίαν. Θὰ θελήσῃς μετὰ τοῦ τέκνου σου νὰ ἐπανίδῃς τὴν πατρίδα σου. Πρέπει νὰ ἔχῃς προστασίαν. Ἄλλως τε ἡ θέσις σου ὡς γυναικὸς ἀγάμου ἐχούσης τέκνον, τὴν ὁποίαν δὲν δύνασαι νὰ ἐξηγήσῃς εἰς κανένα, θὰ σοὶ κλείῃ ὅλας τὰς θύρας. Ἀπὸ τούτου θέλω νὰ σὲ προφυλάξω πρὶν ἀποθάνω. Πρέπει νὰ σὲ σέβωνται· πρέπει τὸ τέκνον σου νὰ ἔχῃ ἔνομα.

Ἡ Ἐλίζα ἠκροᾶτο μετὰ δακρύων μὴ δυναμένη νὰ μαντεύσῃ τὸ συμπέρασμά του.

— Ἰδοὺ τί σοὶ προτείνω, ἐξηκολούθησεν ὁ ἰατρός· νὰ πολιτογραφῇς Ἀμερικανὶς ὑπήκοος, τούτου δὲ γενομένου, νὰ σὲ νυμφευθῶ. Τότε τὸ τέκνον σου θὰ ἔχῃ ἔνομα· καὶ σὺ δὲ ἡ ἰδία φέρουσα τὸ ὄνομά μου, θ' ἀπαλλαγῇς τῆς καταλυώσεως ἐκείνων ὅσοι θὰ κατατρέχουν τὴν πτωχὴν Ἐλίζαν Βοατέλ. Ἀρ' ἑτέρου ἡ νέα ἐθνικότης σου θὰ σὲ προστατεύσῃ ἐκ τοῦ μίσους τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλί. Καὶ θὰ φέρῃς μὲν τὸν τίτλον συζύγου, ἀλλὰ θὰ μένῃς πάντοτε κόρη μου.

Ἡ Ἐλίζα ἐγονυπέτησε καὶ πυχαρίστησε τὸν γηραιόν της φίλον, δεχθεῖσα τὴν πρότασιν.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἐπολιτογραφεῖτο Ἀμερικανὶς ὑπήκοος, καὶ ὁ γάμος μετὰ τοῦτο ἐγένετο ἐν τάχει, διότι ὁ ἰατρὸς ἠσθάνετο προσεγγίζον τὸ μοιραῖον τέλος του. Ἡ τελετὴ ἐγένετο ἐνῷ ὁ ἰατρὸς ἦτο σχεδὸν ἐπιθάνατος.

Ἀφοῦ ὁ γέρων Σαμουὴλ Βόττ ἀπεβίωσεν, ἡ κυρία Λουΐζα Βόττ, ἡ μικρὰ Ἐλίζα Βοατέλ, ἡ ὡραία Εὐλογιοκομμένη εὑρέθη κάτοχος

μικρᾶς περιουσίας, ἐπιτρεψάσης αὐτῇ νὰ περάνῃ τὰς μουσικὰς σπουδάς της.

Ὅ,τι προεῖδεν ὁ γέρων ἰατρὸς τοῦτο καὶ ἐπῆλθε· Μείνασα μόνη, ἔρημος, ἄνευ σχέσεων, κατελήφθη ὑπὸ θανασίμου ἀνίας. Ἀφοῦ ἔβλεπεν ἑαυτὴν διαφυγοῦσαν πλέον τὴν πενίαν καὶ τὸ κάτοπτρον τὴν διεβεβαίου, ὅτι ἡ μορφή της μετεβλήθη ἐπὶ τὸ βέλτιον ἀληθῶς, ἀφοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς χήρας τοῦ δάκτορος Σαμουὴλ Βὸττ ἦτο θύσκολον ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὴν μικρὰν Ἐλί αν, ἐκείνην περὶ ἧς ἡ κυρία δὲ Μαρδὺ ἐξεφράζετο τόσον περιφρονητικῶς, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Γαλλίαν. Ἄλλως τε ἀφοῦ ἐσπούδασε τὴν μουσικήν, εἶχεν ὁρισθῇ πλέον τὸ στάδιόν της. Ἠγάπα τὴν τέχνην καὶ ἐπόθει νὰ διαπρέψῃ.

Ἄλλως τε ὡς γυνὴ ἐπόθει νὰ ἐπιστρέψῃ πλουσία, σεβαστὴ πλέον καὶ νὰ φανῇ τοιαύτη πρὸς ἐκείνους οἵτινες τὴν περιεφρόνουν.

Ἐπανῆλθεν εἰς Γαλλίαν μετὰ τοῦ υἱοῦ της ὃν ἐτοποθέτησεν, ἕως ὅτου αὐξήσῃ, εἰς οἰκίαν τινὰ τῶν περιχώρων τῶν Παρισίων. Ἐνοικίασε εὐρύχωρον κατοικίαν ἐν τῇ Λευκῇ ὁδῷ τὴν ὁποίαν πολυτελῶς κὼτρέπισε, γινώσκουσα δὲ ὅτι διὰ τῆς φωνῆς θὰ ἐκέρδιζεν ὅσα καὶ ἂν ἤθελεν ἐξοδεύσει, ἠγόρασεν ἵππους καὶ ἅμαξαν καὶ καθ' ἑκάστην ἐφαίνετο εἰς τὸν περίπατον.

Αἱ πρῶται αὐτῆς παραστάσεις προὐξένησαν μέγαν θόρυβον. Ὅλαι αἱ ἀμφιβόλων ἠθῶν γυναῖκες ζηλότυποι διὰ τὸν ἀνατέλλοντα νέον ἀστέρα καὶ φθονοῦσαι ἐκείνην ἣν κατ' ἀρχὰς ἀπεκάλεσαν Ἀμερικανίδα, διεκήρυξαν ὅτι ἦτο δυσειδὴς ἐστιγματισμένη ἐκ τῆς εὐλογίας. Ἀλλ' ἡ ἀριστοκρατικὴ νεολαία εἰς ἀπάντησιν τὴν ἀπεκάλεσεν: Ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην.

Ἡ ἐπιτυχία της εὐθὺς ἐκ τῶν πρώτων παραστάσεων ἦτο μεγάλη. Ὅλοι οἱ θερμοὶ θαυμασταὶ πάσης νέας θεατρικῆς ἐπισημότητος τὴν ἐπολιόρκησαν καὶ εἰς τὸ θέατρον καὶ κατ' οἶκον. Ἀλλ' αὐτὴ εἰς τὴν οἰκίαν της μὲν ἐδέχετο μόνον τὰ ἐπισκεπτήρια, καὶ

τὰς ἀνθοδέσμας, εἰς δὲ τὸ ἐν τῷ θεάτρῳ δωμάτιόν της ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας. Φιλοφρόνως πρὸς πάντας φερομένη, ἐφαίνετο πρὸς ἕνα ἕκαστον πολλὰ ὑποσχομένη διὰ τοῦ βλέμματος, ἀλλὰ μὴ ἐπιτρέπουσα τὴν οἰκειότητα εἰς οὐδένα.

Ἠλούσιαι προσφοραὶ τῇ ἐγένοντο· αὐτὴ ὅμως ἐγέλα. Ὁ γέλως ἦτο ἡ συνηθεστέρα της ἀπάντησις. Τὰ δῶρα ἔπιπτον βροχηδὸν αὐτῇ ἐγέλα καὶ τὰ ἐδέχετο.

Τὸ δωμάτιον αὐτῆς καθ' ἑσπέραν ἐπληροῦτο ἐκ τῶν ἀριστοκρατικωτέρων θαυμαστῶν τῶν λεσχῶν καὶ ἐκ δημοσιογράφων· μετ' εὐχαριστήσεως τὴν ἤκουον συνομιλοῦσαν περὶ πάντων τῶν ἀντιλειμένων. Ἐπανήρχετο ἐξ Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἐγνώριζε τοὺς Παρισίους λεπτομερέστατα. Ἐγνώριζεν ὅλων τῶν γυναικῶν τὴν ἱστορίαν, ἣν διηγεῖτο μετὰ πολλοῦ σαρκασμοῦ. Τὸ πνεῦμά της ἦτο ζωηρόταton, εὐφυέστατον· προὐκάλει συνεχῶς διὰ τῆς ἀττείας ἐκφράσεώς της τὸν γέλωτα καὶ τόσον ἦτο ἀφελής, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκληρθῇ ὡς γυνὴ ἐλαφρά, μολονότι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ καυχηθῇ ὅτι ἐπέτυχε παρ' αὐτῆς ἓν φίλημα.

Ἡ ἐλευθερία μεθ' ἧς συμπεριεφέρετο ἐντὸς τοῦ δωματίου της ἐξῆπτε τῶν παρισταμένων τὰς φλογερὰς ἐπιθυμίας. Δὲν ἦτο ἀναιδής· ἦτο ἀδιάφορος. Ἐνῷ ἤλλαζε στολὴν κατὰ τὸ διάλειμμα πράξεώς τινος, ἔλυε τὸν στηθόδεσμόν της καὶ ἐστρέφετο γελῶσα πρὸς τοὺς προνομιούχους ὅτι εὑρίσκοντο πλησίον της λέγουσα :

— Δὲν βλέπτει ἂν ἀλλάξω τὸν στηθόδεσμον ἔμπροσθέν σας, αἴ;

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσερχόμεθα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὡραίας Εὐλογιοκομμένης εἶχεν ἤδη ὁ κωλωνίσκος εἰς τὴν σκηνὴν καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους.

Ὁ δὲ διευθυντὴς τῆς σκηνῆς εἶχεν ἤδη κρούσει ἐπανειλημμένως εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου της λέγων·

— Ἡ αὐλαία ἀνυψώθη, κυρία.

Εἶχεν ἀποστείλει αὐτὴ μίαν τῶν βοηθουσῶν αὐτὴν εἰς τὸν

καλλωπισμόν της γυναικῶν διὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν θυρωρὸν ἂν ὑπῆρχον δι' αὐτὴν ἐπιστολαὶ ἢ ἐπισκεπτήρια.

Ὅτε ἐπανῆλθεν ἡ γυνὴ ἣν εἶχεν ἀποστείλει, ἐφάνη λίαν δυσαρεστηθεῖσα διὰ τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν ἣν τῇ ἐκόμισεν. Κατῆλθε καὶ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν Ἀμέσως προσήλωσε τὸ βλέμμα εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ὀρχήστρας καὶ πάλιν ἐφάνη δυσαρεστηθεῖσα.

Δὲν εἶχε τὴν συνήθη της ἀταραξίαν καὶ τοῦτο διεκρίνετο ἐν τῇ ὑποκρίσει της. Ἔσπευδε νὰ τελειώσῃ διὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐλπίζουσα νὰ συμβῇ κατὰ τὴν βραχεῖαν ἀπουσίαν της ἐκεῖνο ὅπερ ἐπόθει νὰ ἴδῃ

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ ἐλπίς της διεψεύσθη.

Ἡ παράστασις ἐτελείωσεν. Οἱ μᾶλλον διακριτικοὶ τῶν θαυμαστῶν της ἀνέμενον εἰς τὸ ἐντευκτήριον πρὶν ἀνέλθωσι νὰ τὴν ἐπισκεφθῶσιν εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἡ θύρα τοῦ δωματίου ἐκρούσθη.

Ἡ Ἐλίζα ἠρώτησε πάραυτα :

— Ποῖος εἶνε ;

Ὁ κρούων εἶπε τὸ ὄνομά του. Ἡ Ἐλίζα ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας καὶ ἀπήντησεν:

— Ἀμέσως.

Εἶτα ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της:

— Κάμε γρήγορα, Μαργώ, εἶπεν. Βιάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κατοικίαν μου. Δὲν εἶδες ἀπὸ τὸν κ. δὲ Σαπέ;

— Ὄχι, κυρία... οὔτε τὸν φίλον του τὸν μαρκήσιον.

— Παράδοξον· αὐτοὶ ἔρχονται κάθε βράδυ. Δὲν ἤκουσες νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτῶν;

— Ὄχι! κυρία.

Ἡ θαλαμηπόλος μετὰ τῆς καλλωπιστρίας τὴν ἐνέδυσαν. Ἡ θύρα ἐκρούσθη ἐκ νέου, καὶ ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα.

Ἠμποροῦμεν μ' ἀ σᾶς ἀποχαιρετίσωμεν;

— Ἄνοιξε, εἶπεν ἡ Ἐλίζα πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της, διὰ νὰ μὲ ἀφήσουν ἥσυχον.

Εἰσῆλθον δύο νέοι φέροντες ἀμφότεροι ἐνδυμασίαν ἑσπερίδος καὶ τῇ ἔθλιψαν τὴν χεῖρα. Εἷς ἐξ αὐτῶν τὴν ἠρώτησεν.

— Μήπως εἶσθε ἀδιάθετος ; ἐφαίνεσθε πολὺ πάσχουσα κατὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν.

— Ναί· πάσχω ἀπὸ σφοδρὰν ἡμικρανίαν.

— Τότε ἀπερχόμεθα καὶ ἐπαναβλεπόμεθα αὔριον.

Καὶ ἡτοιμάζοντο ν' ἀπέλθωσιν, ἀλλ' αὐτὴ τοὺς ἐκράτησε καὶ ἠρώτησεν αὐτούς.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦταν πολλοὶ κύριοι ἀπόψε εἰς τὸ θέατρον.

— Εἶνε ἀληθές. Τὴν ἑσπέραν ταύτην γίνεται λαμπρὰ ἑσπερὶς εἰς τὴν ὁποίαν μετέβησαν οἱ πλεῖστοι· ἐκεῖ θὰ ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἠθελήσαμεν νὰ μὴ στερηθῶμεν πρότερον τῆς εὐχαριστήσεως τοῦ νὰ διέλθωμεν ὥρας τινὰς πλησίον ὑμῶν.

— Τότε ἐξηγῶ τὴν ἀρκίωσιν. Ὁ κ. δὲ Σαπὲ ὤφειλε νὰ μὴ φέρῃ ἐν βιβλίον.

— Ὁ Σαπὲ καὶ ὁ νέος μαρκήσιος ἐξῆλθον ὁμοῦ ἐκ τῆς λέσχης ὅπου ἐδειπνήσαμεν.

— Τὴν ἑσπερίδα τὴν δίδει κανεὶς τῶν ὑπουργῶν ;

— Ὄχι, καθόλου, μία τῶν ὡραιοτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων.

— Α ! ἔτσι ;

— Εἶνε οἰκία νέα δι' ἡμᾶς, ἡ τοῦ κ. βαρώνου δὲ Μαρβύ.

Ἡ Λουΐζα Βὸττ ἔκαμε κίνημα ἀκουσίου καὶ ἐπανέλαβε.

— Τοῦ βαρώνου δὲ Μαρβύ ; τοῦ λοχαγοῦ ;

— Ναί, ναί.

— Δίδει αὐτὸς ἑσπερίδας ;

— Εἶνε ἡ δευτέρα ἐφέτος ὁποῦ δίδει· καὶ αἱ ἑσπερίδες του εἶνε λαμπρόταται.

— Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ νὰ διασκεδάσητε καλά.

Οἱ δύο νέοι τὴν ἀπεχαιρέτισαν καὶ ἀπῆλθον. Μόλις ἐξῆλθεν, εἶπε πρὸς τὴν καλλωπίστριάν της.

— Ἄρισέ με· μὴ μὲ ὁρίγγῃς πλέον τὸν στιβάδεσμον. . . πνίγομαι.

Στρεφομένη δὲ πρὸς τὴν ὑπηρέτριάν της, προσέθηκε.

— Μαργώ, δός μοι γρήγορα τὴν γούναν μου· τί ἀράζει εἶνε κάτω ;

— Ναί, κυρία.

Τὰς λέξεις ταύτας ἐπρόφερε μετὰ πυρετώδους ἀνησυχίας, καὶ ἐνῷ ἡ θαλαμηπόλος ἔσπευδε νὰ θέσῃ ἐντὸς μικροῦ ἐβολιπορικοῦ σάκκου τὰ τιμαλφῆ κοσμήματα ἅτινα ἡ Εὐλογικομένη ἀρῆρε ἐξ αὐτῆς, προσέθηκε.

— Γρήγορα, γρήγορα ! ἂς ἀναχωρήσωμεν.

Καὶ κατήλθε τὴν κλίμακα, ἀνῆ θεν εἰς τὴν ἁμαξάν της καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν της.

Ὅτε ἔφθασεν αὐτόθι, ἐκλείσθη εἰς τὸν θάλαμόν της, καὶ περιήρχετο ἐντὸς αὐτοῦ τεταραγμένη, ἐρωτῶσα ἐξηλεγκτικῶς καὶ χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν τοῦ τί ἔλεγεν.

— Εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς μου ! ἐκεῖ εὑρίσκεται ! εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὁποῦ δὲν ἔρχεται ! Μὰ λοιπὸν θὰ τρελλαθῶ ; τὸν ἀγαπῶ λιπόν ! Μόλις τὸν εἶδα, ἠσθάνθην ἀνεξήγητον κλίσιν καὶ τώρα ἀκρως ὁ λογισμός μου στρέφεται πρὸς αὐτόν. Ἀτειώτως μοὶ ἐράνη αὐτὴ ἡ ἐσπέρα διότι δὲν τὸν εἶδα, καὶ τώρα, ὅτε ἔμαθον ὅτι εὑρίσκεται ἐκεῖ πέρα, πάσχω. Τέλος πάντων ἔχω ἐγὼ τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶ ὅποιον θέλω. Εἶμαι ἐλευθέρα. Ἠμπορεῖ μία λέξις ν' ἀναστρέψῃ τὰ πάντα· εἶνε ἱκανὴ ἐκείνη τὰ ἔντα νὰ διαπράξουν Δί· μέχα τοῦδε εἶδα τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον θατον δὲ Ταλλὶ μὲ ἀνεγνώρισε καὶ θὰ μὲ καταδιώξῃ Ἀτοεἰς δὲν τὸν φοβοῦμαι· ἀλλὰ θὰ μ' ἔβλαπτε θανασίμως ἂν μ' ωράντει εἰς τὸν Ὀλιβέρον. Καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐκεῖ καὶ αὐτός,

διότι εἶνε ὁμοτράπεζος πλέον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην καὶ διὰ τῶν κατακόπων του θὰ ἔχῃ γνῶσιν τῶν περιστατικῶν τοῦ βίου μου.

Θὰ γνωρίζῃ βεβαίως τὰς πρὸς ἐμὲ συχνὰς ἐπισκέψεις τοῦ μαρκησίου δὲ Μεϋράν. Θὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμαι φιλάρεσκος, προσποιουμένη ἐπίτηδες τὴν σώφρονα διὰ νὰ ἐξάπτω ἔτι μᾶλλον τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος· ἂν εἴπωσιν εἰς τὸν Ὀλιβιέρον τὰς συκοφαντίας τὰς ὁποίας ἔπλασαν περὶ ἐμοῦ ; Ὦ ! θὰ ἐκδικηθῶ. Πῶς ἤθελα νὰ εὑρίσκωμαι εἰς ἐκεῖνον τὸν χορόν ! Ἤπρεπε νὰ παρακαλέσω τὸν νεαρὸν ἐκεῖνον Μελσὺ νὰ μὲ ὁδηγήσῃ· δὲν θὰ μοὶ τὸ ἠρνεῖτο βέβαιν τῷ ἔλεγον ὅτι ἐγὼ ἡ ὡραία Εὐλογικομένη εἶμαι ἡ ἀδελφὴ τῆς βαρωνίδος Μαρσύ. Ὦ ! τί λέγω εἶμαι τρελλή ! αὐτὰ εἶνε ἀνοησίαι.

Ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνοίχθη καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Μαργὼ, λέγουσα πρὸς τὴν κυρίαν της.

— Κυρία, εἶνε ἀργὰ εἶσθε κουρασμένη· πρέπει νὰ κατακλιθῆτε.

— Ὄχι· ἄφησέ με· ξεκούμβωσε μόνον τὸ φόρεμά μου, διότι θὰ σκάσω... Ὅταν ἦλθε, τί εἶπε ;

— Ποῖος, κυρία ;

— Ὁ κ. δὲ Μεϋράν.

— Τίποτε, κυρία· πῶς εἶσθε τεταραγμένη !

Καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἐξέβαλε τὸ φόρεμα τῆς κυρίας της καὶ μετέβη ὅπως κομίσῃ τὴν ἐφεστρίδα της εἰς τὸ συνεχόμενον κομμωτήριον Ἀλλ' ὡς ἤνοιξε τὴν θύραν, εἶπεν ἀμέσως.

— Κυρία, κυρία .. ἦλθαν !

Ἡ Λουΐζα ἐσκάφη μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ εἶδε τὴν Μαργὼ κομβίζουσαν πρὸς αὐτὴν ὀγκώδη ἀνθοδέσμην καὶ ἐν ἐπισκεπτήριον.

Χωρὶς ν' ἀναγνώσῃ ἐμάντευσε τὸ ὄνομα. Ἡ ὄψις της ἀμέσως ἐρυθρύνθη· ἔλαβε τὴν ἀνθοδέσμην καὶ τὴν ὠσφράνθη ἐπὶ μακρόν, σφριξα δὲ πρὸς τὴν θαλαμηπόλον της, τῇ εἶπε γελῶσα.

— Τώρα, Μαργώ, εἶμαι καλλίτερα· θὰ κοιμηθῶ.

Καὶ καθησυχάσασα ἐντελῶς, ἀφοῦ ἀνέγνωστε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου γεγραμμένην λέξιν «εἰς αὔριον» κατεκλίθη.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὥραν ἐν τῇ ἑσπερίδι τῆς βαρωνίδος δὲ Μαρβύ, ἡ οἰκοδέσποινα ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ κ. δὲ Σαπέ, ὃν λίαν ἐπιτηδείως εἶχεν ἐρωτήσει περὶ τῶν σχέσεων τοῦ μαρκησίου δὲ Μεϋρὰν μετὰ τῆς ὡραίας Εὐλογοκομμένης, καὶ ἐλάμβανε τὸν βραχίονα τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταϊλλέ, ὃν παρέσυρεν εἰς τι παράθυρον καὶ ἐκεῖ τῷ εἶπε.

— Πρέπει νὰ σπεύσωμεν νὰ ἐνεργήσωμεν, διότι φοβοῦμαι μὴ ἐπέλθῃ καμμία συμφορά.

— Δὲν εἶνε φόβος, φιλτάτη μου. Ἔπρεπε νὰ ἔχωμεν μίαν ἀφορμὴν, ἕνα λόγον διὰ νὰ ἐνεργήσωμεν. Τώρα ἐξ αἰτίας τῆς διαγωγῆς της καὶ μερικῶν λόγων, οὓς ἐπρόφερε, τῇ αἰτήσει δὲ τῆς οἰκογενείας τοῦ μαρκησίου, δυνάμεθα νὰ τὴν ἐξορίσωμεν ἐκ τῆς Γαλλίας.

— Ὦ, εὐχαριστῶ, Ματθαῖε, τῷ εἶπε μετὰ ζέσεως· τότε μόνον θὰ ἡσυχάσω, ὅταν μάθω ὅτι αὐτὴ εὑρίσκετε μακρὰν ἐμοῦ.

— Αὐτὸ θὰ γείνῃ ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Μεϋρὰν διήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Ἡ Αὐρηλία προϋχώρησεν εἰς προϋπάντησίν του καὶ τῷ εἶπεν.

— Ἰδοὺ ἡ συγχορεύτριά σας, ἥτις σᾶς περιμένει.

Ἀμφότεροι δὲ εἰσῆλθον εἰς τὰς αἰθούσας.

Γ'. — ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΕΣΠΕΡΙΔΟΣ

Ἦτο ἡμέρα ἤδη ὅτε ἡ βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά της, ἐνῷ δὲ ἡ θαλαμηπόλος ἤτην ἐξέδυεν, ἀνελογίζετο τὰς κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην συμβάσας σκηνάς. Ὅ,τι ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς νὰ πράξῃ ἀναγκαζομένη καὶ πρὸς ἰδίαν ὑπεράσπισιν, νὰ κατορθώσῃ τοιούτοτρόπως νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ὁ μαρκήσιος δὲ Μεϋρὰν, τῇ ἐπεβάλλετο νῦν ὡς ἀνάγκη. Εἶχε μεταχειρισθῇ τὸν ἔρωτα ὡς παιγνίδιον καὶ ἀκουσίως συνελήφθη ἐν αὐτῷ. Ἡ ἐρωτογερὰ φύσις τῆς γυναικὸς ἐκείνης ἤκιστα ἤρμοζεν εἰς τοιαύτας κωμῳδίας. Δι' αὐτὴν τὸ ὑποκρίνεσθαι ἐν τῷ ἔρωτι μετεβάλλετο ταχέως εἰς πραγματικότητα. Τὰς ἐντυπώσεις ἃς ἐζήτει νὰ προξενήσῃ, ἠσθάνετο πρώτη αὐτὴ ἡ ἰδία, καὶ ἀντὶ νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Ὀλιβιέρον, εἶχε σαγηνευθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Ἦτο συμμιγὴς χαρακτὴρ ἐρωμένης ἅμα καὶ ἑταίρας. Ἐνῷ ἐφ' ἑνὸς ἤθελε τῆς πολυτελείας τὴν ἀνάγκην νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἁμαρτήματα καὶ ἠγόραζε διὰ τῶν θελγήτρων της τὸν πλούσιον βίον ὃν διῆγεν, ἦτο ἐπίσης πρόθυμος πάντοτε νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα, νὰ ὑποστῇ τὰ πάντα, ὅπως ἱκανοποιήσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν της γεννηθεῖσαν αἴφνης καὶ τὸ οὗτός τις ἦτο ὁ πρὸς τὸν νεαρὸν μαρκήσιον ἔρως της.

Ἠγάπα καὶ ἤθελε ν' ἀνταγαπᾶται. Ἐπόθει δὲ ν' ἀπομακρύνῃ τὴν ἀδελφήν της οὐχὶ μόνον ὡς γινώσκουσαν τὸ παρελθόν της, ἀλλ' ὡς ἀντίζηλον ἐπικίνδυνον, ἀφ' ἧς ἐπόθει νὰ ἐλευθερωθῇ.

Παράδοξον τὸ ὑψηλὸν αἴσθημα τοῦ ἔρωτος! γεννᾶται ἐπίσης ἂν μεταξὺ τῶν ἀνθέων καὶ ἐντὸς τοῦ βορβόρου.

Ὁ ἔρως, ὅστις ὡς ὁ θάνατος, εἶνε ἀρχὴ τῆς ἰσότητος, παρέχει εἰς πάντας ἴσην ἡδονήν.

Ὁ δημιουργὸς εἰσήγαγε δύο τινὰ ἀντίθετα ἐν τῷ βίῳ· τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατον. Ὁ ἔρως εἶνε τὸ φῶς, ὁ θάνατος τὸ σκότος.

Ὅσον μέγας καὶ ἂν ἦνε τις πρέπει νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ δύο ταῦτα ἡ ἀντίστασις εἶνε ματαία.

Ἐν τῷ θανάτῳ ὑπάρχει διάκρισις· ἐν τῇ κλειᾷ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου χωνεύονται χρήματα διὰ νὰ ἔχῃ καὶ ὁ πτωχὸς τὰ αὐτὰ κηρία, τὸν αὐτὸν λίβανον, τὰς αὐτὰς προσευχάς.

Ἂν εἶσαι πλούσιος ἡ κηδεία διαρκεῖ πολλὴν ὥραν. Ἂν εἶσαι πτωχὸς κηδεύεσαι εἰς μίαν γωνίαν τοῦ ναοῦ καὶ εἴκοσι γραμμαὶ τοῦ προσευχητηρίου ἀρκοῦσιν. Ἐν τῷ νεκῷ κανὲν πρᾶγμα δὲν σταματᾷ, δὲν ἐλαφρύνει τὴν ῥοπὴν τῆς σήψεως, εἰς ἣν κατεδίκασεν ὁ Θεὸς τὸ σῶμά σου. Ὁ λίβανος πληρόνεται Μόνος ὁ πλούσιος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καίῃ βαρύτιμα ἀρώματα καὶ νὰ κλείῃ τὸ σῶμά του ἐντὸς εὐώδους ξύλου ἐστιλβωμένου ἐντὸς λάρνακος μολυβδίνης.

Ἀπανταχοῦ τοῦ κόσμου σήμερον ὁ ἔρως εἶνε ἐμπορικὴ ἐπιχείρησις· αἱ γυναῖκες ἔχουσι τιμολόγιον, κατάστιχα, τιμήν. Ὑπάρχουσιν ἐμπορικὰ καταστήματα ἔνθα πωλεῖται ὁ ἔρως, χωρὶς νὰ προσάπτῃ τοῦτο αἰσχύνην εἰς τοὺς διαπραγματευομένους.

Ἡ Αὐρηλία εἶχε πωληθῇ καὶ ἐπωλεῖτο ἀκόμη, ἀλλὰ δὲν ἠσχύνετο ποσῶς ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει ταύτῃ. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως τὴν ἔκαμε νὰ κλίνῃ πρὸς τὸν μορκήσιον Μεῦραν καὶ ὁ ἔρως ἦλθε καὶ τὴν ἐκυρίευσεν, ἐνῷ αὐτὴ ἐζήτει νὰ πράξῃ τὸ κακόν.

Ἦτο πεπεισμένη πλέον περὶ τῆς κατακτήσεώς της· Ἔπρεπε νὰ μὴν ἐπανίδῃ ὁ νέος τὴν Ἐλίζαν. Ἔπρεπε νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι αἱ μετὰ τῆς ὡραίας Εὐλογιοκομμένης σχέσεις του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσωσι, διὰ πονηρᾶς τινος ἐν ἐπιστολῇ περιβολῆς ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ ἡ Εὐλογιοκομμένη ὅτι ἦτο γνωστὸν τὸ σκανδαλῶδες παρελθόν της. Ἡ Αὐρηλία ἦτο βεβαία ὅτι θὰ κατώρθωνε ὅλα ταῦτα.

Ἦτο ἤσυχος πλέον. Ὅτε κατὰ πρῶτον ἔμαθε τὴν εἰς Παρισίους ἐπιστροφὴν τῆς ἀδελφῆς της, ἐφοβήθη. Κρίνουσα τοὺς ἄλλους ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ της καὶ ἀναλογιζομένη ὅτι ἂν αὐτὴ ἤθελεν ὑποστῇ

ὅλας τὰς ἀνάνδρους ἐπιβουλάς, ἃς ὑπέστη ἡ ἀδελφή της, διὰ παντὸς θὰ ἐμνησικάκει καὶ θὰ ἐσκέπτετο νὰ ἐκδικηθῇ κατὰ τῶν διωκτῶν της, ἐπίστευεν ἐνδομύχως ὅτι ἡ ἀδελφή της, γυνὴ οὖσα πλέον καὶ ἀποκτήσασα θέσιν ἀνεξάρτητον, ἤρχετο ἀποκλειστικῶς πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν.

Ἀρυομένη τὰς πληροφορίας παρὰ τοῦ κ Ματθαίου δὲ Ταϊλλὲ ἐγίνωσκεν ὀλίγα περὶ αὐτῆς καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἐγίνωσκε τὰ πάντα.

Ἀφοῦ ἦτο ἄγαμος καὶ μήτηρ ἐνταυτῷ, ἐσκέπτετο ὅτι ἡ θέσις της ἦτο σκανδαλώδης· δὲν ἠδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ ποῦ εὗρε τὰ μέσα τῆς συντηρήσεώς της καὶ ἐπὶ πλέον ἐζήτει νὰ παρασύρῃ εἰς συναικίσιον ἀδύνατον ἕνα νέον, περιφρονοῦσα τὴν ἀντίστασιν τῆς οἰκογενείας του.

Κανὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐπιχειρημάτων δὲν εἶχεν ἀξίαν· ἀλλ' ἡ Αὐρηλία ἐγίνωσκεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν δυνατὰ παρὰ τῷ Ματθαίῳ δὲ Ταϊλλέ.

Τέλος πάντων ἡ ἐπαύριον θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἡμέρα εὐχάριστος. Ὡς μόνον ἠδύνατο νὰ συμβῇ τι τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐμπόδιζε τὰ σχέδιά της, ἀλλὰ τὴν ἐσπευχώρει, καὶ τοῦτο ἦτο ἡ ἄριξις τοῦ συζύγου της· ὡς πρὸς τοῦτο ὅμως τὴν καθησύχασεν ἐφ' ἑσπέρας ἡ διαβεβαίωσις τοῦ ὑπαλλήλου τοῦ ὑπουργοῦ.

Τῇ εἶχον προετοιμάσει τὸ λουτρόν, καὶ ἡ Αὐρηλία ἐξυπνήθη ἐν αὐτῷ καὶ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμάς. Ἡ θαλαμηπόλος της τὴν ἐνέδυσεν, καὶ ἀκολούθως ἀπεσύρθη.

Πρὶν ἡ καταλιθῇ, ἠθέλησε ν' ἀναπνεύσῃ τὸν δροσερὸν ἀέρα τῆς πρωΐας. Ἤνοιξε τὸ παράθυρόν της καὶ ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ ἐπὶ ὡρκετὴν ὥραν.

Ἡ Αὐρηλία ἀνεπόλει τὸν εὐειδῆ νέον εἰς οὗ τοὺς ὤμους εἶχε κλίνει μετὰ τόσης περιπαθείας τὴν κεφαλήν. Μετ' εὐχαριστήσεως εἶπεν ὅτι μόνος οὗτος ὁ λογισμὸς κατεῖχε τὸ πνεῦμά της. Καὶ διὰ τί ἠρώτα ἑαυτήν·

— Ἠγάπησά ποτε παρομοίως;

Ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ παραθύρου ψιθυρίζουσα εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐρωτήσεώς της:

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἠγάπησα τοιουτοτρόπως.

Καὶ ἔκλεισε τὸ παράθυρον, καταβιβάσασα τὰ βαρέα παραπετάσματα, χωρὶς νὰ τὰ κλείσῃ ἐντελῶς ὅλως, διὰ νὰ εἰσχωρῇ ὀλίγον φῶς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ φωτίζῃ τὸν θάλαμον.

Εὑρίσκετο ἤδη πρὸ τῆς κλίνης της· ἔλυε τὴν κόμην της καὶ ἐξέβαλλε τὸν χιτῶνα, ὅτε μέσον τῶν παραπετασμάτων τῆς κλίνης ἐνεφανίσθη ἄνθρωπός τις.

Ἔρριξε κραυγὴν ἡ Αὐρηλία, ἀλλ' ἐκεῖνος τὴν περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του, τῇ ἔκλεισε τὸ στόμα καὶ τῇ εἶπε:

— Μὴ φωνάζῃς δυνατά· ἔχομεν νὰ συνομιλήσωμεν καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ κανεὶς νὰ μᾶς ἀνησυχήσῃ.

Παράφρων ἐκείνη ἐκ τοῦ τρόμου, ἀναγνωρίσασα τὸν ὁρμήσαντα κατ' αὐτῆς, δὲν ἐδοκίμασε οὔτε κἂν ν' ἀντισταθῇ, γινώσκουσα ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τὰ πάντα ἀποτολμῶν, τῷ εἶπε δὲ μὲ φωνὴν ἱκετευτικήν·

— Θὰ σιωπήσω, ἄφησέ με· μὴ μὲ κακοποιήσῃς.

Ὁ ἄγνωστος τὴν ἤκουσε προσηνῶς καὶ τῇ ἔνευσε νὰ καθήσῃ ἐπὶ μιᾶς ἕδρας. Ἀκολούθως ῥωνύμως ποιῶν μετέβη εἰς τὴν θύραν, ἐκλείδωσε καὶ ἐπέστρεψεν ἐνώπιόν της λέγων.

— Τώρα ὅπου εἴμαι ἥσυχος ἂς ὁμιλήσωμεν.

Ἡ Αὐρηλία τὸν προσέβλεψεν ἔντρομος.

Ὁ ἄγνωστος ἤρχισεν οὕτω·

— Μὲ ἀναγνωρίζεις καλά, αἴ. Τὰ δέκα ἔτη ὅπου ἐπέρασαν ἀφότου ἐγνωρίσθημεν δὲν μὲ ἠλλαξαν τόσον διὰ νὰ προφασισθῇς ὅτι δὲν μὲ ἐγνώρισες καὶ νὰ δικαιολογήσῃς τὸν σκληρὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον μ' ἐδέχθης. Πῶς! σὺ Αὐρηλία νὰ φανῇς ἀχάριστος εἰς τοιοῦτον βαθμὸν πρὸς τὸν πρῶτον ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἠγάπησες; Εἶνε δέκα ἔτη ὅπου σὲ ἄφησα ἥσυχον ἡμὴν ἄθλιος. Ἐγὼ καὶ σὺ ἀτυχής. Μίαν ἡμέραν ἔρχομαι νὰ σοῦ πιάσω τὸ χέρι καὶ σὺ μὲ δέχεσαι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον. Δὲν ἔχεις λοιπὸν καρδίαν;

Ἡ Αὐρηλία ἐψέλλισε:

— Σὺ ὑπῆρξες ἡ αἰτία τῆς μεταβολῆς μου. Σὺ ὁ ὁποῖος μὲ ἐσυμβούλευσες νὰ πράξω τὸ κακόν.

— Τί λέγεις, καλέ; Ἐγὼ σὲ ἐσυμβούλευσα νὰ δοθῇς εἰς τὸν γέροντα; Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὴν ἡμέραν ὅπου τὸ ἔμαθα μὲ τί ζύλο ἐπλήρωσα;

Εἰς τὴν ἀνάμνησιν ταύτην ἡ Αὐρηλία ἀνεσκίρτησε, καὶ προσέβλεψε τὸν Ἰούλιον ἀνησύχως, ζητοῦσα νὰ μαντεύσῃ μὴ τυχὸν ἐσκόπευε ν' ἀρχίσῃ ἐκ νέου κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν σκηνὴν ἣν τῇ ὑπενθύμιζεν.

— Ἐπὶ τέλους τί θέλεις; τὸν ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ἄ! ἔτσι λοιπόν! τώρα σὲ ἀναγνωρίζω. Μὴ θυμώνῃς ὅμως. Ἦλθα μὲ καλὰς προθέσεις. Ἀφοῦ σὲ ἀνεγνώρισα καὶ σὲ εὗρισκα ὡραιοτέραν ἀπὸ ἄλλοτε, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι δὲν εἴμεθα διὰ καὶ τόσον πολὺ μαλωμένοι, ὥστε νὰ μὴ ἠμποροῦμεν νὰ ἐπανευρωμεν τώρα εἰς τὸ παρὸν μίαν ὥραν τοῦ παρελθόντος.

— Καὶ ἦλθες δι' αὐτό; ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία πλήρης τρόμου.

Ὁ Ἰούλιος ἐμειδίασε μετ' ὀλίγου καὶ ἐπανέλαβεν:

— Ὦ! ἡσύγασε, τέτοια ἰδέα δὲν μοῦ ἦλθεν εἰς τὸ κεφάλι. Ἡ ὑποδοχὴ ὅπου μοῦ ἔκαμες μοῦ ἀφήρεσεν αὐτὴν τὴν ἰδιότροπον ἐπιθυμίαν καὶ ἐσκέφθην πράγματα σοβαρώτερα. Ὅλα ἔχουν τιμὴν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ὅστις δὲν πλουτίζει μὲ ἔρωτα πλουτίζει μὲ χρήματα.

— Ὅπως καὶ ἄλλοτε, εἶπε μετὰ περιφρονήσεως ἡ Αὐρηλία.

— Ὅπως καὶ ἄλλοτε, ναί· δὲν ἐντρέπομαι δι' αὐτό.

— Τέλος πάντων, τί ζητεῖς;

— Σοὶ τὸ εἶπα· χρήματα.

— Πόσα ;

— Ὅσα μοῦ ἀναγκαιοῦν.

— Αἴ; ...

— Τρομάζεις; Δὲν σκέπτεσαι λοιπὸν τί πρᾶγμα θὰ μοῦ πληρώσῃς μὲ αὐτά; Φθάνει νὰ ὑπάγω εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ὡραίους ἐκείνους κυρίους, μὲ τοὺς ὁποίους ἐχόρευες τόσον ὑπερήφανος ἀπόψε, ἐκεῖνον; παραδείγματος χάριν, τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεις μαρκήσιον, καὶ νὰ διηγηθῶ εἰς αὐτὸν τοὺς ἔρωτάς μας, τοὺς παλαιούς μας ἔρωτας, νὰ διηγηθῶ τὰς σχέσεις σου μὲ τὸν γέροντα. Δὲν ἀξίζει ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Δὲν φαντάζεται τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς φίλους, εἰς τοὺς θαυμαστὰς τῆς κυρίας βαρωνίδος Δὲ Μαρβύ;

— Καὶ θὰ τολμήσῃς νὰ πράξῃς τοιοῦτό τι; ἠρώτησεν ἡ Αὐρηλία μετὰ φρίκης.

— Εἰξεύρεις καλὰ ὅτι ἠμπορῶ νὰ πράξω ὅ,τι λέγω. Δὲν συνειθίζω νὰ ἐμποδίζωμαι ἀπὸ δισταγμούς...

— Ἀλλὰ δύναται ἀπὸ σήμερον, μόλις ἐξελθῇς ἀπ' ἐδῶ..

Ὁ Ἰούλιος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐξηκολούθησε:

— Μὴπαζαριάζῃς, Αὐρηλία διότι θὰ χάσῃς. Εἰξεύρεις τί ὠνειροπολοῦσα κατὰ τὰς μακρὰς ὥρας τὰς ὁποίας ἀπέρασα κρυμμένος μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κρεββάτι ; Εἰξεύρεις τί τιμὴν εἶχα σκοπὸν ν' ἀπαιτήσω; Σὲ εἶδα ὡραιοτάτην μὲ τὸ ἔνδυμα τοῦ χοροῦ, εἶδα τὰ κινήματά σου γεμάτα ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἡδυπάθειαν καὶ ἡ ψυχή μου εἶχεν ἐξαφθῇ ἀπὸ πάθος. Εἶπα μὲ τὸν ἑαυτόν μου ἰδοὺ τί θ' ἀπαιτήσω: Ὑπάρχουσι πολλοὶ ὑπηρέται ἐδῶ μέσα· ἕνας περισσότερον ἢ ἕνας ὀλιγώτερον δὲν βλάπτει. Πρέπει νὰ μὲ παραλάβῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της, θὰ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης, ὁ σύζυγός της λείπει συχνά, ἐγὼ θὰ τὸν ἀναπληρώσω. Τοιουτοτρόπως θὰ τὴν ἐπιτηρῶ καὶ ἂν θελήσῃ καμμίαν ἡμέραν νὰ ἐπαναστατήσῃ, θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐργήσω ταχέως.

— Εἶσαι παράφρων! δὲν ἐσυλλογίσθης ὅτι δὲν θὰ παρεδεχόμην ποτὲ τοιούτους ὅρους;

— Ἐσυλλογίσθην καὶ συλλογίζομαι ὅτι θὰ παραδεχθῇς ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ προτείνω. Σὲ ἀφίνω νὰ ὁμιλῇς πρὸς παρηγορίαν σου· ἀλλὰ, δὲν ἔρχομαι διὰ νὰ συζητήσω μαζί σου ὅρους, ἀλλὰ, νὰ τοὺς ἐπιβάλω. Διὰ σήμερον παραιτοῦμαι τῆς ἰδέας τοῦ ἔρωτος· ἴσως μοῦ ἐπανέλθῃ ἡ ἐπιθυμία κατόπιν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος μοῦ ἀναγκαιοῦν τὰ χρήματα.

— Ἂς τελειώνωμεν αὐτὴν τὴν δυσάρεστον σκηνήν. Δὲν διαχειρίζομαι ἐγὼ τὰ χρήματα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Θὰ σοῦ δώσω ὅτι ἔχω ἐπάνω μου, καὶ βραδύτερον, ἂν ἔχῃς ἀνάγκην, θὰ σοὶ δώσω καὶ ἄλλα ποσά.

— Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ τί σκέπτεσαι, Αὐρηλία; Λέγεις κατὰ νοῦν, ἂς τοῦ δώσω ἕνα μικρὸν ποσόν, καὶ ἀκολούθως, ἅμα φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, εἰδοποιῶ τὸ γέρο – διότι τὸν εἶδα τὸ γέρο, ἦτον εἰς τὸν χορό· ἔχεις πάντοτε μαζί του στενὴ γνωριμία—τοῦ γράφω, καὶ συλλαμβάνουν τὸν καλόν σου Ἰούλιον καὶ τοῦ κλείουν τὰ χείλη. Δὲν ἐσκέφθης αὐτό;

— Ὄχι· ἀλλ' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ πράξω.

— Πολὺ καλά· τώρα θὰ σοῦ βγάλω ἐγὼ ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὴν τὴν ἰδέαν διὰ παντός. Ἄκουσε τί εἰξεύρω ἐγὼ περὶ σοῦ. Ἐνυμφεύθης ἕνα καλὸν ἄνθρωπον, ἀπότομον, βάναυσον χυδαῖον, ἀλλὰ τίμιον, ὅστις σὲ νομίζει ἐπίσης τιμίαν γυναῖκα. Ἐγείνετε πλούσιοι καὶ σὺ τὸν ἔκαμες νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐλάμβανες ἀπὸ ἄλλο μέρος, προήρχοντο ἀπὸ χορηγήματα διδόμενα εἰς ἀμοιβὴν τῆς εὐφυΐας του καὶ τῆς ἱκανότητός του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν.

— Ὡς ἐκεῖναι αἱ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι πείθουν τοὺς συζύγους των ὅτι τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα φοροῦν εἶνε ψευδῆ ἐνῷ εἶνε γνήσια ἐδάμαντες, δῶρα τῶν ἐραστῶν των. Γνωρίζω ὅτι ὁ σύζυγός σου

θὰ σ' ἐρόνευε ὡτὰν σκυλί, ἂν ἐμάνθανε ἔξαφνα ὅτι τὸν ἀπατᾷς. Γνωρίζω ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων οὔς συναναστρέφεσαι χαίρεις φήμην γυναικὸς ἐλαφρᾶς καὶ ἀστάτου· ἐπειδὴ ὅμως πάντοτε ἐστάθης ἱκανὴ νὰ κρύψῃς τὰ παραπτώματά σου, ἐκλαμβάνοντα ὡς συκοφαντίαι ὅσα κακὰ διαδίδονται περὶ σοῦ.

— Τί δηλαδὴ σοῦ εἶπαν ὅλ' αὐτά;

— Τώρα θὰ ἐννοήσῃς. Ἂν εἰπῶ μίαν λέξιν ἐγὼ πρὸς ἐκείνους τοὺς κυρίους καὶ φέρω ἀποδείξεις πρὸς ὑποστήριξιν, ὅλοι αὐτοὶ θὰ σὲ βδελυχθοῦν καὶ θὰ σὲ ἀποδιώξουν ἐκ τῆς κατοικίας των.

— Πρὸ ὀλίγου πάλιν μὲ ἠπείλησες.

— Καὶ δι' αὐτὸ ἐπιμένω. Ἂν δὲν ἦτο παρὰ τοῦτο, θὰ ἠδύνασο νὰ ἐκτελέσῃς τὸ σχέδιόν σου· θὰ μὲ συνελάμβανον σήμερον ἢ αὔριον πρὶν προφθάσω νὰ εἰπω εἰς κανένα τίποτε· ἂν ἤθελα ἀρχίσει νὰ εἰπῶ εἰς κανένα τίποτε, σὺ θὰ ἤρνεισο· ἂν ἀπετεινόμην εἰς τὸν σύζυγόν σου, ἐπειδὴ κατὰ βάθος ἐκεῖνος σὲ λατρεύει, θὰ ἔπιπτες εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ σ' ἐπίστευε· μὲ τὴν συνειθισμένην σου ὑποκρισίαν θὰ ἔλεγες ὅτι τὸ σφάλμα σου εἶνε πρωγενέστερον τοῦ γάμου σου καὶ ἑπομένως δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε ζηλότυπος διὰ τὸ παρελθόν σου. Θὰ ἐξήρχισο ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν ὀλίγον τι ἠτιμασμένη, ἀλλὰ θὰ ἐσώζεσο καὶ θὰ μ' ἔκαμνες νὰ πληρώσω ἀκριβὰ τοὺς λόγους μου.

— Τέλος πάντων τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς;

—Τώρα ἀμέσως; Ὅσοῦ εἶπω. Βλέπεις πῶς εἶσαι γυναῖκες ἔχετε τὸ κακὸν σύστημα νὰ γράφετε ἐπιστολάς, καὶ ἂν κλμμίαν ἐσπέραν δὲν ἐπιστρέψω κατὰ τὴν συνειθισμένην μου ὥραν εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἕνας φίλος μου, ἢ κάλλιον νὰ εἰπω μία φιλενάδα μου— δὲν εἶσαι ζηλότυπος, ἀλήθεια; — ἔχει εἰς τὰς χεῖράς του εἰς ἕνα φάκελλον καλὰ σφραγισμένον, μίαν δωδεκάδα ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἀμέσως θὰ ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν κ. Τενὰρ δὲ Μαρβύ.

Ἡ Αὐρηλία ἠγέρθη ἀγωνιῶσα καὶ προσέβλεψεν ἀτενῶς διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ὑπεκρίνετο.

— Τί παρακμύθια μοῦ λέγεις; τῷ εἶπε· θέλεις νὰ μὲ τρομάξῃς. Τίνος εἶνε αὐταὶ αἱ ἐπιστολαί;

— Εἶνε ὑπογεγραμμέναι ἀπὸ τὸ ὡραῖόν σου χεράκι καὶ ἀπευθύνονται εἰς ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠγάπησες πολύ, τὸν κ. Ἀριστείδην Δεφάρζ.

Ἡ Αὐρηλία ἐγένετο πελιδνὴ ἐκ τοῦ τρόμου καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς ἕδρας λέγουσα:

— Σὺ λοιπὸν ἔχεις τὰς ἐπιστολάς' ..

Τότε αἱ μᾶλλον ἀλλόκοτοι τῶν ἰδεῶν ἐπῆλθον ταχέως εἰς τὸ πνεῦμά της. Ἐξήγει τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ἀνευρέτων ἐκείνων ἐπιστολῶν. Κρίνουσα τοὺς ἄλλους ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ της, θὲν ἐδίσταζε νὰ κατηγορήσῃ τὴν ἀδελφήν της.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν της ὁ παλαιὸς της φίλος, ὁ πρῶτός της ἐραστής, ἐγένετο ἀπεσταλμένος ἐκείνης, ἣν ἐθεώρει πλέον ὡς ἀντίζηλον, ὡς ἐχθράν, ἐκείνης διὰ τὴν ὁποίαν ὁ δεσμὸς τοῦ αἵματος εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἀφορμὴν μίσους.

Ἐξήγει τὰ πάντα τώρα· ἡ τεταραγμένη της διάνοια παρεδέχετο ἀνεξετάστως ὅλως αὐτὰς τὰς ἀπιθανότητας. Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε μαντεύσει. Ἡ ἀδελφή της ἦτο κάτοχος τῶν ἐπιστολῶν, μαθοῦσα δὲ παρὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου τὰς παλαιὰς μεταξὺ αὐτῶν σχέσεις καθίστα αὐτὸν συνένοχον ἐν τῇ ἐκδικήσει της καὶ ὄργανον τῆς κατ' αὐτῆς καταδιώξεως.

Τῇ ἐφαίνοντο πλέον εὐκρινῆ τὰ πράγματα, ὡς ν' ἀρνηθῇ αὐτὰ ἡ φωνὴ ὁ περικαλύπτων αὐτὰ πέπλος. Ἡ ἀδελφή της εἶχε συμβουλεύσει τὸν Ἰούλιον, ἡ ἀδελφή της τὸν διηύθυνε πρὸς αὐτὴν λέγουσα: Σὺ καὶ ἐγὼ γνωρίζομεν ἀρκετὰ περὶ αὐτῆς ὥστε νὰ δυνηθῶμεν νὰ τὴν καταστρέψωμεν· μὲ ὅσα γνωρίζεις σὺ περὶ αὐτῆς ἠμπορεῖς νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃς εἰς ὁτιδήποτε· μὲ τὰς ἐπιστολὰς τ

ὁποίας ἔχω ἐγὼ εἰς χεῖράς μου τὴν κρατῶ, τὴν φέρομεν δὲ εἰς τοιαύτην θέσιν ὥστε νὰ τῇ εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπερασπισθῇ».

Πρὸς στιγμὴν μάλιστα ἀνήθικος ὑποψία ἐγεννήθη εἰς τὸν νοῦν της καὶ σαρδωνικὸν μειδίαμα ἐφάνη εἰς τὰ χείλη της. Ἐπίστευσεν, ὅτι ὁ Ἰούλιος διετέλει εἰς ἐρωτικὰς σχέσεις μετὰ τῆς Ἐλίζας· Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προσενεχθῇ μετὰ δόλου καὶ πονηρίας πρὸς τὸν Ἰούλιον καὶ αὐτὸ ἔπραξεν.

Ὑποκρινομένη ἀταραξίαν, ἐνῷ ἦτο λίαν τεταραγμένη, τὸν ἠρώτησε·

— Ἄ! σὺ λοιπὸν ἔχεις τὰς ἐπιστολάς; Καὶ ὅπως ὁ ἴδιος ὡμολόγησες τὰς κρατεῖ ἡ ἐρωμένη σου;

— Ἡ ἐρωμένη μου, μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος μετ' ἀδιαφορίας.

— Ἂς τελειόνωμεν. Ἀποδίδεις εἰς αὐτὰς τὰς ἐπιστολὰς περισσοτέραν σπουδαιότητα ἀφ' ὅσην ἔχουν. Τέλος πάντων παραδέχομαι, ὅτι ἔχουν τὴν ἀξίαν τὴν ὁποίαν ὑποθέτεις. Ἔχεις ἀνάγκην χρημάτων. Πόσα θέλεις διὰ νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τὰς ἐπιστολὰς αὐτὰς καὶ νὰ λησμονήσῃς τὰ πάντα;

— Δὲν ἐννοῶ...

Ἡ Αὐρηλία ἐπανέλαβε πυρετωδῶς.

— Ἐν τούτοις ἐξηγοῦμαι κάλλιστα. Μοὶ ζητεῖς χρήματα διὰ νὰ σιωπήσῃς· ἔχεις ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας θέλεις νὰ πωλήσῃς. Τί ἀμοιβὴν θέλεις δι' αὐτάς; λέγε διὰ νὰ τελειόνωμεν. Δὲν θέλω νὰ μένω διὰ παντὸς ὑπὸ τὸν φόβον τῶν ἀπειλῶν σου· θέλω νὰ θέσω τέρμα εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ποίαν ἀμοιβὴν θέλεις;

— Πολὺ ἀκριβὴν διὰ σέ, καλή μου. Ἂν σοῦ ἀποδώσω τὰς ἐπιστολάς, εἰξεύρω τί μὲ περιμένει· εἰξεύρω τί θέλεις. Τὰς ἐπιστοφάκελλον θὰ τὰς φυλάξω· εἶνε ἄλλη ὑπόθεσις διὰ τὴν ὁποίαν θὰ συνοπτίσωμεν ἄλλοτε. Θὰ ὁδηγηθῶ ἀπὸ τὴν διαγωγήν σου. Σήμερον θέλω χρήματα.

— Σοὶ εἶπα ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ δώσω ὅσα ἔχω, ὅσα δύναμαι νὰ διαθέσω. Ἀλλὰ πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι θὰ εἶμαι ἥσυχος κατόπιν.

— Λησμονεῖς ὅμως, Αὐρηλία, ὅτι δὲν ἦλθα νὰ συζητήσω τοὺς ὅρους σου, ἀλλὰ νὰ σοῦ ἐπιβάλω τοὺς ἰδικούς μου.

— Θέλεις λοιπὸν ἐσὺ νὰ σοὶ δώσω σήμερον ὅ,τι μοῦ ζητεῖς καὶ νὰ φυλάξῃς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπανέρχεσαι ὅταν θέλῃς ἐδῶ καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃς τὴν σημερινὴν σκηνήν.

— Ἐὰν αἱ ἐπιστολαὶ δὲν ἔχουν σπουδαιότητα ὅπως ζητεῖς νὰ μὲ πείσῃς, τί σὲ μέλει; ἠμπορεῖς κατόπιν νὰ ἐνεργήσῃς ὅπως θέλεις.

Ἡ Αὐρηλία ὠργισμένη, μανιώδης, ἠγέρθη.

— Ἐπὶ τέλους τί ζητεῖς; τῷ εἶπεν·

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅ,τι ἔχεις. Εἰς ἄλλην συνέντευξιν — καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ ὁρίσω ἐγὼ τὴν ἡμέραν — θὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Σήμερον μὲ φθάνει μόνον ὅτι γνωρίζεις πόσην δύναμιν ἔχω ἂν θέλω νὰ σὲ βλάψω καὶ ὅτι μοῦ δίδεις ὅ,τι μὲ ἀναγκαιοῖ.

— Ἀλλὰ θὰ ἦμην ἡ ἀφρονεστάτη τῶν γυναικῶν ἂν παρεδεχόμην ὅ,τι μοὶ ζητεῖς. Ἠμπορεῖς κάλιστα ἅμα φύγῃς ἀπ' ἐδῶ νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἰδίαν ἱστορίαν αὖριον.

— Ἴσως.

— Λησμονεῖς ὅρως ὅτι εὑρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ὅτι ἂν κρούσω τὸν κώδωνα, ἂν φωνάξω, θὰ σπεύσουν ἀμέσως οἱ ὑπηρέται μου. Αὐτοί, ἀφοῦ σὲ εἶδον καὶ ἄλλοτε, θὰ σὲ ἀναγνωρίσουν. Θὰ σὲ συλλάβουν, θὰ σὲ φυλακίσουν, δὲν θὰ προσέξουν πολὺ εἰς ὅσα καὶ ἂν εἰπῇς, καὶ θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Ματθαίου δὲ Ταλλί. Καὶ τοιουτοτρόπως ἀποφεύγω τὴν ἐκδίκασιν καὶ ἀπαλλάσσομαι διὰ παντός.

— Λησμονεῖς ὅμως τὰς ἐπιστολάς.

— Ὄχι, διότι κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν γίνεται παρὰ

τῆς ἀστυνομίας ἔρευνε εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, ἡ ὁποία σ' ἔστειλεν ἐδῶ. Θὰ εὑρεθοῦν αἱ ἐπιστολαί. Ἡ Ἐλίζα θὰ συλληφθῇ καὶ θ' ἀποπεμφθῇ ἐκτὸς τῶν συνόρων τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἰούλιος τὴν παρεβλεψεν ἠλιθίως καὶ ἐπήντησεν·

— Τί κάθεσαι καὶ μοῦ ψάλλεις; Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ Ἐλίζα; Γίποτε δὲν καταλαμβάνω. Τὸ ἁπλούστερον ἀπ' ὅλα εἶν' αὐτό...

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Ἰούλιος ἐπορεύθη καὶ ἐκάθισεν εἰς μίαν ἕδραν προσθέσας:

— Τώρα κτύπησε, κράξε, κάμε νὰ μὲ συλλάβουν· σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ἀντισταθῶ καθόλου.

Ἐκπλαγεῖσα ἡ Αὐρηλία ἀπήντησεν:

— Εἶσθε τρελλὸς μαζί μὲ τὴν ἀδελφήν μου ἐπλέξατε αὐτὸ τὸ μισαρὸν σχέδιον τὸ ὁποῖον ἔρχεσαι ἐδῶ νὰ ἐκτελέσῃς. Εἶνε φανερὸν ὅτι περιστοιχίζομαι ὑπὸ ἐχθρῶν· δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω πῶς εἰσῆλθες εἰς τὴν οἰκίαν μου, πῶς εὑρίσκεσαι αὐτὴν τὴν ὥραν εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Ἔχετε συνενόχους καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας μου ἀκόμη. Ἐσκέφθητε ὅτι ἐνδίδουσα εἰς τὸ σκάνδαλον θὰ ὑποκύψω. Ὄχι· ἠπατήθητε· ἂν ἔχετε ὅπλα ἐναντίον μου, ἔχω καὶ ἐγὼ ἰσχυροὺς φίλους διὰ νὰ μὲ προστατεύσωσιν. Τόσον καὶ τόσον αὐτὸ ἔπρεπε νὰ συμβῇ μίαν ἡμέραν· πρέπει τὸ παρελθὸν νὰ λησμονηθῇ· πρέπει νὰ γείνω πάλιν κυρία τοῦ ἑαυτοῦ μου, νὰ μὴ φοβῶμαι τὰς συκοφαντίας σας, τὰς ἐπιστολάς σας, καὶ ἐν τὴν ἐλευθερίαν ταύτην, τὴν ἡσυχίαν, πρέπει νὰ τὴν ἀποκτήσω διὰ ἑνὸς σκανδάλου, ἔστω, τὸ δέχομαι!

— Τί σημαίνει αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος εἰρωνικῶς.

— Σημαίνει ὅτι ἀρνοῦμαι νὰ παραδεχθῶ ὅ,τι μοῦ ζητεῖς.

Ἡ Αὐρηλία ἠγέρθη ἀποτόμως, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὸ ἤνοιξε χωρὶς ὁ Ἰούλιος νὰ κινηθῇ κατὰ πόδας.

— Θὰ σὲ ἀκούσω, ἐπανέλαβε, θὰ προσκαλέσω τοὺς ὑπηρέτας μου, θὰ σὲ διώξω καὶ δὲν παραδέχομαι τίποτε, τίποτε, ἀκούεις;

— Δὲν θὰ τὸ κάμῃς αὐτό, ἀπήντησεν ὁ ἀχρεῖος ἐκεῖνος ἀκίνητος καὶ ὑψῶν μόναν τοὺς ὤμους. Αὐτὸς ὁ θυμὸς καὶ τὰ νευρικὰ κάμνουν ἐντύπωσιν εἰς μερικοὺς κουτούς, ἀλλ' εἰς ἐμὲ δὲν περνοῦν. Ἔμπρὸς λοιπόν, κραξε!... ἄρχισε!...

Ἡ Αὐρηλία ἵστατο ἐγγὺς τοῦ παραθύρου μὲ τὰ χεῖλη συνεσφιγμένα ἐκ τῆς λύσσης· ἂν ἠπειλεῖτο ἡ ζωή της, ἂν ἐπετίθετο κατ' αὐτῆς θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ καλέσῃ εἰς βοήθειαν. Τὸ θάρρος της κατέπιπτεν ἔμπροσθεν τῆς ἀταραξίας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ἠναγκάζετο ἐνδομύχως νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶχε δίκαιον· ἠναγκάζετο νὰ παραδεχθῇ ὅτι τὸ σκάνδαλον ἦτο ἡ καταστροφή της ἂν ὄχι τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, τοὐλάχιστον τὴν ἐπιοῦσαν.

Ἐσιώπησε καὶ στηριχθεῖσα εἰς τὸ παράθυρον ἀνέπνευσε μετ' ἀπληστίας τὸν καθαρὸν ἀέρα διὰ νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς συγκινήσεως ἣν ἐδοκίμαζε καὶ ἐμόρφαζε μετὰ μειδιάματος βλέπουσα τοὺς ὑπηρέτας περιερχομένους ἐντὸς τοῦ κήπου καὶ ἀφαιροῦντας τ' ἀντικείμενα, ἅτινα εἶχον χρησιμεύσει κατὰ τὴν νυκτερινὴν ἐορτήν.

Διήρκεσεν ἐπί τινας στιγμὰς ἡ ἀπραξία αὕτη, μεθ' ἧς ἡ Αὐρηλία τῷ εἶπε προσηνέστερον.

— Ἔλα λοιπόν· δὲν εἰμπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ πολλὴν ὥραν ἀκόμη· τί ἀποφασίζεις;

Ὁ Ἰούλιος, ὅστις δὲν εἶχε κινηθῇ ἀπὸ τῆς ἕδρας του καὶ ἐγέλα παρατηρῶν αὐτήν, τῇ εἶπεν ἀπαθέστατα:

— Εἶνε δύο ὑποθέσεις, ἂς τὰς χωρίσωμεν· δόσε μου, ὅτι θέλεις νὰ μοῦ δώσῃς σήμερον, καὶ μίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ ὁμιλήσωμεν πάλιν.

Ἡ Αὐρηλία ἀνεζήτησεν ἐν τάχει ἐντὸς μικροῦ τινος ἐπίπλου καὶ ἀνέῳξε χαρτοφυλάκιον· ἐξέβαλεν ἐξ αὐτοῦ τέσσαρα τραπεζογραμμάτια τῶν ἑκατὸν φράγκων, προσηρμοσμένα διὰ καρφίδος καὶ εἶπεν:

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα ὅσα ἔχω.

Καὶ τὰ ἔριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Ἰούλιος πάντοτε ἀκίνητος, τὰ ἔλαβε, τὰ ἐμέτρησε καὶ μορφάζων ἀπήντησεν:

— Ὀλίγα εἶναι... ἐπὶ τέλους ὅμως εἶνε μία προκαταβολή... Ἔπειτα καὶ σὺ δὲν μ' ἐπερίμενες· δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἦνε πολὺ ἀπαιτητικός.

Καὶ διπλώσας ἐπιμελῶς τὰ γραμμάτια τὰ ἔθεσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Τώρα πρέπει νὰ φύγῃς καὶ πρέπει νὰ μὴ σὲ ἰδοῦν καθόλου, εἶπεν ἡ Αὐρηλία.

— Μὴ σὲ μέλει· δὲν ἠξεύρεις πῶς ἐμβῆκα· δὲν θὰ μὲ ἰδῇ κανείς; Πρὶν φύγω ὅμως πρέπει νὰ μαθω πότε θὰ σὲ ξαναϊδῶ, διότ ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔδωσες εἶνε μία μικρὰ προκαταβολή.

Ἠκούσθη αἴφνης κρότος ἁμάξης, σταματήσας ἔμπροσθεν τῆς εἰσόδου. Ἐράνη εἰς τὴν Αὐρηλίαν ὅτι ἤκουσεν ἐν τῇ οἰκίᾳ θόρυβον ἀσυνήθη. Ἔβλεμμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ διὰ μιᾶς ἐν ταραχῇ τὸ ἔκλεισε βιαίως, κατεβιβάζουσα τὰ παραπετάσματα καὶ λέγουσα:

— Αὐτὸς εἶνε!... γρήγορα, πήγαινε μὴ τυχῃ καὶ σὲ ἰδῇ!...

Ὁ Ἰούλιος ἠγέρθη.

— Νὰ φύγω γρήγορα, γρήγορα, χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν, ἀνῳ κάποιος ἔρχεται! εἶνε ἀδύνατον.

— Μὰ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μείνῃς ἐδῶ!...

— Κάλλιστα ἠμπορῶ· κρύψε με. Θὰ μείνω ἥσυχος, κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ ἔχομεν συμφέρον νὰ μὴ ἀνακαλυφθῶ. Μὴ φοβεῖσαι· κάμε ὅ,τι συοῦ λέγω.

Καὶ λέγων ταῦτα ἔπεσε χαμαί, εὐλύγιστος δὲ ὡς ὄφις ἐκρύβη ὑπὸ τὴν κλίνην.

Ἡ Αὐρηλία τρέμουσα ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς χωρὶς νὰ ἀνέλθῃ. Εἶτα μετὰ βιαίου κινήματος, ἔξέβαλε τὸ φορεμά της καὶ τὸ ἔριψε παρὰ τὴν κλίνην διὰ νὰ κρύψῃ τὸ μέρος ὅπου εἶχεν εἰσχωρήσει ὁ Ἰούλιος, ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ κατεκλίθη, στηρίξασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ προσποιουμένη, ὅτι ἐκοιμᾶτο.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρβὺ εἰσῆλθεν. Ἔδραμεν εἰς τὴν κλίνην ἤγειρε τὸ παραπέτασμα καὶ βλέπων τὴν σύζυγόν του κοιμωμένην, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του καὶ εἶπεν ὡς ἀνακουφισθείς·

— Μόνη εἶνε! ὦ, τοὺς ἀθλίους!.. πόσον ὑπέφερα.

Δ'. – ΕΞΗΓΗΣΙΣ.

Τὴν μεθεπομένην ἀπὸ τῆς ἑσπερίδος τῆς ὑίὸς δὲ Μαρβὺ ἡμέραν σκανδαλώδης εἴδησις συνεκίνει πάσας τὰς ὁμηγύρεις ἔν τε τοῖς λέσχαις καὶ εἰς τοὺς περιπάτους. Διεδίδετο, ὅτι ὁ νέος ἀστὴρ τῶν θεάτρων, ἡ νέα Ἀμερικανὶς ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ὡραία Εὐλογιοκομμένη συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη διὰ βαρεῖαν κατηγορίαν.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ὁ θεατρώνης ἐπέτυχε νὰ ἐφεθῇ τὴν ἑσπέραν ἐλευθέρα διὰ νὰ ψάλλῃ εἰς τὸ θέατρόν του καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ μετὰ τὴν παράστασιν εἰς τὴν φυλακήν. Ἄλλοι διετείνοντο ὅτι δὲν ἐφυλακίσθη, ἀλλ' ὅτι τῇ ἔδωκεν προθεσμίαν εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν διὰ ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Γαλλίας.

Κάτι ἔκτακτον λοιπὸν συνέβαινε.

Τῷ ὄντι, κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην πρωΐαν καθ' ἣν ὁ Ἰούλιος ἔσχε τὴν γνωστὴν μετὰ τῆς Αὐρηλίας συνέντευξιν, ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος προσήρχετο εἰς τὴν Ἐλίζαν καὶ τῇ ἐκοινοποίει τὴν διαι-

ταγήν, δι' ἧς τῇ ἐδίδετο προθεσμία εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, ὅπως ἀπέλθῃ ἐκ Γαλλίας, δυνάμει τοῦ περὶ ἀστυνομίας νόμου.

Ἡ Ἐλίζα δυσαρεστηθεῖσα καὶ ἐκπλαγεῖσα κατ' ἀρχάς, ἐνόησε τάχιστα τί συνέβη. Τὴν προτεραίαν ἐν τῇ ἑσπερίδι τῆς ἀδελφῆς της ἔμαθεν αὐτὴ ἴσως ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὀλιθιέρου δὲ Μεῦρὰγ τὰς μετ' αὐτῆς σχέσεις του καὶ τὰ σχέδιά του καὶ ἐξηγέρθη κατὰ τῆς ἀδελφῆς της.

Εἶδε τὸν Ματθαῖον δὲ Ταιλλὶ ἡ Αὐρηλίε, τῷ διηγήθη τὰ συμβαίνοντα καὶ δι' αὐτοῦ ἐπέτυχε τὴν διαταγὴν τῆς ἐξώσεώς της. Ἀλλ' ὡς εἴπομεν, ἡ Ἐλίζα εἶχεν ἐπανέλθει εἰς Γαλλίαν μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐνεργήσῃ. Ἰσχυρὰ ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς τιμιότητός της, δὲν ἤθελε πλέον νὰ πάσχῃ χάριν τῶν ἄλλων, δὲν ἤθελε νὰ ὑποφέρῃ πλέον τὰς συνεπείας τῆς παραδόξου θέσεως, εἰς ἣν τὴν εἶχον φέρει οἱ ἄλλοι.

Ἠγανάκτει ἀναλογιζομένη ὅτι ἡ ἀδελφή της, τῆς ὁποίας ἡ διαγωγὴ ἦτο αἰσχρά, ἥτις οὐδέποτε ἠσθάνθη ἀληθῶς ἀνθρώπινόν τι αἴσθημα, ἥτις μόνον ὀδηγὸν ἐν τῇ ζωῇ εἶχε τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πάθη της, ἥτις ἔκρινε τὰ τοῦ βίου τῶν ἄλλων μὲ τὸ ἰδικόν της μέτρον καὶ πάντοτε πρὸς τὸ συμφέρον της, ἔστω καὶ ἂν οἱ ἄλλοι καταστρέφοντο, ἡ γυνὴ ἐκείνη ἐπὶ τέλους ἥτις ἦτο ἀξία περιφρονήσεως, ἐθεωρεῖτο κυρία διακεκριμένη, σεβαστή, ἧς ἡ σχέσις ἐπεζητεῖτο· ἐνῷ αὐτὴ ἡ Ἐλίζα, ἧς ὁ βίος ὑπῆρξε σειρὰ συμφορῶν καὶ καταδιώξεων, εἰς ἃς δὲν εἶχεν ὑποκύψει, ἥτις ὑπῆρξε πάντοτε τίμια, περιεφρονεῖτο καὶ ἐπωλεῖτο. Θὰ ἦτο ἄδικον ἐὰν διήρκει διὰ παντὸς αὐτὴ ἡ κατάστασις. Δὲν παρεδέχετο τὸ νέον ἀξίωμα ὅτι πρέπει νὰ χαίρωνται οἱ κακοὶ διὰ τὰς συμφορὰς τῶν ἀγαθῶν.

Λαβοῦσα παρὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου τὴν διαταγὴν τῆς ἐξώσεως, ἐφάνη πρόθυμος νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ μόλις αὐτὸς ἀπῆλθεν, ἡ Ἐλίζα μετέβη εἰς τὴν πρεσβείαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ πρέσβεως ἀκρόασιν.

Ἐγένετο δεκτὴ ἀμέσως καὶ παρουσιάσθη ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τῆς χήρας τοῦ διασήμου ἰατροῦ Σκμουλὴ Βὸττ διὰ νὰ τύχῃ θερμοτέρας προστασίας παρὰ τοῦ πρέσβεως τῆς χώρας, ἣν προετίμησε νὰ ἔχῃ ὡς πατρίδα. Διηγήθη τὸ παράδοξον μέτρον ὅπερ ἔλαβον κατ' αὐτῆς, χωρὶς ποσῶς ἡ διαγωγή της νὰ τὸ δικαιολογῇ, καὶ τοῦτο διεβεβαίου μεθ' ὅρκου, ζητοῦσα ἐν ἀνάγκῃ νὰ διενεργηθῇ ἀνάκρισις. Διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ διαγωγή της ἦτο ἔντιμος καὶ ἄμεμπτος. Ποτὲ δὲν παρέσχεν ἀφορμὴν σκανδάλου, ἂν δὲ τὴν ἐπερπιποιοῦντο ἕνεκα τῆς τέχνης της καὶ τῆς καλλονῆς της, δὲν ἦτο τοῦτο λόγος ἀποχρὼν διὰ νὰ τὴν κατηγορήσωσιν ὡς προκαλοῦσαν σκάνδαλα.

Ἀπῆλθεν ἀφοῦ ἔλαβε τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἡ πρεσβεία θὰ ἐμερίμνα περὶ αὐτῆς καὶ ὅτι πιθανῶς ἐγνώστο θῦμα παρεννοήσεώς τινος. Φοβουμένη ὅμως μήπως νέαι περιπλοκαὶ ἤθελον γεννηθῇ ἕνεκα τῆς ἀμέσου ἐκτελέσεως τῆς κοινοποιηθείσης πρὸς αὐτὴν διαταγῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐξασφαλισθῇ. Ἔγραψε τότε πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβῇ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν παράστασιν διὰ λόγους ἀνεξαρτήτους τῆς θελήσεώς της, ὅτι ἐπανήρχετο ἂν αἱ περιστάσεις τῇ τὸ ἐπέτρεπον καὶ ὅτι τὸν παρεκάλει νὰ φροντίσῃ νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ἀμέσως.

Ἀκολούθως διέταξε τὴν θαλαμηπόλον της νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀποσκευήν της, καὶ συνοδευομένη παρ' αὐτῆς ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισίων καὶ μετέβη εἰς Μομμορανσὺ ὅπου καὶ κατέλυσεν.

Ἀφοῦ οὕτως ἐξησφαλίσθη ἐκ τῶν συνεπειῶν τῆς ληφθείσης διαταγῆς, ἐφρόντισε καὶ περὶ τοῦ μόνου ἐνδιαφέροντος αὐτὴν πράγματος. Ἔπεμψε τὴν θαλαμηπόλον της εἰς Παρισίους μετὰ μιᾶς ἐπιστολῆς περιεχούσης ὀλίγας μόνον σειρὰς λέγουσα μετὰ πυρετώδους ἀνησυχίας:

— Πρέπει νὰ τελειώσωμεν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν μαρκήσιον δὲ Μεῦρὰν, τὸν παρεκάλει δὲ δι' αὐτῆς νὰ ἔλθῃ εἰς Μομμορανσὺ τὴν πρωΐαν τῆς αὔριον.

Ἡ τοιαύτη πρᾶξίς της ἦτο ἀλλόκοτος· ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῇ νὰ τηρήσῃ τοὺς τύπους. Ἄλλως τε ἡ ἰδιότης αὐτῆς ὡς ἠθοποιοῦ τῇ παρεῖχεν ἐλευθερίαν εἰς τε τοὺς τρόπους καὶ τὴν διαγωγήν της.

Ἔβλεπεν ὅτι ἠπειλεῖτο· ἔβλεπεν ὅτι ἤθελον νὰ τὴν καταστρέψωσι καὶ ἐννόει νὰ παλαίσῃ. Εἶχεν ἀπόφασιν τὴν φορὰν ταύτην νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς ἄλλους νὰ τὴν βλάψωσιν ἀτιμωρητεί. Ἐφοβεῖτο ἰδίως ἕνεκα τοῦ Ὀλιβιέρου τὰς συκοφαντίας, ἃς οἱ ἐχθροί της ἀφεύκτως θὰ διέδιδον, καὶ ἦτο ἀποφασισμένη νὰ τῷ ὁμιλήσῃ εἰλικρινῶς ὅπως τὸν καταστήσῃ ἐνήμερον, ἂν τυχὸν τῷ Ἐλεγόν τι κατ' αὐτῆς, ἵνα ὑπερασπισθῇ δὲ καὶ δικαιολογηθῇ ἐὰν ἤδη τῷ εἶχον εἰπῇ.

Ἀνέμενεν ἐνεχυνώνως τὴν ἐπάνοδον τῆς θαλαμηπόλου της καὶ ὅτε αὕτη ἐπανῆλθε τὴν προϋπήντησε καὶ τὴν ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος :

— Αἴ, λοιπὸν τὸν εὗρες;

— Ναί, κυρία.

— Σ' ἐδέχθη ὁ ἴδιος;

— Μάλιστα, κυρία· εἰς τὸν ἴδιον ἔδωκα τὸ γράμμα

— Τὸ ἀνέγνωσεν ἔμπροσθέν σου;... Τί εἶπεν ;

— Ὁ κ. μαρκήσιος τὸ ἀνέγνωσε δύο φοράς· ἐσκέφθη ὀλίγας στιγμὰς καὶ εἶπε· «Θὰ ἔλθω αὔριον εἰς τὴν ὥραν ὁποῦ μοῦ προσδιορίζει.»

— Καλά· μήπως ἐφαίνετο δυσηρεστημένος ἐναντίον μου;

— Δὲν ἠξεύρω, κυρία. Μ' ἠρώτησε διατί ν' ἀφήσετε μὲ τόσην βίαν τὸ μέρος ὁποῦ ἐπαίζετε εἰς τὸ θέατρον. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι καθὼς μοῦ εἴπετε τὸ ἐκάματε ἕνεκα οἰκογενειακῶν λόγων.

— Καὶ ἔπειτα;...

— Τίποτε ἄλλο.

— Πολὺ καλά.

Ἡ Ἐλίζα ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμὰς ζητοῦσα νὰ ἐξαγάγῃ συμπέρασμά τι περὶ τῶν διαθέσεων τοῦ Ὀλιβιέρου ἐκ τῶν ὀλίγων λέξεων ἃς οὗτος ἀπήντησεν. Εἶτα ὡς νὰ ἔλαβεν αἰφνιδίου ἀπόφασιν εἶπε·

— Τέλος πάντων θὰ ἔλθῃ αὔριον θὰ ἐξηγηθῶμεν εἰλικρινῶς καὶ θὰ τελειώσῃ τὸ πρᾶγμα. Ἔχω σκεπὸν νὰ πρεβῶ μέχρι τῶν ἄκρων.

Καὶ κατεκλίθη, ἀλλὰ δὲν ἀπεκοιμήθη· ματαίως ἐπεκαλεῖτο τὸν ὕπνον. Αἱ ἀλλεπάλληλοι αὐτῆς σκέψεις, ἡ ἰδέα ὅτι εὑρίσκετο ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ κινδύνου τῆς ἐξουσίας, ἡ ἀγωνία μεθ' ἧς ἀνέμενε νὰ ἴδῃ πῶς ὁ Ὀλιβιέρος θὰ ἤκουε τὰς ἐξηγήσεις της, δὲν τὴν ἄφινον νὰ κοιμηθῇ. Μόνον περὶ τὴν πρωΐαν ἡ κόπωσις ἔκλεισε τὰ βλέφαρά της.

Μίαν ὥραν καὶ πλέον τῆς ὡρισμένης διὰ τὴν συνέντευξιν στιμᾶς, ἡ θαλαμηπόλος της εὑρίσκετο παρ' αὐτὴν καὶ τὴν ἐβοήθει εἰς τὸν καλλωπισμόν της.

Ὅτε ἔφθασεν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ τὸν προϋπήντησε τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, εἶδεν ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ ἐκ τῆς σοβαρότητος τῆς μορφῆς του ὅτι εἶχον ἤδη ὁμιλήσει ἐναντίον της πρὸς αὐτόν.

— Ἀρου ἐκάθισαν ἀμφότεροι τῷ εἶπε :

— Βεβαίως, φιλτατε Ὀλιβιερε, ἐπὶ εὕρετε παράδοξον ὅτι σᾶς προσεκάλεσα εἰς συνέντευξιν, ἀφοῦ τόσον καιρὸν ἠρνήθην νὰ δεχθῶ οἱονδήποτε εἰς τὴν κατοικίαν μου. Ἡ συνέντευξις αὕτη θὰ σᾶς ἐκπλήττῃ.

— Ἤμην ἕτοιμος νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μοὶ χορηγήσητε τοιαύτην συνέντευξιν ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἔλαβον τὴν ἐπιστολήν σας.

— Τοῦτο δηλοῖ ὅτι καὶ σεῖς ὅπως καὶ ἐγὼ γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τινων σοβαρῶν πραγμάτων. Τοὐλαχιστον ἐγὼ θὰ σᾶς ἀποτείνω σοβαρὰς τινας ἐρωτήσεις. Εἴσθε ἄνθρω-

πος ἔντιμος καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀπατήσητε, ἀλλὰ θὰ μοὶ ἀπαντήσητε εἰλικρινῶς.

— Μὲ αὐτὸν τὸν κόπον ἦλθα.

— Ὀλιβιέρε, ἐξηκολούθησεν οἰκειότερον λαλοῦσα, μ' ἔκρινες πρὸ πολλοῦ, γνωρίζεις ὁποία τις εἶμαι καὶ ἂν τώρα δὲν ἔχεις καλὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν, ἀφεύκτως θὰ μὲ διέβαλον πρὸς σέ. Ἐνθυμεῖσαι τί σοὶ εἶπα ὅτε μοὶ ὡμίλησας; Εἶμαι χήρα, φέρω ἓν ὄνομα σεβαστόν, δὲν θὰ γείνω ποτὲ ἡ παλλακὶς κανενός· θὰ γείνω σύζυγος ἐκείνου τὸν ὁποῖον θὰ ἐκλέξω ὡς σύζυγόν μου. Κατόπιν ἐπανῆλθες καὶ μοὶ εἶπες ὅτι ἂν συγκατετιθέμην ν' ἀφήσω τὸ θεατρικόν μου στάδιον, θὰ ἐγίνεσο σύζυγός μου. Εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθέστατον.

— Σ' ἐρωτῶ σήμερον ἂν ἡ πρότασίς σου ἐκείνη ἦτο σοβαρά.

— Σοβαρά, ἀπήντησεν ἀτλῶς ὁ νέος.

— Καὶ σὲ ἐρωτῶ σήμερον, ὅτε ἀπεφάσισα νὰ ἐγκαταλείψω τὸ στάδιόν μου ἂν ἦσαι ἕτοιμος

Καὶ προσέβλεπεν αὐτὸν ἐνῷ ὡμίλει, ζητοῦσα νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τῆς μορφῆς του πίνα ἐντύπωτιν παρῆγον οἱ λόγοι της.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος δὲ Μεϋράν, ψυχρὸς καὶ ἀπαθής, δὲν ἀπήντησεν.

— Λοιπόν; τὸν ἠρώτησεν ἐκείνη.

— Κυρία, μίαν ἡμέραν ὅτε σὲ ἠρώτησα περὶ τοῦ παρελθόντος σου, μοὶ ἀπήντησες: Ὁ βίος μου ὑπῆρξε πάντοτε ἁγνός· ὅταν ἦμαν πτωχή, ἦμαν τιμία κόρη· ὅταν ἡλικιώθην κατόπιν καὶ ἦμην εὐτυχεστέρα, ἔμεινα πάντοτε τιμία γυνή. Δὲν φοβοῦμαι κανένα ψόγον· δὲν ὑπάρχει τίποτε ἐν τῇ ζωῇ μου, τὸ ὁποῖον νὰ μὲ κάμῃ νὰ αἰσχυνθῶ. Τοιαύτη δὲ θὰ μείνω πάντοτε, διότι δὲν θέλω νὰ ἐρυθριάσω ἐμπροσθεν τοῦ τέκνου μου.

— Καλῶς, εἶπεν ἡ Ἐλίζα· καὶ δὲν μεταβάλω οὔτε μίαν λέξιν, ἀφ' ὅσας τότε σοὶ εἶπα.

— Ὁρκίσου περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν.

— Ὀρκίζομαι ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα ἐκτείνουσα τὴν χεῖρα.

Ὁ μαρκήσιος ἐφάνη στενοχωρηθεὶς ἐκ τῆς διαβεβαιώσεως ταύτης. Τὸ βλέμμα του ἀνεζήτησε τὸ βλέμμα τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ αὕτη ὑπέστη ἀτάραχος τὸ βλέμμα τοῦτο ἐπ' ἀρκετὰς στιγμάς. Ὀρθία, ἀγέρωχος διεβεβαίου μὲ τὴν στάσίν της τοὺς λόγους της· ἡ εἰλικρίνεια καὶ ἡ εὐθύτης ἔλαμπον εἰς τὰ ὄμματά της καὶ ὁ Ὀλιβιέρος προφανῶς τεταραγμένος ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

Ἐπειδὴ δὲ μετὰ τὸν ὅρκον ἐκεῖνον ἐδίσταζε νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ Ἐλίζα τῷ εἶπεν:

— Ὀλιβιέρε, πρέπει νὰ μὴ μένῃ μεταξύ μας καμμία ἀμφιβολία. Βλέπω φανερὰ ὅτι ἀμφιβάλλεις περὶ ἐμοῦ· ὡρκίσθην, ἀλλὰ σὺ ἀμφιβάλλεις ἀκόμη. Καμμία περίστασις ἐκ τοῦ παρόντος βίου μου, δὲν δικαιολογεῖ τοὺς δισταγμούς σου τούτους. Καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ἐπίσης ὁ βίος μου ὑπῆρξεν ἔντιμος. Ἂν ὅπως προαχθῶ καὶ εὐδοκιμήσω εἰς Παρισίους ὡς καλλιτέχνις ἐπεδίωξα τὸν θόρυβον, τὴν ἐπίδειξιν, καμμία πρᾶξίς μου δὲν μὲ κάμνει νὰ ἐρυθριῶ, διότι τὸν γενόμενον περὶ ἐμὲ θόρυβον δὲν προεκάλεσα διὰ σκανδάλων. Διεδόθησαν ψεύδη περὶ τῆς ἀξίας μου, ὡς ἀοιδοῦ, ἀλλὰ περὶ τοῦ βίου μου κανεὶς δὲν εἶχε νὰ εἴπῃ τίποτε καὶ δὲν εἶπεν. Ἂς ἐπαινοῦν καὶ ἂς ψέγουν τὴν καλλιτέχνιδα· σιωπῶ ἀλλὰ περὶ τῆς γυναικὸς οὐδέποτε ὡμίλησαν, καὶ ἂν ἔπραττον τοῦτο ἀπρεπῶς θὰ τοὺς κατεμήνυον ὡς συκοφάντας. Καὶ σήμερον ἐνώπιόν σου δὲν εἶνε ἡ καλλιτέχνις, ἀλλ' ἡ γυνὴ ἥτις ὑπερασπίζει τὸν ἑαυτόν της.

— Δὲν ὀφείλεις νὰ ὑπερασπισθῇς, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἐπιπλήξω.

— Μὲ συγχωρεῖς· ἔσο εἰλικρινὴς, ἔσο αὐπατρίδης οἷος εἶσαι. Ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ μ' ἐξετάσῃς περὶ πάντων μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν μοὶ ἔδωκες. Τὸ ἔβλεπον ὅτι μὲ ἠγάπας. Σήμερον μετεβλήθης· δὲν εἶσαι πλέον ὁ ἐρωτόληπτος ὁ εὐχαριστημένος ὅστις ἔρχεται νὰ ἴδῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης του.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ νέος ἀνύψωσε τὴν κεφαλήν.

— Κυρία, εἶπε ψυχρῶς, ἀλλ' εὐγενῶς, δὲν ἔρχομαι ἀναζητῶν ἀφορμὰς πρὸς ῥῆξιν· ἔρχομαι ἀπεναντίας νὰ σᾶς ζητήσω νὰ ἐξαφανίσητε τὰς ἀφορμὰς τὰς ὁποίας μοὶ παρέσχον οἱ ἄλλοι.

— Ὦ! τὸ εἰξεύρω καλῶς. Εἰς τὴν ἐσπερίδα τῆς κ. δὲ Μαρβὺ σᾶς ὡμίλησαν περὶ ἐμοῦ.

— Ναί, κυρία.

— Ἡ ἰδία κυρία δὲ Μαρβὺ ἴσως;

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ Ἐλίζα εἰς ἄκρον τεταραγμένη προσεπάθει ἐναγωνίως νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν ὁμολογίαν του, λαβοῦσα δὲ τὰς χεῖράς του καὶ παρατηροῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, τῷ εἶπε μετ' ἐξάψεως:

— Ὅ,τι σοὶ εἶπον εἶνε τόσον ποταπὸν καὶ μισαρόν, ὥστε δὲν τολμᾷς νὰ τὸ ἐπαναλάβῃς. Δὲν τολμᾷς νὰ ὁμιλήσῃς· θὰ ὁμιλήσω ἐγώ· θὰ σοὶ εἴπω ἐγὼ τί συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ, διότι εἰς τὸ ὄμμα σου διακρίνω, ὅτι ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου τοῦ λογισμοῦ κατέχεσαι. Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ εἶνε γόησσα· σοὶ ὡμίλησε, σ' ἐκράτησεν ὅλην τὴν νύκτα ὑπὸ τὴν γοητείαν της· σ' ἐμέθυσε μὲ τὸ βλέμμα της, σοὶ εἶπεν, ὅτι ὅταν φέρῃ τις ὄνομα ὡς τὸ ἰδικόν σου δὲν πρέπει νὰ τὸ δίδῃ εἰς μίαν ἀοιδόν· σοὶ εἶπεν, ὅτι ὅταν εἶνε τις νέος ὡς σύ, εἶνε εὔκολον ν' ἀνεύρῃ ἐρωμένην, χωρὶς νὰ τὴν ἀναζητῇ εἰς τὰ παρασκήνια τῶν θεάτρων, σοὶ εἶπε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της, διὰ τῶν ἐρωτηρίπιων της, ὅτι εἰς αὐτὴν ἠδύνασο ν' ἀνεύρῃς τὸ αἴσθημα ὅπερ ἀνεζήτεις. Μὴ ψευσθῇς, Ὀλιβιέρε! εἶδες τὴν κυρίαν δὲ Μαρβὺ καὶ τὴν ἠγάπησες!...

Προσέθηκε δὲ μετ' ἀλλοκότου γελωτος καὶ σφίγγουσα τὰς χεῖρας τοῦ ἐκπλήκτου νέου:

— Τὴν ἠγάπησες, διότι ἠγάπα ἐμέ, διότι ἀνεῦρες τὸ ἰδικόν μου βλέμμα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, τὸ μειδίαμά μου ἐπὶ τῶν χειλέων της, διότι ἀνεῦρες περίπου τὴν μορφήν μου εἰς αὐτήν. Ὅ-

λοι λέγουν ὅτι τῇ ὁμοιάζω, διατείνονται μάλιστά τινες, ὅτι ἔχω τὸν αὐτὸν τόνον τῆς φωνῆς.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν παρετήρει ἄφωνος, ἀγνοῶν τί ν' ἀπαντήσῃ.

Ἡ Ἐλίζα ἐξηκολούθησεν:

— Ὁμολόγησε λοιπὸν ὅτι τὴν ἀγαπᾷς καὶ σὲ ἀγαπᾷ. Ἀγαπᾷ μὲ παλλὴν εὐκολίαν ἡ κυρία δὲ Μαρβύ.

— Ὦ, κυρία! ἀνέκραξεν ὁ νέος, παραδέχεσθε τὰς συκοφαντίας τῶν γυναικῶν!...

— Ἐὰν τὴν συκοφαντῶ, ἀπήντησε μετὰ παραφορᾶς ἡ Ἐλίζα ἀποδίδω εἰς αὐτήν, ὅ,τι ἔπραξε τὴν παρελθοῦσαν νύκτα. Αὐτὴ σᾶς μετέβαλε εἰς τοιοῦτον τρόπον. Εἰς οἵαν θέσιν εὑρισκόμεθα Ὀλιβιέρε, πρέπει νὰ δικαιολογηθῶ. Σὲ προσκαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃς ὅ,τι καὶ ἂν σοὶ εἶπον περὶ ἐμοῦ. Σὲ ἱκετεύω νὰ μ' ἐρωτήσῃς καὶ νὰ μ' ἐξετάσῃς.

Ἐπὶ ἀρκετὰς στιγμὰς ἐβασίλευσεν ἄκρα σιγή.

Ἡ ὡραία Εὐλογιοκομμένη ἀνέμενεν ἐναγωνίως τὴν ἀπάντησιν τοῦ νέου. Οὗτος ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς προσεπάθει νὰ καταστείλῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὸν συγκίνησιν. Τὴν προτεραίαν εὑρισκόμενος πλησίον τῆς κυρίας δὲ Μαρβὺ διετέλει ὑπὸ τὸ κράτος γοητείας· καθόσον τῷ ὡμίλει ἡ Αὐρηλία, ἡ μνήμη τῆς Εὐλογιοκομμένης ὠχρία. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ αὐτὸ φαινόμενον ἐπανελαμβάνετο, ἀλλ' ἀντιθέτως. Ὅλως προσηλωμένος πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα τὴν ἐθαύμαζεν. Ὁ ἔρως του πρὸς στιγμὴν ναρκωθεὶς ἐξεγείρετο ἰσχυρώτερος σφοδρότερος τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον ὀξεῖα ἦτο ἡ ἀλγηδών, ἣν ἠσθάνθη ἕνεκα τῶν γενομένων πρὸς αὐτὸν τὴν προτεραίαν ἀποκαλύψεων. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον τὸ στόμα ἐκεῖνο νὰ ψεύδηται, ὅτι τὸ βλέμμα της ἦτο πλῆρες εἰλικρινείας καὶ ἐντύπωσίς τις παράδοξος καὶ ἀνεξήγητος ἐγεννᾶτο ἐν αὐτῷ. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἀνεύρισκεν, ὡς ἐκείνη εἶχεν ὁμολογήσει, ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ὡραίας Εὐλογιοκομμένης τὸ βλέμμα, τὸ μειδίαμα, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς τῆς ὡραίας Αὐρηλίας.

Ἡ Ἐλίζα τὸν ἠρώτησεν ἐκ νέου.

— Τί σοῦ εἶπον λοιπὸν περὶ ἐμοῦ;

Ἀποφεύγων ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀπότομον ταύτην ἐρώτησιν, ἤρχισεν ὡς ἐξῆς ἀπαντῶν διὰ περιφραστικοῦ τρόπου:

— Λουΐζα, σὲ ἀγαπῶ εἰλικρινῶς καὶ ὁ πρὸς σὲ ἔρως μου οὔτε ἐμειώθη οὔτε μετεβλήθη. Εἶμαι ἕτοιμος νὰ πράξω ὅ,τι μοὶ ζητεῖς. Θέλεις νὰ γείνῃς σύζυγός μου; Δὲν ἠλθά ποτε νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἡ οἰκογένειά μου ἀρνεῖται νὰ συγκατατεθῇ καὶ ἐπομένως δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τίποτε. Σοὶ εἶπον ἀπεναντίας, ἂν ἡ οἰκογένειά μου ἀρνηθῇ, ἐγὼ θὰ ἀψηφήσω τὴν ἄρνησίν της· ὁ ἔρως μου εἶνε δι' ἐμὲ ὑπέρτερος πάντων τῶν ἄλλων πραγμάτων· ἐκλέγω σύζυγον ἀρέσκουσαν εἰς ἐμέ· ἀδιάφορον ἂν δὲν ἀρέσκῃ εἰς τοὺς ἄλλους. Οὔτε ἡ τῆς ἠθοποιοῦ ἰδιότης, οὔτε τὸ ταπεινὸν ὄνομά σου ἠδύναντο νὰ τὸ ἐμποδίσωσιν.

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν τότε;

Ὁ νέος ἐφάνη διστάσας· εἶτα ὡς νὰ ἐλάμβανεν αἴφνης ἀπόφασιν ἐξηκολούθησε ζωηρῶς:

— Μοὶ εἶπον ὅτι δὲν εἶσαι πράγματι ἡ χήρα Βόττ, ἀλλ' ὅτι τὸ πραγματικόν σου ὄνομα εἶνε Ἐλίζα Βοατὲλ καὶ ὅτι ἔχεις τέκνον τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται. Μοὶ εἶπον πρὸς τούτοις, ὅτι ἐπίτηδες μετέβης εἰς Ἀμερικὴν διὰ νὰ λησμονηθῇ κἄπως τὸ σκανδαλῶδες παρελθόν σου.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρίασε ἀκούσασα τὴν κατηγορίαν ταύτην· τὰ ὄμματά της ἐκλείσθησαν κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ἐπειδὴ ᾐσθάνετο κλονιζόμενον τὸ σῶμά της, ἐστηρίχθη διὰ νὰ μὴ πέσῃ. Τέλος κατακυριεύσασα τὴν συγκίνησίν της, συνήγαγεν ὅλας αὐτῆς τὰς δυνάμεις καὶ ἐπιβαλλουσα ἀταραξίαν εἰς ἑαυτὴν εἶπε·

— Κύριε μαρκήσιε, εἶνε ἀληθές, ὅτι μετέβην εἰς Ἀμερικὴν διὰ ν' ἀφήσω νὰ ἐξαλείψῃ ὁ καιρὸς [τὴν ἐντύπωσιν φρικτοῦ παρελθόντος. Εἶνε ἀληθές, κύριε μαρκήσιε.

— Εἶνε ἀληθές! .. ἐπανέλαβεν ὁ νέος μετὰ σπαρακτικῆς φωνῆς.

Ἠλπιζεν, ὅτι ἐκείνη θ' ἀπελογεῖτο ἀπέναντι τοιαύτης κατηγορίας· ἀφότου ἦτο πλησίον της, τὸ ἐλαφρὸν πάθος του τὸ γεννηθὲν ἐν μιᾷ νυκτὶ παρῆλθε, καὶ ὁ πρὸς τὴν Λουΐζαν ἔρως ἀνεγεννᾶτο ἰσχυρώτερος. Ἡ ψυχή του ἐπόθει ν' ἀκούσῃ τὴν ἀπόδειξιν ὅτι εἶχον συκοφαντήσει ἐκείνην ἣν ἠγάπα καὶ ἀνέμενεν· ἀλλ' ὅ,τι ἤκουσε τὸν ἀπελίθωσεν.

Βλέπουσα τὴν ἐντύπωσιν ἣν παρήγαγεν ἡ Ἐλίζα ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου φωνῆς πλήρους εἴκτου.

— Ναί, εἶνε ἀληθές· εἶμαι θυγάτηρ ἐνὸς ἐργάτου καὶ καλοῦμαι Ἐλίζα Βοατέλ. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἔχω τέκνον, τοῦ ὁποίου ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται, εἶνε ἀληθές, εἶνε ἀληθές.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος ἔντρομος ὠπισθοχώρει τρέμων καὶ λέγων μετὰ στοναχῆς «Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου!» αὐτὴ τὸν ἐπλησίασε καὶ τῷ ἐπανέλαβεν·

— Εἶνε ἀληθές, εἶνε ἀληθές· καὶ ἐν τούτοις, Ὀλιβιέρε σοὶ ὁρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μητρός μου, εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ τέκνου μου, τὸ ὁποῖον λατρεύω, σοὶ ὁρκίζομαι, ὅτι εἶμαι ἁγνή. Ἡμὴν Ἐλίζα Βοατὲλ καὶ ἔγεινα σύζυγος τοῦ δόκτορος Βόττ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀνεγνώρισε τὸ τέκνον μου, ἂν καὶ δὲν ἦτο πατήρ του, εἶνε ἀληθές. Σοὶ τὸ ὁρκίζομαι καὶ πάλιν· ποτὲ δὲν εἶχα ἐραστήν· ποτὲ δὲν εἶχα σύζυγον καὶ ἐνῷ εἶμαι σήμερον χήρα, εἶμαι... παρθένος!

Ὁ νέος ζαλισμένος τὴν προσέβλεψεν ὑποθέσας πρὸς στιγμὴν, ὅτι ἦτο παράφρων.

Ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν, ὅτι ἡ ἀμφιβολία του ἦτο συγγνωστή. Ὅ,τι ἤκουεν ἦτο ἀνεξήγητον. Πᾶς τις ἐὰν δὲν ἦτο θρησκομανὴς πιστεύων ἀδιστάκτως εἰς τὰ μυστήρια, θὰ ἐβλεπε τὸ ἀνυπόστατον τοῦ ἰσχυρισμοῦ καὶ ἐπειδὴ τὸ βλέμμα του ἐκφράζον ἀπορίαν ἔμεινεν ἀτενῶς προσηλωμένον ἐπ' αὐτῆς, ἐπέτεινεν αὐτὴ τὴν ἔκπληξίν του εἰς τὸ ἔπακρον ἐπαναλαμβάνουσα·

— Ναί! εἶμαι ἀγνή, εἶμαι τιμία. Ποτέ, τὸ ἀκούεις; ποτὲ τὰ χείλη μου δὲν ἤγγισαν τὰ χείλη ἀνδρός. Ποτὲ δὲν ἐγνώρισα τί εἶνε ὁ ἔρως, ποτὲ δὲν ἠγάπησα ἄλλον ἐκτὸς σοῦ. Ὅλ' αὐτὰ σοὶ φαίνονται ἀνεξήγητα, σοὶ φαίνονται λόγοι παράφρονος καὶ ἔχεις δίκαιον, διότι κ' ἐγὼ ἡ ἰδία δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἐξηγήσω.

— Λουΐζα, ἀπήντησεν ἐπὶ τέλους ὁ νέος, ἔσο λογική. Μὴ παραρέρεσαι τόσον, ὥστε νὰ λέγῃς πράγματα μωρά. Δὲν εἰξεύρω ποίαν σημασίαν ἀποδίδεις εἰς τὴν λέξιν «ἀγνή», ἀλλ' εἶσαι ἤδη μήτηρ, τὸ τέκνον εἶνε ἰδικόν σου. Δὲν εἶνε τέκνον τὸ ὁποῖον υἱοθέτησες.

Εἶτα, ὡς νὰ ἐπανῆρχετο αἰφνιδίᾳ ἰδέα εἰς τὸν νεῦντου ἐπανέλαβε.

— Μήπως ἐξ ἀφοσιώσεως, διὰ νὰ σώσῃς τὴν ὑπόληψιν γυναικός τινος ἐδέχθης τὸ παιδίον ὁμολογοῦσα, ὅτι ἦτο ἰδικόν σου;

— Ὄχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα, κινοῦσα τὴν κεφαλὴν θλιβερῶς. Τὸ παιδίον εἶνε ἰδικόν μου, εἶνε αἷμά μου· εἶνε σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός μου. Ἐνῷ ἀκόμη τὸ ἐκυοφόρουν περίτρομος καὶ βδελυσσομένη τὸ ἀνεξήγητον ἔγκλημα, τοῦ ὁποίου ἦτο καρπός, εἶχον ἀποφασίσει μόλις ἐγεννᾶτο νὰ τὸ πλάξω. Δὲν ἤθελα ν' ἀναγνωρίσω τοιοῦτον ρύπον. Ἀλλ' ἅμα τῇ πρώτῃ του κραυγῇ ὅλα μου τὰ σχέδια ἐξηφανίσθησαν καὶ νέον αἴσθημα ἐγεννήθη αἴρνης ἐντός μου, αἴσθημα ἄγνωστον πρότερον εἰς ἐμέ. Ἐλάμβανον εἰς χεῖρας τὸ τέκνον μου καὶ τὸ κατησπαζόμην καὶ ἠσθανόμην εἰς τὴν καρδίαν μου φιλοστοργίαν ἀνεξήγητον.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν ἔβλεπεν, τὴν ἤκουεν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ οὔτε μίαν λέξιν ἐξ ὅσων τῷ ἔλεγε, διὸ ἀπήντησε·

— Μήπως παρερρόνησα ἢ μήπως δὲν ἐνόησα καλῶς; Ἐνυμφεύθης τὸν ἰατρὸν Σαμουὴλ Βὸττ καὶ συνέζησες μετ' αὐτοῦ ὡς σύζυγός του ἐπὶ δύο ἔτη σχεδόν· σήμερον εἶσαι χήρα ἐκ τοῦ γάμου ἐκείνου κατὰ τοὺς τύπους· ἄλλα πρὸ τοῦ συνοικεσίου, ὡς ὁμολογεῖς, ἔτεκες παιδίον καὶ ὅμως μοὶ λέγεις. Εἶμαι ἀκόμη κόρη ἀγνὴ καὶ δύναμαι νὰ περιβληθῶ τὴν παρθενικὴν ἐσθῆτα!

— Δὲν εἶσαι παράφρων· ἐνόησες κάλλιστα ὅ,τι σοὶ εἶπον, καὶ ἐγὼ δὲν ἐψεύσθην. Σήμερον ριψοκινδυνεύω τὴν ζωήν μου, Ὀλιβιέρε. Σὲ ἀγαπῶ πολύ, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ μοὶ ἐμποιήσῃ ἐντύπωσιν σφοδράν, ἡ ἀπόφασις τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃς κατόπιν τῆς ἐξηγήσεως ταύτης. Ὀφείλω νὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀλήθειαν καὶ σοὶ τὴν λέγω. Εἶμαι τὸ θῦμα μυσαροῦ ἐγκλήματος· καὶ τώρα θὰ σοὶ διηγηθῶ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα.

Ἐκ τῆς φωνῆς, ἐκ τοῦ τρόπου, μεθ' οὗ ἐλάλει ἡ Ἐλίζα, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος συνεκινήθη. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς συγκινήσεως ταύτης καὶ αἰσθανόμενος ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ ἐπί τινος ἕδρας, ἐκάθισε καὶ αὐτὸς πλησίον της, καὶ μὲ φωνὴν πρσηνεστάτην τῇ εἶπε.

— Ὁμίλει, φίλη μου.

Καὶ ἡ Ἐλίζα διηγήθη ἐν ἐκτάσει ἅπαντα τὸν βίον αὐτῆς, ὅντινα ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη ἐκ τοῦ πρώτου μέρους τῆς παρούσης μυθιστορίας. Μετὰ τὸ πέρας δὲ τῆς διηγήσεώς της, λέγει πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον.

— Ὀλιβιέρε! γινώσκεις τὰ πάντα τώρα· κρῖνε με, ἀναμένω τὴν κρίσιν σου.

Ὁ νέος ἵστατο γονυπετὴς ἐνώπιόν της καὶ τὴν ἔβλεπεν. Τὰ ὄμματά του, ὡς καὶ τῆς Ἐλίζας ἦσαν πλήρη δακρύων. Τὸ βλέμμα των συνηντήθη. Ἀνηγέρθη τότε ἐκεῖνος τὴν ἐνηγκαλίσθη, τὴν ἠσπάσθη εἰς τὰ χείλη χωρὶς ποσῶς ἐκείνη ν' ἀντισταθῇ καὶ τῇ εἶπε :

— Σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ ! εἶσαι ἁγία γυνή.

Ἔμειναν ἐπί τινας στιγμὰς ἐνηγκαλισμένοι, προσβλέποντες ἀλλήλους καὶ μειδιῶντες.

Ἡ Ἐλίζα ἦτο εὐδαίμων· ἡ στιγμὴ ἐκείνη τῇ ἀπέδιδε τὴν ἐλπίδα βεβαιοῦσαν αὐτὴν, ὅτι ἔχαιρε τὴν ὑπόληψιν ἐκείνου ὃν ἠγάπα, ὅτι ὁ ἔρως αὐτοῦ ἦτο ἰσχυρὸς ἀρκοῦν ἤρκεσεν ὁ λόγος της νὰ

διασκεδάσῃ τὰς ὑποψίας, ἃς αἱ συκοφαντίαι τῷ εἶχον ἐμπνεύσει.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐκάθισε πλησίον τῆς Ἐλίζας καὶ λαμβάνων τὰς δύο μικρὰς χεῖράς της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του τῇ εἶπε :

—Καὶ τώρα, Λουΐζα, ἀπεράσισες νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ θέατρον;

— Εἶμαι ἑτοίμη νὰ σὲ ὑπακούσω, νὰ πράξω ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει.

— Δὲν μοὶ εἶπες ὅμως;—καὶ σὲ ἐρωτῶ εἰλικρινῶς περὶ τούτου — τὸν λόγον, δι' ὃν τόσον αἰφνιδίως ἐχήκες τὸ θέατρον.

— Ἤμην ἑτοίμη ἀκριβῶς νὰ σοὶ τὸν εἴπω καὶ νὰ ζητήσω τὴν συμβουλήν σου.

— Ὁμίλει.

— Ὅ,τι ἐρωτᾷ τὸ φίλος μου Σαμουὴλ Βόττ, αὐτὸ καὶ συνέβη. Μόλις οἱ ἄθλιοι διῶκταί μου ἔμαθον τὴν εἰς Παρισίους ἐπάνοδόν μου, ἀνέλαβον πάλιν τὴν καταδίωξίν μου. Ἐὰν προσεπάθουν ν' ἀποκτήσω ἐν Παρισίοις ὡρισμένην καὶ περίβλεπτον θέσιν, ἐν ἐζήτουν νὰ γείνω γυνὴ περιζήτητος, περὶ ἧς ν' ἀσχολῆται τὸ κοινόν, δὲν θὰ ἔπραττον τοῦτο χάριν σκανδάλου, οὐδ' ἐκ τῆς φιλαρεσκείας, ἣν ἔχουσιν ὅλαι αἱ γυναῖκες προσπαθοῦσαι νὰ διακρίνωνται. Προσεπάθουν νὰ ἐπιτύχω θέσιν καθιστῶσαν ἀδύνατον τὴν σύλληψίν μου, εἰς ἣν θὰ προέβαινον ὡς καὶ ἄλλοτε, διότι ἡ τοιαύτη κατάχρησις τῆς ἐξουσίας ὅταν ἐγὼ ἤμην ἐπιρανὴς δὲν θὰ παρήρχετο ἀπαρατήρητος. Καὶ τώρα εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἂν δὲν μοὶ ὑπῆρχετο ἡ εὐτυχὴς αὐτὴ ἐμπνευσις, θὰ εὑρισκόμην κεκλεισμένη εἴς τι σωφρονιστήριον, ἢ νὰ μὲ ἐξώσωσι ἐκ τῆς Γαλλίας.

— Νὰ σὲ ἐξώσωσιν ἐκ τῆς Γαλλίας ; Ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ θέλω. Καὶ ἐπὶ τίνι δικαιώματι θὰ σὲ ἐξώσουν, ἀφοῦ σὺ δὲν ἀναμιγνύεσαι εἰς τὴν ἐξωτερικὴν οὐδὲ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικήν !

— Τὸ εἰξεύρεις κάλλιστα αὐτό· ἀλλὰ πρὸς τί ἀναζητοῦμεν τὴν πρόφασιν; Πρόφασις δὲν ὑπάρχει. Ἐσχάτως δὲν συνέβη γεγονὸς παρόμοιον δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς προηγούμενον; Γυνή τις γνωστὴ εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Παρισίων περιπατοῦσα εἰς

τὸ Δάσος καὶ διελθοῦσα ἐφ' ἁμάξης δὶς πρὸ τῆς ἁμάξης τῆς αὐτοκρατείρας, διετάχθη νὰ μεταβῇ προσκαίρως εἰς Βέλγιον ἢ εἰς Ἀγγλίαν, διότι ἄλλως θὰ ἐφυλακίζετο.

— Καὶ ἐπὶ τοιούτου προηγουμένου βασιζόμενοι σὲ ἐξορίζουν; νὰ ἐξορίσουν σὲ τὴν εὐπρεπεστάτην τῶν γυναικῶν;... Ὄχι Λουΐζα, θὰ μείνῃς εἰς Γαλλίαν. Εἶμαι στρατιώτης, σοὶ ὁμιλῶ μὲ εἰλικρίνειαν. Σοὶ εἶπα ὅτι σὲ ἠγάπων· σὲ ἠρώτησα ἂν συγκατένευες ν' ἀφήσῃς τὸ θέατρον καὶ νὰ γείνῃς σύζυγός μου, καὶ σὺ παραδεχθῆς Σήμερον τὸ πρᾶγμα εἶνε τετελεσμένον δὲν θὰ ἐπανέλθῃς πλέον εἰς τὸ θέατρον. Προσεπάθησαν νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἕνωσίν μας· ἡ οἰκογένειά μου ἐπεφόρτισε μερικοὺς νὰ σὲ δυσφημήσωσιν εἰς ἐμέ. Ἀλλ' ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἐξηγήσεως τὴν ὁποίαν πρὸ μικροῦ εἴχομεν, ἐβεβαιώθην ἀπεναντίας ὅτι εὐτυχεστάτη ἦτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν σὲ ἠγάπησα καὶ συνέλαβα τὴν ἰδέαν νὰ σὲ καταστήσω σύζυγόν μου. Σήμερον, Λουΐζα, εἶσαι μνηστή μου καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ταύτην ἔχω καθῆκον, διὰ τὸ ὁποῖον ὑπερηφανεύομαι, νὰ σὲ προστατεύσω.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Ἐλίζα, σφίγγουσα τὴν χεῖρά του.

— Σὲ παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ ὁδηγήσῃς ὡς πρὸς τοῦτο· ἔλαβες τὴν περὶ ἐξώσεως διαταγήν;

— Ναί· τὴν ἔλαβαχθὲς καὶ ἰδού αὐτή. Μοὶ δίδεται εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν προθεσμία διὰ ν' ἀπέλθω ἐκ Γαλλίας. Ἀλλ' ὡς βλέπεις ἀγνοοῦσι τὴν ἀληθῆ μου θέσιν καὶ ἰδιότητα, διότι ἡ διαταγὴ λέγει: «Ἡ Ἐλίζα Βοατέλ, γεννηθεῖσα εἰς Παρισίους καὶ καλουμένη δῆθεν Λουΐζα Βόττ, ὀφείλει κτλ.»

— Καὶ τί ἔπραξες μέχρι τοῦδε;

— Μετέβην εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἀνέφερα τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν πρεσβευτήν, ὅστις μοὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα.

— Κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ ἐξασφαλισθῇς.

— Καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἦλθα ἐδῶ.

— Καλὰ ἔκαμες ἐδῶ εἶσαι προφυλαγμένη. Εἰς τὴν ἐλαχίστην

ἀπειλήν, μόλις παρατηρήσῃς κίνδυνόν τινα στεῖλε ἀμέσως νὰ μὲ προσκαλέσῃ.

Καὶ ἐναγκαλισθεῖς καὶ ἀσπασθεῖς αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον, ἐξηκολούθησε:

— Μὴ φοβεῖσαι, ὡραία μου Λουΐζα· τὰ βάσανά σου ἐτελείωσαν. Θὰ ζητήσω νὰ τιμωρήσω ἐγὼ ἐντὸς ὀλίγου αὐτὰς τὰς ἀτίμους ραδιουργίας αὐτὰς τὰς δολοφονίας τὰς ἐνεργουμένας κατὰ μιᾶς γυναικός, ἴσως δὲ οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ κρυβῶσιν, ὅταν ἴδωσιν ὅτι εἷς ἀνὴρ σὲ προστατεύει. Θὰ τοὺς ἀνιχνεύσω ὅμως δὲν πρέπει νὰ μείνωσιν ἀτιμώρητα παρόμοια ἐγκλήματα. Θὰ φονεύσω τὸν κακοῦργον, οὗτινος ὑπῆρξες θῦμα.

— Ὦ μὲ τρομάζεις!

— Μὴ φοβεῖσαι, σὲ ἐπαναλαμβάνω. Ἐννοεῖς ὅμως, Λουΐζα, ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος δυνάμενος νὰ εἴπῃ καὶ νὰ καυχηθῇ μίαν ἡμέραν ὅτι ἡ μαρκησία δὲ Μαῦρὰν ἀνῆκε ποτὲ εἰς αὐτόν.

Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν νεαρὰν γυναῖκα φρικιῶσαν, τὴν ἐνηγκαλίσθη.

— Μὴ ἔχῃς κανένα φόβον, ἐπανέλαβεν. Εἰπέ μοι τώρα τὸ ὄνομα τοῦ ἀθλίου, τοῦ δικαστικοῦ ἐκείνου ὑπαλλήλου, ὅστις ἀκαταπαύστως σὲ κατατρέχει.

— Ὄχι· μὴ μοὶ ζητήσῃς σήμερον τὸ ὄνομά του.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν προσέβλεψεν ἔκπληκτος.

— Καὶ διατί ἀρνεῖσαι; Τί σὲ ἀναγκάζει νὰ φαίνεσαι τόσον ἐχέμυθος;

— Ἡ ἐχεμύθειά μου εἶνε προσωρινή. Σοὶ τὸ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς παρούσης συνεντεύξεώς μας· μοὶ μὲ ἀναγκάσῃς νὰ εἴπω περισσότερα ἀφ' ὅσα θέλω νὰ εἴπω. Οἰκογενειακοὶ λόγοι σοβαροί, σοβαρώτατοι μὲ ὑποχρεοῦν νὰ σιωπήσω σήμερον.

— Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐξεύρω τὸ ὄνομά του, τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ νέος ἐφαίνετο δυσχρεστημένος καὶ ἡ Ἐλίζα διέγνωσε τοῦτο ἐκ τῆς μορφῆς του τῷ εἶπε:

— Σοὶ ζητῶ νὰ μοὶ παραχωρήσῃς ὀλίγων ὡρῶν μόνον προθεσμίαν. Θὰ σοὶ τὸ εἴπω ὅταν ἐπιστρέψῃς. Σήμερον τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ζητῶ ἀπὸ σὲ εἶνε νὰ μεταβῇς εἰς Παρισίους καὶ νὰ μάθῃς πόθεν προέρχεται ἡ διαταγὴ τῆς ἐξώσεως καὶ τίς τὴν ἀπῄτησεν.

— Καὶ ἔπειτα;

— Καὶ ἔπειτα θὰ μάθω θετικῶς ἐὰν ἀπατῶμαι ἢ ἐὰν πραγματικῶς οἱ ἐχθροί μου ἐπανέλαβον τὴν καταδίωξιν

— Ἄκουσε, Λουΐζα. Δὲν θέλω νὰ ἐπιμείνω πλέον σήμερον· ἀλλὰ μοὶ ὑπόσχεσαι αὔριον νὰ μοὶ εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου;

— Σοὶ τὸ ὁρκίζομαι.

— Τότε πηγαίνω εἰς Παρισίους. Κατὰ πρῶτον θέλω νὰ καταστήσω δημοσίαν καὶ φανερὰν τὴν ἱκανοποίησιν τὴν ὁποίαν θὰ ἐπιδιώξω ὅπως ἐπιτύχῃς. Θὰ προκαλέσω θόρυβον δημοσιεύων διατριβὴν εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἡ διατριβὴ αὕτη θὰ περιέχῃ ἡνωμένα τὰ ὀνόματά μας, ὥστε νὰ μὴ δύναται κανεὶς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο εἰς τὸ ἑξῆς ν' ἀποσυρθῇ.

— Τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα ἀποροῦσα.

Ἀλλ' αὐτὸς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ σημειωματάριον ἐγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ὀλίγας γραμμὰς καὶ σχίσας τὸ φύλλον τῇ τὸ ἔδωκε λέγων·

— Αὐτὰ θὰ δημοσιεύσω εἰς τὰς ἑσπερινὰς ἐφημερίδας.

Ἡ Ἐλίζα ἐρυθριῶσα ἐκ ταραχῆς καὶ εὐχαριστήσεως ἐνταυτῷ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς·

«Λόγος γίνεται παρὰ τῷ ἀριστοκρατικῷ κόσμῳ περὶ σκανδαλωδους καὶ ἀδικαιολογήτου καταχρήσεως τῆς ἐξουσίας. Διακεκριμένη τις καλλιτέχνις χαίρουσα φήμην διά τε τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν καλλονήν της, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὴν αὐστηρότητα τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν ἠθῶν της, ἥτις ἐξελίξατο τὸ θεατρικὸν στάδιον ὑπείκουσα

τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῆς κλίσιν, κέκτηται δὲ ἀξιόλογον περιουσίαν, διετάχθη ἄνευ ἀφορμῆς καὶ ἄνευ λόγου ὅπως ἀπέλθῃ ἐκ Γαλλίας, χορηγουμένης εἰς αὐτὴν προθεσμίας εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν πρὸς τακτοποίησιν τῶν ὑποθέσεών της. Ἐπὶ ματαίῳ πολλοὶ ζητοῦσι ν' ἀνεύρωσι τὴν αἰτίαν τῆς διαταγῆς ταύτης. Πρό τινος ἐπρόκειτο ἡ εἰρημένη καλλιτέχνης νὰ νυμφευθῇ τὸν ἀξιωματικὸν μαρκήσιον Μ.... Λέγεται ὅτι οὗτος παρητήθη τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἂν ἡ περὶ ἐξώσεως διαταγὴ δὲν ἀνακληθῇ, θ' ἀπέλθῃ καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Γαλλίας καὶ θὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του μετὰ τῆς καλλιτέχνιδος εἰς τὸ ἐξωτερικόν.»

— Καὶ θὰ δημοσιεύσῃς αὐτὰ εἰς τὰς ἐφημερίδας; ἠρώτησε περίφρονος ἐν μέρει ἡ Ἐλίζα.

— Ἀπόψε! καὶ ἐπειδὴ θὰ ἐγερθῇ θόρυβος, πρέπει ἐξάπαντος νὰ μᾶς ἀπαντήσωσι. Μὴ φοβῆσαι, ἀγαπητή μου Λουΐζα, προσέθηκεν ὁ νέος. Αὔριον θὰ εἴμεθα ἐξησφαλισμένοι, βασιζόμενοι δὲ εἰς τὸν λόγον σου ὅτι θὰ φροντίσω κατόπιν πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἄλλου ἐκείνου.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι

— Ὁ νέος μειδιῶν τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα· ἐκείνη τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν ἠσπάσθη θερμῶς. Ἀκολούθως ὁ Ὀλιβιέρος ἐπιθέτων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ὤμων της τῇ εἶπε φαιδρῶς:

— Ταὐτοχρόνως δὲ θὰ ὑπάγω εἰς τὴν δημαρχίαν διὰ νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἀγγελία τῶν γάμων μου... Καλὴν ἐντάμωσιν αὔριον, ὡραία μου μαρκησία.

Καὶ ἐπιθεὶς πάλιν εἰς τὰς παρειάς της ἠχηρότατον φίλημα ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἐλίζα ὁλοπόρφυρος, παρατηροῦσα ἑαυτὴν εἰς τὸ κάτοπτρον καὶ διευθετοῦσα τὴν κόμην της, μειδιῶσα καὶ ἀκκιζομένη ἐψέλλισε: Κυρία μαρκησία!...

Ε΄. — ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΑΝΑΦΑΙΝΕΤΑΙ.

Θὰ ὁδηγήσωμεν πάλιν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ τερπνὸν ἐστιατόριον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα, τὴν ἑσπέραν Κυριακῆς τινος.

Τὴν ταραχὴν τὴν ἐπικρατοῦσαν κατὰ τὴν ἡμέραν ὡς ἐκ τῆς ἐργασίας διεδέχετο ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἀνάπαυσις. Δὲν ἠκούοντο θόρυβοι [καὶ γέλωτες ὑπὸ τὰς σκιάδας· δὲν ἐφαίνοντο φῶτα εἰς τὴν αἴθουσαν. Μία μόνη λυχνία ἔλαμπεν. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἐνθρονισμένη εἰς ἰδιαίτερόν τι θρανίον ὅπερ μόλις περιελάμβανε τὸν ὄγκον τῶν ἀφθόνων σαρκῶν της ἔτρωγε βραδέως, ἔχουσα ἐνώπιόν της φιάλην οἴνου ἐκλεκτοῦ. Ἦτο εὐτυχὴς φαιδρὰ, εὐχαριστημένη ἐκ τῶν εἰσπράξεων τῆς ἡμέρας καὶ ἔλεγεν εὐθύμως πρὸς εὔσωμόν τινα νέον, εἰκοσιπέντε μέχρι τριάκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, καθήμενον ἀντικρύ της.

— Ἀφοῦ δὲν τρώγεις, πῖνε τοὐλάχιστον. Οἱ ἄνδρες ἔχετε πάντοτε δίψαν καὶ νὰ γνωρίζῃς ὅτι τέτοιο κρασὶ δὲν πωλῶ ἐγὼ εἰς ὁποιον λάχῃ.

Ὁ νέος πρὸς ὃν ἀπετείνετο ἦτο εὐειδής· ἡ φυσιογνωμία του ἦτο συμπαθητική. Τὰ χαρακτηριστικά του ἦσαν κανονικά· ἔφερε δὲ γενειάδα μακρὰν, ξανθὴν, λεπτότριχα· ἀλλ' ἡ μορφή του ἦτο μελαγχολικὴ καὶ τὸ μέτωπόν του συνωφρυωμένον.

Ὅτε ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τῷ ὡμίλησεν, ἠγέρθη καὶ μεταβὰς ἔλαβε ποτήριον ὅπερ ἐτοποθέτησε χωρὶς νὰ ὁμιλήσῃ ἐνώπιόν της.

— Αἴ, Αἰμίλιε! ἔτσι λοιπὸν σκοπεύῃς νὰ μένῃς πάντοτε μελαγχολικός, λυπημένος; Δυσαρεστεῖσαι, στενοχορεῖσαι ἐπειδὴ μένεις μαζί μας;

— Ὄχι θεία μου! Καὶ διατί τάχα νὰ στενοχωρηθῶ; Εἶσαι ἡ ἀγαθωτέρα τῶν γυναικῶν. Ἀφοῦ μᾶς προσεκάλεσες νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου, ὅλοι μου οἱ πόθοι ἐξεπληρώθησαν.

— Δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ· ἂς συνομιλήσωμεν ὀλίγον. Ἐσὺ δὲν ἐστάθης πάντοτε φρόνιμος.

Τὴν λέξιν ταύτην ἀκούσας ὁ νέος ἔκαμεν ἀκουσίως κίνημα νευρικόν, ἀλλ' ἐκρατήθη ἀμέσως.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθησεν.

— Ἔπειτα ὅμως μὲ τὴν ὑστερινὴν διαγωγήν σου ἀνεπλήρωσες τὴν πρώτην. Ἔγεινες ἐξαίρετον παιδί· φροντίζεις πάντοτε διὰ τὴν μητέρα σου καὶ ζῇς δι' αὐτήν. Τὴν θέσιν σου τὴν χρεωστεῖς εἰς τὴν ἱκανότητά σου. Αἱ ὑποθέσεις σου πηγαίνουν καλά. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἄλλους κληρονόμους παρὰ ἐσὲ καὶ τὴν ἐξαδέλφην σου καὶ εἶνε φυσικὸν νὰ ὠφεληθῆτε καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὴν περίστασιν καὶ ν' ἀποκτήσετε ὅ,τι ἔχω. Σκέψου τὸ λοιπόν, παιδί μου. Εἶσαι μελαγχολικὸς διότι εἶσαι μόνος· ἡμεῖς ἐγηράσαμεν τώρα καὶ δὲν λογαριάζομεν. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου πρέπει ν' ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ κἄτι ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γέροντας συγγενεῖς του. Αἰμιλιε πρέπει ν' ἀποφασίσῃς νὰ νυμφευθῇς... Γιὰ δοκίμασε λίγο καὶ αὐτὸ τὸ κρασί, ὄχι μὲ μιᾶς, ἀπὸ λίγο. Εἶνε ὡραῖον.

Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια καὶ ἔπιον. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ πλατάγησασα τὴν γλῶσσαν ἐπὶ τοῦ οὐρανίσκου καὶ καμμύουσα τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἐπανέλαβε:

— Αἴ,.·. τί λές; νὰ εἰποῦμε λοιπὸν στὴν Ἀννέττα νὰ προετοιμασθῇ;

— Αἴ, θεία μου ἀπήντησε μετ' ἀνυπομονησίας ὁ νέος· εἰξεύρει καλὰ ὅτι δὲν δύναμαι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ νυμφευθῶ εἰς τὴν θέσι μου, μοὶ εἶνε ἀδύνατον.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἐκράτησε μετέωρον τὴν περόνην, τὸν ἐκύτταξεν ἔκθαμβος μὲ τοὺς στρογγύλους ὀφθαλμούς της καὶ τῷ εἶπε:

— Διατί εἰς τὴν θέσιν σου.. Μήπως ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς παλαιᾶς ὑποθέσεως; Αἴ, παιδί μου, ἀλήθεια, ἐστάθης δυστυχής, ἀλλὰ τότε ἦσουν πολὺ νέος, καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν κάμνει κ'

νὶς σφάλματα. Ἔπειτα ἐπλήρωσες ἀκριβὰ τὸ σφάλμα σου ἐκεῖνο. Ὁ νέος ἐστήριξε τοὺς δύο ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔκρυψε τὴν κεφαλήν μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ προσεπάθει ν' ἀποσπάσῃ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνεψιοῦ της ἀπὸ τῆς μορφῆς του καὶ ἔφερεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὰς χονδράς της χεῖρας διὰ νὰ ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά του.

— Νὰ σὲ εἰπῶ; θεία μου· ἂς τελειώσωμεν. Ἀπόψει ἔχεις ἐλευθερίαν ὅταν μείνωμεν μόνον οἱ δύο μας θὰ συνομιλήσωμεν.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τὸν προσέβλεψεν ἐπί τινας στιγὰς λέγουσα:

— Μάλιστα τώρα θὰ ὁμιλήσωμεν.

Καὶ στρεφομένη πρὸς τὰς θεραπαινίδας καὶ τοὺς ὑπηρέτας, οἵτινες εἶχον τελειώσει τὴν ἐργασίαν των, διέταξεν:

— Ἐτελειώσατε ἐσεῖς;.. πηγαίνεται νὰ κοιμηθῆτε καὶ γρήγορα.

Αἱ θεραπαινίδες καὶ οἱ ὑπηρέται ἀπεσύρθησαν· αἱ θύραι ἐκλείσθησαν. Τότε ἡ ἀγαθὴ γυνὴ παραμερίσασα τὸ πινάκιόν της, ἐστηριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἠρώτησε τὸν ἀνεψιόν της.

— Τί θέλεις νὰ μοῦ εἰπῇς; Εἴμεθα εἰς τὸ σπίτι μας, μόνοι. Ἠμποροῦμεν νὰ ὁμιλήσωμεν ἐλεύθερα. Ἡ Ἀννέτα εἶνε κόρη μου καὶ ἐξαδέλφη σου. Καὶ τὸ εἰξεύρεις, ὅτι σὲ ἀγαπᾷ, διότι σοῦ ἔγραφεν ὅταν εὑρίσκεσο ἐκεῖ πέρα. Ἢ τὴν ἀγαπᾷς ἢ δὲν τὴν ἀγαπᾷς· ἢ τὴν θέλεις ἢ δὲν τὴν θέλεις. Εἴμεθα μόνοι· θὰ μοῦ τὸ πῇς τώρα εἰλικρινῶς.

Δάκρυα ἐκυλίσθησαν εἰς τὰς παρειὰς τοῦ νέου, ὅστις κεκυφὼς ἠκροᾶτο τὴν θείαν του.

— Θεία μου, ἀγαπῶ τὴν Ἀννέταν, καὶ ἂν αὐτὴ ἐνυμφεύετο ἄλλον, θὰ ἤμην ἀπαρηγόρητος.

— Ἄ, νὰ σοῦ πῶ!., μ' ἐζάλισες, εἶπεν ἀποτόμως ἡ κυρὰ Μαγδαληνή! τί εἶνε αὐτὰ τὰ κλαίματα; Μήπως ξεύρεις τίποτε δι αὐτὴν καὶ θέλεις νὰ τὸ πῇς;

— Ὄχι, ὄχι! ἀπήντησε μετὰ θυμοῦ ὁ νέος. Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῆς· περὶ ἐμοῦ ἔχουν οἱ ἄλλοι νὰ εἰποῦν κἄτι τι.

— Αἴ, τί πάχα ἔχουν νὰ εἰποῦν, εἶπε μετ' ἐξάψεως ἡ Μαγδαληνή· τὸ ξέρομεν πῶς ἔπραξες ἕνα σφάλμα εἰς τὴν ζωή σου πῶς ἔκλεψες καὶ κατεδικάσθης. Δὲν ἐξεπλήρωσες τὴν ποινήν σου ; Λοιπὸν τί ἄλλο ἔχουν νὰ σοῦ εἰποῦν ;

Μετά τινας στιγμὰς ὁ Αἰμίλιος ὑπερνικῶν τὴν θλῖψιν του ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπομμάσσων τὰ δάκρυά του, εἶπε πρὸς τὴν θείαν του.

— Μοῦ λέγεις πάντοτε σὲ κατεδίκασαν καὶ ἀπέτισες τὴν ποινήν σου· καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ποινὴ ἦτο βραχυτέρα καὶ ἔλαβες χάριν, τὸ ὀφείλεις εἰς τὴν καλὴν διαγωγήν σου μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηγόρασες τὸ παρελθόν σου σφάλμα σου. Ὄχι, σοῦ λέγω! τίποτε δὲν ἐξηγόρασα· ὑπέφερα χωρὶς νὰ εἶμαι ἄξιος τῆς τιμωρίας. Ἤμην νέος καὶ ὅ,τι ἔπραξα, τὸ ἔπραξα ὡς τρελλός, χωρὶς συνείδησιν.

— Ἀλλὰ, καϋμένο παιδί, διὰ νὰ δικαιολογηθῇς εἰς ἡμᾶς ὁποῦ σὶ ἐσυγχωρήσαμεν τώρα πλέον, ξαναλέγεις τὴν ἰδίαν ἱστορίαν ὁποῦ ἐπενόησες διὰ νὰ σωθῇς εἰς τὸ δικαστήριον.

— Σοὶ λέγω ὅτι δὲν ἐπενόησα τίποτε, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή ! ἀνέκραξεν ὁ Αἰμίλιος Ὠβλὲ τύπτων βιαίως διὰ τῆς πυγμῆς τὴν τράπεζαν καὶ ἀπελπίζομαι νὰ βλέπω σᾶς οἱ ὁποῖοι μὲ γνωρίζετε νὰ μὴ πιστεύητε!

— Μὴ παραφέρεσαι, ἂς ὁμιλήσωμεν ἥσυχα· μὲ τὸν θυμὸν δὲν ἀποδεικνύεις τίποτε.

— Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ ὀργίζομαι ἀφοῦ σὲ βλέπω νὰ φέρεσαι ὅπως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὁ Ματθαῖος δὲ Γαϊλλί, ὁ αὐστηρὸς ἐκεῖνος πρύεδρος, ὁ δήμιος ἐκεῖνος ὁστις ἔκαμνε τὸν δικαστήν, ὅστις μετεμόρφωνε τὰς ἀπαντήσεις μου καθὼς τὰς ἐξήγει εἰς τοὺς ἐνόρκους! . Καὶ τώρα ἔμαθα καὶ εἰξεύρω ὅτι αὐτὸς εἶχε λόγον νὰ φερθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διότι ἦτο εἷς τῶν ἐραστῶν τῆς ἀθλίας ἐκείνης, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου.

— Πάγει καλὰ· σοῦ παραδέχομαι αὐτό. Τότε λοιπὸν ἐπιμένεις νὰ λέγῃς ὅτι ἦσουν ὁ ἐραστὴς ἐκείνης τῆς κυρίας ;

— Ναί· ἤμην ὁ ἐραστής της.

— Καλά, ἀλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖται ἀφοῦ ἐσὺ ἦσουν μέσα εἰς τὴν κατοικίαν της ἀντὶ νὰ σὲ κάμῃ νὰ φύγῃς ἥσυχα ἥσυχα, ἐπήδησες ἀπὸ τὸ παράθυρο; ὁ σύζυγός της φθάνει ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ αὐτὴ κοιμᾶται βαθειὰ καὶ ἀναγκάζεται ἐκεῖνος νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ. Σὲ διακρίνουν, φωνάζουν καὶ αὐτὴ δὲν σὲ ὑπερασπίζεται. Τί ὡραία ἐρωμένη νὰ φωνάξῃ καὶ αὐτὴ νὰ σὲ πιάσουν! Σὲ συλλαμβάνουν, σὲ ψάχνουν καὶ εὑρίσκουν ἐπάνω σου τὸ πορτοφόλι καὶ τὸ παράσημον τοῦ συζύγου της. Παράδοξον πρᾶγμα μοῦ φαίνεται· ἢ θὰ πῇς πῶς ὅταν εὑρισκόσουν σιμὰ εἰς τὴν κυρία ἐκείνη κάποιος ἄλλος σοῦ τὰ ἔβαλε μέσα στὴ τσέπη;

Ὁ νέος ἐγερθεὶς περιεπάτει ἐντὸς τῆς αἰθούσης μὲ τὰς χεῖρας συνεσφιγμένας ἐμπήγων τοὺς ὄνυχας εἰς τὰς σάρκας του, δάκνων τὰ χείλη, ταρασσόμενος ὑπὸ νευρικῶν ἀνασκιρτήσεων, καταπνίγων τὸν ἀκούσιον μορφασμὸν τοῦ προσώπου του, καταβάλλων πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως πραϋνθῇ καὶ φανῇ γαλήνιος.

Ἡ θεία του παρηκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος ἀναμένουσα τὴν ἀπάντησίν του.

Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἔμπροσθέν της εἰς τὸ ἄκρον τῆς τραπέζης καὶ τῇ εἶπε μὲ φωνὴν ἐπίσημον:

— Θεία Μαγδαληνή, μὰ τὴν ζωὴν τῆς μητρός μου, καὶ γνωρίζεις πόσον τὴν ἀγαπῶ, μὰ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ὅστις ἀπέθανεν ἐξ αἰτίας μου, σοὶ ὁρκίζομαι ὅτι θὰ σοῦ εἰπω τὴν ἀλήθειαν. Θὰ σοὶ διηγηθῶ ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τί μοῦ συνέβη. Μετὰ τὸν ὅρκον τοῦτον θὰ μὲ πιστεύσῃς;

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἦτο σφόδρα συγκεκινημένη. Ἐν τῇ σιγῇ δ' ἐκείνῃ καὶ ἡ φωνή του τῇ ἐφάνη ἔχουσα τόνον ἀλλόκοτον. Διὰ τοῦτο συγκεκινημένη ἐκ τῆς ἐπισημότητος τοῦ τρόπου του καὶ τρέμουσα ἀπήντησε:

— Ναί, Αἰμίλιε θὰ σὲ πιστεύσω. Ἔπειτα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπες, δὲν πιστεύω νὰ λέγῃς ψεύματα.

Ὁ Αἰμίλιος ἀρῆκε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἤρχισε τὴν διήγησίντου.

— Ἡ Αὐρηλία, ἡ κυρία δὲ Μαρδῦ δηλαδὴ ἦτο ἡ ἐρωμένη μου ἀπό τινων ἡμερῶν. Ἦτο ἡ πρώτη μου ἐρωμένη... Ἴσως δὲν τὰ ἐννοεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα, θεία μου, ἀλλὰ τὴν ἠγάπων ὡς τρελλός· τότε ἤμουν πολὺ νέος. Ἦτο ἡ πρώτη γυνὴ τὴν ὁποίαν ἠγάπων, καὶ τὴν ἠγάπων σφοδρῶς. Δὲν εἰξεύρετε τί εἶνε δι' ἕνα νέον ὁ ἔρως γυναικὸς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται ν' ἀποκτήσῃ, διότι ἀνήκει εἰς ἄλλον, τὴν ὁποίαν ὡς ἄπειρος νομίζει γυναῖκα αὐστηρῶς ἐνάρετον. Ὅτι δήποτε καὶ ἂν ἤθελε μοὶ ζητήσῃ ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν θὰ εἶχον τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῶ εἰς τὴν θέλησίν της. Σήμερον ὅτε ὁ ἔρως μου παρῆλθε φρίττω ἀναλογιζόμενος τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους μου. Πολλάκις κατὰ συνεντεύξεις μας ὡμιλήσαμεν περὶ τῆς ἐνδεχομένης ἀνακαλύψεως τῶν σχέσεών μας παρὰ τοῦ συζύγου της· μοὶ ἔλεγε δὲ αὐτή, ὅτι δὲν θὰ ἐπέζη ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, προτιμῶσα τὸν θάνατον μᾶλλον παρὰ τὴν δημοσίαν ἀτίμωσιν. Ἄλλοτε μοὶ ἔλεγεν, ὅτι ὁ σύζυγός ἦτο ὁ πλέος ἀντιπαθητικὸς καὶ ὁ χυδαιότατος τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ἐφέρετο βαναύσως πρὸς αὐτήν, ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα καὶ ὅτι ἤθελε νὰ ζήσῃ μαζί μου. Τότε δὲ ἐπλάττομεν διάφορα σχέδια· νὰ φύγῃ ἐκείνη, νὰ τὴν ἀπαγάγω νὰ φύγωμεν ἐκ Παρισίων, καὶ νὰ ζήσωμεν ὡς σύζυγοι... Τέλος πάντων, μίαν ἡμέραν μοῦ εἶπεν αὐτή, ὅτι ὁ σύζυγός της θὰ ἔμενεν εἰς τὸ ὑπουργεῖον πολὺ ἀργὰ καὶ ὅτι ἐπομένως θὰ ἦτο ἐλευθέρα, μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ διέλθω μαζί της ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐννοεῖς, ὅτι ἐδέχθην. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο κλεισμένοι ἐντὸς τοῦ θαλάμου της. Ἀξρνης ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουε τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἀνοιγομένην: «Ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἀκούω ν' ἀνοίγουν τὴν θύραν· μήπως ἐπανῆλθεν ὁ σύζυγός μου;» Καὶ κατῆλθεν ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλίνην.

Ἔβραμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου, ἠκροάσθη καὶ ἀναγνωρίσασα τὸ βῆμα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ συζύγου της, ἐπανῆλθε πρὸς

ἐμὲ ἔντρομος λέγουσα: «Ἐχάθημεν· αὐτὸς εἶνε!» Ἠγέρθην ἀμέσως καὶ ὥρμησα πρὸς τὴν θύραν θέλων νὰ τὴν ὑπερασπίσω . . . . Ἤμην ἔξω φρενῶν σχεδόν, ὄχι ὅμως καὶ φοβισμένος. Εἶχον ἀπόφασιν ν' ἀποτολμήσω τὰ πάντα καὶ τῇ εἶπον: «Πρὶν ἐγγίσῃ ἐσέ, πρέπει νὰ φονεύσῃ ἐμέ». Ἐκείνη τότε μοὶ ἀπήντησεν: Ὄχι, ὄχι! ἐνδύσου γρήγορα». Καὶ μοῦ ἔδιδε τὰ ἐνδύματά μου. Ἐνεδύθην, ἀλλὰ δὲν εἶχον φορέσῃ ἀκόμη τὰ ὑποδήματά μου, ὅτε αὐτὴ ἔβραμεν εἰς τὸ ἐρμάριον, ἔλαβεν ἐκεῖθεν ἓν χαρτοφυλάκιον καὶ μίαν μικρὰν θήκην καὶ μοὶ τὰ ἐνεχείρισε λέγουσα. «Κάμε γρήγορα! κρύψε αὐτὰ ἐπάνω σου· θὰ μοῦ τὰ ἀποδώσῃς αὔριον ἐὰν δὲν συμβῇ τίποτε». Ἔλαβον τὰ ἀντικείμενα ἅτινα μοὶ ἔδιδε καὶ τὰ ἔκρυψα ἐν τάχει εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐπανωφορίου μου. Αὐτὴ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα καὶ ἀφοῦ μοὶ εἶπε: «Πήδησε γρήγορα, φύγε, φύγε!» ἐπέστρεψε καὶ κατεκλίθη πάλιν ταχέως προσεποιεῖτο δὲ τὴν κοιμωμένην. Καθ' ἣν στιγμὴν διεσκέλιζα τὸ παράθυρον διὰ νὰ πηδήσω εἰς τὸν κῆπον, ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ σύζυγός της. Βλέπων τὴν σύζυγόν του κοιμωμένην, τὸ ἐρμάριον ἀνοικτὸν καὶ ἕνα ἄνθρωπον γυμνόποδα, ὅστις ἐπήδα ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἔδραμε κατὰ πρῶτον εἰς τὴν κλίνην καὶ ἤκουσα κάτωθεν ἐγὼ νὰ τὴν ἐρωτᾷ: «Ποῖος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος;» Ἡ Αὐρηλία ἀμέσως ἀπήντησεν: «Ἦτο κανένας ἐδῶ. . . . Ὦ! Θεέ μου! βοήθεια, βοήθεια!. . .» «Κλέπτας!» ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, καὶ λέγων αὐτὸ ἐπήδησεν ὡσαύτως ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ὥρμησε πρὸς καταδίωξίν μου. Ὅλαι αἱ θύραι ἦσαν κλεισταί, εὑρισκόμην ἐντὸς αὐλῆς ἐν εἴδει κήπου χωρὶς διέξοδον. Ἐπέπεσε κατ' ἐμοῦ καὶ μὲ ἔρριψε χαμαί, ἀκούσαντες δὲ τὰς κραυγάς του ἔδραμον καὶ ἄλλοι καὶ τὸν ἐβοήθησαν. Μὲ μετέφεραν ἐντὸς τῆς κατοικίας· ἐγὼ ἤμουν ἀναίσθητος σχεδὸν ἐκ τοῦ τράυματος· ἐσκεπτόμην ὅτι εἴχομεν συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ, διότι ἐνόμιζον ὅτι περὶ τῆς μοιχείας μόνον ἐπρόκειτο. Ἐσκεπτόμην ὅτι θὰ μᾶς ἐ-

πῆγον εἰς τὴν φυλακὴν ἀμφοτέρους καὶ ἐφοβούμην μὴ καταστραφῇ ἡ γυνὴ ἐκείνη· δι' ἐμὲ δὲν ἤμην ἀπηλπισμένος, εἶχον ὑποταχθῇ εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ ἐσκεπτόμην ὅτι ἀφοῦ ἤθελον ὑποστῇ τὴν καταδίκην μου ἔπρεπε νὰ ζήσω μετὰ τῆς Αὐρηλίας, νὰ τὴν θεωρῶ ὡς σύζυγόν μου, καὶ νὰ τὴν συντηρῶ καθ' ὅλα ἀφοῦ ἐξαιτίας μου αὐτὴ κατεστράφη. Ἀλλ' ἐννοεῖς πόσον ἐξεπλάγην ὅτε οἱ ἐλθόντες κλητῆρες ἔκαμον ἔρευναν ἐπ' ἐμοῦ καὶ ἔλαβον τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ τὴν μικρὰν θήκην ἀπὸ τοῦ θυλακίου μου.

Ἤκουσα τὸν λοχαγὸν ἀνακράζοντα :« Τὸ χαρτοφυλάκιόν μου! τὸ παράσημόν μου! ἄ, τὸν κλέπτην! » Δὲν εἶξευρα τί ν' ἀπαντήσω· ἤμην ἀποβλακωμένος, ἐρυθρὸς τὴν ὄψιν ἐκ τῆς αἰσχύνης. Προσέβλεπον τὴν Αὐρηλίαν, ἥτις προσῆλθε φέρουσα οἰκιακὴν ἐσθῆτα καὶ τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα μὲ ἱκέτευε να μὴ διαμαρτυρηθῶ.

Ἄλλως τε καὶ ἐγὼ ἤμην ἀνίκανος νὰ πράξω τοῦτο ἕνεκα τῆς ταραχῆς μου. Βῦρον ἐπ' ἐμοῦ μίαν μάχαιραν. τὴν ὁποίαν συνήθως ἔφερον καὶ εἰς τῶν παρισταμένων εἶπεν: « Ἦτο λοιπὸν ὡπλισμένος καὶ ἂν ἡ κυρία ἐξύπνα θὰ τὴν ἐφόνευεν.» « Ἐγὼ ἀνέκραζα! τότε, ἐγὼ κλέπτης! ἐγὼ κακοῦργος! Καὶ πάλιν ἡ Αὐρηλία μὲ ἐκύτταζε συνεσῶσα ἱκετικῶς τὰς χεῖρας, ἐπειδὴ δὲ ἡτοιμάζοντο ν' ἀποτανθῶσι πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἐρωτήσωσι πρὸς λύσιν μερικῶν ἀποριῶν, νὰ μάθωσιν ἂν μὲ ἤκουσεν εἰσελθόντα, καὶ ἐπειδὴ ὤφειλε τότε νὰ μὲ κατηγορήσῃ αὐτὴ ἐνώπιόν μου, ἐγὼ δὲ θὰ ἐνόουν τὴν φρικτὴν κωμῳδίαν ἣν μὲ ἠνάγκαζε νὰ ὑποκριθῶ, κατελήφθη ὑπὸ νευρικῆς προσβολῆς καὶ οὕτω ἔληξεν ἡ ἀνάκρισίς μου.

Χωρὶς ν' μ' ἐρωτήσωσιν οἱ κλητῆρες μὲ παρέσυρον ὠθοῦντές με καὶ ἀποκαλοῦντές με κλέπτην.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβῦ ἐκράτει τὴν σύζυγόν του εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν κοιτῶνα της. Αὐτὴ συνέβησαν θεία μου.

Ἡ κυρία Μαγδαληνὴ ἔσεισε τὴν κεφαλήν.

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀλήθεια; Ὅπως μοῦ ἐξηγεῖς τὸ πρᾶγμα τώρα μοῦ φαίνεται ἁπλούστατον· εἰς τὴν δίκην δὲν τὸ κατάλαβα τόσον καθαρά. Μὲ αὐτὴ εἶνε τότε ἡ πλέον αἰσχρὰ γυναῖκα ὁποῦ γίνεται: Γιατί, παιδί μου, δὲν μᾶς τὰ εἶπες τότε αὐτά; θὰ τὴν ἐπνίγαμεν διὰ νὰ τὴν κάμωμεν νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Τίποτε δὲν μᾶς εἶπες!

—Ἰδοὺ τί πιστεύω ἐγώ, θεία μου. Τοιαύτη ἐπινόησις εἰς παρομοίαν στοιγμὴν εἶνε ἀνωτέρα τῆς φαντασίας πάσης γυναικός. Ὅσον ἀθλίαν καὶ ἂν τὴν ὑποθέσω,δὲν τὴν θεωρῶ ὅμως καὶ τόσον ἔνοχον. Αἱ περιστάσεις τὴν παρέσυραν.

— Καὶ αἱ περιστάσεις λοιπὸν τὴν ἔκαμαν νὰ ἀφήσῃ νὰ καταδικασθῇ ὡς κλέπτης εἷς τίμιος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἠγάπα;

— Εἶμαι βέβαιος, θεία μου, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν μὲ ἠγάπα· ἂν μὲ ἠγάπα ὁλικῶς ἢ ἐκ καρδίας δὲν τὸ ἐξετάζω.

— Ὦ, ὄχι! δὲν πιστεύω ἐγὼ αὐτό. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε πολὺ πονηρή. Διατί ὅμως ἐσὺ δὲν τὰ εἶπες αὐτὰ ὅτε σὲ ἔπιασαν;

— Διότι ἐπίστευα αὐτὸ τὸ ὁποῖον σοὶ εἶπον. Ἐνόμιζον ὅτι ἡ Αὐρηλία ἐσκέπτετο καὶ ἐφρόντιζε περὶ ἐμοῦ· ἐνόμιζον ὅτι εἶχε κανὲν μέσον νὰ μὲ σώσῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἔβλεπον ὅτι ἂν ὡμολόγει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν θὰ κατεστρέφετο, ἐπειδὴ τὴν ἠγάπων, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, ἐπειδὴ τὴν ἐθεώρουν ἀνίκανον νὰ διαπράξῃ τόσον αἰσχρὰν πρᾶξιν, διὰ τοῦτο ἐσιώπησα Ἡ τελευταία μου ἐλπὶς ἦτο ὅτι ἡ ἀθῳότης μου θὰ ἐφαίνετο κατὰ τὴν δίκην· ἀλλ' ὅτε καὶ αὐτὴ ἡ ἐλπὶς κατεδείχθη ματαία, ὅτε εἶδον μὲ ποῖον θράσος ἦλθε καὶ αὐτὴ νὰ ἐπιβαρύνῃ τὴν θέσιν μου καὶ νὰ μὲ ἀπαρνηθῇ, τότε ὡμολόγησα τὰ πάντα. Ἦτο παροῦσα θεία μου, καὶ γνωρίζεις πόσον ἐγέλασαν ὅτε ἤκουσαν τοὺς λόγους μου. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν κατηράσθην καὶ ἀπεφάσισα να μὴ τὴν συγχωρήσω ποτέ. Ἀκόμη ἠχεῖ εἰς τὴν ἀκοήν μου, ὁ ἀνεδὴς καὶ αὐθάδης τόνος τῆς φωνῆς της, μὲ τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὅταν ἤκουεν ἐμὲ ὁμολογοῦντα

ὅτι ἤμην ἐραστής της: «Ὦ, τὸν ἄθλιον! δὲν φθάνει ὅτι εἶνε κλέπτης καὶ δολοφόνος· ἀλλὰ τολμᾷ νὰ ὑβρίζῃ καὶ μίαν γυναῖκα! «Καὶ ὁ πρόεδρος τότε τῇ ἀπήντησεν: «Εἶνε μερακὰ πράγματα, κυρία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὑφίλει τις νὰ εἶνε ἀνώτερος. Μὴ δικαιολογεῖσθε κἄν· εἶνε περιττόν! «Ἀλλὰ σήμερον θεία μου, ἡ γυνὴ ἐκείνη πρέπει νὰ δικαιολογηθῇ; πρέπει νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτόντης!

— Τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς παιδί μου; τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶνε νὰ μὴ σκέπτεσαι πλέον περὶ αὐτῆς. Τώρα, σοῦ δίδω τὸν λόγον μου καὶ πιστεύω ὅτι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος· ποτὲ δὲν ἠτιμάσθης, ὑπῆρξες θῦμα. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη δι' αὐτό, προσέθηκε ἐγειρομένη, ἐναγκαλισθεῖσα καὶ ἀσπαθεῖσα αὐτὸν τρίς. Νυμφεύσου τὴν Ἀννέτα καὶ ἐνῷ θὰ εὐτυχήσῃς ἐσύ, θὰ κάμῃς καὶ ἐμὲ εὐτυχῆ.

— Ὄχι δὲν θέλω, δὲν πρέπει νὰ περιορισθῶ εἰς αὐτό. Πρέπει νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι δὲν ἤμην ἔνοχος.

— Ἀλλὰ παιδί μου εἰξεύρεις ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶνε ἰσχυρὰ καὶ τὸ ὁμολογεῖς καὶ ὁ ἴδιος. Ἂν εἴπῃς τὸ παραμικρὸν δι' αὐτήν, θὰ πάθῃς ἐσὺ καὶ ὄχι ἐκείνη. Καλλίτερα εἶνε ν' ἀφήσῃς ὡς ἔχει τὰ πράγματα.

— Ὄχι· καὶ μάλιστα πρέπει περὶ τούτου ἀπὸ τώρα νὰ σὲ προειδοποιήσω. Ἂν κατορθώσω ὅ,τι σκοπεύω, τότε θὰ νυμφευθῶ τὴν Ἀννέταν· ἀλλὰ δὲν θέλω ἐνῷ θὰ περιπατῶ μὲ τὴν σύζυγόν μου καὶ θὰ κρατῶ τὸ τέκνον μου νὰ μοῦ εἴπῃ κανείς. «Κύτταξέ τον ἐκεῖνον! εἶνε κλέπτης.» Θέλω νὰ περιπατῶ μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά. Πρέπει ν' ἀποδείξω ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἐρωμένη μου. Εἶχα τὴν ἀπόδειξιν καὶ τὴν ἔχασα. Δὲν ἐργάζομαι πλέον διότι θὰ καταγείνωμαι ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ μου· πρέπει νὰ τελειώσω. Βοήθησέ με ἐνθάρρυνέ με θεία μου, καὶ ἂν ἐντὸς ὀλίγου ἐπιτύχω, τότε θὰ ἔλθω ὁ ἴδιος νὰ σοῦ ζητήσω ὡς σύζυγον τὴν Ἀννέτταν.

— Πολὺ καλά! ἀφοῦ τὸ θέλεις, κάμε το, ἀλλὰ νὰ εἶσαι φρόνιμος.

— Μὴ σὲ μέλλῃ· καληνύκτα.

— Καληνύκτα, παιδί μου.

Καὶ ἀφοῦ ἠσπάσθησαν ἀλλήλους, μετέβη ἕκαστος εἰς τὸν κοιτῶνα του.

Ὁ Αἰμίλιος Ὠδὲ ἠσθάνετο τὸ στῆθος ἐλαφρότερον, χαίρων διότι εἶχε κατορθώσῃ τέλος νὰ πείσῃ τὴν θείαν Μαγδαληνὴν περὶ τῆς ἀθωότητός του.

Ἀνελθὼν εἰς τὸ ὁρισθὲν αὐτῷ παρὰ τῆς θείας του δωμάτιον, ἔσπευσε νὰ κατακλιθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Ἦτο κουρασμένος ἐκ τῆς ἑσπέρας ἣν διῆλθεν, ἀλλὰ καὶ στενοχωρημένος· τὸ νευρικόν του σύστημα ἦτο τεταραγμένον καὶ ἤθελε νὰ κοιμηθῇ, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοί του δὲν ἐκλείοντο.

Ἀνιὼν ἠγέρθη ἐκ τῆς κλίνης καὶ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ ἐντὸς τοῦ δωματίου μήπως ἤθελεν εὕρῃ βιβλίον τι ἢ ἐφημερίδα νὰ ἀναγνώσῃ μέχρις ὅτου ἤθελε καταλάβῃ αὐτὸν ὁ ὕπνος. Πλὴν δὲν εὗρε τίποτε· Ἄλλως τε αἱ ἔρευναί του εἶχον βραχεῖαν διάρκειαν, διότι τὸ δωμάτιον ἦτο στενότατον, ἓν μόνον παράθυρον ἔχον, περιεῖχε δὲ μόλις μίαν κλίνην μίαν τράπεζαν καὶ μίαν ἕδραν. Ἄλλο ἔπιπλον δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὴ μόνον ἓν ἐρμάριον εἰς τὸν τοῖχον.

Ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον ἀλλὰ δὲν ἐστάθη εὐτυχέστερος· εἰς τὸ ἀνώτερον μόνον διαμέρισμα αὐτοῦ εἶδεν, ὅτι εὑρίσκετο ἓν τύλιγμα μετ' ἐπιγραφῆς: Ἰούλιος.

Περιεῖχεν ἀσπρόρρουχά τινα καταλειφθέντα ἐκεῖ παρὰ τοῦ φαύλου ἐκείνου περὶ οὗ εἶχεν ὁμιλήσῃ ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, ὅστις ἀφοῦ δὲν ἐπλήρωσε ἐδιώχθη παρ' αὐτῆς ἐκ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τὰ ἐκράτησεν ὡς ἐνέχυρον ἀρνουμένη νὰ τῷ τὰ ἀποδώσῃ, ἂν καὶ ἐκεῖνος διετείνετο, ὅτι τὸ δέμα περιεῖχεν ἔγγραφά τινα, τὰ ὁποῖα εἶχον σημασίαν δι' αὐτόν.

Ἡ γραῖα ἀκούσασα ταῦτα ἀπήντησε :

— Τόσον τὸ καλλίτερον, αὐτὸ θὰ σὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἔλθῃς νὰ τὰ πάρῃς. Ἂν δὲν μοῦ φέρῃς τὰ χρήματα δὲν θὰ σοῦ τὰ δώσω.

Ἐκείνος τὴν ἱκέτευσε λέγων, ὅτι ἀκριβῶς ἐν τῷ ἔλιδε τὸ δέμα θὰ εὕρησκε χρήματα, πλὴν ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἔμεινεν ἄκαμπτος.

— Καλά, κυρὰ Μαγδαληνὴ σοῦ τ' ἀρίνω ὡς ἐνέχυρον. Εἶνε μέσα δύο ὑποκάμισα, τσουράπια καὶ μερικὰ καλυκαιρινὰ ροῦχα. Αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε· ἐκεῖνο ὅμως ὁποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε τὰ ἔγγραφά μου, μερικαὶ ἐπιστολαὶ οἰκογενειακαί· μοῦ δίδεις τὸν λόγον σου πῶς δὲν θὰ τὰ ἐγγίσῃ κανείς ;

— Ὡς πρὸς αὐτὸ μεῖνε ἥσυχος· ἔχω ἀρκεταὶς δουλαὶς δικαίς μου καὶ δὲν μοῦ μένει καιρὸς ν' ἀνακατεύωμαι σταῖς ξέναις.

Καὶ οὕτω συνεφωνήθη ὅπως ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ κρατήσῃ τὴν ἀποσκευήν του καὶ τῷ τὴν ἐπιστρέψῃ ὅταν ἤθελε φέρῃ τὰ χρήματα.

Ἡ κυρὰ Μαγδαλινὴ ἠγάπα τὴν τάξιν. Ἔθεσεν ἀμέσως μετὰ τοῦτο καλῶς τὸ δέμα, καὶ προσήρμοσεν ἐπ' αὐτοῦ διὰ καρφίδος μικρὸν χαρτίον φέρον τὸ ὄνομα τοῦ ἐνοικιαστοῦ της, ἐτοποθέτησε δὲ τὸ δέμα ἐντὸς τοῦ ἁρμαρίου. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε παρέλθῃ ἐν ἔτος ἐκτοτε τὸ εἶχε λησμονήσῃ.

Τὸ δέμα τοῦτο εὑρὼν ὁ Αἰμίλιος ἤργισε μηχανικῶς ν' ἀνοίγῃ αὐτὸ διὰ νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα καὶ διότι καθὼς τὸ ἤγγισεν εἶχεν αἰσθανθῇ, ὅτι ἔψαυσε χαρτία εὑρισκόμενα ἐντὸς αὐτοῦ.

Εὗρε κατὰ πρῶτον ἓν μικρὸν βιβλίον, ὅπερ ἐξέλαβε κατ' ἀρχὰς ὡς προσευχητάριον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀφῆκε μόλις τὸ ἤνοιξε διότι εἶδεν, ὅτι τὸ περιεχόμενόν του δὲν ἦτοδιασκεδαστικόν. Εὗρεν ἀκομη ἓν χαρτοφυλάκιον περιέχον ἓν διαμονητήριον ἐκδιδομένον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἐκ τῶν φυλακῶν ἐξελθόντος Ἰουλίου Μιγκὲ διατελοῦντος ὑπὸ ἀστυνομικὴν ἐπιτήρησιν καὶ τοῦτο ἦτο ἀρκετὴ ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀξίας καὶ τῶν ἐγγράφων ἐκείνων. Εὗρεν ἀκολούθως ἐπιστολάς τινας ἀσημάντους. Ἔκλεισε τὸ χαρτοφυλάκιον, καὶ παρατηρήσας

ἀκόμη ἐνόμισεν, ὅτι εὗρεν ἐκεῖνο ὅπερ ἐζήτει· εἶδε φάκελλον τετυλιγμένον ἐντὸς ἐφημερίδων. Ἐπὶ τέλους εὕρισκε κἄτι τι ν' ἀναγνώσῃ διὰ νὰ διέλθῃ τὰς ὥρας του.

Ἤνοιξε τὸν φάκελλον ὅστις θὰ περιεῖχε κἄτι σπουδαῖον, ὡς εἰκασεν ἐκ τῆς φροντίδος μεθ' ἧς ἦτο δεδεμένος. Ἦσαν ἐπιστολαί· ἀμέσως δὲ καὶ προφανέστατα ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον γραφῇ ὑπὸ γυναικείας χειρός. Ὁ Αἰμίλιος ἐμειδίασε περίεργος νὰ μαθῃ ποίαν γυναῖκα ἠγάπα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὸ φαῦλον παιὸν εἶχε μάθῃ πρὸ ὀλίγου. Ἄλλως τε τῷ ἐφάνη καὶ εὐχάριστον πρᾶγμα ν' ἀναγνώσῃ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς· ἡ ἀνάγνωσίς των θὰ ἦτο πλέον ἐνδιαφέρουσα ἀφ' ὅσον θὰ ἦτο μιᾶς παλαιᾶς ἐφημερίδος.

Ἔλαβε μίαν τῶν ἐπιστολῶν, τὴν ἤνοιξε καὶ βλέπων τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως. Ἀνεζήτησεν ἐν τάχει τὴν ὑπογραφὴν καὶ τεταραγμένος, ἔκθαμβος, ἀναγνωρίσας αὐτὴν ἀνέκραξεν.

— Δὲν εἶνε δυνατόν! ... Ἐκείνης εἶνε!... Ἐκείνης ἐπιστολὰς ἔχει αὐτὸς ὁ φαῦλος!... Μήπως ἀπατῶμαι..

Καὶ ἤνοιξε τὰς ἐπιστολὰς τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην λέγων :

— Ὄχι, ὄχι, δὲν ἀπατῶμαι· εἶνε ἀληθές!

Ἦτο παράφρων σχεδόν· ἀνεκίνει τὰς ἐπιστολὰς μετ' ἀγαλλιάσεως, ὡς ὁ φιλάργυρος ἀνακινεῖ τὸν χρυσόν του, εἰσδύων τὰ δάκτυλα ἐντὸς τῶν φύλλων, ψαύων τὸν χάρτην, ἀναγινώσκων καὶ τραυλίζων χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ διακεκομμένας φράσεις.

— Αὐτῆς εἶνε!.. ὦ, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν μοῦ διαφεύγει πλέον. Δύναμαι νὰ ἐκδικηθῶ· ἰδοὺ ἔχω τώρα τὰ πειστήρια τὰ ὁποῖα ἐπεθύμουν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ αὐτὴ τί συνέβη ἢ ἀλλέως δεικνύω τὰς ἐπιστολὰς καὶ λέγω· αὐτὴ εἶνε ἡ τιμία γυνὴ τὴν ὁποίαν ἐλέγετε ὅτι ἐγὼ προσέβαλα!» Ἠπάτα τὸν σύζυγόν της ἀγαπῶσα αὐτόν, πρὸς τὸν ὁποῖον γράφει, ὡς τὸν ἠπάτα ἀγαπῶσα ἐμέ .. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ μὲ πιστεύσωσιν... Ὦ! δὲν εἰξεύρω τί θὰ κάμω, ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι τώρα δὲν θὰ μοῦ διαφύγῃ.

Καὶ ἔσπευσε νὰ περικλείσῃ μετὰ προσοχῆς τὰς ἐπιστολὰς ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου του. Δὲν ἐθεώρει τὴν πρᾶξιν ὡς κλοπήν, διότι αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι διὰ πάντα ἄλλον δὲν θὰ εἶχον ποσῶς ἀξίαν καὶ ἴσως μάλιστα ἡ θεία του θὰ τὰς ἔκαιεν.

Βασανιζόμενος ἐν τούτοις ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι ἡ πρᾶξις ἣν διέπραττε δὲν ἦτο ἔντιμος, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν λέγων

— Τέλος πάντων, ὅπως λέγει ἡ θεία μου, ἐγὼ ἐπλήρωσα τὸ χρέος μου, καὶ ἂν εἶμαι κλέπτης ἐπλήρωσα ἐκ προκαταβολῆς καὶ ὑπέστην τὴν ποινήν μου, ἂν αὐτὸ τὸ ὁποῖον πράττω εἶνε κλοπή, εἶνε κλοπὴ τιμίου ἀνθρώπου.

Καὶ οὕτω οἱ δισταγμοί του ἐξέλιπον.

Ἐτακτοποίησε πάλιν ὅπως ἦτο τὸ περιεχόμενον τοῦ δέματος, τὸ ἀπέθηκεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ μετὰ τοῦτο κατεκλίθη καὶ πάλιν νομίζων ὅτι ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ. Ἐπὶ ματαίῳ ὅμως προσεπάθησεν· ἄλλως τε καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ἐνόσῳ εὑρίσκετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ἤθελεν ἔλθῃ ὁ Ἰούλιος νὰ ζητήσῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ νὰ παραλάβῃ καὶ τὰς ἐπιστολάς.

Ὁπωσδήποτε ἐπείγετο νὰ ἐξέλθῃ ἐκεῖθεν, ν' ἀπομακρυνθῇ, νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰς πολυτίμους ἐπιστολὰς καὶ ἀνέμενεν ἀνυπομόνως νὰ φαίνῃ ἡ ἡμέρα. Τέλος βλέπων ὁριστικῶς, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ, ἠγέρθη, καὶ ἤνοιξε τὸ παράθυρον ὅπως δροσίσῃ τὸ φλέγον μέτωπόν του.

Ἡ ἡμέρα τέλος ἐράνη· ἤκουσε τὰς θεραπαινίδας κατερχομένας καὶ κατῆλθε καὶ αὐτός. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θεία του συνείθιζε νὰ ἐγείρεται ἀργά, ἀνεχώρησεν ἀμέσως καὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν του διὰ νὰ κρύψῃ τὰς ἐπιστολάς.

Τὴν ἐπαύριον ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγη ἰδοῦσα εἰσελθόντα εἰς τὸ ἐστιατόριον τὸν παλαιόν της οἰκότροφον, τὸν Ἰούλιον. Τὴν ἐπλησίασεν οὗτος μειδιῶν

— Τί ἔρχεσαι ἐδῶ νὰ κάμῃς; τὸν ἠρώτησεν.

— Ἔρχομαι νὰ πληρώσω, κυρὰ Μαγδαληνή.

— Ἀδύνατον!...

— Ἄφοῦ σοῦ τὸ λέγω!..

— Ὅλα;

— Ὅλα, ναί.

— Ἄ!...

— Πόσα σοῦ χρεωστῶ;

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἤνοιξε τὸ βιβλίον της καὶ παρατηρήσασα εἶπεν.

— Ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα διὰ τὸν νέον λογαριασμόν. Τὸν παλαιόν, σοῦ εἶπα πῶς τὸν χαρίζω.

— Πάρε, κυρὰ Μαγδαληνή.

Καὶ ὁ Ἰούλιος ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓξ λουδοβίκια χρυσᾶ πρὸς μεγίστην ἔκπληξιν τῆς γραίας ξενοδόχου.

— Καὶ τώρα δόσε μου τὸ δέμα μου.

— Ἄ, ναί!.. ἀλήθεια...

Διέταξε δὲ μίαν τῶν θεραπαινίδων ν' ἀνέλθῃ καὶ νὰ τὸ φέρῃ. Ἡ θεραπαινὶς ὑπήκουσε καὶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἐκόμισε.

Ὁ Ἰούλιος ἐτοποθέτησεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς μεγάλης τραπέζης, τὸ ἤνοιξε, παρετήρησε τὰ ἐνδύματα, εἶτα ἀνεζήτησε τὰς ἐπιστολὰς μετ' ἐκπλήξεως ἀνακινῶν τὸ περιεχόμενον· αἴφνης ἐστράφη πρὸς τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴν μὲ βλέμμα ἀπειλητικὸν καὶ μὲ τραχεῖαν φωνὴν τῇ εἶπε.

— Μ' ἐκλέψατε!..

Οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς ἀπήστραψαν. Ἤκουσε τὴν φράσιν ἐκείνην μεθ' οἵας ἐντυπώσεως θὰ ἐδέχετο γρονθοκόπημα.

— Σ' ἐκλέψαμε!... σ' ἐκλέψαμε;... Ἐμὲ λέγεις κλέπτρα;... Ἄ, νὰ οἱ χωροφύλακες ποὺ περνᾶν... θὰ μοῦ πληρώσῃς ἀκριβὰ αὐτὸ ὁποῦ εἶπες!

Καὶ ἐπειδὴ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ προσκαλέσῃ τοὺς πραγματικῶς διερχομένους κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν χωροφύλακας· ὁ Ἰούλιος εἰς τὸν ὄπισθον τὸ ὄνομα τῶν χωροφυλάκων παρῆγε πάντοτε τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, ἔλαβε ἐν τάχει τὸ δέμα του ὑπὸ μάλης, ἀπώθησε βιαίως τὴν κυρὰ Μαγδαληνὴν καὶ ἐξῆλθεν λέγων μὲ ἀπειλητικὴν φωνήν.

— Πρέπει νὰ μοῦ τὰς δώσῃς, ἢ ἀλλέως μεγάλο κακὸ θὰ σ' εὕρῃ... Ἔχεις μ' ἐμὲ νὰ κάμῃς. Ἔννοιά σου!

Ἡ ξενοδόχος ἐκ τῆς βιαίας ὠθήσεως εἶχε πέσῃ χαμαὶ καὶ ἔμενεν ἐκεῖ καθημένη ἐνεὸς τεταραγμένη ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐρείας αἰθούσης.

Ὀφείλομεν νῦν νὰ διηγηθῶμεν πῶς ὁ Ἰούλιος, ὃν ἀφήσαμεν εἰς θέσιν κάπως δυσάρεστον, εὑρίσκετο εἰς τὴν παλαιὰν αὐτοῦ κατοικίαν.

Ὁ λοχαγός, ὡς εἴπομεν, εἰσελθὼν εἰς τὸν θάλαμον τῆς συζύγου του καὶ εὑρίσκων αὐτὴν μόνην καὶ κοιμωμένην στηρίζων τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ διὰ τῆς ἄλλης συνεχῶς τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του ἀνέκραξεν:

— Εἶνε μόνη!... ὦ τοὺς ἀθλίους!... πόσον ὑπέφερα!...

— Τί φθονεροί!.. τί χαμένοι!.. Ἐπειδὴ εἶνε τιποτένιοι καὶ δὲν ἠμποροῦν αὐτοὶ νὰ διακριθοῦν... δὲν εὑρίσκουν ἄλλο μέσον διὰ νὰ χύσουν τὴν χολήν των παρὰ νὰ περιφρονοῦν ἕνα ἄνθρωπον καὶ νὰ ὑβρίζουν μίαν γυναῖκα!...

Καὶ ὕψου τοὺς ὤμους.

Αἱ καταγγελίαι ἦσαν ὁρμηστικαί. Ἔλεγον ὅτι ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἔρριπτε προκλητικὰ βλέμματα εἰς ἄτομα ἔχοντα ἀνωτέραν θέσιν, ὅτι, ὅστις ἤθελεν ἁπλώσει τὴν χεῖρα νὰ σφίξῃ τὴν ὁσφύν της δὲν θ' ἀπήντα ἀντίστασιν, ἀλλὰ δὲν ἀνεφέρετο κανὲν πραγματικὸν γεγονός.

Ἡμέραν τινὰ ὁ λοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του, σκοπεύων νὰ προετοιμάσῃ τὴν ἀποσκευήν του καὶ ν' ἀπέλθῃ εἰς Πα-

ρισίους διὰ τῆς κατευθείαν ἀμαξοστοιχίας, ὅτε ἔλαβε τηλεγράφημα διατάσσον αὐτὸν νὰ μείνῃ ἐπὶ δύο ἀκόμη ἡμέρας. Τοῦτο τὸν δυσηρέστησε, διότι ἡτοιμάζετο ἀκριβῶς ν' ἀπέλθῃ διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ του γενομένην ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ του ἑορτήν, ἡ δαπάνη δὲ εἶχε γείνει, αἱ προσκλήσεις εἶχον σταλεῖ καὶ ὅτε ἀδύνατον ἡ ἑσπερὶς ν' ἀναβληθῇ. Ἐν τούτοις παρηγορήθη κατόπιν διὰ τὸ ἐμπόδιον, ὅπερ ἐδικαιολόγει τὴν ἀπουσίαν του καὶ ἄφιεν εἰς τὴν σύζυγόν του τὴν φροντίδα, τὴν ζάλην, τὴν πλῆξιν τῆς προετοιμασίας καὶ τῆς ἑσπερίδος.

Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ἠγάπα τὴν σύζυγόν του καὶ εἶχε πεπιθήσιν εἰς αὐτήν· ἄλλως τε ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ θέσις των πλέον ἦτο τόσον ἐπίσημος, ὥστε ἡ σύζυγός του ἐνέπνεε σεβασμὸν καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀφοῦ ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα, ἔγραψε παραχρῆμα πρὸς τὴν σύζυγόν του ἀναγγέλλων αὐτῇ τὸ λυπηρὸν ἐμπόδιον, ὅπερ τὸν ὑπεχρέωσε νὰ μὴ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἑσπερίδα.

Ἐῤῥόμει, ὅτι μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ συζύγου της ἡ Αὐρηλία διωργάνωσε καὶ ἐτελειοποίησε τὰ τῆς ἑσπερίδος, προβλέπουσα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὴν ἀπουσίαν ταύτην, ἀφοῦ εἶχε λάβει ἐκ τῶν προτέρων τὸ μέτρα της. Ὁ λοχαγὸς διῆλθεν εὐχάριστον ἑσπέραν, καὶ κυχαριστήθη διὰ τὴν ἄνεσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἀφοῦ δὲν ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἐκτελῇ τοῦ οἰκοδεσπότου τὰ καθήκοντα εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἐξ ἄλλου ἐκέρδησε πεντάκις εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του εὐθυμότατος.

Ἀλλ' ὡς εἰσήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὁ ὑπηρέτης τῷ ἐνεχείρασεν ἐπιστολήν. Τὴν ἤνοιξε τὴν ἀνέγνωσεν, ἐγένετο πελιδνὸς κατ' ἀρχάς, πορφυροῦς κατόπιν καὶ ἔκαμε τὸ ξενοδοχεῖον ὁλόκληρον νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὰς ἐπιφωνήσεις καὶ τὰς βλασφημίας, ἃς ἐξεστόμισε πρὸ τοῦ ἐκπλήκτου ὑπηρέτου. Εἶχεν ἀναγνώσει τὰ ἑξῆς:

«Λοχαγέ,

«Μᾶς κάμνεις νὰ αἰσχυνόμεθα· ἔπρεπε νὰ καύσῃς τὰς

ἐπωμίδας σου καὶ νὰ συντρίψῃς τὸ παράσημόν σου. Πρέπει νὰ στερῆσαι καὶ ψυχῆς καὶ καρδίας διὰ νὰ δέλεται τὴν εὐζωΐαν ἐπὶ τοιαύτῃ τιμῇ. Δὲν θὰ εἶσαι ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἀπουσιάζων ἕνεκα δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ ἀπόψε ἡ σύζυγός σου θὰ μείνῃ ἐλευθέρα μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Τὸ γνωρίζεις, ἀλλὰ διὰ νὰ διατηρήσῃς τὴν θέσιν σου τὸ ἀνέχεσαι. Ὅταν μέλλῃ νὰ ἔλθῃ ὁ ἐραστής, ὁ σύζυγος ὀφείλει ν' ἀπουσιάσῃ. Εἶνε αἶσχος! Μὴ φέρῃς πλέον, μὴ μολύνῃς τὴν στολὴν τὴν ὁποίαν φέρεις. Ἂν ἀπατῶμαι, ἀπόδειξέ μου το. Ἡ σύζυγός σου θὰ διέλθῃ τὴν νύκτα ταύτην ὁμοῦ μὲ τὸν ἐραστήν της, καὶ ἀφοῦ τελειώσῃ ὁ χορὸς θὰ μείνῃ μόνη μετ' αὐτοῦ. Σὲ προειδοποίησα· πράξε ὅ,τι θέλεις.

«Εἷς στρατιωτικός, ἀρχαῖος συνοπλίτης σου»

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη παρήγαγε τὸ ἀποτέλεσμα βιαίου ῥαπίσματος. Ἀνεπήδησεν ἐξ ὀργῆς ὁ λοχαγός, ἐκραύγασεν ἐβλασφήμησεν ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἐπραΰνθη καὶ ἀποφασίσας ἐπὶ τέλους εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου.

— Φέρε μου τὸ δρομολόγιον τῶν σιδηροδρόμων.

Ἀλλ' ἐπὶ ματέῳ ἐζήτησε νὰ ἀνεύρῃ ἀμαξοστοιχίαν διὰ ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως ἐκ Παρισίων. Εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ φόβου ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, ἦτο πλήρης αἰσχύνης καὶ κατεβιβρώσκετο ὑπὸ τῆς ζηλοτυπίας. Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ἦτο κατὰ βάθος τίμιος, καὶ μόνον ἡ ἰδέα ἡ διαδραμένη ὅτι ἐν γνώσει του ὤφειλε τὴν θέσιν του εἰς τὴν διαγωγὴν τῆς συζύγου του, τὸν καθίστα ἔξω φρενῶν. Ὁ ὑπηρέτης ἐν τούτοις τῷ εἶπεν ὅτι μία ἀμαξοστοιχία ἦτις διήρχετο ἐκεῖθεν πλησίον κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν τῆς νυκτὸς, ἐσταμάτα εἰς

στασιμὸν ἐπέχοντα τ ες λεύγας καὶ ἔφθανεν εἰς Παρισίους τὴν πρωΐαν ὥραν τῆς πρωΐας.

Ὁ λοχαγὸς ἐκραζεν ἀμέσως·

— Γρήγορα γρήγορα! νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν τὸ ἄλογόν μου· θὰ ἀναχωρήσω μὲ αὐτήν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ λοχαγὸς ἀφικνεῖται εἰς τὸν σταθμόν· ἐπλήρωσε τὸ εἰσιτήριόν του, μετὰ ταῦτα δὲ ἀνῆλθεν ἐντὸς βαγονίου καὶ κατατρώγων τοὺς μύστακας ἐμορφολόγησεν.

— Ἂν εἶνε ἀλήθεια, θὰ τοὺς πνίξω καὶ τοὺς δύο. Ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον· τέλος πάντων ὅμως θὰ γείνῃ γνωστόν, ὅτι ἐπέστρεψα διὰ νὰ βεβαιωθῶ... Ὦ! ἂν εἶξευρα τὸν ἄθλιον αὐτὸν ὅπου μοῦ γράφει τὰς ἐπιστολάς. Ἐπὶ τέλους ὡς ἴδομεν, ἔφθασεν εἰς Παρισίους τὴν πρωΐαν.

Ὅτε εἶδε τὴν σύζυγόν του ἡσύχως κοιμωμένην καὶ ἀναπαυομένην μετὰ τὴν κόπωσιν τοῦ χοροῦ, αἱ φόβοι τῆς ζηλοτυπίας ἐξηφανίσθησαν ἐν αὐτῷ καὶ ἀπέμεινε μόνον ἡ ἐπιθυμία τῆς τιμωρίας τοῦ συκοφάντου. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐξυπνήσῃ, διότι ἠσχύνετο νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἐπίστευσεν ὅσα τῷ ἔγραφον. Καὶ ἐνῷ προσεδόκα νὰ εὕρῃ ἄνδρα τινὰ κοιμώμενον εἰς τὴν κλίνην καὶ ἦτο προητοιμασμένος διὰ τὰ ἐπακόλουθα, εὑρέθη ἀπαράσκευος εὑρὼν αὐτὴν μόνην, ἔμεινε τεταραγμένος, ζαλισμένος καὶ μὴ εἰξεύρων τί νὰ εἴπῃ πρὸς δικαιολογίαν του, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν θάλαμόν του. Καθὼς μετέβαινεν ἐκεῖ, συνήντησε τὴν θαλαμηπόλον τῆς Αὐρηλίας, ἥτις ἐξεπλάγη ἰδοῦσα αὐτόν. Τὴν ἠρώτησε μὲ στρατιωτικὴν βραχυλογίαν.

— Ἡ ἐσπερὶς ἐπῆγε καλά;

— Ἐξαίρετα.

— Κανὲν ἐπεισόδιον δὲν συνέβη;

— Ὄχι, κύριε . . . Ἡ κυρία ἐκουράσθη πολύ, καὶ ἔκλαυσε σχεδὸν ὅταν ἔλαβε τὸ τηλεγράφημά σας.

— Ἡ καϋμένη! . . .

— Ἦτο πολὺ ζαλισμένη, νὰ εὑρεθῇ μόνη μέσα εἰς τόσον κόσμον!

— Τὰ ἐκατάφερε καλὰ ὅμως!

— Μάλιστα, κύριε. Ἀλλὰ ὅταν ἐπλήγιασε, μοῦ εἶπε: «Ἂν ξαναγείνῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα θὰ σκάσω. . . Δὲν εἶμαι διὰ τοιαύτας ἐσπερίδας καὶ κακὰ κάμνει ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ ἀνκγκάζῃ . . . . » Ἦτο πραγματικῶς ἀξιολύπητος· δὲν διασκέδασε καθόλου.

— Ἡ καϋμένη! . . Τί νὰ κάμω κ' ἐγώ! . . ἡ ὑπηρεσία μ' ἐβάσταξε. Πήγαινε καὶ τὸ νὰ κοιμηθῇς. . . Ἐγὼ θὰ ἐξυπνήσω ἐντὸς ὀλίγου. Ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μὲ εἰπῇς;

— Τίποτε κύριε.

— Καὶ εἰς τὸ σύνολον ἡ ἑσπερὶς ἦτο καλή;

— Οἱ προσκεκλημένοι τὴν εὗρον λαμπράν.

— Πολὺ καλά· καληνύκτα.

Καὶ ὁ λοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Μόλις ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θαλάμου της ὁ λοχαγὸς, ἡ Αὐρηλία κατῆλθε τῆς κλίνης καὶ ἀναιδῶς λησμονοῦσα ὅτι ἦτο σχεδὸν γυμνή, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ εἶπεν ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ἰούλιον:

— Ἔρυγεν, ἀλλὰ ἠμπορεῖ νὰ ἐπανέλθῃ, γρήγορα, γρήγορα φύγε!

Ὁ Ἰούλιος ἐνεφανίσθη ἀτάραχος ἐξελθὼν ἐκ τῆς κλίνης τετραποδητεῖ κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων μαχαίριον. Ἔλαβε κατόπιν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὸ ἔδειξε λέγων:

— Βλέπεις; ἤμουν ἕτοιμος νὰ τοῦ ἀποκριθῶ ἂν μοῦ ἐζήτει ἐξηγήσεις. Ἐγὼ εἶχα κλείσει ὅλας τὰς θύρας· εἶχε λοιπὸν αὐτὸς τὸ κλειδί;

Ἡ Αὐρηλία βλέπουσα τὴν μάχαιραν ἠσθάνθη φρικίασιν μέχρι μυελοῦ ὀστέων.

— Φύγε γρήγορα, τῷ εἶπεν· θὰ ξανακδωθῶμεν.

— Ἐλπίζω . . . ἀλλὰ δὲν εἶνε δὰ καὶ τόση βία . . ἀφοῦ αὐτὸς ἦλθε τώρα. Ξεύρεις ὅτι ἔγεινες πολὺ ὡραία; . . . καὶ εἶσαι πολὺ εὔμορφη τώρα μὲ αὐτὴν τὴ φορεσιά!

Ἡ Αὐρηλία ἐνόησε τότε ὅτι ἔφερε μόνον τὸ ὑποκάμισον καὶ λαβοῦσα τὴν οἰκιακήν της ἐσθῆτα τὴν ἐνεδύθη ἐν τάχει ὀπισθοχωροῦσα, διότι ὁ Ἰούλιος ἐξέτεινεν ἤδη τὴν χεῖρα διὰ νὰ ἁρπάσῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ὀσφύος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔξωθεν τοῦ κοιτῶνος της ἐγένετο θόρυβος. Ἡ Αὐρηλία τρέμουσα σύσσωμος τῷ εἶπεν:

— Ἐχάθην!... φύγε...

— Δὲν ἠμπορεῖ λοιπὸν κανεὶς νὰ μείνῃ μία στιγμὴ ἥσυχος ἐδῶ μέσα ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Νά, ποῦ φεύγω!

Καὶ ἀπῆλθε διὰ τῆς θύρας μεθ' ἧς ὁ κοιτὼν συνεκοινώνει μὲ τὸ παρακείμενον κομμωτήριον.

Ἡ Αὐρηλία ἔρριψε ταχὺ βλέμμα περὶ αὐτὴν καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο μόνη. Ὁ Ἰούλιος δὲν ἦτο πλέον ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἐξωθεν τοῦ δωματίου θόρυβος ἡσύχασεν διότι ἦτο ἡ θαλαμηπόλος. Ἔσπευσε νὰ ἐνδυθῇ καὶ νὰ κατακλιθῇ.

Ὁ Ἰούλιος βεβαίως εἶχεν εἰσέλθει μόνος καὶ ἀπῆλθε χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἴδῃ.

Ἡ Αὐρηλία ἀπεκοιμήθη καὶ εἶδεν ὄνειρα εὐχάριστα. Τὸ τελευταῖον ἦτο τὸ ἑξῆς: Ὁ σύζυγός της εἶχε φονευθῇ, αὐτὴ δὲ ἀπομένουσα χήρα ἀξιωματικοῦ ἐπετύγχανε κατόπιν ἰδιαιτέρας ἀκροάσεως παρὰ τῷ αὐτοκράτορι μεγάλην σύνταξιν, ὁ δὲ ὡραῖος Ὀλιβιέρος, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ἐγένετο σύζυγός της.

Ἐνῷ δὲ ἡ θαλαμηπόλος, ἀφοῦ ἠγέρθη, ἠσχολεῖτο εἰς τὸν καλλωπισμόν αὐτῆς, ἡ Αὐρηλία κατὰ νοῦν ἔχουσα τὸ ὄνειρον τοῦτο καὶ μειδιῶσα, ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν ὅτι τὸ ὄνειρον θὰ ἐπραγματοποιεῖτο, ἀκούσασα ἕνα ὑπηρέτην, ὅστις ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε μετὰ τὴν προσταγήν της, εἰπόντα:

— Αἱ κυρίαι δὲ Μεϋρὰν καὶ ὁ κ. Μαρκήσιος ἐρωτῶσιν ἐὰν ἡ κ. εὐχαριστῆται νὰ τοὺς δεχθῇ;

Ἡ Αὐρηλία ἐριθριῶσα ἐξ εὐχαριστήσεως ἀνηγέρθη πάραυτα καὶ ἀπήντησεν:

— Τώρα ἀμέσως θὰ καταβῶ...

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ Αὐρηλία κατῆλθε πρὸς προϋπάντησιν τῶν ἐπισκεπτομένων αὐτήν.

Ἐπανερχόμενος ἐκ Μομμαρανσὺ ὁ μαρκήσιος δὲ Μεῦρὰν ἀνῆρε τὴν μητέρα του, ἥτις τὸν ἠρώτησε πῶς ἀπέβη ἡ ἐσπερὶς περὶ ἧς ἀρκετὸς ἐγένετο λόγος. Καίπερ ἐνοχλούμενος ἐκ τῶν τοιούτων ἐρωτήσεων, ἐδέησεν οὐχ' ἧττον ν' ἀπαντήσῃ, παραιτῶν πρὸς στιγμὴν τὰς ἰδιαιτέρας του σκέψεις.

Πράγματι ἡ κυρία δὲ Μεῦρὰν εἶχεν ἐπιφορτίσει τὸν κ. δὲ Σαπὲ ν' ἀποδιώξῃ ὅτον τὸ δυνατὸν ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ μαρκησίου τὸν πρὸς τὴν ὡραίαν Εὐλογιοκαμμένην ἔρωτα. Ὁλόκληρος ἡ συμβᾶσα μεταξὺ τοῦ νεαροῦ μαρκησίου καὶ τῆς βαρωνίδος δὲ Μαρβὺ ἐκαντὰ, ὑπελογίσθη καὶ προκατειμάσθη ἐκ τῶν προτέρων, ἡ δὲ γηραιὰ δούκισσα δὲ Μεῦρὰν προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς παρατηροῦσα τὸν υἱόν της.

Αὗται εἶχον καθίσει, ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος ἵστατο ὄρθιος ἐντὸς τῆς αἰθούσης ὅτε ἐφάνη ἡ Αὐρηλία προσερχομένη μειδιῶσα πρὸς ὑπάντησιν αὐτῶν. Τὸ βλέμμα της πλῆρες τρυφερότητος ἀνεζήτησεν ἀμέσως τὸ τοῦ νέου εὐπατρίδου, οὗτος ὅμως ἀπέφυγε τὴν συνάντησιν κύψας τὴν κεφαλὴν καὶ ἡ Αὐρηλία προκαθάνθη ἀορίστως ὅτι συμφορά τις ἐπέκειτο.

Ἐκ τῶν λόγων του θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀρίξεώς του, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ μεταβῇ αὐτὴ πρὸς συνάντησίν του, μένουσα ἐπιφυλακτικὴ ἀπέναντι τοῦ ἀμφιβόλου καὶ τοῦ ἀγνώστου. Διέβλεπε μελανὰ νέφη εἰς τὸν ὁρίζοντα· καίτοι δὲ ἡ λύπη αὐτὴ ἐντύπωσιν ἐξηλείφθη ἐκ τῆς ψυχῆς της μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἀρίξεως ἐκείνου ὃν ἀνέμενεν, διὰ πᾶσαν περίστασιν ὅμως καὶ χάριν προφυλάξεως ἔγραψεν ἐν τάχει ὀλίγας λέξεις, ἃς ἔπεμψεν ἀμέσως πρὸς τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί, ἀναγγέλλουσα δι' αὐτῶν τὴν αἰφνίδιον ἄφιξιν τοῦ λοχαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρβύ.

Εἴδομεν ὁποίαν πάλιν λύπην ἐντύπωσιν ἠσθάνθη ἕνεκα τῆς

ψυχρότητος τοῦ νεαροῦ μαρκησίου δὲ Μεῦρὰν, προσπαθήσαντος ν' ἀποφύγῃ τὸ βλέμμα της.

Ἡ συνδιάλεξις ἥτις συνήφθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ἐπισκεπτριῶν της ἦτο ἡ συνήθως γινομένη μεταξὺ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ν' ἀνακοινώσωσί τι πρὸς ἀλλήλους.

Διήρκεσεν ἡ τοιαύτη συνδιάλεξις ἡμίσειαν ὅλην ὥραν, ἣν ἡ Αὐρηλία διῆλθε μετὰ πολλῆς ἀνυπομονησίας, θέλουσα νὰ εἴπῃ ἰδιαιτέρως ὀλίγας λέξεις πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον δὲ Μεῦρὰν.

Ἡ εὐκαιρία παρουσιάσθη, ὅτε αἱ κυρίαι θέλουσαι ν' ἀπέλθωσιν ἠγέρθησαν καὶ ἐσταμάτησαν παρατηροῦσαι καὶ θαυμάζουσαι μικρὸν κομψοτέχνημα ἀγορασθὲν παρὰ τῆς οἰκοδεσποίνης πρό τινων ἡμερῶν. Αἱ κυρίαι ἀνεφώνουν:

— Τί ὡραῖον πρᾶγμα! πῶς διακρίνεται ἀμέσως ἡ ἐξαίρετος ἐκλογὴ καὶ λοχαλία τῆς κυρίας.

Ἡ Αὐρηλία κύψασα ἐπὶ στιγμὴν πρὸς τὸν νέον, τῷ εἶπε κρυφίως εἰς τὸ οὖς μετὰ τόνου οἰκείου καὶ προστακτικοῦ, ὃν οὐδὲν προηγούμενον ἐδικαιολόγει καὶ ὅστις ἐξέπληξε τὸν νέον.

— Πρέπει νὰ σᾶς ἴδω, πρέπει νὰ σᾶς ὁμιλήσω· ἐπιστρέψατε ἐκ τοῦ τάχιστα.

Καὶ ἀφήσασα ἔκπληκτον τὸν Ὀλιβιέρον ἐστράφη μειδιῶσα πρὸς τὰς κυρίας δὲ Μεῦρὰν διὰ νὰ τείνῃ αὐταῖς τὴν χεῖρα καὶ νὰ τὰς ὁδηγήσῃ μέχρι τῆς εἰσόδου, ὅπου ἀνῆλθον τὴν ἁμαξάν των.

Ὁ Ὀλιβιέρος συνώδευσε τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν του μέχρι τῶν Ἠλυσίων παιδίων· ἐκεῖ δὲ χάριν τῆς προφάσεως, ὅτι εἶχε συντεύξιν τινα εἰς τὸ ὑπουργεῖον, τὰς ἀφῆκεν.

Ἀφοῦ ἀπεμακρύνθησαν, ἐπέβη ἁμάξης καὶ διευθύνθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ. Αὕτη δὲν εἶχε καταλίπει τὴν κατοικίαν θουσαν. Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ προσεκλήθη εἰς τὸ ὑπουργεῖον ὅπου καὶ μετέβη.

Ἀλλὰ τὸ περιστατικὸν τοῦτο δὲν ἐτάραξε ποσῶς τὴν Αὐρηλίαν,

ἥτις ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν σταλεῖσαν παρ' αὐτῆς πρὸς μιᾶς ὥραν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κ. δὲ Ταϊλλί.

Ὅτε εἶδεν εἰσελθόντα τὸν Ὀλιβιέρον ἐπορεύθη μετ' ἐνδιαφέροντος πρὸς ἀπάντησίν του λέγουσα.

— Συγχωρήσατέ με, παρακαλῶ, κύριε μαρκήσιε, διὰ τὸν ἥκιστα ὑποχρεωτικὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον φέρομαι πρὸς ὑμᾶς.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κυρία, διότι σᾶς ἐπαναβλέπω, καὶ δὲν σκέπτομαι ἄλλο εἰμὴ τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοὶ κάμνετε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Χθὲς, τὴν παρελθοῦσαν νύκτα δηλαδή, ἐπανέλαβεν ἡ Αὐρηλία, συνωμιλήσαμεν ὁμοῦ ὡς καλοὶ φίλοι. Σᾶς ἔκαμα μάλιστα νὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε, ὅτι θὰ ἐπανήρχεσθε ταχέως.

— Καὶ ἐξεπλήρωσα τὴν ὑπόσχεσίν μου, κυρία, ὡς βλέπετε.

— Ναὶ τὸ εἰξεύρω, καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶνε ἔκφρασις εὐγενοῦς καὶ ἀβρόφρονος ἀνθρώπου· ἀλλ' ἤθελα νὰ μοὶ ὁμιλήσητε ὡς φίλος. Καὶ πρὸ ὀλίγου ἐνῷ ἐζήτουν νὰ ἴδω τὴν τοιαύτην ἔκφρασιν τῆς συμπαθείας εἰς τὴν μορφὴν σας εἶδον μόνον εἰς αὐτὴν παντελῆ ἀδιαφορίαν. Μεταξὺ τῆς πρώτης συνδιαλέξεώς μας, πιστεύω ὅτι κάποιος ἐχθρός μου—καὶ ἔχω πολλοὺς δυστυχῶς—ἐμεσολάβησε καὶ μὲ διέβαλε πρὸς ὑμᾶς.

— Θεέ μου! ... κυρία, μὲ κάμνουν νὰ συγκινῶμαι τὰ δείγματα ταῦτα τῆς συμπαθείας σας, καὶ πρέπει νὰ σᾶς εἰπω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι ἀπατᾶσθε. Ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλία μου καὶ σχέσις εἶνε πολὺ πρόσφατος, ὥστε δὲν ἐπιτρέπει παρόμοια διαβήματα.

— Κύριε δὶ Μεϋράν, εἶμαι πεπεισμένη ὅτι ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς συνομιλίας μας εἴδετε τὴν ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην, ἥτις τώρα καλεῖται Λουΐζα Βὸττ καὶ αὐτὴ σᾶς ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ.

—Κυρία, εἶπε, καίτοι ἐκπλήττομαι διὰ τὴν συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἐκδηλοῦτε διὰ τόσον παραδόξου ἐρωτήσεως, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸν σκοπὸν τῆς ἐρωτήσεώς σας, δὲν θὰ ἀρνηθῶ νὰ σᾶς ἀπαν-

τήσω. Εἶδον τῷ ὄντι τὴν κυρίαν Λουΐζαν Β.ττ· ἀλλ' εἰς τὴν συνδιάλεξιν, τὴν ὁποίαν ἔσχον μετ' αὐτῆς ποσῶς δὲν ἐγένετο λόγος περὶ ὑμῶν.

— Μοὶ τὸ ὁρκίζεσθε;

— Εἰς πάντα ἄλλον ἐκτὸς ὑμῶν, κυρία, θὰ παρετήρουν ὅτι ὁ λόγος μου ἀρκεῖ· πρὸς ὑμᾶς ὅμως δὲν διστάζω νὰ ὁρκισθῶ ὅτι οὐδ' ἅπαξ κἂν ἐγένετο λόγος περὶ ὑμῶν κατὰ τὴν συνδιάλεξίν μου μετὰ τῆς Λουΐζας Βὸττ·

— Περίεργον, ἀπήντησε ἡ κ. δὶ Μαρβῦ ἐντελῶς ἀφοπλισθεῖσα ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπαντήσεως.

— Δὲν τὸ εἰξευρα, κυρία, ὅτι ἡ Λουΐζα Βὸττ σᾶς γνωρίζει.

— Ἐξ αἰτίας αὐτῆς, κύριε, σᾶς προσεκάλεσα διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω. Αὐτὴ δὲν μὲ γνωρίζει ἀλλ' ἐγὼ τὴν γνωρίζω· εἰξεύρω ποία εἶνε καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ οἰκογενειά σας μοὶ ἀνέθηκε νὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς ἀποτρέψω τοῦ σχεδίου τὸ ὁποῖον τρίφετε.

— Τίποτε δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ μὲ ἀποτρέψῃ τοῦ σχεδίου μου. Ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Λουΐζαν Βὸττ καὶ μεθ' ὅλας τὰς συκοφαντίας ὅσαι διαδίδονται περὶ αὐτῆς, θὰ τὴν νυμφευθῶ.

— Τὰ διαδιδόμενα περὶ αὐτῆς δὲν εἶνε συκοφαντίαι κ. μαρκήσιε.

— Εἶσθε γυνὴ καὶ δὲν δύναμαι ὅπως θέλω ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν διαβεβαίωσίν σας. Ὁ τρόπος μεθ' οὗ κρίνετε τὴν γυναῖκα τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, μὲ ὑποχρεοῖ νὰ σᾶς εἰπω ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ διακόψω τὰς μεταξὺ ἡμῶν πρὸ μικροῦ συναφθείσας σχέσεις.

— Βλέπω καὶ πείθομαι, ὅτι ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε καλὸν πάντοτε νὰ λέγηται. Λυποῦμαι, διότι μοὶ ὡμιλήσατε τόσον αὐστηρῶς καὶ βλέπω ὅτι δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐπιβάλητε σιγὴν εἰς τὴν φωνήν, ἥτις θὰ εἴπῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σεῖς ἀρνεῖσθε νὰ πιστεύσητε.

— Ποίαν φωνὴν ἐννοεῖτε;

— Τὴν τῆς κοινῆς γνώμης. Ἀγνοεῖτε βεβαίως ὅτι διὰ τῆς

σκανδαλώδους διαγωγῆς της ἡ γυνὴ ἐκείνη ἠνάγκασε τὴν ἀστυνομίαν νὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῆς καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ἐξεδιώχθη ἐκ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ὀλιβιέρος μόλις ἐκρατεῖτο· ἐπείγετο νὰ λήξῃ ἡ συνδιάλεξις. Ἡ ὀργὴ ἐτάραττε τὸ λογικόν του καὶ εἶπε ξηρῶς :

— Τὸ ἐγνώριζαν κυρία. Ἐπιτρέψατέ μοι ν' ἀπέλθω, διότι ἀκριβῶς προτίθεμαι ν' ἀσχοληθῶ ν' ἀνεύρω τοὺς ὑποκινητὰς τῆς ἀτίμου ταύτης πράξεως. Ἡ λυπηρὰ αὕτη συνδιάλεξις μας μ' ἔκαμε νὰ γνωρίσω τινὰς ἐκ τῶν ἐχθρῶν της.

Πρὶν ν' ἀναχωρήτω κυρία, σᾶς διαβεβαιῶ ἐπὶ λόγῳ τιμῆς, ὅτι ἀγέρωχος θὰ εἶμαι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ νυμφευθῶ ἐκείνην ἣν ἐξέλεξα ὡς σύζυγόν μου. Γνωρίζω ὅλον τὸν βίον της ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐκαλεῖτο Ἐλίζα Βοατὲλ καὶ ἀφοσιώθη, ὅπως σώσῃ τὴν ἀθλίαν ἀδελφήν της, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους οὖσα ἡ εὐϋπόληπτος καὶ ἀξιοσέβαστος χήρα τοῦ ἰατροῦ Σαμουὴλ Βόττ. Κυρία, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προσκυνήσω.

Καὶ ἀπῆλθεν κατεχόμενος ἐκ νευρικῆς ταραχῆς ἣν ἠναγκάζετο νὰ συνέχῃ ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τὴν ὁποίαν εἶχε σχεδὸν ἐρωτευθῆ τὴν προτεραίαν καὶ τὴν ὁποίαν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐμίσει, ὁ νέος μαρκήσιος δὲ Μεῦρὰν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του.

Παρὰ τοῦ ὑπηρέτου του ἔμαθεν, ὅτι ἡ θαλαμηπόλος τῆς Λουΐζης εἶχεν ἔλθει κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, ἔχουσα σπουδαῖα πράγματα νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ. Τὸν εἶχεν αὕτη ἐπεφορτίσῃ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κύριόν του νὰ μὴ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶξευρεν, διότι ἠναγκάσθησαν νὰ φυγωσιν ἐκεῖθεν ἐν σπουδῇ.

Ἡ νέα αὕτη περιπλοκὴ ἐξῆψεν ἔτι μᾶλλον τὴν ὀργὴν τοῦ Ὀλιβιέρου ὅστις ἀνέκραξε :

— Πρέπει νὰ εὕρω τοὺς ἐργάτας αὐτῶν τῶν αἰσχρῶν πράξεων καὶ τότε, ἀλλοίμονον, ὦ, ἀλλοίμονον εἰς αὐτούς.

ΣΤ'. — ΤΑ ΛΗΞΙΑΡΧΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ.

Ἂς ἐπιστρέψωμεν νῦν εἰς Μομμορανσὺ, ὅπου ἀφήκαμεν τὴν Ἐλίζαν ἠρεμωτέραν, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι εἶχεν ἕνα προστάτην καὶ ἡσυχωτέραν, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι ἠγαπᾶτο. Τὸ ξενοδοχεῖον ἔνθα κατῴκησεν ἦτο ἐκ τῶν ἀγροτικῶν ἐκείνων πανδοχείων, ὧν ἡ κυρία πρόσοδος προέρχεται ἐκ τοῦ ἑστιατορίου τοῦ κατέχοντος τὸν κῆπον αὐτῶν καὶ τὸ ἰσόγειον, οὐχὶ δὲ ἐκ τῶν δωματίων ἐν οἷς κατοικοῦσι συνήθως οἰκότροφοι ἐκ Παρισίων, εἴτινες μεταβαίνουσιν ἐκεῖ, ὅπως διέλθωσι τὴν θερινὴν ἐποχὴν ἐν μονώσει καὶ οἰκονομίᾳ.

Ἐπειδὴ ἡ ἑβδομὰς εὑρίσκετο περὶ τὰ μέσα καὶ ἡ ἡμέρα δὲν ἦτο ἑορτάσιμος, τὰ δάση τοῦ Μομμορανοὺ ἦσαν ἔρημα, ἄλλωστε καὶ αἱ νύκτες ἦσαν τότε σκοτειναί.

Δύο ἄνδρες ἐξελθόντες ἐκ τοῦ ἑστιατορίου ἔπιθα εἶχον δειπνήσει, ἀφοῦ ἐζήτησαν πληροφορίας τινὰς παρὰ τοῦ ὑπηρέτου, ἐβάδιζον εἰς τὴν ὁδὸν διευθυνόμενοι πρὸς τὴν θύραν.

Εἰς τὸ οἴκημα τοῦ ξενοδοχείου ἓν μόνον παράθυρον ἦτο φωτισμένον. Ὅτε ἔφθασαν πλησίον, ὁ εἷς τῶν δύο ἀνδρῶν εἶπε πρὸς τὸν ἕτερον δεικνύων τὸ φῶς :

— Ἐκεῖ εἶνε . . . ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν της· καὶ καλλίτερα νὰ κάμωμεν ἐκεῖ τὴν δουλειά μας παρὰ νὰ μένῃ εἰς τὸ ἑστιατόριον ὅπου δὲν δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν τὸ σκάνδαλον.

— Ναί· ἀλλ' αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν ἠμπορεῦμεν νὰ ἐμέωμεν ἀπ' ἐδῶ.

— Δὲν ἔχω αὐτὸ κατὰ νοῦν. Σὺ θὰ τοποθετηθῇς ἐδῶ, πλησίον εἰς αὐτὴν τὴν θύραν καὶ ἂν ἰδῇς καμμίαν γυναῖκα ἡ ὁποία νὰ θελήσῃ νὰ ἐξέλθῃ, θὰ τὴν συλλάβῃς καὶ θὰ τὴν ὁδηγήσῃς εἰς τὸ ἄμαξαν. Ἐνόησες ;

— Ἐξαίρετα.

— Ἐγὼ, ὡς οἰκότροφος θὰ ὑπάγω ἥσυχα ἥσυχα, θὰ εἰσέλθω ἀπὸ τὴν κανονικὴν εἴσοδον, θὰ ἀνέλθω γρήγορα μέχρι τοῦ δωματίου της, θὰ τῆς δείξω τὴν διαταγὴν καὶ θὰ τῇ εἰπῶ, ὅτι ἡ ἀντίστασις εἶνε ματαία, διότι ἡ οἰκία εἶνε περικυκλωμένη ἀπὸ κλητῆρας. Ἂν φωνάξῃ θὰ τὴν κάμω νὰ σιωπήσῃ· θὰ τὴν φέρωμεν εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ εἶνε ἑτοιμασμένο ἤδη καὶ κατειλημμένον δι' ἡμᾶς ἓν βαγόνιον εἰς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις διέρχεται τὴν ἑνδεκάτην καὶ δέκα λεπτά...

— Θὰ φωνάξῃ αὐτή..

— Πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγωμεν· ἡ διαταγὴ ρητῶς λέγει: «ἄνευ θορύβου καὶ σκανδάλων». Φρόντισε οὐ τόσον νὰ μὴ τὴν ἀφήσῃς νὰ φωνάξῃ.

— Περὶ αὐτοῦ ἐγγυῶμαι.

— Ξεύρεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς πολλοὺς δισταγμούς· ἂν προβάλῃ τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν, κλεῖσέ της τὸ στόμα, δέσε την καὶ ἐν ἀνάγκῃ κτύπα!..

— Ἐνόησα· πηγαίνεις τώρα ἀμέσως;

— Ναί, εἶνε ὥρα· πρέπει νὰ μὴ χάσωμεν τὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Καὶ ὁ οὕτως ὁμιλῶν ἐπέστρεψε μέχρι τῆς θύρας τοῦ ἑστιατορίου, ὅπου συνήντησε δύο ἄτομα ἔχοντα ὄψιν ὄχι τόσον εὐχάριστον. Πρὸς τὸν ἕνα ἐξ αὐτῶν εἶπε :

— Ἔσὺ Γλα μαζί μου καὶ περίμενε κάτω εἰς τὴν κλίμακα· μόλις σὲ προσκαλέσω νὰ τρέξῃς..

Καὶ διέσχισε τὴν αὐλήν, ἥτις ἐμεσολάβει μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ οἰκήματος. Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχοντο, εἶδον διὰ μέσου τῆς ὑαλωτῆς θύρας καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς κρεμαμένης εἰς τὴν εἴσοδον λυχνίας παιδίον τι, ὅπερ ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του ἐφαίνετο ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ προπορευόμενος ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶνε ἡ κυρία Σαμουήλ;

— Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἀριστερά, εἶπε τὸ παιδίον μετὰ φωνῆς γλυκείας.

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἀνῆλθον, τὸ δὲ παιδίον διέσχισε τὴν αὐλὴν τρέχον. Ὅτε εὑρέθησαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἀφοῦ παρετήρησε καλῶς εἰς τὸν διάδρομον διὰ νὰ μὴ ἀπατηθῇ ἐπορεύθη καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ θύραν.

— Ποῖος εἶνε;

— Ἄνοιξε.

— Δὲν ἠμπορῶ ν' ἀνοίξω ἂν δὲν εἰξεύρω ποῖος εἶσαι.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου ἄνοιξε!..

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς Ἐλίζας μόλις ἐνδεδυμένη μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ μὲ τὸ ἦθος ἔντρομον ἤνοιξε τὴν θύραν.

Οἱ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον ἀμέσως ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ ἔκλεισαν τὴν θύραν ὄπισθέν των.

— Ὦ, Θεέ μου!.. κύριοι!.. τί θέλετε λειπόν; ἠρώτησεν ἡ θαλαμηπόλος.

Ὁ εἷς ἐκ τῶν εἰσελθόντων τὴν παρετήρει προσεκτικῶς προσπαθῶν νὰ ἐννοήσῃ ἂν αὐτὴ ἦτο τῷ ὄντι ἡ γυνὴ ἣν ἐζήτει, διότι ἡ νυκτικὴ ἐνδυμασία ἣν ἔφερε δὲν τῷ ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ ποία ἦτο περίπου ἡ κοινωνική της θέσις. Ἄλλως τε καὶ ἡ δεσποινὶς Μαργὼ ἦτο τὴν μορφὴν εὐειδὴς καὶ χαριεστάτη.

Ἀφοῦ τὴν παρετήρησεν ἐπί τινας στιγμὰς ἀκόμη ἀστυνομικὸς κλητὴρ τῇ εἶπε:

— Σεῖς εἶσθε ἡ Ἐλίζα Βοατέλ, ἡ λεγομένη Λουΐζα Βόττ;

Ἡ Μαργὼ ἔφηκε μικρὰν κραυγὴν ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ κλητὴρ ἐξέλαβε τὴν κραυγὴν ταύτην ὡς ὁμολογίαν καὶ ἐπανέλαβε :

— Δεσποινίς, ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σᾶς συλλαμβάνω. Ἔχω ἔνταλμα ἐναντίον σας, δυνάμει τοῦ ὁποίου ὀφείλω νὰ σᾶς παραλάβω καὶ νὰ σᾶς συνοδεύσω μέχρι τῶν συνόρων, διότι ἡ προθεσμία τὴν ὁποίαν σᾶς ἐχορήγησαν παρῆλθε πρὸ εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεᾶνις ἤρχισε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ στενάζῃ.

— Ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου! ἔλεγε, πόσον εἴμεθα ἀτυχεῖς!

Ὀλίγας στιγμὰς πρότερον ἡ δεσποινὶς Μαργὼ ἡ ἀγχίνους θαλαμηπόλος τῆς Ἐλίζας ἐξερχομένη ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ ἐστιατορίου διὰ ν' ἀνέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἤκουσε τὸν πρῶτον τῶν κλητήρων ἐρωτῶντα τὸν ὑπηρέτην περὶ τοῦ μέρους ὅπου διέμεινεν ἡ καλουμένη κυρία Σαμουήλ. Ὁ ὑπηρέτης τῷ ὑπέδειξεν τὸ μέρος.

Ἀκολούθως εἶδε τὸν κλητῆρα μεταβαίνοντα εἰς τὴν θύραν καὶ συνομιλοῦντα μετά τινων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὸ ἐξωτερικὸν ἐμαρτύρει τὴν ἰδιότητα, κατόπιν δὲ τὸν ἤκουσε δίδοντα διαταγὰς καὶ ἐνόησε τὰ πάντα.

Ἀνῆλθε πάραυτα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας της καὶ τῇ εἶπε.

— Γρήγορα, γρήγορα, κυρία! πρέπει ν' ἀναχωρήσετε ἀνεκάλυψαν τὴν κατοικίαν μας!

— Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγω;

— Ὅπου θέλετε. Χρήματα ἔχετε· πηγαίνετε εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον ὅπου τύχῃ, ὅσον τὸ δυνατὸν μακρύτερον· εἰδοποιήσατέ με ποῦ θὰ ἔλθω νὰ σᾶς εὕρω αὔριον. Φύγετε γρήγορα!

Ἡ Ἐλίζα ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ, ὅτε ἡ θαλαμηπόλος τὴν ἐκράτησε λέγουσα:

— Δὲν σκέπτεσθε ὅμως, κυρία, ὅτι, ἂν ἰδοῦν σιανδήποτε γυναῖκα ἐξερχομένην ἀπ' ἐδῶ, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι φυλάττουν ἔξω θὰ τὴν ἐξετάσουν μετὰ προσοχῆς;

— Τί νὰ κάμω τότε;

Ἡ θαλαμηπόλος ἤνοιξε τὸ κιβώτιον τῆς κυρίας της, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐσθήτων εὑρίσκοντο καί τινες θεατρικαὶ ἐνδυμασίαι καὶ ἐξήγαγε ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, τὴν ὁποίαν ἐφόρει ἡ Ἐλίζα εἴς τινα κωμῳδίαν, ἐν ᾗ ὁ μετεμφιεσμὸς ἦτο ἀναγκαῖος.

— Νά, κυρία, φορέσατε γρήγορα αὐτό, εἶπεν ἡ νεᾶνις.

— Καλὰ λέγεις, ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα.

Ἐντός τινων στιγμῶν ἐνεδύθη. Ἡ θαλαμηπόλος τὴν περιέζωσε τότε μὲ λευκὴν ποδιάν, τῇ ἔδωκε νὰ κρατῇ ὑπὸ μάλας λευκὸν μάκτρον καὶ τῇ εἶπε:

— Γρήγορα φύγετε· ὅταν ἔλθουν αὐτοὶ ἐδῶ, ἀναδέχομαι νὰ τοὺς κρατήσω ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν ὥραν διὰ νὰ λάβητε καιρὸν ν' ἀπομακρυνθῆτε.

— Αὔριον, καὶ ἂν ἠμπορίσῃς ἀπόψε μάλιστα, μὴ ξεχάσῃς νὰ περάσῃς ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Μαῦρ ἀν καὶ νὰ τῷ διηγηθῇς τὰ διατρέξαντα. Αὔριον θὰ σοῦ γράψω, ὡς μοὶ εἶπες, καὶ θὰ σὲ εἰδοποιήσω.

— Φύγετε, φύγετε γρήγορα· νομίζω ὅτι ἀκούω βήματα εἰς τὴν αὐλήν . . . Μὰ μὴ τρέμετε ἔτσι! . .

Καὶ ἡ Ἐλίζα ἀνοίξασα ἠρέμα τὴν θύραν ἐξῆλθεν, ἐνῷ ἡ θαλαμηπόλος ἔτεινε τὸ οὖς καὶ ἠκροᾶτο.

Εἴπομεν πῶς ἡ Ἐλίζα ἐξελήφθη παρὰ τῶν κλητήρων ὡς ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου, πῶς ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ διαδρόμου καὶ τοῖς ἔδειξεν ἡ ἰδία τὴν διεύθυνσιν ἣν ἐζήτουν.

Ἀκούσασα αὐτὰ ἡ Μαργὼ μόλις ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα· ἐκράτησε διὰ τῆς χειρὸς κεκλεισμένον τὸ στόμα, ὅπως τὸν καταπνίξῃ καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἠρέμα· εἶδομεν ὁπωίαν σκηνὴν ὑπεκρίθη διὰ νὰ κερδήσῃ καιρὸν περισσότερον. Ἐνεδύθη τὴν ἐσθῆτα ἣν ἐξέβαλεν ἡ κυρία της διὰ νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐρχομένους καὶ ἐξαπατήσῃ αὐτοὺς ἐπί τινα ὥραν.

— Δεσποινὶς δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν· πρέπει νὰ ἐπιβιβασθῶμεν εἰς τὴν πρώτην διερχομένην ἀπ' ἐδῶ ἁμαξοστοιχίαν. Ἔχω καθῆκον νὰ σᾶς βιάσω ν' ἀναχωρήσητε ἀμέσως.

— Ν' ἀναχωρήσω; . . ἀλλ' ἐγὼ δὲν συμπεριλαμβάνομαι εἰς τὴν διαταγήν.

Ὁ κλητὴρ παρετήρησε τὸν σύντροφόν του καὶ εἶπε συνοφρυούμε-

μενος: Μὲ ἠκούσατε καὶ μὲ ἠκούσατε πολὺ καλά, δεσποινίς. Ἡ διαταγὴ ἐρρῆ σας καὶ μόνην τὴν Ἐλίζαν Βοατέλ, ἄλλως λεγομένην Λουίζαν Βόττ.

— Μάλιστα, κύριε, αὐτὸ τὸ ἐνόησα· πρόκειται περὶ τῆς κυρίας μου.

— Πῶς; περὶ τῆς κυρίας σου! ἀνέκραξεν ὁ κλητήρ· εἶσαι λοιπὸν ἡ θαλαμηπόλος της;

— Ναί.

— Ἔ!.. νὰ πάρῃ ὁ διάβολος!.. τότε διατὶ δὲν μᾶς τὸ ἔλεγες ἀμέσως;.. Ποῦ εἶνε ἡ κυρία σου;.. ποῦ εἶνε;

— Ἀνεχώρησε, κύριε.

— Πῶς;.. ἀνεχώρησεν;

Ὁ πρῶτος τότε τῶν δύο κλητήρων ἐμμανὴς ἐπανῆλθε πρὸ τῆς νεάνιδος καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Πότε ἀνεχώρησεν;

— Ἀπόψε.

— Δὲν ἐδείπνησε κάτω εἰς τὸ ἑστιατόριον;

— Μάλιστα καὶ κατόπιν ἐξῆλθε καὶ ἔρυγε μὲ τὸν σιδηρόδρομον.

— Δὲν ἀνέβη πάλιν ἐδῶ;

— Ὄχι· κύριε· ἐγὼ μόνη ἀνέβην.

— Ποῦ ἐπῆγε; πρόσεξε, κόρη μου, νὰ μὴ εἰπῇς ψεύματα, νὰ μὴ μᾶς ἀπατήσῃς, διότι αὐτὸ μπορεῖ νὰ σοῦ στοιχίσῃ ἀκριβά.

— Εἰς Παρισίους, κύριε.

— Τότε διατί σὲ ἄφησε ἐδῶ μόνην;

Ἡ κυρία μου ἴσως δὲν ἠδύνατο νὰ μὲ παραλάβῃ μαζί της ἐκεῖ, ὅπου ἐσκόπευε νὰ περάσῃ τὴν τελευταίαν νύκτα διότι σκοπεύει ν' ἀναχωρήσῃ αὔριον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Καὶ διατί μένεις ἐσὺ ἐδῶ, ἀφοῦ ἡ κυρία σου ἀναχωρεῖ αὔριον; Ἀφίνεις τὴν ὑπηρεσίαν της;

— Ὦ, ὄχι κύριε. Πρέπει αὔριον τὸ πρωὶ νὰ προετοιμάσω τὰ πράγματά μας· βλέπετε εἶχ' ἀρχίσει ἀπ' ἀπόψε.

Καὶ ἐδείκνυεν ἀνοικτὸν τὸ κιβώτιον τῆς ἀποσκευῆς, δικαιολογοῦσα τὴν ἀταξίαν τῶν ἐν αὐτῷ ἱματίων.

— Λοιπὸν τότε γνωρίζεις ποῦ θὰ συναντήσῃς τὴν κυρίαν σου;

— Ὄχι κύριε. Ἡ κυρία μου ὑπῆγεν εἰς Παρισίους, ὅπου κάποιους, μοῦ φαίνεται, θέλει νὰ ἰδῇ. Θὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ αὔριον πρὸ μεσημβρίας καὶ ἐκεῖθεν θὰ μοῦ τηλεγραφήσῃ διὰ νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ποῦ θὰ ὑπάγω νὰ τὴν εὕρω.

— Π ὅτεξε ὅμως, διότι ἂν μᾶς ἀπατᾷς, θὰ μετανοήσῃς. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ ἐπιτηρῶ ὅλα σου τὰ κινήματα.

— Κύριε, δὲν σᾶς ἀπατῶ ἐγώ, ἄλλως τε καὶ δὲν ἔχω λόγους νὰ σᾶς ἀπατῶ.

— Χαίρετε λοιπόν, δεσποινίς.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριοι.

Καὶ συνώδευτε τοὺς κλητῆρας μέχρι τῆς κλίμακος φωτίζουσα εὐσεβάστως τὸν δρόμον των, μεταβληθεῖσα ἐντὸς ὀλίγου πάλιν εἰς τὴν δεσποινίδα Μαργὼ τὴν θαλαμηπόλον.

— Ἄ! καιρὸς ἦτο! εἶπεν ἀφοῦ ἀνεχώρησαν. Μόνον νὰ συγκατοικῇ κανεὶς μὲ μίαν ἠθοποιὸν μανθάνει ἐκ ὑποκρίνεται! Καλὰ ἔκαμα τὸ μέρος μου!

Καὶ ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

Ἡ Ἐλίζα διερχομένη τὴν αὐλήν, τὴν χωρίζουσαν τὸ ξενοδοχεῖον ἀπὸ τοῦ ἑστιατορίου, καὶ περιπατοῦσα πλησίον τοῦ τοίχου, εἶδε τοὺς ταραγμένους καὶ φουρφοῦντας κλητῆρας, καὶ ἐρρόφθη. Ἄνευ τῆς ἐπινοίας τῆς πιστῆς της θαλαμηπόλου θὰ συνελαμβάνετο.

Ἤρχισε νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ διηυθύνετο νομίζουσα ὅτι ἤκουεν ὄπισθεν αὐτῆς τρέχοντας ἐπίσης τοὺς καταδιώκοντας αὐτήν. Ἐσκέπτετο ὅτι οἱ κλητῆρες ἀνελθόντες εἰς τὴν κατοικίαν της καὶ βεβαιωθέντες περὶ τῆς κατεσπευσμένης φυγῆς της θὰ ἐτράπησαν βεβαίως εἰς καταδίωξίν της καὶ δὲν ἤθελε νὰ συλληφθῇ.

Ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ, καὶ μετὰ μίαν ὥραν τοιούτου φρικτοῦ

δρόμου, ἐσταμάτησε μὲ τὸ μέτωπον κάθυγρον ἐκ τοῦ ἱδρῶτος καὶ ἀσθμαίνουσα. Παρετήρησε περὶ αὐτὴν καὶ δὲν εἶδε τίποτε ἤτο μό-νη κατάμονος!

Μετά τινας στιγμὰς ἀναπαύσεως, προσεπάθησε νὰ μαντεύσῃ ποῦ εὑρίσκετο καὶ τοῦτο ἦτο ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ.

Παρετήρησε τὴν κατάστασίν της καὶ μετενόησε διότι μετὰ τό-σης σπουδῆς ἐδραπέτευσε. Δὲν εἶχε κομμωθῇ, διότι ἡ Μαργὼ τῇ εἶχε φορέσει ἐν σπουδῇ εἰς τὴν κεφαλὴν φενάκην ἀνδρικήν.

Τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα τὴν ἐστενοχώρει πολύ· ἤνοιξε λοιπὸν τὸν πνιγηρὸν ὑπενδύτην, ἀπαλλάττουσα ἐκ τῆς θλίψεως αὐτοῦ τὸν λαιμόν της καὶ ἀνέπνευσε κατὰ κόρον τὸν εὐώδη τῆς ἐξοχῆς ἀέρα. Ἡ λεπτὴ δροσερότης της ἠσθάνθη δροσερότητά τινα ὕδατος, ὁσμὴν καλαμῶνος καὶ εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Πρέπει νὰ εὑρίσκωμαι πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

Καὶ κατῆλθε βαδίζουσα παρὰ τὸ πλησίον κείμενον χωρίον, ἀνα-πνέουσα τὴν ὁσμὴν τοῦ νεοθερίστου χόρτου, φρικιῶσα ἔνεκα τοῦ λεπτοῦ ῥίγους τῆς αὔρας καὶ φοῦ διῆλθεν ἀγροὺς καὶ ὑπερέβη χάνδακας ἔρθασε πλησίον τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ἔστη σκεπτομένη περὶ τοῦ πρακτέου, ἀλλ' ἡ θέα τοῦ ὕδατος καὶ τῶν ἀκατίων ἐνέπνευσεν αὐτῇ ἰδέαν τινά. Ὑπάρχουσι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα πολλὰ ἐστιατόρια καὶ ξενοδοχεῖα ἐν-ταυτῷ, εἰς ἃ καταφεύγουσιν οἱ ἐκ διασκεδάσεως ἐκτελοῦντες τὴν τοιαύτην ἄσκησιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ταχέως λοιπὸν ἐπενόησε τὸν μῦθον ὅστις τῇ ἐχρειάζετο.

Ἀποφασίσασα τοῦτο ἡ Ἐλίζα, ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἀναζητοῦσα ξενοδοχεῖον. Τέλος εἶδεν ἔμπροσθέν της ἐν τοιοῦτο, κάπως εὐπρεπὲς ἐκ τοῦ ἐξωτερι-κοῦ καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν του. Μία παιδίσκη ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἡ Ἐλίζα ἐζήτησεν ἐν δωμάτιον διατανομένη, ὅτι ἦτο δῆθεν ἡ [illegible] ἐρχομένη ἐν [illegible] κατὰ Κυριακήν.

Εἰσῆλθε δεκτὴ γενομένη, διηγήθη τὴν ἐπινοηθεῖσαν ἱστορίαν καὶ τὸ πρᾶγμα ἔλαβε κατ' εὐχήν, μετὰ ὀλίγον δὲ ὥραν ἀνεπαύετο ἡσύχως ἐντὸς τοῦ καλλιτέρου δωματίου τοῦ ἐστιατορίου τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς.

Τὴν πρωΐαν ὅτε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου διήρχοντο μέσον τῶν παραπετασμάτων, ἡ κλίνη της παρίστα εἰκόνα χαριεστάτην. Τὸ σῶμά της ἐκεῖ εὐγενὲς κατὰ τὰς γραμμάς, κατὰ τὴν ἔκφρασιν, κατὰ τὴν στάσιν.

Πόσον ὡραία ἦτο ἡ Ἐλίζα μειδιῶσα καθ' ὕπνον, μὲ τὸν στρογ-γύλον της βραχίονα βυθισμένον ἐντὸς τῆς πλουσίας κόμης της, μὲ τὴν κεφαλήν της ὀλίγον μετέωρον, μὲ τὸ στόμα ἐκεῖνο τὸ πορφυ-ροῦν, ὅπερ ἐξέφερεν ἀναπνοὴν παιδίου διερχομένην μέσον τῆς διπλῆς σειρᾶς τῶν μαργαριτωδῶν ὀδόντων της. Ἦτο θελκτικωτάτη ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ ἡ Εὐλογιοκομμένη.

Ἐνῷ ἡ Ἐλίζα ἐκοιμᾶτο, ἡ κλεὶς περιεστράφη ἐντὸς τοῦ κύκλου καὶ ἡ θύρα ἠνοίχθη ἠρέμα. Ἡ λεπτὴ ἀκοὴ τῆς κοιμωμένης ἀντε-λήφθη τούτου εὐθύς, καὶ ἡ Ἐλίζα ἐξυπνήσασα διὰ μιᾶς ἔκπληκτος, περιφοβισμένη ἐχώθη ὑπὸ τὰ σκεπάσματα ἐν τάχει σύρασα αὐτὰ μέχρι τοῦ λαιμοῦ καὶ ἀνέκραξε:

— Ποιος εἶνε;.. πῶς ἐμβαίνεις ἔτσι;

Ἡσύχασεν ὅμως βλέπουσα τὴν θεραπαινίδα, ἥτις ἀπεσύρετο ἐπίσης τεθορυβημένη καὶ λέγουσα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία· ἦτον ἀργά, καὶ ἀνησυχοῦμεν διότι δὲν ἐξυπνήσατε...

— Διατὶ ἀνησυχήσατε; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα, καθησυχάσασα, διότι ἐνόμισε κατ' ἀρχάς, ὅτι εἰσώρμων εἰς τὸ δωμάτιον οἱ καταδιώκον-τες αὐτὴν κλητῆρες.

— Ἐκτὸς τούτου, κυρία, μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον εἶνε τὸ ντουλάπι μὲ τὰ ροῦχα. Ἐχριαζόμεθα πετσέταις καὶ ἠθέλησα νὰ ἔμβω χωρὶς νὰ σᾶς ἐξυπνήσω. Μὲ συγχωρεῖτε.

— Ἀλλὰ πῶς ἐμβῆκες, ἐνῷ εἶχα κλεισμένας;

— Ὦ! .. ἔχομεν διπλᾶ κλειδιὰ διὰ κάθε δωμάτιον.

— Ἐξαίρετα· τότε ὅποιος κατοικεῖ ἐδῶ δὲν μένει εἰς τὴν καμαρίαν του, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικήν σας. Ἐν τούτοις σᾶς παρακαλῶ τί ὥρα εἶνε;

— Δέκα ὥρας.

— Δέκα! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίζα πηδῶσα ἐκ τῆς κλίνης, βοήθησέ με νὰ ἐνδυθῶ.

Ἀλλ' εὐθὺς ρίψασα τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ἤρχισε νὰ γελᾷ·

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου· πρόσθηκε δὸς μου μόνον ὀλίγον χαρτί νὰ γράψω.

Ἡ θεραπαινὶς ἐκθαμβος ὑπήκουσε, ἐνῷ ἡ Ἐλίζα ἐνεδύετο τὴν ἀνδρικὴν αὐτῆς ἐνδυμασίαν.

Ἀφοῦ ἡ Ἐλίζα μὲ τοὺς βραχίονας γυμνοὺς ἔγραψεν ἐπὶ φύλλου χάρτου, ἔκλεισεν αὐτὸ ἐντὸς φακέλλου καὶ ἠρώτησε τὴν θεραπαινίδα ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ κανεὶς ἀναδεχόμενος νὰ φέρῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην εἰς Παρισίους. Ἡ Ἐλίζα ἐσκέπτετο ὀρθῶς, ὅτι τοιουτοτρόπως ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ταχύτερον ἡ ἐπιστολή της, διότι ἦν ὅπως εἶχε συμφωνήσει μετὰ τῆς Μαργῶς, ἔρριπτε τὴν ἐπιστολήν της εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀδύνατον ἦτο νὰ λάβῃ αὐτὴν ἡ θαλαμηπόλος της πρὸ τῆς ἑσπέρας.

Ἡ θεραπαινὶς ὑπακούσασα μετέβη νὰ προσκαλέσῃ ἕνα τῶν ὑπηρετῶν, ὅστις ἀνεχώρησε μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ἡ Ἐλίζα τῷ ἔδωκε λεπτομερεῖς ὁδηγίας.

Ἔτι πλέον ἡσυχάσασα ἀφοῦ ἔπεμψε τὴν ἐπιστολὴν ἡ Ἐλίζα, διέταξε νὰ τῇ φέρωσι τὸ πρόγευμα ἐντὸς τοῦ δωματίου της· τότε δὲ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἀνῆλθεν ὅπως κάμῃ γνωριμίαν μὲ τὴν νέαν της πελάτιδα. Ἡ κ[illegible]α ἀκούσασα τὴν θύραν κρουομένην ἀνέκραξεν:

— Ἔμπρός.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ μειδιῶσα φυσιογνωμία τῆς ξενοδόχου ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς, εἶπεν· εἶπετέ ὅτι θέλετε νὰ προγευματίσητε ἐδῶ, καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω τί ἐπιθυμεῖτε νὰ προγευματίσητε.

— Ὦ! ὅ,τι θέλετε.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἔφερε βιβλίον τι ὑπὸ μάλης. Εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀπέθηκε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐφαίνετο κατεχομένη ἐκ τῆς ὀρέξεως τοῦ νὰ συνάψῃ συνομιλίαν μετὰ τῆς νεαρᾶς γυναικός.

— Λοιπὸν ἠρώτησεν, ἀρίνετε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ ἐκλέξω τὸ πρόγευμά σας;

— Αὐτὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ.

— Τώρα θὰ καταβῶ διὰ νὰ προετοιμάσω τὸ πρόγευμά σας...

Ἄ! τὸ ἐξεχνοῦσα! αὐτὸ εἶναι τὸ βιβλίον τῶν ταξειδιωτῶν. Εἴμεθα καθὼς ξεύρετε ἠναγκασμένοι νὰ γράφωμεν τὰ ὀνόματα ἐκείνων ὁποῦ ἔρχονται νὰ καταλύσουν ἐδῶ. Λάβετε τὸν κόπον, δεσποινίς, νὰ γράψετε κ' ἐσεῖς τὸ ἰδικόν σας ὄνομα.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα.

Καὶ ἀνοίξασα τὸ βιβλίον ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ μὲ βραχεῖαν σκέψιν ἐσημείωσεν: Ἐλίζα Βοατέλ, ἰδιοκτῆτις, κατοικοῦσα εἰς Παρισίους.

— Ἰδού, εἶπεν.

Ἡ γραῖα ἔκλεισε τὸ βιβλίον καὶ κατῆλθεν. Μόλις ἔφθασε εἰς τὸ ἰσόγειον, ἐπορεύθη πλησίον τῆς θύρας διὰ νὰ βλέπῃ κάλλιον καὶ ἤνοιξε τὸ βιβλίον διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ὄνομα τῆς ξένης. Ἀκριβῶς καὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐσήκωσε ὁ ἀνεψιός της, πρὸς ὃν εἶπε καμμύουσα τὸν ὀφθαλμὸν καὶ μειδιῶσα πονηρῶς:

— Ἔχομεν ἐπάνω μίαν νοικάρισα πολὺ εὐμορφη, Αἰμιλιέ μου. Λέγει πῶς εἶναι ἰδιοκτῆτις, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς καταλαβαίνω ποία εἶναι τὰ κεφάλαιά της!...

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ γραῖα ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς ὀνομάζεται.

Καὶ ἀνεζήτει τὰ ὀμματοϋάλιά της

— Δός μου τὸ βιβλίον ἐμέ, θεία μου, εἶπεν ὁ Αἰμίλιος Ὠδλέ. Μόλις δὲ ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἀνέκραξε :

— Βοατέλ ! Βοατέλ ! αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε !..,

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἥτις ἐκαθάριζε τὰ δίοπτρά της, ἀκούσασα τὴν παράδοξον ἀναφώνησιν τοῦ Ὠδλὲ, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠρώτησε :

— Αἴ ;... τί σοῦ ἦλθε τώρα ;... Τὴν γνωρίζεις ;

— Πῶς, θεία μου ; δὲν ἐνθυμεῖσαι αὐτὸ τὸ ὄνομα ;

— Ἐγώ ;... καθόλου Τὴν εἶδες ἐσὺ ἐδῶ ἄλλοτε ; ἐγὼ δὲν τὴν ἀνεγνώρισα.

— Μὰ δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅσα σοῦ διηγήθην χθὲς τὴν ἑσπέραν ;

— Διὰ τὴν ὑπόθεσίν σου;

— Ναί· ἡ γυνὴ ἐκείνη . . .

— Ἡ κυρία δὲ Μαρβύ;

— Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἐκαλεῖτο Αὐρηλία Βοατέλ.

— Τί μοῦ λέγεις ; εἶπεν ἡ γραῖα ἔκπληκτος· αὐτὴ ὅμως δὲν ἐκαλεῖτο Ἐλίζα.

Ὁ Ὠδλὲ ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως τὸ ἐπὶ τοῦ βιβλίου γραφὲν ὄνομα εἶτα ἠρώτησε :

— Αὐτὴ ἔγραψε τὸ ὄνομά της ;

— Αὐτή.

— Παράδοξον ὅμως εἶνε νὰ ἀέρῃ τὸ ἴδιον ὄνομα. Τέλος πάντων θὰ ἰδωμεν· Θὰ κατεβῇ ἐδῶ !

— Ὄχι, θὰ προγευματίσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της. Καὶ μὲ τὰς φλυαρίας σου ὡστόσον μὲ ἔκαμες ν' ἀργήσω, ἐνῷ αὐτὴ περιμένει ...

Ὁ Αἰμίλιος Ὠδλὲ δυσαρεστηθεὶς μετέβη καὶ ἐτοποθέτησε τὸ βιβλίον εἰς τὴν θέσιν του, ἐνῷ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ μὲ τὰς χειρίδας

ἀνασηκωμένας ἔρριπτε τὸ βούτυρον ἐντὸς τῶν χυτρῶν, καὶ ἐνῷ αὐτὸ ἐκόχλαζεν εἶπε πρὸς τὸν ἀνεψιόν της :

— Προγευματίζεις μαζί μου σήμερον ;

— Εὐχαριστῶ, θεία μου, δὲν πεινῶ.

Ἡ θεραπαινὶς ἐν τῷ μεταξὺ κατῆλθε καὶ ἐψιθύρισε κάτι εἰς τὸ οὖς τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς, ἥτις ἀπήντησε ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.

— Βεβαιότατα... Πάρε ἕνα ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου καὶ δότετο εἰς αὐτήν... Εἰπέ της ὅτι ὅλην τὴν ἑσπερίδα θὰ εἴμεθα μόνοι καὶ νὰ εἶναι ἥσυχη.

Ἡ θεραπαινὶς ὑπήκουσεν, ἐνῷ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἀποτεινομένη πρὸς τὸν ἀνεψιόν της ἐπανέλαβε.

Ἡ ἐπιθυμία σου θὰ γείνῃ... Ἡ νέα ἐκείνη στενοχωρεῖται ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἔστειλε νὰ μ' ἐρωτήσῃ ἂν θέλω νὰ προγευματίσωμεν μαζί. Ἡ εὐκαιρία εἶνε καλή· θέλεις νὰ προγευματίσῃ μαζί μας.

— Ναί, ναί, θεία μου.

— Α", τώρα πεινᾷς, αἴ ;...

Ὁ Ὠδλὲ δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἦτο εἰς ἄκρον εὐχαριστημένος.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἡ τράπεζα ἦτο ἑστρωμένη καὶ τὸ πρόγευμα ἕτοιμον. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ηὐχαριστεῖτο εἰς ἄκρον νὰ προγευματίσῃ ὁμοῦ μετὰ τῆς νέας αὐτῆς πελάτιδος. Εἶχε διατάξει νὰ στρωθῇ ἡ τράπεζα μετ' ἐπιμελείας καὶ ἡ θέα αὐτῆς τῇ προξένει πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Ἀνῆλθεν ἡ ἰδία εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐλίζας.

— Δεσποινὶς, εἶπεν ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, τὸ πρόγευμα εἶναι ἕτοιμον καὶ ἦλθα νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ καταβῆτε. Εἴμεθα ὁλομόναχοι, μόνος ὁ ἀνεψιός μου κ' ἐγώ. Τὴν καθημερινὴν δυστυχῶς δὲν εἶναι φόβος νὰ ἔλθουν ξένοι νὰ μᾶς παράξουν.

— Ἔρχομαι ἀμέσως, κυρία.

Καὶ ἀμφότεραι κατῆλθον. Βλέπων αὐτὴν ἐμφανιζομένην ὁ Αἰμίλιος ἀνεσκίρτησε. Τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως· ἐπί τινας στιγμὰς καὶ ἐψιθύρησεν ἀπογοητευόμενος.

— Δὲν εἶναι αὐτή! ... ἀλλὰ εἶναι περίεργον!

Ἡ Ἐλίζα ἐκάθησε παρὰ τὴν τράπεζαν. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τῇ ὑπέδειξε τὴν πιανικὴν θέσιν, εἰς τὸ μέσον, ὥστε καθήσασα εὑρίθη ἀντικρυ τοῦ ἀνεψιοῦ της.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐκάθησεν ἀδιάφορος μὴ ἐνδιαφερομένη περὶ τῶν καθημένων πλησίον της, διότι τὸ πνεῦμά της ἐβασανίζετο διαρκῶς ὑπὸ τῶν κατεχουσῶν αὐτὸ σκέψεων.

Ὁ Ὠδλὲ προσεπαθεῖτο, ὅτι ἔτρωγεν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του διαρκῶς ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς ὡραίας Εὐλογιοκομμένης, ἕως ὅτου αὕτη ἀνύψου αἴφνης τὸ βλέμμα, καὶ τότε ὁ νέος τεθορυβημένος κατεβίβαζε τὸ ἰδικόν του.

Ἡ Ἐλίζα ἐνόμιζεν ὅτε παρακαθημένη εἰς τὴν τράπεζαν τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων καὶ ἁπλοϊκῶν ἀνθρώπων θὰ συμμετεῖχε τῆς φαιδρότητός των, ἀπεναντίας δὲ ἡ παρουσία τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς καὶ τὸ ἐπίμονον αὐτοῦ βλέμμα τὴν ἐστενοχώρει.

— Νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε, καὶ μὲ συγχωρεῖτε διὰ τὴν ἐρώτησιν τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς κάμω, ἀλλὰ ἡ ἐπιμονή μὲ τὴν ὁποίαν μὲ κυττάζετε μὲ κάμνει νὰ ὑποθέσω ὅτι ἴσως μὲ γνωρίζετε! ...

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ λέγετε... Ἠδυνάμην νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι σᾶς κυττάζω τόσον πολὺ διότι σᾶς θαυμάζω, καὶ θὰ ἔλεγον τὴν ἀλήθειαν, διότι εἶσθε πολὺ ὡραία... Ἀνευρίσκω ὅμως εἰς τὴν μορφήν σας, κυρία, τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς μιᾶς γυναικὸς τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα πάρα πολύ...

— Ἄ, πολὺ καλά! εἶπε μειδιῶσα ἡ Ἐλίζα.

— Ἐκείνη ὅμως ἦτο ξανθή, ἐνῷ σεῖς εἶσθε μελαγχροινή ἐκείνη εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ σεῖς ἔχετε μαύρους ἔχετε ὅμως τὴν ἰδίαν ἔκφρασιν, τὸν αὐτὸν ἦχον τῆς φωνῆς. Ἐκτὸς τούτου ἐγὼ τακτοποιῶ τὰ βιβλία τῆς θείας μου· εἶδα τὸ ὄνομά σας γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον καὶ ἐξεπλάγην διότι ἦτο τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον τὸ ὁποῖον ἔφερεν ἡ γυνὴ ἣν ἐγνώριζα.

Ἡ Ἐλίζα παρετήρησε τὴν φορὰν ταύτην μετὰ προσοχῆς τὸν νέον. Ἤκουε πρότερον ἀδιάφορως, χωρὶς νὰ ἀποδιδῇ σοβαρότητα· Μόλις ὅμως ἤκουσε τὰς τελευταίας του λέξεις μετεβλήθη, καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ βλέπουσα ἀτενῶς τὸν νέον ἠρώτησεν.

— Ἐγνωρίσατε καμμίαν ἄλλην γυναῖκα φέρουσαν τὸ ὄνομά μου;

— Ναί, κυρία, ἀπήντησε ὁ Ὠδλὲ εὐθαρσῶς· καὶ μειδιῶν ἐλαλεῖτο ὅπως καὶ σεῖς ἐνότῳ ἦτο ἄγαμος.

— Ἀνεγνώσατε τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ταξειδιωτῶν;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπήντησεν ἐρυθριῶν καὶ ψελλίζων ὁ Ὠδλέ.

— Ἐκείνη ὅμως τὴν ὁποίαν ἐγνωρίσατε, εἶχε τὸ αὐτὸ ἐπώνυμον, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸ αὐτὸ κύριον ὄνομα!...

— Ὄχι, κυρία,

Καὶ μετά τινα προσπάθειαν ὁ Αἰμίλιος ἐπανέλαβεν.

— Θὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς... σᾶς ἐστενοχώρησεν ἡ ἐπιμονή των βλεμμάτων μου, ἀλλὰ συγχωρήσατέ με· εὕρισκον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, ἂν καὶ δὲν ὁμοιάζουν μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκείνης, τὸ αὐτὸ βλέμμα τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν καὶ ὑπέθεσα μήπως εἶσθε συγγενεῖς ...

— Εἰπετέ μοι τὸ ὄνομά της, εἶπε ξηρῶς ἡ Ἐλίζα.

— Αὐρηλία Βυατέλ, σήμερον δὲ καλεῖται κυρία Τενὰρ δὲ Μαρβύ-

— Καὶ ἔχετε σχέσιν μὲ αὐτὴν; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ἡ Ἐλίζα.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἀκούσασα τὰς τελευταίας λέξεις τῆς συνδιαλέξεως εἶπε.

— Πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἀνεψιόν μου· εἶνε ὁ κύριος Αἰμίλιος Ὠδλέ.

— Σεῖς εἶσθε ὁ Αἰμίλιος Ὠδλέ! ... ἀνέκραξεν ἡ Ἐλίζα.

Καὶ ἐγερθεῖσα παρετήρει αὐτὸν μετὰ προσοχῆς φαιδρυμένη λίαν ἔκπληκτος διότι τὸν συνήντα.

Ὁ Ὠδλὲ ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἀπήντησε.

— Μὲ γνωρίζετε, κυρία; μὲ γνωρίζετε.

— Ἡ γυνή, περὶ τῆς ὁποίας ὁμιλεῖτε, ἡ Ἀὐρηλία εἶναι ἀδελφή μου, ἀπήντησε μετὰ περιφρονητικοῦ τρόπου

— Ὦ! τότε εἰζηγῶ τὴν ὁμοιότητα ... Κυρία, πρέπει νὰ ἴδω τὴν ἀδελφήν σας!

Ἡ Ἐλίζα τὸν προσέβλεψεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν καὶ τῷ εἶπε.

— Διατί;

— Διατί; ... διότι ὑπῆρξα θῦμά της καὶ θέλω νὰ ἐκδικηθῶ. Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἔμεινεν ἐκστατική, ὅτε ἤκουσε τὴν νεαρὰν γυναῖκα λέγουσα ἐπιτακτικῶς.

— Θέλετε νὰ ἐκδικηθῆτε, κύριε Ὠδλέ, καὶ ἔχετε δίκαιον... Γνωρίζω πάντα τὰ διατρέξαντα· ἤμην τότε μικρὰ καὶ ἡ ἀδελφή μου ἐξεμυστηρεύετο ὅσα συνέβαινον... Γνωρίζω τί ὑπέστητε, γνωρίζω τὰ πάντα σᾶς λέγω.

— Γνωρίζετε ποῖον ἄτιμον πρόσωπον μ' ἔκαμε νὰ ὑποκριθῶ καὶ πῶς κατεδικάσθην;

— Ναί, σᾶς λέγω· καὶ ἤκουστα τὸ ὄνομά σας, ἀφοῦ ὁμιλήσατε περὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ἔκπληξίς μου προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι δὲν σᾶς ἐνόμιζα ἀκόμη ἐλεύθερον.

— Πῶς! εἶπεν ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, μεταβάλλουσα ὕφος, ἐγνωρίζετε ὅλ' αὐτὰ κυρία καὶ ἤλθετε εἰς τὴν κατοικίαν μας;... ἐγνωρίζετε, ὅτι ἦτο ἡ ἀδελφή σας...

— Κυρία, εὑρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν σας φεύγουσα τὴν καταδίωξιν τῆς ἀδελφῆς μου. Ἦσαν ψεύδη ὅσα σᾶς εἶπε χθές. Καθὼς ὁ ἀνεψιός σας καὶ ἄλλοι πολλοὶ καὶ ἐγὼ ὡσαύτως ὑπῆρξα θῦμά της. Φεύγουσα, ζητοῦσα νὰ διαφύγω τὴν καταδίωξίν της ἦλθον ἐδῶ.

— Τί λέγετε;

— Τὴν ἀλήθειαν... Πρὸς ὑμᾶς, κύριε Αἰμίλιε Ὠδλέ, δύναμαι τὰ πάντα νὰ εἴπω. Ἀκούσατέ με...

Καὶ ἡ Ἐλίζα διηγήθη πρὸς τὸν νέον καὶ τὴν κυρὰν Μαγδαληνὴν ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ βίου της, ἣν γινώσκομεν ὅτε δὲ ἐτελείωσεν τῷ εἶπε.

— Βλέπετε, κύριε Ὠδλέ, ὅτι δὲν ὑπῆρξατε σεῖς τὸ μόνον θῦμα· ἀφοῦ καὶ ἐγὼ ἀκόμη σήμερον ἀναγκάζομαι ν' ἀμύνωμαι κατ' αὐτῆς.

Ὁ Ὠδλὲ ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ τῇ εἶπε.

— Κυρία, ἐπιθυμεῖτε νὰ ἐκδικηθῆτε;

— Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπερασπίσω ἐμαυτήν.

— Ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ λάβω δικαιοσύνην· θέλετε νὰ μὲ βοηθήσητε;

— Μετὰ πάσης χαρᾶς· ἀλλὰ τίνι τρόπῳ, ἀφοῦ μόλις κατωρθωθῶ νὰ ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτόν μου;

— Ἐγὼ ἔχω ὅπλα.

— Πῶς;...

— Ἔχω τὰς ἐπιστολάς, ἃς ἀπηύθυνε πρὸς ἕνα κάποιον Ἀριστείδην Δεφάρζ.

— Τὰς ἐπιστολάς!... τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Ἀριστείδου!... σεῖς τὰς ἔχετε;

Ὁ Αἰμίλιος Ὠδλὲ προσέβλεψε τὴν Ἐλίζαν μετ' ἐκπλήξεως καὶ ἠρώτησε.

— Γνωρίζετε τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν τῶν ἐπιστολῶν;

— Πρὸ παντὸς ἄλλου εἰπετέ μοι πῶς τὰς ἀπεκτήσατε.

Ὁ Ὠδλὲ δὲν ἐτόλμα ν' ἀπαντήσῃ καὶ μάλιστα ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς θείας του.

Καὶ ὅπως ἀποφύγῃ ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Ἐλίζας, ἠγέρθη λέγων.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ χορηγήσητε ὀλίγων στιγμῶν προθεσμίαν. Θὰ σᾶς δώσω ἐντὸς ὀλίγου τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τῶν λόγων μου καὶ θὰ κρίνετε σεῖς ἡ ἰδία περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν ἐπιστολῶν.

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν.

— Αἱ ἐπιστολαί!... αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι!... Ὢ! ἂν ἦτο ἀληθές, ἐγὼ τότε θὰ τὴν ἐκράτουν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἐγὼ θὰ τὴν ἐπιῴκουν!... Ἀλλ' εἶμαι παράφρων!.. εἶνε ἀδύνατον!..

— Διὰ ποίας ἐπιστολὰς ὁμιλεῖτε; ἠρώτησεν ἡ κυρὰ Μαγδαληνή.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ τώρα.

Ἡ γραῖα ἐπέκεινεν· ἐνεθυμήθη τί τῇ εἶπεν ὁ Ἰούλιος ἀπερχόμενος ἐκ τοῦ ξενοδοχείου της καὶ ἀπειλῶν αὐτήν, καὶ ἐπανέλαβε:

— Ὁμιλεῖτε διὰ μερικὰς ἐπιστολὰς καὶ συνέβη νὰ χαθοῦν κἄτι ἐπιστολαὶ ἐδῶ μὲ πολὺ παράδοξον τρόπον.

— Ἐδῶ; . ἐπιστολαί; ἠρώτησε περιέργως ἡ Ἐλίζα.

— Ναί! Μὴ τύχῃ καὶ τὰς ἔπῃρεν ὁ Ὠβλέ;... Τώρα συλλογίζομαι, ὅτι πραγματικῶς πρὶν ἔλθῃ ὁ Ἰούλιος νὰ τὰς ζητήσῃ, ὁ Ὠβλὲ ἐκειμήθη εἰς τὸ δωμάτιόν του!

— Φιλτάτη κυρία, εἴδετε πόσον ἐγὼ ὑπῆρξα εἰλικρινὴς πρὸς σᾶς. Ἔπειτα ἀρ' ὅσα συνεβήσαν μεταξύ μας καὶ ἀρ' ὅσα ἠκούσαμεν, δείξατε καὶ σεῖς ἐμπιστοσύνην καὶ διηγήθητέ μου πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα

— Ποῖον πρᾶγμα;

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε διὰ τὰς ἐπιστολάς.

— Εὐχαρίστως σᾶς τὸ διηγοῦμαι πρὶν νὰ ἔλθῃ ὁ ἀνεψιός μου.

Καὶ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἤτις ἐζήτει ἀφορμὴν νὰ ὁμιλήσῃ, διηγήθη πῶς ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰούλιος ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἐπειδὴ ὤφειλε χρήματα, ἄρησεν ὡς παρακαταθήκην ἓν δέμα, τὸ ὁποῖον ἦλθε κατόπιν νὰ παραλάβῃ καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου διετείνετο ὅτι ἀφῃρέθησάν τινες ἐπιστολαί.

— Τί ἄνθρωπος ἦτο αὐτὸς ὁ Ἰούλιος;

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τὸν περιέγραψεν εὐχαρίστως, διηγήθη τὴν φαντασιώδη ἱστορίαν τοῦ πρώην ἐνοικιαστοῦ της. Διηγήθη τέλος

τί συνέβη τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐπανέλθῃ ἐφωδιασμένος μὲ ἀρκετὰ χρήματα, ὅτε ἐπλήρωσεν ὅλα του τὰ ὑφειλόμενα, ἔδειξε μίαν δέσμην ἐπιστολῶν καὶ εἶπε.

—Ἀπ' ἐδῶ μέσα θὰ βγάζω χρήματα ὅταν θὰ ἔχω ἀνάγκην.

—Τί εἶν' αὐτό; τὸν ἠρώτησε τότε ἡ ξενοδόχος· ἐπιστολαὶ εἶνε

— Ἐπιστολαί, ἀλλ' εἰς τὰ χέρια μου θὰ μεταβληθοῦν εἰς μεταχὰς τραπέζης.

Ἡ Ἐλίζα ἤκουεν εἰς ἄκρον ἀπορροῦσα καὶ συγκεκινημένη· ἠσθάνετο, ὅτι εὑρίσκετο ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς γενομένης ἐπὶ βλάβῃ της ὑπεξαιρέσεως, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλας πληροφορίας, ὅτε ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ ἐφάνη ὁ Ὠβλὲ ὅστις τῇ ἐνεχείρισε δέσμην ἐπιστολῶν ἣν ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ Ἐλίζα ἤνοιξε τὴν δέσμην μετὰ πυρετώδους συγκινήσεως καὶ ἀνέκραξε.

— Ναί, ναί! αὐταὶ εἶνε, αἱ ἐπιστολαί! ὦ, σᾶς ἱκετεύω εἰλικρινῶς εἰπετέ μου πῶς περιῆλθον εἰς χεῖράς σας.

— Δὲν ἠπατώμην λοιπόν, εἶνε ἀληθές; εἶνε γνήσιαι αἱ ἐπιστολαὶ αὗται; ἠρώτησεν ὁ Ὠβλέ.

— Ναί, ναί! εἶνε γνήσιαι. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐκλάπησαν ἐκ τῆς κατοικίας μου... Σᾶς παρακαλῶ, ἀπαντήσατε μου.

— Τώρα θὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, κυρία.

Ὁ Ὠβλὲ διηγήθη τότε ὅ,τι οἱ ἀναγνῶσται γινώσκουσιν ἤδη, τὸν τρόπον δηλαδὴ δι' οὗ περιῆλθον αἱ ἐπιστολαὶ εἰς χεῖρας του.

Ἡ δὲ Ἐλίζα παρεκάλεσεν ἐκ νέου νὰ τῇ περιγράψωσιν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ αὐτὸν τὸν καλούμενον Ἰούλιον, τὸν πρώην κάτοχον τῶν ἐπιστολῶν. Ματαίως ὅμως ἐσκέφθη καὶ προσεπάθησε ν' ἀναμνησθῇ τοιοῦτον ἄνθρωπον. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχεν ἀρκετὰ ὑποφέρει καὶ εὑρισκε παράδοξον λίαν τὴν σύμπτωσιν, ἥτις μετεβίβαζεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ πρώτου τυχόντος ἐπιστολὰς τόσης σπουδαιότητος.

Εἶτα ἐνθυμήθη τοὺς παραδόξους λόγους, οὓς εἶχε προφέρει ἄγνωστος λαλῶν περὶ τῶν ἐπιστολῶν πρὸς τὴν κυρὰν Μαγδαληνήν.

— Ἐπιστολαὶ εἶνε, ἀλλ' εἰς τὰ χέριά μου θὰ μεταβληθῶσιν εἰς μετοχὰς τραπέζης!

Βλέπουσα ὅτι ἦτο ματαιοπονία νὰ προσπαθῇ νὰ ἐνθυμηθῇ τι ἡ Ἐλίζα, ἀπεφάσισε νὰ διαφωτίσῃ κατόπιν τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σημεῖον καὶ ἐντοσούτῳ ἠσχολήθη περὶ τοῦ πρακτέου. Ἤθελε νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν καὶ νὰ ἐξασφαλισθῇ διὰ παντὸς ἀπὸ τῶν βασάνων καὶ τῶν καταδιώξεων, ἃς διενήργει ἡ ἀδελφή της. Ὁ Αἰμίλιος Ὠδλὲ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῇ, ἀλλ' εἰς τρόπον θορυβώδη ὥστις νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ ἀδίκως σπιλωθὲν παρελθόν του. Περὶ τοῦ γέροντος λοχαγοῦ, περὶ τοῦ συζύγου, ὃν τοιαύτη ἀποκάλυψις ἔμελλε νὰ κατασυντρίψῃ, δὲν ἐγέ ετο καθόλου λόγος. Ὁ εἷς τὸν περιερρόνει καὶ ὁ ἕτερος τὸν ἐμίσει. Ἡ ἰδέα ἥτις ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἔντιμον χαρακτῆρα τοῦ Ὠδλέ, ὅτι θὰ ἐπετίθετο αὐτὸς ἀνὴρ κατὰ μιᾶς γυναικὸς, δὲν ἐπῆλθε ποσῶς εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἡ Αὐρηλία δὲν ἦτο πλέον γυνὴ δι' αὐτὸν, ἦτο ἐχθρά., Διὰ τὴν Ἐλίζαν αὐτὴ ἦτο χειρότερον ἔτι. Ἡ Αὐρηλία ἐκτὸς τῶν καταδιώξεων ἐγένετο ἔνοχος πράξεως, ἣν α! γυναῖκες σπανίως συγχωροῦσιν, ἠθέλησε δηλαδὴ νὰ τῇ ἀφαιρέσῃ τὸν ἄνθρωπον ὃν ἠγάπα καὶ μάλιστα διὰ τῆς συκοφαντίας.

Ὁ Ὠδλὲ καὶ ἡ Ἐλίζα συνεζήτησαν ἐπὶ μακρὸν, εἶχον δὲ καταρτίσει ἤδη τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας, ὅτε ἀνεράνη ἡ θεραπαινὶς ἐρχομένη νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτι τὴν ἐζήτει ἡ δεσποινὶς Μαργώ.

— Εἶνε περιττὸν νὰ μάθουν τί κάμνομεν εἶπεν. Εἴμεθα σύμφωνοι, πηγαίνετε τώρα καὶ ἐνεργήσατε, εἶπεν ἡ Ἐλίζα.

— Θὰ ὑπάγω ἀμέσως εἰς Παρισίους καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἑσπέραν θὰ μάθω ποῦ εἶνε ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβύ.

— Αὐτὸ νὰ πράξητε, ἀλλὰ φερθῆτε ῥωνίμως.

— Μὴ φοβεῖσθε. Δύναμαι νὰ βασισθῶ εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μοὶ εἴπετε,

— Κατὰ πάντα· Ἔχετε πλήρη πεποίθησιν εἰς ἐμέ.

Ὁ Ὠδλὲ ἀνεχώρησε πάραυτα, καὶ ἡ Ἐλίζα διέταξε νὰ εἰσαγάγωσι τὴν θαλαμηπόλον της, ὅτε δὲν εἰσῆλθεν αὕτη, τὴν ἠρώτησε.

— Λοιπόν, Μαργῶ τὸν εἶδες;

— Ἦτο μαζί μου κυρία· μὲ ἠκολούθησεν. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τοὺς λόγους της, ὅτε ὁ Ὀλιβιέρος ἐνεφανίσθη. Ἡ Ἐλίζα ἔδραμε πρὸς ὑπάντησίν του λέγουσα :

— Αἴ, λοιπόν;..

— Δὲν ἔκαμα τίποτε ἀκόμη, Ἐλίζα· ἤμην ἕτοιμος ν' ἀρχίσω τὰς ἐνεργείας μου, ὅτε ἦλθεν ἡ Μαργώ, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθην μὴ κινδυνεύσῃς, ἔσπευσα νὰ ἔλθω, θέλων νὰ σὲ ὑπερασπίσω αὐτοπροσώπως.

— Εὐχαριστῶ... ἀλλὰ τί ἔπραξες ἕως τώρα;

— Μὲ λυπεῖ, ὅτι θὰ σοὶ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὀφείλω νὰ σοὶ τὴν εἴπω· ὅτε ἔφθασα εἰς Παρισίους ἠναγκάσθην νὰ συνοδεύσω τὴν μητέρα μου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ.

— Ἄ !...

Καὶ ἡ Ἐλίζα προβλέπουσα αὐτὸν ἀτενῶς ἐξηκολούθησεν.

— Εἶδες τὴν κυρίαν δὲ Μαρβύ ;... Καὶ τί σοὶ εἶπε περὶ ἐμοῦ ;

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Δὲν εἶναι ἀληθὲς, ὅτι σοὶ ὡμίλησε περὶ ἐμοῦ ; ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλίζα· ἀπάντησόν μοι, σὲ παρακαλῶ·

— Ναί· ἡ γυνὴ ἐκείνη δὲν σᾶς ἀγαπᾷ καθόλου ...

Ἡ Ἐλίζα μὴ συγκρατοῦσα πλέον τὴν ὀργήν της, διότι ὅσα εἶχεν ἀκούσει ἀπὸ πρωΐας τῇ εἶχον ἐρεθίσει τὰ νεῦρα, ἀνέκραξεν.

— Θὰ μ' ἐσυκοφάντησεν ἴσως, θὰ μὲ ὕβρισεν !... Ἔστω λαπόν ! ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ σοὶ ἀποκαλύψω τὰ πάντα. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐθυσιάσθην διὰ νὰ σώσω, ἡ γυνὴ τῆς ὁποίας τὸ μισος καὶ ἡ ζηλοτυπία μὲ καταδιώκει ἀκαταπαύστως ... εἶνε ἡ κυρία Αὐρηλία Τενὰρ δὲ Μαρβύ ... ἡ ἀδελφή μου !

— Ἀδελφή σου! ἀνέκραξεν ὁ νέος, ὅστις ἐζήγησε τὰ πάντα τότε ἐν μιᾷ στιγμῇ.

— Καὶ ὁ ἀνὴρ οὗτινος ὑπῆρξα θῦμα εἶνε ἐραστής της, ὁ βδελυρὸς ἐκεῖνος γέρων Ματθαῖος δὲ Ταΐλλί.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ἐποίησε κίνημα λύσσης καὶ ἀνεφώνησε.

Τὸν γνωρίζω!... Θὰ σὲ ἐκδικήσω.

Ἐνῷ αἱ διάφοροι αὗται σκηναὶ συνέβαινον, ὁ λοχαγός, ὡς εἴπομεν, εἶχε προσκληθῇ διὰ ρητῆς διαταγῆς εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὅπου, ὡς αὐτὸς ἐφρόνει, ἠγνόουν τὴν εἰς Παρισίους ἄφιξίν του.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τμηματάρχου εὑρέθη ἐνώπιον ἀνωτέρου τινὸς ἀξιωματικοῦ ὅστις τὸν ἐδέχθη λίαν αὐστηρῶς καὶ διά τινων φράσεων, ἃς τῷ εἶπε, σχεδὸν τὸν κατηγόρει ἐπὶ λιποταξίᾳ.

Ὁ λοχαγὸς πορφυροῦς, μὲ τὸν εὐρωστον τράχηλον πεπνιγμένον ἐντὸς τοῦ περιλαιμίου του τόσον ἐταράχθη ἐκ τῶν ἐπιπλήξεων ἐκείνων ὥστε ἠναγκάσθη νὰ ὁμιλήσει εἰς τὸν ἀνώτερόν του ψελλίζων καὶ διακαιολογούμενος ὅτι ἐπιστολή τις κατεπείγουσα τὸν προσεκάλεσεν εἰς Παρισίους ἐπί τινας ὥρας δι' ὑποθέσεις οἰκογενειακάς. Ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐξεπλάγη ἰδὼν τὸν ἐπιπλήττοντα αὐτὸν ὑψοῦντα τοὺς ὤμους καὶ λέγοντα.

— Τὰ γνωρίζωμεν αὐτά· σᾶς ἠπάτησαν ὡς κουτὸν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἤθελον νὰ σᾶς ἀπατήσουν καὶ ἐπέσετε εἰς τὴν παγίδα.

Ὁ λοχαγὸς ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ προσέβλεψε μὲ διεσταλμένους ὀφθαλμοὺς τὸν πρὸς αὐτὸν ὁμιλοῦντα, ἐρυθρὸς ἐκ τῆς αἰσχύνης Πῶς!... ἦτο λοιπὸν ἀληθές;....

Τὸν περιέπαιξαν οἰκτρῶς.

— Καὶ ἡ ἀγανάκτησίς του ἐκορυφώθη, ὅτε ἤκουσε τὸν προϊστάμενόν του λέγοντα:

— Εὗρον μέσον εὐκολώτατον νὰ σᾶς ἀπομακρύνωσιν. Εἴχετε προειδοποιηθῇ, ὅτι ἔμελλε νὰ διέλθῃ μία ἀγέλη ἵππων πρὸς πώλησιν, σᾶς ἐγένετο γνωστὸν τοῦτο διὰ τηλεγραφήματος. Ἔρθασεν ἡ ἀγέλη, ὅτε σεῖς εἴχετε ἀναχωρήσει. Καὶ ἐκεῖνοι οὗτινες ἤθελον νὰ τὴν ἀγοράσωσιν, οἱ ἀπεσταλμένοι τῆς γερμανικῆς κυβερνήσεως, τὸ κατώρθωσαν εὐκόλως, ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχε συναγωνισμός. Κρίνατε σεῖς ὁ ἴδιος, ἂν ἐκπληροῦτε καλῶς τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας ἣν σᾶς ἐνεπιστεύθησαν.

— Στρατηγέ μου! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός, συγχωρήσατέ με, σᾶς παρακαλῶ. Ἔχετε δίκαιον, ἔπραξα ἕνα σφάλμα, ἀλλὰ θὰ κάμω τὸ κατὰ δύναμιν διὰ νὰ τὸ διορθώσω.

— Ἠμπορεῖτε νὰ τὸ διορθώσητε ἀμέσως, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ χάνητε καιρόν. Ἐπληροφορήθημεν, ὅτι νέα ἀποστολὴ θὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἐντὸς ὀλίγου· ἐγένετο συμφωνία μὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἠγόρασαν καὶ τὰ ἄλλα ζῶα, ἀλλὰ ἡ συμφωνία δὲν εἶνε ὁριστική. Ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ διορθώσητε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην τὸ διαπραχθὲν ὡς πρὸς τὴν ἄλλην σφάλμα.

— Στρατηγέ μου, θὰ τὸ κατορθώσω, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι εἶπεν ὁ λοχαγὸς μὲ τὸν αὐτὸν τόνον μεθ' οὗ ὤμνυον οἱ Ὁράτιοι πρὶν ἀποθάνωσι καὶ σώσωσι τὴν πατρίδα των.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ στρατηγός, ἄνθρωπος πρακτικὸς κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ χάρτου τινὸς τῶν σιδηροδρόμων καὶ παρατηρῶν τὸ ἐκκρεμὲς ὡρολόγιον, δὲν δύνασθε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὴν οἰκίαν σας. Μόλις ἔχετε ἓν τέταρτον τῆς ὥρας καιρὸν νὰ μεταβῆτε εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

— Ὦ, στρατηγέ μου, ἡ ὑπηρεσία προτιμᾶται παντὸς ἄλλου. Ἀναχωρῶ ἀμέσως.

— Πηγαίνετε γρήγορα.

Ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρδὺ ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς καὶ χαραστημένος διότι διεσώθη μὲ τόσην μικρὰν ζημίαν, κατῆλθε δρόμου τὴν κλίμακα, εἰσῆλθεν ἐν τάχει ἐντὸς ἁμάξης καὶ διηυθύνθη εἰς τὸν σταθμόν. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ἔφθανεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐκεῖ ἐμάνθανε μετὰ νέας ἐκπλήξεως, ὅτι οὔτε ἀγέλη ἵππων διῆλθεν ἐκείθεν, οὔτε ἀγορά τις ἐγένετο.

Τύπτων τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς καὶ βλασφημῶν ἀνέκραξε:

— Νὰ πῶς μᾶς διευθύνουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι!

Τοιουτοτρόπως ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἠλευθερώθη ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ συζύγου της, νομίζουσα ὅτι ἠδύνατο ἐξ ὁλοκλήρου ν' ἀφοσιωθῇ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ νεαροῦ μαρκησίου δὲ Μεϋράν.

Ζ'. — Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΔΕ ΜΑΡΒΥ

ΔΕΝ ΚΑΜΝΕΙ ΠΑΕΩΝ ΤΙΠΟΤΕ.

Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ εἶχε μεταβῇ εἰς Λύλλην, διότι αὐτόθι ἦτο διωρισμένος νὰ μένῃ καὶ διέτριβε χάριν ὑπηρεσίας, ἥτις ἐφαίνετο πλασθεῖσα ἐπίτηδες δι' αὐτόν. Ἀφότου ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διαμένῃ εἰς ὡρισμένον τόπον, ἠσθάνετο μεγαλειτέραν διάθεσιν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Παρισίους.

Ἐπήρχετο ἀείποτε εἰς τὸ πνεῦμά του ἡ ἀπορία περὶ τοῦ τί συμφέρον εἶχεν ὁ ἐμπαίζας αὐτὸν νὰ τῷ γράψῃ.

Μετά τινας ἡμέρας ἔλαβεν ἐπιστολήν, δι' ἧς εἰδοποιεῖτο, ὅτι ἐχορηγεῖτο αὐτῷ ἄδεια ὀλίγων ἡμερῶν, τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἑβδομάδος.

Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς Παρισίους ὁ Αἰμίλιος Ὠβλὲ φέρων ἁρμοῦντως κομψὴν ἐνδυμασίαν ταξειδιώτου ἀφοῦ μετέβη εἰς τὸ ὁπουφγεῖον καὶ ἐζήτασε περὶ τοῦ μέρους τῆς διαμονῆς τοῦ λοχαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρβύ, διηυθύνθη εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βορείου σιδηροδρόμου, καὶ ἐπεβιβάζετο ἐπὶ τῆς ἁμαξοστοιχίας, ἥτις ἔμελλε νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν τὴν ἑσπέραν εἰς Λύλλην.

Μόλις ἔφθασεν αὐτόθι, ἐπληροφορήθη εἰς ποῖον ξενοδοχεῖον κατῴκει ὁ λοχαγὸς καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ. Ἀφοῦ ἐδείπνησε, κατῆλθεν ὅπως περιέλθῃ ἐντὸς τῆς πόλεως, ὅτε κατερχόμενος συνήντησε εἰς

τὴν θύραν τὸν λοχαγὸν, φέροντα μικρὰν στολὴν καὶ διευθυνόμενον εἰς τὸ καφενεῖον.

Τὸν παρηκολούθησε, καὶ ὅτε ὁ λοχαγὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ καφενεῖον, ὁ Ὠβλὲ εἰσῆλθε μετ' αὐτόν. Ὁ γέρων στρατιωτικὸς ἐτοποθετήθη παρά τινα ἄλλην τράπεζαν, περὶ τὴν ὁποίαν ἐκάθηντο ἤδη τινὲς φίλοι του. Ὁ Ὠβλὲ ἐκάθισε παρά τινα ἄλλην τράπεζαν ἀπέναντι καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ λοχαγοῦ. Μετά τινας στιγμὰς οὗτος τὸ ἐνόησε, ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν ἐπίσης ἀτενῶς τὸν νέον, τῷ ὁποίῳ δὲ, ὅτι εἶχεν ἴδει αὐτὸν καὶ ἄλλοτε καὶ ὑπέθεσεν, ὅτι ἦτο ἴσως κανεὶς ὑπηρετήτας ὑπὸ τὰς διαταγάς του. Ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχισε παιγνίδιον, οἱ σύντροφοί του τὸν προσεκάλεσαν νὰ λάβῃ μέρος καὶ τὸν ἀπησχόλησαν.

Ὅτε τὸ πρῶτον παιγνίδιον ἐτελείωσεν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ πάλιν τὸ βλέμμα του διεσταυρώθη μὲ τὸ τοῦ νέου. Ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπέκρυψε τὴν δυσαρέσκειάν του, καὶ ἐπειδὴ τὸ παιγνίδιον ἐπανήρχιζε, μετέσχεν αὐτοῦ γρυλλίζων καὶ ἐκφέρων ὑποκώφους βλασφημίας, ῥίπτων πρὸς τὸν Ὠβλὲ ὀργίλα βλέμματα καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν ἀπειλητικῶς. Φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἐπειδὴ τὴν προσοχήν του ἀπερρόφα ὁλόκληρον ὁ νέος καὶ δὲν προσεῖχεν εἰς τὰ χαρτιά του ἀπώλεσε τὸ παιγνίδιον καὶ τότε ἀντήχησεν ἐντὸς τοῦ καφενείου συναυλία ἐπιφωνημάτων ἀγανακτήσεως καὶ βλασφημιῶν. Οἱ φίλοι του τὸν παρετήρουν ἔκθαμβοι, ὅτε τὸν ἤκουσαν εἰπόντα:

— Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν δὲν πάγω τώρα ἀμέσως νὰ κόψω τ' αὐτιὰ ἐκεῖνον τὸν καμαρωμένον ἐκεῖ κάτω ὁποῦ μὲ κυττάζει μὲ στρογγυλὰ τὰ μάτια. Αὐτὸς μ' ἔκαμε νὰ χάσω! Καὶ τί τάχα κορίτσι εἶμαι;

— Τί τρέχει, τί τρέχει; ἠρώτησαν ἐκεῖνοι μεθ' ὧν ἔπαιζεν.

— Δὲν βλέπετε λοιπὸν ἐκεῖνον τὸν χαμένον ὁποῦ μέ...

Καὶ ὁ λοχαγὸς ἀνεγείρων τὴν κεφαλὴν ἐδείκνυε τὸ μέρος ὅπου

εὑρίσκετο ὁ Ὠδλέ, ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν, διότι διέκρινεν ὅτι ὁ νέος δὲν εὑρίσκετο πλέον ἐκεῖ.

Ἐν τούτοις ἡ περίστασις αὕτη τῷ εἶχε καταστρέψει ὅλην τὴν διάθεσιν. Ἠκολούθησε νὰ γρυλλίζῃ καὶ νὰ βλασφημῇ καὶ κατόπιν ἡγέρθη. Αἱ θλιβεραὶ ὑποψίαι αἵτινες ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν τὸν κατεδίωκον, ἐπανῆλθον διὰ μιᾶς εἰς τὸ πνεῦμά του. Ἐσκέπτετο μήπως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὃν πρὸ μικροῦ εἶδε καὶ ὅστις τὸν ἔβλεπε μὲ τρόπον κάπως ἐμπνευστικὸν ἦτο ὁ γράψας τὴν ἐπιστολήν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲ οὐαὶ εἰς αὐτόν, ἂν ἔπιπτε ἄλλοτε εἰς χεῖρας του.

Ἐξῆλθε τοῦ καφενείου λίαν ὠργισμένος μεταβὰς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του καὶ κατεκλίθη, ἀλλὰ διῆλθε νύκτα χειριστὴν βασανιζόμενος ἐκ τῆς ἰδέας, ὅτι ὑπῆρχε κάποιος ὅστις τὸν ἐνέπαιζεν.

Τὴν ἐπαύριον ἐξυπνήσας λίαν πρωὶ καὶ ἐξελθὼν διὰ λόγους ὑπηρεσίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος. Καθίσας εἰς τὴν τράπεζαν ἐχαιρέτησε στρατιωτικῶς τοὺς ἤδη παρ' αὐτὴν καθημένους. Εἶχεν ἐκτυλίξει τὸ τραπεζομάνδηλον καὶ εἰσαγάγει τὴν μίαν ἄκραν αὐτοῦ, ἔνδοθεν τοῦ περιλαιμίου του ὅστατο ἀκίνητος ἀναμένων τὸ φαγητόν, ὅτε αἴφνης οἱ δύο χονδροὶ ὀφθαλμοί του προέκυψαν ἀναπηδήσαντες ἐκ τῆς κόγχης ὡς φανοὶ ἁμαξοστοιχίας καὶ ἔμειναν ἐνεοί. Εἶχεν ἴδει εἰσερχόμενον ἄνθρωπόν τινα γαλήνιον καὶ παρατηροῦντα αὐτὸν μετὰ μειδιάματος ὅστις ἐτοποθετήθη ἀκριβῶς ἀπέναντί του. Ἦτο ὁ ἀνὴρ τῆς προτεραίας, ὁ Αἰμίλιος Ὠδλέ.

Ὁ νέος ἐφάνη κατ' ἀρχὰς μὴ προσέχων εἰς τὸν ἀντικρύ του καθήμενον· ὁ λοχαγὸς ὅμως ἀπεναντίας σφόδρα ἐστενοχωρεῖτο βλέπων αὐτὸν ἀπέναντί του. Τὸ βλέμμα του ἦτο διαρκῶς προσηλωμένον ἐπ' αὐτοῦ. ἐζήτει νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς μορφῆς του, ἂν ὁ ἄγνωστος ἦρχετο πράγματι μὲ σκοπὸν κατδιώξεως.

Ὁ Ὠδλὲ, ὅστις κατ' ἀρχὰς τὸν παρετήρει, ἐφαίνετο νῦν ἀποφεύγων τὸ βλέμμα του.

Ἐπὶ τέλους ὁ λοχαγὸς μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ καὶ ἐρεθιζόμενος καὶ τὰς δύο πυγμὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὸν νέον:

— Μὰ δὲν μοῦ λέγεις στὸ θεό του τί ἔχεις καὶ μὲ κυττάζεις; Μήπως βλέπεις κανένα πρᾶγμα περίεργον; Τί ἐκάθισες ἀντικρύ μου νὰ μὲ φουρκήσῃς; . . . Ἔχεις κανένα λογαριασμὸ μαζί μου;

Τοὺς λόγους τούτους ἀκούσαντες οἱ περὶ τὴν τράπεζαν ἀνήγειραν τὴν κεφαλήν. Ὁ Ὠδλὲ μειδιῶν, πλὴν δυσηρεστημένος ὀλίγον ἀπήντησε:

—Μάλιστα, κύριε· σᾶς γνωρίζω, εἶστε ὁ λοχαγὸς Τενὲρ δὲ Μαρβύ.

—Βέβαια, εἶμαι ὁ λοχαγὸς Τενὲρ δὲ Μαρβύ· ἀλλὰ διατὶ μὲ κυττάζετε ἔτσι;

—Διὰ νὰ βεβαιωθῶ ὅτι δὲν ἠπατώμην.

— Ὅτι δὲν ἠπατᾶσθε; . . Ἔχετε λοιπὸν τίποτε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

— Ἤθελα νὰ προσελκύσω τὴν προσοχήν σας, νὰ ἰδῶ ἂν μὲ ἀναγνωρίζετε.

— Σᾶς γνωρίζω ἐγώ;... Ποῦ; πότε;

— Θὰ σᾶς τὸ εἴπω, λοχαγέ, ὅταν μείνωμεν μόνοι.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ μοῦ ὁμιλήσητε! Καὶ τί ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε. Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ κρύψω τίποτε.

— Ὅταν μείνωμεν μόνοι, λοχαγέ..

— Ἄς εἶνε λοιπόν!.., ἀμέσως τότε ἐλᾶτε ἐπάνω.

Οἱ περὶ τὴν τράπεζαν προσέβλεπον ἀλλήλους, ἀνησυχοῦντες καὶ νομίζοντες ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ῥήξεως. Ἀλλ' ὁ Ὠδλὲ ἀπήντησε μετὰ μεγίστης ἀταραξίας:

— Ἐντὸς ὀλίγου, λοχαγέ· ὅτι θὰ σᾶς εἶπω εἶνε πολὺ σοβαρόν· τελειώσατε πρῶτον τὸ πρόγευμά σας.

Ὁ λοχαγὸς μόλις ἐτελείωσε τὸ πρόγευμα, εἶπε πρὸς τὸν Ὠδλέ.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας, κύριε, ἂν θέλητε νὰ ἔλθητε.

Ὁ Ὠβλὲ ἠγέρθη καὶ ἠκολούθησε τὸν λοχαγὸν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Εἴπετε ὅτι θέλετε νὰ μοῦ ὁμιλήσητε, τῷ εἶπεν οὗτος ἅμα ἔρθασεν· τί ἔχετε νὰ μοῦ εἴπητε;

— Κατὰ πρῶτον, κύριε, εἶπατέ μου, δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;

— Ὄχι, κύριε· πῶς ὀνομάζεσθε;

— Θὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀμέσως. Ὑπῆρξα θῦμα στυγεροῦ ἐγκλήματος. Ἀκουσίως καὶ σεῖς, ὡς εἶμαι πεπεισμένος, συνηργήσατε εἰς τὸ ἔγκλημα τοῦτο, καὶ ἔρχομαι σήμερον νὰ δικαιολογηθῶ, διαρωτίζων τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην.

Ὁ λοχαγὸς τὸν προσέβλεψεν ἐκστατικός.

— Ἐγώ, ἀπήντησε, συνήργησα εἰς ἔγκλημα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξατε θῦμα;

— Ναί, κύριε, ἐνθυμηθητέ το· ὀνομάζομαι Ἀμίλιος Ὠβλέ.

— Ἆ!.. τώρα ἐνθυμοῦμαι. Εἶσαι σὺ ὁ Ὠβλὲ ὁ κλέπτης!... Ἐτελείωσες τὴν ποινήν σου καὶ τολμᾷς νὰ παρουσιασθῇς ἐνώπιόν μου;

— Μὴ παραφέρεσθε, κύριε Τενὰρ δὲ Μαρβύ· ἀκούσατέ με. Σᾶς εἶπα καὶ σᾶς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ὑπῆρξα θῦμα. Ἔρχομαι ὡς ἀνὴρ νὰ ὁμιλήσω εἰς ἄλλον ἄνδρα. Ἐνθυμεῖσθε τί ὡμολόγησα εἰς τὸ δικαστήριον; . .

— Ἄθλιε! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς γενόμενος πορφυροῦς ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ὁρμῶν κατὰ τοῦ νέου μὲ ὑψωμένην χεῖρα, τολμᾷς νὰ ἔλθῃς νὰ ἐπαναλάβῃς ἐδῶ τὴν αἰσχρὰν ἐκείνην συκοφαντίαν;

Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν τύψῃ, ἀλλ' ὁ Ὠβλὲ τῷ ἥρπασε τὸν βραχίονα καὶ ὡς ρωμαλέος καὶ εὔρωστος τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητον καὶ ἠνάγκασε τὸν λοχαγὸν νὰ καθίσῃ ἐκ νέου.

— Μὴ ὑψώνητε τὴν χεῖρα, ἐπανέλαβεν ὁ Ὠβλὲ, μὴ τολμήσητε νὰ μ' ἐγγίσητε, διότι σήμερον εἶμαι ἐλεύθερος καὶ δύναμαι νὰ σᾶς ἀντιπαραταχθῶ. Ἔρχομαι νὰ σᾶς διακηρύξω ὅτι δὲν ἤμην

κλέπτης. Ἤμην ὁ ἐραστὴς τῆς κ. δὲ Μαρβύ, φέρω δὲ τὰς ἀποδείξεις περὶ τῆς ποιότητος τῆς συζύγου σας.

— Ψεύδεσαι! ἀνεφώνησε μετὰ λύσσης ὁ λοχαγὸς προσπαθῶν ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς βραχίονάς του ἀπὸ τὰς στιβαρὰς χεῖρας τοῦ νέου.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε δὲ Μαρβύ, ὅτι σᾶς φέρω τὰς ἀποδείξεις.

— Τὰς ἀποδείξεις! ἐπανέλαβεν ὁ λοχαγὸς. πραῢνόμενος καὶ ἀτενίζων τὸν νέον.

Κατὰ βάθος ὁ λοχαγὸς ἤρχιζε νὰ αἰσθάνηται ἀνησυχίαν, διότι ὁ τόνος τῆς ἀληθείας καὶ ἡ θέλησις τοῦ νέου τῷ ἐνεποίουν ἐντύπωσιν.

— Καὶ λέγεις, ὅτι ἔχεις τὰς ἀποδείξεις; Μάθε ὅμως ἕνα πρᾶγμα· ἐὰν μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι δὲν ἐψεύσθης, ἐὰν μοῦ ἀποδείξῃς, ὅτι πραγματικῶς δὲν ἦσο κλέπτης, θ' ἀποδείξῃς δι' αὐτοῦ, ὅτι εὑρίσκεσο ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος τῆς κ. δὲ Μαρβύ, ὅτε ἦσο ὁ ἐραστής της. Καὶ ἂν τὸ δικαστήριον κατεδίκασε τὸν κλέπτην, ὁ σύζυγος δικαιοῦται νὰ πράξῃ ἄλλο τι. Ἐὰν ὑπῆρξες ὁ ἐραστὴς τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ, ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ! θὰ σὲ φονεύσω!... τὸ ἀκούεις; Θὰ σὲ φονεύσω!. Καὶ τώρα ὁμίλει· σὲ ἀκούω.

Ὁ ὑψώσας τοὺς ὤμους τὴν φορὰν ταύτην ἦτο ὁ Ὠβλέ· ἤρξατο δὲ ὡς ἑξῆς λαλῶν:

— Δὲν πρατίθεμαι οὔτε λέξιννὰ μεταβάλλω ἐξ ὅσων γινώσκετε περὶ τῆς ἀτομικῆς μου ὑποθέσεως, κύριε. Θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅμως διὰ τῆς συνεχείας τῆς ἀνηθίκου ζωῆς ἐκείνης, ὅτι ἐγὼ ὑπῆρξα θῦμά της, καὶ ὅτι σεῖς ἠπατήθητε καὶ ἐχλευάσθητε.

— Γρήγορα! μὴ βραδύνῃς! εἶπεν ὁ λοχαγὸς σφίγγων τοὺς ὀδόντας.

— Ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν λυπηρόν μου περιπέτειαν, νέον σκάνδαλον συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν σας. Νύκτα τινὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ

συλλάβητε τὴν σύζυγόν σας εὑρισκομένην ἐς τὸν κοιτῶνά της μεθ' ἑνὸς ἀνδρός.

— Φθάνει!... εἶνε ψεῦδος!

— Κύριε δὲ Μαρβύ, σᾶς παρακαλῶ, ἀκούσατέ με! δὲν πρόκειται πλέον περὶ ἐμοῦ τώρα. Ἐκατοικεῖτε τότε εἰς Πασσύ· ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ εἰσήγαγε τότε εἰς τὸν κοιτῶνά της τὸν κύριον Ἀριστείδην Δερβάρ, φίλον σας, ἀπεθανεν δὲ οὗτος ἐκεῖ ἐξ ἀνευρύσματος. Μὴ γνώσκουσα πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ πτώματος τοῦ ἀτυχοῦς νέου, συνέλαβε τὴν μυσαρὰν ἰδέαν τοῦ νὰ κρημνίσῃ αὐτὸ ἐκ τοῦ παραθύρου, κράζουσα εἰς βοήθειαν καὶ διηγηθεῖσα τὸν μῦθον, τὸν ὁποῖον γνώσκετε καὶ τὸν ὁποῖον ἐπιστεύσατε.

Καὶ ὁ νέος ἐρευνήσας εἰς τὰ θυλάκιά του ἔσυρεν δέσμην ἐπιστολῶν, ἣν ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Τί εἶν αὐτά; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς μετ' ἀνησυχίας.

— Ἐπιστολαὶ τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ, ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν ἐραστήν της Ἀριστείδην Δερβάρ, ἀναγνώσατε.

Καὶ ὁ ταλαίπωρος μὲ κινήματα παράφρονος ἁρπάζων τὰς ἐπιστολὰς ἀνεδίφησεν αὐτάς. Αἱ χεῖρές του ἔτρεμον καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἀπλανεῖς καὶ ἠλίθιοι, παρηκολούθουν τὰς γραμμὰς καὶ ἀνεζήτουν εἰς τὸ τέλος τὴν ὑπογραφήν.

Εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν χαρακτῆρα τῆς συζύγου του, καὶ ἐκ τοῦ λάρυγγός του ἐξήρχοντο ἐπιφωνήματα· ἄ!.. παρόμοια μὲ λυγμούς. Ἐράνετο ἀρνούμενος νὰ πιστεύσῃ ὅ,τι ἔβλεπεν.

Ἀνεγίνωσκε μεθ' ὑποκώφου φωνῆς φράσεις οἵαι αἱ ἑξῆς: «Ἄγγελε τὸν ὁποῖον λατρεύω» «τὴν νύκτα ταύτην» «ἐκείνην τὴν ὁπτιαν ἀγαπᾷς» «ὁ γέρων βλάξ» «τὰ πάντα σοὶ ἔδωκα»...

Ὁ Ὠζὲ παρετήρει τὸν λοχαγόν· εἶδε τὰς ἐπιστολὰς διαφυγούσας ἐκ τῆς χειρός του, εἶδε τὴν χονδρὰν κεφαλήν του ὑπεγειρομένην μὲ τὸ βλέμμα ἠλίθιον, μὲ τὰ χείλη ὠχρά, μὲ τὴν μορφὴν ἐκφραστικῶς ἀκόμη· ἐγόνθη ὅτι τὰ ὄλκρα ἐντὸς ὀλίγου θὰ

ἐξέρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἦτο δὲ σφόδρα συγκεκινημένος, ὅτε μετά τινας στιγμὰς ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ κάτωχρος, μὲ τὰς παρειὰς ὑγρὰς ἐκ τῶν δακρύων καὶ τὸ βλέμμα ἐσβεσμένον τῷ εἶπεν ἀταράχως:

— Δὲν μὲ εἴπετε τὰ πάντα, κύριε· τελειώσατε. Τώρα δύναμαι ν' ἀκούσω τὰ πάντα.

Ὁ Ὠζὲ, ἀφοῦ κατέστειλε τὴν συγκίνησίν του, ἐξηκολούθησε:

—Πρὶν ἀποκτήσῃ ὡς ἐραστὴν τὸν Ἀριστείδην Δερβάρ, ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἔσχε ἄλλους. . . ἕνα πρὸ πάντων, ὅστις ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς διαφθορᾶς της ὅστις τὴν διηύθυνε, τὴν ὡδήγησε καὶ τὴν ἐπροστάτευσεν εἰς τὸν κίσσχρὸν δρόμον, ὃν ἠκολούθησεν.

Ὁ ἀτυχὴς λοχαγὸς ἤκουεν ἀλλὰ δὲν ἐκινεῖτο. Τὸ καταφανὲς τῆς ἀληθείας τὸν συνέτριβεν. Ἤψατο τὰς ἐπιστολὰς, καὶ ὁ Αἰμίλιος ὅστις ἀνέμενε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ:

— Σᾶς οἰκτείρω, κύριε, εἶπε, διότι βλέπω τώρα, ὅτι καὶ σᾶς ἐνέπαιζεν. Ὁ πρίζενος παντὸς κακοῦ ἦτο ὁ δικαστής, ὅστις καὶ τώρα, φαίνεται, ἀκόμη εἶνε ἐραστής της, ἐκεῖνος ὅστις προήδρευε τοῦ δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐδικάσθην, ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί.

— Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί, ἐπανέλαβεν ὁ λοχαγὸς ψελλίζων, προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Λέγουν, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὀφείλεται ἡ θέσις, τὴν ὁποίαν κατέχετε.. Εἶσθε ἔντιμος ἄνθρωπος, κύριε δὲ Μαρβύ, καὶ μυλαταῦτα αὐτὰ λέγουν... ὅπως εἶπον καὶ δι' ἐμέ, ὅτι ἤμην κλέπτης...

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπήντησε, ἀλλ' ἐπανελάμβανε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὡς νὰ ἤθελεν ἐπὶ τῶν δακτύλων.

— Ὁ δὲ Ταϊλλί, ὁ Ὠζλέ, ὁ Ἀριστείδης, ὁ ἄλλος... καὶ ἐγώ...

Αἴφνης, ἀφοῦ ἀνεστέναζε θορυβωδῶς, ἀπέσπασε τὸ σφίγγον τὸν λαιμόν του περιλαίμιον, καὶ ἀνορθούμενος, ἔστη ἀπέναντι τοῦ Αἰμιλίου Ὠζλὲ καὶ τῷ εἶπε:

— Σεῖς, τί θέλετε ἀπὸ ἐμέ;

— Θέλω ν' ἀναγνωρίσητε ἐνώπιον ὅλων, ὅτι δὲν εἶμαι κλέπτης.

— Δηλαδὴ θέλετε νὰ εἴπω· «Ὁ ἄθρωπος τὸν ὁποῖον ἔκαμα νὰ συλλάβωσιν, ἐνῷ ἐξήρχετο τοῦ κουπωνος τῆς συζύγουμου, δὲν ἤρχετο νὰ κλέψῃ τὰ χρήματά μου, ἀλλὰ τὴν τιμήν μου.» Αὐτὸ δὲν θέλετε;

Ὁ Ὠβλὲ ὠχριάτσεν, ἀπήντησεν ὅμως·

— Μὲ οἱονδήποτε τρόπον θέλετε νὰ τὸ εἴπητε, αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ εἴπητε, διότι αὐτὸ εἶνε ἡ ἀλήθειαι, καὶ πρέπει νὰ τὸ πράξητε.

Ὁ λοχαγὸς ἐμειδίασεν.

— Εὐχαρίστως τί πρέπει νὰ πράξω ... Μοὶ εἴπετε, ὅτι εἶσθε τίμιος ἄνθρωπος, κύριε...

— Καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω

— Δὲν εἶσθε κλέπτης, τὸ ἀναγνωρίζω· ὑπάρξατε ὅμως ἐραστὴς τῆς γυναικός, ἥτις φέρει τὸ ὄνομά μου, ἐννοεῖτε κύριε, λοιπόν, ὅτι μοὶ ὀφείλετε ἱκανοποίησιν. Ἐλπίζω, ὅτι θὰ συναντηθῶμεν εἰς Παρισίους.

— Σῶς δίδω τὸν λόγον μου.

— Ἔχει καλῶς, κύριε... Ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρβὺ δὲν δύναται νὰ μείνῃ γελοῖος διὰ παντός. Ἐγέλασαν μὲ αὐτόν, τώρα πρέπει νὰ κλαύσουν.. Θὰ συναντηθῶμεν πάλιν.. Πρέπει ὅμως νὰ κάμω κηδείαν ἔκτακτον εἰς τὴν τιμήν μου... Περιμείνατε.

Ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ λαβὼν φύλλον χάρτου ἔγραψε διὰ γραφικοῦ χαρακτῆρος καθαροῦ καὶ εὐαναγνώστου·

«Ὁ ὑποφαινόμενος δηλῶ, ὅτι γενόμενος θῦμα πλάνης ἐκατηγόρησα ἀδίκως τὸν Αἰμίλιον Ὠβλὲ, ὅτι εἰσῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν μου διὰ νὰ κλέψῃ. Τῷ ἐπαφίνω τὸ παρὸν ὡς μαρτύριον τῆς τιμιότητός του,

ΤΕΝΑΡ ΔΕ ΜΑΡΒΥ λοχαγός.»

— Λάβετε, κύριε, εἶπε, δεῖξατέ το εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κάμετε γρήγορα ὅμως, διότι ἐντὸς δύο ἡμερῶν θὰ εἶσθε ἀντίπαλός μου, καὶ ἡ μονομαχία γίνεται μόνον μεταξὺ τιμίων ἀνθρώπων.

Ὁ Αἰμίλιος Ὠβλὲ ἔλαβε τὸ χαρτίον, τὸ ἀνέγνωσεν καὶ εἶπεν·

— Εὐχαριστῶ, λοχαγέ· ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀνεπαρκές.

— Τί περισσότερον θέλετε;

— Πρέπει ἡ ὁμολογία αὕτη νὰ εἶνε ὑπογεγραμμένη καὶ παρὰ τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ.

— Σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ὑπογραφῇ... Μετ' αὐτὸ ὅμως, πρέπει νὰ τὸ εἰξεύρετε, κύριε, ὅτι θ' ἀποθάνετε. Ἡ γυνὴ, ἥτις καλεῖται βαρωνὶς Τενὰρ δὲ Μαρβύ, δὲν πρεπει νὰ ἔχῃ ἐραστὰς εἵτινες ν' ἀτενίζωσι κατὰ πρόσωπον τὸν σύζυγόν της. Ὅσοι ἠγαπήθησαν παρ' αὐτῆς, θ' ἀποθάνωσι, θὰ προηγηθῶσιν αὐτῆς εἰς τὸν τάφον. Τὸ ὄνομά μου μόνον τιμία γυνὴ δύναται νὰ φέρῃ... Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ γελᾷ ὅταν μὲ βλέπῃ... Θὰ φονεύσω καὶ τοὺς ἐραστὰς καὶ τὴν σύζυγον!.. Χαίρετε, κύριε.

— Καὶ πότε θὰ συναντηθῶμεν, λοχαγέ;

— Αὔριον εἰς Παρισίους.

Ὁ Ὠβλὲ ἐξῆλθεν, ὁ δὲ λοχαγὸς μείνας μόνος ἔλαβε πάλιν τὰς ἐπιστολὰς καὶ καταπίπτων ἐπί τινος ἕδρας, κινῶν δὲ τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ δακρύων ἀνεφώνησεν·

— Ὦ, εἰ ἄθλιοι!

Ἦτο ἀληθινὴ ἡ θέα τοῦ λοχαγοῦ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Εἶχεν ἐξ ὁλοκλήρου μεταβληθῇ· δὲν εἶχε πλέον τὴν ἀπότομον ἐκείνην ἔκφρασιν, τοὺς ἀλαζόνας καὶ αὐστηροὺς τρόπους. Ἦτο συντετριμμένος, ἐκμηδενισμένος.

Ἡ αἰσχρὰ τῆς συζύγου του διαγωγὴ τὸν συνέτριβεν. Ἦτο σκληρόν!... Διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὸ στίγμα τοῦτο, τὸ μόνον μέσον ἦτο ὁ φόνος τῆς συζύγου του καὶ τῶν συνενόχων της. Εἶχε φθάσει εἰς τὸ φρικτὸν ἐκεῖνο σημεῖον, καθ' ὃ ἀναλογίζεται τις ψυχρῶς καὶ ἀπαθῶς τὸν φόνον γυναικός.

Πόσον ὑπῆξε γελοῖος!... ἐσκέπτετο. Ὁ Ἀριστείδης, ὅ- ἐλέγετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀπῆρχετο τὴν ἑσπέραν σφίγγων τὴν χεῖρά του διὰ νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ δύο ὥρας πρὸς συνάντησιν τῆς συζύγου του! Βραγχαὶ κραυγαὶ ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στήθους του ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ

Ὡς καὶ αὐτὸς ὁ γέρων ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ εἶχεν ἀτιμάσει τὴν συζυγικήν του κλίνην. Φρικτῶς ἔπασχεν ὁ ἀτυχὴς ἐκ τῶν σκέψεων τούτων

Ὁ γέρων λοχαγὸς ἔμεινεν ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἐν ταιαύτῃ θέσει. Τέλος ἠγέρθη, ἀπέμαξε τὰ δάκρυά του διὰ τῆς χειρὸς τῆς στολῆς καὶ πορευθεὶς ἤνοιξε κιβωτίδιον μικρὸν κείμενον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου του, ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ πολύκροτον καὶ ἐγέμισεν αὐτὸ δι ἓξ βολῶν. Μετὰ τοῦτο ἔθηκε τὸ ὅπλον εἰς τὸ θυλάκιόντου.

Ἐκάλεσε τὸν παρ' αὐτῷ ὑπηρετοῦντα στρατιώτην, ὅστις ἔδραμεν ἀμέσως, καὶ τῷ εἶπεν·

— Ἑτοίμασε γρήγορα τὰ πράγματά μας, καὶ φέρε τε εἰς τὸν σταθμόν· εἰπὲ κάτω νὰ μοῦ ἑτοιμάσουν τὸν λογαριασμόν, διότι θ' ἀναχωρήσωμεν μετὰ δύο ὥρας εἰς Παρισίους.

— Πολὺ καλά, λοχαγέ, εἶπεν ὁ στρατιώτης, ἐπιλαμβανόμενος εὐθὺς τοῦ ἔργου.

Ἐν τοσούτῳ ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρεὺ ἔλαβε φύλλον χάρτου καὶ ἔγραψε

«Κύριε ὑπουργέ,

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλω ὑμῖν τὴν παραίτησίν μου ἀπὸ τῆς θέσεως, εἰς ἣν μὲ διωρίσατε.

«Διατελῶ, κύριε ὑπουργέ.

Εὐπειθέστατος

ΤΕΝΑΡ ΔΕ ΜΑΡΒΥ λοχαγός.

Εἰσήγαγε τὸ ἔγγραφον ἐντὸς φακέλλου, καὶ ἀφοῦ ὑπέγραψεν

αὐτὸν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν, τὸν ἔπεμψεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἀκολούθως ἠρεμώτερος καὶ ψαύων τὸ ἐντὸς τοῦ θυλακίου του πολύκροτον εἶπε·

— Καὶ τώρα ἂς ἐνεργήσωμεν.

Μετὰ δύο ὥρας ὁ λοχαγὸς ἐπεβιβάζετο εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν διὰ Παρισίους ἀναχωροῦσαν ἀμαξοστοιχίαν.

Η'. - ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΜΟΝΑΣ.

Πρωΐαν τινὰ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἐξεπλάγη οὐκ ὀλίγον ἰδοῦσα εἰσερχόμενον εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της, τὸν παλαιόν της ἐνοικιαστήν, τὸν Ἰούλιον.

Ἦτο ἐνδεδυμένος μετά τινος κομψότητος, καὶ εἰς τὰ ἐπιφωνήματα τῆς ἐκπλήξεως τῆς ξενοδόχου ἀπήντησεν:

— Ἄφησε τώρα!... μὴ συγχίζεσαι... Πληρώθηκα κ' ἐγὼ ὀλίγον, ἀλλὰ εἶχα τὸν λόγο μου, νὰ ξεύρῃς. Καὶ ὅμως μ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐξέχασα τὸ ξενοδοχεῖόν σου καὶ νὰ ποῦ ἦλθα.

— Παλληκάρι μου, ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, τὸ ἔδικα τὸ εἶχα ἐγώ. Ἔμαθα τώρα ὕστερα, ὅτι εἶχαν ἀνοίξει πραγματικῶς τὸ δέμα σου καὶ ἔπεσαν ἀπὸ μέσα κάτι ἐπιστολαί, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶξεύρουν τί ἀξίαν εἶχαν, τὰς ἔκαυσαν.

— Εἶναι βεβαία δι' αὐτό, κυρὰ Μαγδαληνή;

— Βεβαιοτάτη.

— Καὶ ἂν τύχῃ περίστασις, δὲν ἔχεις δυσκολίαν νὰ τὸ ὁμολογήσῃς εἰς τὸ ἄτομον, ὅπου ἐνδιαφέρεται;

— Ὅποτε θέλεις Ξέρεις ποῦ φαίνεσαι τώρα ἄνθρωπος καθὼς πρέπει;.. Ἔχεις καλὰ δουλειάς;

— Βέβαια· καὶ ἀπόδειξις εἶνε, ὅτι ἦλθα διὰ διασκέδασιν. Ἔδωκα συνέντευξιν εἰς ἕνα ὑποκείμενον νὰ πραγματίσωμεν ἐδῶ

μαζῆ· καὶ καθὼς ξεύρεις θέλω νὰ μείνωμεν μόνοι, εἰς κανένα δωμάτιον..

— Τότε καλά· θὰ σοῦ προετοιμάσω ἓν δωμάτιον.

— Δὲν θέλω ὅμως νὰ ἔμβω ἀπὸ τὴ θύρα..

— Ξεύρεις τὴν μικρὴ θύρα ποῦ εἶνε ἀπὸ πίσω· ἐμβαίνεις ἀπ' ἐκεῖ, καὶ θὰ εὕρῃς τὸ τραπέζι ἕτοιμον μέσα εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιον, ὁποῦ εἶνε εἰς τὸ πλάγι τοῦ μεγάλου.

— Ἄ, ἄ!.. τὸ εἰξεύρω. Καὶ θὰ μᾶς ἔχῃς καλὸν πρόγευμα;

— Μετὰ ἡδυχίας.

— Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν πάρω ἀπὸ τὸν σταθμόν· φθάνει ὁσονδήποτε ἕνδεκα καὶ εἴκοσι, ὥστε ὅσον νὰ ἔλθωμεν, εἰς τὰς δώδεκα νὰ εἶνε τοιμον.

— Καλά· εἰμεθα σύμφωνοι.

Καὶ ὁ Ἰούλιος ἀνεχώρησε διευθυνόμενος εἰς τὸν σταθμόν, ταὐτοχρόνως δὲ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐνοικιαστρίας της.

— Συμβαίνει κάτι περίεργον ὅπου σᾶς ἐνδιαφέρει, εἶπε πρὸς τὴν Ἐλίζαν, ἥτις μόλις εἶχεν ἀπονιφθῇ

— Τί; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα διαστέλλουσα μετὰ περιεργίας καὶ ἀνησυχίας τὰ ὄμματα.

— Ἐκεῖνος ὁποῦ εἶχε τὰς ἐπιστολάς.. ὁποῦ τὸν ἔλεγαν Ἰούλιον.

— Ἀ!.. ναί!..

— Ἠρώτησε νὰ ἔλθῃ..

— Καλλίτερα· ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ.

— Θὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου· καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸ τὸ μικρὸν δωμάτιον δὲν χρησιμεύει εἰς τὴν Μαρίαν, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ παραχωρήσετε.

— Δι' αὐτόν;

— Ναί· ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ μείνῃ πολύ.

Καὶ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ διεγράφη τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιάλεξίν της.

Φυσικῷ τῷ λόγῳ ἡ Ἐλίζα ἠρυθρίασεν ἀναλογισθεῖσα τὴν κατὰ μόνας συνέντευξιν τοῦ ζεύγους, ἥτις ἔμελλε νὰ γείνῃ τόσον πλησίον αὐτῆς. Τόσον ὅμως ἦτο περίεργος νὰ ἴδῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ὑπῆρξε κάτοχος τῶν ἐπιστολῶν, ὥστε δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ τὴν ἄδειαν εἰς τὴν κυρὰν Μαγδαληνὴν νὰ προετοιμάσῃ τὴν τράπεζαν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

Διὰ τῆς θύρας, δι' ἧς συνεκοινώνουν τὰ δύο δωμάτια εὐκόλον ἦτο ν' ἀκούσῃ τὰ λεγόμενα, κύψασα νὰ ἴδῃ διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου τὰ πάντα.

Αἱ θεραπαινίδες προετοιμάσαντες τὴν τράπεζαν κατήρχοντο, ὅτε ὁ Ἰούλιος εἰσήγαγε διὰ τῆς ὄπισθεν μικρᾶς θύρας τὸ ἄτομον, ὅπερ μετ' ὀλίγα νὰ προϋπαντήσῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἦτο γυνή τις νέα τὴν ἡλικίαν, κομψὴ τὸ ἐξωτερικόν, ἐνδυμασίαν ἐπιμεμελημένην φέρουσα, κρύπτουσα τὴν μορφὴν ὑπὸ πυκνότατον πέπλον. Ἔβλεπε περὶ αὐτὴν μὴ τυχὸν κανεὶς τὴν παρατηρήσῃ.

Ὁ Ἰούλιος τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ δωμάτιον, εἰσῆλθε καὶ αὐτός, κλείσας δὲ τὴν θύραν εἶπε :

— Τώρα εἰμεθα μόνοι· ἠμπορεῖς νὰ ξεκουρασθῇς.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ὑπακούουσα ἀφῆσε τὰ χειρόκτιά της, τὸν πέπλον καὶ τὸν πῖλόν της. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἐλίζα, ἀκούσασα τὸν θόρυβον ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου, ἐπλησίασεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἠκροᾶτο.

Ἤκουσε τὴν φωνὴν τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀνεγνώρισεν. Ἔκυψε διὰ νὰ παρατηρήσῃ μέσον ὀπῆς τῆς πῆξεως τοῦ κλείθρου, ἀμφότεροι ὅμως ἐκεῖνοι εὑρίσκοντο ἔμπροσθεν τῆς θύρας καὶ τὴν ἐμπεδίζον νὰ ἴδῃ.

Ὁ Ἰούλιος ἔλεγε πρὸς τὴν σύντροφόν του:

— Ἐδῶ εἰμεθα ὁλομόναχοι βεβαία κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ μᾶς ζητήσῃ. Εἴμαι παλαιὸς πελάτης αὐτοῦ τοῦ ξενοδοχείου. Ὅσον εὐχαριστοῦμαι ὁποῦ εὑρεθήκαμεν ἐδῶ!.. Θὰ κάμωμεν σὰν δύο

ἐρωτευμένοι τὴν διασκέδασίν μας· νὰ μὴ καθήσωμεν ὁ ἕνας ἀντίκρυ τοῦ ἄλλου... κάθησε ἐσὺ ἐδῶ, σιμά μου. Ἐδῶ δὲν ἔχει πλέον οὔτε σύζυγον, οὔτε τίποτε. Θὰ γείνῃς πάλιν ὅ,τι ἦσουν ἄλλοτε... Τέτοια θέλω νὰ σὲ ἰδῶ.

Καὶ ἐκβαλὼν τὸν ἐπενδύτην του ἐκάθισε πλησίον της ἐν ἀνέτῳ στάσει. Ἐκείνη ἀφ' ἑτέρου ἔλυσε τὸν στηθόδεσμόν της καὶ ἀφαιρέσασά τινας τῶν συγκρατουσῶν τὴν κόμην της καρφίδων ἄφησεν αὐτὴν ἐν μέρει νὰ καταπέσῃ ἐν ἀταξίᾳ μέχρι τῶν ὤμων της· γελάσασα δὲ τῷ εἶπε·

— Νὰ λοιπὸν πάλιν ὅπου ἤγεινα ἡ μικρὰ ἐργάτις. Ἐνθυμεῖσαι, ὅτε ἐκρατούμεθα σφιγκτὰ ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ ἐπηγαίνομεν εἰς τὸ Μομπαρνάς;

— Ναί· ἀλλὰ τότε δὲν ἦσουν τόσον ὡραία.

— Σιώπησε, ψεύστη!

— Εἶνε πολὺ εὐχάριστον πρᾶγμα νὰ συναπαντῶνται δύο ἐρωτευμένοι μετὰ τόσον καιρόν, καὶ νὰ ἐξακολουθοῦν ν' ἀγαπῶνται.

Καὶ ἐνῷ συνωμίλουν, ἔτρωγον ταυτοχρόνως παίζοντες, ὡς ἐρωτευμένοι. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐφαίνετο μεγίστης εὐχαριστήσεως ἀπολαύουσα ἐν τῇ κρυφίᾳ ἐκείνῃ διασκεδάσει. Ἐφαίνετο ὡς ν' ἀνεζῇ αἰῶνας δ' αὐτὴν παρελθόν προφιλές, καὶ ἀρίετο εἰς αὐτὸ πίνουσα καὶ εὐθυμοῦσα. Καὶ ἐκ τοῦ οἴνου καὶ ἐκ τοῦ ἔρωτος ὁμοῦ οἱ ὑγροὶ ὀφθαλμοὶ των ἠστραποβόλουν.

Ὅτε τὸ πρόγευμα ἦτο περὶ τὸ τέλος, εὑρίσκοντο οἱ δύο συνδαιτυμόνες ἐγγύτατα ἀλλήλων καὶ ἐπανερχόμενοι εἰς θέμα ὁμιλίας, οὗτινος εἶχ ν' ἐπιληφθῇ καθ' ὁδὸν ἐξακολούθησαν τὴν ἐπ' αὐτοῦ συνομιλίαν. Ἡ γυνὴ ἠρώτησε·

— Λοιπὸν αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι ἐξηφανίσθησαν. Ἔχεις πλήρη βεβαιότητα;

— Ἂν θέλῃς, κάμνω ἀμέσως νὰ τὸ ἀκούσῃς κ' ἐσὺ καὶ νὰ πεισθῇς. Ἀναγκασθεὶς ἕνεκα ἐχρημάτισε νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸ τὸ ξενο-

δοχεῖον ἄρησα ἐνέχυρον ἕνα δέμα μὲ τὰ ὀλίγα μου ροῦχα καὶ μέσα εἶχα βάλει τὰς ἐπιστολάς. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἐπέστρεψα νὰ παραλάβω τὸ δέμα, δὲν εὗρηκα πλέον εἰς αὐτὸ μέσα τὰς ἐπιστολάς. Πρὸ ὀλίγου ὅμως ἔλαβα τὴν ἐξήγησιν τοῦ πράγματος. Καθὼς ἐτακτοποίει τὸ δέμα μία ὑπηρέτρια, ἔπεσαν αἱ ἐπιστολαί. Ἔπῆρε μερικὰς καὶ τὰς ἐδιάβασε, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδεν, ὅτι ἦσαν ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ ἄλλου καὶ δὲν εἶδε μέσα εἰς αὐτὰς τὸ ὄνομά μου, τὰς ἐθεώρησεν ἀσημάντους καὶ τὰς ἔκαυσεν.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή.

Ὄπισθεν τῆς θύρας ἡ Ἐλίζα κύπτουσα διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθρου ἔβλεπε καὶ ἤκουε. Εἶχεν ἐκπλαγῇ τὰ μέγιστα κατ' ἀρχὰς ἀναγνωρίσασα τὴν ἀδελφήν της Αὐρηλίαν, καὶ βλέπουσα αὐτὴν μετὰ τόσον ἀλλοκότου συντρόφου. Εὔκυλον δὲ εἶνε νὰ κρίνωσιν οἱ ἀναγνῶσται μετὰ ποίας ἀγωνιώδους προσδοκίας ἤκουε, ὅτε ἤκουσε τὴν ἀδελφήν της ἐρωτήσασαν:

— Καὶ πῶς περιῆλθον εἰς χεῖράς σου αἱ ἐπιστολαὶ αὗται;

— Ἂς πίωμεν, ὡραία μου Λιλή, καὶ τώρα θὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν.

— Ὦ! διηγήσου την, διηγήσου την...

— Φαντάσου, ὅτι ἦτο μία μικρούλα, νόστιμη, ὡραία, ὡσὰν ἐσέ... λόγον τιμῆς μάλιστα νομίζω ὅτι σοῦ ὡμοίαζε.. Τὴν ἔβλεπα συχνά, ἀλλὰ δὲν εὕρισκα κανένα μέσον νὰ τὴν πλησιάσω... Ἐν τοσούτῳ εἶπα μέσα μου: «Δὲν γίνεται! αὐτὴν τὴν μικρούλα θέλω νὰ τὴν ἀποκτήσω!» Καὶ ξεύρεις ὅτι ὅταν ἀποφασίσω τέτοιο πρᾶγμα δὲν ὀπισθοχωρῶ. Τὴν ἠκολούθησα διὰ νὰ μάθω ποῦ κατοικεῖ καὶ ἔμαθα ὅτι ἔμενε εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου. Ἦτο Ἰούνιος καὶ ἔκαμνε μεγάλη ζέστη..

Καὶ ὁ Ἰούλιος ἔχυσε πάλιν οἶνον εἰς τὸ ποτήριον τῆς Αὐρηλίας, τὴν ἠνάγκασε νὰ πίῃ ὀλίγον καὶ ἐρρόφησεν αὐτὸς τὸ ὑπόλοιπον.

— Ἔκαμνε ζέστη λοιπόν, ἐξηκολούθησεν· εἶδα ὅτι ἐκειμάτο

μὲ ἀνοικτὸν τὸ παράθυρον. Φαντάσου τὴν τοπογραφίαν· ἕνας κῆπος ἔρημος, τὸ παράθυρον ἀνοικτὸν καὶ ἡ μιραῦλα μέσα.. Δὲν ἐδίστασα διόλου· πέρνω μίαν σκάλα... ἀναβαίνω.. εὑρίσκω τὸ κρεββάτι ποὺ ἐκοιμᾶτο πολὺ βαθειά.. Καταλαμβάνεις;

— Ἴσως· προσεποιεῖτο ὅτι ἐκοιμᾶτο.

— Δὲν εἰξεύρω, ἀλλὰ τότε θὰ εἶπῇ ὅτι ἐπροσποιεῖτο πολὺ καλά.

— Ναί, ναί, ἐννοῶ, εἶπεν ἡ Αὐρηλία αἰσθανομένη ἀκουσίως νυγμὸν ζηλοτυπίας· μὴ ὁμιλήσεις ὅμως περὶ ἐπιστολῶν...

— Περίμενε δά!.. ἐκεῖ εὗρα καὶ τὰς ἐπιστολὰς κατόπιν..

Κραυγὴ διάτορος ἠκούσθη τότε. Ὁ Ἰούλιος ὠρθώθη, ἐνῷ ἡ Αὐρηλία ἔντρομος ἀνέκραζεν:

— Ὦ Θεέ μου!.. τί τρέχει;.. τί εἶνε;

Ὁ Ἰούλιος ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ ἀκούσας θόρυβον εἰς τὸν διάδρομον τὴν ἔκλεισε βιαίως καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα.

Ἡ θεραπαινὶς ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγον.

— Τί φωνὴ ἦτον αὐτὴ ὁποῦ ἠκούσαμεν; τὴν ἠρώτησεν.

— Τίποτε, κύριε· ἦτο μία κυρία ὁποῦ ἐλιποθύμησε μόλις ἦλθε ὁ ἄνδρας της, καὶ γι' αὐτὸ ἔγειναν ἄνω κάτω τὸ σπίτι.

— Καλά, εἶπεν ὁ Ἰούλιος πραϋνόμενος.

Καὶ κλείσας τὴν θύραν ἐστρέφετο διὰ νὰ καθησυχάσῃ τὴν Αὐρηλίαν, ὅτε εἶδεν αὐτὴν παρὰ τὸ παράθυρον παρατηροῦσαν εἰς τὰ ἔκτὸς ὡς ἀπολαλιωμένην.

— Τί ἔχεις; τὴν ἠρώτησεν ἠκουσες ὅτι δὲν εἶνε τίποτε.

Ἡ Αὐρηλία ἀπήντησεν·

— Ὁ σύζυγός μου!... εἶδον τὸν σύζυγόν μου ὁποῦ ἐμβῆκε!

Ἕκαστος δύναται εὐκόλως νὰ φαντασθῇ, τίνα ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ λέξις αὕτη πρὸς τὸν Ἰούλιον. Ἔβραμε πρὸς τὸ παράθυρον λέγων·

— Ὁ σύζυγός σου!.. εἶσαι βεβαία ὅτι ἦτο αὐτός;

— Ναί τὸν εἶδα νὰ εἰσέλθῃ.. Ἐχάθημεν!.. θὰ μᾶς συλλάβῃ!

— Γρήγορα, τότε, γρήγορα ἂς φύγωμεν! γνωρίζω τὸ σπίτι.. ἄφησε νὰ σὲ ὁδηγήσω ἐγώ, ἐλα!..

Ἐν ρυπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ Αὐρηλία διώρθωσε τὴν ἀταξίαν τοῦ καλλωπισμοῦ της, καὶ διηυθέτησε τὴν κόμην της. Ὁ Ἰούλιος ἐνεδύθη τὸν ἐπενδύτην του, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ προσεκάλεσε τὴν Αὐρηλίαν νὰ διέλθῃ, ὅτε ἤκουσαν βήματα.

— Νάτος!.. γρήγορα, γρήγορα ἔμβα μέσα, εἶπεν ὁ Ἰούλιος.

Καὶ εἰσῆλθον πάλιν εἰς τὸ δωμάτιον κλείσαντες βιαίως τὴν θύραν.

Βλέπων τὴν Αὐρηλίαν τρέμουσαν σύσσωμον καὶ στένουσαν ὁ Ἰούλιος τῇ εἶπε·

— Μὴ φοβῆσαι, σοῦ λέγω γνωρίζω τὸ σπίτι· θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ.

Καὶ δυνηθύνετο πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς τὸ δωμάτιον, ἐνῷ εὑρίσκοντο, συνεκοινώνει μετὰ τοῦ παρακειμένου, ἡ δὲ Αὐρηλία τὸν ἠκολούθησεν. Ὁ Ἰούλιος μὴ εὑρίσκων τὴν κλεῖδα, ὅπως ἀνοιξῃ τὴν θύραν δὲν ἐδίστασεν, ἀλλὰ λαβὼν ἐκ τῆς τραπέζης μάχαιραν εἰσήγαγεν ἤδη αὐτὴν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλείθρου, ὅτε ἡ θύρα ἠνεῴχθη.

Ἡ Αὐρηλία ὥρμησεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ἀλλὰ διὰ μιᾶς ὀπισθοχώρησεν, ἰδοῦσα ἐνώπιόν της τὸν μαρκήσιον δὲ Μεῦρὰν, ἐφ' οὗ ἠρείδετο ἡ ἀδελφή της.

— Ἐλί α! Ἐλίζα! ἀνέκραξεν ἔντρομος.

Ὁ Ἰούλιος ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἀναμείνει, βλέπων ἀνθρώπους ἐντὸς τοῦ δωματίου, παρέκαμψε ταχέως τὸ σύμπλεγμα αὐτῶν, ἤνοιξε τὸ παράθυρον, ἐκρεμάσθη ἐξ αὐτοῦ καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν κῆπον λέγων ἀτρέμα·

— Μὰ τὴν πίστιν μου! τόσον τὸ χειρότερον· ὅπως μπορεῖ ἂς σωθῇ.. Ἐκτὸς τούτου ἂν σωθῶ πρώτα ἐγώ, σώζεται κ' ἐκείνη.

— Περάσατε, κυρία, εἶπε ταὐτοχρόνως ὁ μαρκήσιος δὲ Μεῦρὰν

πρὸς τὴν Λὐρηλίαν. Δὲν φοβεῖσθε τώρα τίποτε· ὁ ἐραστής σας ἔφυγεν.

Ἐντρομος, τεθορυβημένη, ἄφωνος ἡ Αὐρηλία ἔμεινεν ἐρειδομένη ἐπὶ τῆς παραστάδος τῆς θύρας, μὴ τολμῶσα νὰ προχωρήσῃ, σωματωμένη ἐκ τοῦ πλήρους οἴκτου καὶ περιφρονητικοῦ μειδιάματος τοῦ μαρκησίου. Ἠσθάνετο, ὅτι εἶχεν ἀπολεσθῇ διὰ παντός.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ παρακειμένου δωματίου διερρήχθη διὰ βιαίου λακτίσματος. Ὁ λοχαγὸς Τε ἀρ δὲ Μαρβύ, κρατῶν παλύκροτον ὥρμησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔνθα εὑρίσκετο ἀκόμη ἡ τράπεζα ἐστρωμένη.

Ἀπορῶν καὶ ἐκπληττόμενος διότι δὲν εὗρισκε κανένα, περιέφερε κύκλῳ τὸ βλέμμα. Βλέπων δὲ ἀνοικτὴν τὴν θύραν τοῦ συνεχομένου δωματίου, ὥρμησεν ἐντὸς αὐτοῦ καὶ εὑρεθεὶς ἐνώπιον τῆς συζύγου του, διηύθυνε τὸ ὅπλον του κατ' αὐτῆς.

Ἡ Αὐρηλία περίτρομος ἀρῆκεν κραυγὴν καὶ ἐγονυπέτησεν· ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲ Μεῦραν ἁρπάσας τὸν βραχίονα τοῦ λοχαγοῦ ἀπέτρεψεν αὐτὸν νὰ πυροβολήσῃ.

Ὁ γηραιὸς στρατιωτικὸς ὀργίλος καὶ μανιώδης, τὸν ἠρώτησε·

— Ποῖος εἶσαι; τί θέλεις ἐδῶ·

Ὁ νέος ἀπήντησε ψυχρῶς.

— Κύριε βαρῶνε δὲ Μαρβύ, εἶμαι ὁ μαρκήσιος δὲ Μεῦράν, μνηστὴρ τῆς γυναικαδέλφης σας Ἐλίζας Βοατέλ, χήρας τοῦ Σαμουὴλ Βόττ· ἡ σύζυγός σας συγκατετέθη νὰ ἐπανίδῃ τὴν ἀδελφήν της πρὸ τοῦ γάμου της.

Ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας ὁ λοχαγὸς ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος. Ἵστατο ἐξαμβλωθεὶς μὴ ἐννοῶν πῶς, μὴ ἐξηγῶν τίνι τρόπῳ εὑρίσκετο ἐνώπιον τῆς γυναικαδέλφης του.

Βλέπων ἔμπροσθέν του τόσον κομψὴν νεαρὰν γυναῖκα, δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ἐκείνην, ἣν ἀπεκάλει μὲ τόσα χλευαστικὰ ἐπίθετα. Ἀκουσίως νῦν ἠσθάνετο σεβασμὸν πρὸς αὐτήν. Ἐνθυμούμενος δ' αἴρνης ὅσα ὁ Ὠζλὲ τῷ διηγήθη τὴν προτεραίαν εἰς Λίλλην, ηὐχαριστήθη διότι παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ νὰ ἴδῃ ἂν ἦσαν βάσιμοι αἱ ὑποψίαι του. Προϋβάμενος λοιπὸν εἶπε πρὸς τὸν μαρκήσιον δὲ Μεῦράν.

— Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω καλῶς, κύριε, αὐτὰ τὰ ὁποῖα μοὶ εἴπετε

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀπήντησε:

— Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἐδιώξατε ἐκ τῆς οἰκίας σας, ἡ δεσποινὶς Ἐλίζα Βοατέλ, ἔγεινε κατόπιν κυρία Σαμουὴλ Βόττ. Σήμερον εἶνε χήρα, ἐντὸς ὀλίγου δὲ ὡς ἐλπίζω θὰ γείνῃ ἡ κυρία μαρκησία δὲ Μεῦράν.

Ἐνῷ ἔλεγε ταῦτα ὁ νέος, ἡ Ἐλίζα ἠρείδετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἦτο ὠχρὰ καὶ ἐφαίνετο κατεχομένη ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Ἡ δεσποινὶς ἢ ἡ κυρία Ἐλίζα Βοατέλ, εἶπεν ὁ λοχαγός, εἶνε κυρία νὰ πράξῃ ὅ,τι θέλει, Ἐγὼ ζητῶ νὰ μοὶ ἐξηγήσετε τὴν παρουσίαν τῆς κυρίας δὲ Μαρβὺ εἰς τοῦτο τὸ μέρος.

Ἡ Αὐρηλία ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ μαρκησίου ἱκετευτικὸν βλέμμα.

— Ἡ κυρία δὲ Μαρβύ, ἀπήντησεν οὗτος, μαθοῦσα τὸν γάμον μας, ἐπεθύμησε νὰ λάβῃ μίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, καὶ ἐξελέξαμεν αὐτὸ τὸ μέρος, ὅπως συναντηθῶμεν.

Ὁ λοχαγὸς ἦτο φιλύποπτος· ἐκ τῆς μορφῆς του ἦτο φανερόν, ὅτι ὀλίγην πίστιν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἐξήγησιν ταύτην, διὸ ἐπανέλαβεν :

— Ἀρνοῦμαι, κύριε, πρόκειται νὰ νυμφευθῆτε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς πρέπει νὰ μάθητε καὶ νὰ βεβαιωθῆτε πόσον ἀξίζει καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη.

Ὁ Ὀλιβιέρος ὠρυώθη ἀγέρωχος ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας καὶ εἶπε :

— Δὲν ἀνέχομαι, κύριε, νὰ λεχθῇ καμμία ἀπρεπὴς λέξις κατὰ τῆς κυρίας Σαμουὴλ Βόττ.

Ὁ λοχαγὸς ἀνύψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἀπήντησε:

— Θ' ἀκούσητε, κύριε, ὅ,τι πρέπει ν' ἀκούσητε. Εἶχον ἀνάγκην νὰ λάβω μίαν ἐξήγησιν μετὰ τῆς κυρίας δὲ Μαρβὺ καὶ τῆς ἀδελφῆς της. Εἶσθε παρὼν καὶ θὰ χρησιμεύσητε ὡς μάρτυς. Καὶ ὁ τόπος αὐτὸς ὅπου εὑρισκόμεθα, πολὺ καλὰ ἐξελέχθη πρὸς τοῦτο.

— Θὰ πράξω ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ κυρία Σαμουὴλ Βόττ· ἂν αὐτὴ θέλῃ νὰ σᾶς ἀκούσῃ κ' ἐγὼ θὰ ὑπακούσω ε ς τὴν ἐπιθυμίαν της.

— Ναί, τὸ θέλω, εἶπε μὲ ἀσθενῆ φωνὴν ἡ Ἐλίζα.

Ἡ Αὐρηλία ἔντρομος, ἀνήσυχος, παρετήρει τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, εἰς ἄκρον στενοχωρημένη ἐκ τῆς θέσεώς της, περίφοβος ἐλέπουσα τὴν ἐπελθοῦσαν παράδοξον μεταβολὴν εἰς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους τοῦ λοχαγοῦ δὲ Μαρβύ.

Ὁ Ὀλιβιέρος λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ὡδήγησε νὰ καθίσῃ εἰς μίαν ἕδραν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν Ἐλίζαν καὶ εἶπε πρὸς το λοχαγόν:

— Ὁμιλήσατε, κύριε· σᾶς ἀκούομεν.

— Ἠμέραν τινά, ἤρχισε λέγων ὁ λοχαγός, συνέβη εἰς τὴν οἰκίαν μου κάτι τι φοβερόν. Εἶνε πολὺς καιρὸς ὅπου συνέβη· ἡ Ἐλίζα τὸ γνωρίζει, διότι αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἔφυγε ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας. Εἶχα ἕνα φίλον ἕνα νέον ὅστις ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν μου καθ' ἑκάστην. Μίαν νύκτα ἤκουσα φωνὰς καὶ ἐξύπνησα· ἐσηκώθηκα ταχέως, ἐξῆλθα καὶ εὗρηκα τὸ πτῶμα τοῦ νέου ὑποκάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κατωνος τῆς συζύγου μου. Μοῦ εἶπον τότε, ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἐραστὴς τῆς Ἐλίζας καὶ τὸ ἐπίστευσα, εἶπε παρατηρῶν τὴν σύζυγόν του σφίγων τοὺς ὀδόντας καὶ παρατηρῶν κατόπιν τὴν νεάνιδα.

Ἡ Αὐρηλία ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μὴ τολμῶσα νὰ κυτάξῃ τ

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὁ λοχαγός, τὸ ἐπίστευσα καὶ σὲ ἐδίωξα, Ἐλίζα, τώρα ἔρχομαι νὰ μάθω ἀπὸ σὲ τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησε, μὴ ἔχουσα τὸ θάρρος νὰ κατηγορήσῃ τὴν ἀδελφήν της.

—Ἐστράφη τότε ὁ λοχαγὸς πρὸς τὴν Αὐρηλίαν καὶ μετὰ φωνῆς ὀργίλης τὴν ἠρώτησε.

— Καὶ σὺ κυρία δὲ Μαρβύ, δὲν μοῦ ἀπαντᾷς ; θὰ μοῦ ἀπαντήσῃς ;

Καὶ μετὰ κινήματος νευριοῦ ἐρευνήσας εἰς τὸ θυλάκιόν του ἐξήγαγε τὰς ἐπιστολὰς, θέτων δὲ αὐτὰς ὑπὸ τὰ ὄμματά της εἶπε:

— Ἰδού, ἀθλία ! τολμᾷς ν' ἀρνηθῇς ἀκόμη ;

Ἡ Αὐρηλία ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὰς ἐπιστολάς, καὶ ἔρριξε κραυγήν, καταπεσοῦσα δὲ ἀπὸ τῆς ἕδρας της ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ λοχαγοῦ κράζουσα :

— Ἔλεος, ἔλεος ! .

Ὁ λοχαγὸς ἔκαμε κατ' ἀρχὰς κίνημα ὀργῆς καὶ ἀνεζήτησε τὸ ὅπλον του.

Λυγμοὶ καὶ στεναγμοὶ ἐξήρχοντο τοῦ στήθους του.

— Λοιπὸν πρὸ ἓξ ἐτῶν, ἐξηκολούθησε, μὲ ἠπάτας ἀδιακόπως. Πρὸ ἓξ ἐτῶν ἦμεν ἀντικείμενον ἐντροπῆς καὶ περιφρονήσεως δι' ὅλους Σὲ ἠγάπων, σ' ἐνυμφεύθην πτωχὴν καὶ ἤθελα μόνον ἀπὸ σὲ πρὸς ἀνταμοιβὴν τῶν εὐεργεσιῶν μου ἂν ὄχι ἔρωτα. τοὐλάχιστον φιλίαν καὶ σεβασμόν. Καὶ σὺ ἰδοὺ τί μοῦ ἔκαμες ! . . . Ὦ, εἶνε αἰσχρόν !

Ἡ ὀργὴ ἐπανήρχετο, οἱ ὀφθαλμοί του εἶχον θολωθῇ· ἔκυψε διὰ ν' ἁρπάσῃ τὴν παρὰ τοὺς πόδας του θρηνοῦσαν σύζυγόν του καὶ ἀνέκραξε:

— Ὄχι, ὄχι! εἶνε ἀδύνατον! δὲν πρέπει νὰ ζήσῃ Καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὴν πνίξῃ. Ὁ Ὀλιβιέρος ὁρμήσας ἐκράτησε τὸν λοχαγὸν συνέχων μετὰ βίας αὐτὸν ἀναζητοῦντα τὸ πολύκροτόν του. Ἐνῷ δὲ συνεταράσσετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου, βοῶν, ἀνακράζων καὶ βλασφημῶν, ἡ Ἐλίζα ἔδραμε πρὸς τὴν ἀδελφήν της, τὴν ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῇ καὶ τὴν παρέσυρε λέγουσα·

— Πήγαινε, πήγαινε;.. φύγε θὰ σὲ φονεύσῃ!..

Ἡ Αὐρηλία ἐδραπέτευσεν ἔντρομος· κατῆλθε δρομαία διὰ τῆς

ρικρᾶς κλίμακος διέσχισεν ὡς παράφρων τὴν μεγάλην τοῦ ἑστιατορίου αἴθουσαν, βλέπουσα δὲ ἀνοικτὴν τὴν θύραν, ὥρμησε καὶ ἐξῆλθε τρέχουσα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ διηυθύνετο.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἐκάθητο εἰς τὴν τραπέζαν προγευματίζουσα μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ της. Βλέπουσα τὴν γυναῖκα ἐκείνην διασχίζουσαν τὴν αἴθουσαν μὲ περίτρομον ἦθος, ἐξεπλάγη καὶ ἀνέκραξε·

— Μὰ τί συμβαίνει λοιπὸν ἐπάνω; φεύγει αὐτὴ σὰν νὰ τὴν κυνηγάει κανείς.

Ὁ Ὠβλὲ ἠγέρθη ἀναπράζων·

— Δὲν εἶνε δυνατόν! .. μήπως ἠπατήθην;..

Καὶ ἔδρομεν εἰς καταδίωξιν τῆς Αὐρηλίας.

— Αἴ τι κάμνει αὐτὸς τώρα;.... εἶπον ἡ κυρὰ Μάγδαληνή. Τί σ' ἔπιασε τώρα;.. Ἐτρελλάθης!.. ποῦ πᾷς;

Ἀλλ' ὁ Ὠβλὲ εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῆ.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ λοχαγὸς ἀφοῦ σφοδρῶς ἐμνήσθη συνηθάνθη ἔτι μᾶλλον τὸ ἀγχινὸν τῆς θέσεώς του καὶ κλαίων εἶπε

— Ἐτελείωσε! δὲν θὰ ἐπιζήσω πλέον μετὰ τοιοῦτο σκάνδαλον· ἀλλὰ προτήτερα θὰ ἐκδικηθῶ.

Ὁ Ὀλιβιέρος τότε προβὰς εἶπε πρὸς τὸν λοχαγόν·

— Ἐννοῶ ἐλλὴν τὴν φρίκην τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεσθε. Δύναμαι, κύριε Τενὰρ δὲ Μαρσύ, νὰ σᾶς τείνω τὴν χεῖρα καὶ νὰ σᾶς προσφέρω τὴν συνδρομήν μου;

Ὁ λοχαγὸς τὸν παρεξέλεψεν ἄτεν ὡς πρὸς στιγμὴν· εἶτα λαμβάνων τὴν χεῖρα του τὴν ἔθλιψε.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν. Εἶσθε ἔντιμος ἄνθρωπος καὶ δέχομαι.

— Θὰ ἐπιστρέψητε εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος

— Θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν κατοικίαν μου, ἀπήντησε σκυθρωπὸς ὁ λοχαγός· πρέπει νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεσις.

— Ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεχθῶ ἐπὶ μακρὸν μαζί σας. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε, εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ λοχαγὸς καταβεβλημένος.

Τότε ὁ γηραιὸς ἀξιωματικὸς ἀσπασθεὶς τὴν Ἐλίζαν τὴν ἐκήδευε συγχώρησιν, ὁ δὲ Ὀλιβιέρος τῇ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ ταχέως, καὶ ἀμφίτεροι ὥδευσαν πρὸς τὸν σταθμόν.

Ἡ Ἐλίζα ἀπομείνασα μόνη ἐσκέφθη ἐπί τινας στιγμάς, ἀναλογιζομένη τὰ γεγονότα, ἅτινα διηγήθημεν. Ἀκολούθως στηρίζουσα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὴν κεφαλὴν εἶπεν ὑψηλῇ τῇ φωνῇ.

— Λοιπὸν ἐκ τῶν ὁ Ὄλλιος εἶνε ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου μου!.. Ὦ πρέπει διὰ τῆς Αὐρηλίας νὰ μάθωμεν· ποῖος εἶνε.

Θ'. — Η ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΤΟΥ ΒΟΡΒΟΡΟΥ.

Ὅτε ὁ Ἰούλιος μὴ εὑρίσκων διέξοδον, ὅπως ἀποδράσῃ μετὰ τῆς Αὐρηλίας, ἀπεφάσιζε νὰ πηδήσῃ ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος, εἶχεν ἀρκετὰς ἀφορμὰς, ὅπως πράξῃ τοῦτο.

Κρεμασθεὶς ἐκ τοῦ παραθύρου κατέπεσεν εἰς τρόπον τοιοῦτον ὥστε νὰ ἀσθαντηθῇ οὐχὶ σφοδρὸν κλονισμόν. Ἀφοῦ ἐπήδησε, εὑρέθη ἐκτὸς τοῦ περιβόλου, δὲν ἠθέλησε νὰ φύγῃ εἶχεν ἀνάγκην νὰ μάθῃ τί θὰ συνέβαινε κατόπιν. Ἰδὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὄχημα κενὸν διευθυνόμενον εἰς Παρισίους· τὸ ἐσταμάτησε καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ περιμένῃ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ἀνέμενεν ἕνα φίλον του. Ἐτοποθετήθη ἐντὸς τοῦ ὀχήματος, καὶ ἠδυνήθη τοιουτοτρόπως νὰ κατασκοπεύῃ χωρὶς νὰ φαίνηται.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας εἶδεν αἴρνης τὴν Αὐρηλίαν ἐξερχομένην ἐκ τοῦ ξενοδοχείου καὶ τρέχουσαν ἔντρομον ὡς νὰ κατεδιώ-

κετο. Ἤνοιξε τότε τὴν θύραν τῆς ἁμάξης, ἐκείνη δὲ ὡς ἔρθασε πλησίον τρέχοντα τὸν ὁδήγησε καὶ τὸν ἤκουσε κράζοντα :

— Λιλή, Λιλή ! . . . γρήγορα, ἔλα ! . . .

Ἡ Αὐρηλία ἁρπάσασα τὴν χεῖρα ἦν τῇ ἔτεινεν, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καὶ ὁ Ἰούλιος ἔκλεισεν ἀμέσως τὴν θύραν, καταβιβάσας καὶ τὸ παραπέτασμα. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐρρίφθη ἔξω φρενῶν, τρέμουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φιλου ἐκείνου κράζουσα :

— Ἰούλιε ! . . . μὴ μὲ ἀφήσῃς ὑπερασπίσου με ! . . Ἐνόμισα ὅτι θὰ μὲ φονεύσῃ.

— Ἦτο ὡπλισμένος ; ἠρώτησεν ὁ Ἰούλιος μετ' ἀνησυχίας.

— Ναί· μὲ ἠπείλησεν μὲ τὸ πολύκροτον, καὶ θὰ ἐπυροβόλει ἂν δὲν τοῦ τὸ ἤρπαζον.

— Καλὰ ἔκαμα λοιπὸν νὰ πηδήσω· ἂν μᾶς εὕρισκε μαζὶ ἐκεῖνος ὁ βάνανσος, θὰ μᾶς ἐφόνευε καὶ τοὺς δύο Αὐτοὶ οἱ στρατιωτικοὶ εἶνε διαβολάνθρωποι ! . . Τί πρᾶγμα πάλιν εἶν' αὐτός ; . .

— Καὶ ὁ Ἰούλιος ἔβλεπε τὸν Ὠβλὲ, ὅστις ἐξελθὼν τοῦ ξενοδοχείου ἤρχετο τρέχων πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὑρίσκοντο. Ἡ Αὐρηλία τρέμουσα παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ μόλις παρετήρησε, ἀπεσύρθη ἀμέσως καὶ συσπειρουμένη πλησίον τοῦ Ἰουλίου εἶπεν :

Αὐτός ! . . αὐτὸς ! . . τώρα ἐννοῶ τὰ πάντα! . . Ἐξελικήθη.

— Ποῖος εἶνε αὐτός ; . . .

— Ὕστερα θὰ σοῦ εἴπω ἂς φύγωμεν τώρα.

— Θὰ εἶνε κανένας παλαιὸς φίλος σου, ὅστις διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

— Ναί. Θὰ σοῦ τὸ εἴπω κατόπιν.

— Μὴ φοβῆται, ὅτον καὶ ἂν τρέχῃ, δὲν θὰ μᾶς φθάσῃ.

Τῷ ὄντι ὁ Ἀϊμίλιος Ὠβλὲ τρέχων εἶχεν ἤδη ὑπερβῆ τὴν ἅμαξαν χωρὶς νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ἐκείνη ἦν ἀνεζήτει εὑρίσκετο ἐντὸς αὐτῆς. Οὐχ' ἧττον δὲν ἦτο φρόνησις νὰ στέκῃ πλέον ἡ ἅμαξα ἐκεῖ.

Ὁ Ἰούλιος τὸ ἐνόησε, καὶ ἐπειδὴ τὰ καταβιβασμένα παραπετάσματα ἠδύναντο νὰ προκαλέσωσι τὴν προσοχὴν καὶ νὰ ἐγείρωσιν ὑποψίας, εἶπε πρὸς τὴν Λυρηλίαν

— Κάθισε εἰς τὸ βάθος τῆς ἁμάξης, χωρὶς νὰ φαίνεσαι, ὅσον τὸ δυνατὸν, διὰ νὰ φανῇ ὅτι εἶμαι μόνος ἐγὼ μέσα.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ὑπήκουσε, καὶ ὁ Ἰούλιος ἀνεβίβασε πάραυτα τὰ παραπετάσματα εἰπὼν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Πήγαινέ μας γρήγορα εἰς τὸ Ὠτεὶλ καὶ θὰ σὲ φιλοδωρήσω καλά.

Ὁ ἁμαξηλάτης ἐμάστιγησε τοὺς ἵππους. Μόλις ἐκινήθη ἡ ἅμαξα, ἡ Αὐρηλία ἀνηγέρθη, ἀφοῦ δὲ διῆλθε τὴν γέφυραν τῆς Σεβρέννης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἠρώτησε τὸν Ἰούλιον

— Διατί πηγαίνομεν εἰς Ὠτεὶλ;

— Διὰ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Δὲν θέλω νὰ ἐπιστρέψω.. θὰ μὲ φονεύσῃ. Δὲν σου εἶπα ὅτι ὡς ἐκ θαύματος εἶμαι ἀκόμη ζωντανή;... Δεν ἐξεύρεις τί συνέβη ἐκεῖ ἐπάνω.

Καὶ διηγήθη μέ τινας παραλλαγὰς πρὸς ὄφελός της, τὴν σκηνὴν, ἣν περιεγράψαμεν.

— Διάβολε!.. εἶπεν ὁ Ἰούλιος. Τότε δὲν πρέπει νὰ τὸν ξαναϊδῇς πλέον.. Εἶσαι ὡς νὰ ἤσουν χήρα.

— Τί νὰ πράξω ; εἶπεν ἡ Αὐρηλία ἔντρομος ἀπελπισουσα εἰ τὸ μέλλον.

— Δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσαι· ἀφοῦ κατὰ καλὴν τύχην εἶμαι ἐγὼ μαζί σου, ἠμπορεῖς νὰ ἐλπίζῃς εἰς ἐμέ. Ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ σὲ ἐπιπλήξω. Ἡμεῖς ἐγνωρίσθημεν, ὅταν εἴμεθα νέοι καὶ ἡ ἀπόθημένα τώρα πάλιν θὰ συνδέσωμεν τοὺς δεσμοὺς τοῦ διακοπέντος ἔρωτός μας.., θέλεις;

Δύο χονδρὰ δάκρυα ἐκυλίσθησαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς ἀθλίας καὶ ἐπανέλαβε θλιερῶς·

— Τί θὰ γείνω τώρα;

— Μὲ δὲν μ' ἀκοῦς λιπόν; Τότε θὰ εἰπῇ πῶς δὲν μὲ ἀγαπᾷς. Μὴ κλαίῃς. Εἰξ ὑρεις ὅτι εἶμαι ἱκανὸς τὰ πάντα νὰ κατορθώσω. Ἕνα πρᾶγμα μοῦ ἔλειψε πάντοτε, νὰ εὑρεθῇ κάποιος νὰ μὲ προστατεύῃ, νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ, ἕως ὅτου ν' ἀρχίσω.. Αὐτὸς ὁ κάποιος θὰ εἶσαι σύ, Λιλή μου!...

— Ἀλλὰ τώρα τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ἐκ νέου ἐκείνη, βλέπουσα πᾶσαν διέξοδον κεκλεισμένην.

— Εἶνε ἁπλούστατον· θὰ κάμωμεν ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ χρεωκοπίας· πρέπει νὰ φροντίσωμεν νὰ σώσωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα. Πρέπει νὰ φύγῃ, ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ συζύγου σου σήμερον, ἂν δὲν θέλῃς ν' ἀκούσῃς ἀντὶ φιλοφρονημάτων ὕβρεις καὶ ἀντὶ θωπειῶν νὰ λάβῃς κτυπήματα.

— Ὦ! ἂν ἦσαν αὐτὰ μόνον δὲν ἐπείραζεν, εἶπεν ἡ Αὐρηλία... Θὰ μὲ φονεύσῃ, καὶ δὲν θέλω ν' ἀποθάνω!.. Ὦ, φοβοῦμαι τὸν θάνατον.. δὲν θέλω ν' ἀποθάνω, ὄχι!..

— Μὴ φοβῆσαι, Λιλή· ἀπ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ ἄνδρας σου. Ἀπόψε σὲ πέρνω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου κατοικῶ· κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ βεβαια νὰ σὲ ζητήσῃ ἐκεῖ. Ἄκουσε ἀγάπη μου, ἡμεῖς τώρα εἴμεθα ἐμπρός· ἂν θελήσῃ ὁ σύζυγός σου νὰ ἔλθῃ, δὲν θὰ μᾶς φλάσῃ· τὸ ἁμάξι μας πηγαίνει γρήγορα καὶ προφθάνομεν νὰ ἐνεργήσωμεν. Ἀφοῦ φεύγεις ἀπὸ τὸ σπίτι σου, δὲν εἶνε λόγος, ἐπειδὴ ἔπραξες ἕνα σφάλμα, νὰ φύγῃς γυμνή. Πρέπει νὰ παραλάβῃς ὅλα τὰ πράγματά σου. Τόσον καὶ τόσον τὸ ἴδιον θὰ σὲ κατηγορήσουν καὶ ἂν τὰ πάρῃς καὶ ἂν δὲν τὰ πάρῃς... ἀφοῦ μάλιστα φεύγεις ἀπὸ τὸ σπίτι ἑνὸς ἀνθρώπου ὑποῦ τόσον σὲ κακομεταχειρίζεται. Δὲν τὸ εἶδες, καϋμένη;

Καὶ τὴν ἠπάσθη.

Ἡ Αὐρηλία ἔτρεμεν. Ἔκλεισε πρὸς στιγμὴν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπανεῖδε νοερῶς ἑαυτὴν γονυπετῆ πρὸ τοῦ συζύγου της, τὸν δὲ τελευταῖον τοῦτον διευθύνοντα κατ' αὐτῆς τὸ πολύκροτόν του. Ἡ

νοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν Ἰούλιον λέγουσα.

— Σὲ ὑπακούω, καὶ θὰ πράξω ὅ,τι μοὶ λέγεις.

Μετά τινας στιγμὰς ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτε ἐπρόκειτο νὰ ταξειδεύσῃ ἡ Αὐρηλία, τρέμουσα προητοίμαζεν ἐν τάχει τὴν ἀποσκευήν της καὶ διεταράσσεν ἕνα μεταχείρισιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς ἁμάξης. Ὁ Ἰούλιος τὴν εἶδεν εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἐπίπλων, καὶ παρελάβανεν ὅσα καὶ ἂν εὕρισκε χρήματα ἢ κοσμήματα. Ἐπροφασίσθη πρὸς τούτοις ἡ Αὐρηλία, ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἀνέμενε δῆθεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου μέλλων καὶ αὐτὸς ν' ἀναχωρήσῃ μαζί της καὶ τὴν ἐπεφόρτισε νὰ παραλάβῃ ἐκ τοῦ θαλάμου του διάφορα ἀντικείμενα. Τὴν ἔρευναν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ γηραιοῦ στρατιωτικοῦ ἐνήργησεν ὡτκύτως ὁ Ἰούλιος. Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ ἅμαξα ξήργετο ἐκ τῆς αὐλῆς φορτωμένη μὲ πανακιβώτια καὶ ἀρκετὰ δέματα. Ὁ Ἰούλιος ἐκάθισε πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ τῷ εἶπε :

— Γρήγορα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Βορείου σιδηροδρόμου.

Ὁ Ἰούλιος ἦτο εἰς ἄκρον ηὐχαριστημένος διότι εἶχε λαφυραγωγήσει τὴν οἰκίαν.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμόν, ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἁμάξης καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων, ἐπανελθὼν δὲ μετ' ὀλίγων εἶπε πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, ἥτις τὸν παρετήρει ἔκπληκτος.

— Δὲν ἐπροφθάσαμε τὸ τραῖνον! Πρέπει νὰ περιμένωμεν μίαν ὥραν. Ἁμαξᾶ! βοηθησέμε νὰ κατεβάσωμεν τὰ πράγματα γρήγορα.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν πᾶσα ἡ ἀποσκευὴ ἀπετέθη χαμαί. Ὁ Ἰούλιος ἐπλήρωσε τὸν ἁμαξηλάτην, καὶ ὅτε ἀνεχώρησεν αὐτός ἐκάλεσε ἄλλην ἅμαξαν, ἐπεβίβασε τὴν ἀποσκευὴν εἰς αὐτήν, προσκάλεσε τὴν Αὐρηλίαν νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς ἁμάξης, καὶ ἔδωκε τὴν διεύθυνσίν του εἰς τὸν ἁμαξηλάτην, εἰς Μενιμολτάν, ὁδὸς Πανογιώ.

— Καθὼς βλέπεις, εἶπε πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, ὅταν πονηροί καὶ ἂν εἶνε, δὲν θὰ μᾶς εὕρουν.

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἀπήντησεν, κατεχομένη δὲ ὑπὸ ἀδρανείας, δὲν

ἐτόλμα νὰ ἐναντιωθῇ. Εἷς μόνος λογισμὸς κατεῖχε τὸ πνεῦμα της καὶ ἐβασάνιζεν αὐτό, ὅτι ὁ γέρων στρατιωτικὸς δὲν θὰ ἠνείχετο τὴν γελοίαν θέσιν εἰς ἣν αὐτὴ τὸν ἔφερε, καὶ τὴν ὁποίαν καθίστα χειροτέραν, κλέπτουσα πᾶν ὅ,τι εἰς αὐτὸν ἀνῆκε. Τὸν κίνδυνον τοῦτον ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ τάχιστα, διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ Ἰούλιος τῇ προέτεινε νὰ κρυβῶσιν εἰς μίαν τῶν μᾶλλον ἀποκέντρων τῶν Παρισίων συνοικίαν, ἀπεδέχθη τὴν πρότασίν του ὡς σύμφωνον μὲ τὰς σκέψεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας της. Ἀφέθη λοιπὸν πειθήνιος νὰ τὴν ὁδηγήσῃ, βεβαία οὖσα, ὅτι ὁσύζυγός της ὅστις ἐγίνωσκε τὰς ἀριστοκρατικὰς ἕξεις της δὲν θὰ μετέβαινε νὰ τὴν ἀναζητήσῃ εἰς τὴν πενιχρὰν κατοικίαν τοῦ Ἰουλίου.

Ἀλλὰ τί θὰ ἔπραττε κατὰ τὸν νέον βίον της; Τὸ παρελθὸν εἶχε κλεισθῇ πλέον ὄπισθέν της. Ἐν τῷ παρόντι δὲν ἀνεύρισκεν ὑπόληψιν. Διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃ ἐκ νέου, ἔπρεπε νὰ ἐκποιήσῃ τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρεώγραφα, ἅτινα εἶχε παραλάβει καὶ παραιτοῦσα πλέον τὴν πολυτέλειαν, ν' ἀγοράσῃ διὰ τῶν χρημάτων της ἐν ἐμπορικὸν κατάστημα καὶ νὰ ζήσῃ ζωὴν ἡσύχου ἀστῆς. Καὶ μετὰ τὴν τρικυμιώδη ζωήν της τοιοῦτο μέλλον τῇ ἐφαίνετο λίαν εὐχάριστον. Ἡ Αὐρηλία δὲν συνείθιζε νὰ ἐρμηνῇ ἐν τῇ αὐτῇ σκέψει. Εἶχε τὸ πλεονέκτημα μόλις ὁ κίνδυνος παρήρχετο, νὰ λησμονῇ καὶ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ν' ἀνευρίσκῃ τὴν ἀδιαφορίαν της, μὲ τὴν φιλοσοφίαν ἐκείνην τῶν ἐλαφρῶν γυναικῶν τὴν ἔχουσαν ὡς ἄξιωμα τὸ χαίρειν καὶ εὐφραίνεσθαι πάντοτε.

Προσέβλεψε τὸν Ἰούλιον, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ παριστᾷ εἰς αὐτὴν τὰ θέλγητρα τοῦ βίου, ὃν ἐπρόκειτο πλέον νὰ ζήσῃ τὴν ἐβεβαίου, ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ πράξῃ αὐτὸ ὅπερ ἔπραξεν.

Τέλος ἁμαξα ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Πανγιώ. Ὁ Ἰούλιος εἶχε καταρτίσει τὸ ἑξῆς πρόγραμμα: ἔπρεπε νὰ ζήσωσι διὰ τῆς ἐκποιήσεως τῶν χρεωγράφων τῶν κοσμημάτων καὶ τῶν ἐνδυμάτων. Ἐπειδὴ τὰ ἀντικείμενα ταῦτα ἦσαν γνωστὰ εἰς τὸν σύζυγον, οὗτος ἐ-

νεργῶν πρὸς ἀνεύρεσίν της, θὰ ἔδιδεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν κοσμημάτων της· δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ διευκολύνωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τὴν σύλληψίν των. Θὰ ἐπώλουν αὐτά. Ὁ Ἰούλιος εὗρισκεν ἀγοραστήν. Ἡ Αὐρηλία θὰ ἐνεδύετο νέαν μᾶλλον ταπεινὴν ἐνδυμασίαν καὶ θὰ ἔζων ἀμοῦ ὡς ἀστοὶ συνοικοῦντες διὰ νομίμου γάμου. Ἡ Αὐρηλία θ' ἀπεκαλεῖτο κυρία Μιγκέ. Ἀφοῦ εἶχον χρήματα θὰ ἔζων ἡσύχως ἐκλέγοντες ἓν καλὸν ἐπάγγελμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἠδύναντο νὰ κερδήσωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν χωρὶς νὰ κοπιάζωσι, καθότι ἀμφότεροι ἠσθάνοντο μεγάλην ἀποστροφὴν πρὸς τὴν ἐργασίαν. Ἡ Αὐρηλία παρετήρει τὸν Ἰούλιον, ὅστις ἐμψυχούμενος ἐκ τῆς διηγήσεως τῶν σχεδίων του, ἦτο τῷ ὄντι εὐειδής, καὶ ἐμειδίασεν, ὅτε ἤκουσεν αὐτὸν ἰδίως λέγοντα τὰ ἑξῆς:

— Νὰ ἰδῇς Λιλή μου, ὅταν θὰ εἶσαι ἐνδυμένη ὅπως ἄλλοτε ὡς ἐργάτις, ὡσὰν νοικοκυρά, νὰ ἰδῇς πόσον εὔμορφη θὰ ἦσαι! Ἀπὸ αὔριον ἀρχίζομεν ἂν θέλῃς καὶ πηγαίνομεν εἰς τοὺς Δύο Μύλους εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαρίας, καὶ θὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, ὁποῦ ἐπρογευματίσαμεν μίαν Δευτέραν ἄλλοτε ἐνθυμεῖσαι;... ἦσουν τότε δεκατεσσάρων χρόνων. Θὰ ἰδῇς τώρα τὸ δωμάτιόν μου ψηλά... λὲς πῶς εἶνε τὸ ἴδιο... θὰ εὐχαριστηθῇς.

Ἡ οἰκία ἔνθα κατῴκει ὁ Ἰούλιος, εἶχε τὴν συνήθη ἐκείνην ρυπαρὰν ὄψιν, ἣν ἔχουσι τὰ ξενοδοχεῖα τῆς ἐσχάτης τάξεως, τὰ κείμενα εἰς τὰς παλαιὰς καὶ ἀποκέντρους τῶν Παρισίων λεωφόρους. Ὑπερανω τῆς θύρας τῆς εἰσόδου ἀνεγινώσκετο ἡ ἐπιγραφή: «Δωμάτια μετ' ἐπίπλων ἀπὸ 7 φράγκα τὸν μῆνα καὶ πλέον». Στενὴ ὁδὸς ἠνοίγετο μέσον τῶν ἐρημένων εἰς τὸν κῆπον ἐπίπλων, καὶ δι' αὐτῆς ἡ Αὐρηλία ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον. Δεξιόθεν ἔκειτο τὸ φυλακεῖον τοῦ θυρωροῦ καὶ τὸ γραφεῖον, ἐκεῖθεν δὲ ὁ Ἰούλιος παρέλαβε τὴν κλεῖδα τοῦ δωματίου. Ἀφότου ἐπανεῖδε τὴν Αὐρηλίαν διὰ πρώτην φορὰν, εἶχεν ἐνοικιάσει τὸ δω-

μάτιον τοῦτο, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου· αὐτόθι δὲ ὡδήγησε τὴν αὐτήν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της πεζομένην μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀκάρτον οἰκίαν, παρετήρησε πέριξ μειδιῶσα καὶ εἶπεν:

— Ἀλήθεια!... μοιάζει πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ ἄλλο.

Καὶ προσέθηκε ταπεινοφρόνως;

— Ἄχ!... ἂν ἐπανήρχετο ἐκεῖνος ὁ καιρός!...

Προήρχετο ἐκ πόθου ἆρα γε ἡ ἀναρώνησίς της αὕτη ἢ ἐκ μεταμελείας; Ἠσθάνετο τύψεν συνειδότος, διότι ἐθυσίασε τὴν ζωήν της ἢ ἐλυπεῖτο μόνον διὰ τὴν πτῶσίν της;

— Ἐδῶ εἶμαι ἥσυχος! ἐπανέλαβεν ἡ Αὐρηλία.

— Κάθισε μὲ τὴν ἡσυχίαν σου, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, ὡς νὰ ἤτουν εἰς τὸ σπίτι σου... ἐγὼ θὰ φροντίσω διὰ τὰ πράγματα. Τώρα θὰ ζήσῃς εὐτυχὴς κυρία Μιγκέ!

Εἰς τὴν Αὐρηλίαν ἐφαίνετο, ὅτι εὑρίσκετο ἑκατὸν λεύγας μακρὰν τοῦ συζύγου της καὶ τῶν ἄλλων ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐντελῶς ἐλευθέραν, ἀνεξάρτητον καὶ κυρίαν ἑαυτῆς.

Ἠγάπα διὰ τινας ὥρας, διὰ τινας ἡμέρας τὸ πολὺ τὴν πτωχείαν ἐκείνην. Μόλις ὁ Ἰούλιος ἔπλαττε τὰ σχέδια ἐκεῖνα περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ Αὐρηλία ὅπως καὶ ἐν τῷ ἔρωτι ἠγάπα δι' ὀλίγον μόνον καιρόν. Ἐθελγήτο ἰδίως ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου τῆς νέας της θέσεως.

Ἐρευνῶσα εἰς τὰς ἰματιοθήκας ἡ Αὐρηλία ἀνεῦρε μίαν ἐσθῆτα κεντημένην περὶ τὰ ἄκρα καὶ ἕνα χιτῶνα σιδηρωμένον, λευκότατον. Ἀνῆκον τὰ ἐνδύματα ταῦτα εἰς γυναῖκά τινα κατοικοῦσαν εἰς παρακείμενον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν εὑρίσκετο ἐρμάριον, καὶ διὰ τοῦτο ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἰουλίου τὴν ἄδειαν νὰ τὰ τοποθετήσῃ ἐντὸς τοῦ ἰδικοῦ του ἐρμαρίου, τὸ ὁποῖον δὲν τῷ ἐχρησίμευεν. Ἡ Αὐρηλία ἰδοῦσα αὐτὰ ἐσκίρθη ἀμέσως νὰ τὰ ἐνδυθῇ. Τὸ ἐλαφρὸν καὶ παλιμβούλων πνεῦμά της ἐλησμόνησεν ὅλας τὰς θλίψεις καὶ γελῶσα ἔλεγε:

— Γιὰ νὰ ἰδῶ! θὰ εἶμαι νόστιμη ἂν φορέσω αὐτά;

Καὶ ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἐκδυθεῖσα, ἐφόρεσε τὴν ξένην ἐσθῆτα καὶ τὸν χιτῶνα, τοῦ ὁποίου ἀνύψωσε τὰς χειρίδας. Ἀκολούθως δινυθέτησε τὴν κόμην της, ὅπως συνεθίζεν ἄλλοτε, καὶ σταθεῖσα ἔμπροσθεν τοῦ κατόπτρου γελῶσα, ἐρεθδουσα δὲ τὴν πυγμὴν ἐπὶ τῆς ὀσφύος εἶπε:

—Μοῦ φαίνεται, ὅτι πάντοτε ἤμουν τέτοια!...

Ὁ Ἰούλιος εἰσήρχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ ἰδὼν αὐτὴν ἀνέκραξε περιχαρής:

— Εὖγε, Λιλή!... εἶσαι ὡραία ἔτσι!

— Δὲν σοῦ φαίνεται, ὅτι καὶ τώρα μοῦ πηγαίνουν καλά;

— Δέκα φορὰς καλλίτερα!... Δὲν σὲ κολακεύω, σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Εἶσαι πολὺ ὡραία ἔτσι. Ἡ δουλειὰ ἐτελείωσεν· ὅλα τὰ πράγματα τὰ ἐφύλαξα... νὰ καὶ αὐτὰ τὰ παιγνιδάκια...

Καὶ ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰς μικρὰς θήκας καὶ τὰ κυτία, ἔνθα εὑρίσκοντο τὰ κοσμήματα τῆς Αὐρηλίας, ἅτις τὰ ἔλαβε καὶ τὰ ἐφύλαξεν ἀμοῦ μὲ τὰ ἐνδύματά της εἰς τὸ ἐρμάριον.

— Ξεύρεις τίποτε; εἶπεν ὁ Ἰούλιος· δὲν ἐτελειώσαμεν τὸ πρόγευμά μας ἐκεῖ κάτω, καὶ ὁ δρόμος, ἡ συγκίνησις μοῦ ἔκαναν ὄρεξιν.

— Κ' ἐγὼ πεινῶ.

— Τότε νὰ γευματίσωμεν ἐδῶ.

— Ναί, ὡσὰν ἄλλοτε· πήγαινε ὅμως ν' ἀγοράσῃς τὸ γεῦμα· μὴ τὸ πάρῃς ἕτοιμον ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ἄ!.. συνεθίζεις, βλέπω, εἰς τὴν νέαν ζωήν. Ὑπάγω θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα.

Ὁ Ἰούλιος κατῆλθε καὶ ἐπέστρεψεν ἐντὸς ὀλίγου, φέρων φιάλας ἕνα ἄρτον καὶ παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀλλαντοπώλου, κομίζοντος εἴδη τινὰ ἐκ τοῦ καταστήματός του. Ἐκάθισαν ἀμφότεροι παρὰ τὴν πρόπα ἂν καὶ ἄρχον μὲ πολλὴν ὄρεξιν.

Ὁ βίος οὗτος δὲν παρεῖχε βεβαίως τὰ ἐγγύα διαρκοῦς γα-

λήνης· ἐν τούτοις ἡ Αὐρηλία ἀρίστο εὐχαρίστως καὶ ἀμερίμνως εἰς αὐτόν, καὶ ὅτε ἐτελείωσαν τὸ γεῦμά των, αὐτὴ τῷ εἶπε :

— Νὰ μὴ κοιμηθῶμεν ἀμέσως ! Ἂς ὑπάγωμεν νὰ χορεύσωμεν.

Καὶ ὁ Ἰούλιος ὡδήγησε τὴν Αὐρηλίαν, φέρουσαν τὴν ξένην ἐσθῆτα καὶ τὸν χιτῶνα, ἀσκεπῆ εἰς τὸν χορὸν τοῦ Φιλόξενος Κηπουροῦ.

Τὸ κατάστημα τοῦτο, ἦτο εἶδος τι καπηλείου καὶ ἐστιατορίου, ὅπου ἤρχοντο καθ' ἑκάστην Κυριακὴν πρὸς διασκέδασιν πολλαὶ οἰκογένειαι ἐκ Παρισίων. Ἐγίνετο αὐτόθι εἶδός τι οἰκογενειακῆς συναθροίσεως καὶ πολλαὶ νεάνιδες συνήντησαν ἐκεῖ τὸν νέον, ὅστις ἐγένετο κατόπιν σύζυγός των. Βραδύτερον τὸ κατάστημα παρήκμασε ἕνεκα κυρίως τῆς αὐξήσεως τῶν Παρισίων, ἀπώλεσε τὴν καλὴν πελατείαν του καὶ ἐγένετο τὸ ἐντευκτήριον ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν διεφθαρμένων.

Τὴν ἐσχάτην ταύτην περίοδον διήρχετο τὸ κατάστημα τοῦτο, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἰούλιος ὡδήγησεν ἐκεῖ τὴν Αὐρηλίαν. Ἡ νεαρὰ γυνὴ δὲν ἐγίνωσκε τὸ μέρος ἐκεῖνο· τὴν νεότητά της εἶχε διέλθει εἰς τὸ ἀντίθετον τῶν Παρισίων ἄκρον· ἐνόμισεν ὅτι ἦτο χορὸς ἐργατῶν ἐξ ἐκείνων εἰς οὓς συνείθιζεν ἄλλοτε νὰ μεταβαίνῃ καὶ μόλις εἰσῆλθεν ἐχόρευσε μετὰ τοῦ Ἰουλίου.

Φίλοι τινὲς τοῦ Ἰουλίου εὑρίσκοντο εἰς τὸν χορόν, ἦλθον δὲ νὰ τῷ σφίξωσι τὴν χεῖρα καὶ νὰ τῷ ἀποτείνωσι συγχαρητήρια διὰ τὴν νέαν του κατάκτησιν, ἀλλ' εἰς γλῶσσαν ἀλλόκοτον, αἰνιγματώδη, ἣν ἡ Αὐρηλία δὲν ἐνόει. Καὶ τῷ ἔλεγον ἢ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον κλείοντες τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ὑποδεικνύοντες τὴν σύντροφόν του :

— Καταργάρη ! καλὸ κομμάτι εὗρες !

Γυναῖκές τινες ἐπεθύμουν νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, ἀλλ' ὁ Ἰούλιος τὰς ἀπεμάκρυνεν· ἡ Αὐρηλία ὅμως δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀποστροφήν, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῇ ὁ ἦχος τῆς βραγχνῆς καὶ ἀσέμνου φωνῆς των.

Ἀφοῦ ἀπέκαμον, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἡ Αὐρηλία ἦτο ὀλίγον τι μεθυσμένη Κατεκλίθησαν, ἀφοῦ προηγουμένως συνεφώνησαν, ὅτι ὁ Ἰούλιος τὴν πρωΐαν θὰ μετέβαινεν εἴς τινα γνωστόν του ἔμπορον νὰ πωλήσῃ τὰ φορέματα καὶ λοιπά. Εἶχον πολλὰ δέματα ἀποσκευῆς μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ τοῦτο ἦτο ἐπικίνδυνον διότι ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ ὑποψίας· ἔπρεπε νὰ τὰ ἐκποιήσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον. Συνεφωνήθη λοιπόν, ὅτι λίαν πρωΐ ἐνῷ ἡ Αὐρηλία ἐκοιμᾶτο, ὁ Ἰούλιος θὰ ἐξήρχετο πρὸς ἐκποίησιν αὐτῶν.

Ὅστις ἔβλεπεν αὐτοὺς μόνους ἐντὸς τοῦ δωματίου, θὰ ἐπείθετο, ὅτι ἡ Αὐρηλία εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἔρωτος σφοδροτάτου πρὸς τὸν Ἰούλιον, τόσον ἐφαίνετο ἐνθουσιασμένη ἐκ τῶν χυδαίων καὶ ἀγενῶν του τρόπων !

Ἀλλὰ περὶ τὸ μεσονύκτιον ἡ Αὐρηλία ἀφυπνίσθη. Ὁ Ἰούλιος ἐκοιμᾶτο βαθέως. Μὴ δυναμένη νὰ κοιμηθῇ, ἤρχισε νὰ σκέπτηται ἐν τῇ ἠρεμίᾳ ἐκείνῃ τῆς νυκτός. Ὁ πυρετός, ὑφ' οὗ αἴφνης κατελήφθη εἶχεν ἐξαλειφθῇ· ἠσθάνθη αἰσχύνην. Εἶδεν, ὅτι ἦτο διὰ παντὸς ἀπολωλυῖα ἐκ τοῦ κόσμου ἐν ᾧ ἔζη· δὲν εἶχε πλέον οἰκογένειαν.

Ἠσθάνθη φρικίασιν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἐμπαρῆς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας διεσκέδασε τὴν παρελθοῦσαν νύκτα. Θὲ ἐδίστασε τάχα ὁ Ἰούλιος, ἀφοῦ ἤθελεν ἐξαντλήσει τοὺς πόρους της, νὰ τὴν ἀναγκάσῃ νὰ γείνῃ, ὅτι καὶ ἄλλοτε αὐτὸς προσεπάθησε, τευτέστι κοινὴ γυνή!

Ἡ νὺξ ἐπέτεινε τὸν φόβον της. Ἐσκέπτετο τίνι τρόπῳ ν' ἀπαλλαγῇ ἐκ τοῦ Ἰουλίου, καὶ πόσον τοῦτο ἦτο κινδυνῶδες Ἤκουεν μακρὰν κύνα τινὰ ὠρυόμενον, ὅπερ κατὰ τὴν κοινὴν πρόληψιν εἶνε οἰωνὸς θανάτου· κατελήφθη ὑπὸ τρόμου καὶ προλιπτικὴ ὅπως ὅλαι αἱ γυναῖκες καὶ μάλιστα αἱ ἔνοχοι, ἐφ' ὅσον μήπως ἐπλησίασε τὸ τέρμα τοῦ ἁμαρτωλοῦ της βίου, μήπως ἐσώθη τὴν προτεραίαν μόνον καὶ μόνον ὅπως δεινότερα πάθῃ, μήπως τέλος ἤγγιζεν ἡ τιμωρία της. Καὶ ἀπεφάσισεν ἅμα τῇ πρωΐᾳ νὰ μεταβῇ εἰς ναόν τινα καὶ νὰ προσευχηθῇ.

Ματαίως ἐπειρᾶτο ν' ἀποκοιμηθῇ· ὁλόκληρον τὴν νύκτα διῆλθεν ἐν ὁρκτῇ ἀγωνίᾳ. Λίαν πρωΐ, ὅτε ὁ Ἰούλιος ἐξυπνήσθη, προσεπαθήθη τὴν καιομένην δι' ν' ἀποδύσῃ τὰς θωπείας του. Τὸν ἤκουσε νὰ ἐγείρηται καὶ νὰ ἐνδύηται ἐν σπουδῇ νὰ καταβῇ ἀκολούθως καὶ νὰ προσκαλέσῃ Ἄμαξαν, ἐφ' ἧς ἐρρίπωσε τὰ δέκτα. Ἀφοῦ ἡ Ἄμαξα ἀνεχώρησεν, ἠγέρθη καὶ αὐτή, ἐνεδύθη, ἔθηκε τὰ κοσμήματά της καὶ τὰ χρυσώγραφα ἐντὸς μικροῦ ὁδοιπορικοῦ σάκκου καὶ κατῆλθε προσέχουσα νὰ μὴ τὴν ἴδῃ κανείς. Ἐν τὴν ὁδὸν ἀνῆλθεν ἐφ' ἁμάξης, καὶ διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σουλπικίου.

Ἀναλογιζομένη τὴν νύκτα ἣν διῆλθεν, ἔφριξε, ὡς νὰ εἶχον μείνει ἐπὶ τοῦ δέρματός της τὰ ἴχνη τῆς ἐπαφῆς τοῦ λυμῶνος ἐκείνου, ὅστις πλέον τῇ ἐνέπνεε φρίκην.

Ἠσθάνετο τὰς σάρκας της φλογιζομένας, καὶ ἐπεθύμει νὰ βυθισθῇ ἐντὸς λουτροῦ, ὅπως ἐξαλείψῃ τὰ στίγματα τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τοῦ αἴσχους ἀπὸ τὸ σῶμά της. Ἕνεκα τίνος παραφρονήσεως ἠρνήθη νὰ παρασυρθῇ ὑπὸ τοῦ ἄθλιου ἐκείνου μέχρι τῆς ρυπαρᾶς κατοικίας; Δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐξηγήσῃ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν ὁ πυρετὸς εἶχε παρέλθει. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη διαγωγή της ἐπεσφράγιζεν ἐπαξίως τὸν ἀπαίσχυντον βίον, ὃν εἶχε διαγάγει μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καὶ ἐδικαιολόγει ἔτι μᾶλλον τὴν τιμωρίαν ἣν ἀνέμενεν.

Ἐρυθριᾷ τρέμει, ἀλλ' ἤλπιζεν, ὅτι μετὰ μίαν ὥραν ἀρτοῦ ἤθελε συνδιαλλαχθῇ μετὰ τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐξαγόραζε τὸ παρελθόν της καὶ θὰ τῇ ἐχορηγεῖτο ἡ ἐξ ὕψους βοήθεια, ὅπως κατευθύνῃ τοῦ λοιποῦ τὰ βήματά της. Τοιαύτη εἶνε ἡ πλάνη τῶν γυναικῶν, ὅσαι ἀφοῦ ἀπώλεσαν τὰ πάντα, προσφέρουσι τὸ ὑπολειπόμενον αὐτῶν πρὸς τὸν Κύριον.

Ὅτε ἡ Ἄμαξα ἐστηρίχθησεν ἔμπροσθεν τοῦ Ἁγίου Σουλπικίου κατῆλθε καὶ εἰσῆλθε ταχέως ἐντὸς τοῦ ναοῦ.

Ἡ Αὐρηλία ἐγονυπέτησεν ἐπὶ τῶν πλακῶν παρὰ τὸν ἄμβωνα, κύπτουσα τὴν κεφαλήν, τεταπεινωμένη ἀληθῶς ἐν τῇ ἀθυμίᾳ της, πραγματικῶς μετανοοῦσα καὶ ἱκετεύουσα ἐκ βάθους ψυχῆς τὸν Ὕψιστον νὰ συγχωρήσῃ αὐτὴν διὰ τὴν διεθαρμένην ζωήν της, καὶ διὰ τὴν ἀναξίαν διαγωγήν της, ὑποσχομένη νὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἑξῆς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ἀρετῆς. Ἀφοῦ ἡ πρώτη ζωή της συνετρίβη, εἰζήτει παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ πυδηγετήσῃ αὐτὴν εἰς νέαν ζωήν, ἐν ᾗ ζῶσα ἐναρέτως καὶ αὐστηρῶς νὰ ἐξαγνίσῃ τὸ παρελθόν της.

Ἡ προσευχὴ αὕτη διήρκεσε μικρόν. Ἡ Αὐρηλία ἠγέρθη καὶ προχωρήσασα εἶδε γυναῖκάς τινας γονυπετοῦσας πέριξ ἐξομολογητηρίου, ἀναμενούσας τὴν σειρὰν των, ὅπως ἐξομολογηθῶσιν. Ἐπλησίασε καὶ γονυπετήσασα ἀνέμενεν. Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρά της, ὁ ἱερεὺς εἶχεν ἤδη ἐγερθῇ, νομίζων ὅτι εἶχε τελειώσει τὸ ἔργον του, ὅτε εἶδε τὴν Αὐρηλίαν τοποθετηθεῖσαν πρὸ τῆς μικρᾶς κιγκλίδος. Ὁ ἱερεὺς προσέβλεψε μετ' ἐκπλήξεως τὴν ἄγνωστον ἐκείνην ἐνορίτισάν του καὶ ἐκάθητο πάλιν εἰς τὴν θέσιν του.

— Τί θέλεις, κόρη μου; τῇ εἶπεν.

— Κύριε . . . πάτερ μου . . . δὲν ἦλθον πρὸ πολλοῦ καιροῦ νὰ ἐξομολογηθῶ, καὶ διὰ τοῦτο τρέμω.

— Τί ἔπραξες λοιπόν;

— Πάτερ μου, φανοῦ ἐπιεικής . . . ἡμάρτησα μεγάλως . . . Ἐλησμόνησα τὸν Κύριον, καὶ αὐτὸς μὲ ἐγκατέλειψεν.

— Ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶνε ἄπειρος, καὶ μετ' ἀγάπης προσδέχεται ἑκάμωμον πάντα ἁμαρτωλὸν μετανοοῦντα.

— Πάτερ μου, ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπως μὲ ὁδηγήσῃ αὐτὸς εἰς τὸ ἀγαθόν.

— Ὁμιλεῖ· ὁ Θεὸς μᾶς ἀκούει καὶ θὰ σοὶ ἀπαντήσῃ διὰ τῆς φωνῆς μου. Ἐπικαλέσθητι τὸ φῶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ συντριβῆς καὶ προσευχῆς.

— Δὲν ἐθυμοῦμαι πλέον τὴν προσευχήν.

— Θὰ τὴν εἴπω ἐγὼ καὶ ἐπανάλαβέ την.

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἀπήγγειλε μίαν προσευχήν, ἀκολούθως ἄλλην μίαν καὶ μετὰ ταῦτα τρίτην, καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐπανελάμβανε πᾶσαν λέξιν. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν, ὁ ἱερεὺς εἶπεν :

— Ὁμίλει τώρα, κόρη μου.

— Πάτερ μου, ἤρχισε ἡ Αὐρηλία, ἤμην εὐτυχής, πλουσία, ἀλλὰ δὲν εἶχα κανένα νὰ μὲ ὁδηγῇ.

— Δὲν ἐσύχναζες εἰς τὴν ἐκκλησίαν ;

— Ὄχι.

Ὁ ἱερεὺς τὴν παρετήρησε μετ' εὐαρεσκείας καὶ εἶπεν :

— Ἀρέθης τέλος πάντων εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ πονηροῦ πνεύματος.

— Ναί, πάτερ μου, διότι συνέζων μὲ σύζυγον βάναυσον, χυδαῖον.

— Καὶ ἄθρησκον, βεβαίως ; . .

— Ναί, πάτερ μου.

— Ταλαίπωρος γυνή ! ἐξακολούθει.

— Μὴ ἔχουσα τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες μὲ παρέσυραν, ἐφθάρην καὶ παρεσύρθην . . . Ἐννοεῖτε δὲ τί συνέβη . . .

— Παρέβης τὰ συζυγικά σου καθήκοντα !

— Φεῦ ! . .

— Παρέβης τὸν ὅρκον τὸν ὁποῖον ἔδωκες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀπατήσασα τὸν σύζυγόν σου ! . .

— Ναί, πάτερ μου.

— Πολλάκις ;

Ἡ Λύρηλία ἐφάνη στενοχωρουμένη ἐκ τῆς ἐρωτήσεως, γενομένης ματὰ τοῦ αὐτοῦ μονοτόνου ὕφους, διὸ ἀπήντησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Ναί, πάτερ μου.

— Μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐραστοῦ ;

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἀπήντησεν, ὁ δὲ ἱερεὺς ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐσυγχώρησε τὴν μοιχαλίδα πρέπει διὰ τῆς

μετανοίας νὰ ἐξαλείψῃς τὸ στράλμα τοῦ παρελθόντος· πρέπει δι' ἐναρέτου διαγωγῆς εἰς τὸ ἑξῆς ν' ἀποκτήσῃς τὴν βοήθειαν καὶ τὴν προστασίαν τῆς ἁγιωτάτης Παρθένου. Ἐπίστρεψον εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ κόρη μου, ἐπίστρεψον εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἐκκλησίας, καὶ δέου ἀκαταπαύστως. Ὁ Θεὸς θ' ἀπομακρύνῃ τὴν ἐπαπειλοῦσάν σε συμφοράν· διὰ τῆς εὐσεβείας, διὰ τῆς πρευχῆς θ' ἀναγκάσῃς ὅσους σὲ γνωρίζουν νὰ λησμονήσωσι τὸ παρελθόν σου, καὶ θὰ διασκεδάσῃς τὰς ὑποψίας τοῦ συζύγου σου.

— Ὦ ! πάτερ μου ! ἀλλ' αὐτὸς γινώσκει τὰ στράλματά μου ! . .

— Γινώσκει τὰ πάντα ;

— Τὰ πάντα ... καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ ζητήσω τὴν συνδρομήν σας, νὰ μὲ ὁδηγήσητε, ὁ ὅτι ἐδιώχθην καὶ θὰ καταστραφῶ.

— Πότε σ' ἐδίωξε ;

— Σήμερον τὸ πρωΐ.

— Σήμερον τὸ πρωΐ ! ἐπανέλαβεν ὁ ἱερεύς. Πρέπει ὅμως, κόρη μου, νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου σου· πρέπει διὰ τῆς διαγωγῆς σου, καὶ τῆς μετανοίας νὰ ἐπιτύχῃς τὴν συγγνώμην του.

— Ἀδύνατον, ἀδύνατον ! Ἔφυγα ἀπὸ τὴν κατοικίαν μου μὲ ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐπιστρέψω πλέον εἰς αὐτήν.

— Καὶ τί θέλεις νὰ πράξῃς;

— Νὰ ζήσω ἐναρέτως, ἀπήντησεν ἡ Αὐρηλία, ἀλλὰ νὰ ζήσω ἐκτὸς τῆς πρώτης κατοικίας μου.

— Ἀπεφάσισες λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸν ἀτατήλον κόσμον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἔζησες καὶ διὰ τῆς μετανοίας νὰ ἐξαγοράσῃς τὰς ἁμαρτίας εἰς τὰς ὁποίας ὑπέπεσες;

— Ναί πάτερ μου.

— Ὁ Θεὸς ὅμως θέλει ν' ἀφοσιωθῇς ἐξ ὁλοκλήρου εἰς αὐτόν.

— Εἶμαι ἑτοίμη.

— Δὲν φοβεῖσαι μήπως ὁ σύζυγός σου σὲ ἀναζητήσῃ, μήπως δὲν σὲ ἀφήσῃ νὰ ἀφιερωθῇς εἰς τὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν σκοπεύεις ν' ἀναλάβῃς;

— Δὲν φοβοῦμαι τὸ τοιοῦτο. Μεταξὺ ἡμῶν πλέον μεσολαβεῖ τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον δὲν τῷ ἐπιτρέπει εἰς τὸ ἑξῆς νὰ μ' ἐπαφίδῃ, ἐκτὸς ἐὰν θέλῃ νὰ μ' ἐκδικηθῇ, ἐπειδὴ εἶνε χυδαῖος καὶ βάναυσος.

— Καὶ ποίαν ἐκδίκησιν νομίζεις ὅτι θὰ προτιμήσῃ; τὴν διὰ τῆς δικαιοσύνης;

— Ὄχι, πάτερ μου· εἶνε θαῦμα πῶς κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ζῶ.

— Ὁ σύζυγός σου ἀπεπειράθη νὰ σὲ φονεύσῃ;

— Ναί, πάτερ μου· νομίζω, ὅτι βλέπω ἀκόμη τὸ ὅπλον τοῦ ἐστραμμένον ἐναντίον μου.

Ὁ ἱερεὺς ἔμεινε σκεπτόμενος ἐπ ὀλίγον, εἶτα ἐξηκολούθησεν.

— Κόρη μου, πρέπει νὰ προσευχηθῇς κατὰ πρῶτον, ὅπως παρακαλέσῃς τὸν Ὕψιστον νὰ ρίψῃ ἓν βλέμμα συμπαθείας ἐπὶ τῆς ἁμαρτωλῆς. Ἀπάγγειλον δύο φορὰς τὸ Ἡμαρτον καὶ κατόπιν τὰς προσευχὰς τῆς μετανοίας. Προσευχήθητι κατ' ἰδίαν καὶ σκέφθητι ἐν τῇ μονώσει.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Αὐρηλία τὸν παρετήρει ἐκθαμβος βλέπουσα, ὅτι ἐπεράτωνε τὴν ἐξομολόγησιν χωρὶς νὰ τῇ δώσῃ συμβουλάς, προσέθηκε:

— Πρὶν σὲ συμβουλεύσω ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς συζυγικῆς ἀποφάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν σκοπεύεις νὰ προβῇς πρέπει νὰ σχηματίσω τὴν ἰδέαν τὴν ὁποίαν πεποίθησιν, πρέπει νὰ σὲ γνωρίσω διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ σὲ συστήσω εἰς τὸ ἵδρυμα ὅπου σκοπεύω νὰ σὲ ἀποστείλω.. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἔλα νὰ μὲ συναντήσῃς εἰς τὸ σκευοφυλάκιον, ὅπου θὰ περιμένω. Προσευχήθητι, κόρη μου, προσευχήθητι!...

Καὶ ὁ ἱερεὺς ἀπῆλθεν.

Ἡ Αὐρηλία προσηύχετο μετ' εἰλικρινοῦς πίστεως, ὁμολογοῦσα τὸ ἁμάρτημά της, κλαίουσα καὶ στένουσα.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἠγέρθη, κατεβίβασε τὴν καλύπτραν της καὶ διευθύνθη σοβαρὰ εἰς τὸ σκευοφυλάκιον.

Εὗρεν αὐτόθι τὸν ἱερέα ἀναμένοντα αὐτήν. Ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς εἶδεν, ὅτι ὁ ἱερεὺς ἦτο νέος καὶ ἡρυθρίασε, ἀναλογισθεῖσα ὅσα τῷ εἶπε καὶ ὅσα ἔμελλε νὰ τῷ εἴπῃ ἀκόμη.

Τὴν προσεκάλεσε νὰ καθίσῃ πλησίον του καὶ ὁμιλῶν πρὸς αὐτὴν εἰς πληθυντικὸν πλέον ἀριθμόν:

— Κυρία, τῇ εἶπεν, ἂν ἔχητε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ πνευματικός σας. Πρὸς τοῦτο ὅμως εἶνε ἀνάγκη νὰ μοὶ ὁμιλήσητε τώρα εἰλικρινῶς, χωρὶς συστολήν, χωρὶς νὰ παραλείψητε τίποτε.

— Εἶμαι πρόθυμος.

— Λέγετε λοιπόν.

Καὶ ἡ Αὐρηλία τότε μετέβαλε τὴν ἐξομολόγησιν εἰς μακρὰν διήγησιν τῆς ἱστορίας τοῦ βίου της. Ἀλλ' ἡ διήγησις δὲν ἦτο κατὰ πάντα πιστὴ· μετεβλήθη οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται ἡ διηγουμένη γυνὴ ἀξία ἐλέους καὶ τὸ ἁμάρτημα αὐτῆς δικαιολογημένον! Πάντοτε τὴν περιεστοίχιζον ἄνθρωποι διεφθαρμένοι! διὰ τοῦτο ὁ ἱερεὺς ἀνεφώνησεν ἀκούσας αὐτήν:

— Ταλαίπωρος νέα! ταλαίπωρον πλάσμα ἐγκαταλελειμμένον! Μόνη ἡ θρησκεία ἠδύνατο νὰ σὲ σώσῃ ἐκ τῶν ἀθλίων ἐκείνων.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ἡ Αὐρηλία καταλήγουσα, ἀνεχώρησα, παρέλαβον ὅ,τι μοὶ ἀνῆκε, τὰ κοσμήματά μου καὶ μερικὰ χρεώγραφα. Σκοπεύω νὰ ἐκποιήσω αὐτὰ καὶ διὰ τῶν χρημάτων νὰ εἰσέλθω εἰς κανὲν θρησκευτικὸν ἵδρυμα.

— Κυρία, εἴμεθα σύμφωνοι περὶ τούτου... Δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου καὶ μόνον θὰ ἐπιτύχητε τὴν σωτηρίαν σας. Μετὰ τὴν λειτουργίαν, θὰ σᾶς ὁδηγήσω αὐτοπροσώπως εἰς ἄσυλον μοναχῶν, τῶν Ἀδελφῶν τῆς Μετανοησάσης Μαγδαληνῆς. Εἶμαι διευθυντὴς τοῦ ἀσύλου τούτου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μαρτυρεῖ τὸν ἱερὸν προορισμόν του, τὴν παρηγορίαν δηλαδὴ τῶν τεθλιμμένων.

— Καὶ ποῦ θὰ σᾶς εὕρω πάτερ μου;

— Μετὰ δύο ὥρας εἰς τὴν κατοικίαν μου.

Καὶ τῇ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν του, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἐκείνη ἐρωτῶσα :

— Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ὅμως ἐγὼ τί θὰ πράξω;

— Προσεύχου, κόρη μου· ὁ Θεὸς σὲ βλέπει· τῇ ἀπήντησε μετ' ἐπισήμου φωνῆς.

Καὶ ἀπῆλθε μὲ βραδὺ βῆμα, ἐνῷ ἡ Λὺρηλία εἰσερχομένη ἐκ νέου ἐντὸς τοῦ ναοῦ ἐσκέπτετο :

— Πολὺ νέος εἶνε διὰ ἱερεύς !

Καθὼς διήρχετο παρετήρησε πρὸς τὸ μέρος τοῦ χοροῦ γονυπετεῖς νέας τινὰς μοναχάς.

Ἐτοποθετήθη πλησίον των ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀκούσῃ αὐτὰς συνομιλούσας, κατελήφθη ὅμως ἀπὸ βαθέος σεβασμοῦ βλέπουσα αὐτὰς ἐξ ὁλοκλήρου ἀφωσιωμένας εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ ἠσθάνετο ἐν ἑαυτῇ ἐξεγειρομένην τὴν φλογερὰν ἐπιθυμίαν νὰ ζήσῃ ὅπως ἐκεῖναι.

Γονυπετήσασα εὐχαρίστησε τὸν Ὕψιστον, διότι τῇ ἐνέπνευσε.

Ἔμεινεν ἐν τῷ ναῷ ἐπὶ δύο ὥρας ἀκροασθεῖσα τὴν λειτουργίαν, ἐγερθεῖσα δὲ ἐξεκίνησε, ὅπως μετακῇ εἰς τὴν συνέντευξιν, ἣν τῇ εἶχε προσδιορίσῃ ὁ ἱερεύς.

I. — Η ΚΡΙΣΙΣ

Ὅτε ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρβὺ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ νεαροῦ μαρκησίου δὲ Μαὺρὰν ἔρθασεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἦτο μᾶλλον γαλήνιος. Ὁ Ὀλιβιέρος προτεπάθησεν ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃ διὰ τῶν συμβουλῶν του καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ἀπελπισίαν του.

Ἐπίστευεν, ὅτι μόνον τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἔτρεφε πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, εἶχεν ἀπολέσει. Ἀλλ' ἂς κρίνῃ ἕκαστος πόσον ἀληθινῶς

ἐξεπλάγη, ὅτε ἐπιστρέψας εἰς τὴν κατοικίαν του εἶδε τὰ ὑπάρχοντά του λαφυραγωγημένα.

Ὅτε ἔμαθεν ὅτι ἡ σύζυγός του ἦλθε συνοδευομένη ὑπ' ἐνὸς ἀνδρὸς βοηθήσαντος εἰς τὴν κλοπήν, κατέπεσεν ἀδρανὴς καὶ ἄναυδος.

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει τοῦτο, ἐνῷ ἐτακτοποίει τὰ ἔγγραφά του, εὗρε δέσμην λογαριασμῶν ἐξωφλημένων, ὧν τὸ σύνολον ἀνήρχετο εἰς ποσὸν ὑπέρογκον.

Οὐδέποτε αὐτὸς ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ τοιαῦτα ποσά. Πόθεν λοιπὸν προήρχετο τὸ ἀργύριον ; Πόθεν εἶχον ἐξοφληθῆ οἱ μυθώδεις οὗτοι λογαριασμοὶ τῶν κοσμηματοπωλῶν καὶ τῶν ἐμπόρων τῶν εἰδῶν τοῦ συρμοῦ ;

Ὁ λοχαγὸς ἠθρίασεν ἐξ αἰσχύνης, ἀναλογισθείς, ὅτι τὰ χρήματα ἐκεῖνα ἄλλοθεν δὲν ἠδύναντο νὰ προέρχωνται ἢ ἐκ τῆς ἀτιμίας ἐκείνης, ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομά του.

Ἦτο φρικτόν! Ἡ γυνὴ ἐκείνη οὐ μόνον εἶχεν ὑποπέσει εἰς ἁμαρτήματα, οὐ μόνον τὸν ἠπάτα, ἀλλὰ καὶ ἐμπορεύετο τὸν ἔρωτά του καὶ ἡ ὡραία Λὺρηλία, ἡ σύζυγος τοῦ βαρώνου Ἱλαρίου Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἦτο παλλακίς ! Μέρος τοὐλάχιστον τῶν ἐξόδων τῆς πολυτελείας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔζη ὁ γηραιὸς στρατιωτικός, εἶχε πληρωθῆ ὑπὸ τῶν ἐραστῶν τῆς συζύγου του !

Ἐπανέπεσε καταβεβλημένος ἐπὶ τῆς ἕδρας του μὲ τὸ μέτωπον περιῤῥεόμενον ὑπὸ ψυχροῦ ἱδρῶτος, μὲ τὸ βλέμμα ἠλίθιον.

Ὁ Ὀλιβιέρος παρετήρει τὸν ἀτυχῆ λοχαγόν, καὶ δὲν εὕρισκε λέξιν παρηγορίας.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ λοχαγὸς ἠγέρθη αἴρνης μετέβη καὶ ἐξεκρέμασεν ἓν ξίφος ἀπό τινος πανοπλίας κειμένης ἐν τῷ μέσῳ δύο παραθύρων. Ὁ Ὀλιβιέρος παρηκολούθει τὰ κινήματά του μετ' ἀνησυχίας. Εἶδε τὸν λοχαγὸν τείνοντα πρὸς αὐτόν, δεικνύοντα τὴν λεπίδα καὶ λέγοντα μετὰ πικρίας :

— Γνωρίζετε ποῦον εἶνε τὸ οἰκογενειακόν μου ἔμβλημα, κύριε μαρκήσιε; Ὁποία εἰρωνία ! ἀναγνώσατε !

Καὶ ὁ νέος ἀνέγνωσε κεχαραγμένην ἐπὶ τῆς λεπίδος ὑπὸ στέμμα βαρώνου τὴν λέξιν Ἀκηλίδωτος.

Ἀποτεινόμενος τότε πρὸς τὸν γηραιὸν λοχαγὸν εἶπε διὰ τὸν παραγορήσῃ:

— Δὲν παρέβητε τὸ ἔμβλημά σας, λοχαγέ· τὰ σράλματα τῶν γυναικῶν δὲν ἀτιμάζουσι τὸν σύζυγον.

Ὁ λοχαγὸς ἠρκέσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους· προσεκάλεσε τὴν θαλαμηπόλον καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Πρὸ πόσης ὥρας ἀνεχώρησεν ἡ κυρία δὲ Μαρβύ;

— Πρὸ δύο ὡρῶν περίπου, κύριε.

— Δὲν σοῦ εἶπε τίποτε;

— Μᾶς εἶπε, ὅτι πηγαίνει νὰ σᾶς ἐνταμώσῃ.

— Εἶδες ἄλλοτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ τὴν συνώδευεν;

— Ὄχι, κύριε, ποτέ.

Ἀφοῦ καὶ πάλιν ἀφέθη εἰς ὕβρεις ὁ λοχαγός, ἐστράφη πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον λέγων:

— Βλέπετε λοιπὸν τὴν θέσιν μου! . . . Εἶνε ἀδιέξοδος· εἶμαι χωσμένος εἰς τὸν βόρβορον μέχρι λαιμοῦ. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξέλθω ἀξιοπρεπῶς· εἰμὶ καταφεύγων εἰς φοβερὰ πράγματα, ἀπέναντι τῶν ὁποίων δὲν ὀπισθοχωρῶ· Εἶσθε τίμιος ἄνθρωπος· μοῦ προσφέρετε τὴν συνδρομήν σας· Δὲν θὰ ὀπισθοχωρήσητε;

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, λοχαγέ· ἀλλὰ τί σκοπεύετε νὰ πράξητε;

— Δὲν ἐννοεῖτε; Πρέπει νὰ φωνεύσω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους· διὰ ν' ἀποδείξω, ὅτι δὲν εἶμαι συνένοχός των. Εἶσθε διατεθειμένος νὰ μὲ βοηθήσητε;

— Θὰ πράξω κἄτι τι περισσότερον, λοχαγέ· Ἀφοῦ τόσον καὶ τόσον δὲν δύνασθε νὰ ὀπισθοχωρήσητε, πρέπει νὰ φανῶ εἰλικρινὴς καὶ νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομα ἐκείνου, ὅστις ὑπῆρξεν ἡ κυρία ἀρραμή, ὅστις ἀφοῦ τὴν κατέστρεψεν ἐνῷ ἦτο νεᾶνις ἀκόμη, τὴν κατεβύθισε καὶ σύζυγον οὖσαν, τὴν ὁποίαν ἐπετύγχανε χάριν ὑμῶν.

— Α! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς μετ' ἀγρίας χαρᾶς, αὐτὸν λοιπὸν πρέπει νὰ φονεύσω! τὸν γνωρίζεις; πρέπει νὰ μοῦ εἰπῇς τὸ ὄνομά του.

Καὶ ἀνέμενεν ἀναγωνίως.

— Εἶνε ὁ Ματθαῖος δὲ Ταιλλί, εἶπεν ὁ Μαρκίσιος.

— Ἔλθετε, κύριε δὲ Μεῦρὰν, συνοδεύσατέ με μέχρι τῆς καταικίας αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξῆλθον ὁμοῦ ἡ ἅμαξα, ἥτις τοὺς εἶχε μεταφέρει, ἔστατο ἀκίνητος εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ἀνῆλθον ἐπ' αὐτῆς. Ὁ Ὀλιβιέρος ἰδὼν τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν του ἤρξατο λαλῶν πρὸς τὸν λοχαγόν ὧδε:

— Τὰ πράγματα ἔβησαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε πᾶσα ἐπιφύλαξις εἶνε περιττή. Δύναμαι λοιπὸν καὶ ὀφείλω νὰ σᾶς ὁμιλήσω εἰλικρινῶς. Ὅσον σκληρὰ καὶ ἂν εἶνε διὰ σᾶς ἡ ἀλήθεια πρέπει νὰ τὴν μάθετε καταλεπτῶς.

Καὶ ἐνῷ ἡ ἅμαξα ἔφερεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἐν τῇ ὁδῷ Αὐλῆς μέγαραν, ὁ Ὀλιβιέρος διηγήθη διὰ μακρῶν τὴν ἐπικίνδυνον ἱστορίαν τῶν σχέσεων τῆς κυρίας δὲ Μαρβὺ μετὰ τοῦ προέδρου Ματθαίου δὲ Ταιλλί.

Δὶς ἢ τρὶς ὁ λοχαγὸς ἔφερεν εἰς τὰ χείλη τὴν τριχωτὴν χεῖρά του ὅπως ἀπομάξῃ τὸν στίζοντα τὸ μέτωπόν του ἵδρωτα. Ὅτε δὲ ὁ κ. δὲ Μεῦρὰν ἐτελείωσεν, ἀνεκεφαλαίωσεν ὡς ἑξῆς τὴν διήγησιν, ἣν ἠκροάσθη.

— Λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ δικαστής, τὴν ὡδήγει καὶ μὲ ἔκαμε νὰ νυμφευθῶ τὴν παλλακίδα του! ἀκολούθως μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δερὰρ αὐτὴ ὑπῆγεν εἰς τὴν καταικίαν του καὶ συνῆψαν πάλιν τὰς πρωτείας σχέσεις των ἐπὶ ὡρισμένῃ τιμῇ, δηλαδὴ ἐγὼ θὰ ἐλάμβανε μίαν θέσιν προσοδοφόρον καὶ ἡ σύζυγός μου ἀνυψοῦτο διὰ τούτου μέχρι τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, ὅπου ἠδύνατο αὐτὸς νὰ τὴν βλέπῃ συχνά!... Θὰ ἐκδικηθῶ, ἐλευθερώνων τὸν κόσμον ἀπὸ τοιοῦτον τέρας.

Ἡ ἅμαξα ἐσταμάτησεν· ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ λοχαγοῦ καὶ τῷ εἶπε.

— Κύριε δὲ Μαρβύ, ὅταν ἡ περίστασις εἶνε σοβαρὰ, πρέπει νὰ ἐνεργῇ κανεὶς μὲ ἀταραξίαν, ὄχι ὡς τρελλός, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπος. πρέπει νὰ καταστείλητε τὴν ὀργήν σας καὶ ν' ἀνακαλέσητε ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ λογικοῦ σας.

— Εἶμαι ἀτάραχος, ἀπήντησεν ὁ λοχαγὸς μετὰ πικρίας.

— Πρέπει νὰ προσέξωμεν, νὰ ἔχωμεν τὸ δίκαιον ὑπέρ ἡμῶν.

— Μείνετε ἥσυχος.

Ὁ λοχαγὸς ἐκόμβωσε τὸ ἱμάτιόν του, κατῆλθε τῆς ἁμάξης, καὶ ἐβάδισεν εὐθυτενὴς παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ μαρκησίου. Ἀνελθόντες εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἠρώτησαν τὸν κλητῆρα.

— Ἠμποροῦμεν νὰ ἴδωμεν τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί;

— Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ, κύριε.

Ὁ Ὀλιβιέρος μόνος ἐξήγαγε τὸ ἐπισκεπτήριόν του καὶ τὸ ἔδωκεν.

Ὁ κλητὴρ ἀπῆλθε καὶ ἀνεφάνη μετὰ μίαν στιγμὴν λέγων.

— Ὁρίσατε κύριοι, εἶπεν.

Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἐγερθεὶς ἤρχετο πρὸς ὑπάντησίν των μειδιῶν. Ὁ λοχαγὸς τὸν ἐσταμάτησε λέγων.

— Σεῖς εἶσθε ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί;

Ὁ Ματθαῖος ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐρωτῶντος ἀνήσυχον βλέμμα, καὶ ἀπήντησε ξηρῶς.

— Ἐγώ.

— Εἶμαι ὁ λοχαγὸς Πλάριος Τενὲρ δὲ Μαρβύ· ἐννοεῖς διατί ἔρχομαι, γέρω ἐντροπιασμένε, γέρω ἄθλιε!...

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Ὀλιβιέρος, ὅστις ὥρμησε νὰ παρέμβῃ, ὁ λοχαγὸς τὸν ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον καὶ τὸν ἐράπισεν εἰς ἑκατέραν τῶν παρειῶν κράζων.

— Νὰ, χαμένε!... νὰ ἄνανδρε!

Ὁ γέρων δικαστὴς ἔντρομος ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν κραυγάζων· Βοήθειαν!

Ὁ λοχαγὸς τὸν ἔρθασε, καὶ μεθ' ὅλας νὰς προσπαθείας τοῦ Ὀλιβιέρου, ζητοῦντος νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τὸν συνέλαβε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὸν πνίξῃ, ὅτε οἱ ὑπηρέται ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς ἔδραμον καὶ τὸν ἀπέσπασαν ἐκ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ τρέμων, πελιδνὸς ἐκ τοῦ φόβου, μόλις ἠδυνήθη ν' ἀνακράξῃ.

— Συλλάβετε τὸν δολοφόνον!

Ὁ Ὀλιβιέρος παρεκίνει τὸν λοχαγὸν ν' ἀπέλθωσι λέγων.

— Ἔλα γρήγορα, λοχαγέ!... Ἔλα!..

Ἤδη ἠκούετο ἡ φωνὴ τοῦ κλητῆρος καὶ διαφόρων ὑπηρετῶν, πανταχόθεν προστρεχόντων.

— Ἤθελε νὰ δολοφονήσῃ τὸν κ. πρεσβυτέρον! . . . ἔλεγον. Ἤλθε διὰ νὰ ἐκδικηθῇ!.. Συλλάβετέ τον... Ἐπῆγαν νὰ προσκαλέσουν τὴν ἀστυνομίαν...

Ἂν ἔμενον ἀκόμη ὀλίγον, θὰ συνελαμβάνοντο. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παρετήρησε τοῦτο πρὸς τὸν λοχαγόν, ὅστις τὸ ἐνόησεν. Ὅπως δὲ ὁ κάπρος ἐν στενοχωρίᾳ ἀποσείει τοὺς ἐρωμήσαντας καὶ δάκνοντας αὐτὸν κύνας καὶ τοὺς ἐκσφενδονίζει μακρὰν, οὕτω καὶ ὁ Τενὲρ δὲ Μαρβὺ ἀπαλλασσόμενος τῶν θεραπόντων, οἵτινες ἐξέτειναν κατ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα καὶ ἀνατρέπων αὐτούς, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ Ὀλιβιέρου, καὶ κατῆλθον ἀμφότεροι ταχέως τὴν κλίμακα. Φθάσαντες δὲ εἰς τὴν ὁδόν, ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς ἀναμενούσης αὐτοὺς ἁμάξης.

Καὶ ἦτο καιρός, διότι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν οἱ κλητῆρες εἰσήρχοντο εἰς τὸ μέγαρον. Τὴν ἐπαύριον αἱ πρωϊναὶ ἐφημερίδες ἔγραφον :

«Χθὲς ὁ ἀξιότιμος πρόεδρος κ. Μ. δὲ Τ... παρ' ὀλίγον νὰ γείνῃ θῦμα ἀποπείρας δολοφονίας ἐντὸς αὐτῆς τῆς κατοικίας του. Εἷς λοχαγὸς ἀπόστρατος, ἐρεθισθεὶς καὶ

παραφρονήσας ἕνεκα τῆς ἀπωλείας δίκης τού τινος ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ προεδρευομένῳ παρὰ τοῦ κ. Μ, δὲ Τ.. παρουσιάσθη εἰς τὴν καταικίαν τοῦ προέδρου Γενόμενος δεκτὸς παρ' αὐτοῦ ἄνευ ὑποψίας, ὥρμησε κατ' αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ τὸν πνίξῃ. Ἀκούσαντες τὰς κραυγὰς τοῦ προέδρου,ὥρμησαν οἱ ὑπηρέται καὶ κατώρθωσαν εὐκόλως νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ μανιώδους ἐκείνου, ὅστις πεπροικισμένος ὑπὸ ἐκτάκτου ρώμης ἀνέτρεψε τοὺς συλλαβόντας αὐτὸν καὶ ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ

«Ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατόπιν ἐγένετο ἄφαντος, πιστεύεται ὅτι ηὐτοκτόνησε διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς συνεπείας τοῦ ἐγκλήματός του.»

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΤΟΜΟΣ Γ.

ΜΟΝΑΧΗΣ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

Α'. — ΔΥΟ ΛΕΞΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ.

Θὰ προέβωμεν εἰς μικρὰν ἐπιθεώρησιν τῶν προτώπων τοῦ παρόντος δράματος, διότι ἐφθάσαμεν ἤδη εἰς τὸ σπουδαιότερον σημεῖον τῆς διηγήσεως, εἰς τὸ παραδοξότερον αὐτῆς μέρος. Θὰ ἐπιρρίψωμεν φῶς εἰς τὴν μυστηριώδη καὶ ἀπόκρυφον γωνίαν, ἣν τοῦ Χριστοῦ τὸ σουδάριον ἀποκρύπτει ὡς παραπέτασμα, καὶ ὅπου βασιλεύει ὁ νόμος τῆς ὑποκρισίας. Ὅταν ἀλλόκοτος καὶ παράδοξος καὶ ἀνωφανὴ ἡ ἱστορία μας, πρέπει οἱ ἀναγνῶσται νὰ τὴν πιστεύσωσι, διότι καθ' ἣν στιγμὴν γράφομεν, ἔχομεν ἐκτετυπωμένας ἐνώπιον ἡμῶν τὰς ἀποδείξεις ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Δικαστηρίων». Πολλαὶ δίναι παρομοίας φύσεως ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἡμεῖς μεταβάλλομεν μόνον τὰ ὀνόματα τῶν τόπων ἔνθα συνέβησαν, τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν μαρτύρων.

Μετὰ τὴν ἐξήγησιν ταύτην ἃς διαφωτίσωμεν σκοτεινά τινα σημεῖα τῆς διηγήσεώς μας, ὅπως οἱ ἀναγνῶσται παρακολουθήσωσιν ἀκοπώτερον αὐτήν.

Ἀφήκαμεν τὸν Λίμιλιον Ὠβλὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς καὶ τὸν ἐπανεύρομεν ἀΐρνης εἰς Λύλλην εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου ἐγευμάτιζεν ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ

Μαρβύ. Ὁ νέος ἐπεδίωξε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον γινώσκομεν.

Ὡς εἴπομεν ὁ Ὠδλὲ καὶ ἡ Ἐλίζα συ ἐζήτησαν ἐπὶ μακρὸν, καὶ κατήρτισαν τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας.

Ἀλλ' ἐπειδὴ διεκόπησαν ἐκ τῆς ἀφίξεως τοῦ μαρκησίου, ἡ Ἐλίζα ἐπέρανε τὴν συνδιάλεξιν λέγουσα πρὸς τὸν Ὠδλέ.

— Εἶνε περιττὸν νὰ μάθωσιν οἱ ἄλλοι τί θὰ κάμωμεν· εἴμεθα σύμφωνοι. Πηγαίνετε καὶ ἐνεργήσατε· θὰ ἔχετε τὴν συνδρομήν μου.

— Πηγαίνω ἀμέσως εἰς Παρισίους, καὶ τὴν ἑσπέραν τὴν ταύτην μάθω ποῦ εὑρίσκεται ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβύ.

Καὶ ὁ Ὠδλὲ ἀνεχώρησεν· ἐρωτήσας δὲ εἰς τὴν αἰκίαν τοῦ λοχοῦ ἐν Ὠπεὶλ ἔμαθεν, ὅτι αὐτὸς εὑρίσκετο εἰς Αἴλλιν.

Ἔλαβε πληροφορίας τινάς, καὶ κατόπιν ἀνεχώρησεν ἀμέσως εἰς Αἴλλιν. Βέβαιος, ὅτι θὰ τὸν ἀνεγνώριζε, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δίκης του ἡ μορφὴ τοῦ λοχαγοῦ τῷ εἶχε μείνει ἐντετυπωμένη εἰς τὸ πνεῦμά του.

Εἴδομεν πῶς τὸ συμφωνηθὲν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐλίζας σχέδιον ἐπέτυχεν. Ὁ λοχαγὸς ἀπερώσισε ν' ἀποδιώξῃ τὴν σύζυγόν του, καὶ ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ δίκαιον τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὠδλέ.

Φθάσας εἰς Παρισίους ἔμαθεν, ὅτι ἡ σύζυγός του ἐξῆλθε, καὶ ὅτι μὴ θέλουσα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἁμαξάν της, εἶχε μεταβῆ ἔξω ν' ἀνεύρῃ ἀγοράν ὄχημα. Ἐνωλα ἔχων εἰς τὰς ἀκοάς του ὅσα ἤκουσε περὶ τῆς διαγωγῆς της ὁ λοχαγός, ἐσκέφθη, ὅτι κάτι νέον μυστήριον ὑπεκρύπτετο, τὸ ὁποῖον καλὸν ἦτο νὰ ἐξακριβώσῃ. Ἔβλεμε καὶ αὐτὸς εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἁμαξῶν, ἠρώτησεν ἕνα κλητῆρα, ὅστις τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι πρὸ ὀλίγου γυνή τις ἀνῆλθεν ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης μεταβαίνουσα εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἀαζάρου. Ἔμαθεν ὡσαύτως καὶ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἁμάξης, καὶ ὅτι δὲν ἦτο δύσκολον νὰ τὴν ἀνεύρῃ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου. Ὁ λοχαγὸς δὲν εἰσῆλθεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἀλλ' ἀναρριχήθη καὶ ἐκάθισε

πλησίον τοῦ ἁμαξηλάτου καὶ τὸν διέταξε νὰ τὸν μεταφέρῃ εἰς τὸν σταθμὸν, πραγματικῶν καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοὺς ἵππους νὰ τρέχωσιν.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἄβρης, ὁ ἁμαξηλάτης ἀνεγνώρισε τὸν συνάδελφόν του, ὅστις ἐπανήρχετο ἄνευ ἀγωγίου. Τὸν ἐσταμάτησε, καὶ ὁ λοχαγὸς δίδων πρὸς αὐτὸν ἓν τάλληρον τὸν ἠρώτησε:

— Γνωρίζεις ποῦ διηυθύνθη ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἔφερες;

Τὸ τάλληρον τὸν ὑπεχρέωσε νὰ γείνῃ ὁμιλητικός.

— Πῶς δὲν ξεύρω, πατριώτη; . . . μοῦ φαίνεται πῶς ἡ κυρία ἐπῆγε εἰς Πυτώ.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπήντησεν. Ἐπλήρωσε τὴν ἁμαξαν, καὶ ἔτρεξε μέχρι τοῦ γραφείου τῶν εἰσιτηρίων, ἀλλ' ἡ θυρὶς εἶχε κλεισθῇ

Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἀναμένῃ ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὸν σταθμόν. Οἱ παρεστῶτες ἐξελάμβανον αὐτὸν ὡς παράφρωνα καὶ τὸν ὑπεδείκνυον ἤδη εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ὅτε ἀφίκετο ἡ ἁμαξοστοιχία, καὶ ὁ λοχαγὸς ἀνῆλθε ἐν τάχει ἐπὶ ἑνὸς βαγονίου.

Φθάσας εἰς Πυτώ, ἐζήτησεν εἰς τὸν σταθμὸν πληροφορίας καὶ ἐπέτυχε τοιαύτας, διότι εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν Ἰούλιόν τινες καὶ παρατηρήσει τὴν Αὐρηλίαν.

Τυγοτορόπως ὁ λοχαγὸς ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἀπροσδοκήτως, καθ' ἣν στιγμὴν ἐτελείωνε ἡ Αὐρηλία τὸ πρόγευμά της.

Εἴδομεν τὰς διαφόρους συμβάσας σκηνάς. Ὁ Δίμλιος Ὠδλὲ ἐπανελθὼν τὴν πρωΐαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς θείας του κυρᾶς Μαγδαλινῆς καὶ προγευματίζων μετ' αὐτῆς, εἶδεν αἴρνης διερχομένην διὰ τῆς μεγάλης αἰθούσης ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρξεν αἰτία ὅλων τῶν συμφορῶν του.

Ἠγέρθη ὡς παράφρων καὶ ὥρμησεν πρὸς καταδίωξιν της, διῆλθεν ἐγγύθεν αὐτῆς χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃ καὶ τέλος κεκμηκὼς ἐπανῆλθεν μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κυρὰ Μαγδαλινὴ ἀνεκάλυπτεν ἔτι, ὅτι εἶχεν ἀπατηθῇ ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ σύ-

τῆς πελάτου, διότι οὗτος μὲν εἶχε δραπετεύσει διὰ τοῦ παραθύρου, ἡ δὲ γυνὴ, ἣν εἶχε προσκαλέσῃ, ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας, ἐλησμόνησαν δὲ ἀμφότεροι νὰ πληρώσωσι τὸ ἰδιαιτέρως παραγγελθὲν πρόγευμα.

Κατόπιν ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ εἶδε διερχόμενον διὰτῆς εἰς τὸ ἰσόγειον μεγάλης αἰθούσης ἄνδρα τινὰ, φέροντα ταινίαν παρασήμου εἰς τὴν κομβιοδόχην, ὃν δὲν εἶδε ποσῶς εἰσελθόντα. Ὁ λοχαγὸς χάρις εἰς τὰς πληροφορίας τῶν γειτόνων, εἶχεν εἰσέλθει διὰ τῆς ὄπισθεν θύρας, ὅπως εἶχεν εἰσέλθει καὶ ἡ σύζυγός του, ὁδηγουμένη παρὰ τοῦ συντρόφου της.

Ταῦτα πάντα τῇ ἐφάνησαν λίαν παράδοξα· διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ ἀνεψιός της τῇ εἶπε:

— Ἡ κυρία Ἐλίζα εἶνε μόνη ἐπάνω ἂς ὑπάγωμεν γρήγορα νὰ τὴν ἰδωμεν.

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ ἀπήντησε:

— Ναί, ναί!... πρέπει νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ὅλ' αὐτά.

Καὶ ἡ γυναικὰ ξενοδόχος περίφροντις ἀνῆλθε παρακολουθουμένη ὑπὸ τοῦ ἀνεψιοῦ της.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐλίζας, καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη τεταραγμένη ἐκ τῶν συμβάντων καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν ἐπεισοδίων κατέπιπτε καταβεβλημένη ἐπὶ μιᾶς ἕδρας, καὶ ἐστήριζε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὸν πώγωνα ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ σκεπτική, μὲ ὄμμα ἀπλανὲς ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην της τὴν ἱστορίαν, ἣν ὁ Ἰούλιος εἶχεν ἀρχίσει νὰ διηγῆται πρὸς τὴν ἀδελφήν της, εἶχεν ἀκούσει δὲ καὶ αὐτὴ ὄπισθεν τῆς θύρας καὶ ἤτις τὴν εἶχε κάμει ν' ἀφήσῃ τὴν κραυγὴν, τὴν ἀνησυχήσασαν τὸν φροῦρον ἐκεῖνον καὶ νὰ εἴπῃ·

— Λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄθλιος εἶνε πατὴρ τοῦ τέκνου μου!... Πρέπει διὰ τῆς Αὐρηλίας νὰ μάθωμεν ποῖος εἶνε...

Ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ εἰσῆλθεν ἀσθμαίνουσα καὶ λέγουσα:

— Εἰπέτε μου τί τρέχει κυρία τί συμβαίνει;

Συνελθοῦσα ἀμέσως ἡ Ἐλίζα καὶ θέλουσα νὰ τηρήσῃ ἄκραν ἐπιφύλαξιν, ἀπήντησε:

— Τίποτε, κυρία... Τί νὰ σᾶς εἴπω!..

— Πῶς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος μὲ τὸ παράσημον ὅπου ἔρυγε μὲ τὸν κύριόν σας;

— Αὐτὸς ὁ κύριος ἦτο γαμβρός μου... Τί ἔκαμεν!

— Ἄ, κυρία! ἀπήντησεν ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τεθορυβημένη. Ἡ Ἐλίζα ἐδοῦσα τὸν Ὠβλὲ ὄπισθεν τῆς γραίας τὸν ἠρώτησε μετὰ σπουδῆς:

— Τὸν εἴδετε;

— Ὄχι, κυρία... Ἀλλὰ εἶνε παράδοξον! μοῦ ἐφάνη, ὅτι εἶδον ἐκεῖνη ν...

— Δὲν ἠπατήθητε, ἦτο αὐτή! Ἦτο ἐδῶ.

— Μὲ γυὰ πιὰ μιλεῖτε; λι' αὐτὴν ὅπου ἦταν ἐδῶ πρὸ ὀλίγου;

— Ἦτο ἐκείνη μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἐπρογευμάτιζε μὲ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο κάτοχος τῶν ἐπιστολῶν.

— Πῶς! ἐδῶ;

— Ναὶ. Θὰ ὁμιλήσωμεν βραδύτερον περὶ αὐτοῦ. Κυρὰ Μαγδαληνὴ, πρέπει νὰ μᾶς δώσετε ὅσο τὸ δυνατὸν ἀκριβεστέρας πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εὑρίσκετο ἐδῶ.

— Ὦ! ὅσας θέλετε.

— Λοιπὸν εἰπέ μας τί γνωρίζεις περὶ αὐτοῦ.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Ὠβλὲ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς δώσω ἐγὼ τὰς πρώτας πληροφορίας. αὐτὰ θὰ σᾶς πληροφορήσουν ἔτι μᾶλλον περὶ τῆς διαγωγῆς ἐκείνης. Ὁ ἄνθρωπος ὅστις εὑρίσκετο μαζί της, τοῦ ὁποίου εἶδον τὰ ἔγγραφα, ὅτε ἀφήρεσα τὰς ἐπιστολάς, ὀνομάζεται Ἰούλιος Μιγκὲ, καὶ εἶνε κατάδικος τελειώτας τὴν ποινήν του.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ, ἀναπηδῶσα. Κατάδι-

κος ! καὶ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ; καὶ ἄφησες ν' ἀτιμασθῇ τὸ κατάστημά μου ;

— Ἰούλιος Μιγκέ, καὶ ἦτο ἐργάτης καταπονάζων χαρτοφυλάκια.

— Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου ! εἶπεν ἡ Ἐλίζα· νομίζω ὅτι ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ! . . . . καὶ ἦτο κακοῦργος.

Ἀκούσασα τὴν Μαγδαληνὴν ἀνακράξασαν, ὅτε ἤκουσε τὴν ἰδιότητα τοῦ παλαιοῦ ἐνοικιαστοῦ της, ἐζήτησε περὶ αὐτοῦ λεπτομερεῖς παρ' αὐτῆς πληροφορίας, ἡ δὲ γραῖα ξενοδόχος τῇ διηγήθη τότε ὅτι ἐγνώριζεν. Εἶπεν, ὅτι ἐθεώρει τὸν Ἰούλιον Μιγκὲ ὡς ἐργάτην ὀκνηρόν. Διηγήθη ὅτι τῇ ὤφειλε πολλὰ χρήματα καὶ ὅτι ἠναγκάσθη μάλιστα ἕνεκα τούτου νὰ μὴ τῷ δώσῃ πλέον τροφὴν καὶ κατοικίαν, ἀλλ' ὅτι κατόπιν ἐπανῆλθε καὶ ἐπλήρωσε τὰ ὀφειλόμενα. Ἀνεχώρησε τὴν ἑσπέραν καὶ ἐπανῆλθε τὴν ἐπαύριον φέρων ἐν ἀρκετὰ συμαντικὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ὡς ἔλεγεν, παρά τινων συγγενῶν του, διερχομένων τυχαίως ἐκ Παρισίων.

Ἡ Ἐλίζα ἠρώτησε τότε τὴν κυρὰν Μαγδαληνὴν, ἂν ἐνεθυμεῖτο τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μιγκὲ εἶχε λάβει τὸ ποσόν.

— Εὐκολώτατον εἶνε νὰ σᾶς τὸ εἰπω. Ἐσημείωσα τὴν ἡμέραν εἰς τὸ βιβλίον μου καὶ ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἰπω.

— Πολὺ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ πληροφορήσῃς γρήγορα.

Χωρὶς νὰ προσέξῃ πολὺ εἰς τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἐδείκνυεν ἡ Ἐλίζα διὰ τόσον ἀσήμαντον πρᾶγμα ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ, ἔστειλε τὸν ἀνεψιόν της νὰ τῇ φέρῃ τὸ βιβλίον, ὅτε δὲ τῇ τὸ ἔφερεν, ἐνεδίφησε καὶ εἶπε μετ' ὀλίγον :

— Ἰδοὺ ὁ λογαριασμός του· ἐπλήρωσε τὴν 28 Ἰουνίου.

— Τὴν 28 Ἰουνίου ! εἶπεν ἡ Ἐλίζα λαμβάνουσα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ σκεπτομένη, διὰ νὰ ἐνθυμηθῇ. Ναί ! τότε ἦτο ὁ Ἀρστείδης ἀπέβανε τὴν 7 Ἰουνίου . . . Τὴν πρώτην φορὰν ὅπου ἐκοιμήθην εἰς τὸ δωμάτιόν του ἦτον 27 Ἰουνίου εἴκοσι ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατόν του . . . Καὶ κατὰ τὸν ὕπνον μου . . .

— Κύριε Ὀβλέ, ἀφήσατέ με μόνην· αὔριον ἴσως θὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ σοβαρῶν [illegible] μένων.

Ὁ ἀνεψιὸς καὶ ὁ Ὀβλὲ ἀπῆλθον ἔκπληκτοι. Ἡ Ἐλίζα ἀπομείνασα μόνη ἠγέρθη καὶ περιῆρετο ἐντὸς τοῦ δωματίου κινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ λέγουσα :

— [illegible] εἶνε! τὴν νύκτα τῆς 27 Ἰουνίου ὁ ἄθλιος αὐτὸς εἰσ[illegible] τὸν θάλαμον, ὅπου ἐκοιμώμην ὡς νεκρά . . δι' αὐτὸ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐξηγήσω τὴν ἐπαύριον τὴν κόπωσιν, ἣν ἠσθανόμην καὶ ἀπέδιδον τὴν ἀδιαθεσίαν μου εἰς τοὺς κόπους οὓς ὑπέστην τὴν προτεραίαν ! Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου ! πῶς ἐπέτρεψες παρόμοιον πρᾶγμα ! . .

Καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν.

— Τὸ τέκνον μου ἔχει πατέρα ἐκεῖνο τὸ τέρας ἐκεῖνον τὸν κακοῦργον ! Ὦ εἶνε φρικτότερον ἀρ' ὅ,τι ἐπίστευον! . . Τώρα ἐξηγῶ τὰ πάντα . . πῶς ἐκλάπησαν τὰ χρήματα καὶ αἱ ἐπιστολαί . . διότι ἀνεγνώρισα εἰς αὐτὰς τὸν χαρακτῆρα τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης. . Ἐνθυμοῦμαι τὸ ὄνομά του . . . ἦμην πολὺ μικρὰ, ὅτε ὁ πατήρ μου τὸν συνέλαβε μὲ τὴν ἀδελφήν μου ! . . Ἔγεινε λόγος τότε εἰς τὴν οἰκίαν μας . . . Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄθλιος ! . . .

Αἴφνης ἡ θύρα ἠνοίχθη, καὶ εἰσῆλθεν ὁ μαρκήσιος, ὅστις μετὰ σπουδῆς τῇ εἶπεν :

— Ἐλίζα ! . . γρήγορα, γρήγορα ἑτοιμάσθητι ν' ἀναχωρήσῃς ! Ἡ ἀστυνομία ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ εἶνε ἐδῶ..

— Τί νὰ κάμω ; εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔντρομος.

— Νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς· ἡ Μαργὼ εἰδοποιήθη καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς συναντήσῃ αὔριον.

— Ἐμπιστεύομαι εἰς σέ. . Κάμε ὅ,τι θέλεις· ἀλλὰ τί συνέβη;

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπω κατόπιν ἐδῶ.

— Ὁ λοχαγὸς συνήντησε τὴν ἀδελφήν μου;

— Ὦ! μή μοι ὁμιλῇς περὶ αὐτῆς· ἡ ἀναισχυντία της ἔφθασεν

εἰς τὸ ἔπακρον· θὰ σοὶ τὰ διηγηθῶ. Ἡ ἐκδίκησίς σου ἀρχίζει. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ προφυλαχθῇς. Ἑτοιμάσθητι· ἡ ἄμαξα εἶνε κάτω· εἰπὲ νὰ καταβιβάσουν τὴν ἀποσκευήν σου.

Ἠρὸς μεγάλην ἔκπληξιν καὶ ἀπελπισίαν τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς, ἀφοῦ ἐξώφλησαν τὸν λογαριασμὸν ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ἡ Ἐλίζα, ἀνῆλθον εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ ἔκπληξις τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς ἐκορυφώθη, ὅτε μετὰ μίαν ὥραν περίπου ἔφθασαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της χωροφύλακες διὰ νὰ συλλάβωσι τὴν Ἐλίζαν. Ἐλιποθύμησεν εἰς ἄκρον διὰ τὴν πλάνης της.

Τὴν ἐσπέραν, ὅτε ὁ Ὠβλὲ ἐλθὼν διὰ νὰ δειπνήσῃ ἔμαθε τὴν ταχεῖαν καὶ παράδοξον ἀναχώρησιν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς καὶ κατόπιν τὴν ἐπίσκεψιν τῶν χωροφυλάκων, συνωργίσθη.

— Βλέπεις, τῷ ἔλεγεν ἡ θεία του, βλέπεις, ὅρκο θὰ ἔπερνα πῶς ἦτον καλὴ γυναῖκα. Πῶς ἀπατᾶται κανεὶς ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν! . . . Ἦτον κρυμμένη ἐδῶ γιατὶ τὴν ἐζητοῦσεν ἡ ἀστυνομία! . . . Τί κεσμος! σὲ τί καιρὸ ζοῦμε! . . .

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφερε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπιστολὴν διὰ τὸν Αἰμέλιον Ὠβλὲ, ὅστις τὴν ἤνοιξε μετ' ἐνδιαφέροντος καὶ ἀνέγνωσεν:

«Κύριε, καὶ ἐμὲ κατεδίωκεν ἀκόμη ὅπως σᾶς ἀμελίκτον μῖτος. Ἡ γυνὴ, τὴν ὁποίαν γνωρίζεις, εἶναι ἀφορμὴ τῆς κατεσπευσμένης φυγῆς μου. Μετά τινας ἡμέρας θὰ σᾶς ὁμιλήσω καὶ θὰ σᾶς καταστήσω γνωστὸν ποῦ δυνάμεθα νὰ συναντηθῶμεν. Μὴ ἀπελπίζεσθε. Περιμένετε.

ΕΛΙΖΑ».

— Θεία μου, εἶπεν ὁ Ὠβλὲ, μὴ κακολογῇς ἀύτὴν τὴν γυναῖκα, διότι δὲν τὸ ἀξίζει. Ἃς προγευματίσωμεν.

Δ'.—Η ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Περὶ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ Φεγιαντίνων ἠγείρετο ὑψηλόν τι οἰκοδόμημα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου αἱ ἀδελφαὶ τῆς Μετανοούσης Μαγδαληνῆς ἔζων λατρεύουσαι τὸν Κύριον. Τὸ μοναστήριον ἦτο παλαιὸν μέγαρον τῆς ἐποχῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ'. Τοῦ κτιρίου ἡ ὄψις ἦτο εὐχάριστος.

Ἡ ἡγουμένη, κόμησσα Ρ. . . . καλουμένη ἄλλοτε, ἀφοῦ ἐφονεύθη ὁ σύζυγός της εἰς μονομαχίαν, ἀπεμονώθη τὸν κόσμον καὶ ἔδρυσεν αὐτὴ τὸ κοινόβιον τῶν Ἀδελφῶν τῆς Μετανοησάσης Μαγδαληνῆς, καταρίπτον διὰ τὰς γυναῖκας, ὅσαι παρεκτραπεῖσαι ἐν τῷ βίῳ, ἤρχοντο ζητοῦσαι ἀνάπαυσιν καὶ συγχώρησιν. Τὸ ἰδιαίτερον δωμάτιον τῆς ἡγουμένης ἀνεμίμνησεν ἀκόμη τὴν κοσμικὴν πολυτέλειαν, ἣν εἶχεν ἀπορνηθῇ.

Τὸ κοινόβιον περιελάμβανεν εἴκοσι καὶ μίαν ἀδελφὰς καὶ ἑπτὰ δοκίμους, μὴ συμπεριλαμβανομένης τῆς θυρωροῦ καὶ τῶν μαγειρισσῶν. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ κτιρίου εἶχε διαμερισθῇ εἰς δεκαπέντε μικροὺς θαλάμους, καλουμένους κελλία, ἕκαστον τῶν ὁποίων περιεῖχε δύο κλίνας, δύο ἕδρας καὶ δύο εὐκτήρια, κατεῖχετο δὲ ὑπὸ δύο μοναχῶν. Ἡ ἀποστολὴ τῶν ἀδελφῶν ἦτο νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ νὰ προσεύχωνται. Διὰ τῆς ἑβδομάδος, ὁ πνευματικὸς αὐτῶν διευθυντὴς, ὁ κ. Δελύκ ἤρχετο διὰ νὰ τὰς ἐξομολογήσῃ.

Κατὰ τὴν ἐξέγερσιν, τουτέστι κατὰ τὴν ἑβδόμην τῆς πρωΐας κατήρχοντο εἰς τὴν ἐκκλησίαν προσευχόμενοι, ἔμελπον ἐν χορῷ ἓν ᾆσμα πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἀκολούθως μετέβαινον εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ἐλάμβανεν ἑκάστη τὸ ἔργον της, πορευομένη κατόπιν νὰ ἐργασθῇ εἰς οἱανδήποτε θέσιν ἐπεθύμει, ἐξέλεγε τὴν σύντροφόν της, συνωμίλουν καὶ ἐμπιστευτικῶς καὶ ἀνακοινοῦσαι τοὺς πόθους αὐτῶν καὶ τὰς ἀναμνήσεις.

Ὅτε ὁ νεαρὸς ἱερεὺς ἄφηκε τὴν Αὐρηλίαν εἰς τὸ κοινόβιον τῶν ἀδελφῶν τῆς Μετανοησάσης Μαδαληνῆς, αὕτη τὸν ἐπεφόρτισε νὰ συνάξῃ αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἄλλου πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τῶν συμβάντων μετὰ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἀναχώρησίν της. Ἐὰν ὁ σύζυγός της ἤθελε νὰ τὴν ἀνεύρῃ, παρεκάλει τὸν ἱερέα νὰ τῷ ἀποκρύψῃ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς της, νὰ μεταβῇ δὲ πρὸς τὸν δικηγόρον της διὰ νὰ τῷ εἴπῃ ἐξ ὀνόματός της νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ δικαστηρίου τὸ διαζύγιον καὶ προσωρινῶς τὴν ἄδειαν, ὅπως διαμείνῃ εἰς τὸ ἄσυλον, ὅπου εἶχε καταφύγει, καὶ ν' ἀναμείνῃ αὐτόθι τὴν ἔκβασιν τῆς αἰτήσεώς της, διότι ὁ σύζυγός της τὴν εἶχεν ἀπειλήσῃ νὰ τὴν φονεύσῃ καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἔζῃ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ συζύγου της.

Τὴν ἐπαύριον ἐλθὼν ὁ ἀββᾶς τὴν προσεκάλεσεν ἐνώπιον τῆς ἡγουμένης. Ἡ Αὐρηλία προσῆλθε, φοβουμένη μήπως προέκυπτε δυσάρεστόν τι, ἐτρόμαξε δὲ ἰδοῦσα τὴν κατηρῆ ὄψιν τῆς ἡγουμένης καὶ τοῦ ἀββᾶ.

— Τί συνέβη; ἠρώτησεν.

— Μέγα δυστύχημα, κυρία!..

— Λέγετε... λέγετε!

— Ὁ σύζυγός σας... ὁ λοχαγός..

— Ὁ κύριος δὲ Μαρβύ;... Τί ἔπαθεν;

— Ἀπέθανεν.

— Ἀπέθανεν! ἀνέκραξεν ἡ Αὐρηλία.

— Ηὐτοχειριάσθη!

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔκυψε τὴν κεφαλήν, ὄχι διὰ νὰ κλαύσῃ φεῦ! ἀλλὰ διὰ νὰ κρύψῃ τὴν χαράν, ἥτις ἔλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτήν.

— Ἐλευθέρα εἶμαι!.. ἐλευθέρα!..

Τὸ πρόσωπόν της ἐξέφραζε τόσην θλῖψιν, ὥστε ὁ ἀββᾶς λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ὡδήγησεν εἰς ἓν θρανίον νὰ καθίσῃ καὶ τῇ διηγήθη λεπτομερῶς ὅσα ἔμαθεν.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεώς της, ἀστυνομικοὶ κλητῆρες μετέβησαν εἰς τὴν κατοικίαν της, ἀναζητοῦντες τὸν λοχαγὸν δὲ Μαρβύ, κατηγορούμενον ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου.

— Ἐπὶ ἀποπείρᾳ φόνου! ἀνέκραξε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Αὐρηλία.

Κατὰ τίνος;

Ὁ λοχαγὸς συνοδευόμενος ὑπὸ στρατιώτου, φέροντος πολιτικὴν ἐνδυμασίαν, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς προέδρου δικαστηρίου...

Τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλί·

— Αὐτοῦ μάλιστα. Προσεπάθησε νὰ τὸν πνίξῃ· ὅτε ἔδραμον εἰς τὰς φωνὰς αὐτοῦ καὶ τὸν ἀπέσπασαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του ἦτο ἐτοιμοθάνατος, ἐσώθη δὲ καὶ συνῆλθε χάρις εἰς τὴν ἔγκαιρον περίθαλψιν. Ὁ λοχαγὸς κατόρθωσε νὰ διαφύγῃ, εἶχεν ὅμως εἴπει τὸ ὄνομά του. Τούτου ἕνεκεν ἡ ἀστυνομία ἐνήργησεν ἔρευναν εἰς τὴν οἰκίαν του-καὶ ἐπρόφτασεν αὐτήν· Ἐτοποθετήθησαν πέριξ αὐτῆς κλητῆρες διὰ νὰ συλλάβωσι τὸν κ. δὲ Μαρβύ, ὅταν ἤθελεν ἐπανέλθει. Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν οἱ κλητῆρες ἔλαβον διαταγὴν ν' ἀποσυρθῶσι, καὶ τοῦτο διότι εὗρον ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Βὼν ἐπὶ τῆς ὄχθης τὸν πτλον τοῦ λοχαγοῦ μετὰ μιᾶς ἐπιστολῆς αὐτοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραφεν, ὅτι διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλον τῆς δίκης καὶ τὴν καθαίρεσιν εἰς ἣν θὰ ὑποβάλλετο.

Ἀπεφάσισε νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ νὰ πνιγῇ, ἐλπίζων ὅτι ἡ διαγωγή του θὰ ἐξηγεῖτο καὶ θὰ ἐδικαιολογεῖτο ἐκ προσεχόντων τινῶν γεγονότων. Τέλος πάντων, κυρία, ὁ σύζυγός σας ἀπέθανεν ἀταρξίαν, μεθ' ἧς ἠκροάσθη τὴν τοιαύτην εἴδησιν· ἐξεπλάγη δ' ἔτι μᾶλλον, ὅτε τὴν ἤκουσε λέγουσαν:

— Λοιπὸν εἶνε βέβαιον; ἀπέθανεν; Καὶ ἀποπειράθη νὰ φονεύσῃ τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί;

— Εἶνε βεβαιότατον...

— Καὶ σᾶς ἐβεβαίωσαν, ὅτι κυτοχειριάσθη; Εἶνε αὐτὸς πραγματικῶς ὁποῦ ἐπίγνη;

— Σᾶς λέγω, ὅτι ἔμαθα εἰς τὴν κατοικίαν σας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας σας, καὶ τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπιβεβαίωσαν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας.

— Εἶνε λοιπὸν ἀληθές!.. Εἶμαι χήρα!.. χήρα!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς, μεθ' ἧς προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, παρεκίνησε τὸν ἀββᾶν Δελὺκ νὰ τῇ εἴπῃ :

— Εἶσθε χήρα, κυρία. Ἐκεῖνος ὅστις σᾶς ἠπείλει, δὲν ὑπάρχε πλέον κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν. Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα οὔτε νὰ ψέξῃ οὔτε νὰ κρίνῃ τὴν διαγωγήν σας. Εἰς μόνον τὸν Θεὸν ὀφείλετε νὰ δώσητε λόγον τῶν πράξεών σας. Δύνασθε ἐδῶ ἐν τῇ μονώσει καὶ τῇ προσευχῇ νὰ τύχητε παρὰ τοῦ Θεοῦ συγγνώμην διὰ τὸ παρελθόν σας.,. Δύνασθε νὰ εὕρητε ἐδῶ τὴν στοργήν, ἣν ὁ κόσμος σᾶς ἀρνεῖται.. Θὰ εὕρητε τὸν σεβασμόν. Θ' ἀναγεννηθῆτε· θὰ γίνητε νέα γυνή... Εἶσθε ὅμως ἐλευθέρα, κυρία, ἂν θέλητε, νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε..,

Ἡ Αὐρηλία ἐνόμισεν, ὅτι αἱ λέξεις αὗται περιεῖχον νόημα μυστηριῶδες, ὅπερ αὐτὴ ἐνόησε καὶ βλέπουσα τὸν ἱερέα ἀτενῶς, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἠναγκάσθη ἐκεῖνος νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματά του, ἀπήντησεν :

— Ἔχω ἀνάγκην νὰ προσευχηθῶ· ἔχω ἀνάγκην συγγνώμης· αἰσχυνομένη διὰ τὸ παρελθόν μου θέλω νὰ ἐξαλείψω αὐτὸ διὰ τῆς εὐσεβείας; καὶ ἀφοῦ μόνον ἐδῶ δύναμαι νὰ εὕρω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ πάντων ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή μου, θὰ μείνω ἐδῶ, ἔχουσα ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σας καὶ βασιζομένη εἰς τὴν καλοκαγαθίαν σας, κύριε ἀββᾶ . . .

— Εἴπατε πάτερ μου, εἶπε διορθοῦσα αὐτὴν ἡ ἡγουμένη.

— Πάτερ μου! . . ἐπανέλαβεν ἡ Αὐρηλία, ὑποκλινομένη μετὰ θαλεροῦ μειδιάματος πρὸ τοῦ ἱερέως ἐρυθριῶντος.

Εἶτα προσέθηκεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἡγουμένην.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, μῆτερ μου, ν' ἀποσυρθῶ διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσευχηθῶ ὑπὲρ ἐκείνου, τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα·

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα μὲ θρηνώδες ὕφος, ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸ πρόσωπον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀπομάξῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πηγαίνετε κόρη μου, πηγαίνατε καὶ προσευχηθῆτε. Μετ' ὀλίγον θὰ συνομιλήσωμεν διὰ μερικὰς στιγμάς, ἐὰν ἀποφασίσητε νὰ μείνητε μαζύ μας.

— Ἡ ἀπόφασίς μου εἶνε ἀμετάτρεπτος, μῆτερ μου.

— Πηγαίνετε κόρη μου, πηγαίνετε καὶ προσευχηθῆτε.

— Ἡ Αὐρηλία ἀπεσύρθη, καὶ ἀδιευθυνθεῖσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰσῆλθε καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ βωμοῦ διὰ νὰ προσευχηθῇ· Δὲν προσευχήθη ὅμως· ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐλαφροτέραν· ἦτο ἐλευθέρα πλέον· Τὰ ἁμαρτήματα τοῦ παρελθόντος δὲν ὑπῆρχον πλέον· μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της τὰ πάντα ἐξηλείφοντο. Δὲν ἐφοβεῖτο πλέον κανένα καὶ μόνη αὕτη ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας παρετήρησε πέριξ αὐτῆς γελῶσα διὰ τοὺς λογισμούς της καὶ εἶπεν :

— Ἂς ἴδωμεν καὶ αὐτό! . . θὰ εἶνε ἀστεῖον . . . Αὐτὸν τὸν τόσον αὐστηρόν, θὰ τὸν κάμω νὰ τρελλαθῇ! . . Ἐὰν μείνω ἐδῶ, κατορθόνω ἐν πρώτοις νὰ ἐπιβάλω σιγὴν εἰς ὅλας τὰς κακολογίας. Τεθλιμένη καὶ ἀπηλπισμένη διὰ τὸ ἀτυχὲς τέλος τοῦ συζύγου μου ἀποσύρομαι εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ὅλοι μὲ λυποῦνται καὶ μὲ οἰκτείρουν . . . Πρέπει κατόπιν ν' ἀναγνώσω τὰς ἐρημείδας . . . Ὁ Κακόμοιρης ὁ Ἰλάριος τί τέλος ἔλαβε! . . Πόσον θὰ ἐφοβήθη ὁ Μάνθος . . . Αὐτὸς θὰ μοῦ τὰ διηγηθῇ. Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὕρω ἐν δεδυμένῃ ὡς μοναχή· πόσον θὰ ἐκπλαγῇ· Ὁ καϋμένος ὁ Ἰλάριος! . . ἀλλὰ καλλίτερα ὁποῦ ἐτελείωσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον·

Καὶ ἀναλογισθεῖσα ἴσως, ὅτι ἡ τοιαύτη προσευχή της ἦτο πολὺ βραχεῖα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της καὶ προσεπάθη-

σε νὰ συγκεντρώσῃ τοὺς λογισμούς της διὰ νὰ προσευχηθῇ πραγματικῶς, ἀλλ' εἰς μάτην, διότι οἱ λογισμοί της περὶ ἄλλα ἐστρέφοντο.

Καὶ ἐπανερχομένη εἰς τὴν σταθερὰν ἐν τῷ πνεύματί της ἰδέαν ἡ Αὐρηλία ἐψιθύρισεν·

— Εἶνε πολὺ νόστιμος... φαίνεται ὅμως ψυχρός· δαμάζει τὰς ὀρέξεις του... Τόσον νέος, τόσον ὡραῖος καὶ νὰ γείνῃ ἱερεύς!... Μὲ τί ἀλλόκοτον τρόπον μοῦ ἔσφιγξε τὸ χέρι χθές. Πρὸ ὀλίγου πάλιν μὲ παρετήρει παραδόξως, καὶ ὅταν μὲ ἠρώτα ἂν ἐποθέκειτο νὰ μείνω ἐδῶ, ἐνόμιζέ κανεὶς ὅτι ἔκλαιεν... Ἡ φωνή του ἔτρεμεν, ὅταν μὲ εἶπεν· «Ἐδῶ θὰ εὕρητε τὴν στοργήν, τὴν ὁποίαν ὁ κόσμος σᾶς ἀρνεῖται.» Θὰ ἴδω τί πρᾶγμα εἶνε κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐξομολογήσεως.. Καὶ τί θὰ τοῦ εἴπω τότε;... Ὦ!... τὸ εἰξεύρω θὰ ἴδωμεν ἕως τότε.. Θεέ μου!... ἤθελα ἐν τῷ μεταξὺ τώρα νὰ δεηθῶ δι' ἐκεῖνον τὸν δυστυχῆ τὸν Ἰλάριον!

Καὶ ἐδοκίμασεν ἐκ νέου νὰ συγκεντρώσῃ τὸν νοῦν της, ἀλλ ἐπὶ ματαίῳ. Τὸ βλέμμα της εἶχε πέσει ἐπὶ μιᾶς εἰκόνος καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ ὡμοίαζε μὲ τὴν τοῦ ἀββᾶ Δελύκ. Τότε μὲ τὴν συνήθη τοῦ πνεύματός της ἀγχιστροφίαν καὶ ἐλαφρότητα ἀνεμνήσθη τὸν ξηρὸν τρόπον, μεθ' οὗ ἡ ἡγουμένη τῇ εἶπεν· «Εἶπατε, πάτερ μου ..» ὅτε αὕτη ἐπρόφερε τὴν φράσιν· «Ἐλπίζω εἰς τὴν καλοκἀγαθίαν τοῦ κ. ἀββᾶ».

— Ἡ γυνὴ αὕτη πρέπει νὰ τὸν ἀγαπᾷ!.. Εἶνε περίεργον! Δὲν συνειθίζω ν' ἀφίνω νὰ μοῦ πέρνουν αἱ ἄλλαι ἐκείνους, τοὺς ὁποίους, ἀγαπῶ!.. Καὶ θὰ εἶνε ζηλότυπος!.. Τόσον τὸ χειρότερον!

Αἴρνης ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε βήματα ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας. Ἐστράφη ζωηρῶς ὑποθέσασα ὅτι ἦτο ὁ ἀββᾶς καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο μοναχή τις, ἐρχομένη ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ ὀλοσερωτέρων τὰ ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου ἄνθη. Εὐθὺς ὑποκρινομένη ἔκυψε στενάζουσα καὶ ὁμιλοῦσα·

— Ὦ ἀτυχῆ!.. ἀτυχῆ Ἰλάριε!.. Θεέ μου συγχώρησέ τον..

Ὅτε ἡ μοναχὴ ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ, ἡ Αὐρηλία ἠγέρθη διὰ νὰ ἐξέλθῃ μετ' αὐτῆς. Ἐνῷ εὑρίσκοντο εἰς τὴν αὐλήν, ἀπαντῶσα εἰς τὰς παρηγορητικὰς φράσεις, ἃς ἡ μοναχὴ τῇ ἀπηύθυνεν, ἡ Αὐρηλία εἶπεν·

— Εἶνε μεγάλον τὸ δυστύχημά μου καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ δυσαρεστεῖ περισσότερον εἶνε ὅτι εὑρίσκομαι εἰς παντελῆ ἄγνοιαν περὶ τῶν αἰτίων, ἅτινα τὸν παρεκίνησαν εἰς τοιαύτην φρικτὴν ἀπόφασιν..

Στηριζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐρείσματος τοῦ ἐδωλίου ἐρέμβαζεν ἀναπλάττουσα διὰ τὸ μέλλον σχέδια, ὅτε αἴρνης εἶδεν ἐνώπιόν της τὸν ἀββᾶν Δελύκ· Ἡ μορφή της μετεβλήθη ἐν τῷ ἅμα καὶ μὲ τόνον φωνῆς ἀπερίγραπτον ἐκφράζοντα θλῖψιν καὶ ταπεινότητα τῷ εἶπεν·

— Ὦ πάτερ μου! πόσον πάσχω! αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐνοῶ πόσον ὑπῆρξα ἔνοχος· ἐγὼ ἤμην ἡ ἀφορμὴ ὅλης τῆς συμφορᾶς!

— Ἔχετε πεποίθησιν εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ. Ἐνθυμήθητε τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου ὑποσχομένου τὴν συγχώρησιν εἰς τοὺς ἀγαπήσαντας πολύ·

— Ὦ, πάτερ μου! πάτερ μου! εἶμαι ἀθλία! αἰσχύνομαι.

— Πρέπει νὰ προσπαθήσητε ν' ἀποδιώξητε ἀπὸ τὸν λογισμόν σας αὐτὴν τὴν ἐνθύμησιν, κόρη μου. Ἀπερκισάτε νὰ ἐξαγοράσητε τὸ παρελθὸν διὰ νέου βίου ἀμέμπτου περὶ αὐτοῦ καὶ μόνον σκεφθῆτε.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑποστῶ τὰ πάντα.

— Ἦλθα κυρία διὰ νὰ σᾶς ὁμιλήσω περὶ τῆς εἰσόδου σας εἰς τὸ ἄσυλον τοῦτο.

— Ἔχω σταθερὰν ἀπόφασιν, κύριε ἀββᾶ· ὁ κόσμος μοὶ προξενεῖ φρίκην· ἡ ἐπελθοῦσα συμφορὰ τὸν καθιστᾷ δι' ἐμὲ ἔτι πλέον ἀπαστόν... Ἐπιθυμῶ νὰ μονάσω ἐδῶ.

Ὁ ἱερεὺς τὴν προσέβλεψε λέγων·

— Αὐτὴ ἡ γαλήνη, αὐτὴ ἡ μόνωσις δὲν σᾶς δυσαρεστοῦν;

— Στηρίζω τὰς ἐλπίδας μου εἰς σᾶς, ὅτι θὰ μὲ κάμετε ν' ἀγαπήσω τὴν νέαν ταύτην ὕπαρξιν.

Ὁ νεαρὸς ἱερεὺς δὲν ἠθέλησε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἐνυπῆρχε κακὴ ἔννοια ἐν τῇ ῥάσει ταύτῃ καὶ ἐπανέλαβε:

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς συνδράμω εἰς ὅ,τι δύναμαι. Γινώσκετε τοὺς ὅρους τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τοῦ ἐν τῷ μοναστηρίῳ βίου;

— Μοὶ τοὺς ἀνεκοίνωσεν ἡ ἡγουμένη. Εἶμαι ἑτοίμη νὰ τοὺς ἐκτελέσω. Ἔχω πολύτιμά τινα κοσμήματα, τὰ ὁποῖα σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐκποιήσετε διὰ νὰ πληρώσω τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν εἰσαγωγήν μου ποσόν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγάς σας.

— Θὰ σᾶς τὰ δώσω ἀπόψε· αὐτὰ εἶνε ἡ μόνη μου περιουσία Ἐδῶ πρέπει νὰ ζήσῃ τις ὡς πτωχὸς καὶ συμμορφοῦμαι μὲ τὸν κανόνα.

— Ἕνεκα τῆς θέσεώς μου ἡ ἀποστολὴ τὴν ὁποίαν μοὶ ἀνεθέτετε εἶνε κάπως δύσκολος. Οὐχ ἧττον θὰ τὰ ἐκποιήσω.

— Ἀφοῦ οἱ ὅροι αὐτοὶ ἐκτελεσθῶσι, σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπισπεύσητε τὴν τελετὴν τῆς ἀφιερώσεώς μου.

— Θὰ ἀκολουθήσωμεν ἀκριβῶς τοὺς ὅρους τοῦ κανονισμοῦ τῆς μονῆς.

— Διὰ νὰ τελειώσωμεν, λάβετε σᾶς παρακαλῶ τὸν κόπον νὰ μὲ περιμείνητε ὀλίγον.

— Τί θέλετε νὰ πράξητε;

— Περμείνατε.

Καὶ ἡ Αὐρηλία ἀπῆλθεν ἐν τάχει πρὸς τὸ κτίριον διευθυνομένη, καταλιποῦσα τὸν νεαρὸν ἱερέα ἔκπληκτον καὶ τεταραγμένον. Διελθοῦσα διὰ τῆς αὐλῆς ἀνῆλθεν εἰς τὸ κελλίον της, ἔσυρε κάτωθεν τῆς κλίνης της μικρὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο τὰ κοσμήματά της καὶ τὰ χρεώγραφα, καὶ ἐξήγαγεν ἐξ αὐτοῦ μίαν μόνην θήκην, κρύψασα τὰς λοιπὰς καὶ λέγουσα·

— Τὰ ἄλλα θὰ μᾶς χρειασθοῦν ἀργότερα· αὐτὸ καὶ μόνον ἠμπορεῖ νὰ πωληθῇ εἰς τιμὴν διπλασίαν ἀπὸ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον μᾶς χρειάζεται.

Καὶ κατελθοῦσα πάραυτα μετέβη πρὸς τὸν ἀναμένοντα αὐτὴν ἱερέα.

— Κύριε ἀββᾶ, τῷ εἶπε. Δίδουσα πρὸς αὐτὸν τὴν θήκην, αὐτὰ μόνον παρέλαβον ἐκ τῆς κατοικίας μου, πωλήσατέ τα. σᾶς παρακαλῶ, καὶ ἐγχειρίσατε τὸ ποσὸν εἰς τὴν ἡγουμένην διὰ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ μὲ δεχθῇ ὁριστικῶς εἰς αὐτὸ τὸ ἄσυλον.

— Δὲν ἔχετε καμμίαν ἄλλην παραγγελίαν; Δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε τίποτε; πρὶν ἀποχωρισθῆτε ἐντελῶς ἀπὸ τὸν κόσμον, δὲν ἔχετε καμμίαν θέλησιν νὰ ἐκτελέσητε;

— Ὄχι τίποτε.

— Μάθετε, κυρία, ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ εἶσθε παντελῶς ἀποχωρισμένοι ἐκ τοῦ κόσμου,

— Τὸ ἔχω ἀποφασίσει· θέλω ἐδῶ νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω.

— Δὲν ἔχετε κανένα ν' ἀποχαιρετίσητε;

— Ὄχι.

Ἀλλ' αἰφνης ἐνθυμηθεῖσα τὴν συμβᾶσαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς σκηνήν, καθ' ἣν ὁ μαρκήσιος δὲ Μεῦρὰν καὶ ἡ ἀδελφή της τὴν ὑπερήσπισαν κατὰ τοῦ συζύγου της, καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ διαχωτισθῇ, εἶπεν:

— Ἤθελα μόλα ταῦτα νὰ σᾶς παρακαλέσω διὰ μίαν χάριν.

— Λέγετε.

— Ἐπεθύμουννὰ πληροφορηθῶ ἂν πρόεδρος Ματθαῖος δὲ Ταϊλλέ ὅτι ἀπεσύρθην ἐδῶ καὶ νὰ διαβιβασθῇ πρὸς αὐτὸν ἡ παράκλησίς μου νὰ ἔλθῃ νά μὲ ἴδῃ διὰ τελευταίαν φοράν.

— Πολὺ καλά· αὐτὸ μόνον θέλετε;

Ἡ Ἀβρηλίκ ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ εἶπε :

— Μετὰ ταῦτα, πάτερ μου, θὰ σᾶς παρακαλέσω ν' ἀκούσητε τὴν ἐξομολόγησίν μου διότι ἔχω ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν σας· ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς ἀνακοινώσω τί αἰσθάνεται ἡ ψυχή μου . . . . Αὔριον ὅμως, αὔριον ! . .

Καὶ λαβοῦσα τὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως τὴν ἐφίλησεν, ἐπειδὴ δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦχει ὁ κώδων, προσκαλῶν τὰς ἀδελφὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεμακρύνθη ἐν τάχει.

Ὁ ἱερεὺς μείνας μόνος ἐγένετο κατηφής·

Γ'.—ΟΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΤΕΝΑΡ ΔΕ ΜΑΡΒΥ.

Ὅτε ὁ Ὀλιβιέρος δὲ Μαϋρὰν παρέσυρε τὸν λοχαγὸν, παρακινῶν αὐτὸν ν' ἀπέλθῃ μετὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν αὐτοῦ κατὰ τοῦ πανισχύρου ἀνωτέρου ὑπαλλήλου, ἐθεώρησε περιττὸν νὰ ἐπιπλήξῃ τὸν λοχαγὸν, διότι πόσον γρήγορα παρέβη τὰς δοθείσας πρὸς αὐτὸν ὑποσχέσεις·

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐγίνωσκε παρὰ τῇ Ἐλίζᾳ πόσα ὁ ταλαίπορος ἀξιωματικὸς εἶχεν ὑποφέρει, ἀρότου εἶχε νυμφευθῇ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος, Ὀλιβιέρος, ἀκούων τὰς διαδιδομένας συκοφαντίας ἐθεώρει τὸν Ἰλάριον Τενὰρ δὲ Μαρβύ, ὡς ἄνθρωπον ἀνήθικον, ζῶντα ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς συζύγου του, κερδοσκοποῦντα μάλιστα ἐπὶ τῇ καλλονῇ καὶ τῇ διαφθορᾷ της διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλοδοξίαν του.

—Ἀπεναντίας ὁ ἄτυχὴς ἦτο τὸθῦμα αἰσχροῦ πλάσματος, ὅπερ ἀνεζήτει ἐν τῇ διαφορᾷ καὶ τῇ ἀκολασίᾳ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἐλαττωμάτων αὐτοῦ καὶ τῆς φιλαρεσκείας του, τοῦ πρὸς τὴν πολυτέλειαν πόθου.

Εὗρισκε λοιπὸν φυσικὸν τὸ ὅτι ὁ λοχαγὸς εὑρίσκόμενος ἐνώπιον τοῦ συνενόχου τῆς συζύγου του, τοῦ συμβούλου αὐτῆς, τοῦ ὁδηγήσαντος αὐτὴν εἰς τόσον ἐπονειδιστον στάδιον, ἠσθάνθη τὸ αἷμά του καῖον. Ὁ γηραιὸς στρατιώτης ἐλησμόνησε τὴν ὀργήν· τὸ μῖσός του ἦτο ὑπέρτερον τῆς συνέσεως καὶ ὁ φύσει παράφορος χαρακτήρ του ἐξανέστη. Τίς εἰς τὴν θέσιν του δὲν θὰ ἔπραττεν τὸ ἴδιον;

Ὁ λοχαγὸς δὲν μετενόει διὰ τὴν διαγωγήν του, διότι μόλις ἐκάθισεν ἐντὸς τῆς ἁμάξης, ἤτις ἀνεχώρησεν εὐθὺς μετὰ πάσης ταχύτητος, ἤρχισε λέγων :

— Ὦ . ἂν δὲν μοῦ τὸν ἥρπαζαν ἀπὸ τὰ χέρια μου θὰ σοῦ τὸν ἠμώρθωνα ! . . Θὰ τὸν ἐπανεύρω ὅμως καὶ αὐτὸν κ' ἐκείνην ! . . Θὰ ἰδοῦν οἱ ἄθλιοι, ὅτι δὲν πειράζει κανεὶς εὔκολα τὴν τιμὴν ἑνὸς Μαρβύ ! . .

— Ναί, λοχαγέ· πρέπει ὄχι νὰ ἐξαγνισθῆτε, ἀλλὰ ν' ἀποδείξητε ὅτι πάντοτε εἴσθατε ἄξιος τῆς ὑπολήψεως παντὸς τιμίου ἀνθρώπου.

— Δύναμαι λοιπὸν ἀκόμη νὰ τὸ πράξω;

— Ναί, λοχαγέ, ἀλλ' ἠρχίσατε κακῶς.

— Διατί;.. ἠρώτησεν· πῶς ἤρχισα κακῶς;

— Διότι δὲν ἐδείξατε καθόλου μετριοπάθειαν.

— Πρὸς ποῖον;.. πρὸς ἐκεῖνον τὸν ἄθλιον; Καὶ μήπως μοῦ ἦτο δυνατὸν;... Σεῖς δὲν μοῦ εἴπατε τόσα περὶ αὐτοῦ; γνωρίζετε λοιπὸν τί πρᾶγμα εἶνε αὐτός;

— Ἔπρεπε νὰ φυλάξητε πάντοτε τὸ δίκαιον ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ἀλλὰ τὸ ἔχω πάντοτε...

— Ἀπατᾶσθε, λοχαγέ. Πρέπει νὰ γνωρίζητε κατὰ πρῶτον, ὅτι ἀφοῦ ἠρχίσατε τὴν ὑπόθεσιν διὰ ξυλοκοπημάτων, δὲν εἶνε πλέον ὑποχρεωμένος νὰ μονομαχήσῃ μὲ σᾶς. Τὸν ἐκτυπήσατε, προσεπαθήσατε νὰ ἐκδικηθῆτε δι' αὐτοδικίας... Ἆρα δὲν εἶνε πλέον

ὑποχρεωμένος νὰ μονομαχήσῃ μὲ ἐσᾶς. Τὸν ἐκτυπήσατε, προσεπαθήσατε νὰ ἐκδικηθῆτε δι' αὐτοδικίας .. Ἄρα δὲν εἶνε πλέον ὑπόθεσις μονομαχίας, εἶνε ὑπόθεσις ἐγκληματική.

— Ἀλλὰ μήπως μὲ τοιούτους ἀνθρώπους εἶνε πρέπον νὰ μονομαχῇ κανείς;

— Ἀκούσατέ με, λοχαγέ· μὲ θεωρεῖτε φίλον σας, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Λέγετε, ἀκούω.

— Μεθ' ὅσα συνέβησαν, ἡ ἀστυνομία θὰ σᾶς καταδιώξῃ. Εἶσθε ἔνοχος ἀποπείρας φόνου, μετέβητε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ προέδρουΜατθαίου δὲ Ταϊλλί διὰ νὰ τὸν στρυγγαλίσητε, συνοδευόμενος ὑπὸ ἑνὸς συνεργοῦ.. Μὴ διαμκρτύρεσθε· αὐτὰ θὰ εἴπωσιν ἐκεῖνοι· θὰ τὰ ἴδητε αὔριον εἰς τὰς ἐφημερίδας.

— Τότε θὰ εἴπωσι καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν.

Ὁ νεκρὸς μαρκήσιος ἐμειδίασε πικρῶς καὶ ἐπανέλαβε:

— Λοχαγὲ καὶ πάλιν θὰ σᾶς πικράνω. Ἀλλ' ἰδοὺ τί θὰ εἴπωσι καὶ προσέξατε νὰ ἴδητε, ὅτι ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν τὴν λογικήν. Ἡ σύζυγός σας βαρυνθεῖσα τὴν ζωήν, τὴν ὁποίαν πρὸς ὄρελός σας ἠναγκάζετο νὰ διάγῃ, βαρυνθεῖσα νὰ πληρόνῃ διὰ τῶν θελγήτρων της τὰς ὀρέξεις τῆς φιλοδοξίας σας, αἴρνης ἐξανέστη μίαν ἡμέραν, ἔλαβεν ἐκ τῆς οἰκίας σας ὅ,τι ἀνῆκεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐδραπέτευσεν.· Τότε ὑμεῖς ἀπεφασίσατε εἰς τὴν ὀργήν σας νὰ ἐκδικηθῆτε κατ' ἐκείνου, ὅστις, ὡς ὑπεθέτετε, συνεβούλευσε τὴν σύζυγόν σας νὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ, τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Ματθαίου δὲ Ταϊλλί, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἤκουε τὰ παράπονά σας μετὰ περιφρονητικῆς ἀταραξίας, ἀπεπειράθητε νὰ τὸν δολοφονήσητε.

Ὁ λοχαγὸς προσέβλεπε τὸν νέον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους, μὲ τὸ στόμα χαῦνον, μὲ τὰ χείλη κρεμάμενα. Ἐχρειάσθησαν νὰ παρέλθωσιν εἴκοσι δευτερόλεπτα διὰ νὰ εἴπῃ:

— Εἶνε ἀδύνατον νὰ πλάσουν τοιαύτας ἀτιμίας!

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀλιγώτερον τὸ ὁποῖον ἠμποροῦν νὰ κάμουν. Αὐτὴν τὴν ὥραν νομίζω ἡ σύζυγός σου εἶνε εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ τὴν συμβουλεύει· ἡ ἀστυνομία εἰδοποιήθη. Ἡ σύζυγός σας θὰ τῷ εἴπῃ ὅλας τὰς πληροφορίας διὰ νὰ μᾶς συλλάβουν, σᾶς, τὴν Ἐλίζαν καὶ ἐμέ· τὸ φρονιμώτερον εἶνε, λοχαγέ, νὰ φύγωμεν.

— Νὰ φύγω καὶ ἐγώ!.. ποτέ!

— Πρέπει λοχαγέ· ὅταν εἴμεθα μακρὰν καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ θὰ ἐνεργῶμεν καλλίτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον τὴν ἱκανοποίησιν τὴν ὁποίαν ζητεῖτε.

— Δὲν θέλω νὰ φύγω, θέλω νὰ ἐκδικηθῶ.

— Ἀκούσατε, λοχαγέ, θὰ σᾶς ὁδηγήσω ἐγὼ εἰς ἀσφαλὲς μέρος, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ζητήσῃ, κἂν ἐσπέραν δὲ θὰ ἔλθω ἐγὼ νὰ σᾶς εὕρω. Θὰ ὁδηγηθῶμεν ἐκ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας καὶ θὰ ἴδωμεν τί θὰ πράξωμεν.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ πράξω ὅ,τι θέλετε· ἀρκεῖ νὰ μὲ φύγω.

— Ἀπόψε θὰ ἴδωμεν τί θὰ γράψουν αἱ ἐφημερίδες. Τότε θὰ ἀποφασίσωμεν τί θὰ ἐνεργήσωμεν.

Ὁ Ὀλιβιέρος, ὡς εἴδωμεν διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς, ἔνθα ἔφθασε ἐγκαίρως. Ἂν ἤθελε βραδύνῃ ὀλίγας μόνον στιγμάς, ἡ Ἐλίζα θὰ ἔπιπτεν εἰς χεῖρας τῶν ἐντεταλμένων ν' ἀπαγάγωσιν αὐτὴν μέχρι τῶν συνόρων.

Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ἀπομείνας μόνος, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἤρχισε νὰ γράφῃ τὴν διαθήκην του, ὅτε ἡ Ἐλίζα καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὑποκόμητος δὲ Σαπέ.

Προβλέπουσα τί ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ Ἐλίζα ἠρνήθη ν' ἀναχωρήσῃ καὶ εἰς τὰς παρακελεύσεις τοῦ νέου ἀπήντησεν ὀρθότατα:

— Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ δὲν θὰ μείνῃ ἀργός. Θὰ ἐκδικηθῇ ἀφεύκτως κατὰ τοῦ λοχαγοῦ δὲ Μαρβύ, ἀφοῦ δὲν γνωρίζει, ὅτι ἔγεινε φίλος τοῦ γαμβροῦ μου, τότε θὰ θεωρήσῃ ἀνεπόρευκτον τὴν ἐξαφάνισίν μου, διότι πολὺ θὰ τὸν ἐβάρυνεν ἡ μαρτυρία μου, ἂν διηγούμην τὴν κατ' ἐμοῦ γενομένην ἄλλοτε παρ' αὐτοῦ ἄσεμνον ἐπίθεσιν.

Ἡ ἀδελφή μου τώρα, κατεστραμμένη παντελῶς, δὲν ἔχει ἄλλον προστάτην ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ προστρέξῃ λοιπὸν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ σωθῇ καὶ ὁ Ματθαῖος θὰ μάθῃ ἐξ αὐτῆς τὸ καταφύγιόν μου· τότε θὰ σπεύσουν νὰ μὲ συλλάβουν. Καλὰ ἔκαμες νὰ μὲ ἐδοποιήσῃς, διότι οἱ κλητῆρες ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθουν. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν μὲ εὕρουν, θὰ πιστεύσουν φυσικῷ τῷ λόγῳ ὅτι ἐδραπέτευσα μαζί σου, εἰς ὅλους δὲ τοὺς σταθμοὺς ὅλων τῶν σιδηροδρόμων θὰ δωθῶσι τὰ χαρακτηριστικά μας. Σὲ διαβεβαιῶ, ὅτι ἔχουν πολὺ μεγάλον συμφέρον ὄχι νὰ μὲ ἐξορίσουν, ἀλλὰ νὰ μὲ συλλάβουν· ὥστε δὲν θὰ ἐνεργήσουν διαφοροτρόπως.

— Μὲ κάμνῃς νὰ τρομάζω! τότε τί νὰ πράξωμεν;

— Ὅ,τι σκοπεύει νὰ πράξῃ ὁ κ. δὲ Μαρβύ. Ἂς μείνωμεν εἰς Παριτίους ἢ εἰς τὰ περίχωρα· νὰ κρυβῶμεν καλὰ διὰ νὰ μὴ μᾶς ἀνεύρουν.

— Καὶ ποῦ νὰ φύγωμεν;

— Δὲν εἰξεύρω κ' ἐγώ. Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος ἂς μεταβῶμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Σαπέ. Ἀφοῦ αὐτὸς ἀπουσιάζει, θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ βεβαίως ἐκεῖ κανεὶς νὰ μᾶς ἀναζητήσῃ. Ἐκεῖ μετὰ τοῦ γαμβροῦ μου θὰ σκεφθῶμεν καὶ θ' ἀποφασίσωμεν περὶ τοῦ πρακτέου.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀναγνωρίζων τὸ ὀρθὸν τῶν παρατηρήσεων τῆς Ἐλίζας διέταξε τὸν ἁμαξηλάτην νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. δὲ Σαπέ.

Εὗρον αὐτόθι τὸν λοχαγὸν ἀτάραχον, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς, σύννουν, συβαρὸν τὸ ἦθος, ὡς ἄνθρωπον λαβόντα ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν. Ἠσπάσθη τὴν Ἐλίζαν εἰπὼν εἰς αὐτὴν ἁπλῶς;

— Κόρη μου, ἐσὺ γνωρίζεις ὅσα συνέβησαν, ἀλλὰ παρηγορήσου, θὰ ἐκδικηθῶμεν· τὰ βάσανά σου ἐτελείωσαν καὶ μετ' ὀλίγον θὰ εἶσαι κυρία εἰς τὴν κατοικίαν σου.

— Ἐν τούτοις πρέπει ν' ἀποφασίσωμεν εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος· ἡμποροῦμεν ἐδῶ νὰ μείνωμεν μίαν ἡμέραν, ὄχι ὅμως καὶ διαρκῶς.

— Εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπερασπισθῶμεν, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τί μᾶς ἀπειλεῖ· πρέπει νὰ μάθωμεν τί συνέβη, τί ἐγένετο ἐναντίον μας.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔπεμψεν ἕνα τῶν ὑπηρετῶν νὰ τῷ φέρῃ τὰς ἑσπερινὰς ἐφημερίδας. Ἀνέγνωσαν τότε εἰς αὐτὰς τὴν ἀλλόκοτον ἀφήγησιν τῆς κατὰ τὴν πρωΐαν συμβάσης σκηνῆς. Ὁ λοχαγὸς δὲν ἠγανάκτησεν, ἀλλὰ κινῶν τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπων τὴν Ἐλίζαν εἶπεν.

— Θὰ μὲ δολοφονήσουν λοιπόν; . . . . Ὦ, τὸ πιστεύω! . . . αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἱκανοὶ ὅλα νὰ τὰ διαπράξουν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τί πρέπει νὰ πράξωμεν;

— Πρέπει νὰ μείνωμεν ἥσυχοι, ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλίζα πρέπει ν' ἀποθάνῃ ὁ Ἰλάριος. Ὅταν αὐτοὶ δὲν θὰ φοβῶνται πλέον τὸν κ. δὲ Μαρβὺ καὶ ἡμεῖς δὲν θὰ φοβώμεθα καμμίαν πλέον κατηδίωξιν.

— Τί κάθησαι καὶ λέγεις; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς ἐκπληκτος. Μὲ συμβουλεύεις ν' αὐτοχειριασθῶ;

— Δὲν συλλογίζεσαι τί λέγεις Ἐλίζα! παρετήρησεν ὁ Μαρκήσιος.

— Ὄχι, ὄχι δὲν σᾶς εἶπα αὐτό! ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔχω, καὶ τὴν ὁποίαν θεωῶ καλήν, μὲ ἐπλήθυνε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τελευταίων γραμμῶν τῆς εἰδήσεως, ἣν ἀναφέρουσιν αἱ ἐφημερίδες. Αὐτοὶ ἐφεῦραν τὴν αὐτοχειρίαν, ἂς ἐκτελέσωμεν ἡμεῖς τὴν θέλησίν των, ἂς προσποιηθῶμεν ὅτι ἐγένετο τῷ ὄντι ἡ αὐτοχειρία.

— Ἄ! ἐννοῶ! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγὸς· πρέπει νὰ πιστεύσουν, ὅτι ἀπέθανα καὶ τότε δὲν θὰ μὲ ἀναζητήσουν πλέον· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ θ' ἀναμένω τὴν στιγμὴν διὰ νὰ ἐκδικηθῶ καὶ κατὰ τοῦ ἑνὸς καὶ κατὰ τῆς ἄλλης.

— Ἂς ὑποθέσωμεν, Ἰλάριε, εἶπεν ἡ Ἐλίζα, ὅτι βλέπων τὸ ἀδύνατον τῆς διαφυγῆς καὶ μὴ θέλων νὰ περιπέσῃς εἰς χεῖρας τῶν καταδιωκόντων σε προτιμᾷς νὰ κόψῃς τὸ νῆμα τῆς ζωῆς σου, διὰ ν' ἀποφύγῃς τὴν ἀτίμωσιν τῆς δημοσίας κατακρίσεως.

— Εἶμαθ' κ σύμφωνοι· αὐτοχειρίζομαι, ἀλλὰ πῶς ;

— Δύνασαι νὰ ἐπιστρέψῃς τὴν ἔσπέραν καὶ νὰ φανῇς περιπλανώμενος εἰς τὰ πέριξ τῆς ὁδοῦ Λίλλης, ὡς νὰ ἤθελες νὰ ἐπαναλάβῃς τὴν ἀπόπειράνσου· ἠναγκασμένος ὅμως νὰ παραιτηθῇς τοῦ σχεδίου σου βλέπων τὴν ἀστυνομίαν ἐπιτηροῦσαν τὸ μέγαρον, ἀνησυχῶν μήπως σὲ συλλάβωσιν οἱ ἀναζητοῦντές σε κλητῆρες, ἀποτεθαρρυμένος κατέρχεσαι διὰ τῆς ὁδοῦ Βὼν καὶ φθάνεις εἰς τὴν ὄχθην. . . Βλέπεις τὸν Σηκουάναν ρέοντα σκοτεινὸν τὴν νύκτα καὶ ἀποφασίζεις νὰ ριφθῇς εἰς αὐτόν.

— Ναί . . . πάγει καλά· ἀλλὰ ποῖος θὰ τὸ μάθῃ ;

— Περίμενε. Ἔχεις γραμμένην μίαν ἐπιστολήν, ἀποθέτεις εἰς μίαν ὡρισμένην θέσιν τὸν πτλόν σου τὴν ρηδεγκότανσου καὶ τὴν ἐπιστολὴν μαζὶ εἰς τὸ θυλάκιον....καὶ ἐπανέρχεσαι ἀμέσως ἐδῶ·

— Περίφημα ! ἐξαίρετος ἰδέα ! ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός.

Ἐναγκαλιζόμενος δὲ τὴν Ἐλίζαν καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν εἰς ἀμφοτέρας τὰς παρειὰς τῇ εἶπεν :

—Ὑπαγόρευσέ μου· τί νὰ γράψω εἶμαι ἕτοιμος, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ἡ Ἐλίζα ἐσκέφθη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἀκολούθως ἤρχισεν ὑπαγορεύουσα.

«Ζήσας μέχρι τοῦδε ὡς τίμιος ἄνθρωπος ὡσε ὅρκος στρατιώτης καὶ προσβληθεὶς εἰς τὴν τιμήν μου ὑπὸ ἀνωτέρου δικαστικοῦ ὑπαλλήλου μετέβην διὰ νὰ τῷ ζητήσω λόγον. Ἡ ἄρνησίς του μὲ ἐξηρέθισε, δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω τὴν ὀργήν μου καὶ τὸν ἔτυψα. Ἡ πρᾶξίς μου αὕτη ἡ ἀλόγιστος ἐχαρακτηρίσθη ὡς ἀπόπειρα φόνου. Γνωρίζω, ὅτι δὲν δύναμαι σήμερον νὰ παλαίσω πρὸς τὸν ἄνδρα τοῦτον τὸν πανίσχυρον· ἡ ἀπολογία μου δὲν θὰ πιστευθῇ, ἀντὶ δὲ νὰ ὑποστῶ τὴν αἰσχύνην τῆς καταδίκης καὶ τῆς καθαιρέσεως προτιμῶ ν' ἀποθάνω. Καταλείπων εἰς ἄλλους...

— Περίμενε, περίμενε, ἐπιθυμῶ νὰ προσθέσω ἐδῶ μερικὰς λέξεις..

Καὶ ὁ λοχαγὸς ἔγραψε καὶ ἀνέγνωσε :

«Προτιμῶ ν' ἀποθάνω. Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ εἶνε ἄνθρωπος αἰσχρός, ἀνανδρος καὶ διὰ τῆς τελευταίας πνοῆς μου τὸν πτύω κατὰ πρόσωπον...» Ἔχει καλῶς!, Ἐξακολούθησε τώρα νὰ μοῦ ὑπαγορεύῃς.

Ἡ Ἐλίζα ἐπανέλαβε τὴν ὑπαγόρευσιν

— Καταλείπω εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα ν' ἀποδείξωσιν εἰς μελλον λίαν προσεχὲς τὴν ἀτιμίαν, ἣν ὑπῆρξα θῦμα· ἂς τρέμωσιν ὅλοι, ὅσοι ὑπῆρξαν ἀφορμὴ νὰ λάβω τὴν ἀπαίσιον ταύτην ἀπόφασιν, διότι θὰ ἐκδικηθῶ. Γίπτομαι εἰς τὸν ποταμὸν ἀπὸ τῆς γεφύρας· ἂς ἀναζητήσωσι τὸ πτῶμά μου· ἐπιθυμῶ νὰ ταφῇ εἰς τὸ οἰκογενειακόν μου μνῆμα.»

— Καὶ τώρα προσέθηκεν ἡ Ἐλίζα, ὑπόγραψε καὶ θέσε τὴν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν ὥραν.

— Ναί· ἡ τελευταία φράσις εἶνε ὡραία καὶ ἀληθής. Ὅλοι οἱ τρελλοί, ὅσοι αὐτοχειριάζονται, συνειθίζουν νὰ σημειόνουν τὴν ὥραν τῆς παραφροσύνης των· ἂς γράψωμεν 11 ὥρας τῆς νυκτός.

Καὶ ὑπέγραψεν ὁλόκληρον τὸ ὄνομά του. Λοχαγὸς Ἱλάριος βαρῶνος Τενὰρ δὲ Μαρβύ, τὸ ὁποῖον κατέλαβεν ὅλον τὸ πλάτος τῆς σελίδος.

— Ἔχει καλῶς, εἶπεν ἡ Ἐλίζα. Τώρα, ἐννοεῖς, Ἱλάριε· ἡ ἀδελφή μου νομίζουσα ἑαυτὴν ἐλευθέραν πλέον, θὰ πακύσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς καταδιώκῃ· κυρία οὖσα ἑαυτῆς, δὲν ἔχει τίποτε πλέον νὰ φοβῆται. Θ' ἀφήσωμεν πρότερον νὰ παρέλθῃ ὁ κρότος αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, καὶ θὰ κλειροτυλακτῆς τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ ἐκδικηθῶμεν κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου, ἐπειδὴ κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ τιμωρηθῇ.

— Τὸ ἐννοῶ, Ἐλίζα καὶ σὲ διαβεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ κερδήσουν αὐτοὶ ἂν ἡμεῖς περιμένωμεν. Τώρα ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τὰ πάντα, θὰ διενεργήσω ἀνάκρισιν περὶ τῆς διαγωγῆς της. Πρέπει νὰ τὰ

εἰξεύρω ὅλα, καὶ τὰ περὶ αὐτοῦ καὶ τὰ περὶ ἐκείνης,, καὶ ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, ἀλλοίμονον εἰς ἀμφοτέρους.

— Πρέπει νὰ φεύγωμεν, εἶπεν τότε ὁ Ὀλιβιέρος· ἀπόψε θ' ἀναχωρήσωμεν, ἐνοικιάσα ἓν ταχυδρομικὸν ὄχημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς παραλάβῃ τὸ μεσονύκτιον. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ κτῆμα ἑνὸς θείου μου νὰ διέλθωμεν μῆνάς τινας. Ὁ λοχαγὸς πρέπει νὰ μεταβάλῃ ὀλίγον τὴν φυσιογνωμίαν του διὰ νὰ μὴ τὸν ἀναγνωρίσουν τὸ σχέδιόν μας ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχῃ.

— Μὴ σὲ μέλῃ. Θὰ ξυρισθῶ ὁ ἴδιος μάλιστα· εἰπέτε νὰ μοῦ δώσουν ξυράφιον.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ κ Δὲ Σαπὲ ὡδήγησε τὸν γυραιὸν στρατιωτικὸν εἰς τὸ καμαρωτήριον τοῦ κυρίου του, μετὰ δέκα δὲ λεπτὰ ὁ λοχαγὸς ἀνεφάνη κράζων·

— Αἴ! λοιπὸν τί λέγετε; θὰ μὲ ἀναγνωρίσουν οὕτω πως ;

Μὲ ὅλην τὴν συβαρότητα τῆς θέσεως ἡ Ἐλίζα καὶ ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κρατήσωσι τὸν γέλωτα. Ὁ λοχαγὸς εἶχε ξυρισει τὸν μύστακα, καὶ τὰς ὀρεῦς καὶ ἡ κεφαλή του ὡμοίαζε πρὸς ἑλλανδικὸν τυρίον.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς παραποταμίου ὁδοῦ Βολταίρου. Αὐτόθι ὁ λοχαγὸς κατῆλθεν, ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τὸν πῖλον καὶ τὸ ἱμάτιόν του, μετὰ δύο ὥρας δὲ ἀνεχώρουν καὶ οἱ τρεῖς διὰ Πουασύ, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Αὐρηλία ἀνέκραζεν ἐντὸς τοῦ κελλίου της.

— Νίκα χήρα! εἶμαι χήρα!

Ἡ κωμῳδία ἐπέτυχε πληρέστατα. Τῇ ῥητῇ διαταγῇ τοῦ ἀξιοτίμου Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ ὅραστήριοι διετάχθησαν ἔρευναι πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐνόχων. Ἔπρεπεν ἀναποφεύκτως ν' ἀνευρεθῇ ὁ ἔνοχος καὶ μετὰ τὴν ἀνεύρεσίν του νὰ εἰδοποιήσωσι τὸν κ. Ματθαῖον. Μίαν ὥραν μόλις μετὰ τὴν ἀποπειραν οἱ κλητῆρες ἔσπευδον εἰς καταδίωξιν τοῦ λοχαγοῦ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς του ἀπε-

στέλλοντο εἰς ὅλους τοὺς σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς καὶ εἰς τὰ σύνορα.

Ἡ Αὐρηλία δι' ὀλίγων γραμμῶν, ἃς ἔπεμψεν ἐκ τῆς οἰκίας της καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ἰούλιος ἐλαφυραγώγει αὐτήν, εἰδοποιεῖ τὸν κ. Ματθαῖον περὶ τοῦ καταφυγίου τῆς ἀδελφῆς της καὶ τοῦ Ὀλιβιέρου δὲ Μεϋράν. Πρὸς τίνα σκοπὸν εἶχε πράξει τοῦτο; Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἁπλούστατον· ἡ Αὐρηλία δὲν ἤθελε ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν ἀδελφήν της ὁ μαρκήσιος δὲ Μεϋράν. Ἤθελε νὰ τὸν ἀποκτήσῃ αὐτὴ πρώτη· μολονότι δὲ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἦτο ὁλοτελῶς ἀφωσιωμένη εἰς τὸν Ἰούλιον, ἐν τούτοις δὲν παρῃτεῖτο τῆς ἰδέας του ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὸν Ὀλιβιέρον. Εἰδοποιεῖ λοιπὸν τὸν πρόεδρον διὰ νὰ συλληφθῇ ἡ ἀδελφή της, τοῦθ' ὅπερ ἐπεθύμει.

Ἀφίνων τὸν λοχαγὸν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του δὲ Σαπέ, ὁ Ὀλιβιέρος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του. Αὐτόθι εὗρεν εἰδοποιήσιν, ἀναγγέλλουσαν αὐτῷ τὴν γενομένην εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καταγγελίαν.

Εἴδομεν, ὅτι διευθύνθη ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἰς τὸ ἀγροτικὸν ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πολυπληθεῖς φίλοι ἤρχοντο ἀδιακόπως εἰς τὸ ἐν τῇ ὁδῷ Λίλλης μέγαρον διὰ νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταϊλλὶ καὶ νὰ συγχαφῶσιν αὐτὸν διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς κατ' αὐτοῦ γενομένης ἀποπείρας. Ὁ γέρων ὅμως πρόεδρος δὲν ἦτο ἐντελῶς ἥσυχος· ἐνδομύχως ἦτο πεπεισμένος, ὅτι ἦτο ἄξιος τῆς ἐπιθέσεως. Ἐγίνωσκε τὰς αἰσχρὰς του πράξεις καὶ κατενόει ὅλον τὸ μῖσος, ὅπερ ἠθάνετο κατ' αὐτοῦ ἐκεῖνος, ὃν εἶχεν ἀτιμάσει. Διὰ τοῦτο ἐφοβεῖτο κατὰ πᾶσαν στιγμὴν μήπως ἤθελε τὸν ἴδει ἀναφαινόμενον.

Τὴν ἑσπέραν ἔδωκε διαταγὴν νὰ μὴ γείνῃ δεκτὸς πλέον κανεὶς ἐπισκέπτης, διέταξε δὲ τὸν θαλαμηπόλον του νὰ μένῃ διαρκῶς ἐντὸς τοῦ ἀντιθαλάμου καὶ νὰ γίνωνται ἀκριβεῖς ἔρευναι ἐπὶ τῶν εἰ-

σερχομένων ἢ τῶν ἐξερχομένων ἐκ τοῦ μεγάρου. Ἀκολούθως ἐξεπλωθεὶς ἐπὶ εὐρέος τινὸς ἀνακλίντρου παρὰ τὸ παράθυρον, καὶ ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὰς ἐφημερίδας ἀφηγουμένας κατὰ τὴν ἰδίαν του βέλησιν καὶ ὑπαγόρευσιν τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπόπειραν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν μᾶλλον ἥσυχον.

Λησμονῶν τὴν προεδρικήν του σοβαρότητα, ἐκάθητο ἀνέτως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου τοῦ βλέποντος εἰς τὸν κῆπον ἐκάλεσε τὸν ὑπηρέτην του καὶ τῷ ἐζήτησε τὴν μακρὰν βελγικὴν καπνοσύριγγά του, τὴν ὁποίαν ἐγέμισεν ἐπιμελῶς καὶ τὴν ὁποίαν ἀνῆψεν ὁ ὑπηρέτης. Ἐρρόφησεν ἰσχυρῶς καὶ ἐξέπεμψε διὰ τοῦ στόματος νέφος καπνοῦ, καὶ ἐν τῇ μακαριότητι ἐκείνῃ ἤρχισε ν' ἀναλογίζηται τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας. Ἐσκέφθη καὶ εἶδεν, ὅτι ὁ λοχαγὸς ἦτο ἐχθρὸς ἀδιάλλακτος. Ἐπὶ τέλους ὁ κ. Ματθαῖος, ἀφοῦ ἐστάθμισε καλῶς τὴν διαγωγήν του ἀπέναντι τοῦ λοχαγοῦ, συνεπέρανε λέγων:

— Πρέπει ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

Καὶ ὁ Ματθαῖος δὲ Ταιλλὶ ἐτίναξε τὴν τέφραν τῆς καπνοσύριγγός του καὶ προσεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην του λέγων:

— Ἰουστῖνε, γέμισέ μου τὴν καπνοσύριγγά μου.

Ὁ θαλαμηπόλος ὑπήκουσε, καὶ ὁ Ματθαῖος ἐκάπνισε καὶ τὴν δευτέραν καπνοσύριγγα, καταρτίζων νοερῶς τί ἔμελλε νὰ πράξῃ. Εἶτα, ἐπειδὴ εἶχεν παρέλθει ἤδη ἡ νύξ κατεκλίθη.

Τὴν ἐπαύριον λίαν πρωὶ ἀφυπνισθεὶς ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον. Ὁ θαλαμηπόλος ἀκούσας τὸν κωδωνίσκον κρουόμενον εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ κυρίου του, οὗτινος ὁ λογισμὸς κατείχετο διαρκῶς ὑπὸ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἰδέας, διὸ αἱ πρῶται αὐτοῦ λόγοι ὑπῆρξαν.

— Ἦλθον αἱ ἐκθέσεις τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας;

Ὁ ὑπηρέτης μετέβη καὶ ἐπέστρεψε φέρων εἰς τὸν κύριόν του

μίαν ἐπιστολήν. Ὁ κ. Ματθαῖος τὴν ἤνοιξε, τὴν ἀνέγνωσε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἄ! τέλος πάντων! ἀνέκραξεν· αὐτὸ ἀξίζει περισσότερον ἀφ' ὅσα ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν. Εἶνε ἡ μόνη φορά, ὅπου ἐκεῖνος ὁ βλὰξ ὁ δὲ Μαρξὺ ἐφάνη ἔξυπνος.

Ὁ πρόεδρος εἶχεν ἀναγνώσει τὴν ἐξῆς ἔκθεσιν.

Διεύθυνσις Ἀστυνομίας. Τμῆμα δημοσίου ἀσφαλείας.

Ἀριθ. 424.

Περιερχόμενος δι' ὑπηρεσίαν μετὰ τοῦ συναδέλφου μου κλητῆρος Βριδὲ ἐβαδίζομεν εἰς τὰς παραποταμίους ὁδούς, ὅτε κύψαντες ἄνωθεν εἴδομεν παρὰ τὴν ὄχθην εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπὸ τοῦ τόξου τῆς γεφύρας ἕνα πλοῖον καὶ φορέματα. Κατέβημεν κάτω εἰς τὴν ὄχθην καὶ εὕρομεν τὸν πλοῖον, μίαν ρεδιγκότσαν καὶ μίαν ράβδον· ἐπὶ τῆς ρεδιγκότσας ἦτο συνημμένη διὰ καρφίδος μία ἐπιστολὴ ἄνευ τινὸς ἐπιγραφῆς. Παρελάβομεν ταῦτα πάντα τὰ ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐφέρομεν πρὸς τὸν κ. ἀστυνόμον. Ἀκολούθως ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ μέρος ὅπου εὕρομεν, τῇ διαταγῇ τοῦ ἀστυνόμου, καὶ ἠρωτήσαμεν τοὺς κατοικοῦντας εἰς πενιχρόν τινα παρὰ τὴν γέφυραν οἰκίσκον. Ὁ οἰκοδεσπότης μᾶς ἐπληροφόρησεν, ὅτι περὶ τὸ μεσονύκτιον εἶδε τῷ ὄντι ἄνθρωπόν τινα πλησίον παρὰ τὴν ὄχθην, τὸν ἐξέλαβε δὲ ὡς ἁλιέα τὸν ζηνώμενον καταφύγιον καὶ θέλοντα νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα τοῦτο ὑπὸ τὴν γέφυραν, καὶ δὲν ἐπέστησε τὴν προσοχήν του. Ἡ σύζυγός του ὡμολόγησεν, ὅτι μετ' ὀλίγον ἀφοῦ ὁ σύζυγός εἶχε κατακλιθῇ, αὐτὴ δὲν ἐκοιμᾶτο ἀκόμη ἤκουσε τὸν κρότον σώματος πεσόντος εἰς τὸν ποταμόν

δὲν ἐξέπτησεν ὅμως τὸν σύζυγόν της, διότι ἐγίνωσκεν ὅτι θὰ ἐρρίπτετο καὶ αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν πρὸς διάσωσιν τοῦ ἀγνώστου καὶ ἐφοβεῖτο. Εἶνε βέβαιον ὅτι τὰ εὑρεθέντα ἀντικείμενα ἀνήκουσι εἰς ἄνθρωπον αὐτοκτονήσαντα.

Ὑπογεγρ. ΓΚΑΤΕΑ, ΒΡΙΔΕ

Ἐπισυνάπτεται καὶ ἀντίγραφον τῆς εὑρεθείσης ἐπιστολῆς.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐκείνη, ἣν, ὡς εἴδομεν, ἔγραψεν ὁ λοχαγὸς καθ' ὑπαγόρευσιν τῆς Ἐλίζας. Ἀμφιβολία πλέον δὲν ἐχώρει, καὶ ὁ πρόεδρος δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν χαράν του...

— Ἰουστῖνε, εἶπε, φέρε μου γρήγορα τὸ πρόγευμά μου δὲν θὰ ἐξέλθω σήμερον τὸ πρωΐ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ θαλαμηπόλος τὸν παρετήρει ἐκπληκτος προσέθηκεν.

— Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος, ὅστις ἐπετέθη χθὲς κατ' ἐμοῦ...

— Ὁ δολοφόνος.. ἠρώτησεν ὁ θαλαμηπόλος

— Ναί! ὁ δολοφόνος ἐτιμωρήθη μόνος του· αὐτοκτόνησεν.

— Ἆ! ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος ἔλειψεν ἕνας κακοῦργος ἀπὸ τὸν κόσμον.

Ὁ γραμματεὺς κρούσας τὴν θύραν εἰσῆλθε περιμένων διαταγάς.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπε, κάθισε ἐκεῖ καὶ πρὶν ἐνδυθῶ, κάμε ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν ἐκθέσεων τρεῖς ἢ τέσσαρας εἰδήσεις διαφοροτρόπως συντεταγμένας διὰ νὰ τὰς ἀποστείλωμεν εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐπίμενε ἰδίως εἰς τοῦτο, ὅτι ὁ ἄτυχὴς ἔπαιχεν ἐκ διαταράξεως τῶν φρενῶν, ὅτι ἐν τοιαύτῃ, τινὶ στιγμῇ ἐξάψεως παρουσιάσθη προχθὲς εἰς ἐμὲ καὶ κατόπιν μετενόησεν. Ὅτε ἀνέκτησε τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ του, ὁ δυστυχὴς ἠσχύνθη διὰ τὸ ἔγκλημά του καὶ ἐτιμωρήθη ἀφ' ἑαυτοῦ.

Ὅτε ὁ γραμματεὺς ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν, παρουσίασεν αὐτὴν πρὸς τὸν προστάμενόν του. Ἀφοῦ τ' ἀνέγνωσε, ὁ Ματθαῖος δὲ Ταλλί, τὰ ἐνέκρινε καὶ διέταξε νὰ πεμφθῶσιν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας. Ἀκολούθως ἐπροχειρίσατο, ἀλλὰ κατὰ τὸ πρόγευμα ἐγένετο σκεπτικός. Ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτοῦ σκεπτόμενος εἶχε λησμονήσει τὴν Αὐρηλίαν. Τί ἆρα γε ἐγένετο αὕτη;

Τὴν ἐσπέραν ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὸ θρανίον του καπνίζων τὴν μικρὰν νκαπνοσύριγγά του πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Ἥσυχος ἐντελῶς, γαλήνιος, ἦτο ἐξησφαλισμένος πλέον, διότι εἶχε λάβει ἔκθεσιν τῆς ἀστυνομίας ἀγγέλλουσαν αὐτῷ, ὅτι ἡ Ἐλίζα Βοατέλ, ἢ ἄλλως λεγομένη κυρία Σαμουὴλ Βὸττ, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ νεαροῦ μαρκησίου δὲ Μεῦρὰν, εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸ γαλλικὸν ἔδαφος τὴν ἑσπέραν τῆς προτεραίας. Ἀπηλλάγη τέλος ἐντελῶς ἐκ τῶν ἐνοχλήσεων τῆς σκανδαλώδους ἐκείνης ὑποθέσεως, καὶ ἡ ὡραία κυρία δὲ Μαρβύ, ἐλευθέρα πλέον οὖσα, δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ πλέον πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ εὕρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας του παρηγορίαν διὰ τὴν χηρείαν της.

Ἦτο λοιπὸν γαλήνιος καὶ εἶχε δώσει διαταγὴν νὰ μὴ δεχθῶσι κανένα ἐπὶ τῇ προφάσει, ὅτι ὁ κ. πρόεδρος καταβεβαρυμένος ἐκ τῆς ἐργασίας εἰργάζετο μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Διὸ ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταλλὶ ἐξεπλάγη οὐκ ὀλίγον ἰδὼν παραβαινομένην τὴν διαταγήν του καὶ τὸν κλητῆρα εἰσελθόντα.

— Τί θέλεις; ἠρώτησεν.

— Ἕν ἄτομον ἐπιμένει νὰ σᾶς ἴδῃ, κύριε πρόεδρε· διατείνεται, ὅτι θὰ δώσητε διαταγὴν νὰ εἰσαχθῇ, μόλις ἰδῆτε τὸ ἐπισκεπτήριόν του.

— Μεγάλη ἡ ἐξίωσίς του! εἶπεν ὁ κ. Ματθαῖος, λαμβάνων μετὰ διαθέσεων ὀργίλων τὸ ἐπισκεπτήριον· ἔπρεπε νὰ κάμητε ἐκεῖνο ὑποῦσᾶς εἶπα.

Καὶ ἀναγνώσας τὸ ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου ὄνομα, εἶπεν ὑψηλοφώνως.

— Ἀββᾶς Δελύκ, ἱερεὺς τοῦ μοναστηρίου τῶν ἀδελφῶν τῆς Μετανοησάσης Μαγδαληνῆς! Δὲν γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα. Εἰπέ του νὰ εἰσέλθῃ.

Καὶ πάραυτα κρύψας τὴν καπνοσύριγγα, ἐκάθισε πρὸ τοῦ γραφείου, προσποιούμενος ὅτι ἔγραφεν. Ὁ κλητὴρ εἰσήγαγε τὸν ἀββᾶν Δελύκ, ὅστις ἔστη εὐσεβάστως, βλέπων χαμαὶ καὶ ἀναμένων ὅπως ὁ πρόεδρος εὐδοκήσῃ νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του διὰ νὰ τῷ ἀποτείνῃ τὸν λόγον.

Τέλος ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν λέγων :

— Τί ἐπιθυμεῖτε, κύριε ἀββᾶ ;

— Συγχωρήσατέ με, κύριε πρόεδρε, ἀπεκρίνατο οὗτος, ἐὰν σᾶς ἀπασχολῶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας, ἀλλ' ἡ ταλαίπωρος γυνή, ἥτις μὲ ἀποστέλλει πρὸς ὑμᾶς, ἀπήτησε νὰ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὰς ἰδίας σας χεῖρας.

— Περὶ ποίας γυναικὸς ὁμιλεῖτε;

— Περὶ τῆς κυρίας βαρωνίδος Τενὰρ δὲ Μαρβύ...

— Ἄ!.. δότε μου τὴν ἐπιστολήν.. Ἄ, ἡ καϋμένη.. τί δυστύχημα ὑπὸ τῆς συνέβη! δότε μου τὴν ἐπιστολήν, κύριε ἀββᾶ!

Καὶ ὁ πρόεδρος λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν ἠγέρθη καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν πλησίον τοῦ παραθύρου Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο βραχεῖα, εἶχε δὲ ὡς ἑξῆς:

«Μάρθε,

«Ὢ πόσον ἐφοβήθην μαθοῦσα τὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὁποίαν ἐπεχείρησε κατὰ σοῦ ἐξ αἰτίας μου ἐκεῖνος ὁ ποταπός;... Ἐπλήρωσεν ὅμως τὴν πρᾶξιν του διὰ τῆς ζωῆς του. Εἶμαι χήρα!... Μάρθε, θέλω νὰ ἐξαγοράσω τὰ κρίματά μου καὶ ἀποσύρομαι εἰς μοναστήριον ἀφιερουσα ἐμαυτὴν εἰς τὴν θρησκείαν... Μετὰ ἕνα μῆνα θ' ἀποκαλοῦμαι ἡ ἀδελφὴ Ὀνωρίνη. Πρὸ τούτου ὅμως, Μάρθε, ἐ-

πεθύμουν νὰ σὲ ἴδω νὰ περιπατήσωμεν ὁμοῦ τὰ μεγάλα δένδρα τοῦ κήπου μας, νὰ σὲ ἀποχαιρετίσω πρὶν ἀφήσω διὰ παντὸς τὴν ζωήν, εἰς ἣν σὺ μὲ εἰσήγαγες...

Ἔλα!

»Καλὴν ἐντάμωσιν ἐντὸς ὀλίγου. Τὴν ἀπάντησίν σου δὸς εἰς τὸν ἐπιφέροντα τὴν παροῦσάν μου ἀββᾶν.»

— Θὰ ἔλθω, κύριε ἀββᾶ, θὰ ἔλθω αὔριον εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Μετά τινα φιλοφρονήματα καὶ τυπικὰ συγχαρητήρια διὰ τὴν διάσωσίν του πρὸς τὸν πρόεδρον ὁ ἀββᾶς ἐξῆλθεν. Ὁ Ματθαῖος ἀπομείνας μόνος ἀνέγνωσεν ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν, μειδιῶν δὲ καὶ λείχων τὰ χείλη διὰ τῆς γλώσσης του εἶπε:

— Πόσον νόστιμη θὰ εἶνε μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς μοναχῆς !

Δ'. — ΤΙ ΣΥΝΕΒΑΙΝΕ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ.

Ὁ ἀξιέραστος Ἰούλιος ἐπιστρέφων τὴν πρωΐαν εἰς τὴν ἐν τῇ ὁδῷ Πανανιὼ κατοικίαν του, ἦτο ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων. Ἔβλεπε τὰ πάντα ῥόδινα.

Ἐνῷ ἡ γυνὴ ἦτις διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας αὐτὴν ἔμελλε ν' ἀποκληθῇ κυρία Μιγκέ, ἡ ὡραία Αὐρηλία βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ ἐκοιμᾶτο, αὐτὸς εἶχε μεταβῇ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κυρᾶς Σαινώ.

Ἡ κυρὰ Σαινὼ ἦτο γραῖα ἔμπορος εἰς εἴδη καλλωπισμοῦ, κατοικοῦσα εἰς Λεβαλλουὰ-Περρέ, ἐντὸς οἰκίας ἀνηκούσης εἰς αὐτήν, ἐχούσης δὲ δύο εἰσόδους εἰς δύο διαφορετικὰς ὁδούς. Ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους ἡ οἰκία εἶχεν ὄψιν ρυμπαρέ, ὡς νὰ ἦτο κατοικία ραντζουλέκτου· εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐκεῖνται δύο ἐργαστήρια τὸ ἓν πλήρες

παλαιῶν καὶ μετεχειρισμένων ἐπίπλων· τὸ ἕτερον δὲ πλῆρες ἀσπρορύχων, ρουχισμάτων τοιούτων, ἔχον πολλὰς πελατίδας παρὰ τῷ ἀμφιβόλῳ γυναικείῳ κάτωθεν καὶ ἰδίως ταῖς ἀοιδοῖς τῶν ᾠδικῶν καφενείων. Ἐρκίνετο μικρὸν ξενοδοχεῖον, ἔχον πρὸ αὐτοῦ μικρὸν κῆπον ἀπὸ τῆς θύρας ἐκρέμαντο τίνακες μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Ἐνοικιάζονται δωμάτια μετ' ἐπίπλων καὶ ἄνευ.» Τὰ δύο μέρη τοῦ οἰκήματος συνεκοινώνουν πρὸς ἄλληλα διὰ μικρᾶς θύρας ἧς τὴν κλεῖδα ἐκράτει πάντοτε ἡ χρεία.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ σκιαγραφήσωμεν τὴν κυρίαν Σαινῶ, ἀρκούμεθα μόνον νὰ ἐπαναλάβωμεν ὅσα περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐμπορίου της διελέγοντο εἰς τὴν συνοικίαν.

Ὁλόκληρος ἡ συνοικία τὴν περιεφρόνει τὰ μέγιστα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο εὐσεβὴς καὶ ἡ θρησκεία διατάσσει τὴν λήθην καὶ τὴν συγχώρησιν τῶν ὕβρεων, ἔζη εὐτυχὴς καὶ ἀτάραχος ἀναμένουσα κρείττονα μετὰ θάνατον βίον ἐν τῷ παραδείσῳ.

Ἐλέγετο ὅτι ἡ Σαινῶ ἐπώλει ῥουχισμάτα εἰς μικρὰς νεαρὰς ἐργάτιδας, αἵτινες ἐρχίνοντο, ὅτι εἰσήρχοντο εἰς τὴν κατοικίαν της διὰ τῶν ἐργαστηρίων πεκιχβότατα ἐνδεδυμέναι μετ' ἐφθαρμένων ὑποδημάτων καὶ ἐξήρχοντο τὴν ἐπιοῦσαν περιβεβλημέναι μετάξια ῥουχισμάτα. Ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου εἶχε παρατηρηθῇ, ὅτι ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔκειτο ἡ εἴσοδος τοῦ μικροῦ οἰκήματος μετὰ τοῦ κήπου, ἐφαίνοντο εἰσερχόμενοι μόνον ἄνδρες ὡρίμου ἡλικίας, αἵτινες εἰσήρχοντο τὴν ἑσπέραν καὶ ἐξήρχοντο περὶ τὸν ὄρθρον μυστηριωδῶς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ κυρὰ Σαινῶ εἶχε καταδικασθῇ δὶς τὴν μὲν πρώτην φορὰν εἰς δύο μηνῶν φυλάκισιν, τὴν δὲ δευτέραν εἰς τεσσάρων, οἱ γείτονες ἐξελάμβανον αὐτὴν ὡς προηγουμένως κακολόγιι οἱ γείτονες.

Ἐλέγετο πρὸς τούτοις ὅτι ἦτο κλεπταποδόχος, ἀγοράζουσα εὐθὴ κλοπιμαῖα παρὰ τῶν ὑπηρετριῶν. Καὶ ἦτο μὲν σκανδαλώδης ἡ διαγωγή της, δὲν κατεδιώκετο ὅμως, ὡς ἐλέγετο, διότι ἔχαιρε τὴν προστασίαν πολλῶν γνωρίμων ἰσχυόντων.

Τέλος ἦτο ἡ κυρὰ Σαινῶ γυνὴ πολυμήχανος.

Εἰς τὴν κατοικίαν τῆς ἀγαθῆς ταύτης γυναικός, ἣν ἡ κακολογία δὲν ἀπεθάρρυνεν, ἀφίκετο πρωΐαν τινὰ ὁ Ἰούλιος Μιγκέ, φέρων τὰ δέματα, τὰ περιέχοντα τὰ λαμπρὰ ἐορτάσιμα ῥούχισμα τῆς Λυρηλίας. Ἡ κυρὰ Σαινῶ ἰδοῦσα αὐτὸν ἐνέκραξε:

— Μπᾶ!... ὁ Ἰούλιος!... σ' ἐχάσαμεν τόσον καιρόν. Καλῶς ὥρισες. Τί θέλεις;

— Εὗρηκα μίαν καλὴν εὐκαιρίαν, εἶνε κάτι ῥοῦχα πολύτιμα μὲ ἐντελλας· ἔχω τρία δέματα.. Μοῦ χρειζονται χρήματα ἀμέσως.

— Ποῦ εἶνε αὐτά;

— Τὰ ἔχω στὸ ἀμάξι.

— Φέρε τα νὰ τὰ ἰδῶ.

Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀμαξηλάτου ὁ Ἰούλιος μετεκόμισε τὰ δέματα. Ἡ παλαιοπῶλις βλέπουσα ἕκαστον αὐτῶν προέτεινε τὸ χεῖλος μετ' εὐχαριστήσεως ἐκπληττομένη διὰ τὴν πολυτέλειάν των. Ἐπὶ τέλους ἠρώτησεν.

— Πόσον θέλεις δι' αὐτά;

— Τί μ' ἐρωτᾷς; πές μου πόσα δίνεις; καὶ θὰ ἰδῶ ἂν ἠμπορῶ νὰ σοῦ τ' ἀφήσω.

— Δὲν τολμᾷς νὰ πᾷς ἀλλοῦ παρὰ εἰς ἐμένα πέτσια πράγματα.

— Κάμε μου τὴ χάρι σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ τα αὐτὰ τὰ λόγια, γιατὶ δὲν μ' ἀρέσουν. Σὲν νὰ θέλῃς νὰ μοῦ πῇς τάχα πῶς τὰ ἔχω κλέψει!..

— Ἄκουσέ με, Ἰούλιε, ἄφοῦ τὰ πουλεῖς ἐσύ, ἐσὺ πρέπει νὰ πῇς καὶ τὸ παζάρι των· ἐγὼ καθὼς καταλαμβάνεις, καὶ χάρις νὰ μοῦ τὰ δώσῃς, τὰ πέρνω.

— Ἄκουσε, κυρὰ Σαινώ, δὲν θέλω νὰ κάμω παζάρια, ἦλθα γιατὶ ἔχω ἐμπιστοσύνη σ' ἐσέ. Μοῦ εἶπαν νὰ τὰ δώσω διὰ ὅσον τὸ δυνατὸν μεγαλείτερη τιμή, μοῦ ἐπροσδιόρισαν ὅμως ἕναν ὅρον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον παρακάτω δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ δώσω.

— Πόσον;

Ὁ Ἰούλιος ἐπείνησε προσπάθειάν τινα καὶ εἶπε :

— Χίλια φράγκα!.. ἢ τὰ πέρνεις, ἢ φεύγω.

Ἡ κυρὰ-Σαινὼ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὴν ἀταραξίαν της καὶ ἠσθάνθη διατρέχουσαν τὸ σῶμά της φρικίασιν χαρᾶς.

— Χίλια φράγκα, πολλὰ εἶνε! ἀπήντησεν· ἐπειδὴ ὅμως εἶσαι σύ, καὶ δείχνεις ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τιμιότητά μου θέλω νὰ σὲ εὐκολύνω, ἀφοῦ βιάζεσαι μάλιστα!...

— Πολὺ καλά, τὰ πέρνω· ἀλλά, νὰ τὸ ξεύρῃς! τὸ κάμνω μόνον γιὰ τὸ χατῆρί σου. . .

Καὶ ἡ γραῖα ἀπεχώρησε πρὸς στιγμὴν διὰ νὰ φέρῃ τὰ χρήματα, ἐπανελθοῦσα δὲ ἠρίθμησεν ἐπὶ ἑνὸς τῶν δεμάτων τὰ πεντήκοντα λουδοβίκεια.

Ὁ Ἰούλιος ἔβλεπε τὸ χρυσίον μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβόλους.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος, σπεύδων ν' ἀπέλθῃ, ἀφοῦ ἔκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ ποσόν. Ὥρα καλή, κυρὰ Σαινώ.

Καὶ ἠσπάσθη αὐτήν:

— Μὰ δὲν μοῦ λὲς, ποῦ κατοικεῖς διὰ νὰ τὸ ξεύρω ; τὸν ἠρώτησεν αὕτη.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ μὴ σὲ μέλει. . . Ἔχω κ' ἐγὼ τὸν λογαριασμό μου ! Καλὴν ἀντάμωσιν.

Καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ κυρὰ Σαινὼ ἔμεινεν ἐπί τινας στιγμὰς σκεπτική· εἶτα ὁμιλοῦσα ὑψηλοφώνως χωρὶς νὰ προσέχῃ, εἶπε τοποθετοῦσα πάλιν τὰ φορέματα ἐντὸς τῶν δεμάτων.

— Βέβαια κάπου θὰ τὰ ἔκλεψε !. . . οὔτε ἰδέαν ἔχει πόσων ἀξίζουν μόνον ἡ δαντέλλαις ἀξίζουν πέντε χιλιάδες φράγκα. . . . Δὲν ἔχω ὅρεξιν ὅμως νὰ μὲ ξαναπιάσουν πάλιν γιὰ τὸ χατῆρί του, καὶ ὅπως μοῦ εἶπεν ὁ κ. Ματθαῖος ὅταν εἶνε κανεὶς ἐπιτήδειος, πάντα κερδίζει τὸ ψωμί του . . . καὶ ξερεύγει ἀπὸ τὴν καταδίωξιν. . . Αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ τὰς δαντέλλαις τὸ βάζω κατὰ μέρος . . . καὶ αὐτὸ τὸ ἄλλο . . . καὶ αὐτὸ ἀκόμη. Αὐτὰ τὰ τρία δὲν θὰ τὰ δώσω λιγώτερον ἀπὸ δώδεκα χιλιάδες φράγκα. . . . Βάζω εἰς τὴν θέσιν των τρία ἄλλα, αὐτά! . . . καὶ τὰ δέματα ὀχίνονται ἄγγικτα, ὅπως μοῦ τὰ ἔρερεν.

Ἡ κυρὰ Σαινὼ μετέβη καὶ ἔκρυψε τὰ τρία πολυτελῆ φορέματα ἐντὸς μικρᾶς ἀποθήκης. Ἀκολούθως ἔρριψεν εἰς τοὺς ὤμους της ἓν σάλιον, ἐφόρεσε τὸν πῖλόν της, κατεβίβασε τὴν καλύπτραν καὶ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας της ἀφοῦ ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν λέγουσα:

— Ὄχι! . . . δὲν θέλω νὰ μὲ πιάσουν ὡς κλεπταποδόχο βεβαίως θὰ τὰ ἔκλεψε . . . ἡ ἀστυνομία θὰ τὸ μυρισθῇ! . . .

Καὶ κατῆλθε μέχρι τῆς πλατείας, ὅπου ἐστάθμευον αἱ ἅμαξαι παρὰ τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ, διέβη ἔμπροσθεν τῆς σειρᾶς αὐτῶν, ἀναγνωρίσασα δὲ τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις εἶχε βοηθήσει τὸν Ἰούλιον νὰ μετακομίσῃ τὰ δέματα ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου της, τῷ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ ὁποκείμενον, ὁποῦ ἔφερες στὸ σπίτι μου τὸ πρωΐ, πλησιάνησε ἕνα σάκκον στὸ μαγαζί μου. Δὲν μοῦ λὲς ποῦθε τὸν ἔπῆρες, γιὰ νὰ τοῦ τὸν στείλω στὸ σπίτι του ;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Πανογιὼ, εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον ποῦ εἶνε εἰς τὴ μέση τοῦ δρόμου, ἀριστερά.

— Σ' εὐχαριστῶ πολύ.

Καὶ ἡ κυρὰ Σαινὼ προχωρήσασα διηυθύνθη πρὸς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων, ἀνῆλθεν εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, καὶ μετὰ μίαν ὥραν εὑρίσκετο εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς τῶν ἀστυνόμων τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐπιτήρησιν τῶν ξενοδοχείων καὶ μετὰ φωνῆς πλήρους ἀγανακτήσεως κατέθηκε τὰ ἑξῆς:

— Σήμερον τὸ πρωΐ ἕνας κάποιος Ἰούλιος Μιγκὶ ἦλθε εἰς τὸ σπίτι μου καὶ μοῦ ἐπρότεινε ν' ἀγοράσω διὰ χίλια φράγκα εἴκοσι φορέματα τοῦ χοροῦ μεταξωτὰ καὶ μὲ δαντέλλαις, μέσα εἰς τρία δέματα, ἅπου θὰ ἐκόστιζαν ὅλα ὁμοῦ ἓξ ἑπτὰ χιλιάδες φράγκα.

Προσέθηκεν, ὅτι ἐπλήρωσε τὴν ζητηθεῖσαν τιμήν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅμως, ὅτι θὰ ἐλάμβανεν ὀπίσω τὰ χρήματά της μετὰ τὴν συλλῆψιν τοῦ Ἰουλίου Μιγκέ, ὅστις κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Πανωραμά.

Καὶ νὰ χαριστημένη, χαίρουσα ὡς νὰ εἶχεν ἐκτελέσει ἀγαθὴν πρᾶξιν, ἐξῆλθε τοῦ καταστήματος τῆς διευθύνσεως.

Ὡς εἴπομεν ἐν ἀρχῇ τοῦ παρόντος κεφαλαίου, ὁ Ἰούλιος ἐπανήρχετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν του φαιδρὸς μὲ τὰ θυλάκια καλῶς ἐφωδιασμένα. Ἤλπιζε νὰ εὕρῃ εἰς τὴν κλίνην ἐκείνην ἣν ἐθεώρει πλέον ὡς σύζυγόν του, καὶ ἐπλαττεν ἤδη σχέδια εὐδαίμονος μέλλοντος. Ἂν ἐκ τῆς πωλήσεως ὀλίγων φορεμάτων εἶχε κερδήσει χίλια φράγκα, τί θὰ ἐκέρδιζεν ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν κοσμημάτων; Ὁ Ἰούλιος ἐσκέπτετο, ὅτι ἦλθεν ἡ ἐποχὴ νὰ δειχθῇ καὶ αὐτὸς φρόνιμος καὶ νὰ κάμῃ καλὴν χρῆσιν τῶν χρημάτων του διὰ νὰ μὴ τρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ περιπέσῃ πάλιν εἰς τὴν πενίαν.

Ἀπεράγραπτος ἦτο ἡ φαιδρότης τῆς μορφῆς του ὅτε κατερχόμενος ἐκ τῆς ἁμάξης εἰσήρχετο εἰς τὸν κατοικίαν του. Τὰ παχέα χείλη του ἡτοιμάζοντο νὰ δώσωσι φίλημα, οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ὑγροί, ἡ ὄψις του ἐν γένει ἠκτινοβόλει. Ἐσκέπτετο τὴν εὐχαριστησιν ἣν θὰ προὐξένει εἰς τὴν Αὐρηλίαν ἐξυπνῶν αὐτήν. Θὰ εἰσήρχετο ἀθορύβως ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ διὰ μιᾶς θωπείας καὶ ἑνὸς ἀσπασμοῦ θὰ τῇ ἔλεγεν:

— Ἔμπρός, Λιλή, σήκω, σήμερον εἶνε ἡ δευτέρα ἡμέρα τοῦ γάμου μας.

Πληρώσας τὸν ἁμαξηλάτην ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ κλεὶς εὑρίσκετο εἰς τὴν θύραν. Εἰσῆλθεν ἠρέμα, ἀκροπατητεὶ διὰ νὰ μὴ πρυξενήσῃ θόρυβον, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην. . . .

Ἡ κλίνη ἦτο κενή!... Τί ἐσήμαινε τοῦτο; Ἴσως εἶχεν ἐγερθῇ ἡ Αὐρηλία καὶ ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ εἰς τὰ πέριξ. Ἤνοιξε τὸ ἐρμάριον ὅπου τὴν προτεραίαν εἶχεν ἀποθέσει τοὺς δύο μικροὺς δερματίνους σάκκους, ἐξ ὧν ὁ εἷς περιεῖχε τὰ κοσμήματα καὶ τὰ χρεώγραφα, καὶ ὁ ἕτερος τὰ σκεύη, ἀλλὰ τὸ ἐρμάριον ἦτο κενόν.

Σταγόνες ἱδρῶτος ψυχροῦ ἀνεφάνησαν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἰουλίου, ὅστις συνέσφιγξε τὰ χείλη καὶ ἔρριψε κύκλωμακρὸν βλέμμα... Ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶδε, τίποτε!

— Αἴ!... τί θὰ πῇ αὐτό; ἀνέκραξε. Μήπως μοῦ τὴν ἔρτιασε!... Ὦ, ἂν αὐτὸ εἶνε, ἀλλοίμονον σ' ἐσέ, κακομοίρα μου! Πρέπει νὰ μάθω τί ἔγεινε.

Καὶ ὁ Ἰούλιος σκεπεύων νὰ κατέλθῃ καὶ νὰ ζητήσῃ πληροφορίας παρὰ τῆς διευθυνούσης τὸ ξενοδοχεῖον διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν, τὴν ἤνοιξεν, ἀλλ' ὠπισθοχώρησεν εὑρεθεὶς ἀπέναντι ἀνθρώπου τινός, εὑρισκομένου ὀρθίου πρὸ αὐτῆς.

— Τί θέλετε; ἠρώτησεν.

Ὁ ἄγνωστος εἰσῆλθε παρακολουθούμενος ὑπὸ δύο ἑτέρων, οἵτινες ἐστάθησαν παρὰ τὴν θύραν φρουροῦντες.

— Μὲ ἀναγνωρίζεις, εἶπεν ὁ ἄγνωστος πρὸς τὸν Ἰούλιον καὶ εἶξεύρεις καλὰ διατί ἦλθα.

Περίφροβος καὶ τρέμων ὁ Ἰούλιος ἀπήντησε:

— Σᾶς γνωρίζω πολὺ καλά, κύριε Γρέ, σᾶς ὁρκίζομαι ὅμως, ὅτι δὲν εἶξεύρω τί θέλετε

— Ὑπῆγες νὰ πωλήσῃς μερικὰ ροῦχα εἰς τὴν κυρὰ Σατινώ;

— Μάλιστα, κύριε Γρέ, εἶνε ἀλήθεια.

— Πόθεν τὰ ἔκλεψες;

— Ὄχι, κύριε Γρέ, σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι ἦσαν δικά μου· δὲν τὰ ἔκλεψα.

— Ἄφησε τώρα τὰς ἀνοησίας.... Ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἔφερες μαζί σου ἐδῶ χθές, θὰ ἐξετέλεσε τὴν πρᾶξιν καὶ ἐσὺ ἀνέλαβες νὰ τὰ πωλήσῃς. Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ γυνή;... Διῆλθες ἀπόψε τὴν νύκτα μαζί της.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἀπήντησε.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Γρέ.

— Δὲν εἰξεύρω τὸ ὄνομα, δὲν ἐγνώριζα τὴν γυναῖκα. Τὴν ἀπάντησα στὸ δρόμο καὶ τὴν ἐπῆρα μαζί μου χωρὶς νὰ τῆς ζητήσω τὸ διαβατήριόν της. Τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐπώλησα δὲν τὰ ἔκλεψα· ἦσαν δικά μου.

— Πολὺ καλά· σὲ συλλαμβάνω καὶ ἐνεργήσατε ἔρευναν ἐπ' αὐτοῦ.

— Λοιπὸν θὰ μὲ συλλάβετε; ἠρώτησε μετ' ἐκπλήξεως ὁ Ἰούλιος αἰσθανόμενος τὴν χεῖρα ἑνὸς τῶν κλητήρων ἐπὶ τοῦ ὤμου του.

— Εἶπέ μας λοιπὸν ποῦ τὰ εὗρες;

— Σᾶς λέγω· αὐτὴ ἡ γυναῖκα ὁποῦ ἦτο μαζί μου παρήγγειλε νὰ τὰ πωλήσω· αὐτὴν ἐπερίμενα νὰ εὕρω ἐδῶ.

— Ποία εἶνε αὐτὴ ἡ γυνή;

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ὄνομά της, γιατὶ δὲν τὸ ξεύρω

— Πολὺ καλά· θὰ τὴν μαντεύσῃς εἰς τὸν δρόμον. Ἐμπρός!

Γινώσκων δὲ ὅτι πᾶσα ἀντίστασις θὰ ἦτο ἀνωφελὴς καὶ μάλιστα ἐπιζήμιος, ὡς ἐπιβαρύνουσα τὴν θέσιν του, ἀκολουθήσας τοὺς κλητῆρας, οἵτινες τῇ διαταγῇ τοῦ Γρέ, εἰσελθόντες μετὰ τοῦ συλληφθέντος ἐντὸς ὀλίγης διενυθύνθησαν πρὸς τὸ κατάστημα τῆς διευθύνσεως. Ὁ Γρέ, ἁρπᾶ εἶδε τὴν ἅμαξαν ἀναχωρήσασαν, εἰσῆλθε πάλιν ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐζήτησε παρὰ τῆς ξενοδόχου νὰ τῷ φέρῃ τὸ βιβλίον τῶν καταλυόντων εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν της. Ἀφοῦ ἀνεδίφησεν αὐτὸ ἠρώτησε:

— Δὲν ἐγράψατε τὸ ὄνομα τῆς γυναικός, τὴν ὁποίαν ἔφερε χθὲς ὁ Μιγκέ;

— Ὄχι, κύριε· διότι μᾶς εἶπεν ὅτι ἔμελλε νὰ συγκατοικήσῃ μαζί του· καὶ δὲν ἠθεωρήσαμεν ἀναγκαῖον νὰ γράψωμεν τὸ ὄνομά της ἀμέσως, ἀφοῦ ἔμελλε νὰ κατοικήσῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ἔπρεπε τώρα νὰ σοῦ ἐπιβάλλω πρόστιμον διὰ τὴν παράβασιν. Γνωρίζεις καλὰ ὅτι πρέπει νὰ ἐγγράφηται κάθε ἄτομον, τὸ ὁποῖον καταλύει ἔστω καὶ διὰ μίαν νύκτα εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σου, ἀλλέως δὲν πρέπει νὰ τὸ δέχεσαι.

— Εἶνε ἀλήθεια, κύριε· ἀλλὰ ἦλθαν τὴν ἡμέραν μὲ δέματα καὶ μὲ σάκους καὶ ἔπειτα τὸ βράδυ ἐξῆλθαν, ἐπέστρεψαν δὲ πολὺ ἀργά. Ἐπειδὴ γνωρίζομεν τὸν κ. Ἰούλιον καὶ εἴχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν, σήμερον τὸ πρωὶ ἐσκόπευα νὰ τοῦ ζητήσω τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ὅπου εἶχε μαζύ του διὰ νὰ τὸ γράψω εἰς τὸ βιβλίον.

— Τὴν εἶδες αὐτὴν τὴν γυναῖκα;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐνθυμεῖσθε καλὰ τὰ χαρακτηριστικά της; ἠμπορεῖς νὰ μᾶς δώσῃς πληροφορίας;

— Βεβαιότατα· ἦτο πελάτις ἀρκετὰ ἀλλόκοτος, ὥστε μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

— Δὲν τὴν εἶχες ἴδει ἄλλην φορὰν πρότερον;

— Ποτέ; φαίνεται ὡσὰν γυναῖκα καλῆς τάξεως, ὁποῦ νὰ ἔκαμε κἀμμίαν τρέλλαν. Θὰ εἶνε εἰκοσιπέντε, εἰκοσιέξ ἐτῶν· ἔχει σῶμα καλὸ καὶ κρᾶσιν δυνατήν... Εἶνε πολὺ ὡραία... καλλονή! ἔχει μαλλιὰ ξανθά, φυσικὸν χρῶμα, διότι μὲ τὴ βαφὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνουν τόσον ξανθά. Ἔχει ἕνα ἐξαίρετο στοματάκι, ὁποῦ χαμογελᾷ, δόντια λαμπρά, μύτη κανονική, μετὰ μὲ χρῶμα γαλανὸ ὡραιότατα, φρύδια μαῦρα. Εἶνε ὡραία γυναῖκα, σὲ λίγα λόγια.

— Ὅταν ἦλθαν ἔφεραν μαζὶ καὶ δέματα μὲ ρούχα;

— Ναί· μοῦ δικαιολογήθη αὐτὸς μίαν ἱστορίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐπίστευσα. Ἔλεγε μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο καὶ νὰ νυμφευθῇ.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἔβγαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του μικρὸν σημειωματάριον καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ σημειώσεις.

— Ἔφυγε λοιπὸν τὸ πρωὶ ὁ Ἰούλιος μὲ τὰ δέματα, ἐξηκολούθησεν ἡ ξενοδόχος· ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτον σχεδόν, ἐκατέβηκε καὶ ἡ κυρία ἐνδεδυμένη μὲ τὴ πλουσιά της φορεσιά, καὶ ἐρατοῦσε

εἰς τὰ χέρια δύο σάκκους· ὁ ἕνας ἦτο τόσον βαρύς, ὥστε τὴν ἔκαμνε κ' ἐλύγιζε καθὼς ἐπεριπατοῦτε.

— Καὶ δὲν ἤκουσες τὸν Μιγκὲ νὰ τῆς ὁμιλῇ καὶ νὰ τῆς λέγῃ τὸ ὄνομά της;

— Ὄχι, κύριε· ἐπήγατε ἐπάνω καὶ εἴδετε· ἄφησε δύο μανδύλια ὁποῦ ἐμετεχειρίσθηκε διὰ νὰ πλυθῇ, ἐπειδὴ εὗρισκε τὰ ἰδικά μας ροῦχα πολὺ χονδρὰ καὶ πρόστυχα. Ὅταν ἔρυγε, ἀνέβηκα ἐπάνω διὰ νὰ ἰδῶ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ τὰ εὕρηκα.

— Καὶ αὐτὰ τὰ μανδύλια ἔχουν κανένα σημεῖον;

— Δὲν ἐπαρατήρησα.

— Ἂς ὑπάγωμεν ἐπάνω, εἶπεν ὁ Γρέ, ἀνερχόμενος μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα.

Φθάσας εἰς τὸ δωμάτιον εὗρε τὰ μανδύλια καὶ τὰ ἐξήτασεν. Εἰς τὴν ἄκραν αὐτῶν εἶδε κεντημένον μετὰ πολλῆς τέχνης ἓν Α κεφαλαῖον μικροσκοπικόν, σημεῖον γυναικὸς φιλοκάλου. Ὁ Γρὲ ἐπίμονος ἠρεύνησεν εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Ἀνοίξας δὲ τὸ ἐρμάριον εὗρε δύο πινάκια ἀκάθαρτα ἀκόμη ἐκ τοῦ φαγητοῦ τῆς προ[illegible] καὶ δύο ζεύγη ἀργυρῶν μαχαιριῶν καὶ περονίων ἀνήκοντα εἰς τὴν Αὐρηλίαν, ἅτινα δὲν ἐνεθυμήθη τὴν πρωΐαν νὰ παραλάβῃ. Ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν τούτων σκευῶν ἦταν κεχαραγμένα ὑπὸ στέμμα βαρώνου δύο στοιχεῖα T. M. καὶ κάτωθεν ἐντὸς ταινίας τὸ λόγον «Ἀκιλίδωτος.»

— Ἰδικά των εἶν' αὐτά; ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε· δὲν τὰ εἶχα παρατηρήσει τὸ πρωΐ.

Ὁ Γρὲ ἔθηκεν αὐτὰ μετὰ προσοχῆς εἰς τὸ θυλάκιόν του.

— Ἀναχωρῶ, εἶπε πρὸς τὴν ξενοδόχον. Βλέπεις ὅμως ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μυστηριώδη περιστατικὰ πόσον καλὰ ἔκαμες νὰ παρακῇς τὸν κανονισμόν. Δὲν θέλω νὰ σοῦ ἐπιβάλω πρόστιμον σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ εἶσαι προσεκτικωτέρα εἰς τὸ ἑξῆς.

Ὁ Γρὲ ἀφοῦ καὶ πάλιν ἠρεύνησεν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τοῦ δω-

ματίου ἀπῆλθεν, διευθυνθεὶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ μονολογῶν καθ' ἑαυτὸν ὡς ἑξῆς·

— Κάτι τι παράξενον συμβαίνει εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἡ ἄγνωστος φαίνεται ὅτι ἔρυγε διὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν Μιγκέ· ἀλλὰ ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυνή; Ἕως σήμερον τὸ πρωῒ καμμία καταγγελία διὰ κλοπὴν δὲν ἔγεινεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἐν τούτοις ὅμως ταιαῦτα ἀντικείμενα βεβαίως θὰ εἶναι κλοπιμαῖα. Ὁ Μιγκὲ εἶνε τετραπέρατος, εἰς κάτι θὰ ἐχρησίμευσεν· θὰ προσπαθήσω μόνος μου ν' ἀνακαλύψω αὐτὸ τὸ μυστήριον. Ἐκ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον μοῦ ἀπεκρίνετο καὶ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἐφαίνετο ὅτι εἶχε πεποίθησιν εἰς ὅ,τι ἔλεγε, καὶ αὐτὸ μὲ ἐτάραττε ἀρκετά. Ὅ,τι ἔκαμε τὸ ἔκαμεν ἐν τῷ διακαιώματί του. Καὶ αὐτὴ ἡ γυνὴ ποία εἶνε; Θὰ εἶνε καμμία τίποτε διεφθαρμένη, ἡ ὁποία εὗρε κάποιον τρελλὸν διὰ νὰ τὴν διατηρῇ πλουσιώτατα, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἠδυνήθη ν' κρατηθῇ μέχρι τέλους, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν βόρβορον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθε! Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀρκετὰ περίεργον! πιθανὸν νὰ συνήντησε τὸν παλαιόν της ἐραστήν· ἀνεγεννήθη ὁ ἔρως των ἴσως καὶ ἐπῆρε ὅτι καὶ ἂν εὑρίσκοντο εἰς τὴν κατοικίαν της διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ζήσῃ μὲ αὐτὸν τὸν φαῦλον! . . . Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Ἰουλίου ἦτο πῶς νὰ εὕρῃ χρήματα· ἐπῆρε ὅλα τὰ φορέματα καὶ τὰ ἐπώλησεν. . . Τότε ἐκείνη εἶδε τὴν τρέλλαν ὁποῦ ἔκαμεν! εἶδεν ὅτι αὐτὴ ἔμελλε νὰ τὸν τρέφῃ, ἠθέλησε, μετανόησε καὶ θυμάζουσα τὰ φορέματά της, παρέλαβε τὰ κοσμήματα καὶ ἔρυγεν, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν κατοικίαν της! . . . Αὐτὸ θὰ εἶνε. . . Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως τ' ἀνήκουν εἰς αὐτήν. . . Ἕνα στέμμα βαρώνου καὶ ἓν λόγιον, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὡς εἰρωνεία! . . . Θέλω νὰ διαφωτίσω ὁ ἴδιος αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Καὶ φθάσας εἰς τὸ κατάστημα τῆς διευθύνσεως μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου του καὶ ἐπληροφόρησεν αὐτὸν περὶ τῆς

συλλήψεως ἠν ἐνήργησεν. Ὁ προϊστάμενος ἐρώτησε μικρὰν ἀποδίδων τιμασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα καὶ τῷ εἶπε:

— Γρὲ, ἡ ὑπόθεσις τοῦ πρόεδρου ἐτελείωσεν. Συνέλαβον τοὺς ἐνόχους;

— Ὄχι, ἀλλ' αὐτὸς ὅστις διέπραξε τὸ κίνημα, νὰ τὸν χειριάσθε.

— Καὶ ὁ ἄλλος;

— Ἐλάβομεν διπαγλὴν νὰ μὴ προβῶμεν εἰς καταδίωξιν.

— Αἱ πληροφορίαι τὰς ὁποίας σᾶς ἔδωκα χθὲς ἦσαν ἀκριβεῖς;

— Ναί, ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος. Ὁ ἐπιτεθεὶς δὲν ἦτο ὁ κύριος δὲ Μεϋράν, ὅστις μάλιστα ἐπροστάτευσε τὸν πρόεδρον κατὰ τὴν γενομένην παρὰ τοῦ συντρόφου του ἐπίθεσιν. . . Ὁ ἄλλος ἦτο εἷς στρατιωκὸς, παραρρονήσας ἕνεκα οἰκογενειακῶν δυστυχημάτων. Ἰδοὺ τὸ ὄνομά του: λοχαγὸς Πλάριος Τενὰρ βαρῶνος δὲ Μαρβύ.

— Τὸ γνωρίζω αὐτὸ τὸ ὄνομα. . . Αἱ ἐφημερίδες ἔβανέφερόν τινας μεγαλοπρεπεῖς ἐσπερίδας γενομένας εἰς τὴν οἰκίαν του. . .

— Αὐτὸς εἶνε, κατώκει εἰς Ὠτεῖλ. Ἡ γυνή του ἔχαιρε μεγάλην φήμην καλλονῆς. Ἀπὸ τῆς χθὲς μετέβησαν οἱ κλητῆρες εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἡ σύζυγός του εἰδοποίησε παραλαβοῦσα ὅσα πολύτιμα εἴδη εὑρίσκοντο εἰς τὴν οἰκίαν μαζὶ μὲ ἕναν ἄνθρωπον ἀλλόκοτον. Ὁ λοχαγὸς μαθὼν τὴν δραπέτευσιν ταύτην τῆς συζύγου του κατελήφθη ὑπὸ παραφροσύνης, ἥτις κατέλιξεν εἰς τὴν αὐτοχειρίαν. Ἔπεσε καὶ ἐπνίγη εἰς τὸν ποταμὸν χθὲς τὴν νύκτα, καὶ ἄφῆκεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Ἐπερίμενα εἰς τὸν πρόεδρον ἀντίγραφα ὅλων τῶν ἐγγράφων τῶν ἀναφερομένων εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐζήτησε τὰ πρωτότυπα. Νὰ τοῦ τὰ πέμψῃς σὲ παρακαλῶ.

— Πολὺ καλά.

— Μηχαίνω νὰ προγευματίσω καὶ σοῦ ἀφίνω τὴν φροντίδα νὰ τακτοποιήσῃς τὰ ἔγγραφα καὶ νὰ τοῦ τὰ ἀποστείλῃς.

— Μὴ ἀμφιβάλλεται. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τελειώσω τὴν σημερινὴν ὑπόθεσιν ἐξετάζων τὸν Μιγκέ;

— Αὐτὸν διὰ τὸν ὁποῖον μοῦ ὡμίλησες τὸ πρωΐ; καὶ τί θὰ ἔβγῃ ἀπ' αὐτόν;

— Κάτι θὰ ἔβγῃ, ἀφοῦ τὸν ἔχομεν εἰς τὰ χέρια μας.

— Κάμε ὅ,τι θέλεις. Γρέ· εἰξεύρεις, ὅτι ἔχω πεποίθησιν εἰς σὲ ὅ,τι κάμῃς καλὰ καμωμένον.

Καὶ ὁ προϊστάμενος ἀπῆλθε· ἀπορρίνας δὲ μόνος ὁ Γρὲ ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὰ ἀργυρᾶ μαχαιροπήρουνα περιτυλιγμένα ἐντὸς τῶν δύο μανδηλίων, καὶ τὰ παρετήρησεν ἐκ νέου μετὰ προσοχῆς. Ἀφοῦ ἐπί τινας στιγμὰς ἐξήτασε τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἀπέθηκεν αὐτὰ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ γραφείου λέγων:

— Θὰ φροντίσω κατόπιν περὶ αὐτῶν· ἂς προετοιμάσω τώρα τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα θ' ἀποστείλω εἰς τὸν πρόεδρον.

Καὶ ἤρχισε τακτοποιῶν καὶ ἀπαριθμῶν τὰ ἐν τῷ φακέλλῳ ἔγγραφα. Διερχόμενος αὐτὰ ἐν τάχει, ἀνέγνωσε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τὴν ἐξῆς τελευταίαν τῆς πρωΐας ἔκθεσιν.

«Οὐδὲν νέον· κανεὶς δὲν ἦλθε· παρὰ τῶν ὑπηρετῶν ἐμάθομεν, ὅτι ἡ κυρία ἀνεχώρησε δύο ὥρας πρὸ τοῦ συζύγου της, ἀφοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν εἰς ἕνα ἄνδρα χυδαίου ἐξωτερικοῦ νὰ παραλάβῃ ὅλα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ πολύτιμα εἴδη, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ πρᾶξις ἦτο ἐκ προμελέτης, καὶ ὅτι ἔσπευδε νὰ ἀποφύγῃ τὴν καταδίωξιν τῆς δικαιοσύνης.

«Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς κυρίας εἶνε Αὐρηλία Βοατέλ».

Ἡ ἔκθεσις αὕτη φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν ἑνὸς συναδέλφου του ἀνταπεριέτο προφανῶς εἰς ὀδηγίας ἰδιαιτέρως δοθείσας πρὸς αὐτόν. Ὁ Γρὲ κατέταξε καὶ αὐτὴν εἰς τὸν φάκελλον καὶ ἔλαβε τὸ τελευταῖον ἐν αὐτῷ ἔγγραφον. Ἦτο τοῦτο ἡ ἐπιστολή, ἡ εὑρεθεῖσα τὴν πρωΐαν συνημμένη διὰ καρφίδος ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν ὄχθην πεπτωκότων ἐνδυμάτων.

— Ἡτοιμάζετο μηχανικῶς νὰ κατατάξῃ καὶ ταύτην μετὰ

των λοιπῶν εἰς τὸν φάκελλον, ὅτε παρατηρῶν τὴν ἐκ μέλανος καὶ ῥοῦ σφραγῖδα, γενομένην διὰ δακτυλιολίθου, ἔστη ἔκθαμβος :

— Ὦ ! αὐτὸ εἶνε περίεργον ! εἶπεν·

Καὶ λαβὼν ἓν τῶν ἀργυρῶν μαχαιρίων, ἅτινα εἶχεν ἀποκομίσει ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του, παρέλαβε τὴν ἐπ' αὐτοῦ σφραγῖδα μὲ τὴν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς. Ἀμφότεραι ἔφερον τὸ αὐτὸ βαρωνικὸν στέμμα, τὰ δύο στοιχεῖα T. M. καὶ ὑπ' αὐτὰ τὸ λόγιον· Ἀ κ η λ έ δ ω τ ο ς.

— Τὰ πράγματα περιπλέκονται, καθὼς βλέπω, εἶπεν. Ἡ γυνή, ἥτις ἔφυγεν ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ συζύγου χθὲς μετά τινος ἀνδρὸς χυδαίου τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε ἡ βαρωνὶς δὲ Μαρβύ, καὶ ὁ ἀνὴρ ἦτο ὁ Ἰούλιος Μιγκέ. Τί ἀλλόκοτος συνδυασμός, καὶ ὅμως ἀληθής !

Ἔλαβε πάλιν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἔκθεσιν καὶ ἀνέγνωσε :

«Τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τῆς κυρίας εἶνε Αὐρηλία Βοατέλ».

— Ἰδοὺ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματός της A. B. κεντημένα εἰς τὰ μανδήλια, προσέθηκεν. Κάτι παράδοξον συμβαίνει ἐδῶ μέσα, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ διευκρινήσω.

Ἤρχισε τότε ὁ Γρὲ ν' ἀναγινώσκῃ μετὰ προσοχῆς πάντα τὰ ἐν τῷ φακέλλῳ ἔγγραφα, ὅσα ἔμελλον ν' ἀποσταλῶσιν εἰς τὸν πρόεδρον Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί, καὶ νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου του τὰς ἑξῆς σημειώσεις : «Ὁ συνένοχος εἶνε ὁ μαρκήσιος Ὀλιβιέρος δὲ Μεμράν, ἀναχωρήσας ἐκ Παρισίων μετὰ τῆς κοινῆς γυναικὸς Ἐλίζας Βοατέλ, τῆς ἄλλως λεγομένης Λουΐζας Βόττ». Ἐξ ἄλλης τινὸς ἐκθέσεως ἀντέγραψε τὰ ἑξῆς : «Εἰς τὴν οἰκίαν ἐσύγχαζε τακτικῶς ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί, ὅστις ἐλέγετο, ὅτι ἦτο ἐραστὴς τῆς βαρωνίδος καὶ ὁ κυρίως συντηρῶν αὐτήν». Τέλος ἔλαβε καὶ τὴν ἑξῆς σημείωσιν : «Ἡ βαρωνὶς ἀνεχώρησε μεθ' ἑνὸς ἀνθρώπου παραδόξου, ὅστις τῇ ὡμίλει εἰς ἀνικὸν ῥυθμόν· ὁ ἀμαξηλάτης, εἰς τὴν ἅμαξαν τοῦ ὁποίου ἐ-

φόρτωσαν τὴν ἀποσκευήν των καὶ τὰ ἀντικείμενα ἅτινα παοείλαβον, κατέθεσεν ὅτι τοὺς ὡδήγησε μέχι τοῦ σταθμοῦ τοῦ Βορείου Σιδηροδρόμου. Ἐπορεύθησαν κατὰ τὸ φαινόμενον ταξειδεύουσιν εἰς Βέλγιον ἢ εἰς Ἀγγλίαν».

— Καλὰ τὰ κατάφερε ὁ Μιγκέ! εἶπεν ὁ Γρέ. Ἐξηπάτησε τὴν ἀστυνομίαν διὰ νὰ γαθῶσι τὰ ἴχνη του. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ φαίνεται ὅμως, ὅτι οἱ εἴκοσι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως, ἐπειδὴ δὲν ὑπῆγε κανεὶς νὰ τοὺς διευθύνῃ ἐνήργησαν διαφοροτρόπως, στοιχηματίζω δέ, ὅτι κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν ἀνεῦρε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ γυνή, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται, εὑρίσκεται εἰς Παρισίους, καὶ πρέπει νὰ μάθω εἰς ποῖον μέρος εἶνε. Ἂς στείλω ἐγὼ τώρα ὅλας αὐτὰς τὰς λανθασμένας πληροφορίας εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὰς ζητεῖ.

Καὶ ὁ Γρὲ ἔκλεισε τὸν φάκελλον, τὸν ἐσφράγισε διὰ τῆς σφραγῖδος τῆς διευθύνσεως, ἐπέγραψεν αὐτὸν καὶ τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον. Μετὰ ταῦτα ἐτοποθέτησε τὰ ἀργυρᾶ μαχαιροπήρουνα ἐντὸς συρταρίου, ἔκρυψε τὸν κώδωνα καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἐμφανισθέντα κλητῆρα:

— Πήγαινε εἰς τὸ κρατητήριον καὶ ὁδήγησον ἐδῶ τὸν Ἰούλιον Μιγκέ, τὸν ὁποῖον συνελάβομεν τὸ πρωΐ.

Ὁ κλητὴρ ἐξῆλθε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ Ἰούλιος εἰσήγετο εἰς τὸ γραφεῖον.

Ὁ ὁδηγήσας αὐτὸν κλητὴρ ἀπεσύρθη· ὁ Γρέ, τὸν προσέβλεψεν ἐπί τινας στιγμὰς καὶ τῷ εἶπε·

— Μιγκέ, εὑρίσκεις, ὅτι σὲ γνωρίζουμεν πολὺ καλά, διότι σὲ εὑρίσκομεν ἐδῶ πολλάκις. Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται ν' ἀποδείξῃς, ἂν εἶνε ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμός σου, ἂν ἐμολογήσῃς εἰλικρινῶς ποῦ εὗρες τὰ πράγματα ὁποῦ ἐπώλησες.

— Μ' ἐπεφόρτισαν νὰ τὰ πωλήσω· αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.

— Καὶ ἀναδέχεσαι νὰ πωλῇς πράγματα τὰ ὁποῖα ἔκλεψαν ἄλλοι;

— Σᾶς εἶπα ὅμως, ὅτι ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἐπωλοῦσα πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἦταν κλεμμένα.

— Πρέπει ὅμως νὰ ἤμεθε καὶ ἡμεῖς βέβαιοι, καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ μᾶς εἴπῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀτόμου, τὸ ὁποῖον σὲ ἐπερόρτισε μὲ τοιαύτην παραγγελίαν.

Ὁ Ἰούλιος ἐβίστασεν.

— Σᾶς εἶπα, ἀπήντησεν, ὅτι δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀτόμου καὶ ὅτι . .

— Ἄρισέ τα αὐτά· τὸ γνωρίζομεν ἡμεῖς.

Ὁ φυλλάδιος ἀκούσας ταῦτα ἀνήγειρε τὸ ὄμμα καὶ παρετήρησε τὸν ὑπάλληλον μὲ βλέμμα ἐμπαικτικόν.

— Τὰ φορέματα, ἐξηκολούθησεν ὁ Γρέ, ἀνήκουσιν εἰς μίαν κυρίαν τὴν ὁποίαν ἐβοήθησες νὰ τὰ ὑπεξαιρέσῃ ἐκ τῆς κατοικίας της ὁμοῦ μὲ ἄλλα πολύτιμα εἴδη, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐκράτησεν. Ἡ γυνὴ αὕτη καλεῖται Ἀὐρηλία Βατελλὰ εἶνε σύζυγος τοῦ λοχαγοῦ Τενὰρ δὲ Μαρβύ.

— Τὸ γνωρίζετε αὐτό; . . .

— Γνωρίζομεν τὰ πάντα. Ἄκουσε καὶ πρόσεξε· ἂν δὲν ὁμολογήσῃς, σημαίνει, ὅτι εἶσαι ὁ συνένοχος τῆς γυναικὸς αὐτῆς, ἥτις παρακαλοῦσα ὅπως φύγῃ ἐκ τῆς κατοικίας της εἶδε, μὴ ἀνήκουσα ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτήν, κατεμηνύθη ὑπὸ τοῦ συζύγου της, ὅστις διατείνεται, ὅτι τὴν ἐβοήθησε καὶ τὴν παρεκίνησε εἰς τὴν πρᾶξίν της, ἀνήρ τις, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ἔδωκεν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καταθέσεως τούτου ἐνηργήθη ἡ σύλληψίς σου.

— Ὁ σύζυγος τὰ εἶπε αὐτά;

— Ἡ σύζυγος διατείνεται πάλιν, ὅπως δικαιολογηθῇ, ὅτι σὺ καὶ μόνος ὑπῆρξες ὁ αὐτουργὸς καὶ ὅτι ἐπίτηδες τὴν ἔσυρες εἰς παγίδα.

— Τὴν συνελάβετε λοιπόν;

Καὶ ἀποτείνων τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Ἰούλιος ἐβλεπεν εὐχα-

ριστημένος, προτιμῶν νὰ μάθῃ, ὅτι ἡ Ἀὐρηλία συνελήφθη καὶ ἐξηγῶν οὕτω τὴν ἀπουσίαν αὐτῆς κατὰ τὴν ἐνοδόν του, παρὰ ὅτι τὸν ἐγκατέλειψε, ταῦθ' ὅπερ εἶπεν αὐτός. Διαταγὰς δὲν ἐχώρει πλέον· ἐνοχοποίει μὲν τὴν Ἀὐρηλίαν, ἧτις ἦτο ἤδη ὑποπτος, πλὴν καὶ δὲν κατέστρεφεν αὐτὴν λέγων τὴν ἀλήθειαν, ἐνῷ ταυτοχρόνως αὐτὸς ἐδικαιολογεῖτο, ἀποδεικνύων τὴν ἀθωότητά του.

— Πολὺ καλά, κύριε Γρέ, εἶπεν· ὁρκοῦ εἶναι ζῇς, θὰ σᾶς εἰπῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια...

— Πρόσεξε νὰ μὴ μᾶς γελάσῃς, διότι εἰλικρινῶς καταλήπτως τὴν ὑπόθεσιν.

Ὅτε ὁ Ἰούλιος Μιγκὲ ὡμίλησεν εἰλικρινῶς καὶ διηγήθη τὰς σχέσεις, ἃς ἐξ ἀρχῆς ἔσχε μετὰ τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ· διηγήθη πρὸς τούτοις ὅτι ἡ κυρία Ἀὐρηλία ὑπῆρξεν ἐπὶ πολλῶν καιρῶν ἡ παλλακὶς τοῦ πρεσβυτέρου Ματθαίου δὲ Ταϊλλέ.

Ἀκούσας ταῦτα ὁ Γρὲ ἐρρίνησε βυθισμένος καὶ διαπορούμενος.

Μήπως δυστυχεστεῖτο, διότι ἠγαπάζετο ν' ἀναγνωρίσῃ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ ἐκπροσωπῶν τὴν δικαιοσύνην ἦτο ὁ πρῶτος ἔνοχος ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς καταδρομῆς;

Μήπως διότι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἐπισήμου ἐκείνου ἀτόμου ἐνέτεινε τὴν ὑπευθυνότητα αὐτοῦ, ὅστις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας ἐξυπηρέτει πᾶν ἄλλο ἢ τὴν ἀστυνομίαν, ἀφοῦ ἐξηκολούθει νὰ ἐνεργῇ ἀνάκρισιν ἐπὶ ὑπευθύνου, περὶ τῆς ὁποίας εἶχε δοθῇ ἀπὸ πρώτης διαταγὴ νὰ μὴ γείνῃ κἀμμία ἐνέργεια, καὶ τῆς ὁποίας ὅλα τὰ σχετικὰ ἔγγραφα εἶχον ζητηθῇ;

Ἄδηλον· ἐν τούτοις ὁ Γρὲ εἶχε τόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον, ὥστε προσεκάλεσε τὸν φυλλάδιον ἐκεῖνον νὰ τῷ ἐπαναλάβῃ ὅσα ἐγνώσκε περὶ τῶν μεταξὺ τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλὲ καὶ τῆς Ἀὐρηλίας σχέσεων.

Ἀφοῦ ὁ Μιγκὲ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, τὸν ἠρώτησεν.

— Ἤκουσές ποτε νὰ κάμῃ αὐτὴ λόγον περὶ ἑνὸς ἀτόμου ὀνομαζομένου Ἀρστείδου Δερόζιέ;

— Όχι, κ. Τρέ δὲν τὴν ἤκουστα νὰ προφέρῃ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Ποτὲ δὲν σοῦ ὡμίλησεν ἐκείνου περὶ αὐτοῦ;

— Ποτέ. Γνωρίζω ὅμως ἐγὼ αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι ἐξαιτίας αὐτοῦ ἐσυναπαντηθήκαμε πάλιν μὲ τὴν Αὐρηλίαν.

— Πῶς συνέβη αὐτό;

— Μοῦ ἔτυχαν εἰς τὰ χέρια μου καμμιὰ δεκαριὰ ἐπιστολαί, ὅπου ἔφεραν τὴν ὑπογραφήν της καὶ διηυθύνοντο εἰς ἕνα κάποιον Ἀριστείδην Δερφάζ. Ἐκείνην τὴν ἐποχὴ εἶχα φτώχια φοβερή, καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: Νὰ καλὴ εὐκαιρία νὰ κερδήσω κανένα παρὰ μὲ αὐτὰ τὰ γράμματα.

— Καὶ ποῦ τὰς εὗρες αὐτὰς τὰς ἐπιστολάς;

Καὶ ὁ Ἰούλιος Μιγκὲ εὑρέθη εἰς θέσιν λίαν δυσάρεστον· δὲν ἀνέμενε τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν καὶ ἤρχισε νὰ μετανοῇ, διότι ὡμίλησε περὶ αὐτῆς τῆς λεπτομερείας.

Ἔπρεπεν ἐν τούτοις ν' ἀπαντήσῃ καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν.

— Αὐτὸ εἶνε ἄλλη ἱστορία. Ἕνας σύντροφός μου κάπου ἐκτύπησε αὐτὰ τὰ χαρτιὰ μαζὶ μὲ ἄλλα. Ὅταν μοῦ τὰ ἔδειξε, ἐγνώρισα τὸ γράψιμο καὶ τοῦ τὰ ἐζήτησα.

— Ἄ! . . . εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος μετὰ παραδόξου μειδιάματος, ὅπερ ἔτι μᾶλλον ἐτάραξε τὸν φαυλόβιον.

— Σᾶς ὁρκίζομαι, ὅτι σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐξακολούθει.

— Μοῦ συνέβη καὶ ἓν ἄλλο πλέον παράξενον! εἶχα ζητήσει νὰ μάθω τὴν κατοικίαν τῆς Αὐρηλίας, καὶ ἀφοῦ τὴν εὕρηκα, ἐπῆγα καὶ συνενοήθηκα μαζί της, ὅπως σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου. Ἠσυμφωνήσαμεν νὰ τῆς παραδώσω τὰς ἐπιστολὰς ποῦ εἶχα κρύψει σ' ἕνα μέρος. Ἠγαίνω νὰ τὰς πάρω, ἀλλὰ δὲν τὰς εὑρίσκω, διότι μοῦ τὰς εἶχαν κλέψει!

Ὁ Ἰούλιος Μιγκὲ δὲν παρετήρησεν, ὅτι ὁ Τρὲ δὲν τὸν ἠρώτησεν οὔτε τί περιεῖχον αἱ ἐπιστολαί, οὔτε τὸ μέρος ὅπου τὰς εἶχε

κρύψει, οὐδὲ τίνα ὑπέθετεν, ὅτι τὰς εἶχεν ἀφαιρέσει, οὐδ' εἰς τίνων χεῖρας εἶχον περιπέσει. Ἐπομένως δὲν ἐξήγαγεν ἐξ ὅλων τούτων τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Τρὲ ἐφαίνετο γνώσκων τὴν ὕπαρξιν τῶν ἐπιστολῶν καθὼς καὶ τί εἶχον αὗται ἀπογείνει. Ὁ Μιγκὲ ἀνέμενεν, ἐνῶ ὁ ὑπάλληλος ἔγραφεν ἐπὶ τοῦ σημειωματαρίου του. Οὗτος ἀνύψωσε τέλος τὴν κεφαλὴν λέγων:

— Σοῦ ὑπεσχέθην, ὅτι ἂν μοὶ ἔλεγες τὴν ἀλήθειαν, θὰ σὲ ἀπολύσω· σοὶ εἶπα ἤδη, ὅτι ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ μοῦ φανῇς χρήσιμος εἰς κάτι τι.

Ἡ μορφὴ τοῦ Ἰουλίου ἠκτινοβόλησεν.

— Σᾶς εἶπα ὅτην τὴν ἀλήθειαν, κύριε Τρὲ ἀπήντησεν.

— Δηλαδὴ περίπου· ὅσα δὲν μοῦ εἶπες, τὰ εἰξεύρω.

Καὶ ἐπειδὴ τὰ ζλέμματά των συνηντήθησαν, ὁ φαυλόβιος αἰσχυνθεὶς ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Αἱ σχέσεις σου μετὰ τῆς γυναικὸς ἐκείνης ὑπῆρξαν ἐπιλήψιμοι, ἐξηκολούθησεν ὁ Τρέ· Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ παραπτώματα τῆς ζωῆς· ἂν ἔμεινες πολὺν καιρὸν χωρὶς νὰ τὴν ἴδῃς, τοῦτο προῆλθε, διότι εὑρίσκεσο εἰς μέρος, ὁπόθεν δὲν δύνατό τις νὰ ἐξέλθῃ ὅταν θέλῃ. Ἀφοῦ ἐξῆλθες ἐκ τῆς φυλακῆς, διεπράξες ἀρκετὰς πράξεις, αἵτινες ἠδύναντο ἐκ νέου νὰ σὲ ὁδηγήσωσιν εἰς αὐτήν. Μόνον ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ ἐρευνήσῃ διὰ τίνος τρόπου αἱ ἐπιστολαί, περὶ τῶν ὁποίων μοὶ ὡμίλησες, περιῆλθον εἰς χεῖράς σου, θὰ εὕρισκεν εἰς αὐτὴν καὶ μόνην τὴν περίστασιν εὔλογον αἰτίαν νὰ σὲ κρατήσῃ φυλακισμένον.

— Ὦ! κύριε Τρέ! . . εἶπεν ὁ Ἰούλιος τρέμων, δὲν ἤμουν ἐγὼ ὁπού . . . . .

— Δὲν τὸ ἐξετάζω ὅμως· σοὶ λέγω μόνον, ὅτι εὑρίσκεσαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ ὅτι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν διάθεσίν μου νὰ σὲ φυλακίσω. Τώρα ἀνήκεις εἰς ἐμέ. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ σὲ φυλακίσω, θέλω νὰ σὲ μεταχειρισθῶ δι' ἕνα σκοπόν, νὰ ἰδῶ ἂν εἶσαι τίμιος.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, κύριε Γρέ· δὲν εἶμαι παιδί, ἔχω ἡλικίαν καὶ εἶμαι σοβαρὸς ἄνθρωπος. Εἶμαι πρόθυμος.

— Πλησίασε καὶ ἄκουσέ με.

Ὁ Ἰούλιος ἐπλησίασε καὶ ἐγένετο προσεκτικός.

— Ἔχε ὅπ ὄψιν σου, ὅτι ἂν δειλιάσῃς, ἂν μὲ προδώσῃς, θὰ περιπέσῃς πάλιν εἰς τὰς χεῖράς μας. Μάθε ἀκόμη, ὅτι σὺ μόνος πρέπει νὰ προσέχῃς νὰ ὑπερασπισθῇς· προστασίαν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν θὰ ἔχῃς· ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃς, θὰ τὸ πράξῃς κρυφίως. Ἡμεῖς δὲν θ' ἀναγνωρίσωμέν ποτε, ὅτι σοῦ ἐδώσαμεν τοιαύτην ἐντολήν.

— Ἐννόησα θὰ ὑπηρετήσω τὴν ἀστυνομίαν καὶ ὁ κίνδυνος θὰ εἶνε ὑπ' εὐθύνην μου.

— Αὐτὸ ζητῶ, μ' ἐνόησες. Δέχεσαι;

— Δέχομαι· ἄλλο ποῦ δέν θέλω! Θὰ πληρωθῶ καλά;

— Ἀναλόγως πρὸς τὰς ὑπηρεσίας σου. Ἄκουσέ με τώρα

Καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ Γρὲ ὡμίλησε πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἤθελε νὰ προσηλυτίσῃ διὰ τόσον ἐπονειδιστον ἐπάγγελμα. Ἀφοῦ ἔλαβε πάσας τὰς ὁδηγίας ὁ Μιγκὲ, ὅστις ἐφαίνετο εἰς ἄκρον ἠχαριστημένος καὶ ἀγαλλιῶν διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν, λύσιν, εἶπε :

— Εἴμεθα σύμφωνοι, κύριε Γρέ· ἠμπορεῖτε νὰ ἔχητε πᾶσαν πεποίθησιν ὡς πρὸς ἐμέ.

— Καὶ ἔχε ὑπ' ὄψιν σου τοῦτο πρὸ πάντων : ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ σὲ παρατηρήσουν, νὰ σὲ ἀναγνωρίσουν, νὰ σὲ καταγγείλουν ἐὰν ἔρχεσαι ἐδῶ. Λοιπὸν πρέπει νὰ μὴ ἔλθῃς καθόλου. Θὰ ἔρχεται εἰς τὴν κατοικίαν σου κατὰ πᾶσαν δευτέραν ἢ τρίτην ἓξ κλητὴρ, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ δίδῃς τὰς ἐκθέσεις σου.

— Πολὺ καλά κ. Γρέ.

— Πήγαινε.

Καὶ ὁ ὑπάλληλος ἔκλεισε τὸ σημειωματάριόν του, προετοιμαζόμενος νὰ καταγείνῃ εἰς ἄλλην ἀσχολίαν.

Ἀποπέμψας λοιπὸν τὸν Ἰούλιον, ἔμεινε μόνος ἀναλογιζόμενος καὶ

χαίρων διὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐργασίας του λέγων :

— Αὐτὸς ὁ ἄχρειος θὰ μᾶς φανῇ χρησιμώτατος· ἀπὸ αὐτὸν θὰ ὁδηγηθῶμεν, ὅπως ὁ κύων ἀσυνειδήτως ὁδηγεῖ τὸν ἐχθρὸν πρὸς τὸν κύριόν του.

Ἡ θύρα ἐκρούσθη. Ὁ Γρὲ προσεκάλεσε τὸν κρούοντα νὰ εἰσέλθῃ. Ἦτο ὑπάλληλός τις, ὅστις εἰσελθὼν εἶπε ;

— Κύριε, σήμερον τὸ πρωὶ δὲν ἐλάβομεν διαταγήν.

— Πῶς ! ὅταν ἔφυγε δὲν κατῆλθεν ;

— Ὄχι, κύριε Γρέ.

— Εἶχε προσκληθῇ νὰ προγευματίσῃ καὶ ἐβιάζετο τόσον, ὥστε ἐλησμόνησε τὴν ὑπηρεσίαν. Εἰς τὸ γραφεῖον δύναμαι νὰ τὸν ἀντικαταστήσω, ὄχι ὅμως καὶ εἰς . . . Ἔφεραν τὰς ἐκθέσεις ;

— Τὰς ἔφεραν καὶ περιμένουν.

— Λάβε τας καὶ φέρε μού τας . . . Εἰπέ, ὅτι σήμερον δὲν γίνεται τίποτε . . . Αὔριον.

— Πολὺ καλά, κύριε Γρέ.

Ὁ ὑπάλληλος ἐξῆλθε καὶ μετά τινας στιγμὰς ἐπέστρεψε κομίζων ἔγγραφά τινα ἐντὸς δύο φακέλλων.

— Τί εἶν' αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ Γρέ.

— Εἶνε ἡ ἔκθεσις τῶν γενομένων εἰς μίαν ἰδιωτικὴν συνάθροισιν . . . .

— Ἄ ! . . ναί ! . . εἰξεύρω.

Καὶ ἀνοίξας τὸν φάκελλον, ἔσυρε τὸ ἔγγραφον, διέτρεξεν αὐτὸ ταχέως δι' ἑνὸς βλέμματος, καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς ἑνὸς τῶν συρταρίων τοῦ γραφείου. Ἀκολούθως λαμβάνων τὸ ἄλλο ἠρώτησε :

— Καὶ αὐτὸ τί εἶνε :

— Δὲν εἰξεύρω· εἶνε ἐκ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου παρὰ τὸ Πάνθεον.

—Ἄ ! . . αὐτὸ εἶνε ;

— Μάλιστα, κύριε Γρέ.

— Εὐχαριστῶ. . . σήμερον δὲν θὰ γείνῃ τίποτε εἰπὲ εἰς αὐτοὺς, ὅτι δύνανται ν' ἀναχωρήσωσι καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν αὔριον αὐτὴν τὴν ὥραν.

— Πηγαίνω πάλιν νὰ τοὺς τὸ ἐπαναλάβω.

Ὁ ὑπάλληλος ἐξῆλθε καὶ ὁ Γρὲ ἤνοιξε καὶ τὸνδεύτερον φάκελλον, διατρέξας δι' ἑνὸς ταχέος βλέμματος τὸ περιεχόμενον εἶπε.

— Τί εἶν' αὐτό!. .

Καὶ ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς τὸ ἑξῆς.

«Χθὲς μεταξὺ τῆς ἑνδεκάτης ὥρας καὶ τοῦ μεσονυκτίου, εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Φειγιαντίνων εἶδον ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ κρυβῇ ὅσον τὸ δυνατόν, περιπατοῦντα παρὰ τοὺς τοίχους τοῦ μοναστηρίου τῶν ἀδελφῶν τῆς μετανοησάσης Μαγδαληνῆς. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη, ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε, ἐξῆγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του ὁρμαθὸν κλειδίων καὶ μετά τινας στιγμὰς κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ μικρὰν θύραν, χρησιμεύουσαν ἄλλοτε εἰς τὸν κῆπουρὸν, ἀλλ' ἄχρηστον νῦν. Μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ εἰσερχόμενος ἦτο κλέπτης μεταδὰς ἔκρουσα τὴν θύραν τοῦ μοναστηρίου, καγεὶς ὅμως δὲν μοὶ ἀπήντησεν.

» Ἐπέστρεψα εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν διὰ νὰ ἐξακολουθήσω τὴν κατόπτευσίν μου, καὶ μετ' ὀλίγον ἕτερός τις ἄγνωστος εἰσῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς θύρας ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου. Ἔμεινα φρουρῶν καὶ περὶ τὴν πρώτην μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν εἶδον ἐξερχόμενον τὸν πρῶτον ἐκ τῶν δύο εἰσελθόντων, ὅστις διηυθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστεροσκοπείου, ὅπου μία ἰδιωτικὴ ἅμαξα τὸν ἀνέμενεν. Ἐπανῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Φειγιαντίνων καὶ συνήντησα τὸν δεύτερον ἐπίσης ἐξελθόντα· μάτην ὅμως προσεπάθησα νὰ διακρίνω τὴν μορφήν του. Ὀφείλω νὰ ἐξακολουθήσω τὴν ἐπιτήρησιν; Τί τὸ πρακτέον; »

Τί σημαίνει τοῦτο! εἶπεν ὁ Γρὲ ἀμύχανων. Τί ἀλλόκοτον

μοναστήριον εἶνε αὐτό; θὰ φυλάξω τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν καὶ θὰ ὑπάγω αὐτοπροσώπως νὰ διαφωτίσω αὐτὸ τὸ μοναστήριον.

Εἶτα ἀναγνοὺς ἐκ νέου τὴν ἔκθεσιν, ἔγραψεν:

«Ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς διαλαμβάνει ἡ σημερινὴ ἔκθεσις, πρέπει καθ' ἑκάστην νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἐπιτήρησις· πρέπει νὰ παρακολουθῇ ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος καὶ νὰ γνωσθῇ ἡμῖν τὸ ἀποτέλεσμα.»

Καὶ ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ φακέλλου:

«Πρὸς τὸν κύριον Δουρὰνδ ἔμπορον, ὁδὸς Ἄλδου ἀριθ. . . . εἰς Παρισίους.»

— Διὰ τὰ λοιπὰ θὰ φροντίσω ἐγώ. Ἂς ἐπανέλθωμεν τώρα εἰς τὴν σοβαρὰν ὑπόθεσιν.

Καὶ ὁ Γρὲ ἔκυψε πάλιν ἐπὶ τοῦ γραφείου του ἐξετάζων τὰς σημειώσεις του.

Ε'.— ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Νύκτα τινὰ ὡραίαν, φωτεινήν, δροσιζομένην ὑπὸ γλυκείας αὔρας ἠέρα κινούσης τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων τοῦ κήπου τοῦ μοναστηρίου τῆς μετανοησάσης Μαγδαληνῆς, μεταξὺ τῆς ἑνδεκάτης ὥρας καὶ τοῦ μεσονυκτίου, ὁ κ. Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ κατήρχετο ἐκ τῆς ἁμάξης του ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ἀστεροσκοπείου, καὶ ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην του νὰ τὸν περιμένῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν ὁδὸν Φειγιαντίνων. Χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ ἂν τὸν παρετήρει τις ἢ ὄχι, ἤρχησε νὰ περιπατῇ πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ μοναστηρίου σταματῶν συχνάκις ὡς ν' ἀνεζήτει θύραν τινὰ εἰς τὸν τοίχον.

Ἐν τούτοις ἡ ὑδηγία ἦτο σαφής· ἐψιθύριζεν· μὲ εἶπον ὅτι ἡ θύρα εὑρίσκετο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τοίχου. . . Ἴσως θὰ εἶνε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος.

Καὶ στιγμὴν διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος, εὗρεν δὲ αὐτόθι τὴν θύραν ἐυσκολεύθη πολὺ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, πεπαλαιωμένους ὄντος τοῦ κλείθρου ἐκ τῆς ἀχρηστίας. Μόλις εἰσῆλθε καὶ ἔκλεισεν ἀθορύβως τὴν θύραν, ἠσθάνθη κάποιον λαμβάνοντα τὴν χεῖρά του. Ἐστράφη καὶ ἀμυδρῶς ἐν τῇ σκιᾷ διέκρινε γυναῖκα τινα, ἀρέθη δὲ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ.

— Ἔλθετε, ἔλθετε, κύριε! τῷ εἶπεν ἡ ὁδηγοῦσα αὐτόν· μὴ φοβῆσθε.

Ὁ κ. Ματθαῖος ἐξεπλάγη μὴ ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν ἐκείνην. Ἀφοῦ ἐβάδισαν ἐπί τινα λεπτά, ἡ ὁδηγοῦσα αὐτὸν γυνὴ ἐστάμάτησε καὶ δεικνύουσα πρὸς αὐτὸν πυκνὴν λόχμην τῷ εἶπε:

— Πηγαίνετε, κύριε· ἐκεῖ σᾶς περιμένουν, ἐγὼ φυλάττω.

Ἔτι μᾶλλον ἐκπλαγεὶς ὁ πρόεδρος ὑπήκουσε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν λόχμην. Αἴφνης ἠσθάνθη τὴν χεῖρά του συλλαμβανομένην, ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Αὐρηλίας λεγούσης πρὸς αὐτόν:

— Ἐγὼ εἶμαι Μάνθε· ἔλα εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐδώλιον καὶ κάθισε. Σ' εὐχαριστῶ διότι ἦλθες.

— Καὶ νομίζεις, ἀγαπητή μου, ὅτι θὰ ἐδίσταζον νὰ ἔλθω, ὅτε δὲν εἶχον μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἴδω, ἔπειτα ἀπὸ τὰ τελευταῖα συμβάντα;

— Ἐζήτησα παρὰ τῆς ἡγουμένης τὴν ἄδειαν νὰ σὲ ἴδω πρὶν περιβληθῶ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Αὐτὴ ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς εὐρίσκουσα τὴν αἴτησιν φυσικωτάτην, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον ἐπρόκειτο, καθὼς τῇ εἶπον, νὰ συνεννοηθῶ μαζί σου περὶ τῶν συμφερόντων τῆς μικρᾶς μου περιουσίας. Εἴχομεν συμφωνήσει νὰ ἐκλέξω τὴν ἡμέραν καὶ νὰ σὲ δεχθῶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Ἐνῷ ἡτοίμαζόμην νὰ σοῦ γράψω μὲ ἠρώτησεν ἂν ἦτουν παλαιός μου φίλος σύμβουλός μου. Δὲν εἶχον ἀκόμη εἴπει τὸ ὄνομά σου. . τῇ τὸ εἶπον τότε. Ἀμέσως ἡ σκηνὴ ἤλλαξεν· χωρὶς νὰ μοῦ εἴπῃ τὴν αἰτίαν, διεκήρυξεν ἀμέσως, ὅτι δὲν ἐπέτρεπε κατ' οὐδένα λόγον νὰ εἰσέλθῃς

ἐδῶ καὶ ἤθετε αὐτὸ ὡς ὅρον τῆς εἰς τὸ μοναστήριον εἰσαγωγῆς μου. Ἐδέησε νὰ ὑποκύψω. Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν διηγήθην τὴν ἀποτυχίαν μου εἰς τὴν μοναχήν, μεθ' ἧς συγκατῴκουν εἰς τὸ αὐτὸ κελλίον. Μοὶ εἶπε τότε αὐτή, ὅτι ἐὰν συγκατετιθέμην, ὑπῆρχε μέσον τι νὰ εἰσαγάγω οἱονδήποτε καὶ ἂν ἤθελον χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μοναχαὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ μέσον εἰς τὸ μοναστήριον.

— Ἐξαίρετον θρησκευτικὸν ἄσυλον!

— Ἐδέχθην καὶ σοῦ ἔγραψα. Αὐτὴ ἐδέχθη νὰ σὲ ὁδηγήσῃ καὶ αὐτὴ φρουρεῖ.

— Τοιοῦτο μοναστήριον ἦτο κατάλληλον διὰ σέ!..

— Μὲ ἐπιπλήττεις, διότι σὲ προσεκάλεσα;...

Ἂς ὁμιλήσωμεν σοβαρῶς.

— Διηγήσου με πρῶτον πῶς ἔμαθεν ὁ σύζυγός σου τὰς σχέσεις μας.

— Τὸ ἔμαθε παρὰ δύο ὄντων, τὰ ὁποῖα μισῶ καὶ τὰ ὁποῖα μᾶς μισοῦσιν, παρὰ τοῦ Ὀλιβιέρου δὲ Μεῦρὰν καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, εἵτινες συνώμοσαν νὰ καταστρέψωσι καὶ ἐμὲ καὶ σέ.

— Πολὺ καλά!.. Ἐπερίμενα νὰ πληροφορηθῶ καλῶς ἐπ' αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως διὰ νὰ ἐνεργήσω. Διηγήσου μου τὰ συμβάντα ἐν λεπτομερείᾳ.

— Εἶνε γεγονὸς ἤρχισε λέγουσα ἡ Αὐρηλία ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος ζῇ ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἐλίζας.

Τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσός της προέρχεται ἐκ τῆς περιπετείας τοῦ Ἀριστείδου Δεφάζ, ὅστις ἦτο ἐραστής της καὶ πατὴρ τοῦ τέκνου της. Καλλιτέρα περὶ τούτου ἀπόδειξις ἀπὸ τὴν κληρονομίαν ἣν τῆς ἄφηκε, δὲν δύναται ἄλλη νὰ ὑπάρξῃ. Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὴν ἐθεωροῦμεν ὅλοι ὡς παιδίον καὶ ἐγὼ εἶχα πᾶσαν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτήν, ἐκείνη μὲ ἠπάτα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ εἰξεύρω ἐγὼ ἐπιφορτίζουσα αὐτὴν νὰ φέρῃ τὰς ἐπιστολάς μου εἰς τὸν Ἀριστείδην, τὴν ἔστελλον εἰς τὸν ἐραστήν της!

— Τὰ ξέρω αὐτά, εἶπεν ὁ Ματθαῖος! εἰπέ μου πῶς τὸ ἔμαθεν ὁ σύζυγός σου.

— Δὲν εἶν' αὐτὸ μόνον· ἄκουσε, Ματθαῖε· ἐνθυμεῖσαι ἕνα φαῦλον, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχα σχέσεις ὅτε ἤμην νιωτότη; ἕνα ἐργάτην Καὶ σὺ τότε μὲ ἀπήλλαξες ἀπὸ αὐτόν. Τὴν πρωΐαν ἔμως τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ ἡ μεγάλη ἐσπερὶς εἰς τὴν κατοικίαν μου ἦλθεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀγνωῶ πῶς, καὶ ὅτε πῆγα εἰς τὸν κοιτῶνά μου νὰ κατακλιθῶ, τὸν εἶδα ἐξαίρνης ἔμπροσθέν μου Φαντάσου τὸν τρόμον μου.

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπες, αὐτό.

— Ἡ αἰτία εἶνε ἀκλουστάτη. Ἦτο ἐλεεινὸς ὡς ἔλεγε· δὲν εἶχε νὰ ράγῃ· ἤρχετο νὰ μοῦ προτείνῃ νὰ ἀγοράσω τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐπὶ τοσοῦτον καιρὸν ἀνεζητήσαμεν καὶ αἵτινες εὑρίσκοντο εἰς τὴν κατοχήν του. Πῶς περιέπεσον εἰς χεῖρας του; ἀγνωῶ. Ἀρ' ὅτου ὅμως τώρα ζῶ ἐν μονώσει, ἐσκέφθην πολὺ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τέλους τὰ πάντα ἐνόησα καὶ ἀνεκάλυψα. Ὑπῆξα θῦμα στυγερᾶς συνωμοσίας.

— Πῶς τὸ ἐνόησες;

— Ἰδοὺ πῶς· τί εἶχε συμφέρον νὰ ὑπεξαιρέσῃ τὰς ἐπιστολὰς καὶ νὰ τὰς φυλάξῃ; Ἕν μόνον ἄτομον, ἡ Ἐλίζα, ἥτις ἀνέμενε μεθ' ὑπομονῆς τὴν κατάλληλον στιγμὴν διὰ νὰ τὰς χρησιμοποιήσῃ. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν εἶδεν, ὅτι ἤθελα νὰ ἐμποδίσω τὸν γάμον της μετὰ τοῦ μαρκησίου δὲ Μεῦρὰν, τότε ὑπῆγε καὶ ἀνεκάλυψε τὸν φαῦλον ἐκεῖνον Ἰούλιον καὶ μοὶ τὸν ἀπέστειλεν. Ὁ μαρκήσιος πιθανῶς τὸν εἰσήγαγεν εἰς τὴν κατοικίαν μου. Εἶχεν ἐντολὴν νὰ μοὶ προτείνῃ συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μοὶ ἐγχειρίσῃ τὰς ἐπιστολάς, ἀντὶ χρηματικῆς τινος ἀμοιβῆς. Εἶχα ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἔβλεπα ἠγάπησα, καὶ ἔβλεπα περιπεσόντα εἰς τοιαύτην δυστυχίαν καὶ ἐδέχθη.

— Ἡ κακοσύνη σου σὲ κατέστρεψεν, εἶπεν ἤρεμα ὁ κ. Ματθαῖος.

— Φεῦ! . . εἶνε ἀληθές, Μάνθε! . . . Ἐδέχθην τὴν συνέντευξιν, μοὶ ὑπέδειξε δὲ αὐτὸς ὡς τόπον αὐτῆς ἓν μικρὸν ξενοδοχεῖον ἐξοχικόν, ὅπου εἶχε κατοικήσει. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἐλίζα, ἔπεμπε ἢ καὶ πιθανῶς, ἡ ἰδία ἐνεγείριζεν εἰς τὸν σύζυγόν μου τὰς ἐπιστολάς, λέγουσα πρὸς αὐτὸν, ὅτι σὺ ἦτο ἐραστής μου καὶ νὰ διάγω ὅπων διῆγον, ὅτε σὺ τέλος πάντων ἐπέτυχες δι' αὐτὸν τὴν θέσιν, ἣν κατεῖχεν καὶ ὅτι ἀνῆλθεν ἀπόδειξιν περὶ τῆς διαγωγῆς μου, διὰ νὰ εἶχεν ἄλλο τι νὰ κάμῃ παρὰ νὰ προσυθῇ τὴν δεῖνα ἡμέραν καὶ δεῖνα ὥραν εἰς τὸ ἐξοχικὸν ξενοδοχεῖον εἰς Πυτώ! . . .

— Τότε λοιπὸν αὐτὸ εἶνε ἄνθρωποι ἀχρειότατοι!

— Ὦ! αὐτὴ ἡ ἀδελφή μου, ὅπου προσποιεῖται τὴν ἁγίαν, εἶνε ἱκανὴ νὰ διαπράξῃ τὰ πάντα. Ἐννοεῖς τί συνέβη. Μόλις εἶχα φθάσει καὶ ἐνῷ ὁ Ἰούλιος μοὶ ἔλεγεν, ὅτι δὲν εἶχε πλέον τὰς ἐπιστολάς, διότι τοῦ τὰς εἶχαν κλέψει, αἴρνης ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰσῆλθεν ὁ σύζυγός μου κρατῶν εἰς χεῖρας πολύκροτον, ὅστις ὥρμησε κατ' ἐμοῦ νομίζων ὅτι εὑρισκόμην μετά τινος ἐραστοῦ μου. Τὸν παρεκάλεσα ἱκετευτικῶς νὰ μὲ ἀκούσῃ, διαβεβαιοῦσα αὐτόν, ὅτι ἠπατᾶτο, ἐκεῖνος ὅμως μοὶ ἔδειξε τὰς ἐπιστολάς μου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἠνοίχθη ἡ θύρα παρακειμένου δωματίου καὶ εἶδον τὴν Ἐλίζαν καὶ τὸν Ὀλιβιέρον εἰσελθόντας καὶ ἀναλαβόντας τὴν ὑπεράσπισίν μου Ἔμεινα ἔκθαμβος Βεβαίως κατὰ σύμπτωσιν δὲν εὑρίσκοντο ἐκεῖ. Ἐπωφελουμένη τῆς συγχύσεως ἠδυνήθην νὰ φύγω, ἔπραξα δὲ τὴν ἀνοησίαν εὑρεῖσα κατω ἐκεῖνον ὅστις μὲ εἶχεν ὡδηγήσει ἐκεῖ, νὰ τὸν ἀκολουθήσω καὶ νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν του, ὅπως μὲ βοηθήσῃ νὰ παραλάβω ἐκ τῆς οἰκίας μου τὰ ἀντικείμενα, ὧν εἶχον ἀνάγκην... Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἔντρομος ἐκ τοῦ γεγονότος καὶ τεθορυβημένη, οὔτε ἐσκεπτόμην οὔτε ἔκρινα. Ἐλθὼν ὅταν εὑρέθην μεμονωμένη καὶ ἥσυχος, ἐνόησα ὅτι ἔπεσα εἰς τὴν παγίδα.

— Εἶνε φανερόν, ὅτι εἶχον προετοιμάσει τὰ πράγματα λίαν ἐπιτηδείως.

— Ἰδού, ὡς εἰκάζω, τί ἠκολούθησε κατόπιν. Ἐγὼ εἶχον δραπετεύσει· ἀπομείνας μόνος ὁ σύζυγός μου μετ' αὐτῶν ἐζήτησεν ἐξηγήσεις. Τότε τῷ διηγήθησαν, ὅτι σὺ ἦσο ἐραστής μου καὶ ὅτι σὺ ἦσο ὁ κύριος εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ὁ μαρκήσιος τῷ ὡμίλησε περὶ τοῦ σκανδάλου· ἡ ἀδελφή μου θὰ ἔχυσεν ὀλίγα δάκρυα ὑποχρισίας καὶ ὁ βλαξ σύζυγός μου ἐρεθισθεὶς θὰ εἶπεν εἰς τὸν μαρκήσιον: «Συνόδευσέ με θέλω νὰ εὕρω αὐτὸν τὸν Ματθαῖον δὲ Ταιλλί· πρέπει νὰ ἐκδικηθῶ κατά τινος ἐξ αὐτῶν.»

Μεθ' ὅλας τὰς προπαιδείσεις, ἃς ἐπέρερεν εἰς τὴν διήγησίν της ἡ Αὐρηλία, δὲν ἐψεύδετο ὡς πρὸς τὰ τελευταῖα ταῦτα, ἀλλ' ἔλεγεν, ὅ,τι ἐσκέπτετο καὶ ἐφρόνει. Ἀφ' ὅτου εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Μετανοησάσης Μαγδαληνῆς ἐσκέπτετο ἀκαταπαύστως ν' ἀνεύρῃ τὰ αἴτια τὰ προκαλέσαντα τὸ οἰκτρὸν τέλος καὶ εἶχε πεισθῆ τέλος, ὅτι ἐγένετο θῦμα ἐνέδρας.

— Τώρα, φιλτάτη μου, τὰ πάντα ἐξηγοῦνται, εἶπεν ὁ κ. Ματθαῖος, καὶ ἀφοῦ ἔλαβα τὰ μέτρα μου καὶ προφυλάσσομαι, δὲν φοβοῦμαι πλέον τίποτε· οἱ δύο ἐκεῖνοι παράφρονες ἤθελον νὰ μὲ καταστρέψωσιν. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ καταστραφῶσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι.

— Αὐτὸ ζητῶ ἀπὸ σέ, Μάνθε·

— Τώρα ἂς ὁμιλήσωμεν περὶ σοῦ, εἶπεν ὁ Ματθαῖος. Εἶνε ἆρά γε σοβαρὰ αὐτὴ ἡ ἀπόφασίς σου ; Θέλεις τῷ ὄντι νὰ μένῃς εἰς τὸ μοναστήριον τώρα, ὅτε εἶσαι ἐλευθέρα;

— Ναί, Μάνθε· ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως· ἔχω ἀνάγκην νὰ προσευχηθῶ διὰ νὰ ζητήσω τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν μου.

— Εἶσαι τρελλή· νέα καὶ ὡραία νὰ κλεισθῇς ἐδῶ μέσα!.. Ἐν πρώτοις ἐγὼ θέλω νὰ σὲ βλέπω.

— Τὸ πιστεύω καὶ δι' αὐτὸ σοὶ λέγω, Μάνθε, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συγκατατεθῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κόσμον. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ ζήσω οὕτω, νὰ γνωρίσω ποτὸν θέλγητρον ἔχει ὁ τοιοῦτος βίος.

— Ἐν τούτοις ἐκ τῆς εὐκολίας, μεθ' ἧς ἠδυνήθην νὰ εἰσέλθω καὶ νὰ σ' εὕρω ἐδῶ παρὰ τὰς διαταγὰς τῆς ἡγουμένης, βλέπω, ὅτι ἀνεξαρτήτως τοῦ κανονισμοῦ ὑπάρχουν καὶ μερικαὶ εὐκολίαι.

— Ὄχι, Μάνθε, ἀπατᾶσαι διότι διάγομεν βίον αὐστηρότατον. Μόλις ἔλθῃ ἡ ἑσπέρα, πρέπει νὰ ἐπικρατῇ ἄκρα ἡσυχία· ἀπαγορεύεται εἰς τὰς μοναχὰς νὰ ὁμιλῶσι μεταξύ των, καὶ ἂν μία κρούσῃ τὴν θύραν τοῦ κελλίου τῆς ἄλλης, ἀπαγορεύεται εἰς ταύτην ν' ἀπαντήσῃ. Ἂν κρούσῃ τις τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ μοναστηρίου, ἡ φρουροῦσα μοναχὴ ὀφείλει νὰ μὴ ἀνοίξῃ, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ σοβαρωτάτης περιστάσεως. Ὁ κανονισμὸς προστάζει σιγὴν ἀπόλυτον· ἡ νὺξ εἶνε θάνατος.

— Ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡμεῖς ἐδῶ λοιπὸν εἴμεθα ἀσφαλεῖς.

— Ὄχι, Μάνθε, διότι εἶνε πολὺ ἀργὰ καὶ ὁ κηπουρὸς μετ' ὀλίγον θὰ ἐξυπνήσῃ.. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀδελφὴ Ναννὰ ἔρχεται ἐνίοτε τὴν νύκτα ἐδῶ σιμὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ τὴν ἐργασίαν της.

— Μὲ ἄλλους λόγους θέλεις νὰ μοὶ εἴπῃς, ὅτι εἶνε ὥρα ν' ἀπέλθω.

— Ναί, διότι ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι.

— Καὶ αὐτὴ ἡ μοναχὴ ἥτις φρουρεῖ ;

— Αὐτὴ ἤθελε μόνον διὰ νὰ σὲ ὁδηγήσῃ. Ἔχει ἤδη ἀποσυρθῇ εἰς τὸ κελλίον της καὶ κοιμᾶται.

— Τότε ἀναχωρῶ· θὰ σ' ἐπανίδω ;

— Ναὶ εἶνε πιθανώτατον, διότι ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω εἰδήσεις καὶ πρέπει νὰ ἔλθῃς νὰ μοῦ φέρῃς. Μὴ τὸ λησμονήσῃς· τότε μόνον θὰ θεωρήτω ἐμαυτὴν ἐλευθέραν νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κόσμον, ὅταν δὲν θὰ φοβῶμαι πλέον τὴν ἐκδίκησιν τῶν δύο ἐχθρῶν μου.

— Λοιπόν, καλὴν ἐντάμωσιν.

Ἡ Αὐρηλία ὡδήγησε τὸν Ματθαῖον μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας, δι' ἧς εἶχεν εἰσέλθει. Ἀφοῦ ἡ θύρα ἐκλείσθη, ἔσπευσε νὰ διασχίσῃ

τὸν κῆπον καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κτίριον τῆς μονῆς. Ἐνῷ εὑρίσκετο εἰς τὴν αὐλήν, τῇ ἐφάνη, ὅτι ἤκουσε κρότον, ὡς βῆμα ἀνθρώπου παρεμέρισεν εὐθὺς καὶ ἐκρύβη ἐντὸς τῆς σκιᾶς τῶν δένδρων. Δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη τὸ λυκαυγές, ἀλλ' ἐπειδὴ εὑρίσκετο πρὸ πολλῆς ὥρας εἰς τὸ σκότος, τὸ ὄμμα της εἶχε συνειθίσει καὶ ἐβλεπεν εὐκρινῶς. Εἶδεν ἄνδρα τινὰ κατερχόμενον ἐκ τῆς μεγάλης κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὰ δωμάτια τῆς ἡγουμένης. Ἀφοῦ κατῆλθε, ἐβάδιζε μετὰ πάσης προφυλάξεως διὰ νὰ μὴ προξενήσῃ θόρυβον παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ κτιρίου καὶ διηυθύνετο πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκετο αὐτὴ κεκρυμμένη. Κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη πλὴν ὅτε ἐπλησίασεν ὁ ἀνὴρ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἔκαμεν ἀκούσιον κίνημα ὀργῆς καὶ πείσματος.

Ἦτο ὁ ἀββᾶς Δελύκ.

Διῆλθε τόσον ἐγγύθεν αὐτῆς, ὥστε ἤκουσε τὴν ἀναπνοήν του. Τῇ ἐπῆλθε σφοδρὰ ἐπιθυμία κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν νὰ τοποθετηθῇ αἴφνης ἐνώπιόν του καὶ νὰ τῷ εἴπῃ :

— Πόθεν ἔρχεσθε, κύριε ἀββᾶ, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ;

Ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ἐλέγξῃ δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον, ἔπραττε καὶ διατί ; Τὸ διατὶ ὡμολόγησε κρυφίως καθ' ἑαυτὴν πίπτουσα ἐξηντλημένη ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου. Ἐκεῖ δὲ καθημένη καὶ κρατοῦσα διὰ τῶν χειρῶν τὰ γόνατα ἔστη ρεμβάζουσα. Ἤδη ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί, ἡ Ἐλίζα, ὁ Ὀλιβιέρος εἶχον λησμονηθῇ, ὁ λογισμός της ἐφέρετο πρὸς τὸν νεαρὸν ἀββᾶν καὶ μόνον. Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ καὶ ἐκ τῶν βλεμάτων του, ἐκ τῶν φρικιάσεων του, ἐκ τοῦ τρόπου μεθ' οὗ ἔσφιγγε τὴν χεῖρά της, ὅτι ὁ ἀββᾶς εἶχεν ἀρχίσει νὰ αἰσθάνηται ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφέρον.

Ἡ Αὐρηλία ἠναγκάζετο καθ' ἑαυτὴν νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι ἡ ἁπλοῦστατος καὶ φλογερὰ φύσις της τὴν ὤθει ἀκατασχέτως πρὸς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον. Καὶ ὅμως ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, περὶ τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμά της ἀκαταπαύστως ἠσχολεῖτο, τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε φλογισθέντα ἐκ τοῦ πάθους καὶ παλαίοντα μεταξὺ τοῦ πάθους ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ

ἱεροῦ του χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον τέλος ἐνόμιζεν ἰδικόν της, ἦτο ἀπεναντίας ὁ ἐραστὴς τῆς κομήσσης Β .. τῆς τόσον αὐστηρᾶς ἡγουμένης.

Καὶ ἐνεθυμήθη τότε τὴν ἡμέραν, ὅτε εὑρέθη μετὰ τοῦ ἀββᾶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἡγουμένης καὶ ὅτε αὕτη τὴν διώρθωσε, ὅταν εἶπε «κύριε ἀββᾶ» εἰποῦσα «λέγετε, πάτερ μου»

— Τὸ εἴξευρα ! εἶπεν ἐπὶ τέλους· ἔχω ἀντίζηλον.

Καὶ ἐξημμένη, ἀγανακτοῦσα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κελλίον της.

ΣΤ'. — ΟΠΟΥ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΝΑ ΑΝΑΣΤΗΘΟΥΝ.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὰς σκηνὰς ἃς διηγήθημεν, ἐνῷ ἡ ὡραία Αὐρηλία χήρα τοῦ βαρώνου Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἡτοιμάζετο ἐν τῇ μονώσει καὶ προσευχῇ νὰ περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐνῷ ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἐζήτει ν' ἀνεύρῃ τὸν Ὀλιβιέρον δὲ Μεῦρὰν καὶ τὴν Ἐλίζαν Βοατέλ, ἄλλως λεγομένην Λουΐζαν Β..τ κατηγορουμένους ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ Κράτους καὶ συνεννοήσει μετὰ τῶν ξένων πρὸς κατασκοπείαν, ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ διήρχετο τὰς ἡμέρας του ἐν ὀργῇ καὶ λύσσῃ ἐντὸς τοῦ κήπου γηραιοῦ πύργου κειμένου εἰς τὰ πέριξ τοῦ Ποατιέ. Ὁμιλῶν ὑψηλοφώνως διότι ἐγίνωσκεν, ὅτι ἦτο μόνος εἰς τὰς σκιερὰς ἐκείνας δενδροστοιχίας, ἐβάδιζε πάλλων τὴν ῥάβδον του ὡς νὰ ἦτο ξίφος καὶ τύπτων τοὺς κλάδους διὰ τῶν βιαίων κινήσεων σκιαμαχῶν, ἐπιπίπτων καθ' ὑποτιθεμένων ἐχθρῶν καὶ ἀναφωνῶν :

— Ὅλους θὰ σᾶς φονεύσω!.. ὅλους!..

Αἴφνης ἐκ μιᾶς στενωποῦ ἐφάνη ὑπηρέτης τις λέγων:

— Κύριε λοχαγέ, μ' ἔστειλαν νὰ σᾶς φωνάξω· ὁ κύριος μαρκήσιος σᾶς περιμένει.

— Πήγαινε ἐμπρὸς καὶ τώρα θὰ ἔλθω.

Ὁ λοχαγὸς διηυθύνθη πάραυτα εἰς τὸν πύργον καὶ εὗρεν εἰς τὴν αἴθουσαν τὸν μαρκήσιον δὲ Μεϋρὰν ἀναμένοντα αὐτόν. Ἰδὼν τὸ περίφρονι ἦθος τοῦ νέου, ἠρώτησεν αὐτόν.

— Τί συμβαίνει; εἶνε τίποτε νέον;

— Ναί, λοχαγέ· πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως.

— Διὰ ποῦ;

— Διὰ Παρισίους.

— Διὰ Παρισίους; Μὰ τί τρέχει λοιπόν;

— Σᾶς εἶπα, λοχαγέ, ὅτι εἰς Παρισίους, ἐντὸς τῆς διευθύνσεως αὐτῆς τῆς ἀστυνομίας εἶχα ἕνα ἄνθρωπον ἱκανόν, τοῦ ὁποίου παρεγνώρισαν τὴν ἀξίαν, παλαιὸν στρατιώτην ὑπηρετήσαντα ἄλλοτε ὑπὸ τὸν πατέρα μου, ὅστις μοὶ εἶνε ἀφωσιωμένος καὶ ὅστις βαρυνθεὶς νὰ βλέπῃ ἑαυτὸν λησμονημένον ἦτο ἕτοιμος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ὑπηρεσίαν, παρέμεινε δὲ πρὸς χάριν μου διὰ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃ. Αὐτὸν ἐπερώτησα νὰ μᾶς κρατῇ ἐνημέρους περὶ τῶν συμβαινόντων· αὐτὸς μὲ εἰδοποίησεν, ὅτι εἶχεν ἀνακαλυφθῇ τὸ καταφύγιον τῆς Ἐλίζας καὶ μὲ συνεβούλευσε ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Γνωρίζει τὰ περὶ ἐμοῦ; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς μετά τινος ἀνησυχίας.

— Δὲν γνωρίζει· νομίζει καὶ αὐτὸς ὡς ὅλοι, ὅτι ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ἀπέθανεν. Παρ' αὐτοῦ ἔμαθον, ὅτι ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἀπεσύρθη εἰς μοναστήριον καὶ ὅτι ἐκεῖ αὐτὸς τὴν κατασκοπεύει... Σήμερον θὰ ἐπῆλθον νέαι περιπλοκαί, διότι ἰδοὺ τί μοῦ ἔγραψεν:

«Κύριε Μαρκήσιε, μόλις λάβετε τὴν παροῦσαν νὰ φύγητε ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἀπεσύρθητε, διότι ἀνεκάλυψαν ποῦ εὑρίσκεσθε. Ἄλλως τε εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψητε εἰς Παρισίους, διότι πρέπει να ἐνεργήσητε. Μὴ χάσητε, οὔτε στιγμήν. Ἐπανέλθετε διὰ τοῦ δυτικοῦ σιδηροδρόμου, διότι οἱ κλητῆρες ἀπῆλθον διὰ τοῦ ἀνατολικοῦ πρὸς σύλληψίν σας. Πληροφορήσατέ με τηλεγραφικῶς μόλις ἀναχωρήσητε. Θὰ σᾶς περιμένω εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Μομπαρνὰς καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς μέρος ἀσφαλές.

» *Ἀφωσιωμένος καὶ εὐπειθὴς θεράπων.*

ΥΡΕ

— Καὶ ἔχεις πεποίθησιν εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον; Δὲν φοβεῖσαι μήπως εἶνε καμμία παγὶς εἰς τὸ μέσον;

— Ὄχι, κύριε Μαρβύ· ἀφότου ἐορισκόμεθα ἐδῶ γνωρίζει τὸ καταφύγιόν μας καὶ τῷ ἦτο εὐκολώτατον, ἂν ἤθελε, νὰ ἐνεργήσῃ τὴν σύλληψίν μας.

— Κύριε δὲ Μεϋράν, ὡς σοῦ εἶπα ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς ὅσα μοὶ λέγεις. Εἶμαι ἕτοιμος. Χαίρω, διότι ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐνεργήσωμεν. Θὰ καλέσω τὸν ὑπηρέτην τώρα νὰ μοῦ προετοιμάσῃ τὰ πράγματά μου διὰ νὰ ἀναχωρήσωμεν.

— Ὄχι, λοχαγέ, μὴ τὸ κάμῃς· διότι δὲν θὰ πάρωμεν ἀποσκευὰς μαζί μας. Θὰ πάρωμεν μόνον ἕνα μικρὸν ἐσωτερικὸν σάκκον καὶ θὰ εἴπωμεν, ὅτι πηγαίνομεν χάριν κυνηγίου εἰς τὸ κτῆμα ἑνὸς γείτονός μας, εἰς τὴν Βανδέαν. Θὰ ἑτοιμάσω τὴν ἅμαξαν τὴν ὁποίαν θὰ ὁδηγῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμόν, τὸν ὁποῖον θὰ ἐκλέξωμεν, τότε θ' ἀφήσω τὸν ἵππον καὶ τὴν ἅμαξαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ τοιουτοτρόπως δὲν ἐξεγείρομεν καὶ ὑποψίας διὰ τῆς κατεσπευσμένης φυγῆς. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οἱ κλητῆρες ἔλθωσιν ἐδῶ, θὰ πλανηθῶσι καὶ θὰ μᾶς περιμένωσι, διότι ἡμεῖς θὰ εἴπωμεν, ὅτι θὰ ἐπιστρέψωμεν μεθαύριον.

— Ἐξαίρετα! εἶσαι πολὺ δραστήριος βλέπω.

— Ἑτοιμάσου, λοχαγέ, ἐνῷ ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ εἰδοποιήσω τὴν Ἐλίζαν.

Ἐνῷ ὁ λοχαγὸς διηυθύνετο πρὸς τὸν κοιτῶνά του, ὁ Ὀλιβιέρος ἐκάλεσεν ἕνα ὑπηρέτην καὶ τὸν διέταξε νὰ προετοιμάσῃ πάντα τὰ

χαειώδη διὰ τὴν θύραν, νὰ ἑτοιμασθῇ ἡ ἅμαξα καὶ νὰ θέσωσιν ἐντὸς αὐτῆς τὰ ὅπλα καὶ τὰς πυριτοδοβολάς. Ἡ τοιαύτη διαταγὴ δὲν ἐξήγειρε τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν εἰς τοὺς ἐν τῷ πύργῳ ὑπηρέτας. Ὁ Ὀλιβιέρος μετὰ ταῦτα ἐπορεύθη πρὸς τὴν Ἐλίζαν.

Κατῴκει αὕτη εἴς τι περίπτερον κεχωρισμένον· ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν της, εὗρεν αὐτὴν ἔχουσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς καὶ ὑγροὺς ἐκ τῶν δακρύων.

— Θεέ μου! τί ἔχεις, Ἐλίζα; εἶπεν· ἔκλαιες;

— Εἶνε ἀληθὲς, ἀπήντησεν ἡ Ἐλίζα προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ· σὲ παρακαλῶ ὅμως νὰ μὴ μὲ ἐρωτήσῃς τὴν αἰτίαν.

— Πῶς! συγκατατίθεσαι νὰ συμμεριζωμαι τοὺς φόβους σου καὶ τὰ βάσανά σου καὶ μοὶ κρύπτεις τὰς ὀδύνας σου;

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα εἶνε ἡ ἀφορμὴ τῶν δακρύων μου... δὲν τολμῶ νὰ σοῦ εἴπω πόσον ὑποφέρω καὶ ὀπισθοχωρῶ ἀκαταπαύστως μὴ τολμῶσα νὰ σοὶ ἐκμυστηρευθῶ πρᾶγμά τι, τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ γνωρίζῃς.

— Τότε ὁμίλει!.. σὲ παρακαλῶ.

— Ὄχι, Ὀλιβιέρε, ἀργότερα!.. Δὲν ἔχω θάρρος.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἤθελε νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλ' ἐκείνη μειδιῶσα ἐπέθηκε τὴν ῥακρὰν της χεῖρα εἰς τὸ στόμα του καὶ τῷ εἶπεν ἱκετευτικῶς:

— Ὄχι, ὄχι!.. θὰ σοῦ τὸ εἴπω ἀργότερα. Εἶτα ἀλλάζουσα τόνον φωνῆς καὶ θέλουσα προφανῶς νὰ μεταφέρῃ τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ ἄλλου θέματος εἶπε:

— Τί θέλεις καὶ ἔρχεσαι τοιαύτην ὥραν; Τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς;

— Μολονότι μοῦ προξενεῖς πολλὴν ἀνησυχίαν, δὲν ἐπιμένω ὅμως διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει.

— Ὦ Θεέ μου! τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν ἐναγωνίως ἡ νεᾶρὰ γυνή.

— Ἔλαβον ἐπιστολὴν πρὸ ὀλίγου παρὰ τοῦ πράκτορός μου Τρὲ, τὸν ὁποῖον γνωρίζεις, ὅστις μὲ πληροφορεῖ, ὅτι ἐδῶ δὲν εἶ-

μεθα ἀσφαλεῖς. Ἑτοιμάσου γρήγορα ἡ ἅμαξα μᾶς περιμένει. Μὴ πάρῃς μαζί σου ἀποσκευήν· αὐτὸ ἀπεφασίσαμεν.

Καὶ τῇ διηγήθη τὸ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ συμφωνηθὲν σχέδιον.

— Ὀλίγας στιγμὰς μόνον σοὶ ζητῶ διὰ νὰ ἑτοιμασθῶ, Ὀλιβιέρε, καὶ ἔφθασα.

Ἀλλ' ἐνῷ ἡτοιμάζετο καὶ εὑρίσκετο παρὰ τὴν θύραν, ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν χεῖρά της καὶ εἶπεν:

— Ἐλίζα, θέλω νὰ μάθω τὴν ἀφορμὴν τῶν δακρύων σου.

— Ἀργότερα.

— Ἀλλὰ μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν θ' ἀποφασίσῃς νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς, ἐγὼ ὑπορέρω ἀπὸ σκληρὰν ἀγωνίαν... Ἐλίζα, ἐγὼ εἶμαι ὁ σύμβουλός σου, παρ' ἐμοῦ ζητεῖς παρηγορίαν καὶ δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ μοῦ ἀποκρύπτῃς τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν πάσχεις. Ἀφοῦ συμμετέχω τῆς χαρᾶς σου πρέπει νὰ συμμετάσχω καὶ τῆς θλίψεώς σου.

— Εἶσαι ἀγαθός, Ὀλιβιέρε. Ἀλλ' ἂς φύγωμεν πρῶτον καὶ κατόπιν θὰ σοῦ ὁμιλήσω.

— Πότε;

— Μετ' ὀλίγον.

— Καθ' ὁδόν, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἀπάντησόν μοι, Ἐλίζα.

— Ναί, σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Καὶ ἀφοῦ ἠσπάσθη καὶ τὰς δύο χεῖράς της, ὁ Ὀλιβιέρος ἐξῆλθε διὰ νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἡ ἅμαξα ἦτο ἕτοιμος· οἱ ὑπηρέται κατὰ τὴν διαθεῖσαν αὐτοῖς παραγγελίαν εἶχον μεταφέρει ἐντὸς αὐτῆς τὰς θηρευτικὰς στολὰς καὶ τὰ ὅπλα. Ὁ λοχαγὸς πρῶτος πάντων ἦτο ἤδη ἕτοιμος, φέρων φόρεμα κομβωμένον μέχρι λαιμοῦ καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν ἀγγλικὸν πιλίσκον, ἵστατο δὲ ὄρθιος καὶ εὐθυτενὴς ἀναμένων. Ὁ Ὀλιβιέρος ἀρίκετο μετ' ὀλίγον φέρων ἐνδυμασίαν ἐξοχικὴν· τέλος ἔφθασε καὶ ἡ Ἐλίζα ἀπερίττως ἐνδεδυμένη. Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν προσεκάλεσε νὰ

καθίσῃ πλησίον του εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς ἁμάξης καὶ ὁ λοχαγὸς ἐκάθισε μόνος ὄπισθεν. Ἀφοῦ ἀφῆκε παραγγελίας τινὰς εἰς τοὺς ὑπηρέτας διὰ τὸν θετόν του, ἐν ᾧ περιπτώσει ἐπανήρχετο, πράγματι ὅμως θέλων νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τοὺς ὑπηρέτας ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζωσιν, ἐμάστιζε τὸν ἵππον, ὅστις ἐκινήθη καλπάζων.

Ἄδηλον ἦτο τί ἔμελλε νὰ συμβῇ εἰς Παρισίους, ὅπου μετέβαινον, καὶ διὰ τοῦτο ὅλοι διετέλουν ὑπὸ τὸ κράτος ἀορίστου ἀνησυχίας. Ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ σκεπτικοί. Ἡ Ἐλίζα προσεπάθει σκεπτομένη νὰ μαντεύσῃ ὁποία νέα περίστασις ἠνάγκαζεν αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψωσι τόσον κατεσπευσμένως εἰς Παρισίους, ὅπου πολλοὶ κίνδυνοι ἀνέμενον αὐτούς, καὶ ὁποῖαι νέαι περιπλοκαὶ ἐπῆλθον, ἐνῷ αὐτὴ ἐνόμιζεν, ὅτι ἦτο ἐξησφαλισμένη σχεδὸν εἰς τὸ μέλλον. Ὁ Ὀλιβιέρος κατὰ νοῦν ἔχων τὴν θλῖψιν τῆς Ἐλίζας ἀνελογίζετο ὁποία ἆρά γε ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῶν δακρύων της. Εἰς τὰ σχέδια, ἅτινα ἔπλαττον ὁμοῦ οἱ δύο ἐρασταὶ περὶ τοῦ μέλλοντος, εἶχον ἀποῤῥύγει ν' ἀσχοληθῶσι περὶ σοβαροῦ τινος ζητήματος, περὶ τοῦ τέκνου τῆς Ἐλίζας. Ὅσον μᾶλλον ἐσκέπτετο, τόσον μᾶλλον ἐπείθετο, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῶν δακρύων τῆς Ἐλίζας. Ἔπρεπεν ἄρα νὰ ἐπιζητήσῃ αὐτὸς καὶ νὰ ἐπισπεύσῃ πὴν λύσιν τοῦ ζητήματος καὶ μόλις ἡ κατάλληλος εὐκαιρία ἤθελε παρουσιασθῇ, νὰ ἐξηγηθῇ εἰλικρινῶς μετὰ τῆς Ἐλίζας. Ἔπρεπε νὰ τῇ εἴπῃ, ὅτι ὁ γάμος των δὲν θὰ ἐτελεῖτο πρὶν ἢ τὴν ἐκδικήσῃ, τουτέστι πρὶν ἀποθανῇ ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί, διὰ νὰ μὴ δύναται εἰς τὸ μέλλον εὐθυμῶν μετὰ φαύλων ὡς αὐτὸς συντρόφων νὰ ἐκμυστηρευθῇ καὶ νὰ καυχηθῇ διὰ τὸ ἐπονειδιστον αὐτοῦ κατόρθωμα.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ὡμίλει· καθήμενος ὅμως εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς ἁμάξης μέρος, ἐκίνει συνεχῶς τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς βραχίονας, καὶ τὰ κινήματα ταῦτα ἐδείκνυον προδήλως ποῦ περιεστρέφοντο οἱ λογισμοί του. Ἐὰν ἐπανήρχοντο εἰς Παρισίους διὰ νὰ ἐνεργήσωσιν, ὡς

ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, αὐτὸς ἦτο ἕτοιμος. Ἐνόμιζεν ὁ ἀτυχὴς καὶ ἤλπιζεν, ὅτι, ἀφοῦ ἤθελεν ἐκδικηθῇ κατὰ τοῦ ἀτιμάσαντος αὐτὸν καὶ ἀποδιώξει τὸ ἄθλιον πλάσμα, ὅπερ εἶχεν οἰκτρῶς αὐτὸν ἀπατήσει, ἠδύνατο ν' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἑξῆς ὑπερηφάνως τὸ ὄνομά του. Τοῦτο πιστεύων, ἐψιθύριζε:

— Θὰ κάμῃ κρότον ἡ ὑπόθεσις... ἅμα μάθουν, ὅτι ζῶ.... καὶ ὅτι ἐξεδικήθην... Πρέπει ὅμως πρῶτον νὰ χωρισθῶ ἀπὸ ἐκείνην τὴν... Ἂν περιμένω ἀκόμη, ἠμπορεῖ νὰ μοῦ κάμῃ καὶ παιδιὰ, ὅπου νὰ φέρουν τὸ ὄνομά μου!.. Ἀλλοίμονον!.. δὲν τὰ κομματιάζω καλλίτερα!.. Χάριτι θείᾳ ὅμως θὰ χωρισθῶ καὶ θὰ γλυτώσω.

Καὶ ἐπραύνετο χάρις εἰς τὰς δύο ἐκείνας ἰδέας, ὅτι θὰ ἐφόνευτὸν μοιχὸν καὶ θὰ ἐμαστίγωνε τὴν σύζυγόν του, ἀπωθῶν αὐτὴν εἰς τὸν βόρβορον καὶ ἀναλαμβάνων ἐξ αὐτῆς τὸ ὄνομά του.

Προϋχώρουν ὑπὸ τοιούτων σκέψεων κατεχόμενοι πάντες, χωρὶς ν' ἀνταλλάσσωσι πρὸς ἀλλήλους λέξιν. Ἔφθασαν περὶ τὸ μέσον τῆς νυκτὸς εἰς Λοδὲν, κατέλυσαν αὐτόθι εἰς ξενοδοχεῖόν τι, καὶ ἀφοῦ ἐδείπνησαν, ἄφησαν τὸ ἁμάξιον μετὰ τοῦ ἵππου εἰς τὸν σταῦλον τοῦ ξενοδοχείου λέγοντες, ὅτι μετέβαινον νὰ ἐπισκεφθῶσι φίλον των τινα εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ὅτι θὰ παρελάμβανον τὸ ἁμάξιον εἰς τὴν ἐπιστροφήν. Διὰ τῆς πρώτης ἁμαξοστοιχίας ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀνζέρ ἐκεῖθεν δὲ ἐπέβησαν ἄλλης διευθυνόμενοι εἰς Παρισίους. Ὁ Ὀλυβιέρος ἐτηλεγράφησε πρὸς τὸν Γρὲ καὶ τὴν ἑσπέραν ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Παρισίων.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τοῖς ἀνέμενε· προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἀνέλθωσιν ἐντὸς τῆς ἁμάξης του, αὐτὸς δὲ ἀναβὰς ἐκάθησε παρὰ τὸν ἡνίοχον. Ἠγνόουν ποῦ διευθύνοντο, διότι ἦτο νὺξ καὶ δὲν ἠδύναντο ν' ἀναγνωρίσωσι τὰς ἐρήμους ὁδοὺς τῶν συνοικιῶν Μομπαρνὰς καὶ τῶν Ἀπομάχων. Ὁ Ὀλιβιέρος ὅμως παρετήρησεν, ὅτι διευθύνοντο ἐκτὸς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Μετὰ μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν καὶ ὁ Γρὲ προσεκάλεσε αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν ἐντὸς οἰκίας ἀκατοικήτου, κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Ποῦ εἴμεθα ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Εἰς Μεδόν. Εἰσέλθετε καὶ μὴ ἀνησυχῆτε· ἐγὼ ἐπιστρέφω μὲ τὴν ἄμαξαν. Αὔριον θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἴδω· ἀναπαύθητε, τὸ δεῖπνον εἶνε ἕτοιμον· τὸ ἔχει παρασκευάσει ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας, ἡ δεσποινὶς Μαργώ.

Καὶ χωρὶς νὰ σταθῇ ν' ἀκούσῃ τὰς παρατηρήσεις των, ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἀνεχώρησεν.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν ἀπορροῦντες διὰ τὴν μυστηριώδη συμπεριφορὰν τοῦ Γρέ. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε δεῖπνον ἕτοιμον ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν. Πάντες ἦσαν κεκοπιακότες, καὶ ἀφοῦ ἐδείπνησαν ἐν τάχει καὶ σιωπηλοί, ἀπεσύρθη ἕκαστος εἰς τὸ προσδιωρισθὲν δι' αὐτὸν δωμάτιον. Ἡ Ἐλίζα ἐπείγετο νὰ εὑρεθῇ μόνη μετὰ τῆς θαλαμηπόλου της, ὅτε δὲ εὑρέθη μετ' αὐτῆς ἐντὸς τοῦ κοιτῶνός της τὴν ἠρώτησεν, ἐνῷ τὴν ἐβοήθει νὰ ἐκδυθῇ:

— Τί νέα ἔχομεν; πρὸ πέντε ἡμερῶν δὲν ἔμαθα καμμίαν εἴδησιν.

— Κυρία, ἡ Αὐρηλία ἕνεκα τῶν συμβάντων τὰ ὁποῖα γνωρίζετε κατέφυγεν εἰς μοναστήριον,

— Εἰς μοναστήριον!... Ἡ Αὐρηλία;...

— Ναί, κυρία, καὶ ὁ ὅλος ὁ κόσμος τὴν λυπεῖται· καὶ ὅταν ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, τοῦ καϋμένου τοῦ λοχαγοῦ, τότε ἀπεφάσισε νὰ πράξῃ κάτι τι σοβαρώτερον, νὰ γείνῃ μοναχὴ καὶ ἑτοιμάζεται ν' ἀναλάβῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν!.. δὲν εἶνε...

— Εἶνε ἀληθέστατον. Τὸ μοναστήριον ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεσύρθη δὲν τὸ γνωρίζει κανεὶς καὶ τοῦτο κεντᾷ τὴν περιέργειαν. Ἕνας ἀββᾶς, πνευματικὸς τὴν κατηχεῖ εἰς τὸ μοναστήριον ὅπου εὑρίσκεται. Ὁ ἀββᾶς οὗτος εἶπεν, ὅτι ἡ κ. δὲ Μαρεὺ θέλουσα νὰ

μὴ τὴν ἐνοχλήσῃ κανεὶς εἰς τὴν μόνωσίν της καὶ νὰ μὴ ἐνδώσῃ τυχὸν εἰς τὰς συμβουλὰς ἐκείνων ὅσοι ἤθελον προσπαθήσει νὰ τὴν ἀποτρέψωσιν, ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ γείνῃ γνωστὸν εἰς ποῖον ἄσυλον κατέφυγε.

— Καὶ εἰξεύρεις τὸ ὄνομα τοῦ ἀββᾶ;

— Τὸν γνωρίζω· λέγεται ἀββᾶς Δελύκ.

— Νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀββᾶ, διότι θέλω νὰ τὸ δώσω εἰς τὸν Ὀλιβιέρον. Εἰπέ μου τώρα, ἔχεις εἰδήσεις περὶ τοῦ Ἀριστείδου;

— Ὄχι κυρία· σᾶς ἔχω πέμψει τὴν τελευταίαν του ἐπιστολήν. Σήμερον δὲν ἐπρόφθασα νὰ ὑπάγω νὰ ἐξετάσω διὰ γράμμα καὶ δὲν εἰξεύρω ἂν ὑπάρχῃ νέον.. Μήπως σᾶς ἀνησύχησεν ἡ τελευταία ἐπιστολή;

— Ὄχι· ἐξακολουθεῖ ὅμως πάντοτε νὰ εἶνε ἀσθενὴς καὶ ἀδύνατος.

— Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλη εἴδησις, θὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε καλλίτερα. Ἀλλά, κυρία εἶσθε κουρασμένη· δὲν θὰ κοιμηθῆτε; Αὔριον πρὶν ἐξυπνήσητε θὰ ὑπάγω νὰ ἴδω ἂν ὑπάρχῃ ἐπιστολὴ νὰ σᾶς τὴν φέρω.

— Ναί, Μαργώ· αὐτὸ νὰ πράξῃς. Εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἀποχωρισθῇς πλέον ἀπὸ ἐμέ.

— Βέβαια, κυρία δὲν εἰξεύρετε πόσον εὐχαριστήθην ὅπου σᾶς συνήντησα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ πλησίον εἰς αὐτὸ τὸ μικρὸν δωμάτιον· ἂν θέλετε τίποτε, κράξετέ με.

— Εὐχαριστῶ, Μαργώ.

Καὶ ἡ θαλαμηπόλος ἀφοῦ ἐβοήθησε τὴν κυρίαν της νὰ κατακλιθῇ, κατεβίβασε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης καὶ ἐξῆλθεν. Ἡ Ἐλίζα ἄϋπνος οὖσα πρὸ τριάκοντα ἐξ ὡρῶν ἠσθάνετο μεγάλην ἀνάγκην ἀναπαύσεως καὶ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Ἡ πιστὴ θαλαμηπόλος ἐγερθεῖσα ἐξῆλθε διὰ νὰ μεταβῇ καὶ

εἴδη ἂν ὑπῆρχεν ἐπιστολή. Πρὸς ἀπορυγὴν κατατρέσεως παρὰ τῆς ἀστυνομίας, αἱ πρὸς τὴν Ἐλίζαν διευθυνόμεναι ἐπιστολαὶ ἐστέλλοντο ὑπὸ ἄλλο ὄνομα, τὸ ὄνομα συγγενοῦς τινος τῆς θαλαμηπόλου. Εὗρε τωόντι ἡ Μαργὼ μίαν ἐπιστολήν, ἀλλ' ἡ θέα αὐτῆς τὴν ἐνέπλησε τρόμου, διότι εἶχε περιθώριον μέλαν. Παρετήρησε τὴν σφραγῖδα καὶ εἶδεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἐκ τοῦ μέρους ὅπου διέμενεν ἡ τροφὸς τοῦ μικροῦ Ἀριστείδου, τοῦ τέκνου τῆς κυρίας της.

Τεταραγμένη καὶ κατηφὴς ἡ Μαργὼ ἐπέστρεψε βραδέως βαδίζουσα εἰς Μεδόν. Μόλις ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ἤκουσεν αὐτὴν καλουμένην Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Ἐλίζας.

— Μαργώ!.. σὺ εἶσαι; Ἔλα γρήγορα.

Ἡ θαλαμηπόλος ἔτι μᾶλλον ἀνήσυχος ἀνῆλθεν ἐν τάχει κρύπτουσα τὴν ἐπιστολὴν ὀπισθέν της. Εἶδε τὴν Ἐλίζαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της, ἐνῷ ἦτο μόλις ἡ ἕκτη ὥρα τῆς πρωΐας.

— Πῶς, κυρία! εἶπεν· εἶσθε κουρασμένη καὶ ἐκοιμήθητε τόσον ἀργά, καὶ τώρα εἶσθε ξύπνη;

— Εἶμαι ξύπνος πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ περιμένω. Εἶδα ἐν ὄνειρον τρομακτικόν!...

— Τί ὄνειρον εἴδετε; ἠρώτησεν ἡ Μαργὼ τρέμουσα.

Ἡ Ἐλίζα μὴ ἀπαντήσασα εἰς τὴν ἐρώτησίν της, εἶπεν.

— Ἔρερες καμμίαν ἐπιστολήν; Εἰπέ μου!..

Ἡ Μαργὼ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ. Ἡ Ἐλίζα ἔρριξε κραυγήν. Ἡ θαλαμηπόλος ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἡ νεαρὰ γυνὴ τὴν ἥρπασε, τὴν διῆλθε δι' ἑνὸς βλέμματος καὶ μικρὸν ἐκρέρουσα στεναγμὸν ἔπεσεν ἀναίσθητος χαμαί.

Ἡ Μαργὼ ἐντρομος ἤρξατο νὰ τρέχῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας, καλοῦσα εἰς βοήθειαν. Πάραυτα ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ λοχαγὸς ὥρμησαν ἔκαστος ἐκ τοῦ δωματίου του ἐνδυθέντες ἐν σπουδῇ. Ἡ Μαργὼ διηγήθη πρὸς αὐτοὺς δι' ὀλίγων τὰ διατρέξαντα καὶ εἰς τίνα κατάστασιν εὑρίσκετο ἡ κυρία της.

— Τί συνέβη; Θεέ μου!.. τί ἔχει; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος τὸν λοχαγόν.

— Καὶ μήπως εἰξεύρω ἐγώ; ἀπήντησεν οὗτος· αἱ γυναῖκες πάντοτε ἔχουν κάτι τι.

— Ἰδού, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ἡ Μαργὼ, δεικνύουσα ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἰδοὺ αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἡ αἰτία.

Οἱ δύο ἄνδρες κύψαντες παρετήρησαν.

— Ἐπιστολὴ μὲ πένθος! εἶπον ἀμφότεροι.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν. Ἡ Ἐλίζα βαθμηδὸν συνήρχετο, καὶ καθόσον ἡ ζωὴ ἐπανήρχετο εἰς αὐτὴν, τόσον τὰ δάκρυά της ἐγένοντο ἀφθονώτερα καὶ οἱ λυγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ στήθους της. Ὁ Ὀλιβιέρος κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐπιστολήν, ἔκυπτε πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ τεθλιμμένος πλήρης ἀνησυχίας τὴν ἠρώτα·

— Ἐλίζα, πάλιν κλαίεις; Τί ἔχεις, Ἐλίζα; ἀπάντησέ με.

Μικρὸν μειδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς πασχούσης, ἥτις μὲ φωνὴν μόλις ἀκουομένην εἶπε·

— Τὸ εἰξεύρεις τώρα... καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον προξενεῖ εἰς ἐμὲ τόσαν θλῖψιν, σὲ θὰ χαροποιήσῃ.

— Ὦ, Ἐλίζα!.. τί λέγεις;..

— Τὴν ἀλήθειαν! ἀπήντησεν ἐκείνη, προσπαθοῦσα νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς της.

Εἶτα ἐνδίδουσα εἰς τὴν ὀδύνην, ἣν ᾐσθάνετο, ἤρχισε νὰ θρηνῇ καὶ νὰ κράζῃ·

— Δὲν ἔχω πλέον τέκνον!.. ὦ τὸ ταλαίπωρόν μου μικρόν!... ὦ μικρόν μου! ἦσο καταδεδικασμένον ν' ἀποθάνῃς.

Καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης της ἡ Ἐλίζα ἐξηκολούθει νὰ θρηνῇ· οἱ δύο ἄνδρες σεβόμενοι τὴν ὀδύνην της ἵσταντο παρ' αὐτὴν σιωπηλοί. Ἡ Μαργὼ καθημένη πλησίον τῆς κυρίας της προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μόνη δὲ αὐτὴ ἠδύνατο ν' ἀκούσῃ τὸν ἑξῆς μονόλογον, ὃν ἐψιθύριζεν ἡ ἀπελπὶς μήτηρ, ἐνῷ ἐνταὐτῷ ἐθρήνει καὶ ὠλόλυζεν:

— Ὦ δυστυχές μου τέκνον. Σ' ἐμίσησα καὶ σὲ κατηράσθη, πρὸ τῆς γεννήσεώς σου· εἶχον ἀποφασίσει ν' ἀπαλλαχθῶ ἀπὸ σοῦ ἀμέσως ἅμα ἤθελες γεννηθῆ. Ἐπεθύμουν τὸν θάνατόν σου.. ἠσχυνόμην, διότι σ' ἔφερα εἰς τὰ σπλάγχνα μου.. Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγεννήθης, μόλις ἤκουσα τὴν πρώτην κραυγήν σου, ὅλον τὸ σῶμά μου ἀνεσκίρτησε καὶ ἐγνώρισα διὰ πρώτην φορὰν αἴσθημα ἄγνωστον εἰς ἐμέ.. Ἐσυλλογίσθην, ὅτι ἦσο τέκνον ἰδικόν μου καὶ ἡ ψυχή μου ἀφωσιώθη εἰς σέ.. Δυστυχές μου τέκνον, ἦσο λοιπὸν καταδεδικασμένον, ἐνῷ μοὶ ἐστοίχισες τόσα βάσανα, τόσα δάκρυα, τόσην ὀδύνην.. Ἀλλὰ διατί τότε ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε νὰ ἔλθῃς εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ ἔμελλε νὰ σὲ παραλάβῃ τόσον γρήγορα, ἀφοῦ ἔμελλες ἂν καὶ μικρὸν νὰ ὑποφέρῃς τόσον ; Μήπως ἔπταιες σύ, ὅν ἦσο καρπὸς ἐγκλήματος; Μήπως σὺ καὶ ἐγὼ ἦτο δίκαιον νὰ τιμωρηθῶμεν;

Καὶ τὰ δάκρυα καὶ οἱ κοπετοὶ τῆς ταλαιπώρου μητρὸς ἐδιπλασιάζοντο.

Ἡ Μαργὼ ἐψιθύρισε πρὸς τὸν λοχαγὸν καὶ τὸν μαρκήσιον :

— Τώρα εἶνε καλλίτερα· τὰ δάκρυα θὰ ἐλαφρώσουν τὸν πόνον της.. Ἀποσύρθητε, ἂν ἀγαπᾶτε. Ἐγὼ θὰ τὴν περιποιηθῶ· ἀφήσατέ με μόνην μὲ τὴν κυρίαν.

— Καλὰ λέγει, εἶπεν ὁ λοχαγός. Ἂς τὴν ἀφήσωμεν νὰ τὴν περιποιηθῇ μόνη της.

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ προχωρήσας πρὸς τὴν κλίνην ἐγονυπέτησεν, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Ἐλίζας, τὴν ἠσπάσθη μετὰ στοργῆς καὶ εἶπε συγκεκινημένος:

— Θάρρος, Ἐλίζα!... Ἐννοῶ ὅλην τὴν λύπην σου καὶ δὲν ζητῶ νὰ σὲ παρηγορήσω. Σοὶ λέγω μόνον νὰ δείξῃς γενναιότητα, νὰ ἔχῃς θάρρος.

Αὐτὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ ἤρχισε νὰ θρηνῇ περισσότερον. Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεσύρθησαν, τότε δὲ ἡ Ἐλίζα εἶπε πρὸς τὴν θαλα-

μηπόλον νὰ τῇ δώσῃ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἀναγγέλλουσαν τὸν θάνατον τοῦ τέκνου της. Τὴν ἀνέγνωσεν ὀψηλοφώνως διακοπτομένη καθ' ἑκάστην φράσιν ὑπὸ λυγμῶν καὶ κατελήφθη πάλιν ὑπὸ νέας κρίσεως. Ἤρχισε νὰ κόπτηται καὶ νὰ κραυγάζῃ·

— Ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἔπραξα τίποτε διὰ νὰ τιμωρῶμαι τόσον σκληρῶς!.. ποτὲ δὲν ἔκαμα κακὸν εἰς κανένα!... Εἶμαι λοιπὸν κατηραμένη!

Καὶ συνεστρέφετο ἐκ τῆς ὀδύνης ἐπὶ τῆς κλίνης της.

Ἐπὶ μίαν ὥραν ἡ Μαργὼ περιήρχετο ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἡ δὲ Ἐλίζα θρηνοῦσα ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης κύπτουσα τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν προσκεφαλαίων.

Αἴφνης ἠνῳχθώθη ἐν ἐξάψει, ἔρριψεν εἰς τὰ ὄπισθεν τὴν κόμην της, ἀπέμαξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς κλίνης λέγουσα·

— Εἶμαι κατηραμένη· θὰ ὑποφέρω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς... Θὰ ἔχω ὅμως τὸ θάρρος νὰ προχωρήσω.

Καὶ ἐνεδύθη τὸν κοιτωνίτην της, ὃν ἔφερε πρὸς αὐτὴν ἡ Μαργώ, εἰποῦσα πρὸς αὐτήν·

— Πήγαινε νὰ εἰπῇς εἰς τὸν Ὀλιβιέρον, ὅτι θέλω νὰ τῷ ὁμιλήσω.

Εἶδεν, ὅτι ἡ θέσις της ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ὤφειλε πλέον νὰ ἐπισθοχωρήσῃ, διότι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν συμφορά τις, ἀφοῦ σκοπὸν εἶχον νὰ ἐπιχειρήσωσιν ἀγῶνα ἀποφασιστικὸν πρὸς τοὺς καταδιώκοντας αὐτοὺς ἀδιακόπως. Ἡ Ἐλίζα δὲν ἤθελε νὰ ἐπέλθωσι νέαι περιπλοκαί, ὅτε θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων της.

Μετά τινας στιγμὰς εἰσήρχετο ὁ Ὀλιβιέρος, ὅστις λίαν ἀνήσυχος ὢν ἠρώτησεν ἀμέσως·

— Ἐλίζα, μήπως εἶσαι χειρότερα;

— Ὄχι, Ὀλιβιέρε. εἶμαι φύσει θαρραλέα· ὑπέφερα πολλὰ καὶ

συνειθισα εἰς τὰς συμφοράς· τὸ πάθημα αὐτὸ ἦτο σκληρόν, διότι δὲν τὸ ἐπερίμενα. Τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον ἀπώλεσα, ἦτο ἡ μόνη παραφορία τῶν δεινῶν μου, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ τὸ ἀφήσῃ. Εἶμαι καταδεδικασμένη καὶ πρέπει νὰ ὑποφέρω πάντοτε, προσέθηκε μετὰ πικρίας· ἡ συμφορὰ μὲ καταδιώκει.

— Ἐλίζα, μὲ κάμνεις νὰ λυποῦμαι, μὴ λέγεις αὐτά!

— Βλέπεις ὅμως, ὅτι ἔχω θάρρος· βλέπεις, ὅτι δὲν κλαίω. Ἀπώλεσα τὸ τέκνον μου καὶ ὅμως τὰ ὄμματά μου εἶνε στεγνά, καὶ εἶμαι τώρα πλησίον σου. Εἶμαι συνειθισμένη εἰς τὰς δυστυχίας, σοῦ εἶπα· ἀλλὰ δὲν εἶνε αὐτὴ μόνη ἡ συμφορά· μὲ ἀπειλεῖ καὶ ἄλλη, καὶ δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

— Σὲ παρακαλῶ Ἐλίζα, ν' ἀναπαυθῇς. Ἡ ἔξαψις σὲ κάμνει τώρα καὶ λέγεις αὐτά. Ἂς ἀναβάλλωμεν καλλίτερον τὴν συνομιλίαν μας δι' ἄλλην ἡμέραν.

— Ὄχι, θέλω νὰ ἐξορλήσωμεν. Ἔλα ἐδῶ, Ὀλιβιέρε, κάθισε ἀντικρύ μου, διότι θέλω νὰ βλέπω εἰς τὴν μορφήν σου εὐκρινῶς τὸν λογισμόν σου.

Μετ' ὀλίγων στιγμῶν σκέψιν ἡ Ἐλίζα, ἀφοῦ ἐποίησε προσπάθειάν τινα, ὡς νὰ ἤθελε νὰ καταπνίξῃ τὴν λύπην καὶ τὰ δάκρυά της, τῷ εἶπε.

— Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀφοῦ ἔζη τὸ τέκνον μου, δὲν ἐτόλμων νὰ σὲ παρακινήσω νὰ τιμωρήσῃς τὸ ἔγκλημα, οὗτινος ὑπῆρξα θῦμα. Ἐφρόνουν, ὅτι ὅσον ἄθλιος, ὅσον ἔνοχος καὶ ἂν ἦτο ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου μου, ἐὰν ἐγὼ ἐγενόμην αἰτία τοῦ θανάτου του ὁ υἱός του ἴσως μίαν ἡμέραν θὰ μὲ ἤλεγχε διὰ τὴν ἐκδίκησιν ταύτην. Σήμερον δὲν ἔχω πλέον τέκνον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος μοὶ μένει μόνον τὸ στίγμα...

— Μὴ λέγῃς αὐτό· ὑπῆρξες θῦμα..

— Θῦμα ἔστω, εἶπε μετὰ πικρίας· ὁμολογήσω τὸ ὅμως εἰλικρινῶς, ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ περισσότερον βασανίζον σε εἰς τὸ σχέδιον τοῦ γάμου μας· τὸ τέκνον μου ἦτο ἐμπόδιον.

— Ἀφοῦ μὲ ἀναγκάσεις νὰ ὁμιλήσω, ἄφησέ με νὰ σοῦ τὸ εἰπω ἐν εἰλικρινείᾳ Ἐλίζα, θὰ γείνῃς σύζυγός μου· μάθε λοιπὸν, ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀνεχθῶ, ὅπως ἄνθρωπός τις εὑρεθῇ νὰ εἴπῃ βλέπων σὲ ἐρειδομένην εἰς τὸν βραχίονά μου, ὅτι ὑπῆρξέ ποτε ἐραστὴς τῆς μαρκησίας δὲ Μεϋράν.. Θὰ σὲ νυμφευθῶ, Ἐλίζα, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ φονεύσω τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ὅστις ὑπῆρξεν αἴτιος τῆς συμφορᾶς σου.. Ἀφ' οὗ δὲν ζῇ πλέον τὸ ταλαίπωρον τέκνον σου, ἂς μὴ ἀναξέωμεν πλέον τὴν πληγὴν ὁμιλοῦντες περὶ αὐτοῦ. Ἂς ἀφήσωμεν τὸ θέμα τοῦτο τῆς ὁμιλίας καὶ εἰπέ μου διατί μὲ προσεκάλεσες.

— Διὰ νὰ σοῦ ὁμιλήσω ἴσα ἴσα περὶ τοῦ πατρὸς τοῦ τέκνου σου.

— Περὶ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Ματθαίου δὲ Ταϊλλέ.

— Ὄχι αὐτὸς εἶνε ἔνοχος πολλῶν ἄλλων ἐγκλημάτων, ὄχι ὅμως καὶ αὐτοῦ. Σήμερον γνώσκω τὴν ἀλήθειαν. Ὁ ἔνοχος δὲν εἶνε ὁ Ματθαῖος. Μοὶ ἐπιφυλάσσοντο ὅλαι αἱ ἀτιμίαι!... Δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σοὶ ὁμιλήσω εἰλικρινῶς πρὸ τοῦ νὰ ἐπιτεθῇ ξκατ' ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ὀπισθοχωρήσῃς.

— Εἰπέ μου ποῖος εἶνε ὁ ἔνοχος;

— Ὁ πρῶτος ἐραστὴς τῆς Αὐρηλίας.

— Τί μοῦ λέγεις ;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Ὦ!..

— Ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ διήγησις ὀφείλω νὰ σοὶ τὴν εἰπω· ἄκουσέ με, κύριε δὲ Μεϋράν· σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι μετὰ ταῦτα εἶσαι ἐλεύθερος νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς, ἂν θέλῃς, χωρὶς νὰ σοῦ εἰπω τίποτε.

— Μὴ τὸ λέγῃς αὐτό Ἐλίζα, μὴ τὸ λέγῃς αὐτό· ὑπῆρξες ἀθῶον καὶ ἀτυχὲς θῦμα. Εἶνε δίκαιον νὰ εὐτυχήσῃς μετὰ τόσας συμφοράς.

Ἡ Ἐλίζα τότε ἐνηγήθη τὴν συνδιάλεξιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀκούσει διὰ τῆς θύρας τοῦ δωματίου της ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἐβεβαιώθη, ὅτι ὑπῆρξε θῦμα τοῦ πρώτου ἐραστοῦ τῆς ἀδελφῆς της.

— Καὶ τώρα, προσέθηκεν, ἀφοῦ τὰ ἔμαθες ὅλα, εἶσαι ἐλεύθερος ν' ἀποφασίσῃς,

— Εἶσαι τρελλή, Ἐλίζα; ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος, καὶ κατὰ τί τάχα ὅσα μοὶ διηγήθης δύνανται νὰ μεταβάλωσι τὰ σχέδιά μας; Πρέπει νὰ τιμωρηθῇ ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος. Πρέπει νὰ τὸν ἀνεύρωμεν ἀλλὰ διὰ τίνος;

— Τρία ἄτομα δύνανται νὰ σὲ ὁδηγήσωσι...

— Ἡ Αὐρηλία πρῶτον· ἀλλ' εἶνε δύσκολον νὰ ἐπιτύχῃς τι παρ' αὐτῆς.

— Ἴσως· ἀλλὰ τὰ ἄλλα δύο;

— Τὰ ἄλλα δύο εἶνε ἡ διευθύντρια τοῦ ἐν Πυτῷ ξενοδοχείου, ἡ κυρὰ Μαγδαληνή, διότι κατῴκησεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον της ἐπὶ πολὺν καιρόν, ἴσως δὲ καὶ ὁ Ἀμιλιος Ὠδλέ.

— Αὐτὸν τὸν Ὠδλὲ ὅμως πρέπει νὰ τὸν ἐπανίδωμεν, διότι θὰ εἶνε χρησιμώτατος βοηθὸς εἰς ὅ,τι σκοπεύομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν.

— Θὰ στείλω σήμερον τὴν Μαργὼ νὰ τὸν ζητήσῃ. Ὡς εἰξεύρεις, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν πρὸς αὐτὸν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν λοχαγόν.

— Ἐγὼ τὸ ἀναδέχομαι. Τώρα, Ἐλίζα, ἡσύχασε. Ἔχε πεποίθησιν εἰς ἡμᾶς. Μεγάλη ἦτο ἡ συμφορά σου καὶ κλαῦσον ἂν θέλῃς, κλαῦσον, διότι ἡ ἀπώλεια ἑνὸς τέκνου εἶνε δυστύχημα μὴ ἐπιδεχόμενον παρηγορίαν.. Ἂν ὅμως αὐτὸ δύναται κάπως νὰ σὲ ἀνακουφίσῃ, εἶξευρε, ὅτι πλησίον σου εὑρίσκεται πάντοτε ὁ φίλος σου ὅστις σὲ ἀγαπᾷ περισσότερον καὶ τῆς ἰδίας του ζωῆς, καὶ ὅστις θὰ εἶνε ἐντὸς ὀλίγου σύζυγός σου.

Ἡ Ἐλίζα δακρύσασα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μαρκησίου,

ὅστις τὴν ἐκράτησεν ἐπ' ἀρκετὰς στιγμὰς ἀσπαζόμενος τὸ μέτωπόν της καὶ θωπεύων τὴν κόμην της.

— Θάρρος Ἐλίζα, θάρρος! τῇ ἔλεγεν.

— Ὦ, ἔχω ἀρκετόν!.. Εἶσαι πολὺ ἀγαθός.

— Μετ' ὀλίγον θὰ παύσουν διὰ παντὸς αἱ συμφοραὶ καὶ τὰ βάσανα.

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἀπήντησε, διότι ἐθρήνει.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν ἠσπάσθη καὶ πάλιν, ἐννοῶν δὲ ὅτι τὰ δάκρυα ἦσαν μεγάλη ἀνακούφισις διὰ τὴν θλῖψιν της ἀπεσύρθη λέγων:

— Καλὴν ἐντάμωσιν Ἐλίζα, καὶ ἔχε θάρος.

Ἀπομείνασα μόνη ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην καὶ καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ καταπνίξῃ τοὺς λυγμούς της.

— Τκαλαίπωρον τέκνον μου! ἔλεγε στενάζουσα· διὰ τῆς ζωῆς σου λοιπὸν ἐπέπρωτο νὰ ἐξαγοράσῃς τὴν εὐτυχίαν μου! .. Ὦ!.. εἶνε πάρα πολύ.. ὦ! δυστυχές μου τέκνον!..

Δύο ὥρας μετὰ ταῦτα ἡ Μαργὼ εὗρε τὴν κυρίαν της εἰς τοιαύτην στάσιν καὶ ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ πείσῃ αὐτὴν νὰ κατέλθῃ καὶ προγευματίσῃ μετὰ τῶν ἀναμενόντων αὐτὴν συντρόφων της.

Ζ'. — ΕΞΑΙΡΕΤΟΝ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ.

Ὅτε ὁ Ἰούλιος ὅστις ἀείποτε ἐβουλεύετο τὴν ἀστυνομίαν, εἶδεν αὐτὸν αἰχμὴν προστατευόμενον παρ' αὐτῆς, μετεβλήθη διὰ μιᾶς καὶ ἐγένετο ἄλλος. Κατὰ πρῶτον ηὐχαριστήθη ὅτι εἶχεν εἰς τὸ ἑξῆς ἓν ἐπάγγελμα, μίαν κοινωνικὴν θέσιν. Ἀπὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας ἔλαβε ταχυδρομικῶς ἐπιστολὴν παρέχουσαν αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν νὰ ἐνεργήσῃ. Ὅτε εἶδε τὴν μορφὴν του ἐντὸς τοῦ κατό-

πτρου, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα. Αὐτὸς ὁ Ἰούλιος νὰ γείνῃ προστάτης τῆς ἠθικῆς, τῶν καλῶν ἠθῶν! αὐτὸς νὰ ἔχῃ ἐντολὴν νὰ ἐπιτηρῇ τὴν ἀποτρόπαιον κοινωνικὴν τάξιν, μεταξὺ τῆς ὁποίας ἔζη μέχρι τότε καὶ νὰ ἐπωφελῆται ἐκ τῶν σχέσεων, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκ τῶν συμπαθειῶν τῶν παλαιῶν ἐρωμένων του διὰ νὰ τὰς συλλαμβάνῃ εὐκολώτερον! Τὸ ἐπάγγελμα ἐφαίνετο ἀρεστότατον εἰς τὸν φαυλόβιον.

Δεκαπέντε περίπου ἡμέρας μετὰ τὴν στρατολογίαν του προσεκλήθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Γρέ. Προσῆλθε τρέμων, φοβούμενος μὴ ἀκούσῃ ἐπιπλήξεις· ἀπεναντίας μόλις εἶδεν αὐτὸν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τῷ εἶπε:

— Πολὺ καλὰ φέρεσαι, Μιγκέ· δεικνύεις ζῆλον, ἀξιοπρέπειαν καὶ φρόνησιν, πολὺ καλά, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ διαγωγή σου εἶνε ἀξιέπαινος.

Ὁ Ἰούλιος ἐχάρη τὰ μέγιστα. Ὁ Γρὲ ἐξηκολούθησεν.

— Σὲ ἐπερώτησα μὲ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν διὰ νὰ σὲ δοκιμάσω, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἰξεύρῃς νὰ φέρεσαι ὡς ἱκανὸς ἄνθρωπος. Σὲ εἶδα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τώρα δύναμαι νὰ σοὶ ἀναθέσω σπουδαιοτέρας ὑποθέσεις... Ἄκουσε καὶ ἐνθυμήσου καλῶς τὰς ὁδηγίας μου

— Σᾶς ἀκούω μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Δὲν θὰ ἀναμιχθῇς πλέον μὲ κοινὰς γυναῖκας κακῆς διαγωγῆς, ἀλλὰ μὲ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν κάποιαν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν. Τὸ ἐλάχιστον λάθος σου, ὡς ἐννοεῖς, δύναται ν' ἀποβῇ λίαν ἐπικίνδυνον. Πρέπει νὰ ἐνεργῇς μὲ περίσκεψιν, μὲ ἀταραξίαν, μὲ φρόνησιν. Ὅταν μία τοιαύτη γυνὴ συλλαμβάνηται, πρέπει νὰ μὴ γίνηται θόρυβος καὶ νὰ συνάζηται τὸ πλῆθος περὶ αὐτήν, τὸ ὁποῖον πάντοτε ἀναλαμβάνει τὴν προστασίαντης, καὶ πηγαίνει κατόπιν εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ διηγεῖται ἐξωγκωμένα τὰ πράγματα.

— Ἐκατάλαβα, κύριε Γρέ· εὐθὺς ὁποῦ τὴν πιάσω, πρέπει

νὰ τελειώσῃ ἀμέσως ἡ ὑπόθεσις καὶ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἄλλος κανεὶς παρὰ ἐγὼ καὶ σεῖς.

— Μάλιστα.

— Δι' αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ μοῦ δώσετε ἀκριβεῖς πληροφορίας μὴ τύχῃ καὶ κάμω κανένα λάθος.

— Διὰ νὰ μὴ προκαλέσῃς κανὲν σκάνδαλον καὶ νὰ μείνῃ ἡ σύλληψις μυστική, πρέπει νὰ στήσῃς ἐπιδεξίως παγίδα δι' ἐκείνους τοὺς ὁποίους θέλεις νὰ συλλάβῃς, διὰ νὰ ἔχῃ ἡ ἐνέργειά σου ὅσον τὸ δυνατὸν τὸν τύπον τῆς νομιμότητος.

— Κατὰ τὸ φαινόμενον δηλαδή, προσέθηκεν ὁ Ἰούλιος.

— Ἐξαίρετα, τώρα ἐνόησες.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ κάμω διὰ νὰ συλλάβω αὐτὰ τὰ ἄτομα;

— Ὅπως ἔκαμες διὰ τὰ ἄλλα.

— Πολὺ καλά· θὰ ζητήσω ἕνα κλητῆρα καὶ θὰ ὁδηγήσω τὴν γυναῖκα εἰς τὸ κρατητήριον.

— Μάλιστα· ἀλλὰ θὰ μὲ εἰδοποιήσῃς ποῦ εὑρίσκονται τὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα θὰ σοὶ ὑποδείξω.

— Πολὺ καλὰ κ. Γρέ.

— Ἄκουσε τώρα· ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης θὰ μεταβῇς εἰς τὴν ὁδὸν Φεγιαντίνων, ὅπου εὑρίσκεται ἓν μοναστήριον. Τὴν νύκτα εἰς αὐτὸ εἰσέρχονται μερικοὶ ἄνδρες καὶ ἄλλοτε πάλιν, ὅτι ἐξέρχονται γυναῖκες, ἐνῷ ἐπικρατεῖ ἄκρα σιγὴ ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου. Κάτι μυστήριον θὰ συμβαίνῃ, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμῶ νὰ διαφωτίσω. Ὑποθέτω, ὅτι εἶνε γυναῖκες ὑπηρετοῦσαι ἐντὸς μοναστηρίου, ἐπωφελούμεναι καταχρηστικῶς τῆς παρεχομένης εἰς αὐτὰς ἐλευθερίας. Πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν· καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ παρακολουθήσῃς τοὺς ἐξερχομένους ἄνδρας ἢ γυναῖκας νὰ μοὶ ὑποβάλῃς ἔκθεσιν ἀκριβῆ, καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὴν θὰ σοὶ δώσω ὁδηγίας.

— Πολὺ καλά· ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως, ὅτι καὶ ἂν ἴδω δὲν πρέπει νὰ ἐνεργήσω;

— Ὄχι, ὄχι· εἶνε ἀνάγκη πρῶτον νὰ μάθωμεν μὲ ποίους ἔχομεν νὰ κάμωμεν.

— Αὐτὸ εἶνε εὔκολον· ἀφοῦ θὰ εἶνε τὴν νύκτα δὲν εἶνε δυσκολία...

Ὁ Ἰούλιος ἐξῆλθε καὶ ὁ Ὑρὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐν Μελὸν μικρὰν οἰκίαν.

Γινώσκομεν τί εἶχε νὰ διηγηθῇ ὁ Ὑρὲ πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐξυπηρέτει. Ἐπαναβλέπων τὸν υἱὸν τοῦ πρώην ἀνωτέρου του τὸν μαρκήσιον δὲ Μεϋρὰν ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ, ὅτι κατὰ ρητὴν διαταγὴν τῆς διευθυντέως ἐδόθη ἐντολὴ πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ, κατηγορουμένου, ὅτι διετήρει ἀλληλογραφίαν περὶ στρατιωτικῶν πραγμάτων μετὰ ξένης κυβερνήσεως, ἔχων βοηθὸν ἐν τῇ κατασκοπείᾳ ταύτῃ τὴν Ἐλιζαν Βατέλ, ὑποκρινομένην τὴν Ἀμερικανίδα καὶ φέρουσαν τὸ πλαστὸν ὄνομα τῆς χήρας Σαμουὴλ Βόττ. Ἦτο δὲ γνωστὸν καὶ βέβαιον, ὅτι οἱ καταζητούμενοι εὑρίσκοντο ἐντὸς τῆς Γαλλίας.

— Καὶ πρέπει νὰ γνωρίζητε, ἐξηκολούθησεν ὁ Ὑρέ, ὅτι ἡ θέσις σας εἶνε ἐπικίνδυνος. Διαταγαὶ ἐδόθησαν εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ὑπηρεσίας μετ' εἰδικῶν συστάσεων καὶ πρέπει νὰ προφυλαχθῆτε, διότι οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ κοινωνική σας τάξις, ἐκεῖνος, ὅστις σᾶς καταδιώκει, ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν καὶ δύναμιν.

— Μὲ τρομάζεις, Ὑρέ! Τότε τί πρέπει νὰ πράξωμεν;

— Πρέπει ἐξάπαντος νὰ κρυφθῆτε. Ἐνταυτῷ πρεπει νὰ φανῆτε εἰλικρινεῖς πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μοῦ εἴπητε ἐν πάσῃ ἀκριβείᾳ καὶ ἀληθείᾳ τὴν θέσιν σας, τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκετε, καὶ πρὸ πάντων τὰ ὀνόματα ἐκείνων οὓς φοβεῖσθε.

— Διατί θέλεις νὰ σοῦ τὰ εἴπωμεν;

— Κύριε μαρκήσιε, ὅταν μὲ προσεκαλέσατε ἤλθα προθύμως νὰ σᾶς εὕρω· μ' ἐρωτήσατε ἐὰν εὑρισκόμην πάντοτε ὑπάλληλος εἰς τὴν ἀστυνομίαν· σᾶς εἶπα ὅτι ἤμην, ἀλλ' ὅτι ἡτοιμαζόμην νὰ

παραιτηθῶ καὶ σᾶς ἔδειξα τὴν παραίτησιν, τὴν ὁποίαν εἶχα ἑτοίμην νὰ ὑποβάλω... Μὲ διετάξατε νὰ μὴ τὴν ὑποβάλω, διότι εἴχετε ἀνάγκην ἐμοῦ καὶ νὰ παραμείνω ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη... Ὠφειλον νὰ ὑπακούσω καὶ σᾶς ὑπήκουσα.

— Τὸ γνωρίζω, ὅτι μοὶ εἶσαι ἀφοσιωμένος Ὑρέ. Καὶ διὰ τοῦτο θὰ σὲ ἐκμυστηρευθῶ. Κάθισον λοιπὸν καὶ ἄκουσον.

Ὁ Ὑρὲ ὑπήκουσεν ἐκτελῶν τὰς κινήσεις ὡς στρατιώτης καὶ καθίσας εἶπε :

— Σᾶς ἀκούω, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ Ὀλιβιέρος τῷ διηγήθη τότε ὅσα οἱ ἀναγνῶσται γινώσκουσιν. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἤκουε, μετὰ μίσους καὶ μανίας αἰσθανόμενος τὰς αὐτὰς ὀδύνας, τὰς ὁποίας καὶ οἱ καταδιωκόμενοι ὑπέστησαν. Ἀφοῦ δὲ ὁ Ὀλιβιέρος ἐτελείωσεν, ὁ Ὑρὲ ἠγέρθη καὶ δεικνύων φάκελλον, ὃν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του, εἶπε :

— Κύριε μαρκήσιε, αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ μ' ἐμποδίσητε ἀπὸ τοῦ νὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου. Ἐλεύθερος ὢν δύναμαι νὰ σᾶς ὑπηρετήσω κάλλιον. Εἰξεύρω πᾶν ὅ,τι ἔγεινε καὶ ὅτι θὰ γείνῃ ἐναντίον σας.

— Πράξον ὅπως κάλλιον σοῦ φανῇ, Ὑρέ.

— Φθάνει πλέον! Δὲν ἀνέχομαι πλέον τὴν αἰσχύνην νὰ ὑπηρετῶ διὰ νὰ εἶμαι συνένοχος παρομείων ἀτιμιῶν.

— Πρὶν ἀποχωρήσῃς ὅμως ὅλως διόλου, ἤθελον νὰ σὲ ἐπιφορτίσω νὰ ἐνεργήσῃς μερικὰς ἐρεύνας.

— Δύναμαι νὰ τὸ πράξω. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπάγω εἰς τὸ γραφεῖον καὶ αὖριον, δὲν δύναμαι δὲ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑπηρεσίαν εἰμὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἕως ὅτου εὑρεθῇ ὁ ἀντικαταστάτης μου. Εἰπέτε μου τί ἐπιθυμεῖτε.

— Πρέπει ν' ἀνεύρωμεν ἕνα ἄθλιον ὀνομαζόμενον Ἰούλιον Μιγκέ.

— Μιγκέ! ἀνέκραξεν ὁ Ὑρέ· αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος ἐραστὴς τῆς βαρωνίδος.

— Ἄ!.

— Τὸν ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας. Εἶνε καὶ αὐτὸς φαυλόβιος πρώτης τάξεως.

— Φύλαξέ τον καλά· θὰ μοῦ τὸν παραδώσῃς μετ' ὀλίγας ἡμέρας.

— Τί τὸν θέλετε;

— Θὰ σοῦ τὸ εἰπω τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ μοὶ τὸν παραδώσῃς.

Ὁ Ὑρὲ ἐξεπλάγη βλέπων πόσον μετεβλήθη ἡ φυσιογνωμία τοῦ μαρκησίου, λαλοῦντος περὶ τοῦ Μιγκέ. Εἶχε γείνει πορφυροῦν τὸ πρόσωπόν του, ὠχριασε δὲ ὅταν ἐπρόφερε τὴν τελευταίαν ῥάσιν, καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον διὰ ν' ἀπομάξῃ τὸν ἀναφανέντα εἰς αὐτὸ ψυχρὸν ἱδρῶτα. Ὁ Ὑρὲ δὲν ἐπέμεινε καὶ ἀπεσύρθη λέγων:

— Λοιπὸν νὰ εἶσθε προσεκτικοὶ καὶ κανεὶς νὰ μὴ κινηθῇ ἀπ' ἐδῶ· μετὰ δύο ἡμέρας θὰ ἔλθω νὰ σᾶς ἴδω. Τώρα γνωρίζω τὰ πάντα· δύναμαι νὰ ἐνεργήσω διότι ἔχω ἓν σχέδιον. Κύριε μαρκήσιε, καλὴν ἐντάμωσιν.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Καὶ ἀπομείνας μόνος εἶπε.

— Τὸν ἔχει εἰς τὴν διάθεσίν του τὸν ἄθλιον· πρέπει νὰ τὸν φονεύσω.

Καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ἐποίησεν ἀκούσιον κίνημα μανίας, τὸ ὁποῖον κατέστειλεν.

Η'. — ΔΟΞΑ ΣΟΙ ΚΥΡΙΕ.

Ἦτο ἡ πρωΐα ὡραίας ἡμέρας. Εἰς τὸ μοναστήριον παρετηρεῖτο κίνησις ἑορτάσιμος. Ἡ ἀδελφὴ Νανὰ ἀπὸ πρωΐας ἐγερθεῖσα ἀφύπνισε καὶ τὰς δύο συμβοηθούς της καὶ κατῆλθον εἰς τὸ μαγειρεῖον, ὅπου ἡ ἑστία καὶ τὰ πύρυνα ἠκτινοβόλουν ὑπὸ τῆς πυρᾶς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόκειτο νὰ ἐπιδείξῃ τὴν τέχνην της διότι ὁ ἐπίσκοπος Β.. (αὐτὸς ἐκεῖνος ὅστις βραδύτερον κατεδικάσθη εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον) ἔμελλε νὰ λειτουργήσῃ, εἶχε δὲ προσεχθῆ, ὅτι θὰ παρεκάθητο καὶ εἰς τὸ γεῦμα. Ἡ ἀδελφὴ Νανὰ εἶχε προσκαλέσει καὶ ἐξωθεν μαγείρους πρὸς ἐπιμελεστέραν διὰ νέαν βοήθησιν νὰ παρασκευάσῃ τὰ ἀριστουργήματα τῆς μαγειρικῆς της ἱκανότητος.

Ἡ ὡραία βαρωνὶς δὲ Μαρβὺ ἔμελλε νὰ περιβληθῇ τὸ σχῆμα τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν.

Ἡ τελετὴ εἶχεν ὁρισθῆ διὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς δεκάτης ὁ ναὸς ἦτο πλήρης προσκεκλημένων.

Πάντες ἀνέμενον τὴν ἀφιξιν τοῦ ἐπισκόπου καὶ τῆς μελλούσης νὰ χειροτονηθῇ.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐφάνη ἡ ἡγουμένη λέγουσα·

— Ὁ σεβασμιώτατος!

Ἤνοιξε τότε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἐπίσκοπος Β... μετὰ τῆς Αὐρηλίας καὶ ἤρχισεν ἡ τελετὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γενικοῦ ψιθύρου.

Ἡ τελετὴ τῆς χειροτονίας ἦτο ἡ συνήθης, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Μετανοησάσης Μαγδαληνῆς δὲν ἐθυσιάζετο ὁλόκληρος ἡ κόμη, ἀλλ' ἐκόπτετο ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ κάτω. Ἐπίσης ἡ χειροτονουμένη δὲν ἐνεφανίζετο φέρουσα παρθενικὸν ἔνδυμα, ἀλλὰ τὸ τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς, ὅπερ ἦτο λευκὸν καὶ μέλαν κομψότατον. Ἐν γένει ἡ τελετὴ δὲν παρήγαγε θλιβερὰς ἐντυπώσεις καὶ πολλαὶ τῶν παρισταμένων ἐξερχόμεναι ἐσκέπτοντο

ὅτι δὲν θὰ ἦτο μέγα δυστύχημα, ἂν καὶ αὐτῶν τὸ στάδιον ἔλαγε τοιουτοτρόπως.

Ἀφοῦ αἱ μοναχαὶ ἐβλήθου πρὸ τῆς Αὐρηλίας, ἀφοῦ ἐποίησεν αὐτὴ τὴν δέουσαν ὁμολογίαν, ἔμεινε κατηφὴς καὶ κεκυρυῖα. Ὁ ἀββᾶς Δελὺκ ἐλθὼν πλησίον της τῇ εἶπε:

— Ἀδελφὴ Ὀνωρίνα, πήγαινε τώρα νὰ προσευχηθῇς ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν.

Ἡ Αὐρηλία ἐγονυπέτησε καὶ ἐγειρομένη, ὅπως ὑπακούσῃ εἰς τὸ κέλευσμα, εἶπε κρυφίως εἰς τὸν Ἀββᾶν.

— Ἀπόψε.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀκολουθοῦσα τὰς συντρόφους της. Τὸ ὄρ.ανον ἐκρούετο ἀκόμη· αἱ χοροὶ ἔψαλλον. Ὁ ἐπίσκοπος ἀπεσύρθη εἰς τὸ σκευοφυλάκιον διὰ νὰ ἐκδυθῇ τὰ ἄμφια. Βαθμηδὸν ὁ ναὸς ἐκενοῦτο καὶ ἡ ἡγουμένη προέπεμπε τὰς ἀπερχομένας ἐκ τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ Αὐρηλία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ κελλίον της καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τοῦ προσευχητηρίου, κρύπτουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἐδέετο ἆρά γε; Ὄχι, διότι τῇ διέφυγεν ἡ ἑξῆς φράσις:

— Τί ἀστεῖα ὅπου εἶν' ὅλ' αὐτά!

Καὶ ἔστη ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἐν ἐκείνῃ τῇ στάσει, ἐνῷ εἰς τὸ μοναστήριον ἐτελεῖτο πανήγυρις χαρᾶς. Ἐς τὸ ἑστιατόριον αἱ μοναχαὶ μετ' ὀρέξεως πολλῆς ἔτρωγον τὰ παρασκευασθέντα παρὰ τῆς ἀδελφῆς Νανᾶς ἐδέσματα. Εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἡγουμένης ἀτελεύτητοι ἦσαν οἱ περὶ τῆς μαγειρίσσης τῆς μονῆς ἔπαινοι. Ἂν ἔλειπεν ἡ ἐνδυμασία τινῶν ἀδελφῶν καὶ ἡ παρουσία μερικῶν κληρικῶν, δὲν θὰ ἐπίστευέ τις, ὅτι εὑρίσκετο ἐντὸς μοναστηρίου. Ὅλοι ἐγέλων ἡστειεύοντο.

Μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς θορυβώδους ἐκείνης εὐθυμίας ὁ ἀββᾶς Δελὺκ ἵστατο ρεμβὸς καὶ σκυθρωπός.

—Κυρία ἡγουμένη, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος. Εἶπατετὸν κύριον ἀββᾶν νὰ σέσῃ ἐδῶ τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίνην.

Ἡ ἡγουμένη προσέβλεψε τὸν ἐπίσκοπον καὶ κατόπιν τὸν ἀββᾶν μὴ ἐνοοῦσα τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν ἢ Ἀλλ' ὁ ἀββᾶς εἶχεν ἤδη ἐγερθῇ καὶ ἀπήρχετο. Κατηφὴς περίφρουτις, κατῆλθε τὴν κλίμακα καὶ ἀπέστειλε μοναχήν τινα νὰ προσκαλέσῃ τὴν νέαν αὐτῆς σύντροφον, νομίζων, ὅτι εὑρίσκετο ἐν τῷ ἑστιατορίῳ μετὰ τῶν λοιπῶν. Ἡ μοναχὴ ἐπανῆλθε λέγουσα, ὅτι ἡ ἀδελφὴ Ὀνωρίνη συνεπείᾳ τῆς συγκινήσεως ἣν ἠσθάνθη κατὰ τὴν τελετήν, ἦτο ἀδιάθετος, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ κελλίον της. Ἡ σύντροφός της μοναχὴ προσηνέχθη νὰ μεταβῇ καὶ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑγείας της, ὁ ἀββᾶς ὅμως δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν καὶ ἀνῆλθεν, ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὸν ἐπίσκοπον τὴν ἔκβασιν τῆς ἐντολῆς του. Ἡ ἡγουμένη ἐφάνη λίαν εὐχαριστημένη, ὁ δὲ ἐπίσκοπος ἀδιάφορος. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπετίθετο ὁ καφὲς ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὁ ἀββᾶς Δελὺκ κύψας ἐζήτησε κρυφίως παρὰ τῆς ἡγουμένης τὴν ἄδειαν ν' ἀπέλθῃ ἕνεκα παραλόσεώς τινος καθημερινῆς, ἣν εἶχεν καθ' ἑκάστην, ὑποσχόμενος, ὅτι θὰ ἐπανήρχετο τάχιστα. Ἡ ἡγουμένη τῷ εἶπε μειδιῶσα:

— Ναὶ, ναὶ! . . καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα.

Ὁ ἀββᾶς ἐζήτησε ταπεινῶς τὴν ἄδειαν καὶ παρὰ τοῦ ἐπισκόπου, ὅστις τῷ εἶπε:

— Πήγαινε, τέκνον μου. . . Εἰς τὸ καθῆκον κανεὶς πρέπει πάντοτε νὰ ὑπακούῃ . . . Καὶ νὰ ἐπανέλθῃς γοήγορα.

Ὁ ἀββᾶς ἀπεσύρθη χωρὶς ἡ ἀπουσία του νὰ παραγάγῃ μεγάλην αἴσθησιν. Διῆλθε σκεπτικὸς τὴν μεγάλην αὐλὴν καὶ πρὶν εἰσέλθῃ ὑπὸ τὸν θόλον διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς θύρας τῆς ἐξόδου ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὸ παράθυρον τοῦ κελλίου τῆς ἀδελφῆς Ὀνωρίνης . . Ὠπισθοχώρησεν ἀμέσως καὶ ἐκρύβη ὑπὸ τὸν θόλον, φοβούμενος μὴ τον ἴδῃ ἡ Αὐρηλία.

Ἔστη ὑπὸ τὸν θόλον βέβαιος ὤν, ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε, καὶ ἔμεινε θαυμάζων τὴν καλλίμορφον ἐκείνην γυναῖκα, ἥτις διετέλει ὑπὸ τὴν πνευματικήν του ἐξουσίαν. Διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἔτι μᾶλλον,

ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπεν, ἐξήτασε δι' ἐπιμελοῦς βλέμματος τὰ πέριξ, ἀλλ' ἐξεπλάγη μετὰ δυσχερείας ἰδὼν εἷς τι παράθυρον τοῦ ἀπέναντι ἐργαστηρίου, ἄνθρωπόν τινα, ὅστις ἔκυπτε μὲ κίνδυνον τοῦ νὰ πέσῃ εἰς τὴν αὐλὴν διὰ νὰ παρατηρήσῃ καλῶς τὴν νέαν μοναχήν.

Κατελήφθη ὑπὸ ὀργῆς καὶ ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ νυγμοὺς ζηλοτυπίας. Ἀγανακτῶν διὰ τὴν αὐθάδη ἐκείνην ἀδιακρισίαν, ἡτοιμάζετο νὰ κραυγάσῃ, ὅτε εἶδεν αἴφνης τὸν ἄνθρωπον ἀποσυρθέντα.

Ταὐτοχρόνως ὅμως παρετήρησεν, ὅτι ἡ Αὐρηλία τὸν εἶχε διακρίνει καὶ ὅτι τὸ βλέμμα της ἀκολουθεῖν τὴν διεύθυνσιν ταῦ ἰδικοῦ του εἶχε ἀνακαλύψει τὸν παρατηροῦντα αὐτήν, ἠσθάνθη ἀλγεινὴν ζηλοτυπίαν. Δ ὅτι ὁ ἀββᾶς ἠγάπα τὴν Αὐρηλίαν καὶ ματαίως ἐζήτησε ν' ἀντιστῇ κατὰ τοῦ πάθους τούτου. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἠκούσθη τὴν ἐξομολόγησίν της ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἐξομολογητηρίου τοῦ ναΐσκου τῆς μονῆς, ὁ ἐξῆς διάλογος ἐγένετο μεταξὺ αὐτῶν.

—Εἶνέ τινα πάθη εἰς τὰ ὁποῖα δὲν δύναταί τις ν' ἀντιστῇ εἶπεν ἡ Αὐρηλία, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ὀφείλει διὰ παντὸς νὰ ὑποφέρῃ...

— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐλαχίστη θυσία, τὴν ὁποίαν δύνασαι νὰ ὑποστῇς χάριν τοῦ Ὑψίστου, ὅπως ἀποπλύνῃς τὰς ἁμαρτίας τοῦ παρελθόντος.

— Τί μοῦ ὁμιλεῖς περὶ θυσιῶν χάριν τοῦ Ὑψίστου ; Μήπως τὰς ἐκτελῇς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ὅστις εἶσαι ὁ πνευματικός μου ;

— Ναί, Αὐρηλία, ναί· καὶ τὸ εἰξεύρης καλῶς, ἀφοῦ ἀνθίσταμαι καὶ ἀποκρούω τὸν ἔρωτα, τὸν ὁποῖον αἰσθάνομαι πρὸς σὲ . .

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐμοῦ! . Τὸν ἔρωτα αὐτόν, τὸν ὁποῖον λέγεις ὅτι ἀποκρούεις τὸν αἰσθάνομαι ζῶντα καὶ ὑφιστάμενον εἰς τὰς μεταξὺ ἡμῶν σχέσεις, ἂν ἔμεινε δὲ ἄγνὸς μέχρι τοῦδε, ἔμεινε διότι ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ ὑποκύψω . . . ; Δὲν ὁμιλῶ λαπὸν περὶ αὐτῆς τῆς θυσίας.

— Περὶ τίνος τότε ὁμιλεῖς ;

— Μίαν νύκτα σὲ εἶδα, ἄκουσέ με καλά, νὰ κατέρχεται ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς ἡγουμένης καὶ μετὰ τοῦτο σᾶς κατεσκόπευσα ἀμφοτέρους . Εἶσαι ὁ ἐραστὴς τῆς γυναικὸς ἐκείνης . . Καὶ δὲν θέλω ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ, νὰ εἶνε καὶ ἄλλης γυναικὸς ἐραστής.

— Εἶνε ἀληθές· ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ .

— Τὸ εἰξεύρω.. Διὰ τοῦτο ἀπαιτῶ ν' ἀπαρνηθῇς ὁριστικῶς τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς ἐκείνης.

Ἠκούσθη αἴφνης ἐντὸς τοῦ ναΐσκου κρότος ἑδρῶν ἀνακινουμένων. Αἱ ἄλλαι μοναχαὶ ἤρχισαν ν' ἀνησυχῶσιν, εὑρίσκουσαι λίαν μακρὰν τὴν ἐξομολόγησιν τῆς δοκίμου.

Ὁ ἀββᾶς ἠδιαφόρησεν, ἀλλ' ἡ Αὐρηλία τὸ ἐνόησε καὶ εἶπε τελευταῖον:

— Ἔκλεξε μεταξὺ ἐκείνης καὶ ἐμοῦ.

Καὶ ἐγερθεῖσα μετὰ συντριβῆς καὶ περίφροντις ὡς νὰ ἔκυπτεν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἐπιβληθείσης αὐτῇ πνευματικῆς τιμωρίας, μετέβη καὶ ἐγονυπέτησε παρὰ τὸν νάρθηκα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ ζωὴ διὰ τὸν νεαρὸν ἀββᾶν ὑπῆρξεν ἀνυπόφορος. Ἐνόμιζεν, ὅτι ἡ Αὐρηλία διαρκῶς τὸν ἐπέβλεπε, καὶ ἡ ἡγουμένη δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν πρὸς αὐτὴν ψυχρότητά του.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς χειροτονίας.

Ἐὰν ὁ ταλαίπωρος ἀββᾶς ἐγίνωσκε τί συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Αὐρηλίας, καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἔβλεπεν ἀποσυρομένην αἴφνης ἐκ τοῦ παραθύρου διότι διέκρινεν ἄντικρυ τὸν νέον ἐργάτην, θὰ ἔσπευδεν ἀμέσως νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

Ἡ Αὐρηλία ἦτο ἀτάραχος. Ἐσκέπτετο, ὅτι ἠδύνατο εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ζήσῃ ἀκινδύνως, ἱκανοποιοῦσα τὴν καταλαβοῦσαν αὐτὴν

ἐρωτικὴν ἰδιοτροπίαν ὅταν ἤθελε βαρυνθῇ, ἐπειδὴ δὲν ἐπέδιδε μεγαλειτέραν σημασίαν εἰς τὰς ἱερὰς ὑποσχέσεις της ἀρ' ὅσην εἰς τοὺς ἐρωτικούς της ὅρκους, θὰ ἔφευγεν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, θὰ ἐξεδύετο τὸ ράσον καὶ θὰ ἐπανήρχετο εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας θὰ ἔζη τοῦ λοιποῦ χωρὶς νὰ φοβῆται, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της εἶχεν ἀποθάνει καὶ ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ εἶχεν ἀποφασίσει ν' ἀπαλλαγῇ ὁριστικῶς τῆς ὡραίας Εὐλογιοκομμένης καὶ τοῦ μαρκησίου δὲ Μεϋράν. Τὰ πάντα ἄρα ἔδαινον καλῶς. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον, ὡς θὰ μετέβαινεν εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ ν' ἀναπαυθῇ καὶ νὰ διασκεδάσῃ βλέπουσα ἤθη καὶ ἔθιμα νέα δι' αὐτήν. Ἦτο λοιπὸν εὐδαίμων ἡ Αὐρηλία· ἐρειδουσα τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ παραθύρου καὶ κρατοῦσα τὸν πώγωνα διὰ τῶν χειρῶν ἐμειδία ἀποβλέπουσα εἰς τὸ μέλλον. Τὸ βλέμμα της περιεφέρετο εἰς τὰ πέριξ ρεμβόν, ὅτε αἴρνης συνήντησε τὸ βλέμμα τοῦ νεαροῦ ἐργάτου. Ἡ Αὐρηλία ἀρῆκε κραυγὴν καὶ ὠχρίωσα ὠπισθοδρόμησεν. Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἶχε λησμονήσει εἰς τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος σκέψεις της!

Ἀνεγνώρισε τὸν Ἀιμίλιον Ὠβλέ, τὸν ἄνθρωπον εἰς οὗ τὴν καταδίκην εἶχε συντελέσει ἰδιαιτέρως ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀτιμωσιν. Τὸ παρελθὸν ἠγείρετο αἴρνης ἀπειλητικὸν ἔμπροσθέν της καὶ ᾐσθάνετο ὅτι δὲν θὰ εὕρισκε χάριν. Ὁ ἐχθρὸς ἐκεῖνος θὰ ἐδείκνυτο ἀμείλικτος. Ἐνεθυμεῖτο πῶς προσηνέχθη πρὸς αὐτὸν ἐπὶ δικαστηρίου. Τὸν συνέτριβε διὰ τῆς περιφρονήσεως· τὸν κατέστησεν ἀπὸ ἐραστοῦ κλέπτην

Εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἀτυχοῦς διέκρινε τότε ὅλον τὸ μῖσος, ὅπερ δικαίως ἐκεῖνος ᾐσθάνθη κατ' αὐτῆς· καὶ ὅτε τὴν ἐσπέραν τὸ θῦμα ὡρίσθη παρὰ τοῦ ἀθλίου προέδρου τοῦ συνενόχου της, κατεξανέστη, ἤκουσεν ἐν τῷ τόνῳ τῆς φωνῆς αὐτοῦ τὴν ἀπειλὴν τοῦ μέλλοντος.

—Ἡ θέα τοῦ ἐργάτου ἐκείνου, ὅστις τῇ ἐπεφαίνετο αἴρνης ἐπὶ τοῦ παραθύρου ὡς ἐντὸς πλαισίου μὲ τὸν καθαρὸν ἐργατικὸν χιτῶνα, μὲ τὴν ἐκφραστικὴν μορφήν του φωτιζομένην ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὴν κατετάραξεν. Τῇ ἐφάνη διπλασία. Ἡ δικαιοσύνη ἀνεφαίνετο ὅπως τιμωρήσῃ τὴν ἔνοχον.

Ἡ Αὐρηλία ἐφοβήθη· ἐθαμβώθη σχεδόν, τὸ βλέμμα της δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντικρύσῃ τὸ τοῦ ἐργάτου. Ἔκλεισε τὸ παράθυρον ἀνασκιρτῶσα καὶ τρέμουσα· ἀνήγειρε μίαν ἄκραν τοῦ παραπετάσματος διὰ νὰ ἴδῃ ἂν ὁ Ὠβλὲ εἶχεν ἀποσυρθῆ.

Ὅτε ὅμως εἶδεν ὅτι τὸ παράθυρον ἦτο κενόν, διότι ὁ ἐργάτης εἶχεν ἀποσυρθῆ διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐργασίαν του ἀπεσύρθη καὶ αὐτὴ εἰς τὸ βάθος τοῦ κελλίου της καὶ καθίσασα ἐπὶ τῆς κλίνης της προσεπάθησε νὰ ἐπισκοπήσῃ ἀτάραχος τὸ μέλλον.

Δὲν ἦτο δυνατὸν πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ· ὤφειλε νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὁ Ὠβλὲ ἦτο ἐλεύθερος καὶ τὴν εἶχεν ἴδει. Ἦτο πᾶσαν εὐκολίαν νὰ πράξῃ νῦν ὅτι ἡ προφυλάκισις τὸν εἶχεν ἐμποδίσῃ ἄλλοτε νὰ πράξῃ, τουτέστιν ν' ἀνεύρῃ τὰ πειστήρια τῶν μετὰ τῆς Αὐρηλίας σχέσεών του δι' ὧν ἀπὸ κλέπτου θὰ μεταβάλλετο εἰς ἐραστήν ἐνῷ ταὐτοχρόνως ἐκείνη θὰ μεταβάλλετο ἀπὸ γυναικὸς εἰς πέρας. Τοιαῦται δὲ ἀποδείξεις, τοιαῦτα πειστήρια ἐγίνωσκεν αὐτή, ὅτι εὐκόλως ἠδύνατο ὁ Ὠβλὲ νὰ προσαγάγῃ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει κατεστρέφετο! Ἄρα ἔπρεπε νὰ διαφύγῃ τὴν καταδίωξίν του, δηλαδὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ μέρος, ὅπου αὐτὸς ἐγίνωσκεν, ὅτι εἶχεν ἀποσυρθῆ· ἔπρεπε νὰ λάβῃ ὅσον τάχιστα συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ διὰ νὰ τῷ εἴπῃ νὰ προσθέσῃ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἐξαφανιστέων καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀιμιλίου Ὠβλέ.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῇ ἐφάνη ἀτελεύτητος, πλήρης ἀπελπισίας καὶ βασάνων. Ἀδιακόπως λοιπὸν τὸ παρελθὸν ἔμελλε ν' ἀνορθωθῇ ἀπειλητικὸν ἔμπροσθέν της καὶ ἐνῷ ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε φθάσει εἰς τὸ τέρμα, πάλιν ὑπελείπετο αὐτῇ δρόμος μακρότατος! Ἐκύλιε τὸν λίθον τοῦ Συσύπου. Ἐνῷ ἐνόμιζεν, ὅτι τὸν ἀνεβίβασε μέχρι

τῆς κορυφῆς, ὁ λίθος ὠλίσθαινε καὶ κατέπιπτεν ἀπειλῶν νὰ τὴν συντρίψῃ. Ἦτο ἀδύνατον τὸ τοιοῦτο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πλέον, ἔπρεπεν νὰ τελειώσῃ ἔστω καὶ διὰ νέου ἐγκλήματος.

Ἤθελε νὰ φύγῃ, πλὴν φεύγουσα ἐπόθει νὰ συμπαραλάβῃ μεθ' αὐτῆς καὶ τὸν ἄνδρα, ὅστις τῇ ἦτο ἀρεστός. Ἐτκέρθη τί νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ἀββᾶν κατὰ τὴν συνέντευξιν ἣν καθὰ συνεφώνησαν, ἔμελλε νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ τὴν ἑσπέραν· ἔπρεπεν αὐτὸς νὰ τὴν παραλάβῃ καὶ νὰ τὴν κρύψῃ εἰς μέρος τι. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ ἀββᾶς δὲν θ' ἀνθίστατο, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔμελλε αὐτὴ νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ὀρέξεις του. Τῷ εἶχεν ὑποσχεθῇ, ὅτι τὴν ἰδίαν ἡμέραν, καθ' ἣν θ' ἀφιέρου εἰς τὸν Θεὸν τὴν ψυχήν της, θὰ παρέδιδεν εἰς αὐτὸν τὸ σῶμα της, καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἀββᾶς πυρετωδῶς ἀνεμένων τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεώς της, τῇ εἶπε μετὰ τὸ πέρας τῆς τελετῆς.

— Ἄπύφε.

Μεγάλη ραιδρότης ἐπεκράτει ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου. Αἱ μοναχαὶ ὡς παιδία ἔπαιζον ἐντὸς τοῦ κήπου, ἀναμένουσαι τὴν ὥραν τοῦ δείπνου. Ἡ ἀδελφὴ Ὀνωρίνη τὸ πνεῦμα ἔχουσα ἀπησχολημένον ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἐκδικήσεως καὶ ἐκ τοῦ ὀνείρου τοῦ ἔρωτός της προπαρασκευάζετο διὰ τὴν νυκτερινὴν συνέντευξιν. Ἐκαλλωπίζετο καὶ ἐνεδύθη πολυτελῆ καὶ λεπτὰ ἀσπρόρρουχα ἑταίρας ὑπὸ τὸ ράσον τῆς μοναχῆς. Ἤλειφε τὸ σῶμά της δι' ἀρωμάτων καὶ προητοίμαζε τὰ χείλη της δι' ἀσπασμούς. Ἡ ὥρα τῆς συνεντεύξεως ἐπλησίαζεν· καθὼς αὐτὴ εἶχεν ὁρίσει, καθ' ἣν αἱ ἀδελφαὶ θὰ συνηθροίζοντο εἰς τὸ ἑστιατόριον, αὐτὴ ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ἔμεινε κεκλεισμένη εἰς τὸ κελλίον της χάριν προσευχῆς, θὰ συνήντα τὸν ἀββᾶν εἰς τὸν κῆπον.

Ἤδη ἡ λεπτὴ ὁμίχλη τῶν νυκτῶν τοῦ φθινοπώρου διεχύθη ἐπὶ τοῦ κήπου καὶ ὁ κώδων ἤχησε προσκαλῶν τὰς ἀδελφὰς εἰς τὸ ἑστιατόριον. Ἡ ἀδελφὴ Ὀνωρίνη κατῆλθε μετὰ προσοχῆς καὶ προ-

φυλάξεως τὴν κλίμακα καὶ εἰσέδυσεν εἰς τὸ πυκνὸν μέρος τοῦ κήπου. Αὐτόθι ἐκάθισεν ἀναπαυόμενα τὸν ἀββᾶν. Ἦτο νὺξ ἤδη καὶ σκότος. Αἴφνης ἐκ μιᾶς δενδροστοιχίας εἶδεν ἐρχομένην σκιάν τινα. Ἐκ πόθου ἢ ἐξ ἀνυπομονησίας ἡ ἀδελφὴ Ὀνωρίνη ἐγερθεῖσα πάραυτα ἔδραμε πρὸς ὑπάντησίν του. Ἦτο ὁ ἀββᾶς· ἡ Αὐρηλία ἔλαβε τὴν χεῖρά του λέγουσα.

— Πόσον ἀργὰ ἦλθες!

Ἐκεῖνος θωπεύων τὴν χεῖρά της διὰ τῶν ἰδικῶν του ἀπήντησε.

— Δὲν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ ἐμὲ νὰ ἔλθω ἐνωρίτερον.

— Ἦσο μαζί της!.. αὐτὴ σὲ ἐκράτησεν.

— Σοὶ εἶπα, Αὐρηλία, ὅτι μὲ αὐτὴν διέκοψα πᾶσαν σχέσιν· σοὶ εἶπα, ὅτι σὺ καὶ μόνη πλέον εἶσαι εἰς τὸν λογισμόν μου.

— Ἔλα, Δελύκ.

— Ἂς καθίσωμεν πρῶτον.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Αὐρηλία ξηρῶς.

— Καὶ διατί· εἶπεν ὁ ἀββᾶς διακρίνων τότε μόνον τὴν ἀσυνήθη κατάστασιν, ἐν ᾗ διετέλει ἡ Αὐρηλία.

Ἕνεκα τοῦ σκότους ματαίως προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς της.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις, Αὐρηλία; ἐπανέλαβεν. Ἡ χεὶρ σου τρέμει καὶ καίει!..

— Μὴ μ' ἐρωτᾷς, διότι δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω πλείονα. Ἐδῶ διατρέχω μέγαν κίνδυνον. Πρέπει ν' ἀπέλθω καὶ νὰ σωθῶ.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω! Τὸ πρωΐ, ὅτε σὲ εἶδον, ἦσο ἥσυχος γαλήνιος ἐντελῶς. Τώρα τὴν ἑσπέραν ἔρχομαι διὰ νὰ σὲ συναντήσω καὶ εὑρίσκω κατεστραμμένα ὅσα εἴχομεν συμφωνήσει καὶ ἀποφασίσει!

— Καθόλου δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ. Σοὶ εἶπον, ὅτι τὴν ἰδίαν ἡμέραν καθ' ἣν ὑπακούων εἰς τὰς συμβουλάς σου θὰ ἀφιέρωνον τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν Θεόν, τὸ σῶμά μου θ' ἀνῆκεν εἰς σέ. Δὲν

θὰ παρκάρω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἰδοὺ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὴν ἐκτελέσω· ἀλλὰ φέρε με μακρὰν τῆς μονῆς ταύτης· φέρε με γρήγορα μακράν! Ἐδῶ φοβοῦμαι μὴ ἀπειλοῦν. Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγηθῶ καλύτερον, ἀλλὰ πίστευσέ με.

Καὶ ἔκλεινεν ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ἱερέως, ὅστις ἐθώπευε τὴν χεῖρά της. Ὁ μυστηριώδης κίνδυνος, ὃν ἐκείνη τῷ παρίστα, ἐνέπνεε καὶ εἰς αὐτὸν φόβους. Δὲν προέβαλε παρατηρήσεις, καὶ μὴ εὑρίσκων τί ν' ἀπαντήσῃ, ἐψέλλισε.

— Τότε ἐλθὲ εἰς τὴν κατοικίαν μου.

Ἡ Αὐρηλία τότε λαβοῦσα τὸν βραχιονά του τὸν ὡδήγησε μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας τῆς ὁδοῦ Φεριαντίνων καὶ τῷ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ:

— Περίμενε ἐδῶ.

Ἔδραμε πρὸς τὸ κτίριον τῆς μονῆς καὶ ἀνῆλθεν ἐν τάχει τὴν κλίμακα διευθυνθεῖσα εἰς τὸ κελλίον της. Ἔλαβε τὸν κάτωθεν τῆς κλίνης της μικρὸν σάκκον τὸν περιέχοντα τὰ κοσμήματά της, δηλαδὴ ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν της καὶ κατῆλθε πάραυτα.

Ὁ ἀββᾶς Δελὺκ εἶχεν ἀνοίξει τὴν μικρὰν θύραν. Ὅτε τὴν εἶδεν ἐλθοῦσαν, παρεμέρισε νὰ διέλθῃ πρώτη καὶ ἐξελθὼν καὶ αὐτὸς κατόπιν, εἶπε εἰς τὴν Αὐρηλίαν.

— Ἔμβα εἰς μίαν ἅμαξαν καὶ ἐλθὲ εἰς τὴν κατοικίαν μου· τὸ ἐνδυμά μας δύναται νὰ κινήσῃ τὴν περιέργειαν.

Ἡ Αὐρηλία ἐσταμάτησε καὶ ἰδοῦσα περὶ αὐτὴν ἀπεδέχθη ὡς ὀρθὴν τὴν πρότασιν τοῦ ἀββᾶ. Διευθύνθη πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστερσκοπείου διὰ νὰ εὕρῃ ἅμαξαν, ἐνῶ ὁ ἀββᾶς μὲ βῆμα ταχύ, ἀνήσυχος, φλεγόμενος ἐκ τοῦ πόθου ὥδευσε ταχέως πρὸς τὴν κατοικίαν του.

Ἂν καὶ ἐστενοχωρεῖτο ἕνεκα τοῦ ἐνδύματος, ὅπερ ἔφερεν, οὐχ ἧττον τὸ ἀλλόκοτον τοῦ τοιούτου ταξειδίου τῇ ἤρεσκεν. Ἔχαιρεν ἀναλογιζομένη πόσον παράδοξος ἦτο ἡ νυκτερινὴ ἐκ τοῦ μοναστηρίου ἔξοδος αἰτῆς φερούσης ἀκόμα τὸ ῥάσον τῆς μοναχῆς.

Ἔφθασεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀστερσκοπείου καὶ ἀνῆλθεν εἰς μίαν ἅμαξαν χωρὶς νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰ κυττάξῃ περὶ αὐτήν, ἐντελῶς ἀπησχολημένη ἐκ τῶν ρεμβασμῶν της. Καὶ ὅμως θὰ τῇ ἦτο λίαν ὠφέλιμον, ἂν παρετήρει τὰ καθ' ὁδὸν γενόμενα.

Μόλις εἶχεν ἐξέλθει ἐκ τῆς θύρας τοῦ κήπου καὶ εὑρέθη εἰς τὴν ὁδὸν Φεριαντίνων, ἄνθρωπός τις ἤρχισεν εὐθὺς νὰ τὴν παρακολουθῇ κρυπτόμενος εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας καὶ εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν, προσπαθῶν ὅμως νὰ διακρίνῃ ὑπὸ τὴν λάμψιν ἑκάστου φανοῦ τὴν μορφὴν ἐκείνης, ἣν παρηκολούθει· ὅτε τὴν διέκρινε καὶ τὴν ἀνεγνώρισεν, ἔστη ἀκίνητος πρὸς στιγμὴν παρακολουθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἐκείνη εἶνε! ἐκείνη! ποῦ πηγαίνει κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν;

Καὶ ἀνέλαβε τὴν πορείαν του παρακολουθῶν αὐτὴν εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα βημάτων.

Ὅτε ἡ ἅμαξα, ἐφ' ἧς ἀνῆλθεν ἡ Αὐρηλία ἐκινήθη, ἀνερριχήθη ἄμαξάς τις ὄπισθεν αὐτῆς, καὶ ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῆς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἕτερον παράδοξον γεγονὸς συνέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ Φεριαντίνων. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀββᾶς Δελὺκ ἀνοίξας τὴν θύραν ἔλεγε πρὸς τὴν νεάνιδα γυναῖκα νὰ μεταβῇ μόνη δι' ἄλλης ὁδοῦ καὶ νὰ συναντήθωσιν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ ἀπεμακρύνετο μετὰ τοῦτο, ἄνθρωπός τις ἀναμένων εἴ τι γειτονικὸν οἰνοπωλεῖον, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀφοῦ ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ τὸν ἀββᾶν ἢ τὴν γυναῖκα, παρετήρησε ἔπειτα ὅτι ταύτην παρηκολούθει ἕτερος, ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ τὸν ἀββᾶν. Ὁ ἀββᾶς Δελὺκ ἐβάδιζε ταχέως πειγόμενος νὰ φθάσῃ καὶ φοβούμενος μήπως ἡ Αὐρηλία φθάσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του πρὸ αὐτοῦ. Ὁ παρακολουθῶν τὸν ἀββᾶν ἄγνωστος ἐψιθύριζε·

— Πρέπει νὰ μάθω σήμερον τί δουλειὰς εἶν' αὐταῖς ποῦ γίνονται, ποῦ πηγαίνουν καὶ πόθεν ἔρχονται καὶ ἐπιστρέφουν εἰς αὐτὸ

τὸ μοναστήριον Νὰ ὁ ἀββᾶς ποῦ ἐβγῆκε σήμερα καὶ φαίνεται πῶς βιάζεται καὶ δὲν θέλει κανεὶς νὰ τὸν ἰδῇ γι' αὐτὸ περπατεῖ γρήγορα.

Ὅτε ὁ ἀββᾶς ἔρθασε πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, ὁ παρακολουθῶν αὐτὸν ἔκαμπτε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ· ἀμέσως οὗτος ἐστάμάτισε καὶ ἐκρύβη ἐντὸς τοῦ κενοῦ τοῦ πυλῶνος μεγάλης οἰκίας διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ γινόμενα. Μία ἅμαξα ἐστάθμευεν ἔμπροσθεν τῆς θύρας. Ὁ ἱερεὺς ἐπλήρωσε τὸ ἀγώγιον εἰς τὸν ἀμαξηλάτην, ἤνοιξε τὴν θυρίδα καὶ ἐβοήθησε νὰ κατεβῇ τὴν ἐντὸς τῆς ἁμάξης εὑρισκομένην γυναῖκα, ἥτις ἐπήδησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ἤνοιξεν ἀκολούθως τὴν θύραν τῆς κατοικίας του ὁ ἀββᾶς καὶ εἰσῆλθε μετὰ τῆς γυναικός.

— Μπᾶ! μπᾶ!· εἶπεν ὁ κατασκοπεύων· φεύγουν καὶ οἱ δύο ἀπ' ἐκεῖ πέρα διὰ νὰ εὑρεθοῦν ἐδῶ! Τί σημαίνει αὐτό; Ἀπόψε εἶνε πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ συνάξω πληροφορίας· ἂς πάρω μόνον σημειώσεις...

Μετὰ τοῦτο ἀπεμακρύνθη καὶ σταθεὶς πλησίον φανοῦ τινος, ἔγραψεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του τὰ ἑξῆς.

«Ἐπειδὴ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας παρετήρησα, ὅτι συνέβαινε κάτι τι ἀσύνηθες ἐντὸς τοῦ μοναστηρίου, ἔμεινα διὰ νὰ κατασκοπεύσω. Ἦτο θρησκευτικὴ τελετή, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἦλθον πολλοὶ ξένοι. Τὴν ἑσπέραν δὲν συνέβη τίποτε ἔκτακτον καὶ μετέβην νὰ δειπνήσω ἐντὸς οἰνοπωλείου κειμένου ἀντικρὺ τοῦ κήπου τοῦ μοναστηρίου. Ἡτοιμαζόμην νὰ ἐξέλθω περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἢ ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὅτε εἶδα τὴν μικρὰν θύραν ν' ἀνοιχθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἷς ἱερεὺς ὁδηγῶν μίαν μοναχήν. Τὴν μοναχὴν βεβαίως ἀνέμενε κάποιος, διότι ὁ ἱερεὺς τὴν ἄφησεν εὐθύς, εἷς δὲ ἀνήρ, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα παρατη-

ρήσει ἐξῆλθεν ἔκ τινος πλησίον κειμένης οἰκίας καὶ βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς διηυθύνθη πρὸς αὐτήν. Ἐγὼ παρηκολούθησα τὸν ἱερέα, ὅστις ἐσταμάτησεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κλειδός, εἴς τινα οἰκίαν ὅπου, κατὰ τὸ φαινόμενον, δὲν κατοικοῦσι περισσότεροι τοῦ ἑνὸς ἢ δύο ἐνοικιαστῶν. Ἡ μοναχή, ἣν εἶχεν ἀφήσει παρὰ τὴν θύραν τῆς μονῆς, ἀνέμενεν ἐφ' ἁμάξης πρὸ τῆς κατοικίας του. Τὴν ἐβοήθησεν αὐτὸς νὰ κατέλθῃ καὶ εἰσῆλθον ὁμοῦ ἐντὸς τῆς οἰκίας».

Εἶπομεν ὀλίγας τῆς Κλειδός, εἶπεν ὁ γράφων· ἀλλὰ ἐλησμόνησα τὸν ἀριθμὸν...

Καὶ ἐπέστρεψε πρὸ τῆς οἰκίας διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἀριθμόν.

Ἐξεπλάγη ὅμως οὐκ ὀλίγον ἰδὼν τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, ὃν εἶχε διακρίνει ἐν τῇ ὁδῷ Φεγιαντίνων ἀνερχόμενον ἐπὶ τῆς ἁμάξης, ἣν εἶχε καταλείπει κενὴν ἡ μοναχὴ καὶ λέγοντα εἰς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Γρήγορα, γρήγορα εἰς Μεδόν!

Ἡ ἅμαξα ἀνεχώρησεν. Ὁ ἄγνωστος παρετήρησας τὴν ὥραν εἶπε

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ!.. εἶνε πολὺ ἀργά. Ἀρκετὰ ἐδούλεψα σήμερα, δὲν μπορῶ τώρα νὰ παρακολουθήσω κι' αὐτόν. Ἴσως ὅμως ξαναπέσῃ εἰς τὰ χέρια μου αὔριον. Ὁ Γρὲ βέβαια δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ.

Ἡ ἅμαξα εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἤδη πολύ, ἐνῷ ὁ τοιουτοτρόπως ὁμιλῶν ἐξήγαγεν ἓν σιγάρον καὶ τὸ ἤναψεν.

Θ'. — ΩΦΕΛΙΜΟΣ ΕΦ' ΑΜΑΞΗΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Εἴδομεν εἰς ἓν τῶν προηγουμένων κεφαλαίων, ὅτι ἡ ὡραία Εὐλογικομμένη ὑπεσχέθη νὰ πέμψῃ τὴν Μαριὼ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον

τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Αἰμίλιον Ὠδλὲ, ὅτι τὸν ἀνέμενον εἰς Μεδὸν διὰ νὰ συνεχίσωσι τὴν ἐνέργειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των. Ὁ Ὠδλὲ ὑπακούων εἰς τὴν πρόσκλησιν μετέβη καὶ ἔσχε χώραν συνέντευξις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐν Μεδὸν διαμενόντων, ἀφοῦ δὲ ἀπερατίσθη τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας ὁ νέος λεπτουργὸς ἀνεχώρησε πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

Εἴδομεν τίνα τρόπῳ ἀνεκάλυψε ποῦ ἐκρύπτετο ἐκείνη, ἣν ἀνεζήτει, πῶς παρέστη μάρτυς τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς ἐκδρομῆς καὶ τέλος πῶς ἀνῆλθεν ἐπὶ τῆς ἁμάξης ἡ εἶχεν ἀρήσει κενὴν ἡ Αὐρηλία διὰ νὰ μεταβῇ εἰς Μεδόν.

Ἐντὸς τῆς ἁμάξης εὑρισκόμενος ὁ Αἰμίλιος Ὠδλὲ ἐβασανίζετο ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας· οἱ ἵπποι δὲν ἔτρεχον τόσον ταχέως ὅσον ἐπεθύμει καὶ ἐπείγετο νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν μαρκήσιον καὶ τὸν λοχαγόν. Ἦτο ἡ κατάλληλος πρὸς ἐνέργειαν στιγμή· Ἤθελε νὰ ἐπιστρέψωσιν εὐθὺς ὁμοῦ ὁ λοχαγὸς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀνοίξῃ διὰ τῆς βίας τὴν θύραν διὰ νὰ συλλάβῃ τὴν σύζυγόν του.

—Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐθελία θὰ συνελαμβάνετο ἐπ αὐτοφώρῳ, διότι οὐδεμία ἦτο ἀμφιβολία ὅτι ὁ ἐβέβας ἦτο ἐραστής της.

Τέλος πάντων ἡ Αὐρηλία ἔμελλε νὰ περιπέσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν καὶ θὰ ἐξηναγκάζετο νὰ τῷ δώσῃ ἔγγραφον τὴν δήλωσιν ἣν ἐπεθύμει πρὸς ἐξαγνισμόν του.

Φιλεγόμενος ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας ἐκινεῖτο ἐπὶ τῶν καθισμάτων τῆς ἁμάξης καὶ ἤλλαξε συχνὰ θέσιν. Αἴφνης θέλων νὰ ἐκτείνῃ τοὺς πόδας προσέκρουσεν ἐπί τινος ἀντικειμένου. Κύψας ἤγειρεν αὐτὸ καὶ εἶδεν, ὅτι ἦτο μικρὸς δερμάτινος σάκκος βαρύτατος.

— Ὦ! ἂν ἦτο ἰδικός της! ἐσκέφθη· τί καλὴ τύχη!

Τὸν ἤνοιξε πάραυτα καὶ ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν φανῶν εἶδεν, ὅτι περιεῖχε πολλὰς μικρὰς θήκας κοσμημάτων.

— Ἰδικά της εἶνε! ἀνέκραξεε.

Μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ ἐλαρρότητος καὶ ἀπερισκεψίας ἡ Αὐρηλία ἀναλογιζομένη μόνον τὴν ἀλλόκοτον ἐρωτικήν της περιπέτειαν καὶ μεθυσκομένη ἐκ τῶν θελγήτρων τοῦ ἐνόχου ἐκείνου πάθους τοῦ περιστοιχιζομένου παντοχόθεν ὑπὸ κινδύνων, εἶχε λησμονήσει παντελῶς τὸν σάκκον τὸν περιέχοντα τὴν μικρὰν αὐτῆς περιουσίαν. Ὅτε εἶδε τὸν ἀβέβαν ἀνοίξαντα τὴν θυρίδα καὶ τείναντα πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ κατέλθῃ, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του μετὰ παραφορᾶς, ἥτις ἔκαμε τὸν νέον ἱερέα ν' ἀνασκιρτήσῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἀμφότεροι ἐφοβοῦντο, μήπως διακρίνῃ τις τὴν ἐνδυμασίαν των καὶ σκανδαλισθῇ, ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθωσιν καὶ νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸν σκοτεινὸν διάδρομον τῆς οἰκίας, ἀφοῦ ἤνοιξαν τὴν θύραν. Πᾶν ἄλλο ἐσκέπτετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Αὐρηλία ἢ τὰ κοσμήματά της. Εἶχε λησμονήσει ὅλως διόλου τὸν σάκκον.

Ὁ Αἰμίλιος Ὠδλὲ φθάσας εἰς Μεδὸν ἐπλήρωσε τὸν ἁμαξηλάτην, ὅστις κοιμώμενος σχεδὸν δὲν παρετήρησε τὸν μικρὸν σάκκον ὃν ὁ νέος ἐργάτης ἀπεκόμιζεν. Ὁ Αἰμίλιος φρονίμως ποιῶν κατῆλθε τῆς ἁμάξης κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς Μεδὸν, καὶ ὅτε ἡ ἅμαξα ἀπεμακρύνθη, διηυθύνθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ μαρκησίου δὲ Μεῦρέν.

Ἔκρουσε τὴν θύραν καὶ κατῆλθε περίφοβος ν' ἀνοίξῃ ἡ Μαργώ, ἥτις ἀναγνωρίσασα αὐτόν, εἶπε μετ' ἐκπλήξεως:

— Πῶς! σεῖς εἶσθε, κύριε Ὠδλὲ, κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν; Τί συμβαίνει;

— Μήπως οἱ κύριοι κατεκλίθησαν;

— Ὄχι· εἰσέλθετε.

Ὁ Αἰμίλιος εἰσῆλθε. Ἡ Μαργὼ ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἐπανέλαβεν:

— Ὄχι· δὲν κοιμῶνται, εἶνε εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ παίζουν χαρτιά. Ἡ κυρία μου εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν της· πηγαίνω νὰ τὴν εἰδοποιήσω, ὅτι ἤλθετε. Ἂν ἀγαπᾶτε, δύσατε μέσα νὰ ἰδῆτε τοὺς κυρίους.

Μετ' ἐκπλήξεως ἀκούσαντες τὴν θύραν κρουομένην κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν οἱ δύο ἄνδρες ἠκροάζοντο ἀνήσυχοι μὴ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσωσιν ὁποίας φύσεως ἦτο ὁ γενόμενος παρὰ τὴν εἴσοδον διάλογος. Ὁ μαρκήσιος ἠγέρθη καὶ ἤνοιγε κατὰ τὸ ἥμισυ τὴν θύραν, ὅτε ἡ Μαργὼ συνοδεύουσα τὸν Αἰρλιον Ὥβλὲ καὶ φωτίζουσα τὸν δρόμον εἰσήγαγεν αὐτόν. Ἀναγνωρίσας τὸν νέον ὁ μαρκήσιος εἶπε:

— Σὺ εἶσαι, Ὥβλὲ, εἰς τοιαύτην ὥραν; Τί τρέχει;

Ὁ ἐργάτης εἰσελθὼν ἀπέθηκε τὸν μικρὸν σάκκον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἡ Μαργὼ ἀνῆλθε σπεύδουσα, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὴν κυρίαν της.

— Μάλιστα, κύριε, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Ὥβλὲ, ἔχομεν πολλὰ νέα. Ἀπόψε πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα νὰ σᾶς εὕρω.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ Ἐλίζα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει, κύριε Ὥβλέ; Σᾶς παρακαλῶ διηγήσου μας.

— Αὐτὸ ἐπιθυμῶ κ' ἐγώ, κυρία· θὰ ἐξηγηθῶ εὐκολώτερον καὶ θὰ μ' ἐννοήσητε καλλίτερα, καὶ θὰ συνεννοηθῆτε διὰ νὰ ἀποφασίσητε περὶ τοῦ πρακτέου.

Καὶ ὁ νέος ἐργάτης διηγήθη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὰς γνωστὰς εἰς τοὺς ἀναγνώστας σκηνάς.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ἡ Ἐλίζα, ἥτις εἶχεν ἀνοίξει τὸν σάκκον καὶ παρετήρει τὰ κοσμήματα, ἔμεινε σύννους.

Ὁ Ὀλιβιέρος προσέβλεπε τὸν λοχαγόν, ἐνῷ ὁ Ὥβλὲ ἔλεγε·

— Τί θὰ πράξωμεν λοιπὸν;

Ὁ λοχαγὸς ἀνωρθώθη.

— Τί θὰ πράξωμεν; εἶπεν. Εἶνε ἁπλούστατον. Θ' ἀναχωρήσωμεν τώρα· θὰ ὑπάγωμεν νὰ εὕρωμεν ἕνα ἀστυνόμον καὶ θὰ μεταβῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Κλειδὸς διὰ ν' ἀναίξωμεν τὴν θύραν. Θὰ ραπίσω ἐγὼ ἐκεῖνον τὸν ἀβδᾶν καὶ θὰ

τοὺς παραδώσωμεν καὶ τοὺς δύο εἰς τὸν ἀστυνόμον. Θὰ καταδικασθῶσι· θὰ τὴν διαζευχθῶ ἐγὼ τότε καὶ τοιουτοτρόπως καθαρίζει ἡ ὑπόθεσις. Ἂς ὑπάγωμεν!

Ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἐφαίνετο ἐγκρίνων τὴν γνώμην ταύτην τοῦ λοχαγοῦ, ἥτις ἀπεναντίας ἤρεσκεν εἰς τὸν Ὥβλέ. Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος παρενέβη λέγων·

— Ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν εἶπεν εἰς τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ὀρθὴν σκέψιν τῆς Ἐλίζας, σᾶς παρακαλῶ δὲ κύριοι, ν' ἀκούσητε τὰς συμβουλάς της· σᾶς ὑπενθυμίζω δέ, ὅτι ἔχομεν ὑποσχεθῆ πρὶν ἐπιχειρήσωμέν τι, νὰ συμβουλευθῶμεν τὸν Γρέ.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων τί σκέπτεσθε νὰ πράξητε; εἶπεν ὁ Ὥβλὲ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἐλίζαν.

— Σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ φοβώμεθα. Αὐτὴ εἶνε τώρα εἰς τὴν ἐξουσίαν μας χάρις εἰς αὐτά.

Καὶ ἀνοίξασα τὸν σάκκον ἐξήγαγε καὶ ἔδειξε μερικὰς θήκας κοσμημάτων.

— Αὐτὸς ὁ σάκκος περιέχει μίαν περιουσίαν καὶ αὐτὸς εἶνε ἴσως ὁ μόνος πόρος τῆς ζωῆς της. Ἀπὸ τῆς αὔριον θὰ τὸν ἀναζητήσῃ καὶ αὔριον ἡμεῖς θὰ δημοσιεύσωμεν διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὸν ἀπολέσαντα αὐτὸν ἕνα μικρὸν σάκκον δερμάτινον περιέχοντα τιμαλφῆ κοσμήματα καὶ εὑρεθέντα ἐντὸς τῆς ἁμάξης ἐν ὥρᾳ νυκτός. Θὰ ἐπακολουθήσῃ βεβαίως ἀλληλογραφία, θὰ ὁρίσωμεν τόπον συνεντεύξεως, θὰ τὴν κάμωμεν νὰ μεταβῇ ὅπου θέλομεν, θὰ ἔλθῃ ἀνύποπτος καὶ τότε ἀληθῶς θὰ τὴν συλλάβωμεν.

— Ἄ! ἐξαίρετα! ἀνέκραξαν ἐντὸς ὑτῷ ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ὥβλέ. Πολὺ ὡραῖα καὶ ἁπλούστατα!

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον! εἶπεν ὁ λοχαγὸς φαιδρός· καὶ εἰς αὐτὴν τὴν συνέντευξιν σκοπεύω νὰ ἐξοφλήσω τοὺς λογαριασμούς μου.

— Ἐκεῖ τότε, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἐλίζα, δύνασθε ν' ἀναγκάσητε τὴν Αὐρηλίαν νὰ προσκαλέσῃ εἰς συνέντευξιν τὸν Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί, διότι αὐτὸν φοβοῦμεθα περισσότερον καὶ ἐχι ἐκείνην. Αὐτὸς θὰ ἔλθῃ ἅμα τὸν προσκαλέσῃ ἐκείνη, καὶ τότε πραγματικῶς δυνάμεθα νὰ ἐνεργήσωμεν ὅπως πρέπει.

Πάντες ἐπεδοκίμασαν τὴν γνώμην ταύτην, ὁ δὲ λοχαγὸς εἶπε:

— Αὐτὸ εἶνε πολεμικὸν σχέδιον ἐξαίρετον· εἶνε ἁπλοῦν, σαφὲς καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐπιτύχῃ. Ἄ! τέλος πάντων θὰ εὑρεθῶ ἀντιμὲ ἐκείνων τῶν ἀθλίων, κατὰ πρόσωπον! Ὡς πρὸς σέ, Ὠβλέ, θὰ τὸν ἀναγκάσωμεν νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ὁμολογίαν ὁποῦ ζητεῖς. Ἐγὼ θὰ ἔχω νὰ κάμω μὲ τὸν ἄλλον. Δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῇ· ἔχομεν καὶ οἱ δύο τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἐπάνω κάτω. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ χύσω τὸ αἷμά του, ἂν ἔχῃ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του. Κύριε μαρκήσιε, σεῖς θὰ χρησιμεύσητε ὡς μάρτυς.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἔχω ἀνάγκην νὰ εὕρω ἕν ἄτομον· θὰ μοὶ τὸ δείξῃ αὐτή.

— Τότε καθείς μας θὰ ἔχῃ τὸν ἰδικόν του λογαριασμόν, εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ἀφοῦ συνεφώνησαν τοιουτοτρόπως, συνέκρουσαν τὰ ποτήρια καὶ ἔπιον τῇ ἀπαιτήσει τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἐπεθύμει πάντοτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ν' ἀποχωρίζωνται. Ὁ Ὠβλὲ ἀνεχώρησε καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἀπεσύρθη εἰς τὸν κοιτῶνά του.

Ἡ Ἐλίζα ἔλαβε τὸν μικρὸν θερμάτινον σάκκον καὶ ἀνελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της ἤνοιξεν αὐτὸν περίεργος καὶ ἤρχισε μετὰ προσοχῆς νὰ ἐξετάζῃ ἀνὰ ἓν τὰ κοσμήματα τῆς ἀδελφῆς της. Ἡ λάμψις αὐτῶν τὴν ἐθάμβωνεν, ἀλλ' ἡ χαρά της καὶ ἡ ἀγαλλίασις ὑπῆρξαν ἀπερίγραπτοι, ὅτε εἰς τὸ βάθος τοῦ σάκκου εὗρε μικρὸν χαρτοφυλάκιον περιέχον δύο ἐπιστολάς. Ἀναγνώσασα τὴν ὑπογραφὴν αὐτῶν ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ὦ! αὐτὴν τὴν φορὰν εἶμαι βεβαία θ' ἀπαλλαγῶμεν ἐξ αὐτῶν.

Μέχρι τῶν ἡμερῶν ἐκείνων τὸ μόνον στήριγμα αὐτῆς ἦτο τὸ μικρὸν τέκνον της, ὁ Ἀριστείδης, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδίον αὐτὸ ἀπέθανεν. Ἐπὶ πολὺ ἐπίστευε καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἂν συγκατετίθετο νὰ ζῇ τόσον ἐπωδύνως ἔπραττε τοῦτο χάριν τοῦ τέκνου της. Τὸ τέκνον της ἀπέθανεν, καὶ ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας δὲν τῇ ἦλθε ποσῶς εἰς τὸ πνεῦμα. Ἐθλίβη εἰς ἄκρον, συνετρίβη ἐκ τῆς ἀπωλείας ἐκείνης, ἀλλ' ἐπόθει νὰ ζήσῃ. Ἆρα δὲν ἠγάπα τὸν βίον χάριν τοῦ τέκνου της μόνον· ἐν τῇ ψυχῇ της ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ἔρως· ἠγάπα τὸν Ὀλιβιέρον, ἐγίνωσκεν ὅτι ἐκεῖνος τὴν ἠγάπα καὶ ἐπόθει νὰ ζήσῃ χάριν αὐτοῦ.

Ἀπέθηκε τὰ κοσμήματα ἐντὸς τοῦ σάκκου ἐξετάζουσα αὐτά, τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, ἐνδιαφερομένη καὶ περίεργος ὡς πᾶσα γυνὴ νὰ παρατηρήσῃ αὐτά. Αἴφνης ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε κρότον πλησίον της. Περίφοβος ἔκλεισε τὸν σάκκον καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλήν.

Τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνός της ἠνοίχθη καὶ ἀνήρ τις ἐπεφάνη ἐντὸς τοῦ σκοτεινοῦ ἐκ τῆς νυκτὸς ἐκείνου πλαισίου. Ἔντρομος ἀπεσβολομένη ἡ Ἐλίζα ὥρμησε πρὸς τὴν θύραν κράζουσα:

— Βοήθειαν!

Καὶ ἥρπασε διὰ τῶν χειρῶν τὰ παραπετάσματα διὰ νὰ στηριχθῇ καὶ μὴ πέσῃ χαμαὶ Βλέπουσα τὸν ἄγνωστον ἐκεῖνον πηδῶντα ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ λαμβάνοντα διὰ τῶν χειρῶν τὴν μεγάλην μάχαιραν ἣν ἐκράτει διὰ τῶν ὀδόντων, ἀφῆκε διάτορον κραυγὴν τρόμου καὶ ἐλέους καὶ κλονιζομένη, ματαίως προσπαθοῦσα ν' στηθῇ ὀρθία, ἔπεσε χαμαὶ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄγνωστος ὥρμα κατ' αὐτῆς.

Γ'. — ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΞΗΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ.

Ὅτε ἡ Αὐρηλία κατελθοῦσα ἐκ τῆς ἁμάξης ἐρρίφθη παραφόρως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀββᾶ Δελύκ, ἐξετέλει τὸν πρόλογον τῆς θυελώδους παρ' αὐτῆς ὑποσχέσεως. Παρεδίδετο εἰς αὐτὸν καὶ ἤδη τὸ σῶμά της ἐξαπτόμενον ἐκ τοῦ ἔρωτος ἐρωτικῶς ὁλόκληρον καὶ ἀνεσκίρτα. Ἦτο σκηνὴ ἄφωνος ἐξάλλου σαρκικοῦ ἔρωτος· τὰ χείλη των ἠνώθησαν εἰς μακρὸν σπασμόν, καὶ οἱ ὀρθαλμοί των ἐκλείσθησαν, ὡς νὰ ἤθελον νὰ λησμονήσωσιν τὸν κόσμον ἐν ᾧ ἔζων, ἢ ὡς νὰ ἐροβοῦντο τὰς ἐρωτικὰς ἀστραπάς, ἃς ἀμοιβαίως ἐξηκόντιζον. Ὁ ἐναγκαλισμὸς οὗτος διήρκεσεν ἐπὶ δύο λεπτά, μετὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ Αὐρηλία ἐτραχήθη σύσσωμος ὑπὸ νευρικοῦ κλονισμοῦ καὶ ἀπεσπάσθη ἐκ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἐραστοῦ της. Ἤθελε νὰ ἐλευθερώσῃ τὰς χεῖρας, διότι ἡ κόμη της ἡ μόλις ἐπ' ὀλίγον τὴν πρωΐαν κατὰ τὴν τελετὴν κοπεῖσα ἐλύθη καὶ κατέπιπτε ἐπὶ τῶν ὤμων της. Διαφυγοῦσα ἐκ τῶν ἀγκαλῶν τοῦ ἀββᾶ ἔσπευσε φιλαρέσκως νὰ σταθῇ πρὸ τοῦ μεγάλου ἐνετικοῦ κατόπτρου διὰ νὰ διευθετήσῃ αὐτήν. Εἶδε τότε τὴν μορφήν της, εἶδεν, ὅτι ἦτο ὠχροτέρα τοῦ συνήθους ἐκ τῆς ἐξάψεως ὑφ' ἧς κατείχετο, εἶδεν ὅτι ἡ μαναχικὴ ἐνδυμασία, ἣν ἔφερεν ἦτο πολὺ πτωχικὴ καὶ φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τὰ ὦτά της ἠσθάνθη, ὅτι δὲν ἔφερε τὰ ἐνώτιά της.

Ὅπως ἤρκεσε μία χειραψία μία θωπεία διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐνδώσῃ, οὕτω εἷς λογισμὸς ἤρκεσε νὰ τὴν κάμῃ νὰ φύγῃ.

Ἡ Αὐρηλία ἐνεθυμήθη τὰ κοσμήματά της· ἔπρεπε νὰ φορέσῃ τὰ ἐνώτια μὲ τοὺς μεγάλους καὶ λαμπροὺς ἀδάμαντας, οἵτινες θ' ἀπήστραπτον ἐπὶ τῶν παρειῶν της ὡς χονδραὶ σταγόνες δρόσου ἐπὶ φύλλων ῥόδου. . . Ποῦ ἦσαν τὰ κοσμήματά της; Ὁ λογισμὸς οὗτος συνετάραξεν ἀκαριαίως τὸν νοῦν της. Ἀνεζήτησε πέριξ διὰ τοῦ βλέμματος καὶ δὲν εἶδε τὸν μικρὸν σάκκον· ἐνεθυμήθη τότε, ὅτι τὸν εἶχε λησμονήσει.

Ἡ μικρά της περιουσία ἀπώλετο! . . .

Ὁ ἀββᾶς εἶχεν ἀφήσει αὐτὴν ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῆς ἀγκάλης του, ἐξηγῶν τὸ κίνημα ἐκεῖνο ὡς φιλαρέσκειαν. Ἐκινεῖτο ἤδη πρὸς αὐτὴν μειδιῶν. Ἡ Αὐρηλία ἵστατο ἀκόμη πρὸ τοῦ κατόπτρου, ἀλλ' αἱ χεῖρες της δι' ὧν διηυθέτει τέως τὴν κόμην της, εἶχον καταπέσει ἀθρανεῖς. Ὁ ἀββᾶς ἠθέλησε νὰ τὴν συλλάβῃ ἐκ τῶν βραχιόνων, ἐκείνη ὅμως τὸν ἀπώθησε τεταραγμένη καὶ λέγουσα:

— Ἄφησέ με, ἄφησέ με! . . Ὦ Θεέ μου! Θὰ ἐπανέλθω γρήγορα. . . Κατεστράφην!

Ὁ ἀββᾶς ὠπισθοδρόμησεν ἔκθαμβος, φοβούμενος μήπως ἡ Αὐρηλία παρεφρόνησεν. Ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε παραμερίζουσα αὐτόν, καὶ ὁρμήσασα πρὸς τὴν θύραν ἐγένετο ἄφαντος. Ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ κλειομένη, καὶ ὁ ἀββᾶς ἀκόμη ἵστατο ἄναυδος καὶ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του.

Ἡ Αὐρηλία, ὡς εἴδομεν, ἐννοήσασα ὅτι εἶχε λησμονήσει τὸν περιέχοντα τὰ κοσμήματά της σάκκον, τὴν μόνην της ὑλικὴν περιουσίαν, ἔτρεξε δρομαῖα ἐλπίζουσα νὰ εὕρῃ κάτω ἀναμένουσαν τὴν ἄμαξαν. Εἰσχωρήσασα εἰς τὴν μικρὰν ὁδὸν τῆς Ἁγίας Πελαγίας χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ θάμβος ὑπερ ἐπροξένησεν ἡ θέα της εἰς τὸν πρὸ τῆς θύρας φρουροῦντα στρατιώτην, βλέποντα μίαν γυναῖκα ἐνδεδυμένην ὡς μοναχὴν νὰ τρέχῃ μόνη κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἰς τὰς ὁδούς.

Εὗρεν ὅμως ὁ στρατιώτης ταχέως τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου εἰπών:

— Δὲν ἐνόμιζα ὅτι ἤλθε τόσον γρήγορα ἡ ἀπόκρεως!

Ἡ Αὐρηλία ἔκαμψε τὴν ὁδόν, στάματωσα συχνάκις καὶ ἐρευνῶσα τὰ πέριξ, μήπως ἴδῃ καμμίαν ἄμαξαν. Ἀνήρ τις ἵστατο

εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ὑπὸ τὴν ἀψῖδα θύρας ἀνάπτων φωσφόρια καὶ προσπαθῶν νὰ μεταδώσῃ τὸ πῦρ εἰς τὸ σίγαρόν του, τὸ ὁποῖον δὲν ἐρλογίζετο.

Ἡτοιμάζετο ἡ Αὐρηλία διευθυνθεῖσα πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἂν εἶδε διελθοῦσαν μίαν ἅμαξαν. Ὁ ἄγνωστος ἐστράφη ἀκούσας βήματα καὶ ὠπισθοδρόμησε βλέπων τὴν ἐνδυμασίαν τῆς γυναικός. Ἀλλὰ πλησιάσας τὸ πυρεῖον, ὅπερ ἐκράτει ἀνημμένον εἰς τὸν μορφήν της ἀνέκραζεν:

— Αὐτὴ εἶνε!

Καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν Αὐρηλίαν, ἥτις ἀναγνωρίσασα τὴν φωνήν του ἠθέλησε νὰ φύγῃ, τὸν συνέλαβεν ὅμως ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς αὐτὸν λέγων.

—Πῶς!.. σὺ εἶσαι;.. ἐσὺ ἔγεινες καλογρηά;.. Ἄ, τέλος πάντων σ' εὗρηκα!

— Ἄφησε με, ἄφησέ με! εἶπεν ἡ Αὐρηλία προσπαθοῦσα ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν του, εἰδεμὴ φωνάζω!.. καὶ θὰ ἔλθῃ σκοπός! Ἡ Αὐρηλία εἶχεν ἀναγνωρίσει τὸν Ἰούλιον καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἀπειλοῦσα αὐτὸν διὰ τῆς προκλήσεως σκανδάλου καὶ δι' ἐνδεχομένης συλλήψεώς του, θὰ ἠλευθεροῦτο ἀμέσως. Ἀλλ' ὁ Ἰούλιος ἀπήντησε ἀποτόμως.

— Δὲν πᾷς νὰ φωνάξῃς! Τώρα δὲν μὲ συλλαμβάνει πλέον κανεὶς ἐμέ, ἀλλ' ἐγὼ συλλαμβάνω τοὺς ἄλλους! Μὴ φωνάζῃς καὶ ἔλα μαζί μου. Τί νόστιμο πρᾶγμα νὰ γράψω εἰς τὴν ἔκθεσίν μου.

— Μία γυνὴ ἐνδεδυμένη ὡς μοναχὴ συνελήφθη παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν γωνίαν ὁδοῦ τινος, καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ μοὶ ἀποτείνῃ ἀνηθίκους προτάσεις.

Ἡ Αὐρηλία ἐν ἀγανακτήσει ἀνέκραξε:

— Τί λέγεις ἄθλιε!...

Ὁ Ἰούλιος ἀγαλλῶν διὰ τὴν περιπέτειαν ἐγέλα θορυβωδῶς.

— Ἐμπρός, ἐξηκολούθησεν. Ἔλα τώρα μαζί μου. Ἔνναα σου, σὲ ἀγάπησα πάρα πολὺ καὶ δὲν σκοπεύω τώρα νὰ σὲ κακοποιήσω. Φθάνει νὰ φερθῇς φρόνιμα, καὶ νὰ μοῦ εἰπῇς τί ἔκαμνες ἐδῶ αὐτὴν τὴν ὥραν, μὲ αὐτὸ τὸ φόρεμα. Σὲ εἶδα πρὸ ὀλίγου νὰ ἔμβῃς εἰς ἕνα σπίτι μαζὶ μ' ἕνα μικρούτσικον ἀββᾶν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Αὐρηλία συνηθάνθη ἀκριβῶς τὴν θέσιν της καὶ μὲ τὴν συνήθη ἀγχιστροφίαν τοῦ πνεύματός της ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Ἰούλιος ἠδύνατο νὰ τῇ φανῇ χρήσιμος, νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ νὰ τὴν συνδράμῃ. Διὸ ἀμέτως ἀνακαμβάνουσα φιλικὴν συμπεριφορὰν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ὑπῆρξε συνένοχός της καὶ ὃν περιεφρόνει, τὸν ἠρώτησεν.

— Ἦσουν ἐδῶ;.. Ἀπὸ ποῦ ἔφυγεν ἡ ἅμαξα;

Ἔκπληκτος ἐπὶ τῇ ἐρωτήσει ταύτῃ, ἣν τῷ ἀπέτεινεν ἐναγωνίως, ὁ Ἰούλιος εἶπε:

— Διατί;

— Ἰούλιε, Ἰούλιέ μου, βοήθησέ με σὲ παρακαλῶ... Ἔχασα ὅλα μου τὰ κοσμήματα, ὅ,τι καὶ ἂν εἶχα...

— Ἄ! ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπῆρες κρυφὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν μου!

— Τὰ εἶχα ὅλα εἰς ἕνα μικρὸν σάκκον καὶ τὰ ἐκρυψα ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

— Ἄ, Θεέ μου! εἶπεν ὁ Ἰούλιος.

— Καὶ ἐννοεῖς, ὅτι εἰς τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκομαι, καὶ ἐκ τῆς περιστάσεως κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ἔχασα, δὲν δύναμαι νὰ προσφύγω εἰς τὴν ἀρχήν. Πρέπει νὰ τὰ ἀνεύρω ἐγώ.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ ἂν πρέπῃ! εἶπεν ὁ Ἰούλιος.

Καὶ μετὰ μικρὸν προσέθηκε.

— Θὰ τὰ εὕρωμεν.

— Μὲ ποῖον τρόπον;

— Τί σὲ μέλλει; ἔλα γρήγορα μαζί μου.

Καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἔσυρε λέγων.

— Πᾶμε νὰ προφθάσωμεν τὴν ἅμαξαν. Ἀλλὰ καταλαμβάνεις ὅτι θέλω τὸ μερίδιον ἀπ' αὐτά.

— Ἂν μὲ συνδράμῃς νὰ τὰ εὕρω σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

— Ἔμπρὸς λοιπὸν γρήγορα, τρέξε ! Σρίξε ὀλίγον τὸ ράσον σου καὶ μὴ φοβῆσαι νὰ ἰδοῦν ταῖς γάμπαις σου. Πᾶμε εἰς τὸν σταθμὸν τῶν ἁμαξῶν εἰς τὸν Βοτανικὸν Κῆπον.

Καὶ ἀμφότεροι ὥδευσαν δρομαῖοι.

Εὐτυχῶς αἱ συνοικίαι ἐκεῖναι, αἵτινες καὶ τὴν ἡμέραν ὀλίγον σύχναζονται, ἦσαν ἐντελῶς ἔρημοι τὴν νύκτα. Μόνον ἐν τῷ σταθμῷ τῶν ἁμαξῶν, ὁ ἁμαξηλάτης, ὃν θὰ προσεκάλουν, ἠδύνατο ἴσως ἀνεύρῃ παράδοξόν τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῶν· ἀλλ' ὁ Ἰούλιος προνοητικὸς προσεκάλεσε τὴν Αὐρηλίαν νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς ἁμάξης ἧς ὁ ἁμαξηλάτης ἐκοιμᾶτο ἐπὶ τῆς ἕδρας του. Ἀφοῦ εἰσῆλθεν ἔτυψεν ἐλαφρῶς ὁ Ἰούλιος τὸν ἁμαξηλάτην ἐπὶ τοῦ ὤμου διὰ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ καὶ τῷ εἶπε·

— Ἔχεις καλὸ ἄλογο ; τράβα ἰς Μεδόν.

Μόλις εὑρέθη ἐντὸς τῆς ἁμάξης πλησίον τῆς Αὐρηλίας, ἤρχισε νὰ τὴν παρατηρῇ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ νὰ γελᾷ διαβλέπων αὐτὴν φέρουσαν τοιαύτην ἐνδυμασίαν. Ἡ Αὐρηλία ἦτο θελκτικωτάτη μὲ τὸ ἔνδυμα ἐκεῖνο καὶ μὲ τὴν κόμην λελυμένην.

— Ἀφοῦ ἐγείναμεν πάλιν φίλοι, εἶπεν, ἂς φιληθῶμεν κατὰ πρῶτον ἀδελφή μου, καὶ διηγήσου μου πῶς σοῦ συνέβη ἡ κλοπή.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶχε λησμονήσει αὐτὴ ἀντικείμενον τόσον πολύτιμον, καὶ ἐπίστευσε μᾶλλον, ὅτι ἐκλάπη λίαν ἐπιτηδείως.

Ἡ Αὐρηλία τῷ διηγήθη τὰ συμβάντα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ· ὁ δὲ Ἰούλιος ἀκροασθεὶς συνεπέρανε λέγων.

— Βέβαια ἦτο ἀνακατευμένος εἰς τὴν δουλειὰ καὶ ὁ ἀδελφός.

Ἡ ἅμαξα εἶχε φθάσει ἤδη εἰς Μεδόν, ὅτε διέκριναν ἑτέραν ἅμαξαν ἐρχομένην ἐκ τῆς Μεγάλης Ὁδοῦ καὶ βαίνουσαν βραδέως.

Ἅμαξα ἐπιστρέφουσα κενὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἄλλη εἰμὴ ἐκείνην ἣν ἐνεζήτουν. Τοῦτο σκεφθεὶς ὁ Ἰούλιος κατῆλθε καὶ βαδίσας πρὸς τὴν ἅμαξαν ἀπευθύνθη πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην.

— Δὲν μοῦ λέγεις πατριώτη, εἶτε, τοῦ λόγου σου εἶσαι ποῦ ἐπῆρες ἕναν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ὁδὸν τῆς Κλειδός ;

— Ναί, γιατί ;

— Θέλομεν νὰ τὸν εὕρωμεν γιὰ νὰ τοῦ δώσωμε κάτι τι ποῦ ἐλησμόνησε. Ξεύρεις ποῦ ἐπῆγε ;

— Αὐτὸς ἐκατέβηκεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς Μεγάλης Ὁδοῦ· ἐπειδὴ ὅμως ἐταλαίπωσε λίγο διὰ νὰ ξεκουρασθῇ τὸ ἄλογό μου, τὸν εἶδα ποῦ ἐπῆγε εἰς ἕνα σπίτι μοναχικό. ! .

— Κατέβα καὶ ἔλα νὰ μοῦ τὸ δείξῃς.

Ὁ ἁμαξηλάτης κατῆλθεν. Ἡ Αὐρηλία προβάλλουσα τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θυρίδος τῆς ἄλλης ἁμάξης ἠκροάτο προσεκτικῶς καὶ μετ' ἀγωνίας. Ὁ ἁμαξηλάτης ὡδήγησε τὸν Ἰούλιον εἰς δρομίσκον τινα καὶ τῷ ἔδειξεν οἰκίαν μεμονωμένην, κειμένην ἐν τῷ μέσῳ κήπου περικλειομένου ὑπὸ χαμηλοῦ τοίχου. Δύο παράθυρα ἐφαίνοντο περωτισμένα, τὸ ἓν εἰς τὸ ἰσόγειον βλέπον εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸ ἕτερον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλεισμένα συνεχόμενα διὰ σιδηροῦ μοχλοῦ.

— Ἐκεῖ εἶνε τῷ εἶπεν ὁ ἁμαξηλάτης.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ἰούλιος.

Ἀφοῦ δὲ ἡ ἅμαξα ἀπεμακρύνθη, εἶπεν ὁ Ἰούλιος πρὸς τὴν Αὐρηλίαν.

— Σὰν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ σπίτι εἶνε καταφύγιον καμμιᾶς συμμορίας κλεπτῶν. Κρύψου ἐσὺ εἰς τὴν Μεγάλην Ὁδόν, εἰς τὴν γωνίαν καὶ παραμόνευε ἐγὼ νὰ τριγυρήσω ἐγὼ ἀπ' ἔξω νὰ ἰδῶ τί θὰ κάμωμεν. Εἶνε δυτάρεστον ἀληθινὰ πῶς εἰς ἐκείνη τὴ γωνιὰ εἶνε τὸ φανάρι, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ὥραν δὲν εἶνε κανένας φόβος.

Ἔπειτα δὲν θὰ καθίσωμεν καὶ πολύ. Τώρα ξεύρομεν, ἐδῶ ὅτι εἶνε ὁ σάκκος. . . .

— Ἂν δὲν ἠμπορέσωμεν νὰ τοὺς τὸν πάρωμεν, θὰ φέρω ἐδῶ τὴν ἀστυνομίαν πρὶν ξημερώσῃ. Μεῖνε ἡσυχη λοιπόν.

— Πήγαινε χρήγορα, εἶπεν ἡ Αὐρηλία.

Ὁ Ἰούλιος ὑπήκουσε καὶ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περιῆλθε πέριξ τῆς οἰκίας, ἀναζητῶν μέσον τι ὅπως εἰσχωρήσῃ. Ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ διατρυπήσῃ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου καὶ ἀναρριχώμενος ἐπὶ δένδρου νὰ φθάσῃ εἰς τὸ παράθυρον. Αἴφνης ἐνόμισεν ὅτι ἡ κάτω θύρα ἠνοίγετο· μήπως τὸν εἶχον ἀκούσει; μήπως ἤρχοντο νὰ ἐρευνήσωσιν; Ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἀνέμενεν, ἀλλ' οὐδὲν ἤκουσε πλέον. Διὰ μέσου τῶν παραπετασμάτων εἶδεν ἀνθρώπους κινουμένους ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ παρατηρήσῃ μέσων τῶν κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλεισμένων παραθυροφύλλων. Τότε ἐθαμβώθη ἰδὼν γυναῖκά τινα, ἥτις ἐξέβαλλε καὶ παρατήρει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας τὰ τιμαλφῆ κοσμήματα. . .

— Καλὰ πηγαίνει ἡ δουλειά! εἶπε. Θὰ τὰ πάρω καὶ χωρὶς ν' ἀργοπορήσω μάλιστα.

Ἡ γυνὴ ἔστρεφε τὰ νῶτα πρὸς τὸ παράθυρον καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸν ἄθλιον, ὅστις ἀνεγείρας τὴν λεπίδα ἑνὸς τῶν κλειστῶν ἐκείνων μαχαιριῶν ἐκράτησεν αὐτὸ διὰ τῶν ὀδόντων γρυλλίζων.

— Πρέπει νὰ ἔχω ἑτοιμὴν τὴν ἀπάντησιν ἂν μοῦ ζητήσῃ κανένας τὸν λόγον.

Ἀκολούθως ἀποσύρας τὸν μοχλὸν ἤνοιξε τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου καὶ ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου.

Εἴδομεν πόσον ἐτρόμαξεν ἡ Ἐλίζα, διττῶς φοβηθεῖσα καὶ διότι εἶδεν εἰσερχόμενον ἕνα ἄνδρα κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον καὶ ὡπλισμένον ἐντὸς τοῦ θαλάμου της καὶ διότι ἀνεγνώρισε τὸν ἄθλιον τὸ τέρας, τὸν ὁποῖον εἶδε ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ ξενοδοχείου

τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, τὸν κακοῦργον οὗτινος ὑπῆρξε θῦμα.

Κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· βλέπων δὲ αὐτὴν ὁ Ἰούλιος μειδιῶν καὶ ὅλως ἀμέριμνος, ἔρριψε τὰ πολύτιμα κοσμήματα ἐντὸς τοῦ σάκκου του, ἔκλεισε καὶ ἀπῆλθε διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Ἐπήδα ἤδη ἀπὸ τοῦ τοίχου ὅτε ἤκουσε θόρυβον εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ. Ὑπέθεσεν, ὅτι οἱ κλητῆρες θὰ εἶχον συλλάβει καὶ ἀνέκρινον τὴν Αὐρηλίαν. Ἦτο τάχα ῥρόνιμον, ἐνῷ αὐτὸς ἦτο ἀσφαλὴς καὶ κάτοχος τῶν κοσμημάτων νὰ ριψοκινδυνεύσῃ καὶ νὰ συλληφθῇ ἴσως ὑπερασπίζων ἄλλους; Ὁ Ἰούλιος ἐσκέφθη, ὅτι ἦτο ἀρετὴ καὶ διὰ τοῦτο ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν, λέγων καθ' ἑαυτόν.

— Τόσον καὶ τόσον ἐκείνη σήμερον ἡ αὔριον θὰ ἔλθῃ νὰ μ' εὕρῃ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ζητήσῃ.

Ὁ Ἰούλιος ἔτρεχε κρατῶν μετὰ προφυλάξεως τὸν μικρὸν σάκκον· ἔτρεχε χωρὶς νὰ στρίφτηται καὶ ἔφθασε τοιουτοτρόπως, ἀφοῦ διῆλθε τὴν γέφυραν τοῦ σεβηροδρόμου καὶ τοὺς Μύλους μέχρι τῆς Κάτω Μεδόν.

Ἦτο ἤδη μεσονύκτιον· τὰ πάντα ἦσαν σιωπηλά. Ἔρθασεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα ἀντικρὺ τῆς νήσου Βλάγκασύρ. Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ οἰνοπωλεῖον συχναζόμενον ὑπὸ τῶν κηπουρῶν ὅτοι μετέβαινον νὰ πωλήσωσι τὰ προϊόντα των εἰς τὴν Ἀγοράν. Εἰσῆλθεν εἰς αὐτό, ἐζήτησε νὰ πίῃ, ἀνῆψε τὸ σιγάρον του καὶ στηρίξας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐσκέφθη περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἀφοῦ ἐπὶ μίαν ὥραν ἐσκέφθη ὁ Ἰούλιος μειδιῶν καὶ ἀτάραχος ἐπανῆλθε πεζὸς εἰς τοὺς Παρισίους καὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν του. Ἐτακτοποίησε τὰ πράγματά του, ἔκλεισε καλῶς τὴν θύραν τῆς κατοικίας του, καὶ ἐντὸς μικροῦ ὁδοιπορικοῦ σάκκου ἔκλεισεν πιμελῶς τετυλιγμένα τὰ κοσμήματα πάντα, ἀποσύρας ἐξ αὐτῶν

μόνον ἐν χρυσοῦν δακτυλίδιον φέρον ἕνα χονδρὸν ἀδάμαντα. Μεταβὰς εἰς τὸ Ἐνεχυροδανειστήριον ἔλαβεν ἐπὶ τῇ καταθέσει τοῦ κοσμήματος τούτου χίλια δικαιόπια φραγκα. Ἀφοῦ τοιουτοτρόπως ἐπορισθῇ χρήματα, κρατῶν τὸν σάκκον του μετέβη εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Ὀρλεάν.

Τὴν ἐπαύριον ὁ Ἰούλιος εὑρίσκετο ἐν Ἱσπανίᾳ. Εἶχε φροντίσει ἐν Βορδῶ νὰ κατασκευάσῃ ἐπισκεπτήρια εἰς φύλλα χάρτου φέροντα τὸν τίτλον.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΙΓΚΕΤ ἀδαμαντοπώλης.
Ὁδὸς Ἁγίου Λαζάρου ἐν Παρισίοις.

Χάρις εἰς τὰ ἐπισκεπτήρια ταῦτα ἠδυνήθη ἐν τάχει νὰ ἐκποιήσῃ τὰ κοσμήματα χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας ὁ Ἰούλιος Μιγκέ εὑρίσκετο εἰς Παρισίους κομψότατα ἐνδεδυμένος καὶ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὸ παιγνίδιον τῶν χρεωγράφων ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ. Ἐπαιζεναγερῶχως, φερόμενος ὑπεροπτικῶς πρὸς πάντας καὶ προτιμῶν κυρίως τὰς βολίας ὑποθέσεις, εἰς ἃς καὶ ἐπέδιδεν.

Ἂς ἐπανέλθωμεν νῦν εἰς Μεδόν, ὅπου ἀφήσαμεν τὴν Λὐρηλίαν.

ΙΑ'. — Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΣΚΗΝΗ.

Ἀφοῦ ὁ λιχαγὸς εὐχαριστηθεὶς ἐκ τοῦ σχεδίου τοῦ ἐξευρεθέντος παρὰ τῆς Ἐλιζας ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστίας του πρὸς τὸν Ὠβλέ, διότι κατώρθωσε νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν σύζυγόν του νὰ μεταβῇ ἴσως πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγνοίᾳ της καὶ νὰ ἐμπέσῃ εἰς τὰς χεῖράς του, ἀφοῦ διεβεβαίωσεν αὐτὸν ὅτι τὸ πρῶτόν του μέλημα θὰ ἦτο νὰ ζητήσῃ

παρ' αὐτῆς ἔγγραφον ὁμολογίαν διακηρύττουσαν, ὅτι ἀδίκως αὐτὴ ἐνήργησε νὰ καταδικασθῇ, ὁ νέος ἐργάτης ἀπῆλθε χαλήνιος καὶ πλήρης ἐλπίδων μέλλοντος. Σκοπεύων νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον, ἐξήρχετο ἐκ τῆς μικρᾶς οἰκίας πλήρης εὐχαρίστων λογισμῶν καὶ ἔκαμπτεν ἤδη τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ὅτε ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φανοῦ διέκρινε γυναικά τινα, ἥτις ἀφοῦ παρατήρησε πρὸς στιγμὴν ἐκρύβη εἰς τὴν οἰκίαν. Ὅσον βραχεῖα καὶ ἂν ἦτο ἡ ἐμφάνισίς της ἠδυνήθη ἐν τούτοις ν' διακρίνῃ τὴν ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἐνδυμασίαν μοναχῆς. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρίσκεται κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν μία μοναχὴ εἰν Μεδόν. Ἡ παράφρων ἦτο ἡ μυστήριόν τι ὑπεκρύπτετο, καὶ τοῦτο κυρίως τὸ δεύτερον ἐπῆλθεν εἰς τὴν σκέψιν του. Μήπως ἡ Λὐρηλία τὸν εἶχε παρακολουθήσει; Χωρὶς νὰ διστάσῃ ὥρμησε εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, καὶ εἶδε τὴν ἄγνωστον γυναῖκα συνεσπειρωμένην ἐν τῇ σκιᾷ ὑπὸ τὸν θόλον Ὑόρας τινος, περιτετυλιγμένην εἰς τὸ εὐρὺ αὐτῆς λευκὸν ῥάσον. Ἰδοῦσα αὐτὸν ἠθέλησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔδραμε καὶ τὴν ἥρπασε ἐκ τοῦ βραχίονος. Ἡ Λὐρηλία ἔντρομος ἀνεκραύγασεν αὐτὴν δὲ τὴν κραυγὴν ἤκουσεν ὁ Ἰούλιος. Ἀλλ' ὁ Ὠβλὲ δὲν ἐροβέττο. ἀπεναντίας ἐπόθει νὰ προκαλέσῃ σκάνδαλον διὰ νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια. Ἔσυρε τὴν γυναῖκα πρὸς τὸ φῶς τοῦ φανοῦ.

Διπλῆ κραυγὴ ἠχησε τότε.

— Αὐτὴ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Ὠβλέ.

— Αὐτός, ὁ Ὠβλέ!... Ὦ Θεέ μου! εἶπεν ἡ Λὐρηλία.

Καὶ ἐπειδὴ ἀνεμνήσθη τοῦ ἐγκλήματος, ὅπερ διέπραξεν ἄλλοτε, ἐπειδὴ ἐγίνωσκε πόσον τὸν εἶχε βλάψει, ἐφοβήθη καὶ προσεπάθησε πάσῃ δυνάμει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν τοῦ νέου κράζουσα ἐντακτῷ

— Βοήθεια! βοήθεια!.. Ἰούλιε!..

Ἀλλ' ὁ Ὠβλὲ καταβάλλων τὴν ἀντίστασίν της, ἐπετέθη κατ' αὐτῆς, τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα, περιέβαλε διὰ τοῦ βραχίονος τὴν ὀσφύν της καὶ τὴν ἔσυρε λέγων·

— Αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀφοῦ σὲ ηὗρα, δὲν μοῦ διαφεύγεις· θὰ ἔλθῃς μαζί μου.

— Μὴ μὲ πειράζῃς, Αἰμίλιε!.. ἔρχομαι μαζί σου..

Ἡ τοιαύτη οἰκειότης ἐφάνη εἰς τὸν νέον ἐργάτην ὡς ὕβρις: Ἀπετροπιάσθη αἰσθανθεὶς τὴν πνοήν της πλησίον τῶν χειλέων του

Ἐρωτίσασε μέχρι μυελοῦ ὀστέων· ἠσθάνθη τὸ μέτωπον φλεγόμενον ἐκ τῆς αἰσχύνης, καὶ θλίψας αὐτὴν ἰσχυρώτερον τὴν ἀνήγειρε καὶ τὴν ἔφερε μέχρι τῆς θύρας τῆς μικρᾶς οἰκίας λέγων·

— Τέλος πάντων σ' ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀθλία!

Διὰ τοῦ γόνατός του ὁ Αἰμίλιος ἔσπρωξε βιαίως τὴν θύραν, ἥτις ἀνεῴχθη πάραυτα. Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ μαρκήσιος δὲ Μεϋρὶν εὗρισκοντο ἀκόμη εἰς τὴν ἐν τῇ εἰσοχείῳ αἴθουσαν.

Ὁ πρῶτος αὐτῶν ἀνέκραξεν·

— Ποῖος εἶνε πάλιν αὐτὴν τὴν ὥραν;

Ἀκούσασα τὴν φωνὴν ταύτην ἡ Αὐρηλία ἀνεσκίρτησε καὶ ὤλ νωθώθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νέου.

Ὁ Αἰμίλιος εἰσώρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν λέγων.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ εἶμαι, σᾶς τὴν φέρω!

Καὶ παρουσίασε τὴν Αὐρηλίαν πρὸς τοὺς δύο ἐκπλήκτους ἄνδρας.

Ἡ Αὐρηλία ἔντρομος ἀπεσπάσθη ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ ὠπισθοδρόμησε μέχρι τῆς γωνίας τῆς αἰθούσης.

Τόσην ἔκπληξιν ἠσθάνετο βλέπουσα συνηθροισμένους καὶ τοὺς τρεῖς ἄνδρας, οὓς ἐφοβεῖτο πλέον παντὸς ἄλλου, ὥστε δὲν εἶχε καθόλου δύναμιν ν' ἀντιστῇ. Ἐγονυπέτησε καὶ συνενώσασα ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας ἔλεγε.

— Ἔλεος. ἔλεος! .. συνγχωρήσατέ με!

Ἀφοῦ ἐπί τινας στιγμὰς οἱ τρεῖς ἄνδρες συνεσκέφθησαν, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ὀλιβιέρος·

— Ἐνθυμεῖσθε, κυρία, εἶπε, πόσον ἐβλάψατε ἕκαστον ἐξ ἡμῶν.

Ἐδῶ εἶσαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μας. Ἂν θέλητε ν' ἀπέλθητε ἐλεύθερος πρέπει πρῶτον νὰ παράσχητε εἰς καθένα ἐξ ἡμῶν τὴν ἱκανοποίησιν ἣν ἀπαιτοῦμεν.

Ἡ Αὐρηλία δὲν ἀπήντησεν ἀλλ' ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

— Κατ' ἀρχὰς ἐνθυμήθητε τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν, ἐνῷ ὁ ἐραστής σας Αἰμίλιος Ὠβλὲ εὑρίσκετο ἐντὸς τοῦ θαλάμου σας, διατρέξατε τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῆτε ὑπὸ τοῦ συζύγου σας. Παρεστήσατε τότε τὸν ἐραστήν σας ὡς κλέπτην καὶ κατεδικάσθη.

— Τὸ ἐνθυμεῖσαι ἀγρσία, διερθαρμένη; εἶπεν ὁ κ .δὲ Μαρβύ·

— Λοχαγέ, σὲ παρακαλῶ, ἄφησέ με νὰ ὁμιλήσω. Μοὶ ὑπεσχέθης νὰ μείνῃς ἀτάραχος, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ λησμονήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου. Ὅσον αἰσχρὰ καὶ ἀξία περιφρονήσεως καὶ ἂν εἶνε, ἂς μὴ λησμονῶμεν ὅτι εἶνε γυνή.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀνεπτέρωσαν κάπως τὸ θάρρος τῆς Αὐρηλίας. ἥτις ἀποτεινομένη πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον εἶπεν.

— Εἶνε ἀληθές· τί δύναμαι νὰ πράξω διὰ νὰ ἐπανορθώσω τοῦτο;

— Θὰ γράψητε ὀλίγας γραμμάς, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ὁμολογῆτε ὅτι ὁ Αἰμίλιος Ὠβλὲ ἦτο ἐραστής σας, ὅτι ὑπὸ τοιαύτην ἰδιότητα εὑρίσκετο εἰς τὴν κατοικίαν σας καὶ ὅτι ἐψεύσθητε διὰ νὰ διασώσητε τὴν ὑπολῆψίν σας κατηγοροῦσα αὐτὸν ὡς ἔνοχον κλοπῆς, ἣν δὲν διέπραξεν.

— Ὦ! εἶμαι πρόθυμος, εἶπε, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἡ ἀπαίτησις θὰ ἦτο βαρυτέρα.

Ὁ Ὠβλὲ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πρὸς γραφὴν ἀπαιτούμενα, ἔνευσε πρὸς αὐτὴν νὰ καθίσῃ καὶ τῇ ἔδειξε τὴν γραφίδα.

— Ὑπαγόρευσε σὺ ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος πρὸς τὸν Ὠβλέ.

— Εἶνε περιττὸν ἀπήντησεν ἡ Αὐρηλία.

Καὶ ἔγραψε τὰ ἑπόμενα:

Κύριε Αἰμιλιε Ὠβλὲ, ἐφέρθην κακῶς καὶ ἀδίκως

πρὸς ἡμᾶς, βασανιζομένη δὲ σήμερον ἐκ τοῦ ἐλέγχου σᾶς ζητῶ συγνώμην. Ἤσθε ἐραστῆς μου, καὶ ὅτε μᾶς συνέλαβεν ὁ σύζυγός μου, διὰ ν' ἀποφύγω συμφοράν τινα καὶ φοβουμένη τὴν ὀργήν του καὶ τὴν δικαίαν ἐκδίκησίν του, σᾶς παρέστησα ὡς κλέπτην. Ἐψευδόμην, ἐγγράφως δὲ νῦν ὁμολογῶ, ὅτι ὑπήρξατε πάντοτε ἔντιμος καὶ εὐσυνήθητος ἀνήρ, σᾶς παρέχω δὲ τὸ παρόν, ὅπως ποιήσητε αὐτοῦ οἱανδήποτε χρῆσιν.

ΑΥΡΗΛΙΑ ΤΕΝΑΡ ΔΕ ΜΑΡΒΥ.

Ἐνεχείρησε μετὰ ταῦτα τὸ ἔγγραφον εἰς τὸν Ὠβλὲ, ὅστις ἀναγνοὺς αὐτὸ εἶπε.

— Πολὺ καλά.

Ἡ Αὐρηλία ἠγέρθη νομίζουσα, ὅτι ἀπηλλάγη πλέον ἀλλ' ὁ λοχαγὸς τότε προέβη ἀπειλητικός. Ὁ Ὀλιβιέρος καὶ πάλιν τὸν ἐκράτησεν, ὑπομιμνήσκων αὐτῷ ὅτι ὑπεσχέθη νὰ μείνῃ ἀτάραχος εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Αὐρηλίαν εἶπε.

— Δὲν ἐτελειώσαμεν ἀκόμη, κυρία· καθίσατε καὶ περιμείνετε.

— Ἀκολούθως οἱ τρεῖς ἄνδρες συνωμίλησαν μεταξύ των ταπεινορών ὡς.

— Γράψετε, τῇ εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Καὶ ἤρχησε νὰ ὑπαγορεύῃ.

Ἀγαπητέ μου φίλε . . .

—Πρὸς ποῖον μὲ ἀναγκάζεται νὰ γράψω; ἠρώτησεν ἡ Αὐρηλία

— Πρὸς τὸν ἐραστήν σου ἀθλία, ἀνέκραξεν ὁ λοχαγός. Πρὸς τὸν Ματθαῖον δὲ Ταίλλ.

Ἡ Αὐρηλία ἔρριψε τὴν γραφίδα λέγουσα:

— Δὲν γράφω !

[illegible] αὐτῆς, καὶ ἀπέσπασε αὐτὴν ἐκ τοῦ

ὤμου τὴν ἐβίασε νὰ καθίσῃ· ἡτοιμάζετο δὲ τύψῃ αὐτὴν λέγων·

— Θὰ γράψῃς, θὰ μὲ ὑπακούσῃς εἰδεμή !

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπενέβη ὁ Ὀλιβιέρος καὶ καθησύχασε τὸν λοχαγὸν λέγων :

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε δὲ Μαρβύ ! ἂν ἐξακολουθήσητε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐγὼ ἀποσύρομαι.

Ὁ λοχαγὸς ὑπήκουσε γρυλλίζων καὶ ὑψ[illegible] τοὺς ὤμους.

— Τί περιποιήσεις ποῦ κάθεσαι καὶ κάνεις γιὰ μία τέτοια γυναῖκα! . . .

Ἡ Αὐρηλία ἐγένετο κάτωχρος μετὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ λοχαγοῦ ἀνέλαβε πάλιν τὴν γραφίδα καὶ εἶπε:

— Θὰ ὑπακούσω.

— Γράψατε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, πρὸς τὸν Ματθαῖον δὲ Ταίλλ Πρέπει νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ἀπόψε, πρέπει νὰ τὸν πείσητε, διότι ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτᾶτε ἡ τύχη σας. Ἀφοῦ γράψετε τὴν ἐπιστολήν, θὰ τοῦ τὴν στείλωμεν καὶ θὰ ἔλθῃ ὁμοῦ μὲ τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον θὰ τὴν ἐγχειρίσῃ. Ὅταν ἔλθῃ ἐδῶ, τότε θ' ἀποφασίσωμεν ὁριστικῶς περὶ ἡμῶν.

— Ἀλλὰ τί σκοπεύετε νὰ μοῦ κάμετε.

— Δὲν ὀφείλωμεν νὰ σᾶς τὸ εἴπωμεν. Θέλετε νὰ γράψετε ;

Ἡ Αὐρηλία ὤρειλε νὰ ὑπακούσῃ. Ἔκυψε λοιπὸν τὴν κεφαλὴν καὶ ἔγραψεν:

Ἀγαπητέ μου φίλε.

Ἔφυγα ἀπὸ τὸ μοναστήριον ἀπόψε. Κατέφυγα εἰς Μεδόν, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἔλθῃς ἀπόψε νά μὲ ἰδῃς. Τὸ ἄτομον τὸ ὁποῖον θὰ σοὶ ἐγχειρίσῃ το παρὸν θά σὲ ὁδηγήσῃ. Ἔλθὲ ἀμέσως, ἡ ὑπαρξίς μου ἐξαρτᾶτε ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν σου. Σὲ περιμένω ἔλθέ !

Καὶ ὑπέγραψεν.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωσεν προσεκτικῶς τὴν ἐσώκλεισεν εἰς φάκελλον καὶ τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Ὠβλέ.

— Πήγαινε, τῷ εἶπεν· ἀνέλαβε σὺ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὁ Ὠβλὲ ἀνεχώρησεν ἀμέσως. Ὁ Ὀλιβιέρος τότε προσεκάλεσε τὸν λοχαγὸν καὶ ἀπεσύρθησαν ὁμοῦ, ἀφέντες τὴν Αὐρηλίαν μόνην ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Αὐλὴ πρὶν μεταβῇ εἰς Κομπιέγνην διήρχετο τὰς ὡραίας ἡμέρας τοῦ Σεπτεμβρίου εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Σαὶν-Κλοὺ. Ἑορταὶ καὶ ἑσπερίδες, ἐγίνοντο αὐτόθι τρὶς τῆς ἑβδομάδος, ὅλοι δὲ οἱ οἰκεῖοι κατῴκουν εἰς τὰς πέριξ ἐξοχικὰς ἐπαύλεις. Γινώσκων τοῦτο ὁ Ὀλιβιέρος, ὑπέδειξε τὴν θερινὴν κατοικίαν τοῦ προέδρου Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ εἰς τὸν Ὠβλέ.

Ἐκεῖ διηυθύνθη ὁ Ὠβλέ, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἔφθασεν, ὁ θυρωρὸς ἦτο ἀκόμη ἄγρυπνος καὶ τὰ παράθυρα πεφωτισμένα. Ἔκρουσε καὶ ἡ θύρα ἠνεῴχθη ἀμέσως. Εἶπεν, ὅτι ἔφερεν ἐπιστολὴν λίαν κατεπείγουσαν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε νὰ ἐγχειρίσῃ προσωπικῶς πρὸς τὸν κ. Ματθαῖον δὲ Ταϊλλί, ἀλλ' ἤκουσεν εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ πρόεδρος ἦτο ἀπὼν καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ μεταξὺ τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῆς μιᾶς ὥρας. Ὁ Ὠβλὲ εἶπεν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ ἐπιστολὴ ἦτο λίαν κατεπείγουσα, ὤφειλε νὰ τὸν περιμένῃ.

Ὁ θυρωρὸς ἔκρουσε τὸν κώδωνα, καὶ θεράπων τις τότε προσελθὼν ὡδήγησε τὸν νέον εἰς μικρὸν ἀντιθάλαμον.

Μετὰ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἤκουσε τὸν κρότον ἁμάξης· ἡ ἐξωτερικὴ κιγκλὶς ἀνεῴχθη μετὰ κρότου. Ὁ κ. Ματθαῖος ἐπανήρχετο κατηφὴς καὶ δύσθυμος. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν Αὐλὴν πολλοὶ τῶν τέως φίλων του εἶχον ἀποστρέψει ἀπ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ προσεποιήθη ὅτι δὲν τὸν εἶδεν. Φανερὸν ἦτο ὅτι ὑπέπιπτεν εἰς δυσμένειαν ἕνεκα συκοραντίας, ὡς ἔλεγεν αὐτός, ἀλλὰ πράγματι, διότι ἡ ἀλήθεια ἤρχισεν νὰ ὑποφώσκῃ.

Πόθεν προήρχετο ἡ δυμένεια; Ἐκ τῆς οἰκογενείας Μεϋράν, εἰς ἣν

οἱ φίλοι της παρεῖχον πᾶσαν ὑποστήριξιν κατὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου εὐνουμένου, καὶ ἤτις εἶχε κατορθώσει ν' ἀνεύρῃ ἔγγραφά τινα λίαν ἐνοχοποιητικὰ διὰ τὸν γηραιὸν πρόεδρον. Ὅλοι ἐγίνωσκον τοῦτο καὶ αὐτὸς μόνος τὸ ἠγνόει. Οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ τὰς κατηγορίας, ἃς ἐπέρριπτον κατ' αὐτοῦ.

Τὴν νύκτα ὅμως ἐκείνην τὸ ἐμάντευσεν ἐκ τῆς γενομένης πρὸς αὐτὸν ὑποδοχῆς, καὶ ἐπανήρχετο σκυθρωπὸς καὶ δύσθυμος.

Ὁ θαλαμηπόλος κατελθὼν ἀνήγγειλεν εἰς αὐτὸν μόλις εἰσελθόντα, ὅτι ἄνθρωπός τις τὸν ἀνέμενε διὰ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ καταπείγουσαν ἐπιστολήν. Κατ' ἀρχὰς ἐποίησε κίνημα δυσαρεσκείας καὶ ρυήθη νὰ τὸν δεχθῇ. Εἶτα μεταβαλὼν γνώμην, εἶπε πρὸς τὸν θαλαμηπόλον.

— Ζήτησέ του τὴν ἐπιστολήν.

Μόλις τὸν εἶχον βοηθήσει νὰ ἐκβάλῃ τὸν μανδύαν του, ὅτε ὁ θαλαμηπόλος ἐπιστρέψας τῷ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Αὐρηλίας.

Ἀνέγνωσε αὐτὴν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς ἐν τῷ περιστυλίῳ λυχνίας, καὶ εὐθὺς μετὰ τὰς πρώτας λέξεις ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του μετεβλήθη.

— Καλὴ ἡ εὐκαιρία! εἶπε μειδιῶν· αὐτὸ θὰ μοῦ διασκεδάσῃ τὴν μελαγχολίαν μου. Ἰουστῖνε! ἐφώνησεν, εἰπὲ νὰ περιμένῃ ἡ ἅμαξα, διότι θὰ ἐξέλθω πάλιν καὶ εἰδοποίησε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ μὲ περιμένῃ.

Καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ ἐκαλλωπίσθη τῇ βοηθείᾳ τοῦ θαλαμηπόλου του, κατέβη πάλιν.

Ὁ Ὠβλὲ τὸν ἀνέμενεν ἀνήσυχος, φοβούμενος νὰ εὑρεθῇ ἐνώπιον τοῦ προέδρου μὴ τυχὸν ἤθελεν ἀναγνωρίσει οὗτος τὸν ἄνθρωπον ὃν κατεδίκασεν. Ἀλλ' ἡσύχασεν ἀκούσας αὐτὸν λέγοντα πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του, ὅστις ἀνέμενε τὰς διαταγάς του:

— Εἰπὲ εἰς τὸν ἁμαξηλάτην ν' ἀναβιβάσῃ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον πλησίον του εἰς τὴν ἕδραν· αὐτὸς θὰ τῷ δείξῃ τὸν δρόμον.

Ὁ θαλαμηπόλος ἠρώτησεν εὐσεβάστως τὸν κύριόν του πότε θὰ ἐπανέλθῃ, οὗτος δὲ ἀπήντησε :

— Κλείσατε καὶ μὴ μὲ περιμένετε· θὰ ἐπανέλθω αὔριον.

Καὶ κατῆλθεν. Ὁ Ὠβλὲ εὑρίσκετο ἤδη ἐπὶ τῆς ἕδρας παρὰ τὸν ἁμαξηλάτην. Ὁ Ματθαῖος τὸν ἠρώτησε :

— Εἶνε μακράν ;

— Ὦ ! ὄχι, κύριε· μὲ τὴν ἅμαξάν σας ἠμποροῦμεν νὰ φθάσωμεν ἐντὸς δέκα λεπτῶν.

— Καλά.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἁμαξηλάτην:

— Σὺ νὰ μὴ περιμένῃς τῷ εἶπεν. Ἐπίστρεψε ἀμέσως.

Καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἅμαξαν.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας ἐσταμάτησεν πρὸ τῆς ἐν Μεδὸν μικρᾶς οἰκίας. Ὁ Ὠβλὲ κατελθών, ἐβοήθησε τὸν Ματθαῖον δὲ Ταϊλλὶ νὰ κατέλθῃ.

Ἡ ἅμαξα ἀνεχώρησεν ἀμέσως. Ὁ Ὠβλὲ ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ εἰσήγαγε τὸν πρέσβυν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔνθα ἀνέμενε αὐτὸν ἡ Αὐρηλία.

Βλέπων αὐτὴν ὥρμησε λέγων.

Βλέπεις ; μόλις ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, ἔτρεξα νὰ ἔλθω.

Παρατηρῶν δὲ αὐτὴν φέρουσαν τὸ μοναχικὸν ἔνδυμα προσέθηκε·

— Πόσον νόστιμη εἶσαι !

Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ διηυθύνθη πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ τῇ ἔλεγε.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω, Λιλή μου, πόσον εὔμορφη εἶσαι. Ἂν εἶξευρες πόσας ζοφερὰς σκέψεις μοῦ διεσκέδασεν ἡ ἐπιστολή σου καὶ πόσην λατρείαν αἰσθάνομαι τώρα, ὅτε σὲ βλέπω ! Μόλις σὲ εἶδα, ἐλησμόνησα εὐθὺς ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰς πικρίας μου.. Ποτὲ δὲν ἦσο τόσον ὡραία ὅσον ἀπόψε, τόσον θελκτική, ὅσον ὑπ' αὐτὸ τὸ ἔνδυμα !

— Ἀλλὰ περὶ τίνος ὁμιλεῖς ; ἠρώτησεν αἴφνης ἐκείνη, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἐννοήσει οὔτε λέξιν ἐξ ὅσων τῇ ἔλεγεν.

— Περὶ τοῦ ἔρωτός μου.

— Ἀλλὰ δυστυχῆ δὲν εἰξεύρεις λοιπόν, ὅτι κατεστράφημεν ;

Ὁ Ματθαῖος συνωρριώθη ἀκούσας τὴν λέξιν ταύτην, ἐνθυμηθεὶς ἀμέσως τὴν ἀπειλητικὴν ἐσπερίδα, ἣν διῆλθεν.

— Τί μοῦ λέγεις ; εἶπεν.

Ἡ Αὐρηλία ἀπαλλαγεῖσα τῶν περιπτύξεων του, παρατηροῦσα αὐτὸν κατὰ πρόσωπον καὶ πλησιάζουσα ἔτι μᾶλλον διὰ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ταπεινοφώνως τῷ εἶπε:

— Εἶσαι ἰσχυρός, πρέπει νὰ σωθῶμεν ἀμφότεροι . . Μ' ἐβίασαν νὰ σὲ προσκαλέσω ἐδῶ εἰς συνέντευξιν, ἐδῶ εὑρισκόμεθα ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐχθρῶν μας.

— Εἶσαι τρελλή ; . . . τί ἐννοεῖς ;

— Εὑρισκόμεθα ἐδῶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συζύγου μου, ἀπήντησε μεθ' ὑποκώφου φωνῆς. Ἡ ἱστορία τοῦ θανάτου του ἦτο μῦθος. Ζῇ, εἶν' ἐδῶ μὲ τὸν μαρκήσιον δὲ Μεϋράν· μὲ ἔφεραν διὰ τῆς βίας ἐδῶ διὰ μέσου τοῦ Ὠβλέ· αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦλθε καὶ σὲ παρέλαβε χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃς . . . Ἐννοεῖς ;

Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἠγέρθη, Ἐκύτταξε περὶ αὐτὸν καὶ πορευθεὶς προσεπάθησε ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας ἀλλ' ἦσαν κλεισμέναι.

— Ἄ ! ἦτο ἐνέδρα ! . ἀνέκραξε, καὶ σύ μ' ἔτυρες εἰς αὐτήν.

— Ἐπὶ ἀπειλῇ θανάτου μὲ ἠνάγκασαν νὰ γράψω τὰς ὀλίγας γραμμὰς, ἃς ἔλαβες.

— Λοιπὸν τότε κατεστράφημεν!

— Ἀλλὰ σὺ εἶσαι πανίσχυρος ! Τί ἔχεις νὰ φοβηθῇς ; Σὺ πρέπει νὰ σώσῃς καὶ ἐμέ.

Ὁ Ματθαῖος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐρευνήσας εἰς τὰ θυλάκιά του ἐξήγαγε περίστροφον, τοῦ ὁποίου τοὺς σωλῆνας ἐξέ[illegible] ἀλ βεβαιωθῇ ἂν ἦσαν πλῆρεις.

— Ἰσχυρὸς εἶμαι, εἶπεν, ὅτκν ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ. Πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀντὶ πάσης θυσίας.

Βλέπουσα τὸν γηραιὸν πρόεδρον ἐξαγαγόντα καὶ πρετοιμάσαντα τὸ ὅπλον ἡ Αὐρηλία ἀνέκραξε θάρρος ἀνορθωθεῖσα δὲ εἶπε:

Μάνθε, πρέπει νὰ εὕρωμεν διέξοδον. Καὶ ἔδραμεν εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ τὰ ἀνοίξῃ, ἀλλ' εὗρε τὰ φύλλα ἔξωθεν ἀσφαλῶς κεκλεισμένα.

— Ὦ! μᾶς ἔχουν κλειτμένους! ἀνέκραξε τεταραγμένη. Τί πρέπει νὰ πράξωμεν τώρα;

— Δὲν πρέπει νὰ φοβηθῶ πολὺ τὸ σκάνδαλον, ἐσκέφθη ὁ Ματθαῖος δὲ Ταιλλέ.

Καὶ πορευθεὶς ἔλαβεν ἐκ τῆς ἑστίας τὸν σιδηροῦν πυροστάτην καὶ μεταχειριζόμενος αὐτὸν ἀντὶ σφύρας προσεπάθησε νὰ διαρρίξῃ τὸ κλεῖθρον μιᾶς θύρας.

Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἄλλη τις θύρα ἠνοίχθη καὶ ὁ λοχαγὸς ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ὠδλὲ εἰσώρμησαν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Ματθαῖος ἐστράφη πάραυτα, ἡ δὲ Αὐρηλία ἀνέκραξεν.

— Ἰδοὺ αὐτοί! ὑπερασπίσου Μάνθε.

Ὑπακούων εἰς τὸ πρόσταγμα ὁ Ματθαῖος ἐπυροβόλησεν, ἀλλ' ἡ σφαῖρα δὲν ἔθιξε κανένα· ὁ Ὠδλὲ ἐπέπεσε κατ' αὐτοῦ ἥρπασε τὸν βραχίονά του καὶ τὸν ἀνύψωσεν, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ δύο ἕτεραι βολαί, ἃς ἐπρόφθασε νὰ ρίψῃ, ἀπωλέσθησαν εἰς τὴν ὀροφήν.

Ὁ Ματθαῖος ἀφωπλίσθη ἀύθωρεὶ καὶ ἐρρίφθη βιαίως μετὰ τῆς Αὐρηλίας εἰς μίαν γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταιλλὲ ἔμεινεν ἀπεσβολομένος. Βλέπων ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιτάξῃ ἄμυναν ἢ νὰ διαφύγῃ, ἔμεινε καθήμενος περιφέρων ἀπλανὲς βλέμμα καὶ ζητῶν νὰ μαντεύσῃ ἐκ τῆς μορφῆς τῶν αὐτοχειροτονήτων δικαστῶν του τὴν τύχην, ἥτις τῷ ἐπιφυλάσσετο.

Τότε ὁ Ὀλιβιέρος τῷ εἶπε.

— Σὺ μὲ κατήγγειλες ὡς συνομνύοντα κατὰ τοῦ Κράτους, σὺ ἐβεβαίωσες, ὅτι εἶχον ἀντικρούσεις μετὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος! Σὺ κατηγόρησες ἐμὲ τὸν στρατιώτην ὡς προδότην! Ἐφεύσθη καὶ γνωρίζεις τὸ αἴτιον. Εἶχες σκοπὸν νὰ μὲ καταστρέψῃς καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθης τὸ μῖσος ταύτης τῆς γυναικός. Κύριε δὲ Ταϊλλί, εἶσαι φαῦλος, καὶ ἄνανδρος. Δὲν δύναμαι νὰ ζητήσω παρὰ σοῦ καρμίαν ἱκανοποίησιν· ἀλλ' ὅμως σήμερον εἶσαι ἀνίσχυρος νὰ μᾶς βλάψῃς πλέον, καὶ διὰ τοῦτο σὲ συγχωρῶ.

Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὲ δὲν ἀπήντησεν. Ἐσυλλογίζετο, ὅτι ἂν ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ σῶος καὶ ἀβλαβὴς ἐκ τῆς παγίδος, εἰς ἣν ἐνέπεσε, θὰ ἐξεδικεῖτο διὰ τὴν ταπείνωσιν.

Ὁ Ὠδλὲ ἔλαβε τότε τὴν θέσιν τοῦ Ὀλιβιέρου καὶ εἶπε:

— Μὲ ἀναγνωρίζεις; Μ' ἐθυπίασες ἄλλοτε χάριν τῆς γυναικὸς αὐτῆς. Παρεκίνησες τοὺς ἐνόρκους νὰ μὲ καταδικάσωσιν ὡς κλέπτην, ἐνῷ ἐγίνωσκες τὸ ἐναντίον. Τώρα κρατῶ εἰς χεῖράς μου τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον διέπραξες κατ' ἐμοῦ. Σὲ περιφρονῶ, ὅμως σὲ συγχωρῶ.

Ὁ λοχαγὸς ἤκουσεν ἀμφοτέρους τοὺς λαλήσαντας μετ' ἐκπλήξεως, δάκνων συχνὰ τὰ χείλη, μετὰ βίας καταστέλλων τὴν ὀργήν του. Ἀφοῦ ἐτελείωσαν αὐτοί, πρόεδρε εὐθυτενής, ὡς αὐτόματος ἐτοποθετήθη ἔμπροσθεν τοῦ γηραιοῦ δικαστοῦ, ὅστις ἀκουσίως ἐκινήθη πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ εἶπεν.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν σὲ συγχωρῶ, κύριε Ματθαῖε δὲ Ταϊλλί. Εἶμαι γέρων στρατιώτης, καὶ τὸ παρελθόν μου εἶνε ἀνεπίληπτον. Σὺ ἔφερες τὴν ἀτιμίαν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐνῷ ἐγὼ ἐνόμιζον, ὅτι ἡ θέσις μου μοὶ ἐδίδετο ὡς ἀμοιβὴ νῶν ἐκδουλεύσεών μου. Μὲ ἠτίμαζες διὰ τῆς προστασίας σου παριστῶν με εἰς τὸν κόσμον ὡς σύζυγον συγκαταβατικόν. Ἐπῆρξα κατ' ἀρχὰς γελοῖος, καὶ σὺ κατόπιν προσεπάθησες νὰ μὲ παραστήσῃς ὡς ἄτιμον. Εἶσαι ἄθλιος! Ἔπρεπε νὰ σὲ τιμωρήσω μὲ ραβδισμούς· ἀλλὰ σὺ ἠθέλησες νὰ

μὲ παραστήσῃς ὡς δολοφόνον, ἐνῷ ἤμην ἀντιπαλός σου ἐν μονομαχίᾳ! Ἐγὼ θέλω νὰ μονομαχήσωμεν, ἀκούεις; Μὲ ἠτίμασες καὶ σὲ πτύω κατὰ πρόσωπον. Καὶ ὁ λοχαγὸς ἔπτυσε κατὰ πρόσωπον τὸν Ματθαῖον δὲ Ταϊλλὶ πελιδνὸν ἐκ τοῦ φόβου.

— Θὰ μονομαχήσωμεν, ἢ θὰ μὲ φονεύσῃς ἢ θὰ σὲ φονεύσω. Θέλεις, ἄνανδρε;

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ὠπισθοχώρει, ὁ λοχαγὸς ἐμμανὴς ἀνέκραξεν.

— Ἂν ἀρνηθῇς τὴν μονομαχίαν, θὰ σὲ φονεύσω ὡσὰν σκυλί.

Καὶ διὰ τοῦ βλέμματος ἀνεζήτει τὸ περίστροφον, ὅπερ ὁ Ὠδλὴ εἶχεν ἀφαιρέσει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ματθαίου.

— Σὲ φονεύω καὶ σὲ κ' ἐκείνην, καὶ τοὺς δύο μαζὶ σὲ μίαν.

Καὶ ὁ λοχαγὸς προὐχώρει ἀπειλητικὸς καὶ μὲ τὰς πυγμὰς συνεσφιγμένας. Ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλὶ ἵστατο προσκεκολλημένος σχεδὸν εἰς τὸν τοῖχον παρὰ τὴν Αὐρηλίαν, ἥτις βλέπουσα τὰς διαθέσεις τοῦ συζύγου της παράφορον ἐκ τοῦ τρόμου ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ.

— Βοήθεια!.. Μάνθε, Μάνθε!.. ὑπερασπίσου με!

Ἡ ἄπελπις αὕτη κραυγὴ ἐξῆψεν ἔτι μᾶλλον τὸν λοχαγόν, ὅστις ῥαπάσας αὐτὴν τὴν ἀνήγειρεν ἐξεμῶν παντοίας ὕβρεις καὶ χυδαιότητας, ἠτοιμάζετο δὲ νὰ ῥαπίσῃ καὶ νὰ τύψῃ αὐτὴν, ὅτε ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ὠδλὲ παρενέβησαν. Ἀπήγαγον αὐτοὶ τὴν Αὐρηλίαν, καὶ ἀφήσαντες τὸν λοχαγὸν μόνον μετὰ τοῦ Ματθαίου τῷ εἶπον.

— Λοχαγέ, ἄρησε την τὴν δυστυχῆ· ὁ ἀνὴρ δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐκδικῆται κατὰ γυναικός· σὲ ἀφίνομεν μόνον μὲ τὸν ἐχθρόν σου.

Καὶ ἐξῆλθον. Ὁ Ματθαῖος περιέφερε μάτην τὸ βλέμμα ζητῶν διέξοδον. Μείνας μόνος ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον τρόμον.

Ὁ λοχαγὸς ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν ἐκ νέου.

— Ἔχουν δικαιον· οἱ δύο μᾶς τώρα! εἴμεθα μόνοι. Θέλεις νὰ μονομαχήσωμεν; ὁμίλει ἄνανδρε!

Ὁ Ματθαῖος ἐγονυπέτησε κράζων.

— Ἔλεος.!

Καὶ ὅλα του τὰ μέλη ἔτρεμον. Ἀλλ' ὁ λοχαγὸς παράφορος ἤγειρε τὸ περίστροφον λέγων.

— Βλέπω ὅτι δὲν εἶσαι ἀνήρ· ἀπόθανε λοιπὸν ὡς σκύλος.

Καὶ ἐπυροβόλησεν.

Ὁ Ματθαῖος ἔρριξε κραυγὴν καὶ ἔπεσε πρηνής.

Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ προσέδραμον ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ὠδλὲ ἀκούσαντες τὴν ἐκπυρσοκρότησιν.

Ὁ λοχαγὸς εἶπεν αὐτοῖς ψυχρῶς.

— Ἐξεδικήθην· τὸν ἐφόνευσα.

Ἔντρομοι ἀμφότεροι ἔσπευσαν ν' ἀνεγείρωσι τὸν δυστυχῆ.

Ὁ λοχαγὸς ἔδραμε πρὸς τὸ δωμάτιον λέγων.

— Καὶ τώρα εἶνε ἡ σειρὰ ἐκείνης! Θὰ τοὺς φονεύσω ὅλους!; Θέλω νὰ ἐκπλύνω τὴν ἀτιμίαν μου μὲ τὸ αἷμά των!..

Ἡ Αὐρηλία ἔντρομος, ἀκούσασα τὴν ἐκπυρσοκρότησιν ἔτρεχεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ζητοῦσα διέξοδον ἵνα φύγῃ.

Ἐγίνωσκε τὸν χαρακτῆρα τοῦ συζύγου της, ἐγίνωσκε πόσον φοβερὰ ἦτο ἡ μανιώδης ὀργή του, καὶ πόσον ἀγρία καὶ ἀτθάσσος ἦτο ἡ βιαιότης του. Ἐγίνωσκεν ὅτι, ὅπως τὰ θηρία ἐξηγριώνεται αὐτὸν ἔτι μᾶλλον ἡ θέα τοῦ αἵματος. Βλέπουσα αὐτὸν ἐμφανιζόμενον μὲ τὸ ὅπλον εἰς τὴν χεῖρα ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου οἱ ἄλλοι τὴν ἀπήγαγον, βλέπουσα ὅτι ἦτο μόνη μετ' αὐτοῦ ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο πλέον σωτηρία δι' αὐτὴν, καὶ μετ' ἀπελπισίας ἀνέκραξε.

— Μὴ μὲ φονεύσῃς!.. Ἔλεος! συγγνώμην!

— Σώσατέ με, σώσατέ με! θέλει νὰ μὲ φονεύσῃ.

Ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ὠδλὲ εἶχον ἀποθέσει ἐπὶ ἀνακλίντρου τὸ

σῶμα τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλί. Ἡ Αὐρηλία ὥρμησε πρὸς αὐτοὺς ἱκετευτικῶς καὶ ἐκούβη ὄπισθεν τῶν ἐπίπλων.

— Αὐτὴ μᾶς ἠτίμασε ! θέλω νὰ τὴν φονεύσω.

Ἡτοιμάζετο ἤδη νὰ πυροβολήσῃ, ὅτε ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ ἡ Ἐλίζα ἡμίγυμνος, πελιδνή, μὲ ὄμματα ἀπλανῆ, λυσίκομος ἐρρίφθη κατ' αὐτοῦ καὶ ἀνήγειρε τὸ ὅπλον του ὑπερασπίζων διὰ τοῦ σώματός της τὴν ἀδελφήν της. Ἡ σφαῖρα ἀλλάξασα διεύθυνσιν ἔψαυσε μόλις τὸ ὠτίον της, ἐφ' οὗ ἀνεφάνη σταγὼν αἵματος.

— Ἱλάριε ! ἐφώνησε, μὴ τὴν φονεύσῃς !. Εἶσαι ἀνὴρ ἢ εἶσαι δολοφόνος ;. , Φόνευσέ μας τότε καὶ τὰς δύο.

Ὁ γραικὸς στρατιωτικὸς ὠπισθοχώρησεν ἔκπληκτος αἰσχυνόμενος δὲ προσέβλεψε τὴν νεάνιδα καὶ καταβιβάζων τὸ ὅπλον του εἶπε.

— Σύ !. . σύ, Ἐλίζα, ζητεῖς χάριν ὑπὲρ αὐτῆς ; Δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μόνη αἰτία τῶν συμφορῶν τῆς ζωῆς σου ;

Καὶ σὺ τὴν ἐβοήθησες εἰς αὐτό, ἀλλὰ σὲ ἐσυγχώρησα. Καὶ σὺ κάλλιστα δύνασαι νὰ συγχωρήσῃς. . .

Ὁ Ὀλιβέρος καὶ ὁ Ὠβλὲ ἔλαβον ἕκαστος τὸν βραχίονα τοῦ λοχαγοῦ ὅστις τεταραγμένος ἐκ τῆς συγκινήσεως παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ.

Ἐπωφελουμένη τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Ἐλίζα παρέσυρε τὴν ἀδελφήν της, ὅτε δὲ ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης εἶπε πρὸς αὐτήν.

— Φύγε ! καὶ προσπάθησε νὰ ἐξαγνίσῃς τὸ παρελθόν σου μὲ καλλίτερον τρόπον ζωῆς.

Καὶ τῇ ἤνοιξε τὴν εἰς τὴν ὀπὸν θύραν. Αἰσθανομένη τὸν δροσερὸν ἀέρα καὶ βλέπουσα τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν ἡ Αὐρηλία συνῆλθεν ἀμέσως καὶ ἐνεθυμήθη τὴν αἰτίαν δι' ἣν εἶχε πορευθῇ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, Ἐλίζα, ἀπήντησεν· ἀλλὰ δῦσε μου τὰ κοσμήματά μου !. .

— Εἰξεύρεις καλῶς ὅτι τὰ ἔχει ὁ ἐραστής σου ὁ Ἰούλιος Μιγκέ.

— Ὁ Μιγκέ ! καὶ ποῦ εἶνε ;

— Ἀγνοῶ.

— Ἔφυγε ;. . . μὲ τὰ κοσμήματά μου !. .

Θόρυβος ἠκούσθη τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἡ Αὐρηλία ἐρυθρίθη· ἡ Ἐλίζα ὠθοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν τῇ εἶπε.

— Πήγαινε !. . πήγαινε !. . Χαῖρε !

Καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν. Ἡ Αὐρηλία ἔτρεξε μίχρι τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ αὐτόθι ἐσταμάτησε καὶ φέρουσα τὰς χεῖρας συνεφιγμένας εἰς τὴν κεφαλὴν εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Τότε λοιπὸν κατεστράφην !

Τρόμος νευρικὸς κατέλαβε τὰ μέλη της· οἱ ὀδόντες της συνεκρούοντο. Ἄτονος, ἀνίσχυρος συνεσπειρώθη ὑπὸ τινα θύραν καὶ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἐπανελάμβανε ἐράσεις ἀσυναρτήτους.

— Ὁ σύζυγός μου ζῇ. . . Τὸν Ὠβλὲ θὰ τὸν φονεύσω . . . . . αὐτὸς θὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὰ κοσμήματά μου, διότι εἶπα ὅτι δὲν τὰ ἔκλεψεν. . . Ὁ Ἰούλιος θὰ μὲ ὑπερασπίσῃ. . . Κύριε ἄκουσόν με προσεύχεσθε δι' ἐμέ !

Καὶ κατόπιν ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ᾄσμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀκούσει τὴν πρωΐαν.

Ὁ Ὠβλὲ καὶ ὁ Ὀλιβέρος ἀπάγοντες μεθ' ἑαυτῶν τὸν λοχαγὸν ἐξῆλθον τῆς οἰκίας παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῆς Ἐλίζας. Διῆλθον καὶ οἱ τέσσαρες ἔμπροσθεν τῆς παλαιπώρου ἐκείνης χωρὶς νὰ τὴν ἴδωσιν. . .

Μετά τινας ὥρας οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες τὴν ἀνήγειραν ἐκεῖθεν καὶ τὴν ὡδήγησαν εἰς τὸ Κρατητήριον ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι τὴν εὗρον μεθυσμένην εἰς τὸν δρόμον.

ΙΒ'.—Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΣ.

Μετὰ τὰς φοβερὰς σκηνάς, ἃς διηγήθημεν, καταναοῦντες ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ διαρύγωσι τὰς συνεπείας τῆς πράξεών των, τῇ συμβουλῇ τοῦ Ὀλιβιέρου, οἱ τιμωροὶ τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ ἐγκατέλειψαν ὡς εἴδομεν, τὴν ἐν Μεδὼν οἰκίαν, καὶ κατέφυγον πεισθέντες ὑπὸ τοῦ ἰδίου εἰς τὸ ἐν Πυτὼ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαλινῆς.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ὁ μαρκήσιος δὲ Μεϋρὰν ἐπορεύθη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Γρέ. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκοιμᾶτο βαθέως, ἀφυπνισθεὶς δὲ αἴφνης ἠρώτησε.

— Ποῖος εἶνε ;

Ἀκούσας τὴν φωνὴν τοῦ νεαροῦ μαρκησίου ὁ Γρὲ ἤνοιξε τὴν θύραν μετ' ἀνησυχίας καὶ εἶπε:

— Σεῖς εἶσθε, κύριε Ὀλιβιέρε.. αὐτὴν τὴν ὥραν! .. τί τρέχει.

— Σοβαρὰ πράγματα, κύριε Γρέ.

— Ὦ θεέ μου ! μὲ κάμνετε νὰ τρομάζω ! ..

— Ἀπόψε ἦλθον εἰς Μεδὼν ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ καὶ ὁ Ματθαῖος δὲ Ταϊλλί.

— Τί μοῦ λέγεται!..

— Τὴν ἀλήθειαν. Ἡ κυρία δὲ Μαρβὺ ἔφυγεν· ἀγνοοῦμεν ποῦ εὑρίσκεται.

— Ὁ Ματθαῖος ἐφονεύθη καὶ τὸ πτῶμά του εὑρίσκεται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς οἰκίας.

— Τί λέγετε ! ἀνέκραξεν ἔντρομος ὁ Γρέ. Ὁ κύριος δὲ Ταϊλλὶ ἐφονεύθη ! Καὶ πῶς συνέβη ;

Καὶ ἠρώτα ταὐτοχρόνως διὰ τοῦ βλέμματος ἐναγωνίως περίφοβος

— Ἄκουτε, Γρέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, θὰ σοὶ διηγηθῶ ὅλα τὰ συμβάντα.

Καὶ διηγήθη ἐν λεπτομερείᾳ τὰς φοβερὰς σκηνάς, εἰς ἃς παρέστησαν ἤδη οἱ ἀναγνῶσται.

Ὁ Γρὲ καθόσον ἠκροᾶτο ἐρωτικία ἐκ τῆς ἀνυπομονησίας, καὶ ἀφοῦ ὁ Ὀλιβιέρος ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, τὸν ἠρώτησε.

— Καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ εἶνε ;

— Εἰς Πυτώ, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαλανῆς, τὸ γνωρίζεις ;

— Καλὰ, ἐκάμετε κάλλιστα νὰ προφυλαχθῆτε τώρα κατὰ τὰς πρώτας ἐρεύνας. Ἀλλ' ἀκούσατέ με, κύριε Ὀλιβιέρε, ἡ θέσις σας εἶνε ἐπίφοβος καὶ πρέπει νὰ ἐνεργήσητε μὲ πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐπερίσκεψιν. Εἶνε φρικαλέα ὅσα μοὶ διηγήθητε. Δὲν εἶσθαι σεῖς ὁ αἴτιος τὸ ἐννοῶ, εἶνε ληπηρὸν ὅμως, ὅτι δὲν ἀπετρέψατε τὴν κτέλεσίν των. Πρέπει νὰ ἐπιστρέψητε ἀμέσως εἰς Πυτὼ καὶ νὰ κυρτθῆτε ἐκεῖ ὅλοι. Εὐτυχῶς ἐγὼ ἀκόμη δὲν ἔδωκα τὴν παραίτησίν μου. Δύναμαι νὰ μάθω τί συνέβη καὶ νὰ σᾶς δώσω δδηγίας, ἀλλὰ φύγεται γρήγορα.

Ἀπεχωρίσθησαν, ἀφοῦ ὁ Γρὲ ρητῶς ὑπεσχέθη νὰ μεταβῇ πρὸς συνάντησίν των τὴν ἑσπέραν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς.

Ὁ Γρὲ ἐπορεύθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας, ἀνέμενε δὲ μέχρι μεσυμβρίας τὰς ἀναφορὰς ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀνεύρῃ εἴς τινα ἐξ αὐτῶν χρήσιμόν τινα πληροφορίαν. Μόνον περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσυμβρίαν ὥραν προσελθόντες ὁ θαλαμηπόλος καὶ ὁ ἁμαξηλάτης τοῦ Ματθαίου δὲ Ταϊλλὶ ἀνήγγειλαν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ κυρίου των. Εἶπον, ὅτι μὴ ἰδόντες τὸν πρόεδρον νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν πρωΐαν καὶ ἀναγνόντες εἰς τὰς ἐφημερίδας τὴν ἐκ τῆς θέσεώς του ἀπόλυσιν ἀνησύχησαν ἀναλογισθέντες τὴν ἀλλόκοτον αὐτοῦ κατὰ τὴν προτεραίαν ἔξοδον· μετέβησαν εἰς τὴν ἐν Μεδὼν οἰκίαν, ὅπου ὁ ἁμαξηλάτης εἶχεν τὸν κύριόν του τὴν παρελθοῦσαν νύκτα.

ἀλλ' ἡ οἰκία ἐφαίνετο ἀκατοίκητος. Ἡ ἔρευνα καὶ ἡ ἀνάκρισις ἀνετέθη εἰς τὸν Γρέ, ὅστις ἀνεχώρησεν ἀμέσως.

Τὴν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεντεύξεως ἐπορεύθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶς Μαγδαληνῆς, ὅπου ἐναγωνίως τὸν ἀνέμενον.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἦσαν συνηγμένοι εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἐλίζας, ὅτε ἔφθασεν ὁ Γρέ. Ἦρχε πᾶσαν προσδοκίαν τὸν εἶδον μειδιῶντα.

— Λοιπόν, Γρέ; . ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Λοιπόν, κύριε Ὀλιβιέρε, ἠμπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε ἥσυχος Ἀφοῦ ἀνετέθη εἰς ἐμὲ ἡ ἀνάκρισις, ἐξηκολούθησεν ὁ Γρέ, μετέβην μετὰ τοῦ ἰατροῦ εἰς Μελδύν· ὁ ἰατρὸς δὲ προκατειλημμένος ἐκ τῶν δικαζομένων ῥημῶν, ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ πτῶμα, ἀπεφάνθη, ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐξ αὐτοχειρίας. Ἐπιτροπὴ εὐρεθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ ἐμαρτύρει, ὅτι ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην χάριν συνεντεύξεως μετὰ μιᾶς μοιχῆς, συνεπέρανε δὲ ὁ ἰατρός, ὅτι θνήσκων ὅπως ἔζησεν ἐν τῇ αἰσχύνῃ, ηὐτοχειριάσθη μετὰ νύκτα ὀργίων . . .

— Ὥστε δὲν διατρέχομεν κίνδυνον καταδιώξεως ; ἠρώτησε ταὐτοχρόνως ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ὠδλέ.

— Ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἔχω καὶ καλλιτέραν εἴδησιν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

Ἡ Ἐλίζα καὶ οἱ δύο νέοι προσέτειναν τὴν κεφαλὴν ἀνυπόμονοι. Ὁ λοχαγὸς μόνος εἰς μίαν γωνίαν ἵστατο σύνοφρυς.

— Ποίαν εἴδησιν ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Τὴν ἑξῆς. Ἀφοῦ ἀπέθανεν ἐκεῖνος, ἐγένετο κατὰ πάντα ἀβλαβής. Αἱ καθ' ὑμῶν γενόμεναι καταγγελίαι δὲν ἔχουσι πλέον στήριγμα. Ἡ καταδίωξις παύει· εἶσθε τοῦ λοιποῦ ἐλεύθεροι. Κανένα δὲν φοβεῖσθε πλέον· Κύριε μαρκήσιε, δύνασθε νὰ ἐπιστρέψητε εἰς τὸ μέγαρόν σας· κυρία, δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὴν κατοικίαν σας, καὶ σεῖς λοχαγέ, δύνασθε ν' ἀναστηθῆτε.

Ἂς κρίνῃ ἕκαστος περὶ τῆς εὐχρήστου ἐκπλήξεως, μεθ' ἧς οἱ

Ἐλίζα καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἤκουσαν τὴν εἴδησιν ταύτην. Ὁ λοχαγὸς προυχώρησε πρὸς τὸν Γρὲ καὶ τὸν ἠρώτησεν:

— Καὶ ἐκείνη τί ἀπέγεινεν ;

— Λοχαγέ, δὲν εἰξεύρομεν . . . Ἔφυγεν, ἀπήντησεν ὁ Γρέ.

Εἶτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον ἐξηκολούθησεν.

— Ἔμαθον, ὅτι ὁ Ἰούλιος Μιγκὲ ἀπῆλθεν ἐκ τῆς κατοικίας τὸ ἑτοιμαζόμενος νὰ ταξειδεύσῃ. Ἐξ ὅσων μοὶ εἴπετε τὴν πρωΐαν συμπεραίνω ὅτι ἦτο συνεννοημένος μετὰ τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ. Αὐτὴ θὰ τὸν συνήντησεν εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ θ' ἀνεχώρησαν ὁμοῦ. Εἰλικρινῶς ὁμιλῶ λοχαγέ, ὅτι ἐθεώρησα ὀρθὸν νὰ μὴ σᾶς ἀφήσω ἀνενοχλήτους ν' ἀπέλθωτιν. Ταυτοτρόπως ἀπαλλάττεσθε αὐτῶν διὰ παντός. Κύριε μαρκήσιε, τετέλεσται. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σᾶς ὑπηρετήσω διὰ τῆς ἀστυνομίας, ἐπειδὴ ἡ παραίτησίς μου ἐγένετο δεκτή.

— Θὰ τὸν εὔρω ἐγώ· εἶπεν ὁ μαρκήσιος.

Ἡ Ἐλίζα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του κλαίουσα. Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν ἠσπάσθη καὶ ἐννοῶν τὴν σκέψιν της, εἶπεν.

— Σὺ τὸ ἐννοεῖς, Ἐλίζα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει ν' ἀποθάνῃ !

Ἡ Ἐλίζα ἀνεσκίρτησε καὶ ἀπήντησε.

— Ναὶ . . πρέπει, πρέπει ! . . Ἀλλὰ φοβοῦμαι.

Ὁ Ὠδλέ, ὅστις εἶχεν ἐν τῷ μεταξὺ κατέλθη, ἐπανῆλθε λέγων.

— Τώρα ἀφοῦ εἴμεθα ἥσυχοι, λάβετε τὸν κόπον νὰ καταβῆτε κάτω. Τὸ δεῖπνον εἶναι ἕτοιμον

Ἕνεκα τῆς εὐχαρίστου ταύτης ἀγγελίας τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν πρὸς στιγμήν. Κατῆλθον πάντες εἰς τὸ ἐστιατόριον, καὶ ἡ κυρὰ Μαγδαληνὴ τοὺς ἐτοποθέτησε περὶ τὴν μεγάλην τράπεζαν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ αὕτη παρὰ τὴν ἑστίαν ὁ ἀνεψιός της τὴν ἐνηγκαλίσθη, καὶ τὴν ἠσπάσθη λέγων.

— Θεία μου σήμερον σοῦ ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς Ἀννέτας, σοῦ παρουσιάζω δὲ καὶ τοὺς δύο μου μάρτυρας τοῦ γάμου, τὸν κ. βαρῶνον δὲ Μαρβύ, καὶ τὸν κ. μαρκήσιον δὲ Μεϋράν.

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ μείνῃ ἀπόπληκτος ἐκ τῆς χαρᾶς ἡ κυρὰ Μαγδαληνή. Τρὶς ἐξωγκώθη τὸ χονδρὸν αὐτῆς στῆθος χωρὶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀναπνεύσῃ. Ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ καὶ δὲν ἠδύνατο. Ἔκαμε κίνημά τι ἐκφράζον εὐχαριστησιν, χαιρετισμόν. . ἐδοκίμασε νὰ ὑποκλιθῇ, καὶ τέλος μετὰ θορυβώδους στεναγμοῦ ἀνέκτησε τὴν λαλιάν της.

Ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν κράζουσα.

— Ἀννέτα, Ἀννέτα! τρέξε γρήγορα! . . Ἔλα νὰ νυμφευθῇς . . Σὲ πέρνει ὁ ἐξάδελφός σου! . . Ἔλα γρήγορα.

Καὶ σταφεῖσα πρὸς τὸν ἀνεψιόν της τὸν ἔβλιβεν εἰς τὰς ἀγκάλας της, τὸν ἠσπάσθη θερμῶς ἔπειτα τὰ δάκρυα, χονδρὰ δάκρυα ἐξέρρευσαν τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐκυλλίσθησαν διὰ τῶν ἐρυθρῶν παρειῶν της, γελῶσα δὲ καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τοὺς συνδαιτυμόνας εἶπε.

— Νὰ ἰδῆτε τώρα! γι' αὐτὴν τὴν καλὴν εἰδησιν, νὰ ἰδῆτε τί θὰ σᾶς φιλεύσω καὶ ἐγώ.

Καὶ ἁρπάσασα τὸ μέγα ξύλινον κοχλιάριον ἀνέκραξε προστακτικῶς πρὸς τὰς θεραπαινίδας καὶ τοὺς ὑπηρέτας.

— Ἔμπρός, γρήγορα! . . Βάλτε φωτιά! Ὅλοι στὸ πόδι! . . Ετοιμάσατε γρήγορα ὅ,τι χρειάζεται!

Τὴν ἐπαύριον ἕκαστος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐν Παρισίοις κατοικίαν του.

Ὁ λοχαγὸς δὲ Μαρβὺ ὤφειλε νὰ ποιήσῃ τ' ἀναγκαῖα διαβήματα ὅπως ἀποδείξῃ ψευδῆ τὴν φήμην τοῦ θανάτου του, ἐμερίμνησε δὲ καὶ περὶ τῆς ἐν Ὠτεὶλ οἰκίας του. Αὕτη μετὰ τῶν ἐπίπλων εἶχε πωληθῇ τῇ ἀπαιτήσει τῶν πιστωτῶν, τὸ δ' ἐκ τῆς πωλήσεως εἰσπραχθὲν ποσὸν ἤρκεσεν, ὅπως πληρωθῶσιν ἐξ ὁλοκλήρου τὰ

χρεή. Ἀπέμεινε μάλιστα καὶ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δέκα περίπου χιλιάδων φράγκων, δι' ὧν ὁ λοχαγὸς ἠδυνήθη νὰ ἐνοικιάσῃ ἀμέσως νέον οἴκημα καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐν αὐτῷ. Ἐξηκολούθει ὁ ἀτυχὴς νὰ μένῃ σκυθρωπός, βασανιζόμενος ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς Αὐρηλίας ἧς ἠγνόει παντελῶς τὴν τύχην.

Ὡς εἴπομεν, ἡ ἀθλία γυνὴ εὑρέθη τὴν πρωΐαν ὑπὸ περιπολίας κλητήρων. Ἐπύρεσσε καὶ ἔτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους· παραληροῦσα διηγεῖτο ἀκουσίως τὰς ποικίλας σκηνὰς τῆς ἡμέρας καὶ τῆς φοβερᾶς νυκτός, ἣν δ' ἦλθε συγχέουσα ὅμως τὰ γεγονότα καὶ καθιστῶσα αὐτὰ ἀκατάληπτα. Οἱ κλητῆρες μὴ ἐννοοῦντες τὴν κατάστασίν της, ἐξέλαβον αὐτὴν ὡς μεθυσμένην, ἀνεγείραντες δὲ αὐτὴν τὴν ἀπήγαγον ὡς ἀλήτιδα καὶ μέθυσον. Ἀχθεῖσα ἡ ταλαίπωρος εἰς τὸ κρατητήριον διῆλθεν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα μετὰ κλεπτριῶν καὶ πορνῶν συλληφθεισῶν. Τὴν προτεραίαν αἴτινες τὴν ἐξύβριζον καὶ τὴν ἐσάρκαζον ἐξ αἰτίας τοῦ μοναχικοῦ σχήματος ὅπερ ἔφερεν. Ἕνεκα τοῦ πυρετοῦ της ὅμως αὐτὴ δὲν ἐνόει τὰς ὕβρεις. Ὅτε τὴν ἀνέκριναν καὶ ἐπρόκειτο νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ σωφρονιστήριον τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ἐνόμισαν ὅτι προσεποιεῖτο τὴν παράφρονα, ἀκούοντες τὰς ἀσυναρτήτους καὶ ἀνοήτους ἀπαντήσεις της. Ὁ ἰατρὸς τοῦ Σωφρονιστηρίου ὅπου μετηνέχθη διέταξε καὶ τὴν ὡδήγησαν ἀμέσως εἰς τὸ θεραπευτήριον, ἔνθα διέμεινεν ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἐπικινδύνως νοσοῦσα.

Μετὰ ἕνα μῆνα ἀνέρρωσεν, ἐπειδὴ δὲ δὲν ὑπῆρχε κατ' αὐτῆς καμμία ἀφορμὴ καταδιώξεως τὴν ἀπέλυσαν. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνεγράφη εἰς τὸ ἀπαίσιον ἀστυνομικὸν βιβλίον τῶν φαυλοβίων γυναικῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Αὐρηλία Βοατέλ, διότι ἔσχε τὴν φρόνησιν ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της.

Ἐκ τῆς ἀσθενείας της τῇ ἀπέμεινε βηξ ξηρά, διασχίζουσα τὸ στῆθός της ἑκάστην πρωΐαν, ὅτε ἐξεγείρετο, καὶ μεγάλη ἀτονία. Αἱ καταχρήσεις εἰς τὰς ὁποίας ὤφειλε πᾶσαν τοῦ βίου της ἡδονήν, ἐπὶ τέλους τὴν κατέβαλλον καὶ τὴν ἐβύθευον.

Ὅτε ἐξελθοῦσα τοῦ Σωφρονιστηρίου τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, εὑρέθη ἄστεγος, χωρὶς ὀβολόν, χωρὶς κανένα φίλον, ἐσκέφθη ἐπὶ τινας στιγμὰς τί νὰ πράξῃ. Ὁ μόνος ἄνθρωπος ὅστις τὴν ἐβοήθει καὶ τὴν ἐπροστάτευεν εἶχεν ἀποθάνει. . καὶ μάλιστα ἐξ αἰτίας της.

Ἤρχισεν ἀ νὰ θρηνῇ .. Μετὰ μικρὸν τὴν ἐπλησίασε γραῖά τις, ἥτις τῇ ὡμίλησε κρυφίως. Ἡ Αὐρηλία τὴν ἠτένησε μὲ ὀρθαλμοὺς ἀπλανεῖς καὶ ῥιγηλοὺς διέτρεξε τὸ σῶμά της. Ἡ γραῖα ἐπέμεινεν, ἡ Αὐρηλία τὴν ἠκροάσθη καὶ ἐπὶ τέλους ἐδέχθη τὸν βραχιονά της. Τὴν ὡδήγησε μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῶν ἁμαξῶν καὶ τὴν προσεκάλεσε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ μιᾶς ἁμάξης, ἀνῆλθε δὲ καὶ αὐτὴ πλησίον της, ἀφοῦ εἶπεν εἰς τὸν ἁμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν.

— Εἰς Λεβλλοὰ Περρέ.

Ἐπειδὴ ἐντὸς τῆς ἁμάξης ἡ ταλαίπωρος γυνὴ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ κατήρχοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν της τὰ δάκρυα, ἐρωτήθη δὲ ὡς κατάδικος ἀγομένη εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἡ γραῖα διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ τῇ εἶπεν.

— Ἄκουσε, κόρη μου, θὰ ἰδῇς ὅτι δὲν θὰ μετανοήσῃς. . . Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σὲ κάνω νὰ γελᾷς πάλιν εὔμορφη· ἡ κυρὰ Σαινὼ δὲν εἶνε καμμία ψεύτρα. . .

Ἡ Αὐρηλία ἐσκέφθη, ὅτι ὅπως δήποτε ἐξησφάλιζε τὴν κατοικίαν διὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην. Τὴν ἐπαύριον θὰ ἔβλεπε καὶ θ' ἀπεφάσιζε περὶ τοῦ πρακτέου.

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον ἐπῆλθεν ἡ ἀληθὴς πτῶσις. Στερουμένη παντελῶς πόρων, προστασίας, συνδρομῆς, ἠναγκάσθη νὰ δεχθῇ τὰς ἐπαισχύντους προτάσεις τῆς Σαινώ.

Ἡ προαγωγὸς τῇ προσέφερε νέα φορέματα, ὅπως ἐνδυθῇ, ἀνέγνωρισε δὲ ἡ Αὐρηλία μεταξὺ αὐτῶν ἓν ἰδικόν της ἐξ ἐκείνων ἅτινα εἶχε πωλήσει πρὸς τὴν Σαινὼ ὁ Ἰούλιος. Τὰ πάντα ἀπώλοντο διὰ τὴν ἀθλίαν. Ἦτο φύσει διεφθαρμένη ἡ δὲ μετὰ τῶν ἀχρείων γυναικῶν συναναστροφή της ἐντὸς τοῦ Σωφρονιστηρίου τοῦ

Ἁγίου Λαζάρου, ὅπου διέμεινεν, συνεπλήρωσε τὴν ἐξαχρείωσίν της· ἡ ἀχρεία προαγωγὸς παρέδιδεν αὐτὴν καθ' ἑκάστην εἰς νέους ἐραστάς. Μετὰ τινας ἑβδομάδας βλέπουσα ὅτι ὁ τοιοῦτος βίος δὲν παρεῖχεν εἰς αὐτὴν κανὲν ὑλικὸν ὄφελος, συνήγαγε τὰ φορέματά της, ἅτινα εἶχε πληρώσει διὰ τῆς ὑπηρεσίας, κατήρτισεν ἐξ αὐτῶν ἓν δέμα καὶ ἡτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ. Βλέπουσα αὐτὴν ἀπερχομένην ἡ κυρὰ Σαινὼ τῇ εἶπε:

— Θὰ μετα ὑήσῃς.

Ἡ Αὐρηλία ἐνῴκιασε δωμάτιόν τι μετ' ἐπίπλων εἰς μίαν τῶν παρὰ τὴν λεωφόρον ὁδῶν, καὶ κατῴκησεν αὐτόθι. Μετὰ τὸ διάβημα τοῦτο ἡ πτῶσις καὶ ἡ μεταβολὴ ἦτο πλέον τελεία. Ἡ γυνὴ τὴν ὁποίαν ἐγνώσκομεν, μετεβλήθη εἰς τὴν ἑταίραν Λιλήν, ἥτις καθ' ἑσπέραν περιεπλανᾶτο εἰς τὸ πεζοδρόμιον τῆς λεωφόρου ἐψιμυθιωμένη, ἀλλοκότως κεκλωπισμένη, μὲ τὰ στήθη γυμνά, σύρουσα τὴν μεταξίνην αὐτῆς ἐσθῆτα, ῥίπτουσα προκλητικὰ καὶ ἄσεμνα βλέμματα ἐπὶ τῶν διαβατῶν. Οἱ ὑπηρέται τοῦ καφενείου τὴν ἐγνώριζον, καὶ τὴν ἀπεκάλουν ἡ ὡραία Λιλή.

Οὕτως ἡ ταλαίπωρος γυνὴ διῆλθε τὸν βίον της κατερχομένη ἄλλας τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁλισθήσασα μέχρι τοῦ ἄκρου κατέπιπτεν εἰς τὸν βόρβορον, ἐνῷ ἀπεναντίας ἡ ἀδελφή της ἐκ τῶν κάτω ἀρξαμένη ν' ἀνέρχηται ἦτο πλουσία καὶ σεβαστή.

Ἀλλὰ τοῦτο προῆλθε, διότι ἡ μὲν ἀνεζήτησε τὴν προαγωγὴν διὰ τῆς ἐργασίας καὶ τῆς τιμιότητος, ὀδύναι, βάσανα, πενία δὲν ἀπέτρεψαν τῆς ὁδοῦ· ἠθέλησε ν' ἀποκτήσῃ τὸ ἀγαθὸν ἀγαθοποιοῦσα. Ἡ Αὐρηλία ἀπεναντίας ἀνεζήτησε πᾶσαν ἡδονὴν ἐν τῇ κακίᾳ. Ἀπὸ ἐργάτιδος ἐγένετο ἀστή· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ γυνὴ τιμία. Ἠθέλησε νὰ ὑψωθῇ ἔτι, καὶ προσεπάθησε νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο καὶ πάλιν διὰ τῆς δι αφθορᾶς. Ἐγένετο κυρία τῆς ἀνωτέρας τάξεως τῆς κοινωνίας, ἀπώλεσε πάντων τῶν ἐρώτων, ἀλλὰ δὲν

ἐκυρέσθη, ἐπεζήτησε τὸν ἀνήθικον ἔρωτα, τὸν ἀπηγορευμένον. Καὶ ἐγένετο ἡ ἀλλόκοτος μοναχή, ἣν εἴδον οἱ ἀναγνῶσται. Ἡ τύχη ὅμως τότε τὴν ἐγκατέλειψεν· τὸ οἰκοδόδημα τῆς ὑπάρξεώς της ἐπὶ κακοῦ θεμελιωμένον κατέρρευσε ὡς ἡ ὡραία Αὐρηλία, ἡ θελκτικὴ ἀστὴ κυρία δὲ Μαρβύ, ἡ διαπρεπὴς βαρωνὶς Τενὰρ δὲ Μαρβύ, ἡ πρακτικὴ μοναχὴ Ὀνωρίνη κατήντησε νὰ γείνῃ ἡ κενὴ γυνὴ Λιλλ, ἡ πωλοῦσα τὰ εἰς πάντα τὸν βουλόμενον τὰς θωπείας καὶ τοὺς ἀσπασμούς της.

Διὰ νὰ περατώσῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην διὰ νὰ ἀσπασθῇ τὸ φρικτὸν ἔργον ἐξ οὗ ἀπέζη, ἐδέησε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ν' ἀναζητήσῃ εἰς τὴν μέθην τὴν ἀναισθησίαν καὶ τὸν λήθαργον τῆς αἰδοῦς. Τὰς πρώτας ἑσπέρας ἡ ἀθλία γυνὴ πρὶν κατέλθῃ εἰς τὸ πεζοδρόμιον ἔπινεν οἶνον καὶ μεθυσμένη προσεκάλει τοὺς διαβάτας.

Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ ζῆν συνεπλήρωσε τὸ ἔργον τῆς νόσου, καὶ ἤδη ἡ φθίσις κατεβίβρωσκε τοὺς πνεύμονάς της. Καθ' ἑκάστην πρωΐαν ἀρυπνιζομένη ἔβηχεν ἐπὶ πολλὰς ὥρας· τὰς ἑσπέρας δὲ καθ' ἃς ἦτο ὁμίχλη κατελαμβάνετο ὑπὸ βιαίων προσβολῶν βηχός, ἐξ ὧν ἠναγκάζετο νὰ καταφεύγῃ ὑπὸ τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν, διὰ νὰ κρύπτῃ ἐκεῖ τὸ πάθημα. Ἡ κατάχρησις τῶν πνευματωδῶν ποτῶν ἐπηύξανε τὸ κακόν, καὶ ἡ φωνή της ἐγένετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ μᾶλλον βραχνή.

Ἀλλ' ἀντὶ ἐκ τούτου ν' ἀλλοιωθῶσι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς της ἐφαίνετο ἀπεναντίας ὡραιοτέρα. Τὸ σῶμά της ἐγένετο ἰσχνότερον, ἀλλ' ὁ τύπος αὐτοῦ διετήρει νὰ θέλγητρά του, καὶ αἱ σάρκες ἦσαν ἀπαλώτεραι, τὸ πρόσωπόν της εἶχε χροιὰν πλέον καθαράν, ὡς νὰ εἶχε γείνει διαφανὲς τὸ δέρμα· αἱ παρειαί της ἦσαν πάντοτε ἐρυθραί, τὰ χείλη της πορφυρᾶ καὶ οἱ φλογεροὶ ὀφθαλμοί της ἐφαίνοντο μεγαλείτεροι. Ἦτο ὡραία, ἀλλ' ἐν συνόλῳ ἐφαίνετο πάτχουσα καὶ ἀδύνατος. Δὲν ἐβάδιζε μετὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄλλοτε χάριτος, ὁ δὲ θώραξ της ἔκλινε πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἡ βλὲξ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο συχνοτέρα. Ἡ φύσις της ὅμως καὶ ὁ χαρακτήρ της δὲν ἠλλοιοῦντο, ἤθελε πάντοτε τὴν ἀνάγκην ν' ἀγαπᾷ κάποιον.

Καθ' ἑσπέραν ἀνήρ τις, οὗ τὸ ἐξωτερικὸν ἐμαρτύρει τὸ ἐπαίσχυντον ἐπάγγελμά του, μετέβαινε πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῆς, ἣν ἀπεκάλει «γυναικούλαν του.»

Αὐτὸς τὴν παραγόρει καὶ τὴν ἐπροστάτευεν· αὐτὸς τὴν ὑπεχρέου νὰ πίνῃ καὶ τὴν ἠγάπα. Εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸν Μιγκέ. Ἡ Αὐρηλία πολλάκις ἀνεζήτησε τὸν Ἰούλιον, οὐχὶ ἐξ αἰσθήματος συμπαθείας, ὀφείλωμεν νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ τῷ ζητήσῃ νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὰ κοσμήματά της, εἶχε δὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐὰν τὸν συνήντα, θὰ τὸν ὑπεχρέου εἰς τοῦτο. Εἶχε διηγηθῇ τὰ περὶ τούτου συμβάντα εἰς τὸν νέον ἐραστήν της καὶ οὗτος τῇ ἀπήντησε.

— Μετὰ ἡσυχίας, ὅταν μοῦ τὸν δείξῃς, θὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ μᾶς τὰ ἐπιστρέψῃ, εἰδεμὴ τὸν διορθώνω.

Ἦτο Δεκέμβριος· καθ' ἑκάστην ἑσπέραν ἔβρεχεν, καὶ ἡ βροχὴ ἦτο ἀδιάκοπος. Ἡ Αὐρηλία ἠθέλετο τὰ μέγιστα ἕνεκα τούτου τὴν πικρίαν τοῦ ἐπονειδίστου ἐπαγγέλματός της. Ἀλλ' ἡ γυνὴ δὲν ἔζη πλέον ἐν αὐτῇ, μόνον τὸ ἐπάγγελμα ἔζη.

Τὰ νεῦρά της διετέλουν ἐν ἀδιακόπῳ ταραχῇ· ἔπινε διὰ νὰ δύνηται ν' ἀντέχῃ τληνικατὰ τὰς μακρὰς χειμερινὰς ἑσπέρας περιπλανωμένη εἰς τὰς ὁδούς, ὅτε ἡ βροχὴ διεπέρα τὰ ἐνδύματά της καὶ ἐπάγωνε τὰς σάρκας της. Ἔπρεπε καθ' ἑσπέραν νὰ ἐργασθῇ μὲ ὅλην τὴν βροχὴν καὶ -ἠν χιόνα, διότι ὁ ἐραστής της ὁ ἐπονομαζόμενος Ἁρδυδυγάλτης, δὲν τῇ ἐπέτρεπε ν' ἀναπαυθῇ. Ὑπήκουεν εἰς τὰς ἀτίμους ὀρέξεις του κτηνωδῶς, ἀσυνειδήτως, χωρὶς ἐλπίδα γνώσκουσα ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὸν κόσμον ἀνυπεράσπιστος, ἐκτὸς τῆς κοινωνίας, περιφρονουμένη παρ' ὅλων, μὴ ἔχουσα τὰ μέσα νὰ παλαίσῃ, κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων, μὴ δυναμένη νὰ πρα-

στρέξῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ νὰ δικαιωθῇ. Ὁ Ματθαῖος εἶχεν ἀποθάνει!

Ὅταν δὲν ἐκέρδιζε τίποτε, ἐξυλακοπέτσι, καὶ εἰργάζετο ἀδιακόπως μὲ ὅλην τὴν κακοκαιρίαν διὰ νὰ ἀπορύγῃ τοὺς ραβδισμούς.

Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην τοῦ Δεκεμβρ. ἀφοῦ ἐτακτοποίησε τὸ δωμάτιόν της, ἠρωμάτισε τὸ σῶμά της, ἐψιμυθίωσε τὸ πρόσωπόν της, ἐξῆλθε διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνδρα της εἰς μικρὸν οἰνοπωλεῖον ἐν τῇ ὁδῷ Δρουώ. Αὐτόθι εἰς παράμερον δωμάτιον κατηνάλισκε τὰς πλείστας ὥρας τοῦ καιροῦ του, ὁ Ἁρπαδοβγάλτης χαρτοπαικτῶν μετὰ τινων ὁμοίων του διὰ τῶν χρημάτων, ἅτινα ψιλὴ εἶχε κερδήσει τὴν προτεραίαν. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἔχανεν εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἐπέπληξε τὴν Λιλήν, διότι νωθρὰ οὖσα δὲν ἐκέρδιζεν ἀρκετὰ χρήματα. Ἐδείπνησαν ὁμοῦ καὶ ἡ ταλαίπωρος γυνὴ ἐξῆλθε μετὰ ταῦτα διὰ νὰ ἐξασκήσῃ τὸ βδελυρὸν ἔργον της.

Ἔβρεχεν, ὡς προείπομεν· ἐν τῇ ὁλοφιεστα υροῦντο τὰ χώματα τῶν φανῶν τῶν ἁμαξῶν καὶ τῶν λεωφορείων. Τὰ παράθυρα τῶν καφενείων ἠκτινοβόλουν, ἀλλὰ τὰ πεζοδρόμια ἦσαν ἔρημα.

Ἡ ταλαίπωρος γυνὴ περιεπάτει ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, καταρωμένη τὸν βίον καὶ μετ' ἀγανακτήσεως καὶ λύσσης ἀναμιμνησκομένη τοῦ κλέπτου τῶν κοσμημάτων της, τοῦ Ἰουλίου. Αἱ ὧραι παρήρχοντο καὶ ἡ βροχὴ ἀδιακόπως πίπτουσα τὴν ἐπάγωνεν. Ἔβηχε συχνὰ καὶ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον, ὅπου ἐνέμενεν αὐτὴν ὁ ἄνδρας της, διότι δὲν εἶχε χρήματα καὶ ὁ Ἁρπαδοβγάλτης τὴν ἐπερίμενεν.

Βαθμηδὸν τὰ ἐργαστήρια ἐκλείσθησαν καὶ οἱ ἀποχωροῦντες ἐν σπουδῇ διαβάται ἐγένοντο σπανιώτεροι. Τελευταῖα ἐκλείσθησαν καὶ τὰ καφενεῖα· οἱ ὑπηρέται ἀπέσυρον τὰς τραπέζας καὶ ἐφωτίζοντο τὰ παράθυρα τῶν αἰθουσῶν τοῦ πρώτου πατώματος.

Ἵστατο ὑπὸ τὴν θύραν εἰς τὴν γωνίαν σχεδὸν τῆς ὁδοῦ· τὸ βλέμμα της διὰ μέσου τῆς καταπιπτούσης βροχῆς ἐζήτει νὰ ἴδῃ μή-

πως τὴν ἔβλεπον κλητῆρες, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ εὑρίσκηται ἔξω. Ἔβλεπεν ἀνεῳγόμενα καὶ κατερχόμενα τὰ ζεύγη εἰς τὴν κλίμακα τοῦ καφενείου Ρίς. Αἴφνης προέτεινε τὴν κεφαλὴν καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπί τινος ἀνδρός, ὅστις κατήρχετο ὁδηγῶν ἐκ τοῦ βραχίονος μίαν γυναῖκα. Τὸν ἀναγνώρισε, καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος σχεδὸν διασχίζουσα τὴν ὁδὸν ἔδραμε κράζουσα.

— Αὐτὸς εἶνε!

Ὁ ἀνὴρ εὑρίσκετο εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα. Ἡ Αὐρηλία χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὴν σύντροφόν του, ἀνέκραξεν ἁρπάζουσα αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος:

— Ἄ! σ' εὗρα, Ἰούλιε! Νὰ μοῦ δώσῃς τὰ πράγματά μου. νὰ μοῦ δώσῃς ὅσα μοῦ ἔκλεψες!... Σ' ἔπιασα, κλέπτη!...

Ἡ μετὰ τοῦ Ἰουλίου εὑρισκομένη γυνὴ ὠπισθοχώρησεν, ἀκούσαντες δὲ τὸν θόρυβον ἔδραμον οἱ ὑπηρέται τοῦ καφενείου. Ὁ Ἰούλιος ἦτο εὐπρεπῶς καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένος· ὡς κύριος ἀνήκων εἰς τὸν καλὸν κόσμον, εἰς ὃν ἦτο γνωστὸς ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον Μιγκέτ, χαίρων φήμην ἐπιτηδείου πρὸς διεξαγωγὴν χρηματιστικῶν ὑποθέσεων ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ. Ἰδὼν τὴν Αὐρηλίαν ἐγένετο πελιδνός, ὠπισθοχώρησεν ἀγωνιῶν, καὶ ἠθέλησε νὰ λαλήσῃ ἀλλὰ δὲν εὗρισκε λέξεις.

— Ὦ! δὲν θὰ σ' ἀφήσω, ἐξηκολούθησεν ἡ Αὐρηλία· θέλω νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὰ χρήματά μου! Τὸ ξεύρεις καλὰ ἐσὺ ὅταν ἦσαν ἐραστής μου, μοῦ ἔκλεψες τὰ φορέματά μου, μοῦ ἔκλεψες τὰ κοσμήματα, μοῦ ἔκλεψες τὰ χρήματα!

Ἀποτεινομένη δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ καφενείου μὴ τολμῶντας νὰ ἐπέμβωσιν, προσέθηκεν.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Ἰούλιος Μιγκέ!

Ὁ Ἰούλιος ἔδακνε τὰ χείλη, αἱ χεῖρές του ἐκινοῦντο σπασμωδικῶς. Τῷ ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν ἡ σκέψις νὰ πνίξῃ τὴν γυναῖκα

ἐκείνην. Μετὰ πολλῆς προσπαθείας ὅμως κατέστειλε τὴν ὀργήν του, καὶ προσποιούμενος ἀπάθειαν, ἐστράφη πρὸς τὴν γυναῖκα ἣν συνώδευε, καὶ τῇ εἶπε.

— Πάρε ἓν ἀμάξι καὶ ἀνέβα εἰς αὐτό· μὴ σὲ μέλῃ, τώρα θὰ κάμω νὰ συλλάβουν αὐτὴν τὴν γυναῖκα· εἶνε τρελλή!

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τοῦ καφενείου εἶπε:

— Ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ κακοποιήσω αὐτὴν τὴν γυναῖκα, πηγαίνετε νὰ σέρητε κανένα κλητῆρα.

Ἡ Αὐρηλία ἔξω φρενῶν, παράφορων ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς λύσσης, ἐξαπτομένη ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, καίτοι τὰ ἐνδύματά της ἦσαν διάβροχα, ἀνέκραξε:

— Κλητῆρες νὰ φέρῃς; .. κλητῆρες; Ἀλλὰ θὰ συλλάβουν καὶ σὲ μαζί μου ἄθλιε, χαμερπέστατε, ὁποῦ ζῇς μὲ τὰ εἰσοδήματα κάθε λογῆς γυναικός; .. Θὰ τοὺς εἰπῶ τί πρᾶγμα εἶσαι· δὲν μὲ μέλλει ἂν μὲ φυλακίσουν, θὰ μᾶς φυλακίσουν μαζί.

— Ἄφησέ με, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος.

Καὶ τὴν ἥρπασε ἐκ τῆς χειρὸς διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, λέγων

—Εἶνε τρελλή! .. δὲν τὴν γνωρίζω· ποία εἶνε αὐτή;

— Ὦ τὸν ἄτιμον! ἀνεβόησεν ἡ Αὐρηλία ἀνθισταμένη. Βοήθεια! βοήθεια! .. θὰ μοῦ συντρίψῃ τὸ χέρι.

— Σᾶς εἶπα ὅτι εἶνε τρελλή, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούλιος πρὸς τοὺς παρεστῶτας, σφίγγων τοὺς ὀδόντας καὶ καταβάλλων ὅλην αὐτοῦ τὴν δύναμιν διὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἐξ αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ.

Ἤδη ἡ σκηνὴ ἐκείνη εἶχε προσελκύσει πολλούς· Κλητῆρες τινες μετεμφιεσμένοι προσδραμόντες ἐπέπεσον κατὰ τῆς Αὐρηλίας καὶ ἤθελον νὰ τὴν ἀπαγάγωσι λέγοντες.

— Εἶνε ἡ Λιλή! .. Ἔλα μαζί μας, πᾶμε! ..

Ἀλλ' ἡ Αὐρηλία ἀνθίστατο ἐνῷ τὴν ἔσυρον κράζουσα.

— Θὰ ἔλθω· πᾶμε ὅπου θέλετε, ἀλλὰ πρῶτον νὰ πάρετε καὶ

αὐτὸν.. Ἦτο ἐραστής μου, σᾶς λέγω ... μ' ἔκλεψε! .. Ὄχι μόνη μου δὲν ἔρχομαι βοήθεια! βοήθεια!

Καὶ ἐκραύγαζεν ἀμυνομένη, συρομένη εἰς τὴν λάσπην, στένουσα γοερῶς εἰς ἕκαστον κτύπημα τῶν ἀγροίκων κλητήρων καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ κραυγάζῃ πάσῃ δυνάμει.

— Βοήθεια! .. βοήθεια! ..

Ὁ Μιγκὲ τρέμων ἐκ φόβου καὶ ἐξ ὀργῆς ἔμεινεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς θύρας, ἡ συνοδεύουσα δὲ αὐτὸν ἀπῆλθε δρομαία, μόλις εἶδε τοὺς κλητῆρας. Οἱ ὑπηρέται ἐν ὁμίλῳ παρετήρουν ἀπαθῶς τὰς περιπετείας τῆς σκηνῆς ταύτης.

Ἡ Λιλὴ ἐσύρετο εἰς τὴν λάσπην ἐντὸς τῆς βροχῆς.

Ἦτο ἀργά· ἡ βροχὴ ἐξηκολούθει νὰ καταπίπτῃ. Τὸ οἰνοπωλεῖον ἔνθα ὁ Παραδοβγάλτης ἀνέμενε τὴν «γυναῖκά του», εἶχε κλείσει τὰς θύρας, οὗτος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν φίλων του ἤρχετο δύσθυμος. Βλέπων τὴν σκηνὴν καὶ ἀκούσας τὰς κραυγὰς ἔδραμεν.

— Τί τρέχει; ἠρώτησε προτείνων τὴν πυγμήν.

Ἡ Λιλὴ βλέπουσα αὐτὸν ἀντέταξε ζωηροτέραν ἀντίστασιν καὶ ἠνωρθώθη.

— Κλητῆρες εἶνε! εἶπεν ὁ Παραδοβγάλτης πρὸς τοὺς συντρόφους του, ἐλᾶτε νὰ τοὺς διορθώσωμεν.

Οἱ κλητῆρες ἠναγκάσθησαν ν' ἀφήσωσιν τὴν Αὐρηλίαν, ὅπως ἀμυνθῶσιν, Ἡ Αὐρηλία ἐγεθέτσα ἔδραμεν πρὸς τὸν ἐραστήν της, ἔλαβεν αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ σύρουσα σχεδὸν αὐτὸν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἵστατο ὁ Ἰούλιος ἔντρομος, τῷ εἶπε.

— Νάτος! αὐτὸς εἶνε ὁ Μιγκέ, ὁ Ἰούλιος ἐκεῖνος ὁποῦ μ' ἔκλεψε! αὐτὸς ἔκραξε τοὺς κλητῆρας νὰ μὲ συλλάβουν.

Ὁ Παραδοβγάλτης ἐκίνησε τοὺς ὤμους, ἐκάμμυσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶπε.

— Ἄ! ἐσὺ εἶσαι ὁ Ἰούλιος; .. Εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ σὲ γυρεύω. Ἔλα τώρα νὰ λογαριασθοῦμε, παλληκάρι μου.

Ὁ Ἰούλιος χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ, ἐπήδησεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ ἐστάθη ἐν θέσει ἀμύνης. Οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐφώρμησαν κατ' ἀλλήλων.

Ἡ πάλη ὑπῆρξε λυσσώδης ἐπὶ τινας στιγμάς. Οἱ γρόνθοι κατεφέροντο μανιωδῶς, ἀκολούθως συνεπλάκησαν σφιχτὰ καὶ ἐκυλίσθησαν χαμαί.

Ὁ Ἰούλιος ὡς μᾶλλον εὔρωστος ἴσχυσε νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εὑρισκόμενος, ἐκράτει τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου καὶ διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὸν λαιμόν του.

Οἱ κλητῆρες ἁρπάσαντες τὴν Αὐρηλίαν, ἐπάλαιον κατὰ τῶν συντρόφων τοῦ Παραδεβγάλτου, οἵτινες εἶχον ἐπιτεθῇ κατ' αὐτῶν.

Ἡ Αὐρηλία καθημένη ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς θύρας ἐταράσσετο καταληφθεῖσα ὑπὸ φρικτῆς ἀτελευτήτου βηχός. Κατὰ τὰ διαλείμματα ἔπτυεν αἷμα καὶ παρετήρει τους δύο παλαίοντας. Αἴφνης ἤκουσε κραυγὴν ὀξεῖαν καὶ ἔπειτα ρόγχον. . .

Οἱ κλητῆρες κατισχύσαντες εἶχον συλλάβει ἤδη τοὺς ἄλλους φαυλοβίους. Δύο ἐξ αὐτῶν ὥρμησαν πρὸς τοὺς παλαίοντος καὶ ἀνήγειραν τὸν Παραδεβγάλτην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ πτῶμα τοῦ Ἰουλίου.

Ὁ ἄθλιος ἀντίπαλός του αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἡττηθέντα ἐξήγαγε μάχαιραν καὶ ἐνέπηξεν αὐτὴν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ πρώτου ἐραστοῦ τῆς Αὐρηλίας.

Τὴν ἐπαύριον οἱ φαυλόβιοι καὶ ὁ Παραδεβγάλτης εὑρίσκοντο εἰς τὸ Κρατητήριον, ἡ δὲ Αὐρηλία εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Τὸ πτῶμα τοῦ Ἰουλίου ἔκειτο διὰ τὴν αὐτοψίαν ἐξηπλωμένον ἐπὶ μιᾶς τῶν πλακῶν τῆς Morgue.

ΙΓ'. — ΓΑΔΗΝΗ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑΝ.

Ἀπό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν τῶν Παρισίων λόγος πολὺς ἐγένετο περὶ τῆς ὀφνιδίας ἐμφανίσεως τῆς ὡραίας Εὐλογιοκομμένης, τῆς θελκτικῆς Ἀμερικανίδος, ἥτις ὑπῆρξε πρότινος εἷς τῶν ἀστέρων τοῦ παρισινοῦ στερεώματος. Ἡ Ἐλίζα γαλήνιον εἰς τὸ ἑξῆς προβλέπουσα τὸ μέλλον, ἀνέλαβε τὰς παλαιάς της ἕξεις, καθ' ἑκάστην δὲ μετὰ τὸ γεῦμα ἐφαίνετο εἰς τὸν περίπατον ἀκούωσα κατὰ τὴν διάβασίν της τὰ ἐπιφωνήματα τοῦ θαυμασμοῦ.

Ὅλοι ἔσπευδον νὰ χαιρετίσωσι τὴν ὡραίαν Εὐλογιοκομμένην. Κανένα φόβον δὲν εἶχεν εἰς τὸ ἑξῆς· μία σκέψις μόνον τὴν ἐβασάνιζεν, ἡ περὶ τῆς ἀδελφῆς της καὶ τοῦ Ἰουλίου Μιγκέ, οἵτινες δὲν εἶξευρε ποῦ εὑρίσκοντο. Γινώσκουσα τὸν χαρακτῆρα τῆς Αὐρηλίας, ὑπέθετεν ὅτι φυγοῦσα ἐκ τῆς ἐν Μεδὸν οἰκίας, θὰ εὗρε κατόπιν τὸν Ἰούλιον σύντροφόν της, οὗ ἡ μνήμη τῇ ἐνεποίει φρίκην.

Τὰ δύο ἐκεῖνα ὄντα ἦσαν ἐκ φύσεως πεπλασμένα διὰ νὰ ἐννοῶσιν ἄλλήλα καὶ ἦτο πεπεισμένη ὅτι ἡ ἀδελφή της συνέζη μετὰ τοῦ φαυλοβίου ἐκείνου. Διὰ τοῦτο ἐλυπεῖτο γινώσκουσα ὅτι ἡ Ὀλιβιέρος δὲ Μεῦρὰν τότε μόνον θὰ συγκατετίθετο νὰ τὴν νυμφευθῇ ὅταν ὁ κακοῦργος ἤθελεν ἀποτίσῃ διὰ τῆς ζωῆς του τὸ διαπραχθὲν παρ' αὐτοῦ ἔγκλημα. Ἐφοβεῖτο ἀναλογιζομένη τὴν μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν σύγκρουσιν καὶ διὰ τὰς συνεπείας της καὶ διότι θὰ εὑρίσκετο ἐκ νέου αὐτὴ ἀντίπαλος πρὸς τὴν ἀδελφήν της. Ἐνίοτε τὴν παρηγόρει ἡ ἐλπὶς ὅτι ἡ ἀδελφή της βαρυνθεῖσα τὴν Παρισινὴν ζωήν, φοβουμένη καθ' ἑκάστην μὴ συναντήσει ἀνθρώπους γνωρίσαντες αὐτὴν ἐν ἄλλῃ θέσει καὶ νὰ ὑποστῇ τὴν περιφρόνησίν των, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Γαλλίας μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς ἄλλην χῆν ὅπου θὰ ἦτο ἄγνωστος. Ταῦτα ἦσαν σημεῖα εἰς τὸν αἴθριον ὁρίζοντα τοῦ μέλλοντος τῆς Ἐλίζας, ἅτινα ἐπεσκίαζον τὸ μέτωπόν της.

Ὁ μαρκήσιος ἤρχετο πρὸς αὐτὴν δὶς ἢ τρὶς μόνον τῆς ἑβδομάδος κατὰ τὴν ἑσπέραν.

Ἐπέρασε τινὰ, ἐνῷ ἡ Ἐλίζα ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ περιπάτου, ἡ θαλαμηπόλος της Μαργὼ τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος ἐπεθύμει νὰ τὴν ἴδῃ. Ἡ Ἐλίζα διέταξε παραχρῆμα νὰ τὸν εἰσαγάγῃ.

Ὁ μαρκήσιος εἶχεν ὄψιν φαιδροτάτην καὶ εἰσελθὼν ἔτεινε τὴν χεῖρα:

Ἐλίζα, ἐξελικήθης. Ἀπόκειται εἰς σὲ πλέον νὰ ὁρίσῃς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ γείνῃς μαρκησία.

Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του ἐκείνη καὶ τὰ χείλη των συνενώθησαν εἰς μακρὸν ἀσπασμόν. Καὶ κατόπιν ἐζήτησεν νὰ μάθῃ πληροφορίας περὶ τοῦ συμβάντος. Τῇ διηγήθη τότε ὁ Ὀλιβιέρος ὅτι ὁ Γρὲ μετέβη νὰ τῷ ἀναγγείλῃ ὅτι εὑρέθη ὁ Ἰούλιος Μιγκὲ νεκρός. Συμπλακεὶς μετά τινων ὁμοίων του, ἐφονεύθη διὰ κτυπήματος μαχαίρας ἐμπιχθείσης εἰς τὴν ῥάχιν του καὶ διατρησάσης τοὺς πνεύμονάς του. Τὸ πτῶμά του εἶχεν ἐκτεθῇ πρὸς ἀναγνώρισιν.

Ἡ Ἐλίζα ὠχρίασε καὶ ἠσθάνθη φρικίασιν διατρέξασαν τὰς ῥιζάς της.

— Ἄ! εἶπεν ἐπὶ τέλους, ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος. Πάντοτε ἐφοβούμην αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον.

Ἡ ὡραία Εὐλογιοκομμένη ἠδύνατο νὰ μείνῃ εἰς τὸ ἔξῆς ἤτυχος.

Ἐκράτησε τὸν Ὀλιβιέρον νὰ δειπνήσῃ μετ' αὐτῆς. Περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου ἡ Μαργὼ ἐλθοῦσα εἶπεν ὅτι ὁ Γρὲ εἶνε ἔξω.

— Εἶπέ του νὰ εἰσέλθῃ.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ πρώην ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐνεφανίσθη

— Τί τρέχει, Γρέ! ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε μαρκήσιε. Φέρω μίαν εἴδησιν εἰς τὴν κυρίαν Βόττ, μίαν εἴδησιν θλιβερὰν.

—Ποίαν; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα τρέμουσα.

— Μὲ παρακαλέσατε κυρία, νὰ προσπαθήσω νὰ μάθω τι, περὶ τῆς τύχης τῆς ἀδελφῆς σας, κυρίας δὲ Μαρβύ.

— Μάλιστα... λοιπόν...

— Ἡ ἄτυχὴς γυνὴ συνελήφθη πρό τινων ἡμερῶν, μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον καί...

— Καὶ...· ἠρώτησεν ἐναγωνίως ἡ Ἐλίζα.

— Εἶνε ἐπιθάνατος!.. ἀποθνήσκει!..

— Ὦ Θεέ μου, Θεέ μου!.. εἶπεν ἡ Ἐλίζα θρηνοῦσα.

Ἡ Ἐλίζα ἔκλαιεν· ἀλλ' ὁ Ὀλιβιέρος ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνος θάνατος τὸν ἀπήλλασεν ἀπὸ τὴν λυπηρὰν συγγένειαν, ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Γρὲ τὸν ἠρώτησε.

— Δὲν εἰδοποίησες τὸν κ. Τενὰρ δὲ Μαρβύ;

— Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν κατοικίαν του. Αὐτὴ ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ. Κατ' ἀρχὰς ὅσα τῷ διηγήθην προξένησαν εἰς αὐτὸν μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ὠργίσθη. Ἔπειτα πραϋνθεὶς μοὶ εἶπεν ὅτι ἤρνειτο ἀπολύτως νὰ τὴν ἴδῃ. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν συγχωρήσουν. Ἐθεώρει τὸ οἰκτρὸν τέλος της ὡς δικαίαν τιμωρίαν. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἡ θνήσκουσα εἶνε ἡ φυλόβιος γυνὴ Λιλή. Ὁ θάνατος θὰ τὴν ἐξαγνίσῃ· ἀφοῦ ἀποθάνῃ τότε θὰ σκεφθῇ τί ὀφείλει νὰ πράξῃ διὰ τὸ ἄψυχον σῶμα τῆς κυρίας δὲ Μαρβύ. Ἐγὼ ἐπέμεινα, ἀλλ' αὐτὸς ὠργίσθη τόσον, ὥστε ἐξῆλθον διὰ νὰ μὴ παραφερθῶ κ' ἐγώ.

— Λοιπὸν ἐζήτει νὰ ἐπανιδῃ τὸν σύζυγόν της;

— Ναί· αἰσθάνεται ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος της, καὶ εἰς τὸ στόμα της ἔχει τὸν σύζυγον καὶ τὴν ἀδελφήν της.

— Ζητεῖ κ' ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα μετὰ συγκινήσεως.

— Μάλιστα, κυρία, σᾶς ἱκετεύει νὰ ὑπάγητε νὰ τὴν ἀποχαιρετίσητε.

Καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς της ἡ Ἐλίζα, ἠγέρθη ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Μαργώ.

— Γρήγορα, γρήγορα! εἶπε· δόσε μου τὸ ἐπανωφόρι μου.

— Τί θὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Θέλω νὰ τὴν ἐπανίδω.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, ὥστε ὁ Ὀλιβιέρος δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ κἀμμίαν παρατήρησιν. Ἐφ' ᾧ ἡ θαλαμηπόλος ἀπέθετεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς κυρίας της τὸ ἐπανωφόριον, αὕτη ἐζήτησε πληροφορίας παρὰ τοῦ Γρέ.

— Δύναμαι, ἂν καὶ ἡ ὥρα εἶνε προχωρημένη, νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ νοσοκομεῖον;

— Μάλιστα, κυρία, ἔλαβα τὴν ἀπαιτουμένην ἄδειαν καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσω.

— Εἶσαι πολὺ ἀγαθή, Ἐλίζα, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος συγκεκινημένος, ἀφοῦ λησμονεῖς τὰς ἀδικίας. Ἐπίτρεψέ με νὰ σὲ συναδεύω.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, ἀπήντησε μετὰ δακρύων. Ἔλα, ἔλα μαζί μου. Ὦ, ἡ ταλαίπωρος ἔχει ἀνάγκην συγγνώμης!

Ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ Γρὲ ἔφθασαν μετὰ ἡμίσειαν ὥραν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Εἰσῆλθον εἰς τοὺς εὐρεῖς καὶ πενθίμους θαλάμους, φωτιζομένους ὑπὸ τινων λυχνιῶν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἡ Ἐλίζα παρετήρει κατεχομένη ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου εἰσελθοῦσα πρώτη, ἀναζητοῦσα τὴν κλίνην.

Αἴφνης εἶδε τὰ περαπετάσματα μιᾶς κλίνης παρακμαζούσης γυνή τις πελιδνὴ λυσίκομος ἐφάνη κράζουσα.

— Σὺ εἶσαι Λίζα; . Λίζα, ἀδελφή μου, ἔλα!

Ἡ Ἐλίζα ὥρμησε πρὸς αὐτὴν ἀναγνωρίσα τὴν φωνήν, διότι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ ἄλλως. Ἐννηακαλίσθη τὴν ἀδελφήν της, τὴν ἠσπάσθη, ἀλλὰ δὲν εὗρισκε λέξιν νὰ προφέρῃ, φρικίασιν ᾐσθάνετο ἐκ τῆς τοιαύτης θέας. Ἔκλαιε καὶ τὰ δάκρυα της ἔβρεχον τὸ πρόσωπον τῆς ἐπιθανάτου, ἥτις σφιγτὰ ἐναγκαλιζομένη αὐτὴν καὶ ἀσπαζομένη τῇ εἶπεν.

— Ὦ, Λίζα μου κλαίεις; μὲ ἀγαπᾷς ἀκόμη; μὲ συγχωρεῖς; Ὦ. Λίζα μου! πόσον ἀθλία ὑπῆρξα! Μὲ συγχωρεῖς, εἰπέ μου ὅτι μὲ συγχωρεῖς; . . Ἐκεῖ ἐπάνω ὅπου θὰ εὕρω τὴν μητέρα μας θὰ φοβῶμαι, θὰ αἰσχύνωμαι διὰ τὸ κακὸν ὅπου σοῦ ἔκαμα! Συγχώρησέ με, συγχώρησέ με, Ἐλίζα!

— Ἀτυχής μου, Λιλή, σὲ συγχωρῶ!

Καὶ ἐθρήνει μετὰ λυγμῶν.

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι μὲ συγχωρεῖς; . . δὲν μὲ καταρᾶσαι;

— Ἀπεναντίας σ' εὐλογῶ, ἀδελφή μου!

— Ὦ σ' εὐχαριστῶ, θὰ δυνηθῶ νὰ ἐπανίδω τοὺς γονεῖς μας ἐκεῖ ψηλά!

Αἱ δύο γυναῖκες ἔστανται σφιγκτὰ ἐνηγκαλισμέναι, θρηνοῦσαι ἀμφότεραι καὶ ζητοῦσαι νὰ παρηγορήσωσιν ἀλλήλας. Οἱ παριστῶτες σφοδρὰ συγκεκινημένοι τὰς ἔβλεπον μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγρούς. Τὰ δάκρυα ἐκυλίοντο εἰς τὰς παρειὰς τοῦ Ὀλιβιέρου. Ὁ Γρὲ ἔδακνε τὰ χείλη καὶ ἐμόρφαζε διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του. Ὅλοι εἶχον λησμονήσει τὴν ἄσπλαγχνον ἀδελφήν, τὴν ἄπιστον σύζυγον, τὴν ἀνήθικον γυναῖκα. Ἔβλεπον μίαν ἀτυχῆ ἐπιθάνατον μετανοοῦσαν καὶ ἐπήρχετο εἰς τὸ πνεῦμά των ἡ ῥῆσις τοῦ Χριστοῦ Ὁ ἀναμάρτητος ἐξ ὑμῶν βαλέτω πρῶτος τὸν λίθον.

Ἐκ τῆς συγκινήσεως ἐπῆλθε κρίσις· ἡ ἀσθενὴς κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς προσβολῆς βηχός. Ἡ Ἐλίζα ἐντρομος τὴν περιέβαλε διὰ τῶν χειρῶν, νομίσασα ὅτι ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ καὶ γενομένη πελιδνή. Ἀλλ' ἡ βὴξ ἔπαυσε μετ' ὀλίγον, ἡ δὲ Αὐρηλία τῇ εἶπεν εἰς τὸ ὠτίον

— Θέλεις νὰ μὲ πείσῃς ὅτι μ' ἐσυγχώρησες, Λίζα μου;

— Τί θέλεις; . . Λέγε, ἀδελφή μου.

— Δὲν θὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῇς;

— Ὄχι, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

Ἐκλινεν ἔτι μᾶλλον πρὸς αὐτὴν καὶ μὲ τόνον φωνῆς ἀπερίγραπτον βαθέως συγκινήσασα τὴν ἀδελφήν της εἶπε.

— Λίζα, ἀδελφή μου, ἐδῶ φοβοῦμαι. . . Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Δὲν θέλω νὰ μεταφέρουν τὸ πτῶμά μου εἰς τὸ ἀνατομεῖον! Λίζα, πάρε με ἀπ' ἐδώ! θέλω ν' ἀποθάνω σιμά σου. Εἰς τὴν κατοικίαν σου! Ὦ! μὴ μὲ ἀφήσῃς.

Καὶ ὁμιλοῦσα ἡ ταλαίπωρος ἐφρικία, τὴν δὲ φρικίασιν ταύτην συνησθάνετο καὶ ἡ ἀδελφή της.

Ἡ Ἐλίζα ἀπήντησεν εὐθύς.

— Ναί, Λιλή μου !. . ναί, θὰ σὲ πάρω εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ δὲν θ' ἀποθάνῃς, θὰ σὲ σώσωμεν. Εἶνε δυνατόν, κυρία, νὰ παραλάβωμεν τὴν ἀσθενῆ ; προσέθηκεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν ἀγρυπνοῦσαν ἀδελφὴν τοῦ Ἐλέους.

Ἡ μοναχὴ μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος ἀπήντησε.

— Μάλιστα, κυρία.

Ὁ Ὑρὲ ἀνέλαβε νὰ μεριμνήσῃ περὶ τούτου, ἀκολουθῶν δὲ τὴν μοναχὴν εἶπεν.

—Ἑτοιμάσατέ την, τώρα πηγαίνω νὰ πάρω τὴν ἄδειαν.

— Πρέπει νὰ τὴν μεταφέρητε διὰ φορείου, εἶπεν ὁ ἐν ὑπηρεσίᾳ ἐσωτερικὸς ἰατρός, κρυφίως πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον. Εἶνε ἐπιθάνατος καὶ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ φθάσῃ ζῶσα εἰς τὴν κατοικίαν σας.

Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν ὡμίλησεν, ἡ Αὐρηλία ἤκουσεν καὶ ἐμάντευσε τὸ λεχθέν. Διὰ τοῦτο κρατοῦσα τὴν Ἐλίζαν διὰ τῶν χειρῶν τῇ εἶπεν ἐκ νέου ἱκετευτικῶς.

— Λίζα, ζῶσαν ἡ νεκρὰν νὰ μὲ πάρῃς ἀπ' ἐδῶ !

Ἡ Ἐλίζα κλαίουσα, συντετριμμένη ἐκ τῆς λύπης, σφίγγουσα εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ἀσπαζομένη τὴν ἀδελφήν της ἀπήντησε·

— Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πλέον, Αὐρηλία, θὰ σὲ πάρω !. .

— Ὦ ! πόσον καλὴ εἶσαι ἀδ, . . .

Ἡ βὴξ δὲν τὴν ἄφησε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν.

Μετὰ μίαν ὥραν τὸ φορεῖον ἐστέκετο πρὸ τῆς θύρας τῆς κατοικίας τῆς Ἐλίζας. Κατῆλθεν αὕτη ἐκ τῆς ἁμάξης, ἐφ' ἧς παρηκολούθει, ἔδραμε πρὸς τὴν ἀδελφήν της διὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα· ἀνήγειρε τὸ καλύπτον τὸ φορεῖον ὕφασμα καὶ μὴ βλέπουσα τὴν ἀσθενῆ νὰ ἐγερθῇ ἀνεζήτησε τὴν χεῖρά της.

— Αὐρηλία, ἐφθάσαμεν, τῇ εἶπεν· τώρα θ' ἀνέλθωμεν εἰς τὴν κατοικίαν μου.

Ἀλλ' ἡ ἀσθενὴς δὲν ἀπήντησεν.

Ἡ Ἐλίζα ἐγγίσασα τὴν χεῖρα της, ἠσθάνθη αὐτὴν παγωμένην. Ἀφῆκε κραυγὴν ὀξεῖαν, ἐγονυπέτησε καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸ σῶμα

τῆς ἀτυχοῦς ἤρχισε νὰ χέῃ δάκρυα θερμά, καὶ νὰ ἀσπάζεται αὐτὸ Ἡ Αὐρηλία· Τέναρ δὲ Μαρβὺ ἦτο νεκρά.

ΛΥΣΙΣ

Μετά τινα καιρὸν ἀπὸ τῶν συμβάντων, ἅτινα διηγήθημεν, ἡ ὡραία Εὐλογιοκομμένη φέρουσα πλουσίαν πένθιμον ἐνδυμασίαν ἐξετέλει τὸν καθημερινὸν αὐτῆς περίπατον ἐφ' ἁμάξης εἰς τὸ δάσος τῆς Βουλώνης Ἱππεύς τις, κομψὸς καὶ εὐειδὴς ἐκάλπαζε παρὰ τὴν ἅμαξαν, ἀμφότεροι δ' ἐπέσυρον τὴν κοινὴν προσοχήν, διότι τὴν πρωΐαν ἐφημερίς τις, διαδιδομένη παρὰ τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ ἔγραφε τὴν ἑξῆς εἴδησιν:

Αὔριον ἐν Ἁγίῳ Φιλίππῳ τελεσθήσονται οἱ γάμοι τοῦ μαρκησίου δὲ Μεὺρὰν μετὰ καλλιτέχνιδος γνωστῆς εἰς τὴν Παρισινὴν κοινωνίαν καὶ διακριθείσης ἀείποτε διὰ τὴν σωφροσύνην αὐτῆς τῆς κυρίας χήρας Λουΐζης Βόττ, ἐπονομαζομένης ὡραίας Εὐλογιοκομμένης.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα ἀνεγράφετο καὶ ἄλλη εἴδησις, περὶ ἧς ποικίλα ἐγένοντο σχόλια.

Κυρία τις, ἀκήκουσα εἰς τὴν ἐκλεκτὴν κοινωνίαν, ἠ! κόμησσα Β. . ἥτις εἶχεν ἱδρύσει θρησκευτικόν τι ἄσυλον διευθύνουσα ὡς ἡγουμένη τὴν κοινότητα τῶν ἀδελφῶν τῆς μετανοησάσης Μαγδαληνῆς, ἐδραπέτευσε τὴν προτεραίαν μετὰ τινος νέου ἱερέως Ὁ Ἱερεὺς οὗτος, ὅστις ἐκαλεῖτο Δελύκ, ἦτο πράγματι ἀγύρτης τις διάγων βίον ἀνειμένον καὶ καλούμενος Ἀλφόνσος Δυλούκ. Ἡ ἀπτυρομία κατεδίωκε τὸ δραπετεῦσαν ζεῦγος διότι ἀπελθόντες οἱ φυγάδες ἐκ τοῦ μοναστηρίου, παρέλαβον πᾶσαν τὴν χρηματικὴν αὐτοῦ περιουσίαν, ἐγκαταλείψαντες ἄνευ πόρου τινὸς τὰς ἀπομενούσας ἀτυχεῖς μοναχάς.

Ἐκτὸς τούτου εἰς τὴν διαχείρισιν εἶχον καταλίπει τοιοῦτο ἔλλειμμα, ὥστε ἡ κοινότης, ἥτις ἐξήσκει καὶ μικρὸν ἐμπόριον ἀσπροῤῥούχων, ἐκηρύχθη εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας· εἰς τὸ μοναστήριον τοῦτο κατέφυγεν ἐπί τινα καιρὸν ἡ βαρωνὶς δὲ Μαρβύ, ἧς πάντες ἠγνόουν τὸ τέλος

Κατὰ πᾶσαν Πέμπτην καὶ Κυριακὴν περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν ὥραν εἷς τινα γωνίαν τοῦ κοιμητηρίου Μονμάρτρης ἀφίνετο διερχόμενος εὔσωμός τις ἀνήρ, μὲ ἔνδυμα κομβωμένον μέχρι λαιμοῦ τὴν πολιὰν κόμην κεκομμένην, μὲ ὄρρῦς πυκνάς, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστραπηβόλους. Κατῄρχε καὶ σιωπηλὸς εἰσέδυεν εἰς τὴν κεντρικὴν δενδροστοιχίαν τοῦ κοιμητηρίου καὶ ἐσταμάτα ἔμπροσθεν τάφου ἁπλοῦ, ἐφ' οὗ ἀνεγινώσκετο ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

ΒΑΡΩΝΙΣ ΤΕΝΑΡ ΔΕ ΜΑΡΒΥ.

ἀναπαύεσθω ἐν εἰρήνῃ.

Πρὸ τοῦ τάφου ἐκείνου σταματῶν, διὰ κινήματος αὐτοματικοῦ ἐξῆγεν ἐκ τοῦ κόλπου του ἀνθοδέσμην καὶ τὴν ἐπέθετεν ἐπὶ τῆς πλακός. Ἀκολούθως ὡς στρατιώτης ὑπακούων εἰς τὸ πρόσταγμα, ἐγονυπέτει ἐστήριζε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς κιγκλίδος καὶ ἔθρήνει ἐπὶ δύο ὥρας ἐν τοιαύτῃ θέσει, εἶτα ἐπανήρχετο εἰς Παρίσιους. Καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα ἐφαίνετο ὠχρότερος καὶ ἰσχνότερος.

Ὁ λοχαγὸς Τενὰρ δὲ Μαρβὺ ἐξίου βασανιζόμενος ἐκ τῶν ἀναμνήσεων καὶ μεταμελούμενος διότι δὲν ἐσυγχώρησεν. . . .

ΤΕΛΟΣ.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Αἱ φιλόμουσαι κυρίαι.

Εὐφροσύνη Μαρκοπούλου. Ἀγλαΐα Τσοπάνογλου. Ἄννα Τραμπουλῆ. Σοφία Θεοφιλίου. Ἑλένη Λαπιέρ. Μαριγὼ Γ. Βελισσαρίδου. Κατίνα Ἰωάννου. Ἑλένη Σταυρίδου.

Οἱ φιλόμουσοι κύριοι.

Σωκράτης Τσοπάνογλου. Σταῦρος Σταυρίδης. Γεώργιος Χλαμίδης. Γεράσιμος Φερεντῖνος. Γεώργιος Ἀρμᾶς. Γ. Ἀθανασιάδης. Ἐμμανουὴλ Δημητρίου. Σπῦρος Ἀργυράτος Σταῦρος Ἀλαΐμπης. Γεώργιος Κόντης. Γεώργιος Εὐσταθίου. Ἐμμανουὴλ Τρειανὲς. Χρῆστος Κλωνάρης, Νικόλαος Ἀμανίδης. Δημ. Βαντάπουλος. Μαρῖνος Καβάλλας. Μιχ. Δικαστόπουλος. Νικ. Δάνδριας Ἀλφόνσος Βλαχάκης Δ. Ἰωαννίδης Ἀλέξανδρος Χαντσέρης. Φώτιος Μιχαὴλ. Γεωργιος Βορίδης. Ἀναστάσιος Θεοδωρίδης. Γεώργιος Βηδόπουλος. Π. Ἰωάννου. Μάρκος Μανοράκης, Δημ. Μιχαλόπουλος. Γερασ, Τσικούλης. Χρῆστος Πουλάτος, Εὐαγ. Μπακάλης. Ἀλέξανδος. Βιδάλης. Συμεὼν Γεμενεζόγλου. Δημ. Ζαμπέλλης. Ἀνδρέας Λαμπρινὸς Δημ. Σαυλιώτης. Ν. Χρήστου. Ι. Ν. Σπυρόπουλος. Ἀντώνιος Μακρῆς. Νικέλαος Καρύδης. Νικόλαος Μεζές. Π. Πετρόπουλος. Ἀντώνιος Γρηγοριαδης. Ἀντώνιος Κούτσης. Βασίλειος Τσυτσουλιάνος. Ι. Κωνσταντινίδου. Φωκίων Μαζάρας. Γεώργιος Κουτσουβέλης. Γ. Α. Γρηγοριαδης. Χρῆστος Μαρκόπουλος. Νικόλαος Παπαδόπουλος. Ἰωάννης Σταυρίδης. Ἐρρίκος Λεβῆς. Κωνσταντῖνος Φωτιάδης. Κ. Θερμογιάννης. Βασίλειος Σαραγόπουλος. Κ. Νικολαΐδης. Γεώργιος Θωμασινός. Ἰωάν-

νης Μαργαρίτης. Πέτρος Κουμαριανός. Β. Ἀσημακόπουλος Χ. Δ. Δημόπουλος. Κωνσταντῖνος Παρθενιάδης. Γ. Π. Ζούνης Γεώρ. Ἐγγονόπουλος. Ἐμ. Νοτάρης. Ἰ. Κοκκίνης. Ἀναστάσιος Βασιλείου. Ἰωάννης Φιλιππάκης. Μιχαήλ Πουμπούς. Ἀναστάσιος Βελησσαρίου. Στυλιανός Παῦλου. Γεώργιος Τραμπούλης. Πέτρος Καρδαμάτης. Ν. Π. Ζούντς. Περικλῆς Παπαχάλης. Κωστῆς Ἀνδριώτης. Μιχαήλ Χαζτόπουλος. Ἰωάννης Μπογιατζῆς. Εὐσταθιος Μιχαήλ. Δημοσθένης Βάτης. Δημ. Παπαδόπουλος. Πέτρος Ρούσσος. Λεωνίδας Σκαλιέρης. Ἰωάννης Βερνίκος. Διονύσιος Πεταλούδης. Δ. Μ. Καμπουράκης. Ν. Κ. Φουγιάξης. Ἠλίας Λάτσης. Ἀντώνιος Ἀρκουδάρης. Σπῦρος Ἀποστολάτος. Δημ. Δημητρακίδης. Εὐάγγελος Κορτέσης. Μιλτιάδης Σφόρος. Διαμαντῆς Διαμαντίδης. Ἀντ. Ἰωαννίδης. Πέτρος Κουτέλλας. Βασίλειος Πετρίδης. Λάμπρος Μητυληναῖος. Ν. Καρεολόγος. Γ. Πετρόπουλος. Γεώργιος Ζάρβανος. Ἀναστάσιος Κ. Ἀναφαντῆς. Ἐλευθέριος Ἀλιφραγκίδης. Πέτρος Γεωργίου. Μιχαήλ Π. Σάγκος. Ἰ. Σουσαμιᾶς Κων. Λιμπερίδης. Δημ. Οἰκονομίδης. Δ. Μωϋσιάδης. Ἀντ. Ἀμυράλης. Ἀντώνιος Χουρμούζης. Παναγιώτης Γνάτσωφ Θεόδωρος Καραβίας. Ἀντώνιος Χρυσόγελος. Ἀλέξανδρος Σ. Μαῦρος. Ἰωάννης Πλακετάρης. Ἀλέξανδρος Ζωγράφου. Σόλων Θεοδορίδης. Ἀριστοφάνης Τερκρίκης. Ἰωάννης Μεταξᾶς. Μιχαήλ Κολιάδης. Ἀνδρέας Λαμπαδίτης. Γεώργιος Καναγγίνης. Φραγκίσκος Κρικελλῆς. Δημήτριος Εὐστρατιάδης. Μ. Κρικελλῆς. Νικόλαος Λαγουδάκης. Θεοκλῆς Στρογγυλός. Μιλτιάδης Ἀλτιπαρμάκης. Νικόλαος Δημητριάδης. Ἀριστομένης Ἐλευθεριόπουλος. Ματθαῖας Καραγιαννόπουλος. Μιλτιάδης Καραμάνωφ. Ἰωάννης Τσιτσόπουλος. Τηλέμαχος Ἀλβανόπουλος. Θεόδωρος Βρασούκας. Χαράλαμπος Ἠλιάδης Λεωνίδας Ἰωαννίδης. Ἠπειρώτης Μπίλιας. Κ. Παραφεντίδης Γεώργιος Ξανθόπουλος. Κ. Σαραφόπουλος. Ἀναστάσιος Μημικόπουλος. Ἀχιλλεὺς Σαλταφερίδης. Χριστόδουλος Μιχαη-

λίδης. Π. Δελέγκας Εὐθύμιος Μισαηλίδης. Ἀλέξανδρος Σιμιτσόπουλος. Νικόλαος Φόσκολος. Ἰάκωβος Βασιλειάδης. Ἀλέξανδρος Γ. Χαρβαλιᾶς. Κωνσταντῖνος Γ. Χαρβαλιᾶς. Βασίλειος Νικολάου. Αἴγιστος Χατούμογλους. Ν. Εὐστρατίου. Βλάστιος Θεοδωρόβιτς. Ἀντώνιος Ξανθόπουλος. Ν. Καραγιαννίδης. Ἰάκωβος Μαλίδης. Βασίλειος Καλιπρούσης. Κων. Ζωγράφου. Θεόδορος Παῦλου. Ἐλευθέριος Νικολάου. Β. Παπαδόπουλος. Γεώργιος Μορφιάδης. Δημ. Κορίστης. Ἀντ. Ἀποστόλου. Γ. Β. Βουτηρᾶς. Σωτήριος Νικολαΐδης. Ἀλέκος Χαζτόπουλος. Ἀναστάσιος Ζόνης Β, Καραμουζιάδης. Β. Νικολάου. Πέτρος Γαβριηλίδης. Νικόλαος Ζιώτης. Κ. Ξανθόπουλος Βασ. Ἀδαμίδης. Παῦλος Φωτιάδης. Ἐμ. Φωτιάδης. Νικόλαος Φωτιαδης. Δημ. Ἀποστολίδης. Χαράλαμπος Παπᾶ. Λάζαρος Μελετίου. Βίκτωρ Τοπούζης. Θεόδωρος Μακρῆς Ν. Ἀχουζαρίδης. Παῦλος Κέπετζης. Δημ. Τριανταφυλλίδης Ἀριστοτέλης Κυριάκου. Ἄλεκος Μωϋσιάδης. Θωμᾶς Παπαδόπουλος. Γρηγόριος Βλάχου. Ἀθανάσιος Περπέρης. Γεώργιος Ξανθόπουλος. Θρασύβουλος Β. Λεμονζτόγλους. Νικόλαος Σουλόπουλος. Θρασύβουλος Ἀγαπιτίδης. Σταῦρος Ζαφειρίδης. Ὄθων Κλωναρίδης. Ἀνέστης Σταύρου. Ἀπόστολος Κολοκυθόπουλος. Εὐθύμιος Θεοδώρου. Κωστῆς Κάρταλης. Κωστῆς Κουρτίδης Ἀλέξανδος Βασιλειάδης. Ν. Κυριαζῆς. Ἀντώνιος Ζαχάρωφ. Κων. Κ. Δεμέστιχος. Μιλτιάδης Τριγκανόπουλος. Στέφ. Μαυρίκης. Κων. Ἠλιαδόπουλος. Μηνᾶς Παντουβᾶς. Βασίλειος Μιχαηλίδης. Ἰωάννης Κυριακοῦ. Λεωνίδας Ἰωαννίδης. Ἰωάννης Κωνσταντινίδης. Ἀλέκος Ραπτόπουλος. Ἰωάννης Μαυρίδης, Ἰωάννης Καρατζόπουλος. Στ. Ἰωαννίδης Χ. Καρέτσος. Ι. Γ. Μάντικας. Ι. Δ. Δαφνούλλης. Χρῆστος Καρακίδης, Ἰωάννης Χρυσίνης. Γ. Μ. Καμπουράκης. Γεώρ. Μ. Δημητρίου. Ἰωάνυης Κοντορίνης. Κων. Βασιλειάδης Ἰωάννης Στερανίδης. Ἀντώνιος Σ. Δέλλιος. Ἰωάννης Σεραμετάκης. Ἰωάννης Γιαννακόπουλος. Κωνσταντῖνος Βηζάνης

Νικόλαος Μουντζόπουλος. Νικόλαος Ε, Τσικούρης. Μιχαήλ Καρβούνης Δημήτριος Τεκερλῆς. Ἡρακλῆς Σπανομαρίδης Σταῦρος Φοντζαζῆς. Ἀχιλεὺς Ἀναστασίου. Ἀντώνιος Κατσιμανάκης Κωνσταντῖνος Μεζές, Ζαχαρίας Γεωργίου Χρῖστος Ἰωάννου

ΟΙ ΕΝ ΠΥΡΓΩι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἰωάννου Ζλάτεφφ.

Κ. Πολιτάκης. Γ. Διγενής. Γ. Σακαλής. Χ Σκούρτας: Μ. Οἰκονόμου. Τ. Κοσνώγλου. Στ. Δασκαλώρ. Μτσιώτζου. Ν, Ἀλεξιάδης. Ἀνδρέας Σωτηρίου. Ι. Στεφάνωρ. Θ. Ἀγγελίδης Ἀλκ. Σταύρου. Μ Βάρνακης. Ν. Βλατόπουλος, Γ. Βαλιβτάκης. Ἀ. Ε. Ἀντωνιάδης. Λέανδρος. Ἰ. Σλάβε, Ἀρισ. Κάλφας, Ἀ Μαδρούλης, Ἐτ, Ρωτυλίμου, Ἰ Μαραγγός, Σ, Τζατζενιάς, Θ, Κωνσταντίνου, Βασιλειάδης, Βλάσσου, Μπαλ. Καλογρίδης, Δ, Κουρτίδης, Ν, Μπαρμπάτος, Σχολῆς Ἰωάννου.